CONSTANTIN OLARIU ARIMIN
(fragment din **ADEVĂRURI ASCUNSE)**

ŞI PIETRELE VORBESC ADEVĂRUL

1. Vremurile Neamului Scoborâtor din Zei

Încă de la mijlocul secolului XIX, când a erupt ca un vulcan „iluminarea cazară” peste scăfârliile goimilor cap de lut, aceste lepre au năvălit cu comunismul, sionismul, bolşevismul leninist şi naţional socialismul sionist în cele două variante (laic şi religios), iar a cincea cloceală a cuibarelor Satanei a fost semitismul. Fiind o adunătură de populaţii (majoritatea goţi veniţi din Scandinavia în secolul l al erei noastre şi stabiliţi în nordul Mării Caspice, la care ˇs-au lipit o parte dintre sarmaţi, sciţi, alani, caucazieni şi alte seminţii asiatice), nevoia şi necazurile i-au ţinut la grămadă vreo opt sute de ani, de unde a rezultat un nou popor, cunoscut de cei din jur cu numele de cazari sau jidovi. După anii 820 ei au trecut la o erezie mozaică, unde îi aveau de învăţaţi pe Moşe, Iisus şi Mohamed. Renunţând complet la tradiţiile şi culturile lor din vechime – mozaismul interzice altceva decât scriitura Talpei Iadului – aceştia ˇs-au trezit pe la sfârşitul secolului XVlll că nu au istorie, nu au cultură identitară, dar nicio ţară unde să-şi pună capul şi amarul. Atunci rabinii au chemat în ajutor tartorul întunericului să le „lumineze” capetele şi din această ciudă nemărginită faţă de ceilalţi, a ieşit ceea ce am arătat mai sus. Pare greu de înţeles pentru oamenii obişnuiţi să poată cuprinde cu mintea ce sens avea cuvântul „semitism” în „iluminata” ideologie a cazarilor de pe la sfârşitul secolului XVlll, când hornurile lor au început să fumege numai revelaţii, dar mai ales în secolul XIX, când rău ˇs-au pus întunecaţii pe goimi cu fel de fel de revoluţii şi ideologii de nu mai ştia bietul muritor din Europa unde să-şi afle liniştea de răul lor!

Ura patologică a mozaicilor împotriva Neamurilor o găsim atât în Făcă-Tora, cât şi în unele manuscrise

descoperite la Qumran, care au fost rescrise de ei după ce ˇs-au înstăpânit pe centrul religios al geţilor, cunoscuţi în regiune sub numele de eseni. Povestea a început la mozaicii ivriţi cu urlete şi răgete de groază către Întunecimea Sa încă din secolul ll î.e.n., dar atunci nu-i băga nimeni în seamă şi nici destul de deştepţi nu erau, încât să nu înţeleagă ceilalţi ce puneau ei la cale, adică o stăpânire peste întreg pământul, fiind[ɔ le-ar fi fost hărăzit de către tartorul întunericului lor să pună în jug Neamurile, dacă nu vor avea timp să le nimicească!

Filon din Alexandria care a trăit în prima parte a secolului l al erei noastre, este cel care a băgat în religia lor teoria profeţiei prin care anumite lepre – toate înrăite în minciuni – pretindeau că stau de vorbă cu Talpa Iadului şi primesc sfaturi pline de înţelepciune, dar numai pentru ei. El făcea parte din tagma fariseilor, care deţinea puterea economică în Frăţia lui Israel şi ˇs-a considerat un nou ziditor al mozaismului, rescriindu-l în mare parte. În lucrarea Viaţa lui Moşe II, ne spune priceputul plăsmuitor că o parte dintre grecii din acest oraş, socoteau ruşinos cum legile iudeilor erau scrise numai în ivrită, iar celelalte Neamuri nu puteau să deguste din acest izvor uluitor de cultură şi civilizaţie. Simţindu-se lăsaţi deoparte de înţelepciunea ivriţilor, pe dată supăraţii eleni ˇs-au prezentat la riga macedonean Ptolomeu Filadelful, l-au tras de perciuni şi de urechi pentru marele afront adus culturii şi religiei ivriţilor şi astfel nedreptatea a fost îndreptată. În fapt mincinosul profet urmărea să le bage pe gât grecilor dar şi celorlalte neamuri că ei au fost buricul lumii vechi şi numai de la ei ˇs-au înfruptat pe săturate ceilalţi, dar nu mai doreau să recunoască fapta fiind[ɔ ˇs-ar ruşina de hoţie. Nimeni nu a plecat urechea atunci la asemenea aiureli, însă odată cu impunerea iudeo-creştinismului ca religie unică în impˇeriul roman la anul 381, ˇs-au scos de la naftalină toate scriiturile sataniste, ca să se poată dovedi ce vechime are şi mai ales de ce căutare ˇs-a bucurat în ochii lumii, minciuna ce stă semeaţă şi azi.

Josephus Flavius este al doilea mare plăsmuitor ce a

urmărit să prezinte mozaismul ca pe o religie deasupra oricărei forme de spiritualitate fiind cea mai veche din lume deşi nimeni nu lua în seamă asemenea nebunii fiind[ɔ pe atunci erau destui care le închideau gura cu câte o poacă sau chiar cu sabia. În scrierea Contra lui Apion, ticluită către sfârşitul secolului l al erei noastre, îndrăcitul mozaic vrea să combată pe toţi cei care nu se uitau la revelaţiile şi vedeniile lor încercând să prezinte o cultură identitară unică venită de la începuturile neamului omenesc. El se revoltă împotriva lui Manethon şi Lysimachos care au afirmat că Moşe cel înţelept al mozaicilor a fost de neam egiptean fiind alungat din ţară fiind[ɔ practica o erezie la nişte păstori leproşi", nimicindu-i" pe contestatari cu fel de fel de „dovezi" scoase taman din scrierile egiptene, feniciene şi greceşti (asta-i prea gogonată, de fapt la fel ca celelalte), arătând vechimea triburilor ivriţilor şi uluitorul lor cult satanist al falusului. Dar mai erau şi Apion Machtos (Truditorul) gramaticianul din Alexandria, un răulean care i-a pus la zidul infamiei pe glorioşii ivriţi de câte ori a poftit, şi avea îndârjitul foarte multe pofte. Spune J. Falvius la 1,8 că ei ivriţii nu au mulţime de cărţi ca celelalte neamuri, dar care se contrazic între ele, ci numai 22 toate sfinte şi de origine divină, dintre care 5 aparţin lui Moşe care conţin legile sale şi tradiţiile neamului omenesc de la începuturi până la moartea profetului. Recunoaşte cam înghesuit de adevăr, că istoria lor n-a fost scrisă prea bine de proorocii ivriţi până la Artaxerse (465-424 î.e.n.) al perşilor, dar după acest rege totul este limpede în Făcă-Tora ca apa de izvor. Numai că ea nu se leagă deloc cu adevărata istorie a acelor vremuri şi acelor locuri. Ne spune el că toţi ivriţii cred cu fervoare în aceste scrieri şi sunt gata să moară pentru ele, uitând să amintească de constrângerile sălbatice în care era ţinută populaţia obişnuită de către rabini, cei mai mulţi dintre fiind farisei, precum şi dumnealui J. Flavius. Apion le punea în cârcă mozaicilor o practică din cultul lor care spune că regele sirian Antioh lV Epifanes (175-163 î.e.n.) când a cucerit Ierusalimul în anul

168 şi a găsit în templu pe un grec, sechestrat de ceva vreme şi pus la îngrăşat pentru a fi trimis jertfă frumos mirositoare Întunecimii sale. Pentru asemenea practici regele distruge atât templu cât şi zidurile oraşului ca să nu mai aibă unde se cuibări Întunecimea Sa şi toată ceata de satanişti. Scrierile lui Apion împotriva iudeilor aveau ca motiv principal cum aceşti năvălitori din Siria (regatul seleucid care uneori a cuprins şi Palestina) cereau în gura mare să se bucure de drepturile de cetăţeni ai Alexandriei ca orice băştinaș. Povestea o cunoaştem şi noi când ne-am pomenit după anul 1850 cu invazia cazarilor care strigau la toate porţile Europei că sângeroşii români îi alungă din baştina strămoşească şi nu le recunoaşte dreptul de împământenire! Descoperim cu uimire cum roata istoriei este totuşi rotundă! Mai spune Apion că ivriţii au o religie care sfidează toate celelalte culte prin ura ce o arată pentru nemozaici şi dorinţa lor de a se înstăpâni pe ceea ce nu le-a aparţinut vreodată. J. Flavius îl aduce cu picioarele pe pământ pe alexandrin scriind că tocmai tot ce există pe pământ le aparţine de drept fiind[ɔ aşa a sorocit Iahwe poporului său preaiubit! Născocirile lor, făcute după nevoi (uneori la propriu) şi client au continuat şi în secolele ll-lV până ce iudeo-creştinii le-au învăţat drăcescul meşteşug, întrecându-i în multe făcături. Şi în scrierea Antichităţi iudaice J. Flavius se întrece pe sine, el considerându-se un al doilea Ieremia, la fel cum Filon ˟s-a dorit un al doilea Moşe pentru neamul lor, scriind despre triburile ivriţilor că ar fi ziditorii neamului omenesc. De mărturie ia Tora şi Talmudul, la care mai adaugă pe ici pe colo ceva poveşti mozaice şi astfel lucrărica plină ochi de revelaţii, vedenii, incantaţii şi alte parascovenii le-a fost servită Neamurilor pentru a băga la cap cine au fost ivriţii. Acest proces de falsificare a culturii celorlalţi prin iudaizare, adică impunerea primatului născocirilor iudeilor, i-a făcut pe mulţi să se uite cu dispreţ la scrierile mozaicilor. Astfel, grecii au început să le conteste nu numai vechimea triburilor ivrite dar şi pretinsele lor scrieri sacre primite toate puhoi numai prin revelaţii, de parcă

trebuia să înnebunească toată lumea ca să se bucure de chemarea Talpei Iadului şi a iubitului său fiu Satana. Şi aici ˇs-au dovedit mincinoşi cu mare pricepere.

Numenios care a trăit la mijlocul secolului ll al erei noastre se porneşte să le spună de la obraz supăraţilor greci că a existat din vechimea vechimilor o învăţătură unică şi o înţelepciune originală comună grecilor, dar şi alte popoare ˇs-au bucurat de ea precum ivriţii, egiptenii, persanii şi indienii. El le arată cum şi Filon, compatriotul lui, a „dovedit” că filosofia greacă îşi are rădăcinile în fabuloasele lor scrieri divine de unde ˇs-au înfruptat chiar cei mai subţiri greci în ale gândirii; Pitagora şi Platon. Clement din Alexandria îl citează pe Numenios în Stromate la l, 22 cu obrăznicia trântită peste ochii culturii antice: „Numenios, filosof pitagoreic, scrie limpede: «Ce este Platon, dacă nu un Moşe care vorbeşte limba greacă»”. Ca să comentezi asemenea golănii este de prisos!

Aristeas, un alt meseriaş în plăsmuiri ivrite din aceeaşi perioadă care dorea să-i îndoaie pe greci şi celelalte Neamuri cu vechimea scrierilor iudeilor, a născocit o scrisoare care urmărea să arate că toată filosofia greacă vine în înţelepciunile lui Moşe şi al rabinilor. El ticluieşte trăsnitul răvăşel prin care pretinde că în anul 312 î.e.n. ˇdupă victoria lui Ptolomeul asupra lui Demetrios Poliorcetul în Gaza, rabinul Ezechia alături de 100000 de iudei au plecat în Egipt împreună cu învingătorul! Regele fiind are iubitor de ivriţi, dar mai ales cinstind deosebit cultura lor de păduchi răpănoşi, le-a dat cartierul Delta din Alexandria unde să-şi facă sălaş pe care l-au transformat în ghetou – l-au închis cu ziduri trainice şi tiranice, trăind izolaţi de restul populaţiei pe care o considerau spurcată. Specialiştii de azi consideră scrisoarea lui Aristeas o „făcătură” a secolului l-ll al erei noastre când iudeilor le-a dat iama în puţina minte dorinţa de a stăpâni lumea pornind o apologiei sălbatică a iudaismului şi mozaismului, pretinzând că sunt primele forme de cultură ale neamului omenesc!

Aristobul căruia i se atribuie nişte „fragmente” este o

altă plăsmuire de aceeaşi factură pentru a „demonstra” traducerea Torei în secolul lV î.e.n. ˇşi se raportează la aceeaşi perioadă de „efervescenţă creatoare” a cioporului iahvist din Alexandria pentru a dovedi grecilor şi romanilor că ei sunt crema neamului omenesc şi trebuie să primească cinstea şi consideraţia cuvenită din partea tuturor. Fragmentele se găsesc preluate de Eusebiu din Cezareea (275-340) şi el mare profesionist al minciunii, în lucrarea Pregătire evanghelică Xll, 12 cu titlul „Cum unul din iudeii de odinioară, Aristobul peripatecul, recunoaşte că grecii au ca punct de plecare filosofia iudaică. Fragment din lucrările lui Aristobul dedicate regelui Ptolomeu”. Şi el susţine că atât Pitagora cât şi Platon ˇs-au umplut de înţelepciunea lui Moşe, dar nu vrea nimeni să recunoască acest adevăr supărător pentru greci. Cine cunoaşte doctrina lui Pitagora şi cea din Tora poate aprecia singur de câtă mârşăvie au fost în stare aceste lepre care slujeau cel mai fioros întuneric, dovedind încă odată de câtă mişelie erau în stare ivriţii pentru a-şi fabrica o istorie care să-i îndoaie atât pe greci cât şi pe romani, chiar dacă aceştia nu dădeau o para chioară pe toate poveştile iudeilor, iar când se sumeţeau prea tare îi linişteau cu sabia să nu le mai audă golăniile.

Focilid este un alt falsificator din acele vremuri ale tagmei mozaicilor care ar fi scris nişte Sentinţe ce urmăreau a impune minciunile lor în faţa lumii grecilor şi a romanilor. Lucrărica se pretinde că a fost scrisă în secolul Vl î.e.n. ˇşi ar vrea să fie dovada faptului că chiar şi atunci exista o traduce a Torei în Milet pe care grecii au folosit-o cu multă dragoste. Cercetătorii de azi au dovedit că fragmentul este un fals făcut de un mozaic de a trăit în secolul ll al erei noastre. Vedem că toate aceste falsuri au un singur scop; o apologie fanatică şi sălbatică a iudaismului şi mozaismului în faţa grecilor şi romanilor, care urmărea să pregătească drumul pentru stăpânirea lumii prin fariseism şi din greşeală a ieşit iudeo-creştinismul, dar tot un cult satanist.

Chiar turbăciosul fariseism, periat şi îmbunătăţit cu

ce au furat din religia geţilor şi numit mai târziu iudeo-creştinism, când a fost impus prin foc şi sabie în imp˘eriul roman în anul 380, organizaţia ocultă Militia Cristi ştia foarte bine că toată maimuţăreala lor plină de „revelaţii” primite de la Satana, sunt nişte hoţii ordinare iar tâlhăria şi crima se vedeau din înaltul cerului. Pentru a şterge urmele monstruozităţii puse la cale, un ucenic de-al tartorului Ambrosie, romanul Filastrius de Brescia, mort în anul 397, a întocmit un catalog de texte eretice – Liber de Haere sibus – unde la loc de cinste este Cartea lui Eno. Îndrăcitul iudeo-satanist avea jăratec în urechi când auzea de scrierile creştinismului arimin considerându-le erezii pentru că multe din frazele puse în gura lui Cristos şi sărântocilor evanghelişti bramburişti, au fost copiate din religia geţilor, iar lumea le arăta obrazul fiind[ə˘ ştia de hoţie! După limba română *erezia* este o doctrină sau credinţă religioasă care ia naştere în sânul unei biserici, abătându-se de la dogmele consacrate şi care este condamnată de respectiva biserică, sau o doctrină ori credinţă religioasă născută ca opoziţie în sânul bisericii şi persecutată de aceasta. Ori chiar părintele catolicismului Tertulian pe la anii 200 cerea iudeo-cretinilor să iasă din statutul lor de religie particulară a imp˘eriului roman şi să se răspândească în oraşe şi sate. Atuncicult oficial al împăraţilor geţi care conduceau imp˘eriul roman era „religia lui Zamolxe” sau mitraismul pe care afurisiţii l-au mai numit şi arianism.

Ca să înţelegem comportamentul lor în dorinţa de a falsifica cultura şi istoria popoarelor Europei, trebuie să venim şi în epoca modernă a secolului XIX, când au vrut să înnebunească lumea, dar de data asta cu fel de fel de revelaţii sociale şi ideologii sataniste urmărind să robească pentru totdeauna mintea goilor.

H. Graetz (1817-1891) este rabinul mozaic care le-a scris o istorie între anii 1853-1875 intitulatăGeschichte der Juden (Istoria iudeilor) în unsprezece volume dar numai după propriile revelaţii şi aproape deloc după datele istorice folosite de celelalte popoare din trecut sau din

epoca modernă. El le bate obrazul scorţoşilor istorici şi lingvişti germani că nu vor să îi recunoască de frăţiori, chiar dacă unii slujesc pe Ucigă-l Toaca, iar alţii ˇs-au mai depărtat de tartor făcându-şi o şărpărie la Vatican pe care o cinstesc cu mare fervoare. Îndrâjitul sutaş al lui Iahwe le pune în nas germanilor o poveste care spune să legionarii romani care au cucerit Ierusalimul în anul 70 al erei noastre erau cei mai mulţi din părţile Rinului – adică strămoşii germanilor – şi văzând pofticioşii ce frumuseţi de fecioare ivrite ascundeau zidurile oraşului făcut una cu pământul, au cerut generalului roman Titus să ia fiecare drept pradă de război câte puicuţe doresc şi să le ducă la ei acasă. Întorcându-se cu prada la baştină, legionarii ˇs-au pus pe prăsit cu neprihănitele ivrite că i-au îngrozit pe toţi din jur cu sporul lor la ouat. Fiindu-le greu să hrănească atâta jalamatină, au pus mâna pe băţ şi i-au alungat către est, ţinut cam pustiu prin acele vremuri găsindu-şi loc sub soare tocmai în nordul Mării Caspice. Istoricii germani l-au dispreţuit pe născocitorul de „istorii revelate” însă căpetenia lor Bismark l-a invitat în anul 1878 la Congresul de pace de la Berlin ca reprezentant al poporului jidovesc din România să-şi spună păsul contra românilor, fiind[ɔ̯ şi ei ˇs-au oţărât împotriva turcului la Plevna, Griviţa şi Smârdan! Mincinosul cazar ne-a avut şi pe noi în vedere susţinând că legionarii care au ocupat o treime din statul get la 106, erau mare parte din Siria, adică iudei şi după ce ˇs-au făcut stăpâni, au luat ţara ca propria patrie, de unde însă au fost alungaţi prin secolele lX-X de actualii români care ˇs-au strecurat la ceas de taină şi întuneric ca năpârcile în cuibul lor muşcându-i rău astfel că au trebuit să-şi caute alt loc sub soare, ajungând sărmanii şi ei tot în nordul Mării Caspice!. Această golănie nu a mai fost motiv de supărare pentru germani, ci chiar au susţinut-o discret, fiind[ɔ̯ şi ei „ştiau” că plaiurile mioritice au fost mult timp patria goţilor adică a „strămoşii lor”!

H. Oldenberg (1854-1920), din aceeaşi stirpe cazară şi prieten cu Lenin, în lucrarea Die Religion des Veda, apărută la Berlin în anul 1894, la pagina 185 ne arată cât

de amarnici erau fioroşii mozaici cazari în semitizarea cultura europeană, scriind despre mitraismulul ce umpluse imp˘eriul roman în primele secole ale erei noastre că era şi la arienii vedici venit: „de la un popor învecinat superior acestora în ştiinţa cerului înstelat care nu putea fi decât locuitorii akkadieni sau semiţi din Babilon”, adică strămoşii pârliţilor ivriţii şi plini de lepră cum i-a cunoscut vechii egipteni, că ar fi fost plin de înţelepciune ca broasca de păr şi pe deasupra ţâţâna neamului omenesc!

Frantz Cumont scrie lucrarea Leↄ Mistères de Mithra, apărută la Bruxelles în anul 1895, unde arată plin uimire şi de nemulţumire aspectul criminal de semitizare a culturii Europei de către cazarii care doreau să se impună în conştinţa goimilor cap de lut ca cei mai vechi semiţi, scriind: „Toate enciclopediile antichităţii scrise în partea a doua a secolului XIX – Pauli-Wissawa şi altele – au fost alterate cu bună ştiinţă din cauza unui semitism sistematic promovat de Movers şi cei care l-au urmat”. Ori asemenea faptă, adică falsificarea culturii şi istoriei popoarelor Europei de către leprele cazare, fenomen observat de mulţi nedaţi cu făcătura lor, se numeşte după judecăţile cinstite crimă împotriva umanităţii şi nu revelaţii!

Lina Eckenstein, în cartea sa, O istorie a Sinaiului, London 1902, făcând parte din echipa de arheologi britanici care au descoperit scrierea de la Serabit el-Khadim cu vreo 12 ani înainte, scrie că acel şantier arheologic a fost locul istoric de pe muntele Sinai unde Moşe al lor a primit cele două table de legi de la Iahwe. În realitate locul cu pricina are un templu al zeiţei egiptene Hathor, iar aici ˘s-au scos câteva sute de ani, aur care a ajuns în vistieria faraonilor. Ea a tras concluzia că aici ar fi avut loc povestea cu viţelul de aur din Tora fiind[ↄ zeiţa egiptenilor era prezentată printr-o vacă alăptând un viţel.

S. Freud (1856-1939) a fost încă unul dintre pricepuţii mozaici care să le prăjească capetele goimilor cu o făcătură având un pretins gir ştiinţific. În anul morţii îşi publică la New-York ultima carte, Moses and Monotheism (Moise şi monoteismul) unde readuce informaţiile venite

de la Manethon că Moşe al lor a fost egiptean care i-a eliberat pe pârliţii şi exploataţii ivriţi din Egipt, stăpânit de o iubire frăţească fără margini faţă de aceştia. El scrie că Moşe ar fi fost adeptul monoteismului introdus de Akhenaton în Egipt pe la anii 1375 î.e.n. ˇDupă moartea faraonului preoţii deposedaţi de privilegii în timpul cultului monoteist al soarelui, ˇs-au răzbunat distrugând tot ce ar fi amintit de această faptă din istoria lor, astfel Moşe a plecat cu adepţii lui în deşertul Sinai să scape de răutăţile egiptenilor care ˇs-au pus rău pe capul lor în timpul domniei lui Tutankhamon unde şi-au găsi alinarea. Dar el merge mai departe şi spune că chiar faraonul ar fi renunţat la tron şi ˇs-a alăturat ivriţilor fiind[ɔ- se săturase de răul preoţilor egipteni. De aceea ei nu vreau să audă de alte dovezi decât cele primite de ei prin revelaţie, adică minciuni de-ţi plesnesc chingile capului dacă le iei în seamă. O asemenea golănie i-a obligat pe arheologi să pună mâna pe băţ pentru a nimici pornirile demente ale pretinsului psihiatru, care sigur avea nevoie de o internare la balamuc.

Şi tot el a încercat să explice „ştiinţific” prin psihanaliză că toată viaţa omului în particular şi a societăţii umane în general este dirijată de pornirile sexuale şi numai acestea sunt factorul hotărâtor de cultură şi civilizaţie. Adică să înţelegem unde bate toba lepra; inteligenţa, cunoaşterea şi cultura sunt atribute exclusive ale falusului, negând rolul hotărâtor şi unic al acumulării de cunoştinţe prin citire şi repetarea unor procese care se petrec în jurul nostru pentru a fi memorate. Numai în cultul lor satanist al falusului, sula a ajuns singurul izvor de înţelepciune şi sanctum sanctorum pe care se fac „sfinte juruinţe”, iar porcăria a fost băgată şi în iudeo-cretinism prin sintagma „sfântul prepuţ”! Ca să-i pocnesc peste bot cât mai bine, dau zicerea şoptită numai lor din Facerea 49,10 unde găsim explicit după revelaţie ce înseamnă „legământ” cuvânt sinonim cu „toiagul de cârmuire”: „Toiagul de domnie nu se va depărta de Iuda. Nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni

Şilo şi de el vor asculta popoarele”. Aşa ne-au batjocorit ei dreptul de a gândi, supunându-ne la teroare şi moarte pentru că nu toată lumea avea obişnuinţa de a înghiţi pe nemestecate revelaţiile lor sataniste. Nebunul psihanalist se considera un geniu al neamului omenesc, descriindu-se ca „gândind lucruri de negândit”, la fel cum şi nebunul Lenin se considera salvatorul neamului omenesc prin valuri de revoluţii bolşevice chiar de vor trebui să moară 90% dintre pământeni! Cu asemenea genii au făcut ei istorie, de unde au dat destulă şi jigodiilor dintre Neamuri care mureau de dorul puterii şi măririi deşarte!

Immanuel Velikovsky (1895-1979), un alt îndârjit al balamucului întunericului, uvrier-sacagiu la izvorul revelaţiilor mozaice, ˇs-a născut în oraşul Vitebsk într-o prosperă familie cazară din impˇeriul rus (acum în Belarus). A absolvit gimnaziul Medvednikov din Moscova terminându-l în anul 1913, apoi a călătorit mult prin Europa ajungând şi în Palestina. A revenit în impˇeriul rus în anul următor şi se înscrie la Universitatea de medicină din Moscova pe care o termină în anul 1921, specializându-se în psihiatrie şi psihanaliză. Pleacă la Berlin unde se căsătoreşte în anul 1923 cu violonista Elisheva Kramer, şi împreună iau drumul Palestinei în anul 1924 unde este unul dintre iniţiatorii înfiinţării Universităţii Mozaice din Ierusalim în anul 1925. În Palestina practică medicina generală, psihiatria şi psihanaliza, dar săturându-se de bunătăţile din Ţara Făgăduinţei, în luna august 1939 pleacă în S.U.A stabilindu-se cu familia la New-York.

Încă din timpul şederii la Berlin, I. Velikovski a început să se preocupe de istoria antică a Palestinei, Egiptului, Orientului şi Greciei, considerând că adevărata istorie a acelor regiuni este numai în Vechiul Legământ (Tora şi Talmud) al lor, iar celelalte izvoare venite din teritoriile menţionate trebuie puse în concordanţă musai cu Făcă-Tora. Pentru el nu era suficient să fie corelaţie între arheologia de până atunci a respectivelor regiuni, a istoriei din Făcă-Tora lor şi istoria scrisă a zonei în special

a Egiptului. El a atacat cu furie manuscrisul venit de la preotul egiptean Manethon (secolul lll î.e.n.) pretinzând că este greşit în totalitate sau am zice noi după dreaptă judecată, fals, iar adevărate sunt numai revelaţiile lui. Dar în urmă cu peste 1860 de ani, un alt mozaic la fel de furios pe scrierea lui Manethon – Josephus Flavius – spunea în scrierea Contra Apian cam aceleaşi golănii la adresa lucrării preotului sebenit fiind[ɔ ei ivriţii sau iudeii cum îşi spuneau atunci nu erau pe nicăieri. Lucrarea lui Flavius cum am arătat mai înainte, a fost o scriere polemică şi apologetică prin care se urmărea ridicarea în slăvi a mozaismului antic, pretinzând zurbagiul înfierbântat că făcăturile lor sunt mult mai vechi decât toate scrierile grecilor, iar preotul egiptean nu a vrut să consemneze acest „adevăr" pe care el vrea să îl îndrepte spre neagra strâmbătate iudaică. Cam acelaşi scop au avut şi scrierile lui Velikovsky ce a urmărit să le bată obrazul istoricilor şi arheologilor fiind[ɔ nu pun Făcă-Tora lor ca sursă unică sau principală de adevăr iar celelalte numai pe lângă ea, dar niciodată egale. Aşa l-a apucat şi pe sărmanul medic damblaua revelaţiilor neghioabe, însă pentru că lumea nu mai credea în maimuţărelile lor demente, a dat-o pe ştiinţă pretinzând el că a găsit informaţii puhoi în astă direcţie, iar goimilor cap de lut nu le rămâne decât să-şi cârnească arca cunoaşterii pe valurile scornelilor lui care au început să-i clatine rău nevolnica minte.

Pentru a contrazice lucrarea lui Freud Moşe şi monoteismul, care susţinea că pretinsul lor monoteism a fost inspirat din reforma faraonului egiptean Akhenaton (1379-1362 î.e.n.), iar ieşirea vitejilor ivriţi ˟s-ar fi petrecut undeva pe la 1250 î.e.n. ˟el pretinde că ar fi găsit informaţii în papirusul Ipuwer, cum faptele ˟s-au petrecut mult mai devreme, adică fuga ivriţilor din Egipt ar fi fost pe la anii 1500-1450 î.e.n. ˟şi cronologia faraonilor ar trebui corectată după data stabilită de el. După începerea celui de-al doilea război mondial, a început şi zburdalnicul medic psihiatru să-şi frământe mintea cu fel de fel de catastrofe pe care le-ar fi suferit pământul prin ciocnirea

cu alte corpuri venite din univers şi că istoria trebuie pusă obligatori şi în legătură cu aceste evenimente descoperite de el! Văzând că nimeni nu are urechi pentru zumzăiala lui, a pornit-o rău pe arătură ameninţându-le minţile goimilor cu fel de fel de catastrofe care au bântuit pământul înainte dar care vor reveni chiar mai cumplite, fiind[ɔ toate acestea i-au fost revelate de către Talpa Iadului când îl apuca dorul de balamuc. În anul 1945 publică două mici pamflete în care îşi spune păsul pentru a fi luat în seamă de către public şi mediul academic.

Scrierile lui abundă în izvoare mitologice şi surse literare antice, dar la loc de cinste stă Făcă-Tora pe care o consideră ca sursă infailibilă de adevăr, pentru a susţine că Pământul a suferit catastrofe fiind lovit de planetele Venus şi Marte, în cele mai vechi timpuri, la fel cum şi el este lovit zilnic de revelaţii trimise de Talpa Iadului. El a propus istoricilor şi arheologilor o cronologie revizuită pentru Egiptul antic, Greciei, Canaanului şi a altor culturi din Orientul Apropiat pentru a explica „vârsta întunecată” a estului Mediteranei (cca. 1100 – 750 î.˚Hr.) şi reconcilierea istoriei Torei cu arheologia şi cronologia egipteană. Sigur că nimeni nu a vrut să audă de asemenea „revelaţii istorice” mai ales că arheologia făcuse multe descoperiri interesante care aduceau lumină în pretinsa „vârstă întunecată”, iar lor nu le conveneau deloc aceste adevăruri scoase la iveală de zeci de şantiere fiind[ɔ ei ivriţii sau iudeii lipseau cu desăvârşire de peste tot!

În 1950, reuşeşte să-şi publice prima carte Lumi în coliziune, prin editura Macmillan după ce a fost refuzat de alte opt edituri, scrierea având făcută şi o recenzie pentru naivi în *Harper* – revistă de modă de lux – unde un condeier din oştirea lui Ucigă-l Toaca a vrut să-şi fericească confratele. După această dată el mai publică câteva cărţi urmărind să-şi dezvolte propriile revelaţii şi să-i convingă pe goimi că numai ei ştiu adevărul, iar ce este scris prin cărţile de istorie ale Neamurilor nu a ieşit din înţelepciunea Talpei Iadului.

I. Velikovsky se considera un „geniu suprimat”

asemănându-se cu însuşi Giordano Bruno care a fost ars pe rug, iar zbuciumatul cazar şi-a dat obştescul sfârşit în anul 1979 din cauza diabetului şi a depresiei grave, adică să ne lămurit că la ei sminteala certificată de patalama medicală este formă de genialitate şi iluminare, iar cel mai ilustru specimen a fost „iluminatul” Lenin.

Ca să înţelegem delirul acestui mozaic ce a făcut parte din ceata celor care au urmărit colonizarea Palestinei cu seminţia cazarilor, mai spun că el a fost un sionist înfocat, iar tot ce a făcut şi scris a avut ca scop să dovedească tuturor că marile adevăruri istorice şi culturale ale acelor regiuni, dar şi a Europei ca roabă de peste 1600 de ani a ideologiei iudeo-creştine, sunt numai în Tora şi Talmud!

Zecharia Sitchin (1920-2010) este un cazar născut la Baku în Azerbaidjan dar a migrat în Palestina unde a fost crescut după modelul tradiţional mozaic. Ajunge editor şi jurnalist în Israel şi săturându-se de binele din Ţara Făgăduinţei, în anul 1952 pleacă în Marele Israel stabilindu-se la New-York. Pretinde că a fost un autodidact desăvârşit învăţând scrierea cuneiformă şi limba emegi pe care o numeşte în fals sumeriană, vizitează mai multe şantiere arheologice ale acestei civilizaţii. Dar el l-a avut ca deschizător de drumuri în ale revelaţiilor moderne pe cel menţionat mai înainte, Immanuel Velikovsky, tot cazar şi tot născut în imp˟eriul rus, apoi plecat de tânăr în Palestina, iar de aici se duce în New-York fiind[ɔ tot printre Neamuri este mai bine pentru ei sutaşii întunericului.

Sitchin pretinde că a tradus o parte din tăbliţele emeş/sumeriene dând o explicaţie personală scrierii şi originii omului care implică venirea unor călători din spaţiu numiţi annunanki, ce au colonizat pământul şi au creat omul, găsind dumnealui tocmai ceea ce ştiinţa numea „veriga lipsă”. El atribuie rasei Annunnaki crearea culturii sumeriene antice precum şi a celorlalte popoare, fiind în fapt prima specie de hominizi care aveau minte şi judecau cu ea nu o lăsau să plece razna după revelaţii.

Acest neam de extratereşti, spune zburdalnicul cazar la minte în cartea lui 12th Plane apărută în anul 1976, că ar fi venit de pe o planetă ipotetică numită Nibiru (deşi planeta Jupiter a fost asociată cu zeul Marduk în cosmologia babiloniană) şi situată dincolo de planeta Neptun, corp ceresc ce ar avea o orbită alungită, fiind observată de el tot prin revelaţia (jegurile se feresc să mai folosească cuvântul vedenie fiind[ɔ lumea i-ar trimite repejor la balamuc), ajungând în interiorul sistemului nostru solar cam la 3600 ani pământeşti. El afirmă că mitologia emeş/sumeriană reflectă acest punct de vedere, precum şi originile noastre ca specie. Speculaţiile lui Sitchin sunt ridiculizate de mulţi oamenii de ştiinţă, istorici şi arheologi, care au remarcat foarte multe probleme în pretinsele traduceri ale textelor antice, clasificând activitatea sa ca pseudo-ştiinţă, dar n-ar fi nicio greşeală dacă ar numi-o şarlatanie curată, fiind[ɔ toată truda nemerniculuі a avut ca scop să dovedească tuturor că ei „evreii” adică practicanţii religiei mozaice sunt prima viţă omenească!

După acest autor, planeta Nibiru ˇs-ar fi ciocnit catastrofal cu Tiamat (o zeiţa în mitul creaţiei babiloniene Enuma Eliş), pe care el o consideră a fi o alta planetă situată între Marte şi Jupiter. Sitchin susţine că planeta Tiamat ˇs-ar fi rupt în două din care ˇs-ar fi format centura de asteroizi iar a doua jumătate ˇs-ar fi lovit de un satelit al lui Nibiru fiind împinsă pe o orbită nouă unde ˇs-a format planeta Pământ. El spune că pe planeta Nibiru era o civilizaţie foarte avansată unde trăiau annunanki, care apoi apare în mitologia emeş/sumeriană, fiind găsiţi şi în Tora (Facerea) sub numele de uriaşi. El afirmă că aceşti annunanki ar fi ajuns pe pământ în urmă cu 45000 de ani, în căutarea unor minerale, în special aur pe care l-au găsit din belşug în Africa. Aici ˇs-au apucat ei să scoată aurul trebuincios dar cum munca era prea grea pentru asemenea feţe civilizate, căpetenia lor Enki, a propus ca sălbaticii de pe pământ (homo sapiens) să fie supuşi unui proces elaborat de mutaţii genetice cu gene venite de la

aceşti civilizatori – golănia o cunoaştem cam de pe la toţi prădătorii care ˇs-au ţinut fiecare de mari civilizatori – şi astfel a apărut un alt popor (homo erectus, fiindʃɔ nu se putea altfel după atâta erecţie extraterestră) nou, isteţ, ce trebuia folosit ca sclavi în locul lui annunanki în aceste mine. Şi acest neam deosebit de oameni din care se vor trage toţi cei cu minte subţire, peste timp ˇs-a numit „popor ales" pe care toţi muritorii îl ştim bine cine este astăzi. Carele va să zică am înţeles noi unde vrea să bată toba ca să priceapă goimul cap de lut!

Şi a citit dumnealui pe tăbliţele cu scriere cuneiformă că civilizaţia umană ˇs-a născut în Sumer sub îndrumarea acestor înfierbântaţi de viţă (adică gene şi sprâncene) aleasă şi astfel au pus ei pe unii să fie regi pentru a intermedia între pălmaşii de pe câmp şi aceşti stăpâni divini, astfel apărând în istoria lumii şi „dreptul divin al regilor"! Mai spune că această civilizaţie creată de annunanki ar fi ajuns aşa de departe că aveau şi arme nucleare şi după o beţie sau furie, şi-au dat în cap unii altora cu acele jucărele nenorocite şi ucigaşe până a dispărut întreg oraşul Ur pe la anul 2000 î.e.n. ˇCred că nevolnicul ˇs-a lăsat luminat cu această otravă, a uni neam venit din ceruri şi foarte înalt, după scorneală uriaşilor din Tora, mit preluat de hoţomanii ivriţi din scrierile sacre ale esenilor din Palestina.

Sitchin spune că cercetările sale coincid cu multe texte din **Tora** şi **Talmud,** şi că acestea provin iniţial din scrierile sumeriene. Isteţul născocitor de vedenii şi tâmpenii mozaice a scris 7 cărţi, vândute bine fiindʃɔ lumea nu mai are noţiunea gândirii şi a judecăţii proprii, înghiţind orice gogoaşă, că tot trăim în vremea consumismului capitalist.

Mai mulţi sumerologi analizând tălmăcirile lui Sitchin au găsit în ele traduceri aberante, în fapt toată povestea fiind un nou mit prin care „poporul ales" trebuia să fie pupat sub coadă de gloatele de goimi cap de lut, fiindʃɔ ei şi numai ei au adus civilizaţie şi cultură pe pământ din cele mai întunecate vremuri până în zilele noastre, asta văzând

şi dumirindu-ne şi noi cum vine cu „extratereştii” lor descoperiţi în situl de la Kuntillet Ajrud, peninsula Sinai, în sezonul de săpături 1975-1976, adică taman pe acolo pe unde a primit şi Moşe al lor tablele cu (fărăde) legi ale întunecatului Iahwe. ˇşi care în loc de costume speciale aveau blană şi nişte legăminte de vai, vai!

Unii dintre cei care cunosc bine eme-gi l-au pus la zid pe mişel cum a făcut profesorul universitarRonald H. Fritze, autorul cărţii Invented knowledge: False History, Fake Science and Pseudoˇ-ˇReligionsapărută în anul 2009, care menţionează elucubraţia lui Sitchin privind cuvântul „Din-Gir” din emegi/sumeriană, l-a tradus ca „cei puri cu rachete aprinse”, adăugând că el atribuie cuvintelor vechi sensuri pe care nu le-au avut niciodată în aceste scrieri. Fritze, de asemenea, a comentat metodologia lui Sitchin, scriind că în momentul când criticii au verificat referinţele lui Sitchin, au descoperit cu uimire că acestea erau trunchiate frecvent şi scoase din context pentru a le da o nouă semantică, astfel ca aceste citate să devină probe în susţinerile făcute de îndrăzneţul plăsmuitor. Aceste pretinse dovezi sunt prezentate selectiv, iar altele care i-ar contrazice vedeniile, au fost ocolite cu mare grijă. Dar o asemenea şmecherie se numeşte fals şi nu are nicio legătură cu ştiinţa, ci numai cu pseudo-ştiinţa adică ţu revelaţia sau făcătura mozaică.

Spencer Wells (născut în 1969, USA), medic genetician a scris cartea Journey of Main: A Genetic Odyssey, apărută în anul 2002 în care explică modul cum datele genetice au fost utilizate pentru a urmări migraţiile grupurilor de humanoizi în ultimii 50.000 de ani, când oamenii moderni au migrat din Africa prin nord în afara ei. Potrivit gândirii lui S. Wells, un grup dintre aceştia a luat calea sudului ajungând în India şi Asia de sud-est, apoi Australia. El susţine că populaţiile non-africane au avut un traseu nordic apoi ˇs-au împrăştiat odată intraţi în Orientul Apropiat, unii au plecat către Eurasia şi de aici în America iar alţii au rămas în nordul Africii. Povestioara lui a fost prezentată cu mare tămbălău şi de canalul TV National

Geographic ca un documentar care face lumină în întunecata teorie a originii neamului omenesc. Zice geneticianul plin de revelaţii că toţi oamenii din ziua de azi sunt descendenţi dintr-un singur bărbat care a trăit în Africa în perioada 90.000 – 60.000 î.e.n. ˇnumindu-l Y-cromozomial Adam. Dacă l-ar fi numit Iahwiţă sau Satan, ar fi ˇînţeles fiecare dintre muritori din ce direcţie vine revelaţia şi toată jegoşenia cu pretenţie ştiinţifică. Povestea lui sprijină cu mare „probitate ştiinţifică" ideile lui Z. Sitchin care zice că extratereştrii annunanki ar fi venit cam prin anii 45000 î.e.n. ˇundeva în Africa – uite ce coincidenţă – căutând ei metale şi obosind de atâta muncă prin mine, au făcut o încrucişare genetică ţu sălbătăciunile humanoide găsite pe acolo, de unde a ieşit actuala specie umană isteaţă şi cu obârşia descoperită de ei din acea spiţă de semizei. Şi tot amândoi gânditorii iniţiaţi în tainele revelaţiilor susţin că întreg neamul omenesc ar fi ieşit din acea puşcoace minune marca Y-cromozomial Adam! Să ne lase dumnealor cu asemenea golănii, fiindţ aici în Carpaţi avem oase de om din mileniul 42 î.e.n. ˇşi în acest caz nu se leagă deloc povestea cu logica bunului simţ, numai dacă au uitat să scrie amândoi că din acel loc neştiut al Africii, puşcoacea a tras foc repetat taman în crestele Carpaţilor şi atunci poate ne vom mai da la brazdă, altfel vom pune mâna pe băţ să le cerem socoteală nemernicilor pentru blasfemia care ne-o aruncă în obraz.

Şi ca o completare la această conspiraţie, pun aici zicerea de pe Wikipedia, că populaţia Europei vine din Mesopotamia, unde în mileniul Vll î.e.n. ˇa avut o adevărată explozie demografică şi fel de fel de aşchii au fost aruncate – dar numai către nord, vest şi est, fiindţ în sud se duceau în mare – iar cei din nord, tot prăsindu-se ˇs-au aburcat an după an şi secol după secol până au devenit stăpâni peste toate olaturile ce formează azi Europa. Eu vă zic să vă opriţi aici şi să vă băgaţi capul între picioare ca să vă descoperiţi originile inteligenţei voastre sataniste fiindţ nimeni nu dă doi bani pe asemenea trăsnăi, iar Făcă-Tora pe care vreţi să o puneţi

ca moţ al isteţimii neamului omenesc este cea mai îngrozitoare făcătură din istoria lumii şi a venit vremea să o aruncăm la coşul de gunoi al istoriei.

Şi tot pe tărâmurile Marelui Israel, revista care face apologia prostiei deşănţate Science Express, scrie într-un amplu articol din septembrie 2009 că primii agricultori care ˇs-au pus pe treabă în urmă cu peste 7500 de ani, în Europa Centrală, erau veniţi din Orientul Apropiat, nu vânătorii băştinași din regiune care ˇs-au lăsat de alergat pe coclauri şi ˇs-au pus pe săpat, plivit şi prăşit. Pretind ei că au studiat prin teste genetice nişte fragmente de oase din regiune – acum genetica a ajuns ceea ce era la vechii ivriţi teoria profeţie, adică a minciunii golănoase – şi pe loc ia pălit morbul revelaţiilor ştiinţifice stabilind că primii agricultori care au apărut în Europa Centrală migraseră din alte zone. Deşuchiata născocire aparţine specialiştilor de la Universitatea Mainz din Germania şi de la Centrul pentru cercetări internaţionale din Laxenburg (Austria). În opinia acestor antropologi de coada oii şi a sapei, agricultura şi creşterea animalelor ˇs-au impus în urmă cu circa 11.000 de ani în Orientul Apropiat, însă în Europa Centrală sunt practicate abia de aproximativ 7.500 de ani. Înainte de această dată, oamenii preistorici din Europa trăiau din vânătoare şi din culesul fructelor. Descoperirea picturilor rupestre de la Coliboaia le dă o labă peste bot acestor lepre gata oricând că pupe în cur pe oricine le dă parale şi hârdaie cu lături, fiind[ɔˇ aşa a fost scrisă istoria umanităţii din cea mai veche antichitate şi până astăzi, minciuni şi iarăşi minciuni.

Pentru a le dovedi cât de mult mint în revelaţiile lor sataniste, arăt că există zeci de izvoare istorice care probează că Tora a fost scrisă în forma în care o cunoaştem noi astăzi între secolele l-lV ale erei noastre, preluând cu nemiluita din scrierile sacre ale esenilor (geţii şi celelalte neamuri care practicau religia lui Zamolxe în Palestina dar şi în alte ţinuturi, plecată din Carpaţi) şi folosindu-se de o scriere mai veche de-a lor din secolul ll î.e.n. ˇcând i-a pălit pe ivriţi boala vedeniilor şi tâmpeniilor

iahviste de care nu ˇs-au mai lecuit până în prezent.

Origene (185-254) preot şi unul dintre părinţii creştinismului catolic, şi-a propus să revizuiască toate traducerile din perioada sa (făcute din ivrită în greacă numai de iudei!), fiind[ɔ~ se ajunsese ca fiecare manuscris să fie o scriere independentă care se contrazicea cu celelalte, iar planul a devenit realizabil prin generozitatea lui Ambrosios. El explica diferenţele majore dintre textul Hexaplei care conţinea 5 traduceri mai vechi şi propria interpretare şi cel ivrit de la care ˇs-a pornit dogma iudeo-creştinismului, presupunând că acestea au fost falsificate intenţionat de către ivriţi, ca să le ia minţile Neamurilor cu vedeniile lor şi că au adăugat unele scrieri care nu sunt în **Tora** şi **Talmud**. Asta se ştia limpede pe la mijlocul secolului lll al erei noastre când iudeo-creştinismul nu-şi scosese nasul dintre zidurile cetăţilor, fiind un cult particular cu foarte puţini aderenţi, fiind[ɔ~ mitraismul saureligia lui Zamolxe era religia oficială în impˇeriul roman!

Dacă nu sunt de crezare că situaţia este cea arătată mai sus, ca să le fie supărarea întunecaţilor deplină aduc de martor pe pastorul american Ronald K. Brown care în lucrarea The Book of Enoh apărută în 1998 în San Antonio, Texas, spune că „**Vechiul** şi **Noul Testament** conţin exact 309 pasaje direct împrumutate din **Cartea lui Enoh**”. Dar aceste influenţe atât de evidente sunt numai dinlartea lui Enoh în scrierile ivriţilor şi niciodată invers, prin aceasta dovedindu-se şi perioada când a fost scrisă Tora, pentru că după anul 96 al erei noastre scrierea esenă care făcea parte şi din scrierile sacre ale mozaicilor, a fost interzisă în acest cult, iar după trei sute de ani şi în cel iudeo-creştin. Spre cinstea lui prelatul a spus ce a constatat la sfârşitul secolului XX când clevetitorii şi cârtitorii de lucruri sfinte şi revelaţii ivrite nu mai sunt făcuţi frigărui „plăcut mirositoare” şi trimişi jertfă curată întunecatului Iahwe! Multă ticăloşie şi ură le-a trebuit furilor şi falsificatorilor mozaici, dar mai ales celor iudeo-creştini să ticluiască atâtea născociri pentru a distruge originea religiei crucii.

Scrierile lui Z. Sitchin arată fără putinţă de tăgadă că unele grupări mozaice încearcă ſu disperare să se impună iarăşi peste capul goimilor aşa cum a fost băgat cu foc şi sabie iudeo-creştinismul în anul 380, dar vremurile ˟s-au schimbat fără întoarcere şi tot mai mulţi din Neamurile iudeo-creştine şi-au dat seama că în această religiei totul este putred şi urât mirositor", daruri" cu care ne-au otrăvit ei sufletele şi minţile 1600 de ani.

Văzând că au apărut dovezi antropologice venite de la neanderthalieni care le pun la coşul de gunoi al istoriei făcăturile drăceşti cu pretenţii de adevăruri divine, acum jegurile vreau să se ţină că strămoşii lor ar fi ˟în fapt acest popor clamat de mulţi ca dispărut în urmă cu peste 10000 de ani în Europa şi toţi cei de azi ar trebui să le dăm un pup undeva drept recunoştinţă fiindſ℘ numai datorită vivacităţii evreilor – adică a jidanilor/cazarilor – civilizaţia europeană există şi acum băţoasă şi scorţoasă!

Michael Bradley, apărut din cinul lor ca un alt chinuit de damblaua revelaţiilor, adică sărmanul în loc să-şi liniştească zbuciumul la balamuc, a lăsat mâna să mâzgălească hârtia într-un sinistru delir, servindu-ne drept adevăr de necontestat povestea că ei jidanii/cazarii ˟s-ar trage direct din neanderthalieni, că ar fi singurii urmaşi ai acestor năpăstuiţi şi din acele vremuri preistorice fierbe ura în ei împotriva celorlalţi pentru că au fost păruiţi fără milă şi alungaţi de pe meleagurile natale în stâncosul Caucaz. Dar îndrăcita ciripeală noi o cunoaştem de la o altă lepră cazară – Eliezer Shein – care ne şuiera în urechi în anul 1900 că ei vitejii cazari erau băştinaşi în ţinuturile carpatine, iar veneticii români i-au alungat din ura lor antisemită în secolele lX-Xl când au năvălit din sud cu bâte, opinci, brânză, lapte şi alte produce bogate în proteine, din care unele prea contondente!

Zice dumnealui că pe la anii 5600 î.e.n. ˟îndrăciţii cromagnon adunându-se toţi cioată, i-au rupt în bătaie pe paşnicii neanderthalieni care trăiau pe undeva prin vestul Europei, învinşii fiind obligaţi să-şi ia lumea în cap şi să fugă spre est pentru a se salva, găsind meleaguri mai

liniştite la poalele, în văile şi în subteranele Caucazului. În două cărţi pretins istorice şi pline ochi de revelaţii, Moştenirea omului de gheaţă (1978), şi Poporul Ales din Caucaz (1992), el avertizează că antisemitismul îi face pe ei cazarii (îi numeşte Aşkenazi, minţind cu neruşinare fiindʃ lumea nu ştie nimic din adevărata lor istorie) să poarte o ură veşnică venită din situaţia catastrofală pe care au îndurat-o din partea grupului de răi numiţi de unii antropologi cromagnon, strămoşul celorlalte popoare europene, iar aceasta îi obligă să aibă o furie oarbă împotriva celorlalţi venită din subconştient. Şi o trage el cu moştenirea ADN a neanderthalienilor care nu îi lasă să uite ce au păţit în vremurile de demult şi că vor întoarce totul cu vârf şi îndesat, başca ceva pe deasupra!

Iar ultima născocire în materie de vechime a neamului ivrit din Orientul Apropiat şi implicit a Torei, ne-au servit ei în luna decembrie anului 2012 aşa ca de sfârşitul lumii un „documentar ştiinţific" intitulat Essau şi poporul roşu realizat de National Geographic Canada. Găsind un craniu pe teritoriul Israelului şi adulmecându-l peste tot, au mirosit întunecaţii că este al lui Essau din Tora, fratele lui Iacov şi de aici ţine-te neamule izvor de revelaţii şi vedenii că nici tartorul lor nu a mai reuşit să-i oprească. Punându-se specialiştii să-i reconstituie mutra străbunului semit, l-au făcut cu pielea roşie şi părul negru de parcă era dracu ieşit din vreun horn, pretinzând mincinoşii că au respectat indicaţiile scriiturii lor Tora, cu punct şi virgulă. Însă în Facerea la 25,25-30 se scrie cum Isaac ˟s-a căsătorit cu aramaica Rebera şi a avut pe fiii Essau şi Iacov: „Cel dintâi a ieşit roşu de tot ca o manta de păr şi de aceea i-au pus numele Essau (adică părosul) … Şi Essau a zis lui Iacov: «Dă-mi te rog să mănânc din ciorba aceasta roşiatică, fiindʃ sunt rupt de oboseală». Pentru aceasta ˟s-a dat lui Essau numele de Edom (roşu) ". Făcătura lor ne arată limpede că Essau sau Edom, au primit aceste nume fiindʃ aveau foarte mult păr pe corp de culoarea roşie. Desigur „semiţii cazari" de azi care au ticluit „documentarul ştiinţific" l-au bărbierit pe sărmanul

necunoscut să-i pună în evidenţă pielea roşie de sub părul roşu care îi acoperea corpul, şi aşa au găsit ei că semitul Essau este strămoşul poporului cu pielea roşie, dar singurii din lume care se numesc astăzi „pieile roşii” sunt nativii indieni din America de Nord! Adică le-au pus şi acestora botul la ţăruş că sunt nerecunoscători şi răi fiind[ɔ nu îi pupă în cur pe cazari care le sunt strămoşi de la zidirea lumii de către Talpa Iadului. Cu asemenea golănii monstruoase rescriu aceste cete de satanişti istoria popoarelor creştine şi tâmpite, dar cu complicitatea căpeteniilor goilor. La realizarea mincinosului „documentar” au participat numai specialişti din Israel ca să fie limpede pe cine trebuie să tragem la aspru judeţ. Dar unii aramei erau cu adevărat cu părul roşu aşa cum a fost şi Essau născut de către aramaica Rebeca. Cât priveşte cel de-al doilea nume Edom, le spun că şi aici i-am prins cu minciuna fiind[ɔ vechiul Canaan era locuit de neamurile arimine venite din Europa, iar unul din triburile geţilor din Tracia a fostedon care pe la anii 500 î.e.n. ˇaveau monedă proprie. Ei locuiau partea de sud a Traciei, pe litoralul Mării Marmara şi aveau părul roşcat sau şaten. Tracii spuneau despre neamul lor că vine din zei, iar divinităţile lor aveau părul roşu şi ochii verzi sau albaştri. Aceasta este numai o mică parte din istoria adevărată a neamurilor arimine, dar nerevelată ci numai căutată cu acribie şi scoasă la lumină din întunericul sataniştilor falsificatori de istorii şi culturi.

Adică să ne fie clar odată pentru totdeauna, chiar dacă nu le mai înghiţim Făcă-Tora, acum ei au la îndemână ştiinţa şi oricât vom încerca să o luăm hăisa ori ceala, ne vor dovedi cu adevărul „ştiinţific” că numai ei au fost primii – semiţii veniţi din centrul Africii ca urmaşi ai lui annunanki sau a neanderthalienilor pioşi ascunşi în văile Caucazului, având totuşi de ales între cele două scorneli – iar ceilalţi musai după ei, dar nici prea aproape fiind[ɔ numai jidanii „semiţi” sau ivriţii annunanki sunt aleşi de Talpa Iadului cu blestematul lui legământ, care le este de dreaptă cale de urmat şi unică înţelepciune.

Pentru a ne limpezi din ce direcţie vine făcătura, pun următoarea întrebare: de ce pe internet sunt împrăştiate minciunile lui Z. Sitchin şi M. Bradley cu o generozitate uimitoare, dar nu găseşti nicio referinţă despre cei care au scris şi combătut cu argumente infailibile făcătura precum Origene, Richard H. Charles, Ronald K. Brown, Ronald H. Fritze şi alţii care, prin descoperirile făcute în perioada modernă le nimiceşte toată cloceala satanistă?

Ca să le oprim obrăznicia deşănţată de a minţi şi crima monstruoasă de a falsifica istoria şi cultura celorlalţi, ar trebuie să-i luăm de perciuni pe aceşti sutaşi ai întunericului, dar numai să îndrăznim a face necugetatul gest că odată se vor porni cele mai înfiorătoare răgete ameninţându-ne cu un nou holocaust fiind[ɔ suntem antisemiţi şi ne-am dat la podoaba lor capilară, deşi ea este roşcovană şi nu neagră cum o au adevăraţii semiţi şi nu cei născociţi la sfârşitul secolului XIX. Dacă ne vom osteni să-i punem cu curu în ţeapă pentru că ne-au falsificat istoria şi cultura identitară, vor urla că suntem naţionalişti, fascişti şi antipupincurişti fiind[ɔ le demascăm făcăturile. Aşa că, vom purcede cu puterea adevărului peste ei, să-i batem măr, astfel că, frăgeziţi şi înmuiaţi le vor ieşi toate relele. Iar pentru noi, adevărurile de netăgăduit sunt dovezile arheologice venite din urmă cu zeci de mii de ani, despre care nimeni nu are curajul să scrie sau să vorbească. Dar îndârjindu-mă, am ˟s-o fac eu să spăl vrednicul obraz al strămoşilor carpatini batjocorit de fel de fel de târâturi şi trădători de Neam şi Ţară.

Să pornim pe drumul adevărului cu descoperirea făcută în peştera Coliboaia din judeţul Bihor, de un grup de speologi români: Tudor Rus (Club de speologie Speodava Ştei), Mihai Besesek, Valentin Alexandru Radu, Roxana Laura Ţociu (Asociaţia de Speologie Speowest Arad) şi Marius Kenesz (Speo Club Zarand Brad), în urma mai multor expediţii din anii 2009 şi 2010 au descoperit picturile rupestre ce uimesc lumea sănătoasă la minte prin semnificaţia şi informaţiile lor.

Văzând ce comoară se ascunde în galeriile acestei

peşteri au chemat nişte francezi mai pricepuţi decât ei pe acest tărâm al picturilor rupestre. O echipă formată din speologii Marcel Meyssonnier şi Valérie Plichon, Michel Philippe, paleontolog specializat pe ursul de peşteră, Françoise Prudhomme specializat în preistorie şi Jean Clottes împreună cu Bernard Gély buni cunoscători în arta de peşteră, au ajuns pe plaiurile noastre şi la locul descoperirii în data de 16 mai 2010. Analizând cărbunele cu care au fost desenate figurile de pe pereţii peşterii, aceştia au ajuns la concluzia că au o vechime de peste 35000 de ani î.e.n. ˇNumite şi picturi negre ele reprezintă mai multe animale, precum şi un bizon, un cal, o felină, unul sau două capete de urs, un cap de taur asemănător cu cele din peştera Lascaux-Franţa şi doi rinoceri păroşi sau poate pui de mamut. Tot aici se găsesc de asemenea şi câteva gravuri de o importanţă uluitoare pentru civilizaţia Europei şi a lumii, dar ţinute în mare taină fiind[ɔ- odată scoase din întuneric, ar da atâta lumină încât lumea blestemată a neamului ales de Satana ar fi nimicit pe vecie. Înăuntru sunt răspândite pe jos oase de urşi de peşteră, care sezând la întuneric ˇs-au plictisit sărmanii de atâta linişte, zgârâind şi lustruind pereţii cu picturi, astfel confirmandu-se şi prin analiza acestor resturi biologice vechimea desenelor.

Cea mai importantă imagine din aceste picturi rupestre o consider pe cea din dreapta rândului de sus,

fiind[ɔ̃ ea arată că în acele vremuri, omul mileniului XXXV î.e.n. ˇcare trăia pe plaiurile noastre reuşise să domesticească vitele, act economic şi social de o importanţă capitală în evoluţia speciei umane. Dar asta ne poate îndreptăţi să credem că erau domesticite şi oile în acele vremuri fiind[ɔ̃ ele sunt mai blânde decât taurinele, iar ca paznici poate aveau câini, adică nişte lupi obişnuiţi pe lângă om. Vedem în fotografia din dreapta 5 taurine mari, trei mai mici şi un viţel. Cârdul de animale este mânat de un om, iar în spatele lui se joacă doi copii. În partea central-dreapta a imaginii sunt două persoane: una şezând în fund parcă alege ceva lângă ea, iar cealaltă stă în poziţia aplecată specifică râşnitului cu piatra prin frecare. Lângă ele este un desen care poate reprezenta o locuinţă având în jurul ei ocolul pentru animale. Deci toată vânzoleala oştenilor întunericului că populaţia Europei ˇs-ar trage până la unul din nu-ş ce falus african cu sămânţă extraterestră pusă bine în puşcoacea Întunecimii Sale Iahwe şi zvârlită în Mesopotamia semită de unde ˇs-a tot împrăştiat către nord, este o golănie, năravspecific mozaicilor precum lepra în vremurile trecute şi industria holocaustului astăzi.

Dar cine au fost aceste populaţii şi cam de pe unde au apărut ele în jurul Carpaţilor şi în alte locuri ale Europei în zorii primelor forme de existenţă humanoidă pe care o putem dovedi? Multă vreme, găsindu-se scheletele unei populaţii băştinaşe şi fiind botezată neanderthal, pricepuţii în născociri au spus că erau sărmanii tare sălbatici mâncându-şi de sub cur ce le ieşea şi scărpinându-se numai cu rădăcinile unor copaci. Nu aveau vorbire articulată şi toată comunicarea se oprea la numărul de poace dăruite cu dragă inimă la întâlnirile lor prieteneşti!

Însă profesorul David Frayer de la Universitatea Michigan, Facultatea de Antropologie, susţine după cercetările făcute pe mai multe schelete de neanderthalieni că 89% din fosilele acestora găsite în Europa (16 din 18) arată o preferinţă clară de folosire a

mâinii drepte. Iar procentul este asemănător celui al dreptacilor din populaţiile umane moderne care locuiesc pe aceleaşi locuri, fiind astăzi de 90%. Profesorul american şi ceilalţi cercetători care au participat la studiu au ajuns astfel la concluzia că acel procent ridicat (89%) sugerează faptul că neanderthalienii erau înzestraţi cu darul vorbirii. El explică astfel: „Legătura cunoscută de multă vreme dintre asimetria cerebrală, lateralitate şi limbaj la populaţiile vii, serveşte drept tipar pentru estimarea lateralizării creierului la fosile şi pentru estimarea probabilităţii capacităţii lor de vorbire”. Îndeletnicindu-se şi cu pictura – alţii care se pretind aleşii lumii ˇs-au îndeletnicit numai cu adorarea falusului şi a tuturor mârşăviilor posibile legate de el – aceşti oameni arată că aveau un sistem de gândire elaborat şi doreau prin ceea ce fac să lase un mesaj limpede celor ce vor veni după ei. Pictorii din acele vremuri nu au desenat numai animale domesticite sau cele folosite ca sursă de hrană, ci şi pe cele care reprezentau forţa, precum rinocerii sau felinele (peştera Chauvet datată în jurul anului 31.000 î.ˇHr.) pentru curajul şi inteligenţa lor. Peştera Chauvet din departamentul Ardeche, Franţa, are cele mai importante picturi rupestre din paleolitic, iar cele din Altamira, Spania, au fost făcute între 14.000 şi 12.000 î.ˇHr., şi prezintă foarte mulţi bizoni. Mai amintesc peşterile Lascaux şi Dordogne din Franţa care conţin picturi rupestre fiind executate între 15.000 şi 10.000 î.e.n. ˇSă nu uit aici şi urmele lăsate de omul timpurilor preistorice în peştera Gaura Chindiei, unde picturile şi semnele care se vor regăsi în mare măsură în alfabetul folosit de geţi pe tăbliţele de plumb sunt în mare număr. Datarea acestor picturi rupestre merg de la 15000 î.e.n. ˇpână pe la 9000 î.e.n. ˇşi numai prin aceste dovezi uluitoare, avem destulă vreme a ne căuta strămoşii pe plaiurile străbune, dacă nu vrem să mai înghiţim otrăvurile mozaicilor, sau a leprelor mioritice foarte pricepute în trădare de Neam şi Ţară.

Sensul picturilor rămâne încă necunoscut fiind[ɔ peşterile nu se aflau într-o zonă locuită, şi e posibil să fi

fost folosite în scopuri rituale sezoniere. Animalele sunt însoţite de semne ce sugerează un scop magic. Simbolurile în formă de săgeată de la Lascaux au fost uneori interpretate ca având rol de calendar sau răboj, dar dovezile rămân neconcludente. Picturile sunt relativ naturaliste, deşi stilizate, figurile nefiind tridimensionale, chiar şi atunci când se suprapun. Dau mai jos şi câteva fotografii din aceste locuri ale preistoriei oamenilor Europei.

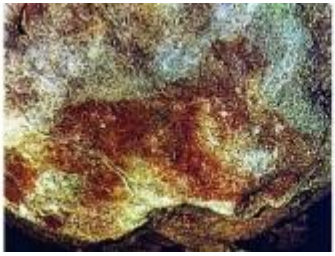

Primele două fotografii din stânga sunt din peştera Cuciulat situată în judeţul Sălaj şi au o vechime de cca 15000-12000 ani î.e.n. ˇdovedind că populaţia care a făcut picturile de la Coliboaia, judeţul Bihor şi-a continuat existenţa pe aceste meleaguri dar şi obiceiul de a picta pe pereţii peşterilor pe care le foloseau ca locuri de săvârşire a unor ritualuri magice legate atât de totemuri cât şi de unele practici privind moartea. Celelalte două imagini spre dreapta cât şi cele din rândul de jos sunt din peştera Lascaux – Franţa, având cam aceeaşi vechime cu cele sălăjene.

Însă existenţa omului preistoric pe meleagurile noastre este dovedită şi la estul Carpaţilor prindescoperirea în grota de la Brânzeni pe malul stâng al Prutului a unei piese prelucrată în os de mamut şi datată cam tot pentru 35000 ani î.e.n. ˇiar altă dovadă este acel talisman făcut din fildeş de mamut care a fost descoperit la

Mitoc judeţul Botoşani, vechi de prin anii 26000 î.e.n. ˟Avem cu ce să amuţim pe vecie aceste haite de fiare ale întunericului dovedindu-ne continuitatea pe aceste meleaguri, aducând în faţă adevărul despre descoperirea din satul Cotu Miculinţi de pe malul drept al râului Prut, comuna Coţuşca, jud. Botoşani, unde ˟s-au găsit cele mai vechi elemente de civilizaţie din lume – cca 18000 î.e.n. ˟– constând din locuinţe în bordeie, ciocanul de piatră, lancea cu două tăişuri şi harponul de pescuit, elemente ce arată că aceste populaţii aveau o viaţă stabilă în acele locuri, iar o parte din hrană şi-o procurau prin vânătoare. Ca să le fie înverşunarea deplină şi ura aşijderea, chem de martori la lumina zilei şi a istoriei pe cercetători români şi britanici de la Universitatea din Edinburgh care au făcut săpături în Clisura Dunării descoperind atât resturi de schelete umane dar şi seminţe de plante dovedind că acei oameni practicau agricultura pe la anii 7800 î.e.n. ˟Pentru a elimina erorile de datare, analizele probelor au fost efectuate în laboratoarele din Oxford, Gronigen, Berlin şi Bonn, concluziile fiind prezentate publicului la Universitatea din Edinbourgh în perioada 30 martie-2 aprilie 2000. Descoperirea este trecută sub tăcere pe plan european şi mondial fiind⸢ɔ trebuie să se înalţe semeţ din neştiuta Mesopotamie, falusul/legământul Talpei Iadului din care au ieşit, precum apa din gheizer, toate neamurile lumii ce ˟s-au împrăştiat pe întreg pământul pentru a-l lua în stăpânire!

Nimeni nu este în stare să lămurească ideea tâmpită a culturii europene în domeniul antropologiei care spune că aceşti neanderthalieni erau sălbatici rău fiind⸢ɔ nu foloseau tuşinarea bărbăţiei şi nu cotizau vârtos la templul întunecaţilor. Mult rău au făcut fel de fel de lepre care, proţăpite în capul mesei, au avut grijă numai de cinul lor şi de poftele lor nemărginite. Şi azi îi auzi strigând şi aruncându-se asupra goimilor cap de lut cu genetica şi genomul lor scos din nu ştiu ce erecţii sau eresuri africane şi care a fost descoperit la toate popoarele europene şi asiatice, apoi nord-americane şi mai în jos pe acel

continent. Ei spun că acea populaţie africană pe care au trecut-o în răbojul timpului ca fiind prima de pe faţa pământului – taman ca priceputul Z. Sitchin cu extratereştrii lui şi însămânţarea sălbaticilor africani – şi-a lăsat urmele palpabile pe la anii 50000 î.e.n. ˇşi prăsindu-se nevoie mare, a dat sărăcia şi nevoia în burta lor, obligându-i să-şi caute alte olaturi unde să pună de o nouă puierniţă, şi tot aşa înmulţindu-se şi iarăşi împrăştiindu-se, au colonizat Europa şi Asia, iar de aici ţine-te migraţii în toate direcţiile. Prea este străvezie această făcătură şi am să-i plesnesc peste bot pe făcătorii de rele minciunele cu o ghioagă a adevărului adevărat de care ei se tem cumplit.

În anul 2002 a fost descoperită pe valea râului Miniş în apropiere de oraşul Anina din judeţul Caraş-Severin o peşteră de cca O, 5 ha fiind numită Peştera cu Oase, fiind[ɔ- aici ˇs-au găsit mai multe fragmente de oase umane dar şi de animale. Fosilele, provenind de la trei indivizi – numiţi de cercetători „Oase 1”, „Oase 2” şi „Oase 3”- au fost datate la o vechime de până la anii 40500 î.e.n. ˇiar cele mai recente metode de evaluare arată că sunt de la 37800 ani î.e.n. ˇÎn acest context, demn de remarcat este faptul că „Oase 1” prezintă trăsături morfologice care combină caracteristicile unei varietate de om vechi neanderthalian cu trăsături ale omului modern timpuriu cum ar fi bărbia, fruntea fără arcade puternice şi o cavitate craniană mare şi rotundă.

Lipsa unor semne arheologice, cum ar fi torţe, cărbune sau unelte de piatră sugerează că oasele au ajuns în peşteră de la suprafaţă, datorită unei viituri puternice. Un studiu făcut de către antropologul Erik Trinkaus, profesor al departamentului de antropologie a Universităţii din Washington şi publicat în ianuarie 2007, arată că acest amestec de trăsături ale populaţiei neanderthaliene, cu o altă specie care a dus la apariţiei omului modern european, ˇs-a făcut pe parcursul a mii de ani, deşi craniul este de pe la 37800 de ani î.e.n**.** ˇPrin acest studiu, se infirmă povestea genomului uman apărut în Africa şi apoi răspândindu-se mai rău ca lepra în toată lumea, rămânând

doar o… poveste evreiască” ca atâtea altele, iar minciuna lor este din nou demascată. Dacă luăm în considerare că aceşti oameni din preistorie nu au apărut din senin pe meleagurile carpatine, iar amestecul lor cu o rasă diferită a fost un proces de lungă durată, se poate trage concluzia că ei erau în regiune cu cel puţin 10000 de ani mai devreme. Cele trei resturi antropologice au fost botezate Ion, Vasile şi Maria, deşi au fost descoperite aproape unele de altele, doar Ion are cea mai mare vechime, celelalte fiind mai „tinere” cam cu 14000 de ani!

Unii cercetători mai puţin înclinaţi către povestea „civilizatorilor africani” care au năvălit în Europa pe la mileniile 40 î.e.n. ˇcu o pană în nas, una în fund şi un măturoi de spini cu care i-au tot alergat pe neanderthalieni peste toate olaturile până i-au făcut dispăruţi, cred că acest amestec între rase şi culturi ˇs-a făcut într-o perioadă foarte lungă de timp, ducând la o contopire generală de unde a rezultat omul modern, iar existenţa populaţiei de neanderthalieni se urcă undeva prin mileniile 50 î.e.n. ˇadică ţu mult înaintea pretinsei migraţii din centrul Africii. Din resturile antropologice adunate ˇs-a putut arăta că neanderthalienii erau robuşti, înalţi şi cu păr blond sau şaten, iar spaţiile unde dormeau erau în afara peşterilor. Cel mai bun exemplu de cultură preistorică a populaţiei europene este însăşi galeria cu picturi rupestre de la Coliboaia, care dovedeşte fără putinţă de tăgadă că ei aveau nu numai o organizare socială, dar şi o religie structurată pe concepte clare, pe când în tot Orientul Apropiat – de unde pretind leprele sioniste că au venit civilizatorii Europei – nu există nici urmă de aşa ceva, cele mai vechi dovezi fiind din mileniul Vll î.e.n!!! Prea ne cred şi acum proşti de dăm în gropi şi goimi cap de lut! Ca să-i supăr şi mai rău amintesc aici mitul urieşilor de la noi, ce vorbeşte de o populaţie cu adevărat foarte înaltă care le-a dăruit neamului geţilor marea înţelepciune cerească a lui Anu, Gog, Senta sau Dumnezeu, iar aceşti jidovi/urieşi erau veniţi din ceruri, fiind cu pielea albă, părul roşcat sau blond şi ochii albaştri.

În veci nu vezi semit cu asemenea trăsături, iar ticăloşilor cazari care îşi spun cu mare înfocare că sunt cei mai semiţi dintre semiţi, le strig în faţă că le-a venit ceasul judecăţii adevărate, şi nu mai au nicio scăpare! Cu adevărat pe teritoriul României ˟s-au descoperit mai multe schelete umane de dimensiuni uriaşe de la 2,5 metri până aproape de 5 metri, iar în estul Carpaţilor a existat o populaţie de înălţime deosebită pentru acele vremuri ce a migrat în regiunea Taklamakan, femeile având cam 1,8 m. iar bărbaţii 2,2 m. pielea o aveau albă şi toate celelalte trăsături erau ale rasei albe. În scrierile esene se pomeneşte de o populaţie străveche cu înălţime deosebită de la care neamul geţilor ar fi primit toată înţelepciunea şi religia cum găsim în textul intitulat Cele şapte căi ale păcii: „Căutaţi pacea cu toţi Fiii Oamenilor şi lăsaţi să fie cunoscută de la aleşii Luminii, pentru că noi trăim potrivit Legii Sfinte încă din timpul lui Eno sau mai demult... Cu mult timp înaintea Marelui Potop, Cei Mari mergeau pe pământ şi arborii uriaşi, care au rămas în prezent o legendă, erau casa lor şi împărăţia lor”. Poate în acest fragment este tocmai o realitate istorică pierdută în negura timpului pe care abia acum o înţelegem datorită acestor descoperiri arheologice uluitoare, cândva oamenii şi-au făcut primele adăposturi în copaci de frica fiarelor ce mişunau peste tot. Amintesc faptul că pe teritoriile din jurul Carpaţilor în urmă cu peste 30000 de ani trăiau lei, urşi de peşteră de cca 500 kg., hiene, lupi, un fel de urşi asemănători cu cei de azi şi toţi aceşti prădători nu ˟s-ar fi lăsat îndemnaţi a doua oară dacă le pica înaintea botului o asemenea gustărică! De la aceşti urieşi veniţi din ceruri, strămoşii noştri din vechime au brodat legenda cu Maia – fiica titanului Atlas – ce ar fi binecuvântat neamul get ca Neam Scoborâtor din Zei nu din legământul/falusul Talpei Iadului!

În cartea Poveştile Peleşului a reginei Elisabeta a României, există o legendă aflată de regină de la nişte ţărani din partea locului despre un uriaş numit Caraiman (kara: a străluci, a lumina, a fi inteligent + i: a izvorî,

origine, naştere, a conduce, a merge + man: bărbat, însoţiţor, a aduce belşug), ce avea puterea să creeze fiinţe vii, să înverzească câmpiile, să producă cutremure şi furtuni, iar acest uriaş a făcut să se scurgă marea de pe câmpiile acestei ţări. Dacă povestea păstrează în substratul ei profund fenomenul natural când Marea Sarmaică ˇs-a retras din Câmpia Română în neolitic, pare de necrezut că memoria colectivă a unor „sălbatici”, a transmis oral amintirea uni fenomen care ˇs-a petrecut cu multe zeci de mii de ani în urmă. Dar povestea seamănă foarte mult cu ce ne-au lăsat vechi greci despre titani şi giganţi, unde Prometeu le-a dat oamenilor cunoştinţele necesare uşurării vieţii, inclusiv alfabetul ca „vorbă a zeilor” pentru a transmite veşnicia în neiutare. Şi noi păstrăm pe acei eroi civilizatori prin numele Preminte Solomon, unde primul cuvânt înseamnă cel luminat, sau cel preaînvţelept, iar al doilea este tocmai numele tagmei de învăţaţi din vechile tradiţii strămoşești a solomonarilor, nume venit de la şorţul de piele – solomon – pe care îl purtau în faţă. El nu are nicio legătură cu născocitul Şlomo al mozaicilor cum încearcă unii pricepăuţi să ne agaţe istoria de făcăturile Satanei şi a sutaşilor întunericului. Pentru a nimici această necocire drăcească pe care încearcă unii să ni-o bage pe gât, dau zicerea comentatorului latin Servius ce a trăit în secolele lV-V ale erei noastre şi explică numele eroului antic Prometeu, scriind că a fost numit astfel deoarece el a fost un om de mare clarviziune (Vir prudentissimus), care poseda calitatea abstractă a providenţei, echivalentul latin al cuvântulul grec promētheia.

Geţii din Tracia spuneau şi ei că sunt Neam Scoborâtor din Zei, divinităţile lor fiind cu pielea albă, cu părul roşcat (rusocomo în koine) şi ochi albaştri. Şi dacă îi luăm la ochi pe adevăraţii semiţi, vedem că au pielea măslinie, ochii negri, faţa lătăreaţă, gâtul scurt şi gros, iar părul negru şi sârmos, trăsături ce îi apropie mult de unele popoare africane, dar rasa europeană nu are nimic din aceste caracteristici antropologice. Şi totuşi în jurul

Carpaţilor au fost două rase din a căror amestec a apărut neamul get ce era, după statuile romanilor şi textele venite din antichitate cu părul deschis (blond, şaten) sau roşcat şi ondulat, ei fiind cu pielea albă şi ochii verzi sau albaştri. Dar asta nu înseamnă că toţi erau la fel fiind[ɔ~ emeşii care au plecat de aici pe la mijlocul mileniului lV î.e.n. ˇaveau un păr şaten închis cu firul subţire şi lung, însă iarăşi nimic comun cu trăsăturile africanilor sau a semiţilor adevăraţi de care leprele de azi vreau să ne lege cu genomul lor ieşit din falusul lui Iahwe, iar sutaşii întunericului colindă pământul în lung şi în lat răcnind către cele patru zări că numai ei sunt cei mai vechi locuitori şi toţi trebuie să le dea cinstea cuvenită. Cred că un ştreang ar fi chiar prea mult pentru asemenea fapte, dar pot lăsa şi de la mine ceva!

2. Rădăcinile religiei crucii

Ca să ne înţelegem adevărata noastră istorie atât de crunt falsificată de marii monştri ai civilizatei Europe din secolul XIX, dar şi adevăratele rădăcini ale religiei crucii şi nu cele pretins revelate de Talpa Iadului unei adunături de jefuri pline de lepră, trebuie să punem alături descoperirea făcută în vechea Panonie sau Ungaria de astăzi. În situl arheologic de la Tata, la 70 km nord-vest de Budapesta aproape de graniţa cu Slovacia, ˇs-au descoperit două mici obiecte aparţinând perioadei musteriene. Primul este un „churinga”, adică o amuletă alungită şi colorată făcută dintr-un dinte de mamut, bine şlefuită care se folosea în ritualurile magice ale comunităţii respective. Al doilea obiect este o fosilă pietrificată de numulit (un fel de scoică) lustruită care are incizat pe una din feţe o cruce cu braţele egale. Vârsta lor datată cu carbon 14 arată o vechime de peste 55000 de ani şi ar fi printre cele mai vechi obiecte descoperite în Europa care au fost făurite de mâna omului preistoric ce îşi purta paşii prin acele locuri, probabil homo sapiens neanderthalensis.

Şi întorcându-mă la peştera Coliboaia din judeţul Bihor, cea mai importantă descoperite făcută aici este

ampla reprezentare a religiei acelei populaţii care a lăsat desenele cu pricina, unde trebuie să vedem fără putinţă de tăgadă adevărata rădăcină a cultului crucii. Pentru a înţelege ce semnificaţie au semnele şi desenele din acestă peşteră, trebuie să ştim de ce se numeşte ea aşa. Primele concepte ale religiei strămoşești spuneau că sufletele care erau vrednice, se duceau undeva sub pământ urmând drumul făcut de Sfântul Soare pe boltă, dar care seara intra şi el pe sub pământ, printr-un tunel şi ieşea dimineaţa. Conceptul se găseşte atât la emeşi cât şi la vechii egipteni. Intrarea în acest tărâm al tăcerii şi întunericului se făcea printr-o peşteră, adică o gaură în trupul Maicii Pământeşti cum găsim în scrierile caldeene. Iarintrarea în această peşteră este de forma unui triunghi cu baza jos, dar şi a unei colibe. Cum acest drum al Ziditorului era tocmai pe măsura celui ce făcuse toate cele din ceruri şi de pe pământ, şi acestă colibă trebuia să fie tocmai cum o dorise el, adică una foarte mare, o coliboaie, la fel cum pentru una mică spunem colibiţă sau colibuţă! Un ajutor de mare preţ ne vine chiar din partea pricepuţilor vechi greci, ce ne-au lăsat o legendă despre Cybele, principala divinitate a frigienilor, din care ˟s-au născut toate cele văzute şi nevăzute inclusiv zeii. Spun ei că în limba frigienilor cuvântul „cybele” înseamnăcolibă sau peşteră şi zic zău lui Dumnezeu că mare adevăr au spus fiind[ɔ- şi cinul frigienilor sau frigilor a plecat tot din nordul Istrului în vremurile fără de război ale neamului omenesc din ţinuturile carpatine. Cuvântul „cybele” vine din vechea limbă vorbită în jurul Carpaţilor, divinitatea fiind şi la emeşi cu numele de Gibil, şi este compus din **gi:** nobil, ceresc, pământ + **bil:** a arde, a se aprinde, a se înfierbânta. Cât timp ne vom bate joc de limba strămoşească şi vom sta cu nasul vârât adânc în fel de fel de duhori sataniste, latriniste sau pupincuriste, nu putem înţelege nimic din această comoară uluitoare şi unică în lumea de azi, limba română veche care îşi poate dovedi o existenţă epigrafică de prin mileniul lV î.e.n. ˟fără a avea dispariţii în negura timpului, întreruperi, mariaje cu alte

limbi sau împerecheri de ocazie ori de nevoie, fiind∫ᘓ ea a fost limbă sfântă în tot acest timp până au venit fanarioţii greci de ne-au spurcat legile şi neamul cu nelegiuirile lor.

Dacă vrem să înţelegem tot ce se va scrie mai jos trebuie să facem o privire asupra fotografiilor din rândul de mai sus. Prima poză de la stânga spre dreapta este intrarea sub formă de triunghi în peştera Coliboaia, iar a doua fotografie este pictura rupestră de o importanţă uluitoare pentru cultura Europei şi groaza mozaicilor precum şi a odraslelor ieşite din acest iad, iudeo-creştinii. În centrul picturii este un cerb, ca totem solar cum apare în mai multe legende ale noastre inclusiv în obiceiurile de Anul Nou, cu capul în sus având deasupra coarnelor un cerc. Sub bot este o linie orizontală îngroşată din care coboară în jos patru linii în zigzag semnificând patru râuri ieşite din acelaşi deal sau munte, cam aşa cum se aminteşte în scrierile esene despre cele 4 râuri ce ies din Rai. Ceva mai la stânga se văd trei linii în zigzag, poate cele trei Crişuri, pe care vechii locuitori le considerau ape sfinte. Cris în limba strămoşească însemna sfânt sau ceresc aşa cum găsim pe tăbliţele de plumb şi în cuvântul „crisma”, iar de aici a venit şi numele regiunii Crişana, adică binecuvântarea lui Ana sau An fiind∫ᘓ aşa se numea prin mileniile Vl-lll Ziditorul lumilor văzute şi nevăzute la strămoşii mei, fiind∫ᘓ ai celor care ne-au falsificat istoria a fost şi este întunecatul Iahwe. În colţul stânga jos se vede un gât de pasăre cu un cioc foarte lung, poate barza, cocostârcul sau stârcul din mitologia noastră străveche, iar sub aceasta este o cruce înscrisă în cerc care simboliza creaţia şi sfinţenia Maicii Pământeşti. Din împreunarea

braţelor crucii se înalţă coloana de lumină, osia lumii, axis mundi cum au scris latinii – şi adevăr au spus şi ei numai că el a fost pentru urechile surzilor – iar în capăt are un triunghi ca unul din simbolurile Tatălui Ceresc folosit în semiotica carpatină. Puţin spre dreapta se vede un animal cu coadă lungă, poate un lup sau un câine, iar în faţa acestuia lângă picioarele cerbului este o pasăre. În spatele cerbului se disting mai multe cruci libere dar şi alte desene.

Fotografia a treia spre dreapta este o stalagmită din această peşteră care aduce cu un bătrân ce stă în picioare cu mâinile adunate în faţă, poziţie pe care o aveau ţăranii români când stăteau de vorbă cu cineva de vază sau mai în vârstă decât ei. Imaginile din dreapta sunt detalii din pictura rupestră cu trei râuri care curg, semn folosit şi în scrierea egipteană care înseamnă, mare, ape curgătoare, dovedind şi prin acestea legătura peste timpul fără de socoteală, între populaţiile carpatine şi cele care au migrat în Egipt pe la sfârşitul mileniului lV î.e.n. ˟Lângă ele sunt simboluri ale crucii înscrisă în cerc sau liberă.

Că acestei populaţii i-a fost dragă crucea dar şi altele cu un profund caracter religios, o dovedesc semnele din peştera Gaura Chindiei situată în Parcul Naţional Porţile de Fier din judeţul Caraş-Severin, unde găsim atât crucea liberă cu braţele egale, cea înscrisă în cerc, cât şi cea malteză formată din patru triunghiuri isoscele, semnele în număr de 425 fiind executate cu argilă roşie în neolitic, venind din mileniile XV-lX î.e.n. ˟ (foto stânga jos)

Găsim crucea înscrisă în cerc pe tăbliţa rotundă descoperită la Tărtăria şi datată pentru anii 6270 î.e.n. ˟şi Turdaş din acelaşi areal, apoi pe ceramica de la Cucuteni

(foto 3 şi 4 spre dreapta), cultură ce ˇs-a manifestat între anii 5500-3500 î.e.n. ˇla est de Cartaţi cu prelungire până în Ucraina pe malurile Bugului, la Tripolie. Este descoperită şi la marginea oraşului Belgrad unde se află situl Vinća, iar crucea liberă apare printre semnele folosite de această comunitate umană în mileniile Vl-V î.e.n. ˇLa Truşeşti, în judeţul Botoşani, pe malul Prutului ˇs-a descoperit o cruce din lut ars şi un altar cu o semnificaţie deosebită din perioada Cucuteni A sau B (5500-4000 î.e.n.) cum se văd fotografiile de mai jos.

Dacă altarul-cruce din pământ nu necesită alte comentarii, idee de sacru fiind foarte limpede, al doilea altar de concepţie aparte trebuie să fie descris pentru a se înţelege mesajul lui. Este realizat din pământ, iar partea de sus prezintă două siluete umane stilizate sub formă de cruce, terminate cu câte o cupă, concept ce va fi transmis peste timp în cultura geţilor ca vasul cunoaşterii divine sau cereşti. Pe laterale el are nişte coarne întoarse în sus, cum se vor regăsi mai târziu la divinităţile emeşilor. Pe pieptul celor două siluete a fost modelat câte un pandativ romboidal care simboliza universul sau oul ceresc din care ˇs-au născut toate şi în care se vor întoarce toate; adică drăguţa zicere a esenilor: Totul este în Unu şi Unu este în Tot! În partea de mijloc a altarului se văd redate stilizat 9 chipuri umane; cinci în zona centrală deasupra unui disc scobit în material şi ar reprezenta cele 5 zile faste pentru muncile curente pe care muritorii le făceau în trupul Maicii Pământeşti ca să-şi adune cele necesare traiului, iar celelalte două grupuri de pe laterale de câte două siluete, ar putea fi zilele mai puţin bune pentru activităţile

agricole, pastorale sau de altă natură, îndemnând muritorul să aibă respect pentru buna rânduială cerească. Dar cele 9 siluete din centrul altarului reprezintă şi o dovadă arheologică a faptului că ei aveau deja un calendar cu săptămâni de câte 9 zile, găsit şi la Vinča, sau pe tăbliţele de plumb ori cum ne arată unele sanctuare de la Sarmisetuza.

Să dau şi o explicaţie a apariţiei semnului crucii ca simbol al sacrului la aceste populaţii pierdute în negura timpului despre care nimeni deocamdată nu ˇs-a obosit să le aducă la lumină fiind[ɔr- ˇs-ar fi făcut praf şi pulbere toată „revelaţia” mozaică, adică ciripeala Talpei Iadului la urechile pricepuţilor rabini ivriţi ar fi ajuns pentru totdeauna în closetul istoriei. Dacă privim printre gene soarele la orizont dimineaţa când răsare sau seara când apune, vom vedea lumina ca în imaginea din dreapta difuzată sub forma unei cruci luminoase. Dar geţii aveau rugăciunile principale către Sfântul Soare, dimineaţa când îl chemau să le lumineze încă o zi drumul vieţii pentru înfăptuirea celor cuvenite după rânduita Cale a Adevărului şi Dreptăţii primită de Eno de la Tatăl Ceresc, iar seara îi mulţumea aceluiaşi duh al luminii că i-a călăuzit după dreapta pravilă încă odată pe calea ce îi duce spre a deveni OM. Cam atât am avut a spune fiind[ɔr- de restul ˇs-au ocupat alţii cu o înverşunare drăcească, falsificându-ne istoria şi cultura identitară de nu mai ştim pe unde ne este curul.

Odată cu marile migraţii din Carpaţi din mileniile VI-II î.e.n. ˇacest simbol al sacrului este dus în Ki-en-gi, de către emeşi, în vechiul Egipt şi în nordul Africii de către neamurile kabili sau amazigh şi dovedesc cele afirmate cu fotografiile unor obiecte arheologice descoperite pe aceste tărâmuri despre care românii nu ştiu nimic.

În rândul de sus am pus două vase emeş/sumeriene de pe la anii 3000 î.e.n. ˟cu semnul crucii înscris în romb ca simbol-concept al binecuvântării întregului univers (forma de ou stilizat cum o găsim mai târziu în scrierile orfice şi esene, ori „caldeene”) de către puterea ziditoare a lui An sau Anu, iar în partea dreaptă este un talisman cu crucea înscrisă în cerc şi semne care reprezintă sfânta colibă (triunghiul cu cercul pus pe un vârf) şi cel al Tatălui Ceresc (cercul cu un punct în mijloc). În rândul doi am pus acelaşi simbol al crucii în cultura egipteană; primul de la stânga folosit în scrierea sfântă şi înseamnă cetatea principală sau centrul puterii supreme, adică o cetate a divinităţii principale, al doilea este semnul vieţii veşnice, al treilea are sensul de dreptate, al patrulea spre dreapta este o podoabă simbol purtată şi azi de către kabilii din nordul Africii. În capătul rândului am pus un sigiliu egiptean de pe la anii 2970 î.e.n. ˟unde se vede atât pasărea cerească, cât şi peştele şi coliba sacră, dovedind prin aceasta rădăcinile spiritualităţii vechi de pe valea Nilului. Dar nu toţi au plecat în timpul acelor roiri către cele patru zări fiind[ɔ˞ pietrele şi cioburile de ceramică precum şi desene din peşterile României ne arată că o mare parte a rămas în glia carpatină continuându-şi existenţa cu bune şi rele aşa cum le-a fost sorocul şi norocul. Iar cel mai bun exemplu pentru a dovedi cele spuse, sunt semnele şi desenele lăsate pe pereţii peşterilor din munţii Buzăului ori pe stânci.

O parte din ţinutul de munte al judeţului Buzău din Curbura Carpaţilor, este numită de către localniciţara Luanei, iar această denumire se găseşte în mai multe legende locale transmise din generaţie în generaţie prin glasul bătrânilor, din care am să dau în continuare ceva ziceri cu folos pentru osteneala la care m-am înhămat. Aceste povestiri evocă locurile ansamblului rupestru format din bisericuţa lui Iosif, chilia lui Dionisie Torcătorul, Agatonul Mic, Agatonul Mare şi Fundul Peşterii, pe pereţii căreia se află incizate misterioasele scrieri încă nedescifrate şi simboluri străvechi, precum crucea malteză, peştele, un fel de pumnale sau vârfuri de lance şi altele.

Zic legendele că în vremurile fără de început, acest tărâm minunat era stăpânit de un bătrân mai înţelept şi mai vechi decât timpul, care domnea peste o cetate puternică înălţată în piscul muntelui ale cărei ziduri sprijineau cerul. Iar cetatea era vegheată zi şi noapte de un soare strălucitor care o şi apăra de răi sau rele. Tot pe aceste tărâmuri binecuvântate de Ziditorul cerurilor şi pământului, erau mai multe izvoare cu ape tămăduitoare unde boala era alungată prin îmbăierea în ele sau spălarea ori descântarea cu apa lor făcătoare de minuni. Însă totul era sub veşnica veghere a bătrânului Luana, iar cei care se încumetau să tragă ceva câştiguri pe ascuns folosindu-se de puterea tămăduitoare a apelor, se îmbolnăveau fiind[ɔ nu ştiau şi descântecele sau rugăciunile care trebuiau spuse odată cu spălarea sau îmbăierea în ele. De mare grijă se bucurau în ochii bătrânului înţelept şi părinte ocrotitor, cei răniţi în războaie cu mişeii pofticioşi de avere sau putere, ei fiind vindecaţi cu mare grijă, iar atunci când mureau bătrânul înţelept îi stropea cu apă vie luată din Valea Izvoarelor pentru a-i aduce din nou la viaţă. Aceste locuri binecuvântate la propriu de natură (la vechii egipteni cuvântul „natura” însemna chiar divinitate) sau Ziditor, situate în zona Nucu, sunt şi astăzi o adevărată vale a apelor tămăduitoare. Pentru a înţelege mai bine legenda venită din străvechime, dau mai jos câteva

fotografii care ne vor ajuta să punem istoria şi tradiţia orală în lumina adevărului.

În stânga sunt urmele unor construcţii ciclopice sau poate un hazard al naturii pe care oamenii din vechime l-au considerat ca o acţiune a Ziditorului din ceruri. În mijloc se văd urme clare ale acţiunii omului de a face nişte locaşuri dreptunghiulare pentru a fixa în ele pari care să fie folosiţi în poziţie verticală. Iar în partea dreaptă este o bucată de piatră ce făcea parte dintr-un altar sub formă de disc, având două nivele săpate în interior, poate cu trimitere directă la cele trei trepte de iniţiere din religia geţilor.

Dar bunăstarea şi liniştea locuitorilor a fost nimicită de către vrăjmaşi înzăuaţi veniţi în care de foc ca să doboare soarele Luanei. Mare prăpăd a fost atunci pe pământ care ˚s-a cutremurat din toate încheieturile. Zidurile cetăţii şi împrejurimile au fost arse, iar ţinutul a rămas pustiu multă vreme nefiind călcat de vreun animal sau pasăre venită din cer. Ca o amintire de neşters a vremurilor trecute în arealul muntos arătat, se găseşte Peştera Înţeleptului, unde este tăinuită bine toată cunoaşterea care ne-ar duce pe cale adevărului după zisa legendelor.

Să încercăm a aduce lumină şi asupra acestui bătrân îmţelept care le-a fost vrednic cârmuitor poporului din curbura Carpaţilor multă vreme până ce cetatea lui şi soarele care o lumina, au fost nimicite de către vrăjmaşii înzăuaţi. Numele de Luana îl găsim în istoria mitică a emeşilor/sumerienilor fiind purtat de către un lugal ce a domnit în acele locuri înainte de Potopul cel Mare, iar legenda spune că au fost Alulim de Eridu (g) care a domnit 8 sars (28800 ani), Alalgar de Eridug a domnit10 sars (36000 ani), En-Men-Lu-Ana din Bar-Tabira a domnit 12 sars (43200 ani) şi En-Men-Ana despre care nu se ştie cât a domnit. Cum emeşii au plecat din ţinuturile carpatine, iar studiul comparativ pe care l-am făcut între cele două limbi arată că cele mai multe cuvinte sunt comune cu graiul din Moldova, povestea bătrânului înţelept Luana din munţii Buzăului are fire nevăzute cu En-Men-Lu-Ana din mitologia emeşilor. Să ne desluşim pe îndelete cu aceste legende care au în miezul lor ceva adevăr istoric ce se cheamă a fi scos la lumină. Cei plecaţi din Carpaţi în prima migraţie în tărâmul dintre fluviile Eufrat şi Tigru care a avut loc pe la mijlocul mileniului Vl î.e.n. ˟nu ne-au lăsat răvăşele ca să ştim ce gândeau şi ce ziceau. Dar al doilea val de migratori a dus cu ei şi năravul scrisului, astfel că timpul ne-a lăsat o scânteie din viaţa acestor pribegiţi în lumea albastră, găsindu-se mii de tăbliţe, iar unele precizează lista regilor

din Larsa care începe aşa: „Când împărăţia a coborât din ceruri, împărăţia se afla la Eridu. În Eridu era rege Alulim, a domnit 28800 ani. Alalcar a domnit 36000 ani, alţi doi au domnit 64000 ani. Eridu a fost nimicit, regatul lui a fost mutat în Badtabira. În Badtabira a domnit Enmenluana 48200 ani” până a „venit potopul lumii, iar după potop au preluat puterea regii popoarelor din munţi”. Şi astfel aflăm despre ei că se considerau Neam Scoborâtor din Zei, isteţi şi cu darul glagoriei acasă nu ca românii de azi. Îşi spunea *sang-gi* care are sensul de neam ales de Ziditorul cerurilor şi pământului (sang: neam, clan + gi: nobil, ales) iar noua baştină au considerat-oţară sfântă, Ki-en-gi (ki: pământ, ţarină, aşezareten: profet, strămoş + gi: nobil, ales).

Dar numele En-Men-Lu-Ana înţeles prin semantica eme-gi are sensul de profetul/preotul care a condus neamul creat de Dumnezeu (en: demnitate, preot, strămoş + men: putere regală, faimă, cinste + lu: om, soţ, familie, neam, a locui, puternici, bărbat, a se naşte, supărare, necaz, chin, a aprinde focul; + **Ana**: Creatorul, Ziditorul lumii), iar scaunul lui de domnie din Bad-Tabira însemna „cetatea Tatălui Ceresc” (bad: zid, a împrejmui cu ziduri + ta: tată + bir-a: a străluci, căpetenia păstorilor) ca o amintire de neşters în mentalul colectiv al celor plecaţi din curbura Carpaţilor, a cetăţii Ziditorului lăsată în aceşti munţi sau a Raiului cum zice mitul lui Ziusudra. Sensul larg al cuvântului En-Men-Lu-Ana aşa cum l-au scris sumerologii, cuprinde tocmai conţinutul legendei cunoscută de ţăranii din munţii Buzăului şi nu cred că ne mai trebuie binecuvântarea istoricilor români care numai rău ne-au făcut şi ne-au împuiat capetele cu fel de fel de minciuni pentru a le fi bine lor şi stăpânilor care îi strunesc. Ţara Luanei din legendele noastre înseamnă Ţara binecuvântată de Tatăl Ceresc sau Ţara Sfântă aşa cum apare pe tăbliţele de plumb expresia Dio Geta sau Dio Gitii cu acelaşi sens religios. Şi bătrânul înţelept din legenda noastră este cârmuitorul unui loc iubit de Ziditor, iar faptul că cetatea lui se înalţă până la cer, arată că chiar el era puterea divină supremă. Cred că legenda noastră ne

transmite indirect şi discret timpul când iudeo-satanismul creştin a fost impus neamului rumun de către o putere militară duşmănoasă înzăuată şi venită cu care de foc – expresia este în Făcă-Tora Satanei – ce a distrus soarele cunoaşterii divine aşa cum scriau vechile manuscrise strămoşești, scăpate foarte puţine de ura nemărginită a Militia Cristi şi numite în fals „scrieri esene” sau „scrieri caldeene”.

În zona comunei Bozioru, unde se află aceste vechi aşezări rupestre, cea mai importantă ca valoare a informaţiilor ce le deţine este Fundul Peşterii, pe a cărei pereţi se văd incizate vârfuri de lance, săbii scurte şi o mulţime de litere puse în ordine care formează cuvinte, iar majoritatea sunt identice sau asemănătoare cu cele folosite pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia. Aici găsim şi imaginea explicită că zona se numea „cetatea lui Dumnezeu” cum ne-a fost transmis prin legendele locale care au răzbătut până la noi. Pe perete este zgârâiat un cerc cu un punct în mijloc şi care în simbolistica strămoşească însemna Tatăl Ceresc, iar în alfabetul get era litera T (a), sens identic pentru cuvântul „tată” aşa cum ˇs-a folosit până mai ieri în Moldova. Sub acest semn (vezi fotografia de mai sus din rândul doi sub cea de culoare gri) este un altul care seamănă cu litera E puţin modificată. Dar semnul mai seamănă cu un jug cu capetele ridicate din care lipseşte partea de jos, divinităţile emeş erau reprezentate purtând pe cap un fel de pălărie cu mai multe nivele, iar borurile erau ridicate în sus. Şi altarul descoperit la Truşești – Botoşani are tot trei spaţii distincte în soclu, iar marginile acestuia sunt ridicate în sus ca nişte coarne, trimitere fără echivoc la taurul ceresc. În emegi litera „e” avea şi rolul unui cuvânt de sine stătător cu mai multe sensuri din care dau în continuare câteva: casă, locuinţă, cetate, autoritate supremă, templu, a conduce, origine, naştere, a izvorî, adică taman ce spune legenda noastră că zidirea era cetatea Ziditorului tuturor văzutelor şi nevăzutelor, fiind[ɔ- în teozofia străbunilor mei, Creatorul era un bătrân bun şi plin de înţelepciune faţă de

neamul omenesc. Însă numele lui în timpul când ˣs-au făcut scrijelările pe pereţii peşterii nu era nici Dumnezeu, nici Senta, Santa ori Sântu, ci AN sau ANU ʔi GOG. Dacă ne uităm cu atenţie pe imaginea mare din stânga sus, vedem în centrul ei o cetate cu ziduri foarte înalte şi care are sus pe marginea celor două ziduri de pe laterale, câte o cruce cu bratele egale, nimită de hoţii şi sutaşii lui Ucigă-l Toaca", cruce greacă". Acoperişul este sub forma unui triunghi – alt simbol al Tatălui Ceresc – care şi el are în vârf o cruce, însă cu un braţ mai lung, botezată de pricepuţii în făcături drept „cruce italică"! Deasupra acestei cruci, este scris de la dreapta la stânga cuvântul GOG (primul desen din rândul de jos). La stânga cetăţii este şarpele ceresc care se înalţă de jos până sub acoperiş, iar lângă el este Pomul Vieţii, Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului, Osia Pământului, prezentat sub forma unui brad cum ne spun unele legende ale noastre având nişte fructe aproape de vârf. Lângă acesta este scris cuvântul ANU, însă deasupra cuvântului GOG, apare incizat cuvântul AN cu o buclă asemănătoare cu hieroglifa lui Pitah care are un semn cu 3 bucle. În religia vechilor egipteni aceasta simboliza înţelepciunea cerească venită din vorbirea Ziditorului Pitah şi care arată atât taina cunoaşterii cât şi a necunoaşterii, fiind un şarpe care urcă şi coboară la nivelul cozii formând prin răsucire 3 bucle şi avea valoarea fonetică a consoanei H. Pomul Vieţii cu 9 şi 15 ramuri apare şi la Gaura Chindiei.

Tot aici mai găsim semnul din fotografia a patra spre dreapta, care este folosit şi astăzi de creştinii copţi din Egipt, dar cu mici modificări, dovadă indubitabilă că „vizita" hicsoşilor în secolul XVII î.e.n. ˣîn ţara lui Hapy, a lăsat urme în mentalul colectiv al băştinaşilor sau poate se

datorează subţirilor „terapeuţi” pe care îi admira cu atâta respect rabinul ivrit şi cam eretic Filon din Alexandria, dar nu ˟s-a ruşinat deloc să le „împrumute” tainele cele mari, şi pe care iudaizându-le, le-a dăruit iudeo-cretinilor ca vedenii ivrite.

Dar cuvântul An aşa cum apare la noi incizat în situl de la Fundul Peşterii a fost scris de emeşii pe mii de tăbliţe fiind[𒀭 era duhul principal al panteonului lor, dovedind vechimea acestor aşezări religioase ale strămoşilor noştri care înaintează în timpul încă nescris pe răboj, undeva la trecerea dintre mileniile lV-lll î.e.n. ˟fiind[𒀭 apar pentru Ziditorul lumii ambele cuvinte: An şi Gog!

Mai avem din mitologia emeş o altă confirmare că legendele noastre privitoare la cetatea Ziditorului din munţii Buzăului, au o parte de istorie adevărată a neamului carpatin ce a trăit în străvechime pe aceste meleaguri. Găsim în teologia lor că sufletele celor vrednici se duceau în ţinutul Dilmun, iar Enlin (cerul sau Tatăl Ceresc de la noi) este unit cu Enki (ţinutul pământ sau Maica Pământească) prin muntele Dilmun, unde nu este moarte, nu este decât fericire şi bucurie, fiind un loc luminos şi strălucitor plin cu pomi fructiferi şi ape răcoritoare, flori şi plante hrănitoare, iar oamenii sunt veşnic tineri la fel animalele nu se omoară între ele şi nici nu sunt omorâte de oameni. Dilmun este raiul sau grădina lui Dumnezeu. Din acest munte sfânt Dilmun curge apă vie, şi tot aici ˟s-a născut neamul duhurilor cereşti şi al oamenilor în a noua zi de la începuturile zidirii. O poveste de-a noastră – ale lor sunt toate numai revelaţii cum zic azi, dar vedenii cum erau cunoscute în trecut – ne spune că în a noua zi de trudă Dumnezeu a făcut Pământul şi îl aşează să plutească pe marea de început iar în mijloc este cetatea lui care ajunge până la cer. Şi tot nouă siluete de om sunt pe altarul descoperit la Truşești, dovedind fără putinţă de tăgadă că primul calendar care era şi cel religios, avea săptămâna de câte nouă zile, iar emeşii când au plecat în Ki-en-gi a doua oară, teologia lor era bine conceptualizată.

Un alt sprijin este legenda lui Ziusudra (Zin Suddu), considerat în mitologia lor ca un vrednic pământean care a salvat neamul omenesc de la dispariţie din calea unui mare potop, iar după ispravă a fost chemat în ceruri pentru dreaptă judecată: „În ţinutul de trecere/ în muntele Dilmun/ locul unde se înalţă Sfintul Soare/ ei l-au pus să locuiască”. O altă variantă a textului spune că Ziusudra ˇs-a prezentat înaintea lui An închinându-se de la care a primit veşmântul de OM, fiind aşezat în „muntele Dilmun, locul unde soarele răsare”. Pe altă tăbliţă se precizează că în muntele Dilmun a ajuns Ziusudra „trăitor spre est, peste munţi” iar dacă raportăm conţinutul textului la poziţia geografică a cetăţii Dilmun, adică toriştea străbună cu Carpaţii de curbură unde se afla şi cetatea lui Anu sau Dumnezeu, dar şi Raiul, Ki-en-gi/Sumer era în est şi atunci totul se limpezeşte.

Mai multe inscripţii de pe tăbliţele de lut descoperite în Iraq arată faptul că strămoşii emeşilor sau sumerienilor au venit din ţinutul Dilmun pe malurile Tigrului şi Eufratului, şi că în vechea lor baştină, au învăţat a scrie!!! Originea numelui Dilmun, precum şi sensul lui, l-am lămurit în altă parte.

O altă legendă despre Ţara Luanei spune că Luana era o fată foarte frumoasa care a coborât din cer venind cu un car de foc. Pe acest tărâm ea a prins drag de un localnic şi nu a mai vrut sa plece de aici, învăţându-i pe băştinași medicina, scrisul, cititul, vindecându-i de toate bolile. După ceva vreme fostul ei iubit a găsit-o şi făcându-se chibrit de supărare a venit hotărât să distrugă ţinutul. Din dragoste pentru neamul omenesc Luana i-a învăţat pe localnici să se ascundă sub stânci acolo unde nu ajungea focul aruncat de ofuscatul iubăreţ, ceea ce ar explica existenta asezărilor rupestre de la Bozioru. Se înţelege din conţinutul legendei că atunci când unul dintre localnici era atins de foc, Luana il vindeca pe loc cu apa moartă şi apa vie. Stâncile sau peşterile unde se ascundeau localnicii sunt cele din zona Cozanei, iar atacul ˇs-a petrecut pe Platoul Martirei.

Cred că această formă a legendei conţine în fapt vechiul mit al geţilor privind formarea neamului omenesc şi implicit al geţilor scoborâtori din zei, fiind[ɔr ei se considerau că vin din Maia, una din fiicele titanului Atlas cu Pleona, iar strămoşii mei spuneau că sunt scoborâtori din pleiade. La vechii romani, înainte de a-i aburi şmecherii greci cu limba lor koine (şi nu greaca cum mâncă lături toţi precepuţii!) şi toate cele venite din ţâşnitoarea vânjosului Hercule, Maia era o divinitate străveche a renaşterii naturii, adică a primăverii, anotimp după religia strămoşească când ˇs-a zidit neamului omenesc. Fiul titanului Iapet, Atlas (ad: strămoş, tată, cer + laze: tăietură în pădure, poiană defrişată cu toporul sau prin foc) a fost primul dintre regii mitologici ai tărâmurilor de la nordul Istrului având împreună cu Pleione, fiica lui Oceanos şi Thetis. şapte fete pe care antichitatea greacă le-a numit pleiade. Cea mai frumoasă şi mai cunoscută dintre ele, pe care o găsim şi în scrierile sanscrite din India, este Maia, iar aici în toriştea carpatină au fost găsite zeci de monede care purtau pe ele această inscripţie Maia. În timp Maia a fost asimilată numelui de Luana, după ţara pe care o zidise Anu în jurul Carpaţilor şi astfel mentalul colectiv al românilor a păstrat atât substratul religios getic peste care ˇs-a suprapus un eveniment istoric la fel de vechi ca şi legenda.

Carul de foc cu care a venit Maia pe pământ este în fapt acel vehicul de lumină ce ajuta sufletul să urce la Judecata Tatălui Ceresc fiind amintit în toate scrierile esene şi gnostice, iar pe teritoriul ţării noastre găsindu-se zeci de asemenea care unde se punea urna cu cenuşă a mortului, dar şi ca dispozitiv pentru incinerare. Chiar dacă adevărata noastră istorie a ajuns o otravă pentru făcătorii de istorii sacrosancte, inclusiv pentru istoricii români, de data aceasta îi vom ajuta pe toţi să bea cupa Luminii şi Dreptăţii până la fund să scăpăm odată pentru totdeauna de iadul iudeo-satanist şi la fel de cel latrinist care ne-au distrus minţile şi sufletele.

Pentru bunătatea arătată faţă de localnici, aceştia i-

au dăruit Luanei o lentilă de chihlimbar dintr-un singur bulgăre de chihlimbar după cum ne spune altă legendă a locului, aceasta fiind de mărimea unei coroane regeşti, adică o semisferă foarte mare după înţelegerea de azi. Poate că legenda ˟s-a născut datorită zăcămintelor de chihlimbar din zonă şi a descoperirii unor pietre de mărimi impunătoare pe care le puteau merita numai persoanele foarte importante. Legenda legata de lentilă precizează faptul că Luana era o femeie venită din ceruri, nemăritată – la fel ca Maia – şi care ˟s-a comportat ca o mamă faţă de băştinașii carpatini. Pentru câte i-a învăţat pe localnici, aceştia, după ceva vreme, i-au dăruit obiectul şlefuit, fără a bănui puterea lui miraculoasă. Culoarea galben spre alb a lentilei, asemănătoare cu cea a părului Luanei, priceperea deosebită cu care era şlefuită şi felul în care era ţinută faţă de cel cercetat, toate acestea făceau ca aura celui privit să se vadă limpede prin lentilă, apărând în frumuseţea naturală dacă persoana era sănătoasă şi cu neregularităţi dacă aceasta avea vreun beteşug la vedere sau nu. Cerească fiinţă Luana folosea în chemarea puterii cereşti, praf asemănător cu culoarea lentilei şi tot cu acest praf îşi întreţinea părul avându-l totdeauna acoperit cu bulbucei şi inele. Mai spune legenda că miraculosul obiect avea mâner diferit ca culoare de cea a lentilei, dar tot din chihlimbar, străpuns de un tunel (imaginea de mai jos), iar partea dinspre mână de unde se ţinea mânerul, se termina cu un fel de semisferă. Un alt tunel intra în ghiventul semisferei şi chiar mai adând în aceasta, rostul lor fiind ca odată cu mişcarea lentilei să apară lumile chemate, unii le-au spus ape, iar alţii flăcări în mânerul de chihlimbar. Dacă obiectul era mişcat continuu, atunci flăcările se mişcau mereu într-un fel de dans, cunoscut de localnici ca dansul focului în chihlimbar.

Aceste legende vorbesc de existenta altor douăsprezece lentile mici ce formau suita pentru lentila principala, aşa cum dovedeşte şi fotografia de mai sus, dar fiecare avea o alta nuanţă şi era folosită cu un scop diferit decât celelalte. Fiecare lentilă mică din cele douăsprezece avea un scop unic, iar lentila mare folosea la a fi văzută aura cuiva. Rama de prindere a lentilei se compune din douăsprezece bucăţi de forma cilindrică aşa de măiestrit şlefuite la capete că numai nuanţele diferite ale chihlimbarului făceau posibilă observarea locului de îmbinare. Prin inima ramei trecea un tunel tot de forma rotundă; rama era prinsă în vergele răsucite de chihlimbar care mergeau în spirală după forma semisferică a obiectului. Luana i-a învăţat pe localnici arta vindecării, iar legenda spune că prescria leacul pentru fiecare bolnav în timp ce privea prin lentila mare, numai dacă era simţită nevoia mai erau cercetate şi unele lentile din cele mici. Legenda mai spune că după Luana, mai toţi conducătorii geţilor şi marii lor preoţi au ţinut în mână această lentilă, chiar şi unii domnitori ai românilor. Ultimul, spune legenda, ar fi fost A. I. Cuza, care vizitând în mare secret ţinutul, călugărul păstrător al lentilei şi al credinţei străbune i-ar fi vorbit privind prin lentila şi de cele trecute, dar şi de cele prezente, precum şi cele viitoare cu aşa corectitudine încât domnitorul ar fi oftat adânc la sfârşitul expunerii. Legenda se termină spunând că lentila

miraculoasă a Luanei se află undeva într-o ascunzătoare plină ochi cu bulgări de chihlimbar, iar valoarea ei este cât greutatea în aur a Carpaţilor de Curbură.

Tot în aceşti munţi, în spaţiul localităţilor Bozioru-Fisici-Nucu este locul cunoscut de specialişti ca „cer straniu”, datorită faptului că cerul capătă o strălucire mult peste normal. Şi tot aici a fost culeasă balada sufletului neamului nostru *Mioriţa*, născută din durerea păstorilor din Muntenia, Moldova şi Transilvania care se întâlneau aici. Spune ea că faptele ˇs-au petrecut „Pe-un picior de plai, Pe-o gură de rai”, taman cum zic şi vechile izvoare că aici era Cetatea lui Dumnezeu şi Raiul unde se întorceau şi sufletele emeşilor la baştina străbună. În vechile noastre basme şi poveşti, există o confuzie vădită între Maica Pământească (sau Cybele cum o numeau frigienii) şi Maica Domnului încât aceasta din urmă porneşte în căutarea fiului ei pierdut sau ucis, motiv cosmogonic dezvoltat şi în Mioriţa unde se regăsesc părţi din mitul emeş al divinităţilor Dumuzi şi Inana.

Dar aici în munţii Buzăului, vechile locuri păstrează zeci de cruci, unele cu un braţ mai lung şi diferite litere puse la îmbinarea celor patru direcţii, altele având forme aparte sau identice cu crucea malteză apărută însă după mai bine de 3000 de ani faţă de cele incizate aici. Gunoaiele pricepute vor striga în gura mare că simbolul nu are nicio legătură cu iudeo-cretinismul, dar nu este decât răgetul fiarelor ieşite din străfundurile iadului, care, după ce ne-au falsificat istoria şi cultura identitară, acum îşi apără cu disperarea morţii ce se apropie toată făcătura satanistă cu care ne-au împuiat minţile şi inimile.

Să pornim a ne scrie un dram de istorie dar din cea adevărată şi nu făcută de către cei năimiţi a ne distruge fiinţa duhului ceresc din noi ca să robim pe vecie lui Ucigă-l Toaca şi cioporului de sutaşi ai întunericului care ne învaţă de ceva vreme cine suntem, de unde venim şi încotro trebuie să ne îndreptăm. În primul rând de sus, am pus mai multe forme de cruci incizate pe diferite pietre sau pereţi de stâncă ori de peşteră din munţii Buzăului, acolo unde în străvechimea lumilor era cetatea lui Anu sau Gog de care ˇs-a ales praful şi peste care ˇs-a aşezat cea mai cumplită uitare şi nepăsare. În capătul rândului din dreapta am pus o statuetă a Maicii Pământeşti descoperită la Gârla Mare, judeţul Mehedinţi, veche din secolul XV î.e.n. ˇcare are crucea pe cap simbolizând sfinţenia pământului de unde ˇs-a născut neamul omenesc şi în care se întoarce trupul fiecăruia dintre noi atunci când se termină caierul zilelor.

În rândul doi de la stânga spre dreapta, am pus o monedă din argint bătută pe la anii 500-480 î.e.n. ˇde neamul edonilor care trăia în sudul Traciei, unde pe una din feţe apare acelaşi simbol religios ca în munţii Buzăului – crucea înscrisă într-un pătrat cum se vede în fotografia doi şi patru din rândul unu, luate de la stânga spre dreapta. Mai departe în rândul doi este un medalion din argint descoperit la Fişezul Gherlei, făcut de strămoşii noştri în secolul Vll î.e.n., iar lângă el două cruci din zilele noastre din cimitirul satului Şugatag, comuna Ocna

Şugatag, judeţul Maramureş. Oare câtă apă va mai curge pe Dunăre până neamul nostru se va dezmetici din făcătura iudeo-satanistă şi latrinist-sionistă cu care ne-au otrăvit mintea sutaşii întunericului? Tot în rândul doi la capătul din dreapta este o cruce din cimitirul oraşului Câmpulung-Moldovenesc din anul 1921, iar lângă axeasta spre stânga sunt două detalii ale unor cruci sculptate pe ea. Dacă am fi avut pe obiectele care arată mormântul, legăminte peste legăminte, cioplite şi sculptate, atunci sigur eram şi noi sutaşi ai Talpei Iadului şi Satanei, dar noi ne-am ţinut din zorii apariţiei neamului omenesc în urmă cu 40 de milenii, tot de cele lăsate de Ziditor, adică de Sfânta Cruce şi niciodată de sfânta sulă aşa cum o au mozaicii de peste 2500 de ani şi iudeo-cretinii de 1600 de ani când ˝s-au cetluit cu răul nemărginit pentru a robi popoarele lumii.

Dacă purtătorii mesajelor spirituale, adunate într-un amplu sistem de valori morale şi religioase, ar fi părăsit aceste meleaguri împinşi de răutăţile vremurilor sau a oamenilor, aceste simboluri care se găsesc din abundenţă şi pe veşmintele românilor, a ornamentelor cu care îşi împodobesc casele, a ceramicii şi alte obiecte cotidiene, nu mai puteau fi aduse până în zilele noastre să facă parte încă din cultura tradiţională românească! Prea ne credeţi proşti şi ne batjocoriţi amintirea strămoşească păstrată în sufletul atâtor generaţii, în ciuda urâcioşilor, leprelor, târâturilor şi trădătorilor de Neam şi Ţară.

Şi iarăşi vin cu fotografii pentru a dovedi cine suntem noi în răbojul timpului, dar şi cine sunt ei care ne-au falsificat existenţa pe aceste meleaguri din timpii fără seamă. În rândul unu de la stânga spre dreapta este fotografia bisericii de lemn din Botiza, judeţul Maramureş, iar lângă ea două detalii care dovedesc continuitatea românilor din neamul get, cel mai vechi popor de pe pământ (genus antiicum terrae) şi fiii pământului (terrae filli) cum a scris latinul Vergiliu în Eneida Vl, 580. Primul detaliu este simbolul Tatălui Ceresc – cercul cu un alt cerc mai mic în mijloc – care se găseşte şi în alfabetul get ca litera T. Al doilea detaliu este o cruce care seamănă cu cea „malteză” incizată în munţii Buzăului şi cu cea din cimitirul oraşului Câmpulung-Moldovenesc. Spre dreapta sunt două cruci de la sfârşitul secolului XIX ce au fost în cimitirul mănăstirii Pătrăuţi din judeţul Suceava, simboluri care ne arată vechimea lor pe aceste meleaguri şi implicit a religiei crucii. În partea dreaptă este o imagine din biserica de lemn din localitatea Ieud, judeţul Maramureş, construită în secolul XVII unde sunt pictate ca simboluri religioase Sfântul Soare şi Sfânta Lună, aşa cum erau în religia geţilor după tradiţiile noastre populare şi informaţiile venite de pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia.

În rândul doi este o cruce din piatră tot din cimitirul oraşului Câmpulung – Moldovenesc cu simboluri străvechi

şi găsită în aproprierea celei din anul 1921. O mână pricepută a vopsit faţa crucii să nu se mai poată citi prea multe pe ea. Se văd totuşi cioplite astfel: sus triunghiul echilateral, unul din simbolurile Tatălui Ceresc (a patra imagine spre dreapta), jos este Maica Pământească (a doua imagine spre dreapta), la stânga este Sfânta lună (a treia imagine), iar la dreapta este Sfântul Soare (a cincea imagine). Dar luna şi soarele ca simboluri sacre apar şi pe tăbliţele de plumb nr. 2 şi 53. În partea dreaptă a rândului doi este un ornament din piatră din secolul XVl-XVII care reprezintă o parte din stema Moldovei cu bourul ce are între coarne o cruce înscrisă în cerc, simbol găsit atât în munţii Buzăului, cât şi în peştera de la Coliboaia din mileniul 35 î.e.n. ˇÎn capătul rândului am pus fotografia unei părţi a picturii rupestre din Peştera Măgura situată la sudul Dunării, cam la 30 km vest de oraşul Vidin şi 60 km est faţă de peştera Gaura Chindiei de pe malul stâng al fluviului. Picturile vin din mileniul X î.e.n. ˇunde se vede Sfântul Soare desenat într-o formă foarte apropiată de cea pe care au desenat-o maramureşenii în biserica de lemn din Ieud. Sub soare se vede acea buclă răsucită de mai multe ori care în religia egiptenilor plecaţi din aceste regiuni pe la mijlocul mileniului lV î.e.n., era simbolul religios al lui Pitah, divinitatea ce a creat lumea văzutelor şi nevăzutelor prin puterea cuvântului şi a gândului divin. Litera T este scrisă de mai multe ori pe pereţi făcând trimitere directă la silaba ta care a avut până mai ieri sensul de tată. Dar judeţul Vidin unde se află peştera, până în prima parte a secolului XIX, ˇs-a numit Diu, adică „dio” de pe tăbliţele de plumb care se poate citi şi die sau diu cu sensul de sfânt sau divin. Cuvântul „Măgura” însemna barca cerească [u care Soarele plutea ziua pe cer, iar seara se ducea la culcare pe sub pământ pe marea fără de sfârşit, ea apărând şi la emeşi dar şi în religia egiptenilor unde povestea îl are ca personaj pe Ra, adică Sfântul Soare de la noi, locul fiind atât un lăcaş de cult închinat soarelui cât şi un calendar cum găsim indicii în alte desene din această peşteră. Este uluitor faptul că mentalul

colectiv al românilor şi numai a românilor din această regiune, a păstrat simbolul imagistic timp de peste 12000 de ani, repetându-l în secolul XVII la Ieud dar şi în alte părţi, dovedind prin asta că am stat locului toată această perioadă de timp, şi că nu ne-a creştinat nici născocitul Andrei, nici Satana, dar nici Talpa Iadului.

Rândul trei are primele două imagini chiar de la Mănăstirea Sinaia cu un detaliu cu crucea înscrisă în cerc, mai departe este o cruce înscrisă în cerc, simbol foarte des folosit pe porţile românilor din Maramureş, lângă ea este crucea de piatră getică aflată pe şoseaua din apropierea localităţii Băiţa de Codru, judeţul Maramureş, iar în partea dreaptă a rândului este simbolul Tatălui Ceresc cu 12 raze – cercul cu un punct în mijloc sau cu un alt cerc mai mic cum apare pe porţile maramureşenilor – din Peştera Gaura Chindiei, judeţul Caraş-Severin, vechi de prin mileniul XV î.e.n. ˟care însă nu spune nimic istoricilor români. Le-o spun eu de la obraz că ar trebui să-i mănânce moartea pe toţi pentru cât rău au făcut neamului get şi urmaşilor lui din ziua de azi. Simbolul poate fi Sfântul Soare care parcurge o rotaţie completă în jurul Pământului în 12 luni sau este tot o formă de svastică pornită de la cea cu trei braţe, şi repetată de 4 ori, în cele patru anotimpuri de rotaţie a Osiei Lumii sau Axis Mundi vreme de un an!

În eme-gi există cuvântul **buzuru**, scris şi **puzuru**, cu sensul de semeţ. siguranţă, mister, taină, la fel îl găsim amintit în Carpaţii de Curbură prin numele comunei Bozioru (Buzuru), loc plin de măreţie a zidirii Tatălui Ceresc, dar şi plin de taină şi de mister. Ei scriau acest cuvânt printr-un triunghi echilateral cu vârful în sus, la fel cum era semnul şi în baştina lui carpatină pentru Tatălui Ceresc. Semnul format din Δcu o linie mică ce se ridică în sus de pe latura orizontală este litera A în alfabetul folosit pe tăbliţele de plumb, dar găsindu-se şi în cele folosite în Ki-en-gi/Sumer (vezi mai jos) cât şi la Vinča şi Karanovo. În eme-gi litera A are următoarele sensuri: creaţie, zidire, naştere aşa cum ne arată statueta din bronz descoperită la Turda şi care poartă toate totemurile şi simbolurile religiei

strămoşeşti: berbecul ceresc, şoimul ceresc, mielul, doi peştele, masa cu trei picioare, cercul, crucea cu braţele egale, soarele, luna şi fulgerul Tatălui Ceresc. Semnul pentru litera A se găseşte şi în alfabetul egiptean unde se citea DI, amintindu-ne de Die sau Dio de pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia şi care avea sensul de sfânt. Peştele ca totem se găseşte zgârâiat pe o stâncă uriaşă din apropierea peşterii lui Iosif, situata la 3 km de satul Nucu, pe Valea Bordeiului, iar simbolul este în mitologia egiptenilor şi pe tăbliţele de plumb dar şi în cultura filistenilor despre care nu vorbesc decât mozaicii ivriţi sau cazari ca fiind strămoşii lor!

Tot la Coliboaia, în pictura rupestră apare o pasăre foarte stilizată – rândul de jos – care se uită la un animal mic din faţa ei. Dar cam aceeaşi imagine o găsim şi în peştera Gaura Chindiei unde desenele sunt din timpul mileniilor XV-Xl î.e.n. ˟dovedind şi prin aceste argumente materiale venite din penumbra istoriei, că am fost şi am rămas pe aceste meleaguri de-a lungul a 40000 de ani, chiar dacă nişte jeguri din vremurile noastre ne spun că avem o istorie de numai 150 de ani, pe când neamul lor este de atâtea milenii că nu avem păr pe cap să-l numărăm pentru a socoti cine au fost şi ce li se cuvine din partea celorlalţi. Eu cred că mai mult de o poacă în cap şi un ştreang pe gât nu merită aceste târâturi care îşi născocesc fel de fel de istorii pe seama celorlalţi. Poate că aceste simboluri sunt în fapt ceea ce pricepuţii greci au numit fenix, iar noi i-am spus „măiastra” sau pasărea măiastră.

De la stânga spre dreapta avem pasărea de la Coliboaia, cea din peştera Gaura Chindiei, o măiastră pictată pe o farfurie din secolul XVl, aflată în Muzeul de Istorie din Suceava, măiastra făcută de marele sculptor C.

Brâncuşi şi o „măiastră” descoperită la Hândreşti-Oţeleni, judeţul Iaşi din perioada 5500-4200 î.e.n. ˇPentru a fi fotografiată în poziţie verticală, având o înălţime de numai cca 5 cm. aceasta a fost pusă într-o fusaiolă. Partea de jos a piesei lipseşte, şi presupun că era fixată pe un mic postament pentru a sta în poziţie verticală.

Ca să fie discuţia dusă până la capăt mai avem aici personajul totemic principal al picturii rupestre – cerbul – care a fost la mai multe popoare vechi din Europa folosit ca referinţă religioasă în diferite forme de cult.

În partea stângă a rândului de sus este fotografia de la Coliboaia a cerbului ca imagine principală a picturii, însă având în jurul său mai multe animale şi semnul crucii atât înscris în cerc, cât şi liber, repetat de mai multe ori. Lângă ea, spre dreapta este mulajul unui sigiliu emeş de prin secolele XXV – lll î.e.n. ˇunde doi cerbi au între ei Pomul Vieţii sau Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului cu şapte ramuri cum este el şi în tradiţiile noastre prezente dar şi cele ale geţilor. Spre dreapta este un vas emeş cam din aceeaşi perioadă unde se vede iarăşi cerbul sub pătratul împărţit în alte pătrate mai mici. În capătul din dreapta este un cerb de pe un vas cucutenian din faza A sau B, adică perioada de timp 5500-4200 î.e.n., iar mentalul nostru colectiv transmis din generaţiei în generaţie pe cale orală ne-a adus din străvechime mai multe legende despre acest animal frumos dar fricos, lăsat de Ziditor ca un domn al pădurilor.

Cerboaica apare şi în ritualurile de peţit la români cum o găsim în scrierile lui Dimitrie Cantemir, iar timpul a făcut să se păstreze în datinile noastre de Anul Nou în Moldova dansul cerbului ca o rămăşiţă a vechilor ritualuri

totemice pe care le practicau strămoşii noştri pentru a aduce cinstire duhurilor cereşti, în chemarea înnoirii vieţii pe pământ. Până pe la mijlocul secolului XVlll, când am ajuns să fim conduşi de fanarioţi, Anul Nou îl ţineam la data de 21 martie odată cu venirea primăverii, adică a înnoirii naturii. La populaţiile galice, celtice cât şi la cele sarmatice Cernunnos era zeul animalelor, al prosperităţii materiale, el simbolizând ciclul reînnoirii naturii şi al vieţii, care se perpetuează cu fiecare anotimp, purtând pe cap coarne de cerb, cum se vede în fotografiile de mai jos. Cerbul era totemul cel mai iubit de aceste neamuri, considerându-se că şi viaţa se înnoieşte în fiecare primăvară tot aşa cum ramurile coarnelor de cerb, care cad în fiecare an odată cu venirea iernii, înnoiesc în fiecare primăvara.

În rândul de sus de la stânga spre dreapta, am pus un obiect de cult sarmat care este un cerb şi o coroană de aur venită tot de la acelaşi neam, unde apar deasupra doi cerbi îndreptaţi spre Pomul Vieţii dar şi un berbec, iar în dreapta este o scenă de pe vasul Gundestrup descoperit în Danemarca. Imaginea ne prezintă o divinitatea cu două coarne de cerb pe cap, fiecare având câte şapte ramificaţii, în poziţie şezând şi ţinând în mâna stângă un şarpe, iar în dreapta un fel de brăţară răsucită care se termină la capete cu nişte bulbi. În dreapta lui se vede un cerb, mai sus este un ţap, iar în stânga este un lup şi deasupra acestuia un leu. Toate animalele de pe acest vas au fost totemuri de-a lungul timpului şi la populaţiile carpatine din mileniile XXXV-l î.e.n. ˇşi aduse de urmaşii lor – românii de

astăzi – prin dansurile cerbului, caprei, ursului, buhaiului/taurului ca vechi obiceiuri şi tradiţii strămoşești.

O rămăşiţă din vechiul dans al cerbului o găsim şi în Anglia, fiind asociat cu cunoscut dans Morris deşi ele în vechime erau diferite, având loc în fiecare an la Abbots Bromley, Staffordshire. Procesiunea era formată din şase oameni care purtau pe cap coarne de cerb, trei albe şi trei negre, precum şi trei bărbaţi deghizaţi în femei şi un mascat care imită pe un nebun ce duce de căpăstru un cal frumos, iar un tinerel încearcă să ţintească [u arcul în frunte pe câte unul dintre cerbi. Dansul şi sceneta ne aminteşte de ritualul nostru menţionat de D. Cantemir în Descriptio Moldaviae privind peţitul unei fete care era asemuită cu o căprioară sau cerboaică, ce îi ieşise în cale unui tânăr şi vrând să o vâneze, aceasta a fugit ascunzându-se la casa unde au dat năvală ceata de tineri.

Mai găsim urme ale dansului cerbului practicat în vremi uitate de istorie pe glia carpatină şi la neştiuţii kabili din nordul Africii. Aceştia mai practică în Maroc dansul numit Dhulqarneni, sau „cei cu două coarne”, unde dansatorii se învârt într-un cerc pentru a creşte puterea magică adusă asupra întregii comunităţi, fiind şi un ritual închinat lunii ca astru al renaşterii vieţii din moarte. Dansul a fost dus pe acele meleaguri în prima migraţie din secolul XVII î.e.n. ˇsau în secolul V ori Vl al erei noastre, când urdiile mişcătoare formate din geţi, goţi, sarmaţi, alani, sciţi şi alţii, pornite de la Istru la anii 400 către vest”, au vizitat” Roma în anul 410 uşurând-o de multe câte au fost adunate acolo de-a lungul timpului cu sabia, ˇs-au odihnit ceva ani în sudul Galiei, apoi ˇs-au rostogolit peste Iberia şi de aici au ajuns în nordul Africii. Numele dansului Dhulqarneni (dhul + qarneni) arabizat, trebuie citit duhul Cernunos, adică duhul cerbului ceresc cum era în vechime şi la popoarele din Galia, insulele britanice şi Irlanda, dar şi la neamul sarmaţilor care îi spuneau turka, de unde îndrăciţii cazari i-au scos pe pretinşii tùrk din care se trag şi strămoşii lor! Ca să le mai trag una peste bot acestor lepre înrăite a trăi numai din minciună şi hoţie, le

zic lor, dar mai ales românilor surzi şi orbi că în Muntenia la capra cu care se umblă de Anul Nou, ei îi spun şiturcă sau brezaie. Confuzia este dată de amestecul dintre totemul ţapului sau căpriorului şi cel al cerbului ceresc, fiind accentuată de restricţiile iudeo-creştine impuse de stăpânirea fanarioţilor greci din secolele XVlll-XIX. Cuvântul „turca” în limba română veche mai înseamnă stafie sau nălucă, o trimitere clară la legenda cerbului ceresc cu coarnele de aur pe care încă o mai ştiu unii români. În satele din nordul munţilor Apuseni, locuri cuprinse în judeţele Bihor şi Sălaj, copiii umblă de Crăciun la colindat cu masca unui cap de cerb, încercând să transpună într-un fel de teatru liber încheiat cu un dans ritualic, conţinutul legendei cu cei doi copii, unde fata este ucisă sau numai adormită o perioadă din an de către o vrăjitoare pe care o şi ascunde, iar fratele ei cu înfăţişare de cerb cu coarne de aur o caută peste tot pământul. Turca este o divinitate strămoşească ce ˇs-a ţinut scai de români, iar aceştia de ea, fiindu-le dragă şi astfel au petrecut împreună timp de peste 40 de mii de ani, în jurul Carpaţilor, ba bucurându-i şi pe alţii cu inimă largă şi iubire de natură şi Dumnezeu până ce unii dintre aceştia ˇs-au înfrăţit cu Talpa Iadului numit Iahwe şi au pornit-o cu hula. Ea adoarme sau moare toamna târziu sau la începutul iernii şi se trezeşte sau înnoieşte la începutul lunii martie la fel cum se întâmplă cu coarnele cerbului care cad toamna târziu şi încep să apară din nou primăvara. Cuvântul „turca” după regulile limbii eme-gi, este compus din **tur** cu sensul de staul sau taur şi **ca** pentru gură sau bot, dovedind că tradiţia noastră păstrează un ritual vechi de prin mileniile Vll î.e.n. ˇaşa cum arată artefactele – acele capete de taur – descoperite la Parţa, Hândreşti, Cucuteni, Ghindăoani şi alte locuri, cultul totemic al taurului ceresc găsindu-se şi în obiceiul buhaiului (taurului) practicat azi în Moldova. De-a lungul timpului şi al restricţiilor impuse de iudeo-creştinism, aceste tradiţii ancestrale ˇs-au amestecat între ele, dar este bine că le păstrăm şi aşa fiind[ɔ- în ele găsim dovezile

de netăgăduit ale dăinuirii noastre pe aceste meleaguri din vremurile fără istorie ale omenirii.

Prestigiul extraordinar al culturii emeş/sumeriene a fost recunoscut chiar de cuceritorii akkadieni şi ulterior babilonieni care au folosit această limbă în oficierea cultului religios. Traducerea limbii sumeriene ˟s-a făcut cu ajutorul „dicţionarelor” paleoakkadiene şi paleobabiloniene, limbi semite şi înrudite între ele, care au încercat să transpună într-o structură semită o limbă aglutinantă. Aceste limbi nu aveau sunetele „ce” „, ci” şi au fost transcrise prin sunetul „şe” „, şi” aşa cum fac cei din Muntenia când vor să-i zeflemească pe moldoveni „pi şentru”, corect „pi centru” cu „ce” moale; vocaleleă, î au fost transcrise prin a, i.

Vocala „o” din emegi, a fost transcrisă totdeauna în vocabularele semite în „u”. Limba română veche surprinde trecerea vocalei u în o ca în cazurile dubă (dub: a bate cu putere, a lovi, a pune + a: braţ, forţă putere) dobă, tobă sau durni (dur: locuinţă + ni: gazdă, persoană, a se învârti, a se răsuci) dorni, dormi. De reţinut că şi în prezent arabii (urmaşii semiţilor) care au studiat în România pronunţă consoana p ca b (bobor – popor), ă ca a (masea-măsea), î ca i (când-chind). Limba emegi nu avea consoanele f, v, j, t sau nu au reuşit semiţii să le redea în dicţionarele lor. Consoana „b” de multe ori devine „p” şi invers, fenomen întâlnit şi pentru „d” înlocuit cu „t” „, g” înlocuit cu „c” „, z” înlocuit cu „s” sau „ş”. Fenomenul este asemănător dacă ˟s-ar încerca transcrierea limbii chineze cu alfabet latin.

Scrierea sumeriană este în cele mai multe cazuri monosilabică (aglutinantă), puţine cuvinte sunt compuse din două sau mai multe silabe. În limba română prin unirea a două sau mai multe monosilabe a limbii vorbite în mileniul Vlll – lll î.e.n. ˟au rezultat cuvinte noi dar cu sensuri apropiate sau identice monosilabelor iniţiale. Un cuvânt (fonem) se putea citi în mai multe feluri, („sug” se poate citi: ciug, ciuc, ciog, cioc, sog, soc) sau se scria în

mai multe feluri dar avea acelasi sens (sopârca: a linguşi, a umbla cu şmecherii, se poate scrie „su + par + ca” „, sub + în + ca” sau „su + bir + ca”). Emesii aveau obiceiul să nu mai scrie ultima (sau ultimele două) literă aşa cum fac oşenii în vorbirea lor curentă.

În partea stângă a lexiconului se găseşte cuvântul din limba română iar după semnul (=) urmează cuvântul emeş cu sensurile aferente. În paranteza rotundă am pus sunetul care nu a fost scris în textele emeş. În paranteza pătrată am pus cuvântul din limba engleză cu explicaţia aferentă. Unde am considerat că traducerea semită a modificat sunetul original am trecut termenul propus de mine şi ulterior termenul cunoscut de sumerologi. Cuvintele emegi au mai multe înţelesuri ajungând să treacă de 250 pentru expresia „me” şi acelaşi sens poate fi explicat cu mai multe expresii (putere = a, su, usu). Sunt convins că sensul multor cuvinte a fost influenţat de traducerile succesive (emegi; akkadiană, babiloniană, germană, engleză, română) şi consider o mare datorie a statului român să dispună măsuri care să ducă la o implicare majoră a persoanelor interesate din România în descifrarea tăbliţelor de lut care poartă scrierea emegi. Precizez că ˝s-au descoperit până în prezent cca. 100000 tăbliţe de lut cu scriere emegi dar nici jumătate nu au fost descifrate iar pentru scrierea veche pictografică dificultăţile sunt şi mai mari, termenii fiind foarte greu înţeles. Consider această greutate explicabilă pentru un străin de această limbă dar nu şi pentru cel care stăpâneşte foarte bine limba română veche şi are o minte isteaţă, liberă de orice dogme preconcepute privind originea neamului şi limbii noastre.

Neamul emeş (sumerienii) când au plecat din ţinutul actual al României nu au lăsat în urmă o imensă pustietate. Au mai rămas destule comunităţi care să-si continue existenta milenară. În regiunea Oaş (Us) din nordul României există o comunitate rurală de indivizi ce-si spun cu mândrie nemes. Ei nu se amestecă prin căsătorie cu ceilalţi săteni, se consideră că aparţin de vechi familii boiereşti, de neam mare, sunt oameni de încredere, sunt

foarte chibzuiţi în acţiunile înfăptuite şi sunt foarte demni. Mai există termenii a nemeşi cu sensul: a boieri, face pe cineva boier, a înnobila; nemeşie: rang social, clasa nemeşilor; nemeşug: nemeşie, calitatea de nemeş, totalitatea lor. Chiar dacă timpul ne-a despărţit de peste 5000 de ani, noi românii mai păstrăm vechile tradiţii şi obiceiuri.

Cuvântul hora are sensul de a dansa în cerc iar în eme-gi cuvântul hura are sensul de neam, vită, a conduce, a învârti, a se opri. Chindie este denumirea unui dans iar la emesi ki-e-ne-di are sensul de a dansa, a bucura pământul. De Anul Nou în Moldova se umblă pe la casele oamenilor cu dansul căluţului care începe cu expresia „hop zurzur" iar emesii au ambele cuvinte hup: acrobat, a sălta, a sări şi zur-zur: a se zgudui, a se clătina.

Ţinutul locuit de emeşi se numea Ki-en-gi. În limba română avem cuvântul chingi (cu primul i pronunţat mai lung) cu sensul de bucată de lemn lungă şi îngustă care se fixează pe un alt lemn cu rolul de a-l întări, folosită în special la schelele din construcţii, fâşii de pânză sau piele din hamul cailor, prinsă de hloabe şi folosită pentru protecţia abdomenului la cai, fâsie de pânză sau piele folosită pentru fixarea şeii, cingătoare de pânză groasă folosită pentru protecţia abdomenului la femeile însărcinate sau la oamenii care fac efort fizic deosebit. Toate sensurile se pot reduce la următoarele: a apăra, a proteja, a susţine, a ocroti. Mai există expresiile: „a tine în chingi" – a constrânge, a controla", a lăsa din chingi" – a lăsa liber", a-l tine chingile" – a fi sau a se simţi în putere, a fi ˟în stare = Ki-en-gi: teritoriul pe care mai târziu semiţii l-au numit Sumer, era apărat natural la est şi vest de fluviile Tigru şi Eufrat, la sud de mare iar în nord au construit mai multe ziduri de apărare. Limba engleză păstrează aceste sensuri prin cuvântul king.

Sângi: element care a stat la baza constituirii clanurilor şi a ginţilor având un strămoş comun = sang-gi: persoană care aparţine prin naştere aceluiaşi grup, a-si avea originea, a se trage din, a fi uniţi, cel mai de seamă,

prima categorie, prima clasă socială. Sang-gi îşi spuneau emeşii şi termenul a fost tradus eronat după descifrarea tăbliţelor de lut prin „capete negre”, corect ar fi neam ales, neam civilizator sau neam nobil. Limba care o vorbeau se numea eme-gi cu sensul de limbă a neamului conducător, limbă aleasă sau oficială. Ei îşi numeau tara Ki-en-gi cu sensul de ţinutul neamului înţelept sau a demnitarilor de sânge nobil. Un alt termen folosit pentru poporul emeş este sang-gig tradus gresit tot prin „capete negre”. Termenul gig are sensul de trist, slab, negru, sumbru, pagubă, boală, dar şi frumos, civilizator. El este păstrat în limba română cu sensul de val de pânză. Intr-adevăr emeşii de cele mai multe ori purtau pe umăr o pânză care era înfăşurată pe trup, ceea ce-i făcea să se deosebească de semiţi care umblau cu bustul gol. Tot noi păstrăm termenii: gigat (gig: tristeţe, suferinţă + aˇt: schelet, slab) cu sensul de slab, subţire şi gigăt (gig: bucurie, mândrie + aˇt: tată, chiot, a striga, a cânta) cu sensul de vioi, mândru, demn iar pe tăbliţele geţilor am găsit cuvântul gig cu sensul de frumos, chipeş, mândru, nobil. Irlandezii au cuvântul giogadh cu sensul de a scoate strigăte ascuţite, a chiui. Este o certitudine că gig trebuie tradus şi prin mândrie, demnitate, civilizator, nobil, adică poporul mândru, poporul ales sau civilizator. Prin repetare, cuvântul gi a ajuns gig (gi: om tânăr + gi: nobil mândru, civilizator, aparţine prin naştere grupului) şi poate avea în eme-gi sensul de neam ales, popor civilizator, popor nobil. Limba română mai are cuvântul gigia cu sensul de tânăr frumos şi plin de farmec, drăguţ, vesel (gi: tânăr + gi: nobil mândru + a: odraslă, urmaş) care vine în sprijinul ideii arătate mai sus. În limba irlandeză există cuvântele gig, gige şi giga cu sensul de chicoteală, ciripeală, a încuraja, a se hâtjoni, a radia, a străluci de bucurie, a batjocori, a lua peste picior, a sfida şi care păstrează ambele sensuri din limba română pentru gigat ceea ce confirmă o traducere incompletă a cuvântului gig din eme-gi. Tot în irlandeză mai sunt cuvintele gigea şi gigi cu sensul de chicoteală, veselie, distracţie identic cu gigia al

nostru. Limba română veche mai are cuvântul gigă ce este un dans englezesc (jig) dar şi irlandez executat cu vioiciune şi veselie, melodia după care se execută acest dans. Un popor plin de veselie şi vioiciune aşa cum erau emeşii nu putea fi negru în suflet sau la minte aşa cum sunt leprele care încearcă de vreo 150 de ani să-i facă pe emeşi de neam semit şi strămoşi ai buricaţilor lumii. Dacă ei nu aparţineau rasei semite iar statuile îi prezintă cu părul subţire, pieptănat cu cărare pe mijloc şi legat în coadă la spate (cum poartă părul şi în prezent călugării români sau cum purtau moţii) consider că este o greşeală traducerea „capete negre" şi trebuie înlocuită prin poporul ales, poporul civilizator. În raport cu vecinii semiţi, ei erau cu adevărat un popor civilizator. Este inadmisibil ca limba unui popor să fie aleasă, a nobililor, a conducătorilor iar poporul să se numească „capete negre" de parcă iar fi potopit râia sau lepra pe toţi. Trebuie să arăt că termenul gi poate fi tradus şi prin a strânge părul, codite de păr. Deşi au dispărut ca stat în secolul XVlll î.e.n., învingătorii lor semiţii, le-au cultivat limba şi religia până în secolul Vl î.e.n. ˇdovedind imensul prestigiu de care se bucura cultura emeş. Iudeii, în captivitatea din Babilon – poveste inexistentă istoric ci numai în revelaţiile lor – când si-au prelucrat propriile mituri şi legende au preluat din „cultura caldeeană" miturile iudaismului inclusiv mitul „poporului ales" pe care l-au folosit cu foarte mare abilitate în epoca modernă. În sudul Iraqului există în prezent un grup etnic ce îşi spune emeci, fiind majoritari dar fără drepturi politice. În urmă cu 4500 pe acelaşi teritoriu a locuit neamul emeş (se poate citi şi emeci) – o ramură a strămoşilor noştri carpatici – care vorbea o limbă numită eme-gi.

Să repet emes, eme-gi, emeci. Fantastic! Emesii au traversat istoria şi ne sunt contemporani! Dar istoria le-a făcut o mare nedreptate prin Jules Oppert în anul 1855 când a botezat acest popor necunoscut cu numele de „sumerieni" dintr-o interpretare eronată a termenului de Sumer folosit de akkadieni pentru teritoriul dintre Tigru

Eufrat şi Golful Persic. Poporul care locuia acest teritoriu se numea emeş sau sang-ngi iar tara lor se numea Ki-en-gi, termenul de Sumer fiind specific culturilor semite care au preluat cultura emeş. Nimeni nu ˇs-a gândit că muncitorii care participau la săpăturile arheologilor erau urmaşii celor care au creat acea cultură fabuloasă a emeşilor (sumerienii), şi care fără să ştie participau la descoperirea propriului trecut! În Consiliu de Administrare al Iraqului din anul 2004 exista un reprezentant cu numele de Baralulu. Numele este fără discuţie emeş şi poate fi interpretat prin conducătorul neamului străbun. Canalul Um Kasr este tot o denumire emes (um + kas + ri) cu sensul de râul care curge dirijat. Dacă dispărea poporul care a creat aceste structuri fonetice, astăzi nu le mai auzeam. Trebuie cercetat acest domeniu pentru a aduce adevărul la lumină.

Sângi: figurativ cu sensul de suflet, fire, fel, caracter, conştiinţă, mentalitate ca în expresia „sânge rău" care semnifică om parşiv, suflet rău, suflet parşiv, caracter pervers. Se mai foloseşte şi înjurătura „sângili mă-ti" cu sensul de blestemat să fie neamul care te-a zămislit şi te-a format ca om = sang-gi: suflet rău, persoană închisă în sine, familie blestemată, reputaţie proastă, individ periculos. Trebuie arătat că în limba quechua (limba folosită de incaşi) sango semnifică suflet.

Arhaisme şi regionalisme din limba română care se găsesc în emegi în formă identică sau foarte apropiată:

abur: evaporarea apei prin fierbere sau datorită temperaturii ridicate = ab-ur: vase pentru fiert.

aburi: a supune unei atmosfere încărcate cu abur un aliment uscat pentru a-si recăpăta frăgezimea, a creste umiditatea într-un spatiu închis pentru realizarea unei băi de abur = a-buru: a deschide aripile, a se înălţa a ieşi, a se desfăşura.

aceră: a avea nădejde la, a aştepta să, a tinde spre, = aceră, a-se-ra: lamentaţie, a invoca ceva, a se plânge.

achita: cu sens figurativ de a ucide = a-chi-ta: a distruge, a zdrobi.

aciua: a aşeza, a pune în ordine, a pune la locul lor = aciue, a-su-e: a atinge, a aşeza, a pune în ordine, a arunca, a face.

acusica: expresie ce arată că o acţiune se va desfăşura imediat = acusica, a-gu-zi-ga: imediat, devreme, dimineaţa.

adapa: a duce animalele să bea apă, a da apă vitelor = adapa: primul om în mitologia emes, ieşit din marea primordială.

adă: actiunea prin care unei persoane i se cere să transporte sau să mişte ceva = a-da: a trimite, a duce afară, a tipa.

aduc: a duce, a căra = aduc, adug: a iriga, a îndeplini, a căra cu ulciorul.

aldui: a binecuvânta = al-du (i) : a insista, a dori, a cere, a da un sfat, bucurie.

alean: dor, întristare, suferinţă = al-la-an: stejar, unul din arborii folosiţi de români la ceremoniile de înmormântare.

amaru: stare de spirit care exprimă disperare, neputinţă, decădere psihică, nenorocire de proportii abătută peste o persoană, grijă profundă purtată mereu în suflet, distrugere, jale, chin fizic sau psihic = a-ma-ru: inundaţie, catastrofă datorată unor revărsări de apă, prost, necopt la minte.

amus: groapă sau putină cu apă şi var pentru argăsit piele, argăseală = amas: stână, târlă de vite, adăpost provizoriu.

angara: obligaţii numeroase, treburi de rezolvat = a-nga-la: sac din piele pentru făină, a transporta provizii de făină.

antal: butoi mare de stejar, poloboace, măsură de capacitate de 50 vedre = an-ta: înalt, mult, până la, deosebit de mare.

apa: elementul vital al vieţii, lichidul care ocupă 70% din suprafaţa pământului şi este principala componentă a corpului omenesc = a-pa: ţeavă făcută din argilă prin care trecea apa sau berea consumată la diferite evenimente

inclusiv funerare, apa care curge.ara: începerea muncilor agricole odată cu afânarea pământului prin distrugerea crustei tari de la suprafaţă şi îndepărtarea buruienilor. În comunităţile agrare această acţiune constituia o sărbătoare deosebită la care participau toti membrii. Se alegea cel mai bun gospodar din comunitate şi el avea cinstea să iasă primul la arat. Sărbătoarea avea şi un profund caracter religios pentru că simboliza împreunarea cerului cu pământul şi renaşterea unui nou ciclu al vieţii. Insămânţarea brazdei avea rolul unei fecundări magice pe care omul o intermedia între cer şi pământ şi asigura continuarea vieţii. Acest obicei se mai păstrează în forma lui arhaică în Maramureş prin obiceiul tânjalei = a-ra: a pune sământă, a face praf, a distruge, a însământa, a străluci, a radia, simpatic, clar, neted, a lăuda.

arde: purificare prin foc, jertfirea unor ofrande pe altar prin ardere = ar-de: a lăuda, a străluci, a arde cu flacără, drag.

arzu: termen vechi cu sensul de jalbă, plângere, rugăminte scrisă pentru rezolvarea unei situaţii nefavorabile = a-ra-zu: petiţie, persoană care se roagă, rugăminte, ritual, a informa pe cineva.

asu: bun, cel mai priceput, înţelept = asu: doctor, înţelept.

asud: a transpira datorită unui efort susţinut, expunerea corpului la temperaturi ridicate care generează transpiraţie = a-sud: a mişca cu energie şi prin repetare, amiază, odihna de amiază, a sorbi, a lua, a pune.

ased: a pune într-o anumită poziţie un obiect sau o persoană, a se aseza = a-sed: apă răcoroasă, apă rece, apă liniştită.

atac: acţiune violentă, reprimare, pregătirea unei asemenea acţiuni prin unire sau aliere = a-tah, a-dah: aliere, unire, ajutor, acţiune în forţă, rezistent.

azil: loc de refugiu pentru bătrânii fără adăpost, a oferi unui străin necăjit un adăpost = azil: bucurie, fericire, mulţumire.

ba: negare, refuz, împotrivire = ba: a provoca, a învrăjbi, a dezbina, a prezice, arogantă, trufie, a desfăşura.

bal: balot de marfă = bal: a transfera, a preda, a ceda, a rezolva, scadentă.

bala: monstru, fiară = bala: ostilitate, a răsturna, duşman, a distruge, raită, a se întoarce, a dezlănţui un atac.

ban: echivalent convenţional în relaţiile de schimb de mărfuri sau servicii, subdiviziune a leului", banul este ochiul dracului" = ba-an: suport, sprijin, a susţine, fioros, impetuos, pătimaş.

bandă: fâşie, bandaj, a lega = banda: a sprijini, a susţine, a lega, a uni.

bară: mocirlă, baltă, smârc = bara: a inunda, a umple cu vârf, a se revărsa, a se răspândi, a dispărea deasupra, a fi ˟întins.

barac: câine flocos şi cu mustăţi mari = barac, barag: vizuină, a cuibări, haită.

baragă: lup în fruntea unei haite care prin urlete dă semnalul de atac asupra prăzii şi o hăituieşte pentru a o împrăştia, taurul din fruntea cirezii care poartă clopotul pentru a-şi anunţa prezenta, om sau copil cu gură mare = barag: a împrăştia, a răspândi, a întinde, conducător, adunare, cuib, vizuină, droaie.

barbarie: acţiune violentă a unor persoane împotriva altor persoane şi care are ca scop distrugerea unor construcţii, a unor produse, a unor culturi şi livezi sau masacrarea oamenilor şi animalelor prin foc şi sabie = bar-bar-ra: flacără, văpaie, a se dezlănţui, a face tărăboi repetat, a aduce mereu nenorocire.

bă: formă de adresare către o persoană = ba: persoană în viată.

bălăcăi: a se bălăci, a lovi apa cu palmele = bal-aca: a turna, a cădea în torente, a se revărsa, a se roti, a se învârti.

bănicior: baniţă, unitate de măsură de 10 litri = băncior, bansur: recipient, a împărţi, măsură de capacitate de 10 litri.

bătătură: suprafaţa de teren a curţii împrejmuită cu gard pentru a tine închise păsările şi animalele mici, degradarea pielii prin desprindere şi formarea unor băşici dureroase sau întărirea foarte puternică a pielii care provoacă dureri persistente = ba-ta-tur: acestea sunt mici, scurte, de mică întindere.

bir: impozit principal perceput în statele feudale române de la ţărani şi meşteşugari, care de multe ori era luat prin violentă şi cazne de tot felul = bir: a împărţi, a împrăştia, a da peste cap, a pedepsi, a se răzbuna pe, a agita, a omorî.

bâz: sunetul scos de insecte sau de albine la urdiniş, vorbitul în şoaptă = biz: a ciripi, a bâzâi, a zumzăi, a murmura, a şopti.

bâr: interjecţie cu care oile sunt îndemnare la drum sau să facă alte mişcări cerute de cioban = bir: echipa care mână oile.

bâra: a bodogăni, a cicăli pe cineva, a enerva, a se certa = bi-ra: amestecat, năucit, a amesteca, a zăpăci, a aiuri.

bolund: persoană cu tulburări psihice de comportament, persoană care are ieşiri necontrolate ce demonstrează labilitate psihică, persoană care trebuie supravegheată şi protejată = bulung: nevinovat, a hrăni, a ocroti copilul.

borî: a vomita = boru, buru: a vomita.

bou: taur castrat folosit ca animal de tracţiune = bou, bu (u) : a rage, a mugi, a transporta, a îndemna, a trage, a duce.

bu: a buhăi, a lânge = bu: a pune pe cineva să urle sau să plângă.

buhu: o stare se spirit ce arată nesiguranţă, ca în expresia „i-a mers buhu” = bu-uh: a tremura, a se teme, a-i fi frică.

bui: a da năvală, a se repezi la = bu (i) : a se repezi la, a da năvală, a alerga împrejur, a alunga cu forţa, a fugi, a captura.

buli: a păţi ceva neplăcut = bul (i) : nenorocire,

lovitură, a bate, a fugi, a da năvală, a blestema, a provoca.

buluc: năvală mare, grămadă, droaie, toti deodată, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = buluc, bulug: a se năpusti, a da buzna, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, a grăbi, vânjos, musculos.

bura: a ploua mărunt şi des = bu-ra: a uda repede, a stropi.

bure: vas de lemn pentru băut apă, scafă, băţ cu care se măsoară laptele în şiştar = bur (e) : castron de lut ars, vas, a mânca.

but: coapsa unui animal rumegător, bucată mare de carne = but: sold, călătorie, copac cu umbra groasă.

cac: a se uşura, excremente = cac: curbă, a se îndoi, a se aşeza, dop, genunchi.

cadă: butoi mare cu un singur fund, de formă conică ce se foloseşte numai în poziţie verticală pentru borhot de fructe sau zdrobirea strugurilor pentru vin = cada, gada: a avea, a fi plin, a duce, a purta, a transporta, aşeza, încărcătură.

cade: a se cuveni, a merita, a potrivi = cad (e) : a se alipi, a strânge, a prinde.

caduc: gol, acţiune ratată = ca-duc, ca-dug: măsurarea sau socotirea mărfii pentru calculul profitului sau impozitare.

cal: animal domesticit de om în diferite zone ale lumii şi folosit pentru călărie şi transport, se folosea mai mult la parade şi la călărie = cal: puternic, viguros, iute la fugă, animal călărit de om, a încăleca.

cala: partea de jos a unui vapor unde se depozitează mărfurile = cala: groapă pentru provizii prevăzută cu acoperiş şi uşă de intrare, pivniţă pentru cereale.

cale: drum, potecă, soluţie într-o dispută verbală, fel de a acţiona = cala: a se îndrepta spre, tare, rapid, a evalua, a socoti.

calga: locţiitor, urmaş = calga, galga: sfat, consultaţie, respect, a tine seama de.

calici: a nenoroci, a aduce suferinţe fizice, a lovi = ca-li-ci, ca-li-gi: a înconjura, a asedia, a zăvorî afară, a trage cu putere.

calie: fiinţă închipuită, invocată de copii când se scaldă în râu pentru a rezista ca ea la frig = ca-li-e: strigăt puternic, bucurie mare, a chema, a ruga, a fi ˟încântat.

canea: cep, slăvină, pipă, orificiu făcut într-un butoi şi prevăzut cu un dispozitiv care reglează debitul vinului şi trebuie mânuit cu mare atenţie = cana: îngrijorare, nelinişte, a fi agitat.

canoni: a umili, a chinui, a dispreţui, a căzni, a munci din greu = canone, ca-nun-e: strigăt de disperare, urlet, răcnet.

capan: om în slujbă mare, om cu influentă = capa, gaba: trufie, a fi de partea cuiva, coşul pieptului, suflet, inimă.

car: unitate de măsură utilizată în Moldova în evul mediu când se expediau pentru export produse agricole (peste, grâu, secară) avea cca 900 kg. = car: unitate de măsură egală cu 909 litri, cât se aprecia că se poate transporta în condiţii normale cu un car cu patru roti tras de boi.

cara: a transporta, a duce, a primi, a trimite, a da, a mâna, a călători în afară, a face = car: chei, port, a primi, a trimite, a da, a mâna, a călători în afară, a face, a transporta, a scoate la păşunat, a jefui, a scăpa, a ieşi, a evada, [carat: cărat].

carar: hotărâre, rezoluţie = caras, garas: decizie, hotărâre, oracol, conducere.

cară: peste mic şi foarte vioi din apele stătătoare, zvârlugă = cara: a captura, a prinde, a se zvârcoli, îndiguire, apă.

casa: adăpostul omului = cas (a) : cătun, zestre, cartier nou al unui oraş, casă de afaceri.

casto: bine, potrivit, atrăgător, potrivit la gust = casto, casdu: băutură dulce.

cata: acţiune prin care se caută, se cercetează sau se pregăteşte ceva = ca-ta: a prinde, a lua, a apuca, a face.

cei: a cere = cei, se (i) : a se înfierbânta, ardoare, zel, a se uita la.

celar: odăiţă, căsuţă, bucătărie, cămară, ascunzătoare = cela, se-la: a căra grâul la hambar, a duce grâul, a vântura grâul.

celui: a ademeni, a amăgi, a înşela = celu (i), se-lu (i) : plantă cu miros plăcut, coriandru, porţie de mâncare, miros.

celula: loc de detenţie sau de execuţie = cilula, ci-lul-la: loc pentru execuţii.

cer: universul de deasupra noastră = cer, ser: a străluci, a radia, a lumina.

cercală: unealtă de pescuit în formă de sac, crâsnic de mână = cercal, se-er-ngal: a fi puternic, a fi priceput, a prinde.

cercu: figură geometrică ce defineşte rotunjimea perfectă, formă de dans prin învârtire în cerc, formă de păstrare a legumelor sau fructelor uscate prin înşiruirea pe o sfoară şi legarea capetelor = cercu, se-er-gu: o sfoară lungă plină cu fructe uscate şi capetele legate între ele.

certa: a cere socoteală, a ataca, a fi violent, a porni război = certa: ser-da: atac, agresiune, crimă, blam, acţiune punitivă.

ceu: oală pentru mâncare = ceu, su: mână, braţ, a aşeza, a pune, a înmâna, a împărţi, a împrăştia pe jos, popas, a fi egal cu.

cier: semn, crestătură, răboj = cier, se-er: a fi obligat, a trebui, a fixa, scandal.

cil: animale cu părul gri, culoare în trei peri = cil, gil: întunecat, a se murdări.

cilibiu: elegant, frumos, fruntaş, nobil = cilib: stea, soartă, noroc, şansă.

cilic: mărgele lucitoare = cili: cununa miresei, a lega, a dansa, dansator.

cin: clan, neam, organizaţie = cin, gin: a dovedi o proprietate de către cineva, a întări, credincios, a confirma, de nădejde.

cioacă: cârlig care tine un obiect legat de altul,

scoabă, cârlionţ = cioaca, su-aca: a face captivi, a înşfăca, a face prizonieri.

ciob: parte dintr-un vas de lut care a fost trântit la pământ şi spart = ciob, sub: a arunca afară, a azvârli, a trânti la pământ.

cioban: vas de lemn pentru băut apă, scafă, bure, băţ cu care se măsoară laptele în şiştar = ceban, se-ba-an: o măsură pentru peste sau pentru alte alimente.

ciochină: cârlig purtat la brâu de oamenii de la munte şi folosit la diferite activităţi = ciochin, su-chin: seceră.

cioci: a se chercheli, a se îmbăta = cioci, sus: a da peste cap, a merge în patru labe, a împrăştia pe jos, a deveni trist.

ciocoroi: cârlig de fier cu coadă de lemn cu care se agată lemnele plutelor = ciocor, sucur: suliţă, a străpunge cu lancea.

ciolă: minciună = ciola, su-la: leneş, a lăsa buza în jos, a înfrunta, obraznic, rău.

ciop: trunchi de copac, arbore doborât = ciop, sub: a trânti la pământ un arbore, a transporta, a scoate, a tăia.

cior: fior, frică = cior, sur: a trece ca fulgerul, a izbi, a izbucni, sălbăticie, violentă, cruzime, înverşunat, a fi ˇînfuriat.

cir: fir, aţă subţire, puţin = cir, sir: a lega, a fixa, a întări, a fi obligat, a decide.

cita: semn făcut de oameni la măsurarea unui loc = cita, sita: măsură, număr, a socoti, a face schimb cu voce tare.

citi: a se concentra în efortul de citire, a descifra sensul unui mesaj = citi, gidi: a se întrista, a se încrunta, eclipsă.

ciubăr: vas de lemn cu două toarte de cărat apă, lapte, struguri = ciubar, su-bar: a scăpa de, a trage, descoperit, deschis.

ciuc: târnăcop, cioacă = ciuc, sug: a separa, a repartiza, a delimita un teren.

ciuci: a se aşeza pe vine, a se ciuci, a se stârci, a se

ghemui = ciuci, su-ai: bătrân, gârbov, aplecat, vechi, îndoit de spate.

ciuciur: jgheabul de la fântână pe care curge apa, jgheabul teascului de vie = ciuciur, susur: grătar pentru cuptor prin care curge cenuşa sau grătar pentru fript carne prin care se scurge zeama.

cind: minune, uimire, fermecare = cind, sud: cruce, a ruga, a implora, a uimi.

ciudă: stare de nemulţumire, de revoltă = ciuda, su-da: a înarma din vreme, braţ şi antebraţ, ca unitate de măsură – cotul.

ciuha: momâie, sperietoare acoperită cu zdrenţe = ciuha, su-ha: tâlhar.

ciula: a dispreţui, în bătaie de joc, nimic = ciula, su-la: leneş, trândav, paralizat.

ciunga: persoană fără o mână = ciunga, su-nga: mâna mea.

ciupă: apă călduţă în care fac baie copiii mici, vasul de lemn în care fac aceştia baie = ciupa, su-ba: a dezbrăca, a dezlega, gol, neîngrijit, a arunca.

ciupeli: a jumuli o pasăre, a smulge părul de pe porc, a şterpeli = ciupela, su-pe-el-la: a mânji, a fi corupt, a fi necinstit.

ciura: a cerne cu ciurul, a mişca cu mâna pentru a trece prin ciur, a mărunţi cu ajutorul ciurului = ciura, su-ur-ra: mărunţire, măcinare, răzuire făcută cu mâna.

ciurdă: turmă, cârd, ciopor, adunătură = ciurdu, sur-du: paznic.

ciuruc: lucru fără valoare, om care nu-i bun de nicio treabă, vrednic de dispreţ, lucruri mici = ciuruc, surug: cos mic.

cius: cârcă, spate = cius. sus: a răsturna, a merge pe jos, a îmbrăca, a căra.

ciutac: prost, stângaci, nătăfleată = ciutac, su-dag: a hoinări în jur, a umbla.

ciutuc: coadă de mătură folosită şi pentru descântat = ciutuc, sutug: colibă unde se fac ritualuri pentru purificare.

cizi: o pasăre de baltă, scatiu = cizi, gi-zi: o specie de trestie.

chelar: cămară în dosul casei ţărăneşti sub care se află pivniţa = chi-la: pivniţă de cereale, siloz, a potrivi, a cântări.

chéri: a muri, a pieri, a îngropa = chi-ri: a scurma pământul, a executa, a închide gura cuiva, a vătăma, a strânge.

cheritu: om slab şi neputincios, om mort = chiritu, chiri-du: a doborî, a răpune, a pune jos, a se stinge, a înţepeni.

chersă: livadă, zarzără = chiri-za: livadă, fructe, belşug, proprietate, plăcere.

chezap: care arde, care distruge = chi-zah: loc sacru unde se ard jertfele.

chezasu: persoană care garantează moral cu averea sa pentru o datorie făcută de altul, zălog, ostatic = chiza-su: a aduce omagii de departe, a transmite respect.

chicior: picior = chicior, chi-sur: a lăsa urme, groapă, cavitate în pământ.

chidă: negura de pe munţi, buştină, chiciură, promoroacă, ciorchine = chi-de: a îngropa, a cufunda, a acoperi, a aduce.

chil: ţeavă de răcit la alambic, dispozitiv de scurgere = chi-la: a observa, a fi atent la, a potrivi, a îndrepta, a lua în seamă. [keel: a răsturna, partea unui nave care stă în apă, a arunca pe spate].

chila: veche unitate de măsură pentru cereale, în Muntenia era egală cu 680 litri iar în Moldova era egală cu 430 litri = chi-la: a cântări cereale, a compara, a trage la cântar, pivnită de cereale, depozit, a potrivi, a îndrepta.

chili: a trage la măsea, a bea zdravăn, a umbla în patru labe din cauza băuturii, om beat = chili: a se murdări până sus, a încurca, a distruge, a se culca, a se întinde de-a curmezişul, a merge de-a curmezişul.

chingă: bucată de lemn lungă şi îngustă care se fixează pe un lemn cu rolul de a-l întări, folosită în special la schelele din construcţii = ching-nga: a construi, a clădi,

a înălţa, a face, a da în primire.

chinui: a necăji, a supăra, a umili, a tortura, a depune un efort fizic foarte mare, a merge greu, a desfăşura o muncă grea = chin-ni: ordin, poruncă, a pune la treabă, a pune la grea încercare, muncă istovitoare, a se crispa, a înainta cu greu, a împinge ceva greu, a supăra puternic, a căuta, a cerceta, a alunga.

chiot: a chiui, a striga, a ţâpuri, a hori = chiot, chi-ud: a primi o răsplată, a da o recompensă, ţinut pustiu.

chip: imagine, statuie, fată, înfăţişare = chip, chib: cel care ştie să le dea chip, cel care ştie să meşterească obiecte din aur.

chirăi: a plânge, a striga, a se văicări, a se jeli, a geme = chiri: rugăminte fierbinte, implorare, a se uita spre.

chisa: a sfărâma boabe sau seminţe, a nivela un teren plin de bolovani rămaşi după arat, a sparge pietre mari pentru a forma un prag cu ele = chi-sa: musculatură, putere fizică, forţă, postament.

chisal: om care părăseşte greu curtea pentru muncă, om leneş = chisal: stăpânul ogrăzii, curte sau ogradă.

chisâm: obligaţie în bani şi în natură dată de ţăranul clăcaş proprietarului, în locul zilelor de muncă la care era obligat = chisim: a băga în grajd, a băga în ţarc.

chisai: pământ gras, cleios, cu care se lipesc casele, lut = chisa (i) : pământ uscat, a se întinde, a face bine, a mulţumi.

chisă: motiv ascuns = chisa: a ascunde, a înveli, a acoperi, a înhăţa.

chiser: cerc de nuiele pus între leucă şi căpăţâna osiei pentru evitarea roaderii lor, îngrăditură de nuiele care protejează = chi-ser: gard, zaplaz, ocol, a se apăra, îngrăditură, ţarc, limită.

chită: grijă, dorinţă imp˘erioasă, gând rău, ciudă, necaz = chi-ta: pământ, jos, inferior, a umili, a degrada, a batjocori.

chitus: ascuns, pitit, tupilat = chi-tus: loc, a pune, loc ascuns, a aşeza.

chind: fire duşmănoasă = chi-ud: ţinut pustiu, loc ostil şi plin de primejdii.

chiuz: curea, verigă pentru legatul hadaragului (băţul gros şi mobil) cu bătătorul (dârjaua) îmblăciului cu care se bătea grâul, fasolea şi mazărea pe tarla = chiuz, chius: pământ pregătit din timp, pământ nivelat.

cocon: odraslă de domnitor sau boier, copil mic = cocon, cucu (n) : nobil, plăcut, grăsuţ, drag, a creste, a socoti, a întemeia.

codi: a fi timid, a fi cu băgare de seamă = codi, cud (i) : a se preface că nu cunoaşte, a înceta, a separa de, a înjura.

codru: bucată de pâine, hartam = codru, cuduru: borne mici din piatră, de forma unui peste care delimitau proprietătile.

colbu: praf, nori de praf, a răscoli pământul până iese praf, brăţară, inel din nuieluşă de salcie = colbu, gul-bu: a smulge, a distruge, a răscoli, crâng, nuiele, un fel de pădurice, a dezrădăcina.

coli: oameni care nu fac nimic, leneşi = coli, cu-li: vas din argilă pentru bere, prieten, partizan, susţinător, a chefui.

consânge: rudă din partea tatălui = consange, cun-sang (e) : a face parte din, a pune bazele unei familii.

copcas: persoană care pescuieşte la copcă, animale care sar când fug = copcas, gub-cas: herghelie de cai, alergare nebună.

coraca: anginǎ, boală ce necesită supraveghere = coraca, cur-aca: a supraveghea, a fi atent la, a privi, a observa.

corăi: a croncăni, a chiorăi, a ghiorăi, a ghiorţăi = corai, gu-ra (i) : a croncăni, a scoate sunete, stare de nemulţumire.

cordi: a întreţine relaţii sexuale extraconjugale, a viola = cordi, cur-di: a spune vorbe duşmănoase, a pregăti ceva rău.

coroi: hot de codru, tâlhar = coroi, curu (i) : a spiona, a sta de pândă, a descoperi, a urmări, a se feri, pază, a fi

atent.

corzi: figurativ, a urmări destinul cuiva = corzi, curzi: soartă, ursită.

cos: obiect confecţionat din nuiele, trestie, papură sau piele cu care se cară sau se păstrează diferite produse = cos, cus: burduf, a ascunde, a se mări, a acoperi cu piele, dulce, plăcut, a îngrăşa, a se mări, grăsime, untură, miere.

cosi: bătaie puternică, a aduce mare suferinţă = cosi, cus (i) : devastare, distrugere, a smuci, a tulbura, piele, bici din piele.

cotac: pâlc de pădure = cotac, gu-tag: lizieră, a rupe, a pătrunde în, a tăia.

cotarlă: câine vagabond, javră, potaie, copil neastâmpărat, om bătrân şi rău = cotarla, gu-tar-la: a coafa (chelfăni) părul într-un anumit fel, a lega un animal de coamă, a lega de după cap, a prinde sigur.

cucură: tolbă pentru săgeţi, parte a plugului care răstoarnă brazda = cucur, gu-gur: a strânge, a colecta, a recolta, cos.

cudi: cuvânt cu care se alungă pisica = cud (i) : a întrerupe, a înceta, a iesi, a separa de, a înjura.

cul: aprig, iute = cul: violent, puternic.

cumit: calitate = cumud: calitate deosebită a făinii de grâu.

cungiuri: a ocoli, a coti după = cungiri, gu-ngiri: deschizătură în zid, a sări în apă, încălcare, restricţie, oprire.

cununie: unire simbolică, căsătorie religioasă, a pune pe capul cuiva o cunună de flori, a împodobi, a încânta = cunune, gu-nun-e: a fi ˇîncântat, a fi fericit, a împodobi, strigăt puternic de bucurie.

cupi: a coase cu împunsături rare strângând aţa, încreţi = cupi, cub (i) : împletitori de rogojini şi coşuri, rogojini din trestie.

cura: a scopi porcul, a prăpădi, a pierde pe cineva, a se descotorosi de cineva, a scăpa = cura, gur-ra: a răsplăti, a alege, a răspunde la, a replica, a declara, la întoarcere, la înapoiere, a alege, a răspunde, a răsplăti.

curcus: fruct, rod = curcu: dar, belşug, cos, a culege, grămadă, a arunca.

curm: a cresta, a lega strâns cu o funie = cur: a strânge puternic, a cresta, a însemna pe răboj, a uşura, a alina.

cusai: a gusta, a bea puţin = cus (a) : alimente, dulce, plăcut, grăsuţ, a da.

cutumă: tradiţie, legea locului, normă socială sau juridică ce se transmite prin viu grai = cutumu, gu-tumu: a chema, a striga, a transmite, a duce mai departe.

da: a fi de partea cuiva, apăra, a confirma = da: drum, a oferi, a fi de partea cuiva, a confirma, a apăra, a proteja.

dac: denumirea romană a locuitorilor din arealul cuprins între Nistru, Tisa, Dunăre şi Marea Neagră = dac, dag: existentă în comun, viata de zi cu zi în aceeaşi locuinţă, cameră, adunare, asociaţie, a locui, a trăi, a aduna, strălucitor.

Dacia: denumirea antică a teritoriului României, locuinţa vechii populaţii construită din lemn în care trăiau mai multe familii. Aceste adăposturi erau amenajate pe poziţii uşor de apărat şi aveau palisade înalte din lemn şi pământ = dac-cia, dag-gia: margine a oraşului, margine a ţinutului, a găzdui, a primi oaspeţi, loc întări, a împrejmui.

dalba: deosebită, frumoasă, albă, flori de primăvară = dal-ba: dintre frumuseţi.

dam: specie de cerb cu coarnele late, cerb lopătar, mascul = dam: soţ, bărbat.

dambla: paralizie, acces de furie, năbădăi, poftă, pasiune = dam-ab-ba: bocitoare, a plânge, a regreta, a jeli, a se mutila.

dara: greutatea ambalajului sau a recipientului în care se păstrează, cântăreşte sau se transportă o marfă = dar-ra: curea, centură, cordon, pânză de legat, a lega, a fixa, a ataşa, balot, leac, soluţie pentru o problemă. dereg: a repara, a pune la loc " a face ordine = dirig: adăugire, necaz, a descoperi, supărare, osteneală, a mişca, a întrece.

dert: tristeţe mare, mâhnire = dir: mâhnire, necaz, osteneală, a fi ˟întristat.

di: îndemn pentru cai să pornească la drum = di: a se mişca, a fugi.

dibă: butuc, obezi, falangă, dispozitiv de lemn de ţinut prins un vinovat (de gât, de mâini sau de picioare) = dib (a) : fiare, cătuşe, a tine, a opri, a prinde, a captura, a lega, a fixa, a fi obligat, necaz, supărare, a încălca, a trece.

die: îndemn pentru cai să pornească la drum = di-e: a conduce.

diliu: persoană cu idei şi comportamente specifice numai ei, uşoară sminteală = dili: singur, unic, exclusiv.

dirigui: a conduce, a se ocupa de o actiune = dirig (u) : dincolo de, adunare, osteneală, a fi cel mai, a întrece, superior.

dobor: a trânti la pământ, a omorî, a vâna, epuizare fizică = dubur: a scoate untul din lapte, a plânge, a tăia, a trânti jos.

dogor: căldură mare care dă o stare de oboseală = dogor, dug-gur: a şedea jos, a se odihni, a se apleca.

dogi: a avea doagele desfăcute, a se deforma, omul care are vocea groasă, a produce o crăpătură uşoară într-un vas de lut = dogi, dug (i) : vas, urcior, a vorbi, a cerceta, a îndeplini, a face.

domolu: om echilibrat, om aşezat = dumu-lu: om cu prestanţă, om respectat.

dondăni: a mormăi, a vorbi pe înfundate, a flecări = dondani, dum-dam (i) : a mormăi, a se plânge, a bodogăni.

dor: dorinţă puternică de a vedea sau a revedea pe cineva sau ceva drag = dor, dur: legătură, datorie, a întări, coardă, fir, amuletă, şirag, cordonul ombilical.

du: ordin pentru a transporta ceva, a căra obligatoriu = du: a umbla, a merge pe jos, a căra, a duce, a purta, a transporta.

dubă: tobă, instrument de percuţie care scoate sunete prin lovire = dub (a) : a hurui, a bubui, a bate, a se mişca în cerc.

duc: a deplasa ceva către o destinaţie precisă = duc:

a lua, a şti, proprietate, creditor, a avea, a prinde, a tine, a primi.

dudui: a îmboldi, a îndemna, a goni = dudu (i) : a procura, a aduce, a goni, a hăitui din, a lua, a se repezi la, a azvârli. duh: entitate spiritual-energetică care defineşte existenta ca trăire a gândirii şi nu ca plăcere a materiei. Are semnificaţii religioase, în domeniul gândirii (om de duh-om cu un spirit ales, cultivat) dar şi în domeniul social (duhovnic-sfătuitor, generos, cel care vrea binele celor din jur) = duh: deschis, darnic, sincer, blând, a desface, a lămuri, a înfrumuseţa, a se arăta, a răspândi, a acoperi, a ierta, liber.

duium: mulţime, grămadă, greutate, sarcină, lucru, treabă = du-lum: povară, greutate, grămadă, sarcină, treabă, lucru.

dura: a construi, a zidi, a pune temelie pentru o construcţie = dur (a) : legătură, zidărie, a întări, a înşira, a băga.

durdur: a certa o persoană pentru fapte inexistente sau pe care nu le-a săvârsit ea, bătaie de joc, necaz, supărare, manifestare agresivă în discuţii = dur-dur: a trăi, a locui, a şedea, a întrerupe, a interzice, a ocupa.

dusu la: deplasarea unei persoane către o anumită destinaţie = dusu la: a căra cu coşul, a ridica, a înălţa.

e: de la verbul a fi, arată existenta = e: a ieşi, a exista, a apărea, a trimite, a fi sau a deveni vizibil, a răsări, a creste.

eden: raiul în creştinismul catolic = eden: stepă, câmpie, ţinut pentru creşterea vitelor de-a lungul râurilor şi a canalelor de irigaţie pe malurile cărora se găsea o vegetaţie foarte bogată.

edinet: oraş în nord-estul Basarabiei = edin-na: stepă.

elan: avânt, energie, cutezanţă, temperament, siguranţă în acţiune = elang: elan, temperament, fire, avânt, cutezanţă.

era!: expresie care semnifică supărare mare = er-ra:

a boci, a plânge.

es: denumirea populară a oraşului Iaşi, capitala Moldovei 321 de ani = es: altar, sărbătoare, bani, a unge, a mirui, a face.

garanta: a asigura de reuşita unei acţiuni sau cinstea unei persoane, a confirma roade deosebite fată de lucrările agricole făcute = garanta, ga-ra-an-da: roade deosebite, recoltă deosebită, rod bogat.

gardină: scobitură la capătul doagelor unde intră fundul butoiului = garadin: grămadă, a strânge, a lega, a pune la un loc.

găti: a se împodobi, a pregăti ceva de mâncare = ga-ti: a trăi, a realiza, a face, a duce o anumită viată, a se întreţine.

gelep: cireadă, turmă = gelep, gilib: servitor, seară, a alerga, a lega, ocol, a merge după, a se murdări peste tot, a se culca.

geme: a scoate sunete înfundate de oboseală sau de durere = geme: femeie care naşte. Femeile năşteau aşezate pe un scaun cu o gaură mare în mijloc.

ger: porc necastrat = gir: a se învârti, a da o raită, a se uni, deasupra, rotofei.

gig: jeg, stare materială mizerabilă a unei persoane sărace = gig: închis, brun, negru, sumbru, rău, ignorant.

gigar: rău, care face numai necazuri şi aduce pagubă = gig-ngar: a fi mânios pe, supărare, nedreptate, pagubă, mizerie.

gin: vin, zeama de struguri pusă în butoaie pentru fermentat din care rezultă o băutură alcoolizată. Pentru obţinerea mustului, strugurii se fac terci într-un butoi prevăzut în partea de jos cu un orificiu unde se introduce o bucată de stuf pentru scurgere = gin: trestie, a stabiliza, a întări, a concentra, demn de încredere.

gina: vină, fapte asumate = gi-na: acceptare, recunoaştere, a consimţi.

gir: încredere, nădejde, cinste, omenie, onestitate = gir: curat, ordonat, precis.

gâs: penis = ngis: penis.

gâtar: funie pună în jurul gâtului animalului şi de care se leagă = gu-tar: a lega un animal de după cap, a lăsa urmă, a tăia.

gâtlan: gât, a-si da importantă, a face gât, a se impune = gitlam: iubit, logodnic, amant, primul gospodar, primul care cultivă pământul. Această tradiţie a primului plugar se păstrează şi în prezent în Oaş prin obiceiul tânjalei.

ghili: a spăla, a se pregăti pentru petrecere = ghili, gili: a se murdări, a lega, a se pleca, a dansa, a se apăra de.

ghindar: pahar mic pentru băuturi spirtoase = ghindar, chi-in-dar: gaură, fisură, vas mic, pahar mic pentru spirtoase.

ghindă: fruct al stejarului, oval şi foarte lucios = ghinda, chinda: bărbier, emeşii îşi rădeau capul şi fata de păr şi aveau o fizionomie ovală a fetei.

godi: a-i cânta miresei cântece de rămas bun = godi, gu-di: a chema, a spune, a zice, a opri, a atrage, a dansa, a pleca.

gog: băiat sau tânăr prost, tont, umil, slab de înger = gog, gug: semn, a linguşi, tăciune aprins, fier înroşit, sabie.

gogi: a fi bolnav, a boli = gogi, gug (i) : menstruaţie, semn, sacrificiu.

gorun: arbore din specia stejarului, considerat cel mai falnic dintre foioase, fructul (ghinda) este foarte hrănitor pentru animale, creste în regiunile de deal, este unul din arborii sacri la români alături de măr şi brad, la înmormântare se fac coroane de ramuri verzi de gorun = gurun: fructe, rod, a face seminţe sferice, a împodobi, înalt, mare, care urcă spre cer.

gudă: grijă, atenţie, conducătorul flăcăilor în noaptea de Crăciun care umblă pe la casele sătenilor, prezentând tradiţiile legate de acest eveniment, sunt îmbrăcaţi special şi practică anumite dansuri = guda: vesminte îmbrăcate de preot pentru a aduce ofrandă zeilor, ritual de purificare, cel care miruieşte.

gui: a vrea, a face, a fi obligat = gu-e: a acoperi, a învеli, a ascunde, a înfăşura.

gura: organul omului cu care se emit sunete şi se realizează vorbirea; gura! cu sensul de a întrerupe râsul, gălăgia, chiuitul, strigătul = gu-ra: a striga, a tipa, a chiui, a rage, a mugi, a râde cu hohote.

gurăi: sunete scoase de porci când dorm sau când le este frig, sunete scoase de păsări caracteristice speciei lor = gu-ra (i) : a sforăi, a sfârâi, a tipa, a scoate sunete.

guri: a se urca, a se sui = guru: a se înălta, legătură deasupra.

gurita: a fi de partea cuiva, a-i umbla gura ca o meliţă, expresia „ai o guriţă” = gu-ri-ta: a fi de partea cuiva.

guse: partea din fată de la păsări unde se adună mâncarea = gu-se: a se strecura de-a lungul, a fi de altă parte.

guz: guzgan, şobolan = guz: a scrâsni din dinţi, a turba, a se dezlănţui la, a tăia, a prinde strâns, lung, aspru, păros.

ha: termen cu care se adresează unei persoane cunoscute, bre, fă = ha: a avea voie, a avea îngăduinţă, a permite, desigur.

haba: mersul pe mâini şi pe genunchi la copiii mici care se lasă şi cu răni = haba: rană, durere, a se necăji, supărare.

hal: situaţie proastă, inconştienţă = hal: frică, a înspăimânta, prezicere, fugă, direcţie necunoscută, a merge pe jos.

halbi: rămăşiţe de mâncare, lături = halbi: rece, amestecat.

hali: a mânca repede, a înfuleca, a hăpăi = hal (i) : porţie, bucată, a împărţi.

hap: medicament, leac cu gust sau miros neplăcut = hap, hab: a mirosi rău, răşină, amărăciune, durere, rană, a se prăpădi.

har: dar divin sau răsplată divină acordată cuiva ca

un semn de bunăvoinţă, ca o favoare deosebită, gratie, favoare, hatâr omenesc, milă, îndurare, îngăduinţă, beneficiu, folos, mulţumită, slavă, rost, rânduială = har: a forma un cerc în jurul, timbrul vocii, a răsuna de, a chema, a face să sune, a înlănţui, a uni, a se lega, cerc sau spirală de crengi sau metal preţios care poate fi purtat ca inel sau brăţară.

hara: a lălăi, a spune vrute şi nevrute după un pahar de băutură = hara: gură, a vorbi fără rost, vas cu gura largă.

harhar: stăpânul absolut, cel care vrea să controleze tot şi urmăreşte activitatea şi existenta fiecăruia = har-har: a limita mişcarea, a lega cu lanţuri, a robi.

hasură: rogojină = ha-su-ur (a) : rogojină, împletitură din papură sau nuiele.

haz: rost, siguranţă, certitudine = ha-za: a tine, a apuca, a prinde, a păstra.

he: locurile de lângă casă, clădiri, dependinţele unei gospodării, uneltele agricole = he: abundentă, belşug, avere.

hi: a fi, a exista, a locui într-un loc = hi: a pregăti, a se amesteca, a confunda.

hie: treabă, seamă, lipsă, nevoie, trebuinţă = hia: a putea, a avea voie, a avea îngăduinţă, numeros, divers, amestecat.

hâră: mătreaţa oilor şi viţeilor, umflarea urechilor acestora, păduche de vită, mătreaţa omului, tărâţă, boală de piele, rapăn = hir (a) : a produce, a scoate la iveală, a da naştere, a strânge, a stoarce, a întinde, a se scurge.

hlizi: a zâmbi şi râde mult, a se holba, a se hârjoni, a cocheta = hili-su: plină de chemare, ispititoare, atractivă.

ho: opreşte!, stai!, a striga = ho, hu: persoană, a rupe, a sparge holă: javră, potaie, câine vagabond = holă, hula: a vorbi de rău, a face necazuri.

hop: a umbla bezmetic = hup: inimă, mijloc de pădure, toi al nopţii.

horă: oraş, dans în cerc = hora, hur (a) : neam, a trage uşor, a rezista, a desface˙hu!: strigăt de protest sau

nemulţumire = hu: individ, mulţime, a fi prezent, a rupe, a distruge, a închiria, om slab.

huci: pădure odrăslită mică şi deasă, crâng, rediu = huci, hus: sălbatic, a tăia, înfricoşător, a aranja, a potrivi, a ciopli.

hui: a răsuna, a vui = hu (i) : păsări, a cânta, a ciripi, a răsuna.

hulă: surpătură de deal sau de munte, drum care urcă pe o coastă piezişă = hul-la: rău, stricat, a distruge, a ruina.

huli: a blestema, a înjura, a ponegri, a ocărî = hul (i) : a face rău, a defăima, a strica, a ruina, a face necazuri, a urî.

hulub: porumbel = hu-lu-ub: porumbel, turturică, porumbel sălbatic.

hurui: a învârti râşniţa în gol, fără seminţe pentru măcinat = huru: a mânui, a trage uşor, a pisa, a măcina, a zdrobi.

husa: a acoperi, a proteja, a ascunde vederii, a feri de = husu: sale, spate, muşchi, spinare, dos, coapsă, vechi, înapoi.

i: strigăt de uimire, supărare, necaz = i: strigăt de durere, necaz, supărare.

ia: de la verbul a lua, exprimă un îndemn, darul sau bunul ce se dă cu mâna = ia: cinci, adică cinci degete de la mână.

Iasi: oraş în centrul Moldovei istorice şi capitală pentru 321 de ani, oraşul celor sase coline = ias: sase.

ic: pană din metal sau lemn pentru crăpat lemne, găvozd, ţintă = i-au: unghi ascuţit, înclinare, pană.

ici: aici, loc precizat unde se finalizează o acţiune = ici, igi: ochi, a privi, a se uita, a înfrunta, aspect, privire, înainte, a vedea, a înţelege, a consulta, a aprecia.

ie: da, asa e! = i-i: a da de, a zări, a lăsa, a trimite.

ie: a da, a lua = i-i: a se ridica, a ieşi afară, a trimite, a da de, a lăsa.

iesire: locul pe unde se poate evacua un spaţiu

închis, plimbare = e-sir-ra: pe stradă, a merge pe stradă, plimbare.

ii: a merge, a se duce = i-i: a trimite, a conduce afară, a lăsa.

im: murdărie, lip, jeg, zoioşie, slim, noroi, tină, glod = im: argilă, nămol, mâl.

im: măsură pentru cereale = im: măsură pentru capacitate.

ima: a murdări, a mânji cu noroi = im-ma: murdărie puternică, a dăinui, a tine.

ima: a întina cu vorbe, a înjura, a batjocori = imi: minciună, a înjosi, şiretlicuri, respiraţie agitată, a ocoli, a rezista.

imas: păşune, locul unde pasc vitele şi oile şi se stabileşte stâna, toloacă = imas: stână de oi sau de vite, staul.

în: plantă textilă recoltată şi prelucrată manual, datorită scurtimii fibrei se toarce mai greu = în: paie, fibră.

inca: iaca, adevărat, asa este, întocmai = inca, inga: iar, la fel, egal, întocmai.

inga: iată! iacă! iacătă! uite! adevărat, asa este, din nou, iar = in-ga: la fel, egal, iar, din nou, a se repeta, a confirma ceva.

inima: casă a sufletului şi conştiinţei în sens religios, centrul vital al manifestărilor umane conştiente = inim-ma: cuvânt, vorbă, promisiune, a expune, a stăpâni, jurământ, aventură amoroasă, legătură, nelinişte, a cuceri, a face din.

îţi: a se ivi numai cu capul, a se arăta puţin, pentru un moment sau pe furiş, a se uita la ceva pe furiş sau pe fugă, a arunca o privire fugară şi curioasă, a se zgâi = îţi: lună, clar de lună, a apărea încet, a se ivi, a lâncezi.

iz: miros deosebit, neplăcut, gust neplăcut = iz, i-zi: lemn, mirosul specific al lemnelor arse, boare, duhoare, amar, aspru.

izi: a construi din pământ un dig pentru dirijarea apei sau pentru acumularea ei = i-zi: val, a ridica o movilă, a

trage, a descărca, a ondula, a face, a şerpui.

izî: a mânca = izi: foc, căldură mare, fierbinţeală rezultată de la mâncare.

înger: fiinţă supranaturală cu aripi înzestrată cu calităţi deosebite de bunătate şi frumuseţe socotită ca un mediator între credincioşi şi Dumnezeu. Ca protector al individului el vine la naştere prin botez şi îl veghează toată viata = inger, enger: înălţime, a delimita, de strajă, în spate, în urmă, în depărtare, tel, scop, tolerantă, viitor, a ajuta, a susţine, a sprijini, sfârsit.

îngeri: fiinţe supranaturale din religia creştină, protectoare a individului de la naştere până la moarte care călăuzesc destinul = (î) ngiri: a căuta un refugiu, drum cale, direcţie, cruce, sclipire, a usura, a alina, a lumina.

îngespa: femeie pusă pe ceartă, înfierbântată, pornită cu scandal = (î) ngespa: a arunca cu băţul, a lovi, a răni.

îngie: a învia = (î) nge: a ajuta, a reveni, a mişca, putere divină, cult, a spune.

îngie: cu sens figurat a primi taina botezului, a aparţine unei comunităţi ce se află în relaţie cu divinul = (î) nge: responsabilitate, apartenenţă, putere divină, oracol, cult, a şti, nostru, noastră. a sta întins, a se ghemui.

îs: sunt, exist ca persoană = is: persoană, organ al corpului uman.

jabrac: om de nimic, potlogar = jabra, sabra: intendentul templului, cel care adună ofrandele şi obligaţiile.

jac: jaf, prădăciune = jac, sag: a devasta interiorul unei case, a spinteca, a prăda, a asculta, a suferi, a ucide, a măcelări.

jai: mulţime de pui de peste = jai, sa (i) : albie de râu, mulţime, a apărea, a creste jale: stare psihică ce inspiră frică, teamă sau disperare, necaz mare = jala, sa-la: a păcăli, a distruge, a face necazuri.

jap: distantă echivalentă cu o aruncătură de piatra = jap, sab: a măsura, a aduna, a scădea, a împărţi, a strânge

de-a lungul.

japă: nuia subtire şi elastică, vargă, jordie = japa, sab (a) : a tăia afară, subtire, mijlociu, tulpină, creangă, a doborî.

jărî: a alerga, a pune pe fugă, a goni = jărî, sar (i) : a goni, a mâna, a hăitui, a sili, a bate, a alunga, a urmări, a se grăbi.

jâg: murdărie, mizerie, lip, râp, jeg = jâg, gig: negru, brun, închis, a se înnegri.

jep: murdărie pe pielea omului, jeg, slin = jip, gib: a merge după plug, a se murdări de sus până jos, întunecat.

jepi: a arde una cu biciul, a croi pe cineva cu biciul = jepi, se-bi: a fi mânios, a lovi, a striga, a se înfierbânta, a răsplăti.

jic: om tinerel şi voinic = jic, gig: tânăr, nobil, voinic, mândru.

jilip: construcţie din bârne şi scânduri pe care este condusă apa care se varsă pe roata morii, jgheab, construcţie din buşteni pe povârnişul unei coaste, pe care alunecă la vale buştenii tăiaţi în pădurile din munţi = jilip, gilib: par, bară, a lega, a îndrepta, a alerga, a se întinde de-a curmezişul, a merge de-a curmezişul.

jip: murdărie, slin, jeg, râp = jip, gib: întunecat, a se murdări de jos până sus.

jir: fructul fagului folosit pentru îngrăşarea porcilor = jir, gir: fructe, rod, a face seminţe sferice, a măcina, a pisa, a da o raită, a alerga, a fugi, rotofei, grăsuţ.

juli: a jupui piele prin cădere şi frecare = juli, sul (i) : grabă, a se sprijini, a se freca pe piele, tare, a înfăşura.

jup: a trânti jos, a dobori, a arunca la pământ = jup, sub: a arunca, a azvârli, a trânti, a doborî, a fi violent.

lacas: locuinţă, spaţiu pentru adăpost, construcţie cu caracter religios = lacas, lagas: unul din centrele civilizaţiei emeş.

lagam: mină sub pământ protejată cu trunchiuri de copac să nu se prăbuşească = lagab: butuc, grămadă, lespede, dală.

lagăr: împrejmuire păzită, loc de staţionare a trupelor, cei ce cred în aceleaşi principii sau norme = lagar: un cult al funcţionarului, slujitorul templului care rosteşte rugăciunea către zei.

laf: palavre, vorbe, taifas = lah: a şti, a spune, a se plimba, a aduce, a convinge, a prepara, a fi spumos, a amesteca, a lua.

lala: a cânta o melodie fără cuvinte, a lălăi = la-la: bucurie, plăcere, fericire, vrajă, a încânta, tânăr fermecător.

lălăi: a vorbi fără rost, a trăncăni = lalla (i) : neserios, nepăsător, a minţi, a exagera, a lungi, a denunţa, deficientă.

leghin: flăcău, june = li-gi-in: tânăr, şcolar, a face exerciţii pe tăbliţă.

lela: a hoinări, a umbla aiurea, fără rost = lala: nepăsător, neserios, hoinar.

leru: gust, plac, dorinţă = liru: forţă, vigoare, rezistentă, puternic, tare.

les: cadavru = lis: pomană, ofrandă de la morţi, a pomeni după moarte.

lua: a înhăţa sau a prelua ceva, a pune mâna = lu-a: a duce, a lua.

lud: copil = lud: cupă sau farfurie mică din lut ars.

lulu: strămoşul necunoscut al omului = lulu: neam, popor, sexul bărbătesc, strămoş mitic, cu sensul totemic de lup ca strămoş al unui clan. Lupul a fost considerat în foarte multe culturi ca rădăcina ancestrală a neamului respectiv inclusiv de către geţi.

lume: gloată, mulţime, puzderie, putere necontrolată = lum (e) : mulţime, puzderie, nor, a slăbi puterea, a potoli.

lungan: om mare, om înalt = lugal: stăpân, om cu stare deosebită, om mare.

lutui: a unge cu lut, a repara o casă din chirpici prin ungere cu lut = lu-tu: a avea nevoie de reparaţii, persoană, slab.

mai: lemn gros cu care se bat ţăruşii sau parii,

măciucă = ma (i) : a întări, lovitură, a bate, a gâfâi, a sfărâma, muncă grea.

mahal: persoană robustă care poate face un efort fizic deosebit, hamalul care bagă şi scoate butoaiele din pivniţă, masiv, puternic = mahal: adjectiv pentru vite care arată masivitate, vacă în anul trei, crescută bine, mare.

majî: unitate de măsură între 50 – 100 kg = majî, masi: jumătate, 50.

mana: bogăţie, belşug = mana: pereche, belşug, a convieţui, bogăţie, bunăstare, unitate de măsură de 1/2 kg.

mania: a mânui, a folosi, a conduce, a dirija = mana: asociat, pereche, mâini, a întovărăşi, a spori, a creste belşugul.

maraz: pornire, necaz, ciudă = ma-ra-az: exuberantă, nepăsare, tineresc, fără judecată, cu capul în nori, prostesc.

mare: întindere de ape = mar-ru: potop, inundaţie, torent, şuvoi, râu, fluviu mare, a inunda, a potopi, a ieşi din albie.

marghidan: vânzător ambulant cu căruţa = mar-gid-da: căruţă.

mas: popas peste noapte, găzduire peste noapte = mas: jumătate dintr-un întreg, a da, a accepta, aşezare, cătun.

măgură: deal înalt acoperit cu pădure, înălţime de munte acoperită cu pădure şi care de multe ori este învăluită în ceată, întunecat = ma-gur: ceva care pluteşte, o barcă largă, o plută mare, care urcă, întunecat.

mâli: a acoperi cu nămol = mili: negru, închis, a veni în valuri, a arunca.

mâni: mamă, ca în expresiile, mâni-ta sau mâni-sa = mini: soţ, soţie, pereche, a convieţui, femeie care naşte un copil.

melic: obicei, năravă, apucătură, belea = me-li-e-a: nenorocirea este pe mine.

menită: cuvenită = menita, me-ni-da: pentru sine, pe sine.

metoc: mănăstire mică, loc de găzduire = metoca,

me-du-ga: zeii mei, binefăcătorii mei, a purta îmbrăcăminte largă.

mezin: copilul cel mai mic dintre fraţi – al doilea dintre mai mulţi = mezem: susţinere, menţinere, protejare.

mină: veche măsură pentru greutate = mina: unitate de echivalentă valorică ce avea rolul de monedă, măsură pentru greutate egală cu 500 grame = 60 gin, 2 mana = 1 sila de apă = 1 kila = 1 litru.

mirie: impozit = mi-ri: locuitor mânios, a sufla greu, a bate cu furie, violentă. moasă: femeia care asistă şi ajută la naştere = mu-a-se: pentru persoane dragi, rodul fericirii, deoarece, pentru că.

modru: mod, fel, chip, putinţă, posibilitate = modru, mudru: ciocan cu cap rotund, complet, întreg, a speria, tristeţe.

modur: de culoare sură = mu-dur: murdărie, mizerie, a murdări.

moi: ud, muiat, leoarcă, căldare = mu (i) : a boteza, a scufunda într-un vas mare.

mor: sfârsitul vieţii, decesul = mor, mur: a înconjura, a păzi, a tipa, striga, a sfărâma, a zdrobi, melancolie, a lupta.

mos: suprafata de teren pe care o deţinea un ţăran liber dintr-o devălmăşie provenind de la un străbun comun şi care în timp a devenit proprietate ereditară = mos, mus: suprafaţă de teren, drag, scump, a cere, fată, îndrăzneală, a înfrunta.

mucalit: persoane care spune vorbe cu înţeles care stârnesc râsul = mucali: a râde în hohote, a striga, a tipa. mudă: totalitatea frânghiilor cu care se leagă pânzele la o corabie = mudla: stâlp, a pune un par, a priponi, a lega.

mue: figurativ şi vulgar cu sensul de gură pentru sex, injurie = mu (e) : injurie, gură, intrare, a blestema, a bate, a oprima.

mugi: a scoate sunete puternice pe gură sau bot = mug (i) : a trage la edec, a tăia, a despica, a lăsa urme de la fierul înroşit.

mujdei: căţei de usturoi amestecaţi cu sare şi pisaţi

bine până devin pastă = mujde, mus-de: a opri munca, a pune masa.

mul: muselină, tesătură foarte fină = mul: strălucire, frumos, drag, a radia de bucurie, a se îmbujora, înflăcărare.

mură: mure, afine = mur (a) : vegetaţie, a smulge din rădăcini, a striga, a aduna murea: haină femeiască fără mâneci = mur (a) : a se îmbrăca o femeie.

murg: amurg = murgu: către, spre, sosirea serii, divinitatea lunii la emeşi.

murgu: cal de culoare închisă, frecvent întâlnit în cântecele de dragoste = murgu: a încăleca, a îmbrăţişa, spinare, coamă.

murui: a unge un perete cu pământ amestecat cu apă, a murdări, a lipi rău un perete de pământ de la o casă, apa murdară care se scurge pe un zid = muru (i) : frate, tovarăş de viată, mijlocul unei suprafeţe, interval, a burniţa, a curge. musina: a căuta mirosind, a muşlui = mu-sen: pasăre de pradă, a căuta, a umbla pe jos după ceva, animal care se târâie.

musină: tântar, insectă, molie, muşiţă, fluture = mu-sen: insectă, zburătoare.

na: nu, a refuza, a fi ˇîn dezacord = na: nu, a se frământa, a urzi ceva.

na: expresie cu care se cheamă animalele sau se adapă = na: om, a pregăti, a aşeza, a adăpa vitele, a bea.

na: a da, a fi, a pălmui, lovitură, a se legăna = na: a da, a pălmui, a se legăna, lovitură, a mânia, a fi, a plesni.

nadă: momeală = nada: culcuş, a aşeza, a sta la pândă, a se ghemui.

nam: lucru voluminos, lucru important = nam: tată, responsabilitate, destin, soartă, sarcină, funcţie, conducător.

namea: înscris oficial, înscris adevărat = nam-en: stăpânire, sediul puterii, demn de încredere, adevărat, înaltul preot.

nană: termen de respect cu care se adresează la tară cineva unei surori mai mari sau unei femei mai în vârstă

ori cu care vorbeşte despre aceasta = nanna: a respecta, cinste, adevăr, luna unui zeu când se aduceau jertfe.

nădi: a înnădi, a se deprinde să vină mereu undeva = nade: a curăţa, a se învăţa, culcuş, a sta la pândă, a se ghemui.

nănas: dar, danie, pomană = nan-us: moarte, a muri, a se stinge.

ne: expresie cu care se alungă vitele sau oile = ne: a se teme, individ, putere, violentă, tărie, mulţime, a fugi, a se opune.

ne: negaţie, refuz, ostilitate = ne: a tine seama de, a îngrozi, a inspira veneraţie.

neam: popor, clan, seminţie, familie, rude = nam (ne-am) : responsabilitate, a semăna, obiceiuri, tată, ţinut, destin, soartă.

negu: umflătură cu aspect aspru care crapă şi doare la lovire = nigu: îngrăşat, umflat, crescut, trup, a creste, a roade.

negură: nori negri şi întunecoşi, pâclă, întristare = ni-guru: spaimă, veneraţie amestecată cu fricâ, impunător, înfricoşător.

nemi: a se înrudi, a fi rudă cu = nim (i) : neam ales, important, superior, clan.

nemuri: a face să trăiască veşnic în amintirea oamenilor = ne-nur (i) : lumină, strălucire, a însufleţi, a înflăcăra.

neni: nană = nini: soră, doamnă, stăpână, patroană.

nera: a se ului, a se uimi = ne-ra: năucit, a amesteca, a fi uluit, a confunda.

nete: om prostănac = ni-te: singur, a fi fricos, a se teme, a slăbi.

ni: uimire, groază, persoană care vrea să iasă în fată „ni la el” = ni: vigoare, fricâ, respect, uimire, veneraţie, groază.

nil: praştie = nil: a inspira groază, a-i fi fricâ, a prăda, a sparge, a bate.

nilă: milă, a manifesta înţelegere pentru o persoană în suferinţă = ni-la: a micşora umilinţa, a diminua

înjosirea.

nim: interes, afacere, relaţie, legătură, important = nim: a fi important, a înmulţi în aritmetică. important, principal.

nin: ia! iată! uite! priveşte cu atenţie! = nin: regină, stăpână, doamnă, patroană.

nini: expresie cu care se cheamă vitele, a mângâia = ninni: pipirig, rogoz, papură, furaje pentru animale.

ninta: mentă = ninta, ninda: a înflori, a împodobi cu flori, miros plăcut.

nir: pasăre de baltă, corcodel = nir: a desface aripile, a se ridica, a se înălţa.

niri: a se uimi, a se ului, a se speria, a se mira = ni-ri: a fi speriat sau uimit, a inspira frică, zăpăcit, năucit, a fi buimăcit.

niscai: care este într-o cantitate nedeterminată, ceva = ni-is-cu: alegere, alternativă, o categorie de persoane sau animale.

nu: negaţie = nu: negaţie, refuz, niciun, fără, afară de, afară din, în afară.

nume: reputaţie, faimă, renume = nun-me: înţelept, nobil, vrăjitor, mag.

nun: persoana care conduce o nuntă, nasul mirilor = nun: jupân, domnişor, a stăpâni, a conduce, a domina, frumos, senin.

nună: pistrui pe fată, aluniţă sau alt semn mic pe corp din naştere = nun (a) : origine, nastere, fin, întunecat, închis, sigur.

nunta: căsătorie = nuntun: buză, a săruta, a atinge cu buzele, început, farmec.

o: sunet care exprimă uimirea, surprinderea sau nemulţumirea = o, u: expresie de protest, strigăt, a se plânge, a tipa.

oama: femeie, cea care a născut copii = ama: mamă, a îngriji ca o mamă.

obor: loc unde se adună animalele şi cerealele pentru vânzare, târg = obor, ubur: ţarc, uger, loc unde se mulg

animalele.

obori: a doborî, a trânti, a culca la pământ = oboru, u-buru: timpul secerişului.

oca: unitate de măsură egală cu cca 1 litru sau un kilogram şi un sfert, continuţul acestei măsuri = oca, uga: a aduna, a strânge, a mânca cu lăcomie, a înfuleca, a fura, a jefui potrivit expresiei „umbli cu ocaua mică”.

ochi: a trage la tintă, a privi fix la ceva = ochi, ug (i) : a ucide, a pieri, a muti, a privi fix la, a se uita lung la.

ochincă: încălţăminte uşoară făcută din piele de vită sau de porc şi care se prinde pe picior cu ajutorul unui şnur sau unei cureluşe, se folosea mai ales când se umbla pe un teren accidentat sau plin de spini = ochinca, u-ching-nga: păşune, a păşuna, a păzi o turmă, a pleca la păşunat.

ocoli: a înconjura, a da târcoale, a învălui = ocola, ugula: paznic, pândar, jitar.

odor: copil mic care este răsfăţat şi dimineaţa se trezeşte mai târziu = odor, u-tur: zori de zi, început, dimineaţa.

ogoi: loc unde se joacă copii cu mingea, tihnă, odihnă = ogoi, ugu (i) : cap, voce, gălăgie, a căra, a naşte, a câştiga.

ogor: câmp, suprafaţă arabilă limitată de hotare = ogor, ugur: câmp, suprafaţă, om sărac, a fi sau a deveni sărac.

oi: ovine = oi, u (i) : oaie care fată, oaie adultă.

ol: vas de lut pentru apă, lapte sau alte lichide = ol, ul: vas mare, unitate de măsură de 36 litri, bucurie, plăcere, satisfacţie.

olălăi: a tipa, a striga, a se văicări = olala, u-lala: strigăte de bucurie, veselie.

om: persoană deosebită, caracter deosebit, amabil, sensibil, cumpătat, învăţat, educat, priceput, generos = om, um: înţelept sau plin de talent, umanist, savant, erudit, învăţat, învăţător, mentor, şcolar, discipol, meşteşugar, om bătrân.

omeni: a primi pe cineva cu respect deosebit, a

ospăta, a cinsti, a onora, a slăvi = omuni, umun (i) : titlul de respect, stimă.

opisan: cel ce urmăreşte şi operează într-un opis, listă de acte, registru, inventar, indice = opisang, ubisang: scrib.

opor: rezistentă, încurcătură = oporu, uburu: hărmălaie, scandal mare, înverşunare, rezistentă, a se pregăti de seceriş.

orgar: tăbăcar = orgar, ur-gur: a tunde, a jupui, a tăia, curea, a căra, a vinde.

orie: plasă mare mânuită de doi pescari folosită pe râurile adânci = oria, u-ri-a: a lega deasupra, a trage, a pluti pe apă.

orori: nenorociri, dezastre, prăpăduri = orori, ur-ur (i) : a devasta, a doborî, a culca gol, a jefui, a distruge, a sparge.

otac: colibă, culcuş pentru vite sau oi, împrejmuire = utah: adăpost mic, putin, a arunca laptele sau zerul, ţinut delimitat.

otăra: a se umfla în pene, a se cocoşi, a certa = otara, u-tur-ra: durată scurtă de timp, scandal făcut de cineva mic.

paca: a supune, a îmblânzi = paca, pag (a) : a închide în cuşcă, a aresta, a supune padău: ocol pentru vite = pa-da: văcar, a încercui cu crengi, ocol, a alege.

pahar: vas mic cu care se beau lichidele, în trecut erau făcute şi din metale preţioase = pa-har: preţ, răsplată, a duce.

pai: lână nouă, măruntă, crescută pe oi primăvara = pa-e: a creste, a acoperi.

pală: undă, flacără mare, adiere de vânt = pala: vesmânt larg, a fi mare, a se înălţa, a fâlfâi, a flutura, a ajunge, a se stinge.

pală: cantitate de fân ce se ia odată cu furca = pala: îmbrăcăminte largă, a fâlfâi, a acoperi, a mişca, a pune în ordine.

palid: obosit, chinuit, galben la fată, ofili = palil:

zguduirea marşului, înaintare în marş, drum greu parcurs în forţă.

paliu: infirm, şchiop, paralizat, schilod, strâmb = palil: a ruina sănătatea cuiva.

pana: produs biologic cu care sunt acoperite păsările şi le ajută la zbor = pana: a zbura, a acoperi cu pene, aripă, a fâlfâi.

pantă: înclinaţie a terenului unde mersul este dificil, plan înclinat = panta, banda: sprijin, suport, a sprijini, a susţine.

papa: mâncare pentru copiii mici făcută din lapte şi mămăligă, terci gros = pa-pa, ba-ba: budincă, terci din malţ încolţit.

par: bucată de lemn gros şi lung folosită la garduri la construcţia caselor din lemn, ca obstacol pe căi de acces, la înălţarea unor suporturi = par, bar: a tăia, a coji, a ciopli, a împărţi, a aranja, casă, suport, stâlp, tribună, bancă.

para: flacăra mare a focului care se întinde cu iuţeală = para: a întinde, a înainta, a distruge, a se împrăştia, a înainta.

păbăi: despre păsările de curte, a fâlfâi, a face praf = pa-ba-al: a săpa un şanţ.

pădăi: a se găti, a se dichisi, a se pregăti, a curăţa = pa-da (i) : o funcţie publică, a arăta arogantă, a conduce spre ceva.

păhăi: miros rău, câine jigărit, javră, bătrân = pa-hal: sărăcie, lipsă, picior, labă, hotar, a limita, a retine, a împărţi.

păhăi: om rău, urât, prost, om netrebnic, de nimic = pah (a) : escroc, nătărău.

păhui: năuc, aiurit, zăpăcit, prost = paghu: a ocroti, a apăra, refugiu, adăpost.

păli: a se lovi, a ataca, a tinti, a culca la pământ, a omorî = palil: trupe în marş, înaintare în marş, conducătorul trupelor.

pălugă: prăjină, om înalt şi subţire = palugal: cel care conduce, care domină, care cârmuieşte, cel de

deasupra tuturor.

părag: fân de proastă calitate, cu buruieni = parag: a întinde, a împrăştia afară, separat, detasat, a alege, a pune deoparte.

pătar: ţesătură care acoperă patul = pa-tar: crengi tăiate şi căzute jos care acoperă pământul ca un covor, crenguţe.

păuza: a se odihni, a poposi, a se aşeza = păuzan, pausan: cioban, păstor, cel care mână oile şi le apără de prădători.

peri: a muri = peri, bir (i) : a asasina, a omorî, a masacra, a spinteca.

pes: partea din fată a unui zid, latură, coastă, rână, oblic = pes: pietriş, stâlp, a sprijini, partea din fată a palmei, a lărgi.

pici: copil mic de trup = pici, pes: copil, fiu.

pici: unelte cu care se cojesc copacii doborâti în pădure = pici, pis: stâlp, copac, a tăia, a susţine, a curăţa, a jumuli.

pilda: exemplul de urmat, învăţătură de însuşit, înţelepciune, model = pi-lu-da: veneraţie, cult, rit, respect, stimă.

pili: a bea zdravăn, a se îmbăta, a se chercheli = pila: confuz, neclar, a se mânji, a defila, a se murdări, a batjocori.

pis: expresie cu care se cheamă pisica la mâncare = pis: un soi de şoarece.

pisanie: scriere pusă deasupra uşii de la intrare dintr-un lăcaş de cult, prin care ctitorii doresc să lase informaţii cu privire la construcţia respectivă = pisan (e) : a călăuzi, a dirija, a potrivi, a arăta, a păstra.

pâj: stâlp = pis: stâlp.

pâr: cel care pârăşte, reclamantul, pârâciosul = pâr, bir: a amesteca, a confunda, a se răzbuna pe, a schilodi, a da peste cap.

polog: cantitatea de iarbă sau de alte plante cosită dintr-o singură mişcare de coasă, mănunchiul de grâu secerat, iarbă sau alte păioase culcate de furtună sau

tologite de om, a întoarce sau împrăştia fânul cosit, grămadă de oameni = polog, bulug: germen, mugur, lăstar, a se năpusti, a da buzna, a culca, a face, a termina.

pu: a alunga pe cineva cu urlete, a striga pe cineva din depărtare cu „pu” = pu: a alunga afară, a pune un tip să urle.

puhă: bici lung, gârbaci, biciuşcă, pil = pu-uh, bu-uh: a se teme, a-i fi frică.

pun: aşez, stabilesc o anumită ordine, deretic, orânduiesc = pun, bun: luminat, deschis, sprinten, a bate la cap, vioi.

ragea: rugăminte, cerere = rag (a) : a cântări, a fi atent la, a conduce, a sili.

ragi: a plânge, a striga, a tipa = rag (i) : drag, gălăgie, a lovi, a provoca, a suferi.

ră: rea, plină de venin, răutate = ra: a lovi, a bate, rană adâncă, a provoca.

răbui: a unge pieile la tăbăcărie, a unge = rabu (i) : a aproviziona, a tine, clică, bandă, vas, a aluneca, a întinde.

răpi: a jefui, a tâlhări, a fura, a duce cu sila pe cineva, a curma viata cuiva = rap (i) : bandă, clică, a înclesta, a strânge, fiare, a pune în fiare, lat, capcană, cursă.

re: rea, rău = re: a goni, a bate, a suferi, a provoca, a sili.

rig: pietriş pentru drumuri = rig: a aduce, a supraveghea, a săpa, a alege, a căuta, a îngriji, a păzi, a trage, a sparge.

râcă: ciudă, răutate, duşmănie = râc (a), rig (a) : a smulge a supraveghea, a pândi, a trage, a înhăţa, a rupe, a sfâşia.

râi: boală de piele, râie = ri (i) : a provoca, a suferi, a pipăi, a curăţa, a îngriji.

râma: acţiunea porcului de a răscoli pământul cu râtul mai ales în culturile agricole, a scormoni = rim (a) : viteză, iuţeală, inamic, a distruge, rău, necaz.

râp: jeg, murdărie, lip = rip, rib: a mirosi urât, a duhni cumplit, a merge afară.

râpă: prăpastie, abis, văgăună = râpa, rib-ba: enorm, foarte mare, imens, adânc.

roi: familie de albine, pui de căprioară, a pleca = roi, ru (i) : a se duce, formă, a se pregăti, buduroi, a îndruma, a trimite la.

rugă: implorare, rugăminte, rugăciune, cerere = rug (a) : a protesta, a sta fată în fată, a înfrunta, a primi, a accepta.

sabar: pârâu în comuna Jilava = sa-bar: peste mare, peste gras.

saca: butoaie cu care se transporta apa de băut = saca, sag (a) : a împinge, loc, parte, a mulţumi, plăcere, tânăr puternic.

sacară: plantă graminee, boabele se folosesc în alimentaţie înlocuind grâul = sacar-ra: plantă, a aduna la grămadă.

saha: braţ vechi al Dunării sau gârlă veche în Delta Dunării, izolat la ambele capete prin împotmolire unde există peste din abundentă = sa-har: aluviuni, a se înnămoli, sedimente, nămol, a acoperi cu pământ, a bloca.

salasu: locuinţă modestă, loc de adăpost sau de culcare, locaş de cult, loc unde îşi închid ciobanii oile noaptea, cătun = salasu, sa-la-su: milostiv, îndurător, generos, cioban, ciobănită, colibă, cocioabă.

salită: melc = sa-li: un fel de liră, a potrivi bine măsura.

sam: tiv făcut în poalele hainelor prea lungi = sam: a evalua, a aprecia, a cumpăra, a vinde, a păcăli.

samă: recensământ care se făcea de către domnie în Tările Române pentru fixarea birului, dare în bani care îngloba toate obligaţiile financiare ale birnicilor = sam (a) : a plăti cu echivalent, a evalua, a aprecia, a păcăli, a cumpăra, a vinde.

sama: moarte prin spânzurare, sinucidere = saman: moarte prin spânzurare, şireang, funie, a tine legat.

samana: reluarea unui ciclu agricol prin punerea seminţelor sub brazdă = sa-ma-na: a începe un nou ciclu agricol, grâu bolnav sau ajuns la maturitate când se îngălbenesc frunzele.

samăn: la fel cu, asemănător = saman: a fi ˟împerecheat cu, a uni doi tineri prin căsătorie, a înjuga boii, a se potrivi cu.

samăn: a semăna, a pune seminţe sub brazdă = saman: jug, funie, a înjuga boii, legătură, a duce de funie, sir, şirag.

samsar: mijlocitor în afaceri negustoreşti, misit = sang-sar: a jumuli de bani pe un client, a bărbieri de avere o persoană.

sana: a vindeca, a însănătoşi = sang: a preveni, a înfrunta, sănătate, a ajuta.

sapan: parâmele cu care sunt încărcare mărfurile sau descărcate de pe o navă = sa-par: un tip de năvod, a umple, a lungi.

sar: vas de bucătărie = sar: legume, a intra, a începe, parcelă pentru grădină egală cu 36 m². Prăjina noastră de 33,5 m²).

sar: mişcarea care o face omul prin păşire şi care implică toate acţiunile de deplasare a corpului uman, sare de pe un picior pe altul, trecerea peste o barieră, un bolovan sau alt obstacol fizic, efortul de a merge cu picioarele legate unul lângă altul, mersul prin săltare a unor păsări = sar: a mâna, a sili, a sări, a bate, a vâna, a urmări, a alunga, a merge, a scrie.

sarca: culoare naturală folosită odinioară de pictori pentru redarea carnaţiei, culoare roşu aprins = sar-ca: o legumă roşie.

satara: amendă în bani sau în vite pentru răscumpărarea omuciderii, adulterului sau tâlhăriei, belea, pacoste, năpastă = sataran: spiritul răului în religia emeş moştenit de noi prin Satana.

sazan: crap = sa-zi-a: a trage cu năvodul.

sădi: a planta butaşi, a pune seminţe în pământ pentru un răsad, a aprecia corect timpul optim când

trebuie făcută plantarea sau sădirea = sa-di: a evalua, a aprecia.

săgar: ostaş, luptător, agresor = sa-gaz: tâlhar la drumul mare, jefuitor, lotru.

sămui: a lua sau a da în primire, a tine socoteală = sam (u) : a aprecia, a plăti în echivalent, a cumpăra, a vinde, a păcăli.

sări: a batjocori = sar (i) : a strica, a hăitui, a alunga, a cere iertare, a urmări.

seci: loc defrişat în pădure folosit ca păşune sau ogor = sici, sig (i) : a reteza jos, a duce, a netezi, a cultiva o grădină.

seir: privelişte = seer, se-er: a străluci, a lumina, a radia, simpatic, drag.

semui: a lua sau a da în primire = simu (i) : a da, a dărui, a transmite, a prezenta.

separ: a despărţi, a delimita, a îndepărta, a scoate din = sipar: un fel de năvod.

şi: a fi = şi: a coloniza, a stabili, a căsători, a aranja, a ordona, a deveni liniştit.

sibir: ţesătură de bumbac groasă scămoşată pe una sau pe ambele fete din care se fac haine ţărăneşti pentru anotimpul rece, otel = sibir: cioban care a ajuns cu turma la destinaţie, persoana care însoţeşte regele şi duce sceptrul, încovoiat.

sicar: ucigaş plătit = sicncar, sig-ngar: atac, a bate, a distruge, a răpune singur.

sii: a se sfii = şi (i) : a se mulţumi, a compensa, slab, firav, onest, trăsătură a fetei, a rămâne, a fi cinstit, a fi strâmtorat.

sila: a necăji, a urmări, cărare, drum, cale = sila: a hărţui, a necăji, a constrânge, a urmări, cărare, potecă, drum, cale.

sin: şopron pentru fân sau unelte agricole de gospodărie = sin: a întinde, a strecura, a forţa, a transpira, a pătrunde prin.

singir: lanţ cu un inel la capăt, în care se prindea gâtul robilor ce urmau să fie expuşi în public ca pedeapsă

infamantă = si-ngar: a o lua la fugă, a dispreţui.

sir: fir, şnur, aţă = sir: a toarce, a răsuci, a roti, a împleti, a înfăşura.

sisi: zălud, năuc, violent, apucat = sisi: a mâna, a obosi, a bate, a biciui.

sângi: elementul vital în corpul uman care menţine viata, lichid de culoare roşie care transportă în tot corpul oxigenul şi elementele nutritive printr-un sistem special de tuburi de diferite dimensiuni numite vene şi artere. Distrugerea acestora cauzează ieşirea sângelui din organism şi poate duce la moarte = sangi, sang-gi: a răsturna, a rostogoli, a închide, a strânge, a apropia, a termina, a sfârşi, a încheia.

socot: socoteală, calculare, chibzuinţă, judecată, plan, intenţie = socot, sucud: a măsura, a parcurge, a împărţi, a cântări, a repartiza, a străluci, a radia de bucurie.

soh: acţiunea premergătoare ţesutului când se face nevedirea, adică formarea modelului de pe ţesătură. Cu această ocazie se trec firele de urzeală prin spată, câte două în fiecare dinte = soh: a înlocui, a deplasa, a alege, grijuliu, confuzie, dezordine, rădăcină, sprijin, a ridica, a alege, a înceta.

soi: neam, clan, o anumită educaţie = soi, su (i) : persoană, mulţime, a reprezenta, a deveni, a creste, a se răzbuna.

somon: pâine de calitate inferioară, turtă mică, colac = somon, sumun: ceva de proastă calitate, a distruge, bătrân, vechi.

sona: a se sminti, a căuta ceartă, arţăgos, fioros = sun (a) : sfadă, a se certa, discordie, neînţelegere, a domina, a stăpâni.

sopă: bâtă scurtă şi groasă, la un capăt cu măciulie de fier = sopa, su-ub (a) : cioban, îngrijitor, a duce la păscut, a păzi.

suc: cuvânt cu care se cheamă miei = suc, sug: a alăpta un copil, a suge, a aşeza, a pune, a aduce fără forţă, a veni încet.

sucăli: a răsuci, a se învârti în loc, a cicăli, a cere socoteală = sucal: mesager, curier, trimis, reprezentant al fiscului.

sud: judecată, logică = sud: a fi retras, durabil, trainic, a întinde, a lărgi, a bucura, a înveseli, a fi ˇîncântat, a prevedea.

sudal: ucenic, calfă = sudal: samar, boccea, persoană care duce samarul.

sudui: a înjura, a insulta, a certa, a dojeni, a mustra = sudu (i) : a bate, a lovi puternic, a închide în ţarc, a învinge, a zdrobi.

sugu: expresie cu care se cheamă mieii pentru a fi alăptaţi la oaie = su-au: alăptare, piele iritată, a mânca, a bea.

suha: a înfuria, a întărâta = suh (a) : revoltă, dezordine, confuzie, atent, a deplasa, a transfera, a deveni confuz, a alege.

sul: forma pe care o iau boabele care sunt turnate pe vânt, de la nivelul umărului sau al capului = sul: a treiera, a vântura cereale, a turna jos, grămadă de grâu.

sun: a suna ceasul, a muri = sun: bătrân, a se prăpădi, a se ofili, a putrezi.

sur: animale care au părul de culoarea cenuşie, om cu părul sau barba argintie sau încărunţită = sur: a avea părul şi barba de culoare argintiu-închis.

surag: vas pentru lichide = su-rag: mare, cuprinzător, burduf, a se umple.

Surupac: Maria, interpretă de folclor din Sadova – Suceava = Surupak: unul din centrele civilizaţiei emeş.

şar: vopsele, culori, animale pestriţe sau bălţate = şar: a amesteca, a scoate la păscut, a tăia, a ucide, a fi mulţi, numeros.

şaran: crap mic, ciortan, tipar, peste mare de baltă = şaran: a musca, a înţepa, a vâna sau a urmări pe lumină.

şer: cer, bolta cerească, a străluci, a radia = şer: strălucitor, luminos, a străluci, a lumina, a radia, lumina zilei, lumină.

şercane: balauri ce ar purta norii şi ar aduce grindina = şe-er-ca-an-e: a acoperi cu, a străluci, a lega, a fi obligat, a uimi.

şez: ocol pentru vite folosit în timpul verii, zăcătoare = şez, ses: a cunoaşte, a şterge, a se unge, a tipa, a înjura, a freca.

şiba: termen care dă comanda ca butucul să fie târât cu ajutorul ţapinelor = şeba: a coborî, a stăvili, a controla, a dirija.

şica: strigătul cu care se cheamă oile = şica: a chema, a striga, a căuta.

şicari: a se supăra, a se necăji pe cineva, a purta pică = şica-ri: spartul oalelor, a căuta ceartă.

şidă: haină ţărănească pentru femei = şida: curat, bine făcut, legătură, măsură, a fixa, a considera, îndemânatic.

şide: şede = şidi: a aşeza, a se aşeza pe, a aranja, a pune, a numeri, zidar.

şilica: cuvânt cu care se cheamă ratele = şilica, şilig (a) : a scoate din apă, a opri, a retine, a pune deoparte, a stăpâni.

şing: lemne pentru foc, stivă de lemne, unitate de măsură = şeng: căldură, foc, a se încălzi, bucătar, a se mânia.

şirincă: fâsie îngustă de pământ arabil, dungă, linie = şirancă; şir-anga: hotar, a măsura afară, a striga, a atenţiona.

şir: a pune una după alta, a lega una după alta = şir: a lega, a fi obligat, a cânta.

şirin: trunchi de brad lung şi subţire, băţ gros = şerin: partea din lemn a războiului de ţesut.

şis: strigăt cu care se alungă sau se cheamă caprele = şes: a striga, a tipa, a cunoaşte, a freca, a şterge, a roade.

şodi: persoană veselă pusă pe glume = şodi, şude: a aclama pe cineva, a întâmpina cu urări, a striga, veselie, a chema.

şogor: rudă prin alianţă, termen de adresare între

prieteni = şogor, şu-gur: legătură, a ascunde, ceată mijlocie, încântare.

şoni: a face pe cineva să devină şchiop, rănindu-l = şoni, şun (i) : soartă, a se sparge, a distruge, a rupe, a blestema, a înjura.

şos: bârnă, grindă, proptea de lemn, stâlp, scândură groasă folosită în construcţii = şos, sus: a doborî un copac, a tăia departe, a răsturna, a potrivi, a pune, a împărţi, legătură, mână, putere, a verifica, a înfige, a înţepeni, a arăta, a întinde.

şti: capacitatea omului de a acumula, a prelucra şi a transmite informaţii cu ajutorul creierului = şiti: a număra, a măsura, a socoti, a considera, a calcula, a memoriza, a recita.

şuba: haina de lână a ciobanului în care primăvara pune mieii mai slabi pentru a-i proteja de frig, haină din ţesătură groasă purtată peste îmbrăcăminte şi lungă până la călcâie = şuba: cioban, păcurar, îngrijitor, păşune, a duce la păscut, a păzi.

şuba: a târî butucii cu ajutorul ţapinelor = şu-ba: a arunca cu îndemânare, a da o mână de ajutor, a trage, a dezlega.

şubar: croitorul care face şube = şubar: a trage, a aranja, a jupui, a rade, a tăia, a croi, a tivi, a îmbrăca, a străluci, curat.

şuc: unitate de măsură egală cu un picior = şug: a transfera, a deplasa, a măsura, a repartiza un teren, a merge, a înlocui.

şugar: zvelt, vite cu coarne date înapoi, vârful biciului = şu-ngar: a munci cu sârg, a fi ˟încântâtor, a fi prevăzător.

şugu: strigăt cu care se cheamă caprele = şugu: a chema, a avea grijă, a striga.

şuh: un fel de compas folosit în construcţii = şuh: a încercui cu ziduri, a construi, a înălţa, a pune temelia unei construcţii.

şuhan: hot, sef de hoţi = şuha (n) : tâlhar, hot, lotru, pungaş.

şum: spuma de pe laptele muls proaspăt, rachiu slab = sum: a vedea, a avea grijă de, a da, a arăta, a pricepe.

şupă: escortă de soldaţi, lovitură, putere = şupa, şuba: arogant, îndemânatic, puternic, a duce, a păzi, a bate.

şupuri: a se furişa, a se ascunde = şupuri, şubur (i) : a observa, a se furişa, a dispărea, a se strecura, persoană dependentă.

şur: zgomotul produs de scurgerea apei = şur: a ploua, a se scurge, a picura.

sus: zgomot puternic, a omorî, a distruge = sus: a distruge, a ruina, a răsturna, a împrăştia pe jos, a tăia departe.

Susu: nume de familie din Sadova – Suceava = susu: puternic, a răsturna.

susur: zgomotul făcut de apele curgătoare sau frunzele mişcate uşor de vânt = susur: a ploua liniştit şi timp îndelungat, sunetul scos de grătarul încins.

ta: formă arhaică pentru cuvântul tată = ta: fire, a conduce, a sprijini, autoritate, a tine trează mintea, a sfătui, a semăna.

tac: a întrerupe o discuţie = tac: a renunţa, a părăsi, a abandona, a fi nepăsător, a se despărţi, a opri, putere, autoritate.

tachina: a se preface că nu ştie, că nu recunoaşte = tachim: a face, a înceta vorba, a se preface că nu recunoaşte.

tagă: negare, tăgadă = taga: şmecherie, a sesiza un înţeles, a tine mintea trează, a jigni, autoritate, închisoare, a întemniţa.

tagmă: clan, cin, organizaţie, ceată de prădători = tagme: a pricepe, a avea grijă, seceră cu tăişul ascuţit, a ucide, a tăia.

tah: persoană care scrie repede = tah: a aduna, a înmulţi, a adăuga, a repeta.

tal: porţiune de pământ, parcelă = tal: lărgime, amploare, a lărgi, a lăţi.

taman: tocmai, chiar, mai ales = tanman: credincios, pur, demn de încredere, a deveni îndemânatic, sprinten, generos.

tană: pâclă, ceată = tan (a) : rece, frig, răcoare, calm, a tremura, a răci, a răcori.

tapă: tăietură la capăt de lemn pentru îmbinare cu altul = tapa, tab-ba: parteneri, a se uni, a fi ˟împreună, a strânge, a lega.

tasca: traistă mică din pânză sau piele = tascarin: casetă împletită din nuiele.

tălpi: parte a labei piciorului sau a încălţămintei care se foloseşte la mers, parte componentă a unei sănii care ajută la alunecat, bază, fundaţie = talpi: partea lată a unui lucru, a întinde, a lăti, a lungi, lărgime, a umple cu, a desface.

tăr: persoană care asigură ordinea publică = tar: a executa, a decide, a hotărî, a stabili, a pune capăt la, a se interesa.

teamă: frică, îndoială, suspiciune = te-am (a) : a fi speriat, a înfrunta, a ataca.

temeni: a se pleca în fata cuiva în semn de salut, se ploconi = temen (i) : perimetru, bază, fundaţie, platformă, soclu, tron.

teş: încovoiat, vită cu coarnele crescute înapoi, semn de hotar dintr-un copac tăiat = tes: natură, soi, fel, fiecare cu ele.

tetea: tată, bunic, străbunic, frate mai mare, om în vârstă, unchi = te-te: a se apropia, a se întâlni, a se asemăna.

tiamăt: teamă = Tiamat: spirit al neamului emeş care din haosul absolut a făcut lumea materială şi lumea spirituală.

timar: tăbăcar, cel care tăbăceşte pieile = ti-mar: tolbă din piele pentru săgeţi.

tină: noroi, pământ, lut = tina: tare, solid, durabil, pământ.

tâlhar: hot, lotru, ceată de răufăcători = tâlhar: mulţime, ceată de hoţi, gaşcă.

tâlui: a se întâlni, a nimeri = tila: a se întâlni, a locui, a realiza, a dura, a sta.

tog: proprietate prin comasarea unor terenuri, luminiş în pădure, fânat, adăpost în câmp = tog, tug: proprietate, a lua, a tine, a sti, a procura, a primi, a recunoaşte.

toi: zgomot, ceartă, încăierare, luptă, tărăboi = toi, tu (i) : bătaie, a bate, a tine, a opri, a obţine o victorie, a sparge, a rupe.

tucu: diminutiv pentru tată = tucu: adevărat, bun, a recunoaşte, a procura, a primi, a tine, a şti, a strânge în braţe, a înveli.

tui: tâcnit, cam nebun, sui = tu (i) : slăbiciune, defect, cusur, boală, a fi bolnav.

tun: a pungăşi, a păcăli, a da o lovitură în afaceri = tun: buzunar, pungă, sac, a băga în buzunar, a fura, a ascunde.

tur: spaţiu delimitat, pachet, legătură, sul = tur: ocol de oi, grajd, staul, a repara, a îndrepta, a micşora.

u: expresie de uluire sau nemulţumire, a plânge, a gâfâi la bătaie = u: expresie de protest, a plânge, a gâfâi la bătaie, luptă.

ua: expresie care exprimă starea de somnolentă = n-a: somn, odihnă, repaus.

uib: orbeşte, la noroc, pe nimereală = ub: cavitate, gaură, groapă acoperită cu frunze, cocioabă, a săpa, a băga în pământ.

ucid: a omorî, a chinui până la moarte = ucid, u-gid: acţiune violentă, luptă, a se dezlănţui, a smulge, a înhăţa, a rupe.

ud: plin de apă, udat de ploaie, lapoviţă, burniţă sau zăpadă, transpirat datorită unui efort fizic deosebit sau expunerii îndelungate la soare = ud: soare, lumină, strălucire, vioi, sprinten, zi, vreme, furtună, ploaie, a se dezlănţui.

udu: a ieşi cu udu, a urina = udu: a evacua, a nu lăsa pic de murdărie, a se însenina, îndemânatic, persoană

ruşinoasă.

uh!: strigăt de supărare sau oboseală, duşmănie = uh: a scăpăra, venin, răutate, duşmănie, amărât, chinuit.

uman: cunoaşterea firii omeneşti, apropiat de ce este omenesc = umun: a cunoaşte, deschis pentru ceva important.

unchi: fratele unui dintre părinţi, om bătrân, persoană cu prestanţă = unchin: adunarea satului, adunare populară.

ung: a investi cu o funcţie publică, a pune să conducă = ung: popor, rude, familie, a aduna, a strânge, a fi ˟împreună.

ura: strigăt de bucurie = ur-ra: a radia, a străluci, a fi mulţumit.

urdu: expresie cu care se întorc oile când pleacă pe neaşteptate = urdu: slujitor, subordonat, sclav.

urî: a băga groaza în cineva, a duşmăni = uri: câine, fioros, duşman, a tremura, a înrăi câinii cu sânge, a aţâţa.

ursa: ursoaică = ur-sa: a rage, a mugi, a zbiera, câine mare.

ursan: om voinic, om mare, tare cât un urs, plin de fortă = ur-sang: războinic, erou, om tânăr, întâiul, în frunte.

Urucu: nume de persoană = Uruc: unul din centrele civilizaţiei emes.

usuc: grăsimea care iese pe lâna oilor, împreună cu praful formează o substanţă lipicioasă şi murdară = usuc; usug: murdărie, mizerie, femeie în perioada critică.

us: expresie cu care se alungă păsările = us: a goni, a bate, a fugări, a sili.

usur: zeciuiala morarului pentru grâul măcinat = usur: taxă pentru vânzarea produselor în piaţă.

uz: râu în judetul Bacău = uz: culme, versant, a merge departe, a transporta.

za: împletitură din sârmă care proteja corpul luptătorilor în bătălii = za: a atârna, a legăna, a face zgomot, a face larmă.

zabală: tijă din lemn sau metal pusă în gura calului dintr-o parte în alta şi fixată de hamuri, cu rolul de a-i controla mişcările = zabalam: bucată de lemn din ham.

zaghie: ţesătură ţărănească groasă din lână şi colorată în dungi late negre ce alternează cu dungi roşii sau portocalii, ţesătură din care se făcea îmbrăcămintea puşcăriaşilor şi care i-a dat şi numele = zag-hi-a: impozit oficial, obligaţie legală, încălcarea a acestor obligaţii duce la… zaghie (puscărie).

zar: broască de la uşă = zar: a întoarce, a răsuci, a roti, a lega.

zară: rază de lumină, lumina din depărtare = za-ra: rază de lumină.

zăhăi: a împrăştia, a risipi, a face dezordine = za-ha (i) : dezordine mare, a fugi, a părăsi, a ascunde, a distruge.

zălog: garanţie, chezăşie, obiect dat spre păstrare într-o afacere drept garanţie = zalag: clar, de mică greutate, strălucitor.

zer: produs secundar din lapte după ce se obţine brânza = ze-er: a da drumul la câini, a arunca afară, a aluneca.

zi: perioada dintr-o rotaţie a Pământului în jurul axei sale, în care se vede lumina = zi: lumina zilei, briză, viu, a răsări, a se zări, a se deştepta, a se ridica, a creste, a se înălţa, cer, la înălţime mare, înalt.

zid: construcţie din pământ, chirpici, piatră sau cărămidă cu scopul de a realiza o clădire sau a realiza un mijloc de apărare = zid: a întări, a fortifica, ordin, dreptate, adevăr, legal, neclintit, ferm, justificat.

zise: a spune, a afirma, a zice = zi-se: a vorbi despre măcinat, a vorbi despre calitatea făinii.

zitie: turtă din tărâţă de grâu = ziti, zidi: făină de grâu, masă, a mânca.

zână: personaj feminin fantastic din basme închipuit ca o femeie foarte frumoasă şi foarte bună, cu puteri supranaturale şi cu darul nemuririi = za-na: nălucă, apariţie neaşteptată, păpuşă, origine, sanctuar.

zobi: a sfărâma, a zdrobi, a strivi = zobi, zubi: seceră,

a înhăta, a distruge, a trage, a nimici. Neamul emeş folosea seceri făcute dintr-un suport de argilă arsă, lemn sau os cu un canal pe partea interioară unde se fixau cu bitum mici plăcute de cremene care formau partea cu care se tăia.

zoli: a se frământa, a se zbuciuma = zu-li: a râde, a lua în zeflemea.

zor: grabă, începutul zilei, perioada când se fac rugăciunile de dimineaţă = zor, zur: sacrificiu, rugăciune, a oferi, a ruga.

zulum: nedreptate = zulum: a dispreţui, a face de ruşine, a jigni, a batjocori.

zum: sunete scoase din gură pentru a imita o melodie cântată (prin ciupire) la un instrument cu coarde = zum: gură, a perora, a tâşni, a curge în şuvoi.

zur: zgomotul făcut de boabele care sunt turnate într-un vas, zgomotul făcut de apa care curge într-un vas, zgomotul făcut de un mijloc de transport care merge pe un drum denivelat = zur: a zgudui, a se cutremura, a aranja, a duce, a oferi.

zurzur: podoabă, expresie ce se găseşte în dansul căluţului de Anul Nou în nordul Moldovei „hop zurzur căluţii mei” = zur-zur: a se zgudui, a se scutura, a se clătina, albină.

Cuvinte care se găsesc identic sau apropiat în emegi, româna veche şi engleză.

a: interjecţie care exprimă uimire, uluire, nedumerire sau articol = a: interjecţie – vai!; prepoziţie – unde, când, încotro, arată mişcarea, articol – sufix cauzal, [a: uimire, mirare, nedumerire].

aga: conducător, sef militar = aga: coroană, regalitate, faimă, [age: vârstă, a îmbătrâni].

agil: abil, priceput, istet = igi-il: a direcţiona ochii spre, [agile: vioi, sprinten]. ah, ahi: nedumerire, aprobare, confirmare, a încuviinţa o acţiune, a primi o răsplată = ah, ahi: a se grăbi, arogantă, trufie, a fi de partea cuiva,

răsplată, [ah!].

altar: locul unde se aduc ofrandele sau se fac sacrificiile într-un cult religios. Neamul emeş avea o religie monoteistă cu An în frunte ca entitate spirituală ce reprezintă veşnicia şi de unde vin toate. Ziguratele erau construcţii atât cu caracter laic dar şi religios, aveau forma unor piramide în trepte iar în vârf exista un altar unde se aduceau ofrandele şi sacrificiile = al-tar: a ciopli cu o unealtă, a îndepărta prin tăiere, a delimita, a finisa, a grava [altar: altar].

am: posesie, existentă = am: a fi, [am: a exista].

an: unitate de măsură a timpului, format din 365 de zile şi cuprinde o rotaţie completă a Pământului în jurul Soarelui. Vechile populaţii percepeau anul ca o veşnică schimbare de două anotimpuri, vara şi iarna determinate direct de ciclul agrar. Vara începea odată cu perioada muncilor agricole (martie-aprilie) şi se termina când se aduna recolta (septembrie-octombrie), după care venea iarna iar Anul Nou era sărbătorit în luna martie ca o sărbătoare a renaşterii şi reînvierii. Această tradiţie ˟s-a păstrat la români până la începutul secolului XVlll. = an: lumină, cer, rai, An Nou, seminţe, ciorchine, înalt, [an: excelent].

angara: obligaţii impuse în trecut ţăranilor peste cele legiuite, muncă fără plată, corvoadă, belea, greutate, necaz = a-ngar: a acţiona puternic, a persecuta, a rezista, a subjuga, [anger: mânie, violentă].

are: cuvânt care arată posesia unui obiect sau a unei însuşiri de caracter = a-ri: a da naştere, a zămisli, [are: a avea].

argument: suportul unor idei, posibilitatea de a convinge pe cineva, probe în dovedirea unor afirmatii, mijloacele prin care se realizează o demonstraţie = adament: argument, luptă, bătaie, [argument: dovadă, argument].

aria: suprafaţă de teren pregătită special pentru treierat, bătutul fasolelor, depozitarea cerealelor provizoriu pe câmp. Se smulg buruienile, se nivelează

terenul de muşuroaie iar pentru bătutul fasolelor se întinde pe arie pânze de dimensiuni mari = a-ri-a: întindere mare, desert, pustiu, district, spaţiu delimitat, ţarea: arie, suprafaţă de teren].

as: exprimă o poftă, o stare de nemulţumire = as: dorinţă, blestem, a pofti, a visa, a dori, a blestema, [as: ca şi, pentru că].

aˇt: cal bun, armăsar = aˇt, ad: a trimite, a plimba afară, chiot, tată, [aˇt: după, la].

ba: a behăi = ba: lână, tunsoare, a scoate sunete, a purta [baa: a behăi].

baba: femeie bătrână, femeie grasă şi fără putere datorită vârstei, care se ocupă cu ghicitul, în familie are grijă de copiii mici = ba-ba: a da, a împărţi, a prezice, caltaboş, terci din malţ încolţit, [babe: copil mic].

bag: acţiunea prin care un obiect sau fiinţă se introduce într-un spaţiu închis = bag: cuşcă, a închide în cuşcă [bag: a vârî, sac, pungă, a şterpeli, tolbă, a aduna, a se umfla].

bal: scandal, tărăboi, balamuc, mulţime, agitaţie = bal: a săpa un canal, a canaliza, mulţime, [ball: mulţime, zgomot].

ban: mare dregător în Muntenia, conducător al Olteniei care răspundea numai în fata domnului şi avea drept de judecată = ban, (ba-na) : măsură adevărată, înclinare a capului, a se pleca, [ban: a interzice, a se pleca].

banda: grup de persoane care au scopuri comune sau pun la cale acţiuni comune, în realizarea celor propuse se sprijină reciproc = banda: sprijin, suport, a sprijini, a susţine, impetuos, fioros, pătimaş, [band: grup, ceată, echipă].

bara: obstacol din lemn sau din metal care se pune pentru a opri accesul pe un drum, blocarea unei căi de acces, obstacol natural care limitează orizontul = bara: a întinde, a desfăşura, a dispărea dincolo, a fi lungit, [bar: bară, barieră].

barbar: persoană violentă care distruge totul în cale,

denumire dată de greci persoanelor străine de limba şi tradiţiile lor = bar-bar: a se dezlănţui, a zdrobi, a lua cu asalt, străin, iscoditor [barbarian: violent, sălbatic].

barim: cel puţin, limită inferioară a unor reguli sau interese care condiţionează începerea unei acţiuni = bar-rim: tinut uscat, sterp, secetos, lipsit de resurse. [barium: mare, întins].

bariu: mare, mult, arătos = ba-ru: a întinde, a lărgi, arogantă [barium: bariu].

bat: a lovi, a pedepsi = bat, bad: a se urca pe, suferinţă, încercare grea, dificultate, fortăreaţă, [bat: a lovi cu bastonul].

bază: partea de jos a unei construcţii care se află în pământ şi se realizează din materiale mai putin finisate, locul de pornire a unei acţiuni, omul simplu dintr-o societare ierarhizată = ba-za: persoană fără valoare socială, [bases: bază].

be: sunetul scos de oi când se rătăcesc sau le este foame ori sete, a behăi = be: miros urât, a zbiera, a căuta, [baa: a behăi].

be: a îndemna pe cineva să bea, a trage la măsea = be: a curge, a fi generos, a striga, îngânfare, a se afuma, a şterge, [be: a comunica, a bea].

beli: a jupui, a bate cu năduf = bel, bil: a vâna, a da ghionti, a arde, săpuneală, a se încălzi, [belie: a defăima, a înjura].

bes: vânturi, gaze la stomac şi intestine = bes, pes: a lărgi, pântece, măruntaie, necazuri, [beshrew: a blestema].

bâze: muşte, albine = biz (e) : a striga, a tipa, a alunga afară, [buzz: bâzâit, zumzăit, a bâzâi, a se afla în treabă].

boş: testicul = bos, pus: durere, mic, motive grave, [bosh: prostii, necazuri].

buba: umflătură cu puroi care apare în urma unei infecţii, iritaţie a pielii = bu-bu: puroi, bubos, a băga în foc, a arde, a apare, [buble: a face băşici].

buci: cur, a bate la buci – a primi bătaie, a lua la buci – a rămâne însărcinată = buci, pus: tare, a supăra, a

mâhni, durere, îngust, suferinţă, durerile facerii, [buck: ţap, mascul, a se înfierbânta].

buluc: năvală mare, grămadă, droaie, toţi deodată, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = buluc, bulug: a se năpusti, a da buzna, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, musculos [bullock: bou].

bun: satisfacţie, reuşită, a se confirma o stare de fapt = bun: luminat, uşor, deschis, suplu, rar, [bun: coc].

buş: trântă, lovitură, a culca la pământ, a bate = bus, pus: durere, suferinţă, voinic, tare, [bush: tufă].

campa: a întinde corturile, a tăbărî = canpa, ganba: piată, loc de vânzare, mulţime, a evalua, [camp: tabără].

cana: vas mic pentru băut lichide = cana: a tulbura, a agita, atent, [can: cană].

canon: chin, necaz, supărare mare, jale, constrângere = canon, canun: urlet, strigăt puternic, [canon: muncă, regulă].

cap: extremitatea superioară a corpului omenesc sau cea anterioară a animalelor unde se află creierul, principalele organe de simt şi gura, început, în fată = cap, cab: a fi atent la concentrarea gândurilor, a creste atenţia, (figurativ) locul unde se măsoară şi se cântăreşte totul, [cap: capac, vârf, culme].

car: mijloc de transport cu două sau patru roti folosit atât pentru deplasări cât şi în lupte = car: a sosi la, a trimite, a mâna, a călători, a transporta, [car: car].

cara: a transporta, a duce, a primi, a trimite, a da, a mâna, a călători în afară, a face = car: chei, port, a primi, a trimite, a da, a mâna, a călători în afară, a face, a transporta, a scoate la păşunat, a jefui, a scăpa, a ieşi, a evada, [carat: cărat].

caz: sanşă, ocazie, apariţie = caz, gaz: posibilitate, şansă, a se ivi, a apărea, a se înghesui, a se certa pentru, [case: caz].

căpăra: a zgârâia, a fierbe, a se înfuria, a scânteia = capari, gaba-ri: a se confrunta, [caper: poznă, a se zbengui].

cer: a face o solicitare, a obliga la o decizie = cer, ser: a decide, a fi obligat, [cheer: a consola, a ajuta].

cică: chipurile, vorba vine!, cam aşa = de, gig: a fi abătut, a părăsi, a respinge, ignorant, întunecat, [check: mic, esec].

cin: clasă, tagmă, breaslă, dregătorie = cen, sen: ceartă, dispută, luptă, gâlceavă, tărăboi, [kin: înrudit].

cioc: gest făcut la petreceri prin atingerea paharelor sau a cănilor după care se bea continutul şi are semnificaţia de noroc, belşug; gura păsărilor = cioc, sug: hrană, alimente, provizii, portie de hrană, [chuck: cioconit, mâncare].

cip: cântecul păsărilor zburătoare care îşi invită partenerul la dans = cip, gib: a dansa, a se îndoi, gratie [chirp: a ciripi].

cir: terci subţire din mămăligă, turtă din făină de grâu şi apă coaptă pe plită = cir, sir: a curge, a amesteca, a scufunda în apă, foc, [cheer: mâncare].

ciri: suflet, fire = ciri, giri: curat, a scoate la iveală, a admite, a închide gura cuiva, [cheer: stare sufletească, aclamaţie].

ciur: dispozitiv prin care se cerne = ciur, sur: lut pentru tăbliţe care era dat prin ciur şi apoi modelat pentru scris, [churn: a agita, a frământa].

cât: a alunga mâţa şi semnifică „du-te la şoareci – chit” = cât, gid: a trage, a prinde, a strânge, a înhăta, [cats: pisică]. chendelă: lăuză, femeie care a născut un copil viu şi sănătos aducând bucurie familiei şi comunităţii din care face parte = chi-enedi: bucurând pământul, dansând, [kind: amabil, specific, rasă, neam].

chenead: closet, privată, umblătoare = chi-enedi: bucurând pământul, miscând [kennel: cocioabă, bordei].

chilă: partea de jos a navei aflată sub apă pe care se fixează lateralele = chi-la: a observa, a fi atent la, a potrivi, a îndrepta, a lua în seamă. [keel: a răsturna, partea unui nave care stă în apă, a arunca pe spate].

chila: măsură pentru volum egală cu l litru = chi-la: măsură pentru lichide egală cu 1,2 litri [kilo: kilogram].

chiler: încăpere mică şi retrasă, loc de taină, spatiu foarte mic într-un perete, firidă = chilim: grup de animale mici şi fricoase, mamifer foarte mic [killer: ucigaş plătit, cel care te omoară pe la spate].

chili: a ascuţi, a pregăti o unealtă pentru tăiat, a pili = chili: în totalitate, a roade cu pricepere [kill: a pregăti pentru tăiat].

chin: muncă istovitoare = chin: muncă, timp de lucru, a pune la muncă, a se crispa, muncă istovitoare, [kine: a intimida].

chindie: timp al zilei către apusul soarelui, masă luată de lucrători la câmp pe la orele patru după amiază, concert de seară dat de muzica domnească, instrumente muzicale asemănătoare cu toba mare, dans tărănesc asemănător cu sârba = chi-enedi: bucurând pământul, dansând, veselind, [kind: specific, propriu, natură].

chingi: bucăţi de lemn care se pun pentru a întări o structură de lemn, fâsii de pânză sau piele din hamul cailor, prinsă de hloabe şi folosită pentru protecţia abdomenului la cai, fâşie de pânză sau piele folosită pentru fixarea şeii, cingătoare de pânză groasă folosită pentru protecţia abdomenului la femeile însărcinate sau la oamenii care fac efort fizic deosebit", a tine închingi" – a constrânge, a controla", a lăsa din chingi" – a lăsa liber", a-l tine chingile" – a fi sau a se simţi în putere, a fi ˟în stare = chi-en-gi: denumirea emegi a teritoriului dintre Tigru, Eufrat şi Golful Persic [king: rege, a conduce, a robi].

chip: stare de nelinişte, obrăznicie, scandal, gălăgie = chip, chib: a lega, a potoli, a linişti, a tine în frâu, a domoli [keep: a păstra, a retine, a înşfăca, a tine în captivitate].

chit: suman negru sau alb, tundră, a achita integral o datorie, a compensa o datorie = chit, chid: a aranja, a pregăti, a se strâmba, a merge, a nimeri, a câştiga, a retrage, a şterge, a deposeda, a da, a dezvălui, [kid: a păcăli, a glumi].

chiti: a ochi, a trage la tintă, a pune la cale ceva, a aprecia, a tine socoteală = chi-ti: loc delimitat, rânduială,

ordine obligatorie, a tinti [kitty: a aduna, a încărca, economii, a bate ţăruşi, a copleşi cu beneficii].

codi: a se frăsui, a-si da importantă, a vorbi mult şi tare = codi, gu-di: a face zgomot, a vorbi tare, [cuddy: prost, nătâng].

cop: fund de cos sau de pălărie, urcior, cană de un litru, cofă, conţinutul unei căni, măsură de capacitate de aproape un litru = cop, cub: cos din trestie sau răchită, împletitor de coşuri sau rogojini, [cop: a prinde, a înhăţa].

cucu: pasăre de culoare cenuşiu-închis care depune ouăle în alte cuiburi iar puii sunt crescuţi de aceşti părinţi adoptivi, persoană singură care nu comunică ţu nimeni şi preferă singurătatea „singur cuc” = cucu: întuneric, umbră, culoare închisă, loc întunecos, [cuckoo: cuc].

cupă: vas pentru băut vin, vas de lemn scobit, folosit de ciobani la stână pentru apă, lapte, caş, cofă cu care se ia mălaiul, unitate de măsură pentru lichide, cofă, oca, vasul cu care se ia vama la moară = cupa, gub (a) : a opri, a pregăti din timp, a servi, a ajuta, a împlini, a pune deoparte, a curăţa, [cup: cupă, cană].

cur: fund, şezut, buci, anus, organ sexual feminin = cur: a atinge, a se ridica, intrare, ieşire, a intra, a elibera, a uimi, a fermeca, a da la spinare, des, stufos, proeminent, mare, [cur: mitocan].

cut: cal şchiop de un picior = cut, cud: a tăia, a răni, a blestema [cut: tăietură].

dagă: pumnal cu lama scurtă şi groasă, în trei muchii, cu vârf ascuţit, cu întrebuinţare şi semnificaţie religioasă şi socială = da-ga: asociaţie, organizaţie, cameră, casă, grup conducător, drum, a se aduna, [dagger: pumnal].

dală: placă din piatră sau ceramică folosită pentru pardoseli. Neamul emeş, pentru că nu avea piatră suficientă a inventat cuiele din ceramică arsă şi smăltuită. Aceste cuie se fixau atât pe zidurile exterioare şi interioare cât şi pe podea realizând suprafeţe netede, rezistente şi policrome = dala: ac, daltă, a găuri, a pătrunde [dale: vale, suprafaţă netedă].

dam: sură mică, grajd primitiv, bordei, adăpostul unei

familii sărace, acoperişul capului pentru soţ şi soţie = dam: sot şi sotie, cei care îşi duc viata împreună şi vor lăsa în urma lor urmaşi [dam: femelă, femeie].

dar: obiect care se dă unei persoane ca recunoştinţă şi respect, parte dintr-un întreg care se dă cu titlu gratuit, ofrande, jertfe, pomeni, realizări de excepţie în concepţia creştină, a împărţi, a distribui, a rupe, a fragmenta = dar: a împărţi, a rupe, a tăia, a culege, sticlă mică, pahar mic [dare: a îndrăzni].

dări: obligaţii către stat, domnitor sau boier, biruri = da-ri: a achita dintr-o obligaţie, a apăra [dare: a înfrunta, a provoca].

deduc: reţin, judec = di-duc, di-dug: a judeca, a deduce, [deduce: a deduce].

dig: construcţie pe lungimea malului unui râu cu scopul de a feri de inundaţii sau de-a curmezişul cu scopul de a crea o acumulare de apă. Executată din pământ şi întărită pe partea apei cu faşine de nuiele sau cu plante care trăiesc în mediu umed = dig: a fi umed, domol, care poate fi exploatat [dig: săpare, a lucra cu sapa, a înfige].

doli: a ocoli, a curge lin = doli, dul (i) : movilă, dâmb, morman, a se ascunde, a se adăposti, a se apăra, [dole: destin].

dop: obiectul care astupă o gură = dop, dub: a introduce tăbliţa într-un recipient, a umple, a păstra, [dope: a acoperi cu.

dosi: a ascunde, a acoperi, a feri vederii = dosu, dusu: coşurile folosite la curăţirea canalelor şi purtate pe cobiliţă pe care lucrătorul nu le vede simultan, [doss: pat, a dormi într-un azil].

dubi: a tăbăci, a argăsi, (despre în şi cânepă) a se muia, a se topi, a se destrăma = dub (i) : recipient mare, a umple, a păstra, a amesteca, a vopsi, a aşeza [dub: a unge pielea cu grăsime sau cu răbuială, a păcăli].

dulu: a dezlega, a da drumul = dul (u) : a aduna, a spune, a se supune, adăpost [dull: slab, plăpând, durere].

dup: mers foarte apăsat, a alerga cu paşi grei, a dupăi = dup, dub: a lovi cu piciorul, a hurui, [dup: găgăuţă,

a prosti].

egal: stare de echilibru, raporturi de reciprocitate perfectă, relaţii sociale bazate pe principii recunoscute şi acceptate de toţi membrii comunităţii. La neamul emeş, judecarea pricinilor se făcea la templu care avea atât un caracter religios (loc pentru ceremonii religioase) cât şi un caracter laic (aici se judecau litigiile dintre membrii comunităţii respective şi tot aici se făceau rezerve de produse alimentare pentru perioade de criză). Ţăranii din Moldova istorică au în casele lor o cameră cu destinaţie specială numită „casa mare” „, odaia mare”, unde se tine zestrea, icoanele de preţ, lucrurile de valoare şi se sărbătoresc evenimente deosebite. Aici toţi când se aşează trebuie să respecte rânduiala impusă de gazdă în desfăşurarea evenimentului = e-gal: templu, palat, [egal: zău!, pe legea mea!].

gad: pureci, păduchi = gada: rufărie, lenjerie de corp de în sau de cânepă, [gad: a hoinări prin, a umbla aiurea].

gagă: termen respectuos pentru femeia care te ocroteşte = gag (a) : a da sau a cârpi cuiva o palmă, [gag: a constrânge la tăcere, a-i pune căluş].

gaj: garanţie = gaj, gaz: posibilitate, a se certa pentru, a anula, [gaj: gaj].

gat: zăgaz din piatră făcut de-a curmezişul unei ape curgătoare pentru a prinde peste = gata, gada: a termina o ţesătură, plasă, a prinde, a păzi, [gate: poartă].

găman: mâncăcios, găucios, lacom = gamun: grăunte de chimen, a aduna mâncare [gammon: suncă, a afuma slănină, a trage pe sfoară].

ger: frig puternic, scăderea temperaturii până la îngheţarea apei şi distrugerea vegetaţiei = ger, gir: a alerga, a fugi, a se grăbi, a aluneca, adăpost, a rezista [gear: îmbrăcăminte, viteză, a se grăbi].

geri: împerecherea porcilor = giri: rât, a mirosi, a face rod, [gir: cuplat, unit].

gig: sul de pânză, val de tesătură = gig: a fi descurajat, nedreptate, [gig: sul de pânză].

gheb: cocoaşă, umflătură, dâmb, înălţime, ridicătură

= gheb, gib: a se îndoi, a se îndrepta, a se apleca, a se apăra de, întunecat [gibe: glumă răutăcioasă, a lua în râs, batjocură].

ghidi: interjecţie care exprimă mirarea, ia te uită! = gidi: eclipsă, a se întuneca, a se întrista cerul, [giddy: ameţit, uimit].

grădină: locul din jurul casei de la tară = garadin: a aseza în clăi, maldăr, a strânge, a lega [garden: grădină].

gol: spaţiu fără utilitate, teren necultivat, om sărac lipit = gol, gul: a distruge, a face să dispară [gul: a înşela, naiv].

guleai: chef, petrecere = gu-la: larg, mare, a creste, a fi exaltat, a se pleca, a îmbrăţişa, gură, gât [gullet: gât, a da pe gât].

gurgurel: persoană dragă, mai ales când vinul este stăpân pe minte = gur-gur: recipient de 10 litri pentru vin [gurgle: a murmura, a gânguri].

guturai: secreţie a nasului, răceală = gu-tur: secreţie a nasului, [guttural: cu nasul înfundat, vorbire pe nas].

gut: porumbel = gut, gud: cuib, mulţime, scurt, mic, a sălta, a fâlfâi, a zbura, [gut: a curăţa de, a se curăţa].

hală: furtună, ploaie puternică = ha-la: a spăla, a izvorî, a curge, revărsare, fugă, direcţie, [hale: viguros, puternic].

hap: cacealma, hoţie, a trage pe sfoară = hap, hab: a descoperi necinstea, durere, a hărţui, a bate, [hap: întâmplare, soartă].

haram: afurisit, blestemat, degeaba, venit de pe drum = ha-ra-an: cale, drum, necunoscut [haranque: vehement].

hat: fâşie subţire de pământ nearat care delimitează două proprietăţi = hat, had: precis, delimitat, [hat[h: limită, linie].

hăti: a asmuţi câinii, a zgâltâi pe cineva, a ghionti = hati, had (i) : scandal gălăgie, nevinovat, [hate: a urî, a duşmăni].

hata: belea, pagubă, necaz = hata, hada: a se usca, a seca, nenorocire, belea, [hate: ură, belea, duşmănie].

hi: expresie cu care se alungă sau se opresc câinii din lătrat = hi: a se pregăti, a alunga, a se gudura, [hi: noroc].

hârâ: ceartă, neînţelegere, zâzanie = hir (a) : a da naştere, a ceda, a accepta, [hire: plată, a angaja, liber].

hop: obstacol, săritură = hup: atlet, a sări, râpă, adâncitură, a învinge, [hop: săritură].

hop: a ţopăi = hup: acrobat, a sări, a ţopăi la războiul de ţesut, [hop: a sări].

hoţ: cel care fură sau pradă, timpul favorabil al acţiunii este în zori de zi când stăpânii dorm iar dimineaţa au ocazia să constate paguba, cel ce umblă în zori de zi pe căi lăturalnice = hoţ, hud: adăpost, zori de zi [hot: ilegal, de contrabandă].

hudă: casă, locul de unde omul îşi începe ziua = hud (a) : adăpost, vizuină, zori, dimineaţă, [huddle: a se ghemui unul în altul, mulţime].

hui: a ocărî, a certa, a cicăli = hu (i) : nevrednic, slab, amărât, a rupe, a supăra [hue: strigăt, chiot, strigăt de atac].

hulă: om rău, de nimic, blestem = hu-la: a vorbi de rău, a face necazuri, a înjura, a blestema, a defăima, [hole: cusur].

huş: a fi supărat pe cineva, a alunga nişte păsări = huş: nesăbuit, furios, a fi mânios pe cineva, [hush: a înăbuşi, tăcere].

ie: da, asa e!, desigur!, întocmai! = i-i: a da de, a zări, a lăsa, a trimite [yes: da].

ira: strigăt de supărare când copii fac dezordine, mânie = ira: divinitate emeş a dezordinii, supărare [ire: mânie].

jap: a bate foarte rău, a jăpăi = jap, sab: a rezista la un atac, a opri, a doborî, a sparge afară, [jab: a bate, a lovi].

jar: a pune pe jar, a face scandal = jar, sar: cineva care strică sau îngrijorează, a fugi dincolo, a goni, [jar: a se certa].

jude: demnitar cu atribuţii judecătoreşti şi administrative, stăpân de rumâni, principe, judecător,

judeţ, primar, conducător = jude, gu-de: a chema, a judeca, a opri, a se sfătui, a stăpâni, a striga, a porunci, a spune, [judge: a judeca, a aprecia].

jug: dispozitiv la care trag boii la car, instrument de tortură = jug, sug: porţie de hrană, alimente, provizii, [jug: a băga la zdup, închisoare].

jur: jurământ = jur, gur: a cresta, a însemna pe răboj, a protesta, a contrazice, a se pleca, a stăpâni, a înceta, [jur: jurat].

lac: acumulare mare de apă realizată prin îndiguire = lac, lag: a se umfla în dimensiune, a se îngrămădi [lake: lac].

leg: testament = lag: liturghie pentru meditaţie, a se strânge la masă, a împărţi averea, tânăr, a cunoaşte [leg: escroc].

libir: persoană care decide în nume propriu, liber = libir: a duce o anumită viată, a locui, a trece, [liberty: libertate].

lip: jeg, murdărie pe corp, rapăn = lip, lib: a unge cu grăsime, a murdări, [lip: obraznic, nesimţire].

lipi: a pune un strat peste, a unge, a murui, a se apropia de = lipi, lib (i) : a unge, a întinde [lip: a atinge cu buzele, a săruta, a fi aproape].

litie: slujbă ortodoxă pentru binefaceri şi belşug = litim, lidim: a primi, a cere, a accepta, a cuprinde, [litany: litanie].

local: ce aparţine de o anumită localitate, ţinut = local, lugal: stăpân, om cu stare materială bună, rege, [local: de loc].

lugu: a duce cu vorba, a trage pe sfoară, a fi escroc = lu-au: a înşela, a fi escroc, a nu fi corect, [lug: râmă, vierme].

mă: mamă = mă: a se naşte din, a naşte, a ajunge la maturitate, familie [mă: mamă].

madea: temă, pricină, afacere, chestiune = ma-da: domeniu, zonă, pricină, [madden: a supăra, a enerva].

malac: om robust, om mare = malac, ma-lag: apărător, susţinător, om puternic, a lega, a se întări, [male:

bărbătesc].

mami: cuvânt de alint pentru mamă, femeie care a născut sau are în creştere copii = mami: divinitate emeş, care a făcut din lut, după chipul ei, şapte bărbaţi şi şapte femei, a suflat viată asupra lor dând naştere neamului omenesc, mit care se găseşte identic în Biblie, [mammy: mamă].

muma: mamă, cea care perpetuează neamul şi comunitatea = mu-mu-a: pe vremea tuturor familiilor (a strămunilor), pe vremea când indivizii aveau cunoştinţă de strămoşul lor comun, [mummy: mamă].

man: nume de persoană = man: partener, asociat, pereche, bogăţie [man: soţ].

mangă: surpătură în mal, prăpastie, drum sub nivelul ogoarelor din jur care poate deveni impracticabil în perioade ploioase sau când viscoleşte = mangar: încărcătura maximă a unei bărci, [mangy: stare proastă].

masa: obiectul pe care se aşează bucatele pentru a fi mâncate, acţiunea de a mânca = ma-sa: un cos cu alimente, [mash: amestec de malţ cu apă fiartă, terci].

maz: sumă de bani majorând miza iniţială, în plus, acţiune nesăbuită = maaz: exuberant, dans femeiesc [maze: confuzie].

meal: pământ alb, bun de spoit casele = mea-lu: cât de mult, [meal: praf, pudră].

melic: inflamarea glandelor de la gâtul cailor = meli: gât, arzător, fierbinte, beregată, omuşor, faringe. [melee: încăierare].

meritu: faimă, reputaţie = mi-ri-tum: un instrument muzical, [merit: valoare, a merita].

mesi: a sta la masă, a chefui = mes (i) : a dărui ceva, a înzestra, a oferi, a da cu adevărat, [mesh: tocană, terci].

mili: a fi cuprins de milă, a se îndura = mili: voce, a spune, a ruga, a face gălăgie, a străluci, adevărat, [mile: milă].

mină: săpătură subterană de unde se extrag minereuri = mina: belşug, tovarăş, a se asocia cu, a convieţui, [mine: mină].

mizer: sărac, nevoiaş, cu haine murdare sau rupte = me-ze-er-ra: zdrenţe, haine murdare, a murdări [misery: mizerie].

moace: figuri, oameni prosti şi blegi, leneşi, tonţi = moace, mu-a-se: pentru că, deoarece, persoane cunoscute, flecari [mock: batjocură, bătaie de joc].

mod: fel, soi, manifestare, reacţie, trăsătură = mud: ticălos, mişel, a pipăi, a întuneca, a slăbi, umbră " vag, [mode: fel].

mot: smoc, pămătuf = mot, mud: a purta, a se înfrumuseţa, a creste, a lăsa să crească barba, a se ivi, [motes: fire de păr].

mu: sunetul pe care în scot vitele când rag = mu: gură, a scoate sunete, a mugi, a gâfâi [moo: a mugi].

muc: secreţie nazală, scurt, mic, prăpădit = muc: scurt, mic, a scoate la iveală, a şterge, a arunca, [muck: murdărie].

mul: catâr, pornirile nărăvasş al acestuia = mul: scandal, pasiune, [mule: catâr].

mulă: om lipsit de energie, bleg, prost, greoi = mu-la: vechil, om rău, netot, [mull: încurcătură, confuzie].

muma: termen foarte vechi pentru mama, cea care perpetuează neamul şi comunitatea = mu-mu-a: pe vremea tuturor familiilor (a străbunilor), pe vremea când indivizii aveau cunoştinţă de strămoşul lor comun, [mummy: mamă].

mur: perete, zid = mur: a înconjura, a încercui, a păzi, a apăra, a sfărâma, zăbrele, gratii, [mure: a întemniţa].

mut: persoană care nu poate vorbi = mut, mud: a fi speriat, a speria, a îngrozi, a întuneca, [mute: mut]. mutul: personaj din dansul căluşarilor, dans care se face în unele faze în jurul unui băţ = mutul, mudul: stâlp, a pune un băţ, a priponi, a juca, a dansa, [mutual: reciproc].

nas: organul de miros al omului = nas, nus: ou, bot, a ieşi în fată, a instiga, a îndemna, [nose: nas].

naz: moft, capriciu, nărav, suceală = naz, nuz: a ieşi în fată, a instiga [naze: cap, promontoriu].

nilă: milă, a manifesta înţelegere pentru o persoană în suferinţă = ni-la: a micşora umilinţa unei persoane [nil: nimic, zero, fără valoare].

nic: mic = nic, nig: lucru de preţ, a fi important, mic, a păstra cu mare grijă, a preţui, [nic: crestătură în lemn].

ninii: bâzâitul ţânţarilor = nini: a recunoaşte, a supăra, mulţime, [ninny: prost].

nip: lume, mulţime = nip, nib: mulţime, frică, nemulţumire, agitaţie, violentă, [nip: ciupitură, bârfă, agitaţie].

nir: ulei sfinţit cu care se ungea capul domnitorului la încoronare, se făcea semnul crucii pe pereţii casei, sau se ungeau diferite părţi ale corpului aflate în suferinţă = nir: prinţ, a atinge, a da, a se ridica, victorios [near: aproape, lipit de, persoană de încredere].

no!: iacă!, uite!, ia aminte! = no, nu: aspect, a arăta cuiva, [no: fără, niciun].

nod: legătură între două sfori, cioturi, a căuta greşeli cuiva, loc de întâlnire = nod, nud: a aranja, a merge de-a lungul, a fi, a sta ascuns, a minti, a urzi o intrigă, [node: nod].

nosa: cuvânt ce exprimă un îndemn la acţiune; ei!, hai! = nusa: a greşi, a începe o nouă acţiune, a repeta o acţiune, [nose: a se conduce după miros].

nud: gol, fără îmbrăcăminte, dezbrăcat = nud: a se culca împreună cu, a pune jos, a se întinde, a oua, a dormi, [nud: gol].

odiu: ură, scârbă = odu, udu: a zdrobi, a înfige cu putere, a se dezlănţui, [oddly: ciudat, straniu].

odor: miros, mireasmă = odol, udul: văcar, mirosul specific de taurine, [odour: miros neplăcut].

oh: nemulţumire, supărare sau linguşire = oh, uh: a fi iritat, a fi supărat, a scăpăra, a linguşi, venin, răutate, [oh!].

pac: pungă în care se tine tutunul, legătură, pască = pac, pag: a ocroti, refugiu, a pune la adăpost, [pac: balot, legătură].

padi: cuvânt cu care se îndeamnă la mers caii de la

căruţă = pad (i) : a încuraja, a conduce, a arăta, chemare, [pad: drum].

paha: diavol = pah (a) : escroc, labă, picior, braţ, stâlp vertical, [pah: phuuu!].

pap: îndemn adresat copiilor mici să mănânce = pap: tată, frate, a încuraja, a îndemna, a îngriji, a tine, [pap: terci].

pat: suport pentru dormit = pat, bad: a fi generos, a apărea, a închiria, perete, zid, a se urca pe, a se căţăra, [pat: a mângâia, a întinde].

păca: a supune, a îmblânzi = paca, pag (a) : cuşcă, colivie, a închide în cuşcă, a ocroti, a apăra [pack: a se aduna, a strânge].

pădăi: a se găti, a curăţa, a vărui = pa-da (i) : o funcţie publică, a arăta arogantă, a conduce spre [pad: a merge pe jos].

păs: durere sufletească, chin, necaz = păs, pus: durere, suferinţă, a chinui, a supăra, [pass: a depăşi, necaz, a muri, a dispărea].

păsi: a merge încet, a fi sigur de sine = pase: picior, a păsi cu arogantă, [pass: a înainta, a trece, a circula].

păţ: păţanie, păţău = păt, pad: a jura pe, a înjura, a găsi, a dovedi, a cerceta, a dezvălui, [pat[h: a improviza din bucăţi].

pec: brutar, brutărie = pec, pes: palmă, partea din fată a palmei, a lungi, a lărgi, preţios [peck: merinde, mâncare].

pil: bici cu coadă scurtă făcut din curele împletite sau din vână de bou, gârbaci, biciuscă, harapnic, lovitură dată cu acest bici, pisălog = pil: a fi ˟întunecat, confuz, neclar, ascuns, nestiut, mizerabil, a mânji, a defila, [pile: a îngrămădi, a strânge].

pil: leac, remediu, medicament = pil: neclar, ascuns, neştiut, a-si da importantă, [pill: pilulă, hap].

pilă: persoană care face trafic de influentă cu scopul eludării legii = pila: ascuns, neştiut, mârsav, a se murdări, a pângări, a defila [pill: situatie neplăcută].

pilă: minge = pila: rotund, ghem, a se umfla, a creste

[pill: minge].

pipi: a urina, a curge în stropi = pi-pi, bi-bi: a picura, a curge, [pipi: a urina].

pis: a urina, a stropi cu urină butuci sau tufişuri = pis: mal, pântece, a presimţi, stâlp, a sprijini, [piss: a urina].

pit: pitigoi, pasăre care îşi face cuibul prin găurire, în trunchiul unui copac = pit, bid: gaură, orificiu, a alege, anus, [pit: gaură în pământ, a ciupi].

plug: unealtă cu care se ară = pulug, bulug: hotar, a se uni cu o pană, margine, a încolţi, a creste, [plough: plug].

pot: a reuşi să facă, a crede că poate face ceva = pot, but: ritm, direcţie, a arăta, a întinde [pot: a culege, a doborî].

puchiri: a face ceva migălos, a migăli = pu-chiri: a iriga livada, a iriga prin şanţ fiecare copac [pucker: a încreţi].

pup: numele unor preparate alimentare făcute din făină de grâu, bucată de prescură, nume generic pentru mai multe plante = pupu, bu-bu: a rupe, a tăia din, a băga în foc, a trage afară, mugur, lăstar, a creste, a da frunza, [pup: căţel].

pup: sărut = pupu, bu-bu: a se aprinde, a provoca, a se înfrumuseţa, [puppy: persoană proastă şi înfumurată].

puş: claie, grămadă de strujeni, efortul de a aduna = pus: bine legat, îngust, aranjat, grămadă, ordonat, [push: sprijin].

rac: crustaceu cu două brate cu foarfece cu care prinde prada = rac, rag: a răni, rană adâncă, a ucide, a trage, [rack: chin].

rac: boală gravă a cailor care se manifestă prin umflături în parte inferioară a picioarelor = rac, rag: a prinde rădăcini, rană adâncă, a provoca, a arde, mers legănat, a strânge, a trage, gâtar, a suferi, [rack: chin, a istovi de puteri].

raci: grătar = raci, rag (i) : a înjunghia, a aţâţa focul, a roti, a trece, a trage, gălăgie, a arde cu flacără, [rack:

grătar].

rad: a tăia de la rădăcină, a îndepărta totul = rad: a tăia de la rădăcină un copac, a tăia de la pământ [rude: viguros].

rag: sunetele scoase de vite când se rătăcesc sau sunt bătute, plânset = rag: a lovi, a aduna în turmă, [rage: mânie, a se înfuria].

rai: tărâmul fericirii = ra (i) : a radia, a străluci ca soarele, a vibra de, a uni, a măsura, a împărti, [ray: rază, a radia].

rara: încet, agale, domol, pe îndelete, rar = ra-ra: a netezi, a nivela, [rare: rar].

rapt: a smulge, a cuceri un teritoriu = rap: bandă, clică, fiare, cătuşe, a pune în fiare, a strânge, capcană, [rapt: răpit].

răi: a se înrăi, a slăbi, a tânji = ra (i) : a înjunghia, a răni, a asasina, a se strânge, a suferi, a provoca, a se târî, [raid: asalt].

răpi: a umili, a pune la stâlpul infamiei = rap (i) : a tiui, a tropăi, spiţă, neam, rasă, a pune la stâlpul infamiei, [rape: răpire].

rigă: rege = rig (a) : a se înclina, a vrea, a dori, a supraveghea, a îngriji, a păzi, buzdugan, armă, [rig: ţinută, a găti].

râma: a face rău, a duşmăni = rim: trupă, armată, mulţime, străin, a merge sigur de sine, inamic, a distruge, necaz [rim: a înconjura, a împresura].

râp: o specie de peste, pietrar, fusar = rip, rib: a fi de rang superior, a fi mai bogat, a pleca departe, [rip: a spinteca].

rucă: jalbă = ruca, rug (a) : a repune în drepturi, a restabili ordinea, a reaşeza, a plăti din urmă [ruckus: scandal].

sacu: obiect confecţionat din piele, în, cânepă, lână sau piele în interiorul căruia se pot pune spre păstrare seminţe, boabe, lichide sau bunuri de valoare = sa-cu: braţ, legătură, boccea, mânecă, [sac: sac, pungă].

sadă: vrană la butoi = sa-du: măsură pentru lichide

egală cu 24 sila (20,2 litri), [sad: trist, grav].

sagă: miros urât = sag (a) : a sufla, a pătrunde, a strica, [sag: stare de deprimare].

sala: cameră de dimensiuni foarte mari folosită pentru întruniri sau ca depozit = sa-la: a întinde, a culca, a lungi, a desface năvodul, a desface legătura, a desface mănunchiul, a mătura, a lega cu funie, a înnoda, [sale: vânzare].

salut: salvare, fericire, bunăstare = salut, sal-ud: a aduce omagii, a respecta, a sosi la, a se întâlni, fericire, [salute: salut].

sanchi: a se lenevi = sanchi, sang-chi: a mânca alene, loc poziţie, a se mădărî, [sink: a se lăsa la fund].

sapa: a face un şanţ cu sapa, unealtă cu care se prăşeşte sau se fac alte munci agrare = sa-pa: a face un sant, [sap: a săpa].

satu: prima formă de organizare a unor comunităţi umane sedentare, aşezate în locuri uşor de apărat, vârf de deal, platouri, înălţimi muntoase. Satele erau compuse dintr-un număr mic de case fiind înconjurate cu palisade şi garduri înalte din trunchiuri de copaci, protejate de şanţuri adânci = sa-tu: înălţime, partea de sus, munte, a împărţi, hotar, a mărgini, vârf, origine, teritoriu, loc, sanctuar, dreptate, ordine, [sat: a fi aşezat, a se cocota].

satu: senzaţia de saturare, sătul, abundentă, belşug, stare, lăcomie, îndestulare de produse alimentare = satu; sa-tu: a împărţi, a rupe, bucată, morman, grămadă, [sate: a sătura, a potoli foamea cuiva].

sete: lipsă de apă din pământ provocată de secetă, starea fiziologică a omului când are nevoie de apă = sete, sed (e) : apă rece, răcoare, a se potoli, a se domoli, [set: rece, pregătit din timp].

sic: pământ ce conţine calcar, folosit la zugrăvit = sic, sig: culoarea soarelui când apune, rosu-galben sau auriu, [sick: care are nevoie de reparaţii].

sichis: zgârcit, a se realiza greu, puţin câte puţin = sichil: îndemânatic, sănătos, în putere, natural, [sickly: cu greu].

sigă: substanţă minerală roşie care se găseşte în natură, sub formă de bolovani sau de nisip, cu care ţăranii trag brâele la ferestre şi la case = sig (a) : culoarea soarelui când apune rosu-galben sau roşu, [sight: vedere, a zări].

sâc-sâc, sâg-sâg: a enerva, a înfuria, a dispreţui, a batjocori, gest care se face prin lovirea pumnilor mâinilor pe verticală (de sus în jos) = sic-sic; sig-sig: lovitură repetată, a respinge, a strânge, [sick: abătut, descurajat].

sân: fiu = sin: a da, a ceda, a dărui, a transmite, a prezenta, a se linişti [son: fiu].

sobori: a se strânge pentru a se sfătui = soboru, su-buru: adunătură, eveniment, a dizolva, [sober: cumpătat, calm].

sodal: ucenic, calfă care trebuie să rezolve lucrurile mărunte = sodal, su-dal: samar, pas, a păsi, a duce, [sodden: necopt].

sol: cel care aduce vesti, stafetă = sol, sul: om tânăr, puternic, îngânfat, a grăbi, a reuşi [sole: talpă a piciorului].

solemn: respect, cinste = solim, su-lim: veneraţie, faimă, [solemn: măreţ].

sudină: flăcău hărăzit ca soţ unei fete pentru căsnicie = su-din: liber ca un fluture, parte a căruţei sau plugului, [sudden: subit, lucru grozav].

sug: a înghiţi un lichid direct din vas sau din glanda ce-l produce = sug: a suge, a alăpta un copil, a dărui, [suck: sugere].

sug: sens figurativ pentru a jefui de bani sau bunuri, a jefui pe cei fără apărare, a bea dintr-un vas până la ultima picătură = sug: a persista, a jefui de îmbrăcăminte, a jefui pe cei fără apărare, a suporta, a suferi, [suck: gogoman, fraier, a suge].

suma: a pune la grămadă, a fi ˟împreună = sum (a) : ceapă, foile adunate în jurul miezului, din multe bucăţi, [sum: sumă].

şagă: vorbă, glumă = şag (a) : a asculta, a spune, a fi atent la, curaj, stare sufletească, [shake: a impresiona, a speria].

şaf: hârdău, ciubăr, vas de lemn din care mănâncă porcii = şah: porc domestic, a trăi ca porcii, a făta, [shaft: mâner de vas].

şal: ţesătură pentru femei ce acoperă capul şi spatele = sal: a strânge, a limita, larg, deschis, a persista, [shawl: sal].

şam: ţesătură de în, bumbac sau lână cu desene în relief = sam: a evalua, a vinde, a cumpăra, a plăti cu echivalent, [sham: prefăcut, şmecher].

şaniu: cu şalele moi, pocite = sa-ne-sa: rugăminte fierbinte, implorare, a se întrista, [shank: trup, fluierul piciorului].

şar: sir, dungă, nume dat adânciturii de pe diverse obiecte, şăntuleţ, crestătură, adâncitură, hotar = sar: a săpa, a înfige, a seca, a tăia, lungime, dovadă, a fi mulţi, [share: parte, a împărţi].

şed: a avea o poziţie stabilă, a se aşeza, a se pune, a se odihni, a fi calm, a se domoli = şed: apă rece, răcoare, a se răcori jos, a se pune, a se odihni, a fi calm, a se potoli, [shade: umbră].

şedă: în subordine, sub supraveghere = şedur: cocon de omidă, a lega cu fire, a dura, locuinţă, a trăi, [shed: sopron].

şef: astupătoare la horn ce se pune pentru a opri căldura după ce ˇs-a stins focul = şeg: a tremura de frig [sheaf: legătură].

şip: sticluţă mică, vas mic în care se păstra leacurile = şip: descântec, a descânta, a lecui, [ship: a trimite mărfuri].

şo: strigăt cu care se asmută câinii = şu: putere, a da peste cap, a distruge, a atâţa, a arăta, a pândi, a porni, [shoo: a speria].

şoc: cantitate de 60 de obiecte de acelaşi fel luate ca un tot = şoc, şug: portie de hrană, hrană, a împărţi, [shock: claie].

şod: ciudat, hazliu, nebun, poznas = şod, sşd: cerere, binecuvântare, a implora, a veseli, [shod: a încălţa, a potcovi].

şona: a schilodi, a nenoroci în bătaie = şona, şu-na: par, pisălog, a zdrobi, a distruge, a pisa, [shon: a se feri de, a fugi].

şonc: schiop = şun: soartă, a distruge, a rupe, înjura, [shun: a evita pe cineva].

şoti: a face pozne, a face sotii = şuti: a face, a prinde, a lua, a înhăţa, a fi prins, [shoot: a da buzna, a da junghiuri].

şuc: izbitură, îmbrâncitură = şucu: a se apăra, a para o lovitură, [shook: izbitură, a clătina].

şucar: supărat, necăjit, revoltat = şucur: a se apăra, a para un argument, [shook: a scutura, a speria, a impresiona].

şum: miros specific greu de suportat = şum: a putrezi, a se prăpădi, a se strica, ceva de proastă calitate, [shun: a se feri].

şut: deschizătură în acoperişul unei case care permite pătrunderea luminii în pod, aerisirea sau ieşirea fumului, gaură = şu-tu: evadare, a scăpa din, a fugi, [shut: a închide o uşă, a închide în.

şuti: a lua, a prinde, a înhăţa, a captura, a prăda = şu-ti: a lua, a prinde, a înhăţa, a captura [shut: a prinde, a apuca].

taclale: vorbe în vânt, a povesti vrute şi nevrute = tacalal: a începe, a povesti, a deschide, a da spre, [tickle: a linguşi].

tapa: a cresta un copac, a fi liber să tai cum vrei = tapa, dab-ba: om liber de obligaţi [tap: lovitură uşoară].

tel: sârmă aurită din care se face beteala = til: a realiza, adevărat, viată, natură, a dăinui, [tell: a şti, a număra, a deosebi].

to: salut folosit între persoane cunoscute = to. tu: credincios, onest, demn de încredere, [to: la, pentru, după].

tub: cilindru gol pe interior folosit la transportul, păstrarea sau evacuarea unor bunuri sau produse, la aprovizionarea cu apă şi în irigatii = tub: a pătrunde, a aşeza, a lipăi, a săpa, a vârî, a deschide, a inunda, lac,

[tube: ţeavă, canal].

tug: unealtă de lustruit piei în tăbăcărie = tug: a fi mânios, a fi supărat, a strânge în brate, a alătura, [tug: a trage, a lustrui].

uni: a strânge laolaltă, a aduna, a fi ˇîmpreună = un (i) : a aduna, a strânge, populaţie, rude, familie, [unite: a uni].

upi: cerealele care cresc fără grăunte, seci = upi, ubi: rod ascuns, mişcare repetată fără rezultat, a sădi rău, [up: sus].

urgie: nenorocire mare care se abate asupra cuiva sau a ceva, dezlănţuire violentă de forte ale naturii, prăpăd, comportare, faptă de om duşmănos, furios, furie, ură = urgu: ferocitate, ţipăt, strigăt, groază, [urge: a sili, a obliga].

uz: folosinţă, a acţiona într-o anumită direcţie = uz: distantă, înălţime, a se întinde, a goni, a lega, [use: întrebuinţare].

zanatic: aiurit, vesel, glumet = za-na-tac, za-na-tag: a lua în mână o păpuşă, a conduce o păpuşă, [zany: bufon, neghiob].

zang: a face zgomot, a lovi puternic un obiect de metal cu ceva, a sparge un vas de lut = zang: a face zgomot, a sparge afară, a zdrobi, a izbi cu violentă, [zany: măscărici].

zel: credinţă, lucru făcut cu temei = zil: a fi fericit, a fi iubit, afecţiune, mângâiere, mulţumire, plăcere, [zeal: ardoare].

Mai sunt câteva sute de cuvinte eme-gi care se găsesc numai în limba engleză. Sunt cuvinte eme-gi comune cu limba franceză sau cu dialectele ei. Există cuvinte eme-gi şi în limba germană dar acestea au o poveste pe care o las pentru viitor.

În lucrarea lui S. N. Kramer – Istoria începe la Sumer – am găsit cuvintele kalaturu, kurgaru, sarbatu, care sunt şi în limba română.

kala-tu-ru = licoarea vieţii, are în română cuvântul călătoru cu sensul de a călători, a pleca la drum lung. În mediul arid din Ki-en-gi şi în orice călătorie lungă, apa este elementul vital al vieţii (kala: provizii, a reface + tu: a aduce, a turna + ru: a face socoteli, a fi egal, bogăţie, butoi).

kurgaru = sămânţa vieţii. În limba română este cuvântul curvaru cu sensul de om destrăbălat care întreţine relaţii sexuale cu oricine, afemeiat.

sarbatu = un soi de salcie, copac cu umbra deasă. Umbra acestui copac era căutată de cei care doreau să se odihnească. În limba română cuvântul sarbatu are sensul de persoană sărbătorită iar petrecerile în mediul rural se făceau vara la umbra unui copac. Tot umbra copacilor era căutată pentru o clipă de odihnă impuse de sărbătorile religioase ca în expresia „sarbati”! cu sensul figurat – vă odihniţi!, petreceţi!

În dictionarul lui J. A. Halloran am găsit mai multe cuvinte fără explicaţie dar care sunt în limba română.

an-bir [A-SUD] Cuvântul asud are sensul: a transpira, a uda o cămaşă sau corpul cu transpiraţie (a: apă + sud: a stropi, a răspândi, a absorbi, a se întinde).

bibad [UZ. TUR] uztur = uz (us) – tu-ra. În limba română ustura: a arde, a irita, a supăra, durerea unei răni superficiale, iritatia produsă de un aliment iute sau când se sare cu burta pe luciul apei (uz, us: coastă, pantă, a îndura, a chinui + tu: copil, tânăr, a face baie, a lovi + ra: a răni, durere, a rezista, scandal).

dabin [ZI. SOţ În limba română cuvântul zise: a spune, a vorbi, a transmite informaţii, a da de veste (zi: om, gât, suflu, confidente + se: a se înfierbânta, a fi mânios, ardoare).

dir [SI.A] În limba română sia este strigătul cu care se dă unei ambarcaţiuni comanda de mers înapoi (şi: a se clătina, a transporta + a: apă).

durun [DUR. DUR] În limba română durdur: a certa, a batjocori, a căuta nod în papură cuiva, a dispreţui (dur: a

locui + dur: a întrerupe respiraţia cuiva).

e-muhaldim [MU] În limba română mu: a mugi, a rage.

enku [ZAG-HI-A] În limba română zaghia: ţesătură groasă din lână colorată în dungi negre alternând cu dungi roşii şi care este purtată ca fustă de femeile de la tară, haină uzată, îmbrăcămintea puşcăriaşilor formată dintr-o ţesătură groasă dungată cu gri şi negru (zag: a lua pe umăr, sănătate, ordine, dreptate + hi: individ + a: a purta, loc, răsplată).

ga-an-zir [ŞE-KA] În limba română ceca: huhurez, bufniță, păsări care în tradiţia populară prevestesc o nenorocire sau moartea unei persoane (şe: căldură, foc + ka: a striga, casă).

gina [TUR. DIŞ] Turdaş este o necropolă din mileniul Vll î.e.n. ˇdin centrul României (tur: mic, firav, foarte tânăr + diş: unic, singur) Început?

ngarza [PA. LUGAL] În limba română paluga: om înalt, băţ înalt, prăjină (pa: creangă, a se înălta + lugal: om mare).

igi-sig-sig [PA. PA] În limba română cuvântul papa: terci subţire pentru copii mici, îndemn de a mânca adresat acestora, omletă, mâncare ciobănească din caş şi urdă prăjite împreună, lăptişor de marcă (pa: tată, frate, a alege, a căuta + pa: a arăta, a vrea afară, lăstar, a zbura, creangă).

isin [PA. SOţ În limba română păsi: a merge cu arogantă, a fi plin de sine (pa: bărbat, a arăta, a conduce, a împodobi + se: stimă, a se uita la).

kislah [KI. UD] În limba română cuvântul chiot: a scoate sunete specifice unui atac sau unui moment de bucurie (ki: fire, loc, a face legătura cu pământul + ud: a lua cu asalt, a se dezlănţui, strălucitor, vioi).

muru [SAL. UD. EDIN] În limba română cuvântul salut: a se întâlni, a transmite omagii, a se respecta (sal: delicat + ud: sprinten, strălucitor, a sosi aproape de).

zeh [SAL. AŞ. GAR] În limba română cuvântul salaşar: persoană care se ocupă cu găzduirea oaspetilor

sau călătorilor (sal: larg, deschis, a umple cu, a împrăstia + as: cărută mică, a dori + gar: a adăposti, a primi în siguranţă, a avea încredere). Cuvântul salaş: adăpost, locuinţă, ţarc, ocol.

engir [ME. EN. GI]. În limba română cuvântul mânci: a mânca, a pofti pe cineva la masă (me: responsabilitate, a avea + en: acesta, aceasta + gi: seară, a da).

La cuvântul eme-gi hus apare explicatia: rusu din akkadiană. Termenul este din eme-gi pentru că în limba română rosu are sensul de a fi aprins la fată de mânie, a-i arde fata de mânie, rosu de furie, culoare rosie.

La cuvântul eme-gi u-bu-bu-ul se spune că vine din akkadiana bubu tu. În limba română este cuvântul bubuta: bubă mică, a arde, a produce durere; abuba: bubă neagră, bubă formată în gură; boboti: a produce bube mici, a înmuguri. Originea cuvântului este eme-gi nu akkadiană.

La cuvântul eme-gi (ngis) al-la-an, se explică = stejar (akk. lonword from allaanum: oak, alan, alun: tree). Cuvântul este eme-gi pentru că în limba română alun = arbore.

La cuvântul eme-gi buru (d), bur se precizează: akk. buuru = cistern, well. În limba română este cuvântul buriu = butoi mijlociu, butoias, putina, deci cuvintul este din eme-gi..

La cuvintele kalag, kala, kal se dă explicaţia: to repair, mend, adj. strong, swift [GURUS + 2-N 14 wagon pictogram] pe care o consider incompletă. Imaginea căruţei ar trebui interpreată şi în sensul unei deplasări (transport de marfă) pe roţi şi cine trage căruţa. În limba română cal, cale; căli, cala = locul de depozitare a mărfii pe o navă; celă = încăpere mică pentru păstrarea alimentelor şi a unor obiecte; celar, colac, colăci = a înfăşura rotund, a pune la cale o afacere, a căsători, a uni. Din această rădăcină mai sunt cuvintele calari (kala + ri) = a se deplasa călare, a călări; călări, călăreţ, călăraş, călărime, încala (în + cala) = a aduna avere, a se îngrăşa, a se mări; încalara (în + cal + ara) = a urca pe cal pe cineva, a face călăreţ; încalarare = încălacare pe cal.

La cuvântul rib se explică originea akk. rabbu. Cuvântul este em-ai pentru că există în limba română răbui: a unge cu dohot osia căruţei sau produse din piele pentru a rezista la umezeală, a tăbăci.

La cuvintele taka4, tak4, tag4, ta6 se explică: reduplication class – ta6-ta6 în maru Cuvintele sunt eme-gi pentru că există în limba română ta, tata: tată.

STRIGĂTUL STRĂBUNILOR

În anii 1970 arheologul Nicolae Chetraru din Basarabia a cercetat cu deamănuntul grota paleolitică de la Brânzeni, de pe malul râuleţului Racovăţ (Basarabia), la câţiva kilometri de vărsarea acestuia în Prut din partea stângă nu departe de localitatea Mitoc din judeţul Botoşani, situată pe partea dreaptă a râului. Aici ˇs-au descoperit mai multe obiecte din os de mamut prelucrate în forme ciudate cu incizii pe ele. Unul dintre ele, arătat mai jos, reprezintă un triunghi cu o latură puţin ştirbită, iar din vârful teşit al acestuia iese o coloană sau un stâlp. La baza stâlpului pe partea superioară a triunghiului, se văd trei rânduri de incizii, iar pe laturile triunghiului, în interior sunt încă două rânduri de incizii. Dar obiectul ne mai dă o zicere uluitoare pentru căpăţânele mioriticilor, strămoşii noştri au fost contemporani cu mamuţii, însă urmaşii lor au ajuns mişte maimuţe cu supuşenie străină şi behăind numai a prostie că i-ar îngrozi până şi pe morţii din mormintele străvechimii.

Vârsta acestei piese arheologice, determinată pe baza C 14, a fost dusă în paleolitic, pe la anii 35000 î.e.n. ˇdar despre „ciudăţenie” nu se pomeneşte nimic în cărţile de istorie fiind[ɔ nu dă bine la făcătura Academiei Române şi a altor lepre care ne învaţă cine suntem şi de unde venim, adică să ne căutăm baştina pe la mama Dracului sau în closetul Talpei Iadului, ori nici chiar acolo.

Obiecte asemănătoare ca vechime şi simbolistică ˇs-au descoperit pe tot spaţiul locuit de vechiul neam carpatin şi amintesc aici siturile paleolitice de la Mitoc, Tibrinu, Coşăuţi, şi Cuina Turcului. Că i-am considerat

nişte sălbatici pe aceşti pământeni uitaţi de răbojul timpului, stă mărturie orice carte de istorie care tratează perioada respectivă unde totul se oprea la ghioagă şi răgete de fiară turbată. Însă aceste obiecte, prin mesajul lor încifrat, raportat la cultura noastră populară şi la alte descoperiri arheologice, ori la informaţii venite de pe alte meleaguri şi din alte izvoare, ne ajută să mai descoperim câte ceva din istoria noastră falsificată atât de monstruos de grupările criminale ce se pretind cuiburi de înţelepciune românească, însă faptele şi datele arată că sunt numai clocitori ale Satanei.

Să purcedem a înţelege ceea ce este de înţeles chiar şi împotriva celor ce au înţeles că nu mai este nimic de înţeles despre aceste artefacte care sporovăiesc poveşti uitate sau ascunse de minţi decrepite, în veci fie pomenite cu blestem de neiutare pentru faptele lor pline de venin şi jale. Să începem cu începutul începuturilor când munţii se adunau la sfat şi omul nu umbla beat de revelaţii şi vedenii nebune pe toţi să îi adune în arcanul prostiei, să fie pe vecie robii unor lepre otrepe, învrăjmăşite şi îndrăcite, ce-au venit să ne fure trecutul, istoria, credinţa şi fiinţa, umilindu-ne şi batjocorindu-ne că am fi neam de sulă, fără ţară şi udătură, fără ţoale şi giuvaiericale, ci numai o adunătură de umplutură, pripăşită pe ăst olat pe care l-am mânjit numai cu căcat.

În acele vremuri, cu vreo 37 de milenii în urmă, oamenii care locuiau pe meleagurile noastre, din Câmpia Panoniei şi până în Câmpia Rusă, nu umblau de bezmetici ca nişte nemernici, ci se căutau unii pe alţii şi fiind puţini aveau nevoia de a se ajuta împreună ca să poată supravieţui vremurilor şi greutăţilor. Iar la ceas de odihnă se chiteau cum să mai împace viaţa cu duhurile cerurilor, şi atunci lăsau gândul să se preumble prin lumi neştiute şi neachipuite, aducând cinstire Ziditorului şi zidirilor înfăptuite din iubire şi cugetare. Aşa a fost făcut şi ciudatul obiect descoperit la Brânzeni care este în fapt o cinstire adusă Creatorului şi zămislirilor sale, reprezentând Muntele Sfânt Ceahlău şi Stâlpul Cerului, Osia Pământului, Coloana de lumină sau Pomul Vieţii ce leagă prin lumina de lumină pe Tatăl Ceresc de Maica Pământească.

La data de 6 august dimineaţa, pe vârful Toaca din masivul **Ceahlău** apare un fenomen ciudat prin suprapunerea unor umbre şi lumini care dau o piramidă de lumină sau de umbră (primele două fotografii din stânga, rândul l). Acest fenomen a fost cunoscut şi de către oamenii paleoliticului trăitori pe meleagurile dintre Nipru şi izvoarele Istrului, fiind[ɔ- şi-au conceptualizat gândurile în micul obiect (imaginea 3 din stânga, rândul l). iar pe valea Bistriţei ˇs-au descoperit mai multe locuri unde au dăinuit aceştia. Însă micul obiect mai arată şi **stâlpul cerului** sau de lumină ce iese din **Muntele Sfânt** şi se înalţă către cer cu care se uneşte în nemărginire. Mai multe mituri venite din vechea credinţă strămoşească vorbesc despre aceste concepte teologice, dar ele sunt socotite „basme” sau „poveşti” şi numai ale ivriţilor sunt revelaţii, inspiraţii şi vedenii primite toate de la Talpa Iadului prin şoapte şi scărpinări între coarne ale tartorilor. În partea dreaptă a rândului l, am pus două fotografii a vârfului Toaca cum se vede obişnuit iar intre ele, sus, este simbolul hieroglific al duhului Pitah/Ptah din religia egiptenilor şi sub acesta, acelaşi simbol cum l-au făcut oamenii care au trăit la Tărtăria pe la anii 6250 î.e.n. ˇPentru a înţelege hieroglifa care arată pământul sfânt am

să amintesc faptul că în mitologia acestui duh din religia egiptenilor se spune că el a creat cele văzute şi nevăzute din iubirea lui nemărginită faţă de Pământ. Dar acest pământ a apărut după ce duhul a aruncat un fulger de lumină în apele întunecate ale începutului iar din tălăzuirea lor ˇs-a format o movilă de pământ ce plutea în mijloc. Atunci din inima lui ˇs-a desprins un fuior de lumină şi a ajuns pe movila de pământ, iar din vorbele lui ˇs-a făcut întruparea astfel aducând viaţa să se veşnicească aici şi cei vrednici să se întoarcă înapoi în cetatea luminii lui Pitah. Mitul îl găsim şi în „cultura noastră populară" fiind[ɔ˜ în cea „academică" şi-a făcut cuibar Satana şi tot cinul întunecaţilor şi înveninaţilor care plesnesc de ură împotriva neamului românesc. Această formă de simbol a fost folosită şi de emeşi, după plecarea lor din Carpaţi, pentru a-şi construi faimoasele lor temple sub forma unor piramide în trepte, numite **ziggurate** (zig: perete, a zidi, a se ridica, a răsări + gur: cer, a coborî, a stăpâni, legătură + ad: strămoş, adică zidirea cerească de la străbunul nostru ziditorul tuturor văzutelor şi nevăzutelor), despre care specialiştii spun ceea ce n-ar trebui să spună niciodată, că ar fi fost altare de sacrificiu preluate de la akkadieni, adică de la neamul semit, care, pretind ivriţii că ar fi strămoşii lor!

Că antichitatea ştia şi altceva despre Ceahlău, unul din cei doi munţi sfinţi ai geţilor, dau în continuare o zicere a capadocianului Strabon care scrie în *Geografia* la Vll: „**peanul tracilor este numit de eleniimnul titanilor**". Aşa carele va să zică jupâneilor! Grecii amurezându-se lulea de cântarea „tracilor" şi-au tras-o spre folos şi de atunci a rămas numai a lor iar pricepuţii i-au şters pe păgubiţi din Istorie. În altă parte tot Strabon scrie că tracii şi geţii sunt unul şi acelaşi popor care însă trăiesc în ţinuturi diferite. Ca să le pun lacăt pe fleanca turbaţilor tracişti pupincurişti, le spun că înaintea făcătorului de istorii Herodot, **ţinutul locuit de geţi în Tesalia se numea Perce şi nu Tracia**, aşa că este mai corect să vorbiţi de***perci*** sau ***pârci***, poate de aici o să vă alegeţi cu

mai mult caimac. Dar melodia luată de greci de la „traci” era un imn cântat în cinstea unui zeu de obicei Apolo Hiperboreanul, adică cel venit din nordul Istrului şi odată cu cultul lui a poposit în însorita şi binecuvântata Eladă a mincinoşilor, şi cântările religioase. În limba koine, cuvintele **peon** şi **pion** aveau sensul de **stâlp sau coloană**, adică întocmai cum ne arată artefactul descoperit la Brânzeni, iar Gh. Asachi, în poeziile sale scrie muntele **Ceahlău** cu numele de**Pion,** adică după înţelegerea noastră – despre a voastră nu am tăria de a o discuta fiind[ɔ˜ ˟s-ar dărâma ceriul – acest munte era în străvechime **stâlpul cerului sau osia pământului**, întocmai cum spun zeci de „basme şi poveşti” mioritice. Şi tot grecii numeau **naiul** – instrument specific neamului de păstori arimini – **„fluierul lui Pan**”, adică nişte fluiere cu care se cânta acel cântec religios numit **pean**, şi care lor le-a plăcut atât de mult.

În rândul 2 am pus două din aceste movile/**triunghiuri** cu vârfurile una către cealaltă pentru a arăta originile simbolului Fiului Luminii sau a Omului descoperit şi la Vincea (imaginea cu ocru iar desenul este făcut cu culoare albă în partea dreaptă) şi vechi de pe la începuturile mileniului Vll î.e.n. ˟Tot pe imaginea de la Vincea se vede fulgerul Tatălui Ceresc aşa cum este dăltuit şi pe lăcaşul de cult al geţilor cunoscut sub numele de Schitul Sfânta Ana din Bucegi. Ana sau Anu era vechea denumire a Tatălui Ceresc dusă de emeşi în patria dintre Tigru şi Eufrat, iar în Carpaţi, acest nume în timp a fost înlocuit cu Sântu, Senta sau Santa. În partea de jos a imaginii în ocru se văd mai multe litere care se găsesc în mare măsură în alfabetele folosite de strămoşii noştri geţi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, doar la câteva zeci de metri de schitul Sfânta Ana!!!

Simbolul triunghiului isoscel sau echilateral a fost preluat din religia geţilor şi de către iudeo-creştini, reprezentându-l pe Dumnezeu, deşi Iahwe are ca simbol cultic faimosul „legământ” cu tuşinătură, iar făcătura nu se potriveşte deloc pentru gusturile noastre arimine. Şi în

mitologia emeş, neamul nostru răzleţit în Ki-en-gi, muntele este reprezentat printr-un triunghi isoscel, ce arăta atât muntele sfânt cât şi osia lumii cu cetatea Ziditorului ceresc.

Ivriţii auzind de asemenea subţirimi, pe loc i-au pălit revelaţiile şi au scris prin vorbăreţul lor Isaiia că locul cu pricina atât de drag întregului neam omenesc ar fi casa tuturor zeilor, adică a duhurilor cereşti unde tartorul lor nu-şi găsise sălaş pentru că se ţinea numai de rele. Pe tăbliţa 1 triunghiul isoscel este pus cu o latură în poziţie orizontală, deasupra semnului pentru Şaue arătând că este fiul Ziditorului văzutelor şi nevăzutelor ca Fiu al Omului sau Luminii, iar pe tăbliţa 22, Sântu este prezentat între două triunghiuri.

Am pus lângă acestea caduceul lui Hermes/Sarmis care reprezintă doi şerpi înfăşuraţi în jurul osiei pământului fiind simbolul înţelepciunii cereşti dăruită neamului omenesc pentru dreaptă rânduială şi cumpănire a vieţii lor pe pământ. Lângă el este hieroglifa lui Pitah, ce simbolizează înţelepciunea cerească venită din vorbirea Ziditorului şi care arată atât taina cunoaşterii cât şi a necunoaşterii. Darul înţelepciunii cereşti este o continuă muncă de cunoaştere şi re-cunoaştere a trecutelor astfel să se găsească drumuri prielnice pentru cele ce vor veni şi se vor rândui în firescul judecăţii Tatălui Ceresc. În sanscrită aceşti doi şerpi ce se înfăşoară pe coloana vertebrală a omului şi se cuibăresc în cap pentru a aduce cunoaşterea sau a înstăpâni uitarea şi necunoaşterea, se numesc Ida şi Pingala. Lângă aceasta spre dreapta, am pus un şarpe de aur descoperit într-o mină care se află în prezent la muzeul din Brad, judeţul Alba. Tot spre dreapta este oul universului care are pe el săpat un şarpe ca simbol al cunoaşterii divine, fiind foarte asemănător cu cel descoperit la Brad şi hieroglifa lui Pitah. Lângă şarpe este stilizat pomul cunoaşterii binelui şi răului, dar numai cu trei ramuri, simbol ce vine din obiectul religios descoperit la Brânzeni, şi tot aici apare spicul de grâu pe care îl găsim imprimat atât la Tărtăria cât şi în Sumer/Ki-en-gi. Dar

acest ou din piatră ce simbolizează universul, a fost descoperit la Gobekli Tepe, în Turcia fiind vechi de prin mileniul Xll î.e.n.

Dovezile arheologice şi mitologice aduse în discuţie, arată fără putinţă de tăgadă că populaţia care a făcut obiectul descoperit la Brânzeni în mileniul XXV î.e.n., a dăinuit pe aceste locuri până în timpul geţilor altfel nu puteau fi transmise miturile despre zidirea lumii de către Tatăl Ceresc şi a Muntelui Sfânt Ceahlău. Dar mai arată că această cultură ˇs-a răspândit la mii de kilometri atât către sud unde a prins rădăcini trainice prin templul de la Gobekli Tepe din mileniul Xll î.e.n., dar şi către vest, dovedite prin descoperirile de la Vincea şi datate pentru începutul mileniului Vll î.e.n. ˇIar Tărtăria vine să completeze aria dăinuirilor noastre pe aceste meleaguri din cele mai înnegurate timpuri ale preistoriei şi apoi a întunecatei istorii falsificată cu atâta ură chiar de către nişte capete mioritice puse în slujba Satanei şi a Talpei Iadului.

Să mai zic vreo două vorbe despre obiectul de os de mamut descoperit la Brânzeni ca să le fie amăreala deplină. În triunghiul-movilă, pe interior sunt incizate două şiruri de puncte ce urmăresc marginile obiectului, dar într-un colţ se vede că lipseşte o parte din acesta. Cred că cele două triunghiuri formate din puncte, sunt în fapt simbolurile Tatălui Ceresc şi a Maicii Pământeşti cum apare la Vincea prin simbolul Fiul Luminii sau a Omului, dar şi cum se vede pe tăbliţa de plumb nr. 22 a strămoşilor noştri geţi, unde capul Tatălui Ceresc este însoţit în cele două părţi de câte un triunghi echilateral. Iar în locul unde din Maica Pământească/movila iese osia pământului, sunt făcute trei rânduri de incizii, arătând al treilea simbol al Familiei Cereşti, pe Fiul Luminii sau Fiul Omului.

Dar mai am o zicere care le va crăpa rânza tuturor jegurilor, leprelor pupincuriste şi a cetelor de întunecaţi, fioroşi sutaşi ai lui Ucigă-l Toaca. Vedeţi uciganilor că tot timpul v-am judecat numai cu Toaca de pe Muntele Sfânt!

În anul 1981, arheologul Vasile Chirica, a descoperit

în straturile paleolitice de la Mitoc – Dealul Galben, de pe malu drept al Prutului, judeţul Botoşani, o amuletă din fildeş de mamut foarte ciudată pentru gândirea pricepuţilor în „historii” străvechi, scrijelată cu linii pe ambele feţe care ar arăta în fapt nişte figuri. Obiectul are dimensiuni mici fiind uşor încadrat într-un dreptunghi cu laturile de 3/4 cm. Datarea stratigrafică şi prin C^{14} a arătat o vârstă de aproximativ 26000 de ani î.e.n. ˟pentru pământul analizat unde ˟s-a găsit buclucaşa amuletă. Ca şi cea de la Brânzeni, şi amuleta de la Mitoc este o „ciudăţenie” netrecută în manualele de istorie să nu işte întrebări şi apoi dureri de cap în lumea făcătorilor de istorii şi istorioare româneşti.

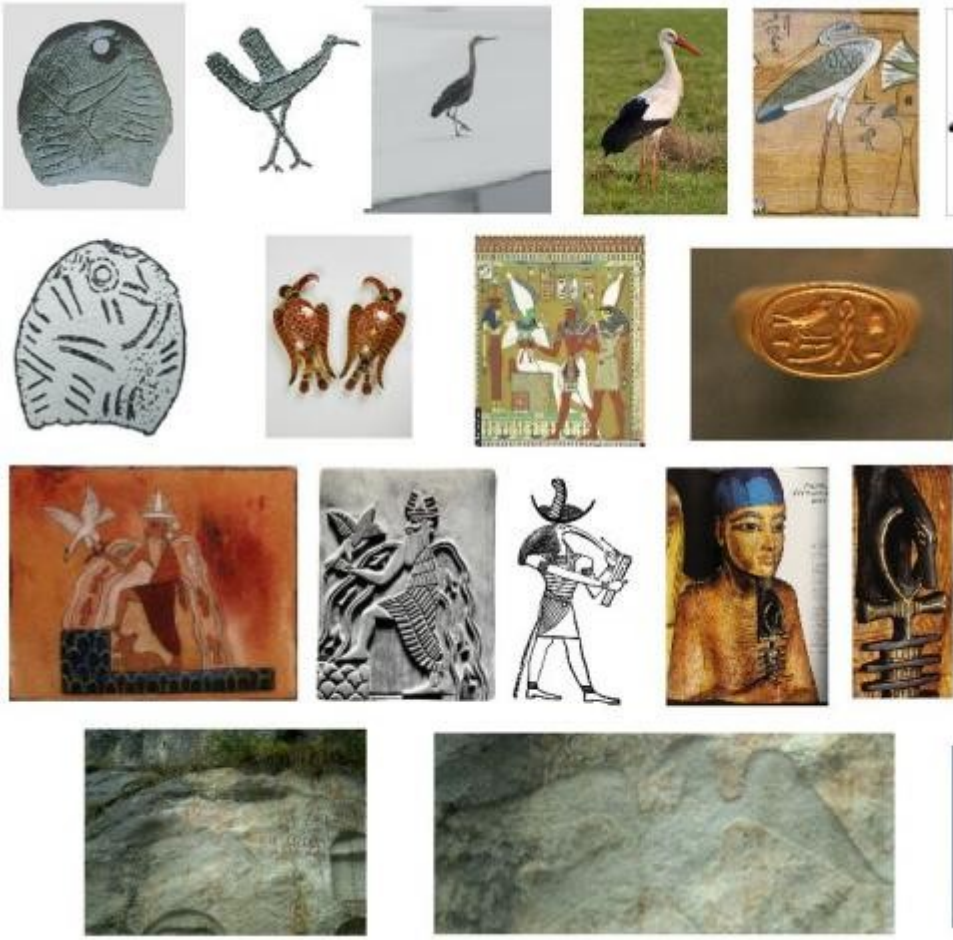

Pentru a înţelege cum ar trebui să vină vremurile pe urdinişul cunoaşterii adevărate şi nu cea „cacademică”, voi folosi fotografii ale amuletei cu ambele feţe şi alte poze ca să le fie pozna de mare supărare, iar adevărul de uimire şi mirare dus pe cărare de gândul neascultător al unui îndârjit.

Să începem cu începutul, adică faţa A a amuletei de la Mitoc, care este prima poză din stânga a rândului unu, fiind[ᘛ despre faţa B, poza din stânga a rândului doi, nu voi discuta, liniile nefiind suficient de explicite pentru o concluzie privind semnificaţia lor. Pe această faţă A se vede o pasăre cu capul către dreapta, iar sub cioc se observă mai multe semne ce ar aduce cu unele litere de pe tăbliţele de plumb ale strămoşilor noştri geţi. În spatele păsării, în dreptul picioarelor se văd alte semne despre care nu pot spune încă nimic. Am decupat pasărea din imaginea iniţială şi ea reprezintă în fapt un cocostârc sau o barză care se aşează în cuib sau se pregăteşte să-şi ia zborul din el. Imaginea 3 spre dreapta este a unui stâc iar fotografia 4 este a unei berze. Imaginile 5 şi 6 către dreapta reprezintă **stârcul** din mitologia egiptenilor aşa cum a fost el pictat cu mii de ani în urmă pe pereţii unor temple fiind totemul unor divinităţi printre care şi Pitah. Ulterior el a fost înlocuit cu un ibis. Iar în capătul din dreapta a primului rând este fotografia unui stârc din zilele noastre. Dar în mitologia Egiptului timpuriu, adică mileniul lll î.e.n. ˟apare **pasărea Benu** care era iniţial zeul morţii, dar în timp a ajuns să fie adorată ca **pasăre sfântă**, ***Ardea purpurea***, o specie de**stârc**. În astronomia veche egipteană Benu reprezenta planeta Venus. **Stârcul sfânt** era considerat zeul ocrotitor al **berbecului sfânt**. În perioada Regatulului Mijlociu din Egipt, vechii egipteni credeau că la apusul soarelui zeul **Benu este un şoim, care în zori sub formă de stârc aduce înapoi soarele.** Zeul mai era considerat că până la reînviere, el îngrijeşte sufletul lui User say Osiris cum l-au grecizat vorbitorii de koine. Unul din munţii sfinţi din religia egiptenilor care sprijină cerul se numeşte **Manu** iar celălalt **Bacau**. Ori

„manu” în limba lor dar şi emegi înseamnă soţ, soţie, bărbat, însoţitor, iar noi mai zicem şi „Omu”. Cât priveşte numele de Bacau, noi îl mai folosim şi azi prin expresia: a-şi găsi Bacăul; însemnând a da de bucluc, adică a fi judecat pentru faptele săvârşite. Ori dădeai de bucluc numai în faţa unei judecăţi sau a unui judecător, iar dacă acesta era ceresc, atunci chiar te înghesuia rău buclucul. Oraşul Bacău este nu prea departe de muntele Ceahlău. În eme-gi bini este un râu plin cu peşti, dar mitologia noastră spune că neamul mioritic a fost zidit în zodia peştilor, iar pe cer este o constelaţie cu acelaşi nume!!!

Un obiect asemănător acestei păsări sacre a fost descoperit în situl de la Gârla-Mare (3200 – 1000 î.e.n.) unde au fost găsite trei păsări stilizate cu diferite semne pe ele şi cred că erau ofrande aduse unei divinităţi cereşti. Ele sunt goale în interior iar în cavitate se aude zornăind o pietricică. Una are pe cap un fel de moţ la fel cu a stârcului, pe piept are patru linii orizontale incizate, pe aripă are trei linii realizate în aceeaşi tehnică iar către spate sau coadă are două linii. Liniile de pe aripă sunt la fel cu cele care se văd pe faţa A a amuletei descoperită la Mitoc.

Cuvântul ***cocostârc*** în Moldova se spune la barză, iar în Banat se spune stârc la aceeaşi barză. Am crede, citind aceste cuvinte că românii din est cât şi cei din vest sunt cam zevzeci de nu ştiu cum se numeşte pasărea, care potrivit tradiţiilor noastre, aduce copiii abia născuţi/plozii familiilor doritoare de a-şi perpetua cinul şi neamul. Le spun de la obraz că aceşti români sunt cu mintea acasă, însă rău ne-a pocit limba îndrăcita Academie Română cu latrinismul, slavismul, panslavismul, hungarismul, turcismul, pupincurismul şi alte izme la fel de puturoase şi otrăvitoare.

Tot în Moldova, la copilul mic se mai spune ***coca***, iar numele păsării tocmai asta subliniază, stârcul ce aduce coca într-o familie doritoare de iubire pentru neamul lui şi pentru Ziditorul Ceresc. În vechime, venirea pe lume a unui copil nu era înţeleasă ca un rezultat direct al

împerecherii, fiind atunci se considera factorul biologic – sterilitatea sau unele boli cu implicaţii directe asupra fertilităţii – numai ca un purtător al darului ceresc de renaştere a vieţii pământeşti dar şi a celei cereşti printr-o nouă fiinţă omenească. Iar infertilitatea era privită ca o pedeapsă pentru fapte aduse împotriva zidirii de început a Tatălui Ceresc şi a Fiului Omului sau Fiul Luminii. Deci darul apariţiei unui copil în familie era înţeles ca o binecuvântare a Ziditorului Ceresc pentru neamul muritor, iar lumina divină pentru noua fiinţă era adusă de această pasăre. De ce a fost aleasă ea şi nu alta, nu pot să spun ceva concret, poate că stârcul a ajuns totem matern datorită unui comportament deosebit în timpul cuibăritului şi creşterii puilor sau legat de altceva pe care noi încă nu îl ştim. Să-i descoasem pe ornitologi, poate ne luminează ei mai mult cu felul de a cuibări a stârcului şi de a-şi creşte puii. De ce stârcul şi barza au ajuns totemuri ale naşterii la români şi numai la români, nu se poate răspunde bazat pe nişte dovezi care nu mai pot fi clintite. Dar gândul mă duce la presupunea că oamenii îşi coordonau aducerea pe lume a copiilor odată cu fătarea oilor, fiind aveau o sursă de hrană sigură şi consistentă, însă mai trebuie să ţinem seama şi de factorul termic foarte important la copiii mici care se pişorcesc mereu şi tot mereu erau uzi, care, la condiţiile vitrege de atunci, iarna ar fi umblat nebuna rău cu coasa printre cocuţe şi cocuţi. Şi tot primăvara veneau la cuibărit pe meleagurile noastre, atât stârcul cât şi barza. În religia egipteană există o poveste care spune că stârcul a fost prima pasăre care a apărut după ce, din apele de început ˟s-a format prima movilă de pământ. Cum ei au plecat cei mai mulţi de aici, cred că acest concept teologic a existat mult timp în cultura strămoşilor noştri, şi atunci era în firescul lucrurilor ca stârcul să aducă muritorilor zidirea unei noi vieţi, binecuvântate de Tatăl Ceresc.

În rândul 2 de fotografii am pus de la stânga spre dreapta, faţa B a amuletei, o bijuterie descoperită în Forum Traiani, locul blestemat unde căpetenia romană şi-a glorificat robirea geţilor, iar podoaba este dovada jafului

făcut de prădătorii civilizatori asupra strămoşilor noştri. Dar mai este şi dovada materială că geţii aveau în mitologia lor povestea cocostârcului sau a berzei, fiind[ɔr bijuteria seamănă cu imaginea decupată de mine din faţa A a amuletei descoperită la Mitoc. Mai departe spre dreapta am pus o imagine dintr-un templu egiptean cu Iaho, User şi fiul lor Horus care are un cap totemic al şoimului ceresc, apoi inelul cu scrierea hieroglifică a numelui lui Pitah. Pe această bijuterie se vede o pasăre foarte asemănătoare cu pasărea din partea stângă a imaginii următoare. Aceasta îl reprezintă pe **Bunul Păstor, adică Iisus Cristos**, aşa cum îl ştiau iudeo-creştinii în secolul lV al erei noastre. În partea dreaptă a capului Bunului Păstor este o pasăre care aduce cu cea decupată de pe faţa A a amuletei, dar şi cu un stârc sau o barză. Dar este năucitor în această imagine vestimentaţia Bunului Păstor, fiind identică [u a geţilor de pe columna lui Traian, adică pantaloni, încălţăminte şi un fel de cămaşă lungă până deasupra genunchilor şi nu cea purtată de ivriţi în acele vremuri formată dintr-un fel de antereu lung până la pământ.

În rândul 3 am pus imagini cu Anu din religia emeşilor care se trudeşte la zidirea pământului şi începe cu apele curgătoare prin care sar mulţimi de peşti. Deasupra apei se vede o pasăre cu aripile desfăcute, asemănătoare cu cea descoperită la Mitoc. Spre dreapta am pus o imagine a lui Pitah cu cap de ibis care notează ceva pe o tăbliţă fiind[ɔr el era şi veghetorul sorţii tuturor fiinţelor de pe pământ şi din ceruri, iar la atâta lume fără nume şi fără număr, trebuia socoată serioasă, altfel se trăia într-o veselie şi uitare iar zidirea dintru început ˟s-ar fi ˟înţelenit în împietrire şi nu ar mai fi fost un veşnic ciclu al naşterilor, morţilor şi renaşterilor, adică a întrupărilor nemărginitului în mărginit şi a mărginitului în nemărginit ca putere a distrugerii şi refacerii vieţii şi lumilor cu chip. La început Pitah avea ca totem un stârc dar fiind adoptat de către mare parte a triburilor de pe valea Nilului, acestea au înlocuit pasărea migratoare cu una pe care o vedeau mereu, ibisul. După această fotografie urmează

chiar Pitah aşa cum îl vedeau egiptenii foarte vechi, cu o parte a creştetului vopsită în albastru simbolizând bolta cerească iar în mâini ţine un toiag sau caduceu care se termină cu o cruce ankh, şi pe partea de sus a acesteia este un cap de pasăre asemănător cu al berzei sau al stârcului. Ultima poză din rând, spre dreapta este Thot, după pricepuţii greci, aşa cum a fost Pitah asimilat destul de repede în imp˘eriul mijlociu prin noul nume dar cu simbolistica şi atribuţiile religioase ca ale vechii divinităţi.

În rândul 4 am pus o imagine cu o pasăre în zbor – Şaue – aşa cum este ea cioplită pe peretele stâncii de la schitul Sfânta Ana din Bucegi şi o barză în zbor ca să nu ne mai aburească pricepuţii cu inspiraţiile lor sataniste pline de adevăruri pe care nu le poate desluşi şi înţelege orice Guguţă.

Cuvântul Pitah poate fi ˘înţeles prin două variante raportate la vechea limbă vorbită de neamurile carpatine şi pe care o găsim în eme-gi. Prima variantă este ***bi***: vorbă, a cerceta, a urmări + ***tah***: înlocuitor, a înlocui, sens profund care vine tocmai din calitatea divinităţii ca veghetor a sorţii muritorilor. A doua variantă a numelui ar veni de la cuvântul vechi ***pita*** cu sensul de slujbă sau demnitate, adică el era cel mai mare cârmuitor al văzutelor şi nevăzutelor. Dar cuvântul ne poate duce şi la sanscritul pitar care înseamnă chiar tată, titlu purtat şi de duhul vechilor egipteni. Dar Pitah a fost înlocuit destul de repede de primul Thot, după scrierile grecilor care însă i-a luat toate atribuţiile. Ori egiptenii îl scriau pe Thot sub forma**Dahau-ti,** iar din istorie cunoaştem pe sciţii dahue care trăiau în Asia Mică în secolul lV î.e.n., cuvântul însemnând, neamul sciţilor sau Legea sciţilor, adică o doctrină teologică dusă din Carpaţi în Egipt la începuturile rânduirii acestei civilizaţii. Iar dovezile istorice, lingvistice, religioase şi mitologice tocmai asta dovedesc, dar numai pentru cei care nu se lasă otrăviţi de făcăturile Academiei Române şi a altor lepre atotştiutoare care ne fierb creierii cu fel de fel de trăsnăi şi inspiraţii drăceşti.

Am zis la început că pe faţa A a amuletei descoperită la Mitoc, sub ciocul păsării se văd nişte semne. Am copiat acest spaţiu şi l-am răsucit spre stânga cu 90 de grade după ce le-am îngroşat cu culoare neagră şi au ieşit cuvintele NIN III. În eme-gi cuvântul nin are sensul de regină, doamnă sau soră, iar **III** (Ili) înseamnă cărăuş, a aduce, a conduce, a salva, a fi strălucitor, a radia, a duce, a trimite; adică şi pentru pliscul şi glagoria noastră este întocmai ce am scris mai sus despre sensul profund al cuvântului cocostârc. Dar semnele respective au fost folosite şi de către egipteni ca numere cum arată imaginea colorată unde este precizată valoarea fiecăruia; cele trei linii verticale este cifra 3, şi semnul asemănător cu n este cifra 10. După acest model de judecare ar fi „19” de trei ori.

Diodor din Sicilia în scrierea *Biblioteca Istorică, Cartea* ll, XLVII, amintind despre ciudaţii hiperboreeni scrie astfel: „se află în Oceanos (Marea Neagră), o insulă care nu este mai mică decât Sicilia. Aceasta ar fi aşezată spre miazănoapte, fiind locuită de hiperboreeni, oameni cărora li se spune astfel fiind[ɔ, locuiesc dincolo de unde bate vântul Boreas… **Mai departe se spune că zeul Apolo vine în această insulă, tot la 19 ani, în care timp constelaţiile de pe cer îşi îndeplinesc drumul lor periodic**. În tot timpul acestei apariţii a zeului în insula lor, ei cântă noaptea cu cobzele şi dansează mereu hore şi alte jocuri începând de la echinocţiul de primăvară până la răsărirea Găinuşei (cocoşul de pe iconiţe) – Pleiadei – în prima jumătate a lui mai, bucurându-se oamenii de aceste zile frumoase”. Poate că aceste semne au vreo legătură cu astronomia fiind[ɔ la 21 iunie, în vechime la acest hotar astronomic se credea că vara se întoarce spre iarnă, apărând constelaţia Găinuşei.

Dacă răsucim spre dreapta cu 180 de grade buclucaşele semne ies cuvintele III UIU, unde cunoaştem deja sensul pentru III, iar UIU este în fapt uie, adică uliu sau pasăre răpitoare din familia acvilelor, mai pe înţelesul nostru un Şaue carpatin care duce sufletele celor răposaţi în cetatea luminii a Tatălui Ceresc, poveste păstrată în atâtea „basme" de-ale noastre precum şi pe vestimentaţie şi covoarele cu care ne-am înfrumuseţat de mii de ani casele. Pe tăbliţa 2 se vede în stânga sus, şoimuleţul ceresc în zbor către înălţimi, aşa cum ne spun multe „poveşti" de-ale noastre sau cum se văd pe multe covoare româneşti. Pe tăbliţa color cu un taur în centru descoperită la Harappa – mijlocul mileniului lll î.e.n. ˟– se văd cele două semne de pe amuleta de la Mitoc. Pe alte tăbliţe găsite în acest sit arheologic apar de două ori cele trei linii şi lângă ele, acea literă ca un U ascuţit tot de două ori.

Dacă ipoteza mea va rămâne în picioare – poftesc pe cârtitori să vină cu argumente nu cu bazaconii sau inspiraţii sataniste – **atunci trebuie să aducem apariţia scrierii fonetice pe plaiurile carpatine în mileniul XXVII î.e.n**. ˟Însă există dovada arheologică descoperită la Vincea – vasul din dreapta – unde apar de la dreapta la stânga **semnele III VIJV**l, iar scrierea dată după gustul de azi, citită de la dreapta la stânga vine **GULIU III,** şi care tălmăcită înseamnă: „gustă sau degustă Mântuitorule/Salvatorule/Fiu al Omului" (guleai: a gusta, a mânca puţin, a se înfrupta + III: Mântuitorul, Binefăcătorul, Fiul Luminii sau al Omului, Salvatorul, apărând exact în această formă şi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia). După această concluzie urmează cea potrivit căreia scrierea de la Tărtăria este una hieratică {u simboluri religioase care se interpretau şi nu se citeau.

CA UN FIRESC VINE FAPTUL CĂ STRĂMOŞII NOŞTRI ˟S-AU PREUMBLAT PRIN TORIŞTEA CARPATINĂ DE LA IZVOARELE ISTRULUI PÂNĂ ÎN VADURILE DONULUI, ÎNCEPÂND CU MILENIUL XXXVl î.e.n. ˟ŞI CHIAR DACĂ AU FOST MAI MULTE

MIGRAŢII CĂTRE ALTE ZĂRI, AU RĂMAS LOCULUI DESTUI CARE SĂ DUCĂ MAI DEPARTE ÎN TIMP SPIRITUALITATEA ACESTOR POPULAŢII AJUNGÂND LA GEŢII CEI MAI DREPŢI DINTRE TOATE NEAMURILE ŞI APOI ÎN CULTURA FABULOASĂ ORALĂ A ROMÂNILOR DESPRE CARE NU SE VORBEŞTE DELOC AZI, DATORITĂ AFURISITEI ACADEMII ROMÂNE.

NOI AM DAT LUMIII SCRIEREA FONETICĂ ŞI HIERATICĂ PRIN SIMBOLURI, MAI MULTE ALFABETE FOLOSITE DE MAI MULTE POPOARE, RELIGIA CRUCII ŞI FILOSOFIA CREŞTINĂ, DAR TOATE NE-AU FOST FURATE ÎNCEPÂND CU ANTICHITATEA ŞI CONTINUÂND CU EPOCA MODERNĂ DE CĂTRE CETELE DE ÎNTUNECAŢI, CU CARE COMORI SE FĂLESC DE NU-Ł MAI POATE CUPRINDE PĂMÂNTUL.

MĂRTURIILE PIETRELOR-RĂDĂCINI SPIRITUALE ALE

NEAMULUI CARPATIN DIN MILENIUL Xll î.e.n.

O parte din situl de la Gobekli Tepe, Turcia, din mileniul Xll î.e.n. ˟Pe stâlpul din

Un mistreţ? Şi păsări

Cosorul sau secera divină cu care se aduna prima recoltă

Şoi Şaue, sa destinulu discul s sorţii pe

centrul imaginii se vede un lup

Cioc al păsării destinului, Şaue descoperit în situl de la Gobekli Tepe

Şi pasărea destinului sau Şaue, cum a fost reprezentată pe coiful descoperit la Peretu, secolul V î.e.n.

Oul mitic, vegheat de şarpe din care ˣs-a născut universul.

Oul de calcar de la Lepenski Vir, din mileniul Vlll î.e.n.

pi la Pi ap cu ca ol st

S tatuetă descoperită la Gobekli Tepe, care ape

O şopârlă sau crocodil

Talisman descoperit la Gobekli Tepe, ce are în mijloc Pomul Vieţii dar numai cu trei

la gât două forme de V foarte pronunţate. Şaue este scris pe tăbliţa 1 cu trei astfel de V dar cu vârful în sus la fel cum apare şi pe statueta descoperită la

ramuri, fiind însoţit la stânga de şarpele cunoaşterii cereşti, iar la dreapta de Şaue, Şoimul divin (T1, caseta cu imagine stânga sus) sau Fiul Omului, adică Sântuori Tatăl Ceresc.

Cârna – Dunăreni, jud. Dolj, de prin secolul Xll î.e.n.

Unul din stâlpii de la Gobekli Tepe care are sculptat pe el un taur în avânt, sub el este un lup, iar mai jos apare o pasăre presupusă a fi de către cei care au dezgropat lăcaşul, o barză şi care se aseamănă cu cea din mileniul XXXVl descoperită în localitatea Mitoc, judeţul Botoşani. Taurul apare în lăcaşul de cult de la Parţa pus pe un soclu, alături de o figurină umanoidă, statuetele fiind din ultimul pătrar al mileniului Vll î.e.n. ˟Acest simbol se perpetuează în mitologia geţilor, ajungând să fie imagine heraldică în prima stemă a Moldovei din secolul XIV.

Dacă nu-i voi supăra prea rău pe pricepuţii noştri în tot şi în toate, le supun „divinei atenţii” aceste imagini uluitoare, să le arăt cât sunt de negri în sufletele lor de lifte trădătoare, care ne-au falsificat cu atâta ură istoria şi

continuă chiar în faţa dovezilor de netăgăduit să ne otrăvească minţile cu făcăturile lor vechi de 150 de ani.

Situl de la Gobekli Tepe este în sudul Turciei, nu departe de graniţa cu Siria, a fost un lăcaş de cult de formă circulară al oamenilor din mileniul Xll î.e.n. ˇdar aceste comunităţi care au construit asemenea monumente nu erau apărute din senin, şi nu ˇs-au apucat săracii, bântuiţi de revelaţii după ce i-au alergat vreun leu sau altă fiară turbată, să facă ei o zidire, de vrednică cinstire pentru Mântuitorul/Salvatorul care nu i-a lăsat gustare plăcută la hămesita lighioană. Simbolistica de pe aceste artefacte: taurul, şarpele, şopârla sau crocodilul, lupul, pasărea destinului, mistreţul, oile cum apar în alte locuri, scorpioni, peşti, le găsim atât **pe tăbliţa 1** ce face parte din tezaurul descoperit la Sinaia dar şi altele, cât şi pe unele iconiţe ale geţilor. În lăcaşul de cult din Anatolia mai apar şi alte animale. Ori această corespondenţă dintre simbolistica religioasă de la Gobekli Tepe se poate face numai cu spiritualitatea geţilor şi a românilor, la celelalte popoare „civilizate”, iar unul chiar „ales”, nu se găseşte nimic din elementele menţionate mai înainte. La fel este situaţia cu vecinii din jur care ne spun că am venit pe locurile acestea binecuvântate de Sântu, aduşi din closetul impˇeriului roman sau din sudul Dunării cum au primit revelaţii de la Talpa Iadului scursurile cazare ce se ţin băştinaşii plaiurilor carpatine din „vremuri imemoriale”. **Continuitatea spirituală de peste 35 de milenii în mentalul colectiv al nostru**, al strămoşilor noştri şi al acelor neştiuţi stabiliţi pe plaiurile mioritice prin scurgerile leaturilor şi veleaturilor din care ˇs-au zidit neamurile arimine, nu poate fi pusă în discuţie de nimeni care are bun simţ şi nu trăieşte din otrava revelaţiilor istorice, a internaţionalismului, a demitizării, a globalizării şi a pupincurismului satanist. Situl de la Gobekli Tepe a fost făcut de către neamurile carpatine, care în urma ultimei glaciaţiuni ce a avut loc tocmai în perioada respectivă, au fost nevoite să migreze în sud, în regiuni mai călduroase pentru a-şi salva pielea de răsuflarea plină

de suliţe a crivăţului şi îngheţului ce se înstăpânise peste partea de nord a Europei şi îşi arunca cu mare furie fuioarele nimictoare către miazăzi.

Statueta bărbatului de la Gobekli Tepe are o corespondentă la Tărtăria, dar aici este făcută din lut şi sugerează că ar fi vorba de o femeie, însă tipicul şi simbolistica este aceeaşi numai că are trei forme de V la gât, iar pe tăbliţa rotundă descoperită tot aici, simbolul lui Şaue apare cu două forme de V, aşa cum are şi statueta din situl anatolian.

Mitul facerii lumii dintr-un ou cum apare pentru prima dată în istoria lumii la Gobekli Tepe, a mai fost dovedit arheologic prin situl de la Lepenski Vir din mileniul Vlll î.e.n. ˇde pe malul drept al Dunării, acoperit acum de apele barajului de la Porţile de Fier. Aici ˇs-a descoperit un ou de calcar care are în relief mai mulţi şerpi ce imită mişcarea specifică pe lungimea oului, toţi pictaţi în culoare roşie. Legenda se găseşte amintită în cultura noastră, în ritualurile orfice şi mitraice, în cultura emeş și la neamurile aryas din India, dar toate îşi au rădăcinile aici în Carpaţi şi care au păşit în timp la Gobekli Tepe în Anatolia. Iar oul de piatră descoperit în cimitirul localităţii Corbii de Piatră din judeţul Argeş, este dovada materială a **acestei culturi fabuloase vechi de peste 35 de milenii!!!** Obiectul are pe el o inscripţie care nu a fost citită până în prezent dar nu este încă timpul pierdut pentru a cerceta şi acest colţ de istorie uitată şi ocultată.

Un studiu amănunţit ar da rău de pământ cu făcăturile culturii occidentale care ˇs-a clădit toată pe preluarea mincinoasă a multor informaţii venite din antichitate, unele falsificate cu bună ştiinţă prin secolele lV-Vlll ale erei noastre, iar altele în secolul XIX când unii ˇs-au dovedit mai civilizaţi şi mai mincinoşi ca alţii.

Deşi istoricii români, citindu-l şi citându-l **numai** pe părintele mincinoşilor Herodot, spun că geţii erau o adunătură de sălbătăciuni, care nu ştiau decât de ghioagă, sabie şi suliţă, totuşi dovezile arheologice ne arată răspândirea religiei strămoșești la alte neamuri care nu

aveau aceeaşi mamă cu a lor. Legăturile cu ţinutul geţilor şi religia lor, a neamurilor din afara acestei lumi, o găsim în discul de la Nebra din sud-estul Germaniei, la cca 60 km distanţă de locul unde se întâlnesc graniţele acestei ţări cu Cehia şi Polonia. Aici ˇs-a descoperit un disc de bronz acoperit cu aur, două săbii, câteva dălţi şi două brăţări din aur care seamănă foarte mult cu cele ale geţilor furate din dabo geto Samisetuza, toate obiectele fiind vechi de pe la 1600 î.e.n.

Am să discut numai discul pentru că el ne ajută cel mai mult să dovedim legăturile dintre locul unde a fost descoperit şi lumea geţilor. Este un obiect de cult găsit întâmplător în anul 1999, cu diametrul de 32 de cm iar pe margine are 38 de găuri mici. Diodor ne spunea că Apolo al lor sau **Zabelo** al geţilor se întorcea în insula unde-şi avea principalul templu odată la 19 ani, dar drumul făcut pe bolta cerească şi pe sub pământ cum erau concepţiile atunci, dura 38 de ani, adică un an al divinităţii solare. Discul are în prezent culoarea verde-albastru, dar iniţial avea culoarea albastru-violet.

Într-o zicere de-a noastră mioritică, din vremi străbune adică getbeget se povesteşte despre zidirea cerului, adică depărtarea lui de pământ pe care ar fi făcut-o cei şapte îngeri bătrâni sfetnicii lui Sentu/Dumnezeu, sau cei 7 arhangheli cum le zic alţii împreună cu mulţime de îngeri. Prea Înaltul ˇs-a bucurat la auzul gândului lor de izbăvire, dar le-a cerut şi oamenilor să se ostenească după puterile lor pentru zidirea dumnezeiască, adică să ajuneze mult pentru a le fi trupul şi mintea curată şi dată la cele cereşti, lăsând deoparte apucăturile pământeşti, din care

unele pline de răutăţi, fiind[ɔ astfel îngerii vor slăbi şi nu vor mai putea termina zidirea cerului. Din acele vremuri au rămas cele 7 posturi, **căci la început au fost şapte arhangheli** care au făcut cerul. Dumnezeu dădu celor şapte arhangheli aripi ca să poată merge în **tărâmul rohmanilor**, sub fundul pământului, şi de acolo să aducă piatra cea mai scumpă, Şi au adus sfinţii de acolo atâta piatră, străvezie cum e sticla şi albastră cum e floarea cicoarei şi ochii îngerilor şi au făcut din ea cerul ca o boltă deasupra pământului, şi i-au pus 7 stâlpi făuriţi tot din piatră scumpă. Ori cele două culori descrise în povestioara noastră sunt tocmai culorile de pe discul descoperit la Nebra, adică străveziu luminos şi albastru. Pe el în partea stângă este un soare din aur iar în partea dreaptă o semilună din acelaşi metal cu vârfurile îndreptate spre stânga şi are în spate, aproape de margine un fel de barcă solară tot din aur asemănătoare cu cea de pe tăbliţa 1 şi de pe medalionul împăratului get Constantius care împărăţea în imp˘eriul roman pe la anii 350. Pe disc sunt poziţionate 32 de stele din aur, iar un grup de şapte stele sunt aşezate într-o formă specială în faţa cornului de sus al semilunii. În partea de jos a discului între soare şi semilună este **un fel de seceră** tot din aur şi simboliza unealta cu care se recolta grâul, plantă din care se făcea pâinea sfinţită ce se aducea ca ofrandă Tatălui Ceresc sau **cosorul** cu care se tăiau strugurii din care se făcea vinul considerat o băutură sfântă. Cosorul sau secera, care mai târziu va ajunge sabia curbată, se vede pe pilonul din piatră de la Gobekli Tepe, dovedind vechimea acestui simbol dar şi al cultului religios practicat de aceste populaţii zeci de mii de ani.

La emeşi, lugal primea odată cu ungerea lui în templu şi o sabie sfântă sub forma unei seceri cu care trebuia să secere pe toţi duşmanii comunităţii. Şi pir-a egiptenilor primea odată cu urcarea pe tron o sabie curbată şi o seceră sfântă cu care secera primul snop de grâu adus ofrandă la templu, iar geţii îşi făureau fiecare câte o asemenea unealtă pe care ştiau să o mânuiască [u mare meşteşug.

Dar barca solară ca simbol al mitologie sacre este dovedită pe teritoriile locuite de strămoşii noştri încă din mileniul V î.e.n. ˇPentru a mai face ceva lumină, adaug informaţia că în mormântul faraonului Sethi l (1312-1298 î.e.n.) pe perete sunt pictaţi doi îngeri cu culoare albastră care stau faţă în faţă. Imaginile respective nu se mai găsesc şi în alte temple pentru a se crede că ar aparţine religiei egiptenilor iar pe un papirus din timpul lui Ramses ll (1303-1235 î.e.n.) deasupra mumiei mortului stă un înger în poziţie orizontală care ţine în mână **roata vieţii** sau roata destinului cam aşa cum apare Şaue sau Pasărea Phonix după gura grecilor, **simbol care apare la Gobekli Tepe.** Imaginea este identică ţu cea de pe tăbliţa 11 iar îngerul are barbă tunsă scurt, ori se ştie că egiptenii nu purtau asemenea podoabă, aceasta fiind specifică geţilor. Cele de mai sus arată că avem de-a face cu o relaţie strânsă dintre religia geţilor şi cea a egiptenilor încă din secolul XIV î.e.n. ˇiar aceste legături au fost stabilite poate de Orfeu despre care se spune că ar fi vizitat Egiptul înainte de războiul Troiei sau Deceneu amintit cu aceleaşi preocupări.

Chiar de le voi aduce mult venin în rânză întunecaţilor, mă voi învrednici să le mai arăt cu dovezi arheologice, **că religia Sfântului Soare, a lui Sântu şi a celor şapte îngeri bătrâni care îl ajutau pe Bunul Dumnezeu la rânduirea şi rânduiala cerurilor, noi neamul carpatin care ne ţinem geţibegeţi am practicat-o de la mijlocul mileniului ll î.e.n. ˇpână pe la 1350 în timpul primilor domni muşatini** – adică frumoşi – care îşi aveau capitala la Baia în apropiere de Fălticeni. Prima lor stemă avea în centru un cap de taur/bour solar identic cu cel descoperit la Craiova şi vechi de prin secolul Vl î.e.n.. Atât capul de bour descoperit în situl de la Craiova cât cel de pe stema Moldovei, au în frunte simbolul soarelui înrăzat pe când pe discul de la Nebra, el este prezentat chiar sub forma unui disc aşa cum era în religia egiptenilor.

Bourul din stemă are între coarne o stea cu opt raze, adică cei şapte îngeri bătrâni împreună cu Tatăl Ceresc, prin care se rânduieşte ***Calea Adevărului şi Dreptăţii lui Dumnezeu***, în partea stângă a botului sunt **şapte stele aşezate la fel ca pe discul de la Nebra**, reprezentând pe cei şapte dio din religia geţilor iar în partea dreaptă este semiluna în aceeaşi formă ca pe acest disc. Dar grupul de şapte stele aşezate pe cele două artefacte, dacă sunt unite după regula triunghiului isoscel, dau două triunghiuri, unul cu baza în sus, iar celălalt cu baza în jos, formând aşa-zisa „stea a lui David" însă având în mijloc un punct mare. Ori acest simbol se găseşte în vechiul lăcaş de cult de la Şinca Veche din mileniul V sau lV î.e.n. ˇiar aici punctul/steaua din mijloc este reprezentată printr-un cerc care este împărţit în două părţi egale printr-o şerpuire, adică simbolul înţelepciunii cereşti cum se vede în imaginea alăturată. Dar „steaua lui David" a fost descoperiotă la Vinca făcând parte din literele şi simbolurile sacre folosite de populaţiile de pe malurile Istrului, însă cu vreo 7000 de ani înainte ca îndemânaticii cazari să o fi furat de la mioriticii carpatini în secolul Xll al erei noastre când au şterpelit şi scrierea pe care au numit-o Cabala.

Grupul de şapte stele al Pleiadelor sau al lui

Zabelo/Apolo apare şi pe un car solar din epoca bronzului (2400-800 î.e.n.) descoperit în sudul Danemarcei în anul 1902, în localitatea Trundholm, fiind format dintr-un car cu şase roţi care au numai patru spiţe aranjate sub formă de cruce, iar osiile sunt unite printr-o tijă. De aceasta este fixat în partea stângă calul solar iar în partea dreaptă este un disc din bronz acoperit cu aur păstrat numai pe o parte unde se vede în mijloc grupul celor şapte puncte din care lipsesc două, fiind în poziţie identică ſu discul de la Nebra.

Acelaşi grup de stele se vede pe o monedă descoperită în Marea Britanie în anul 2005, din **categoria Maia** (imaginea de sus), iar sub calul solar sunt imprimate cel şapte stele prin şapte puncte aşa cum sunt şi pe discul de la Nebra dar mai au în plus nişte săgeţi ieşite din fiecare punct şi care au în capăt un fel de biluţă. În partea de sus a botului calului este semiluna cu o stea în cavitate cum este pe discul de la Nebra, iar în dreptul botului sunt două triunghiuri cu câte un punct în mijloc, simbolul Tatălui Ceresc din religia strămoşească pe care tâlharii iudeo-creştini l-au luat fără nicio revelaţi ci numai prin sabie, pârjol şi hoţie nemărginită. În Banat ˟s-au descoperit în anul 1840 mai multe monede de argint de tip Maia care arată pe avers bustul lui Zabelo sau Apolo după zisa grecilor, iar pe revers este o stilizare a lui Zabelo urcat pe calul solar. Deasupra capului divinităţii, dar în spate este scris YU, adică Mântuitorul. Figura calului seamănă foarte mult cu cea de pe moneda descoperită în Marea Britanie. Dar această simbolistică sacră o găsim imprimată şi pe discul descoperit la Phaistos şi datat pentru perioada 2000-1700 î.e.n. ˟el ajungând în Creta poate ca pradă de război, fiind[ɚ nu ˟s-a descoperit nimic

care să-l lege de cultura acelor locuri. Cercul cu cele şapte puncte înscrise în el, asemănătoare ca poziţie cu cele de la Nebra şi de pe stema Moldovei, este unul din semnele cele mai folosite în acest sistem de scriere. Alături de el, este cosorul identic ca formă cu cel de pe stâlpii de piatră de la Gobekli Tepe, găsindu-se pe tăbliţa rotundă de la Tărtăria, în alfabetele geţilor şi pictogramele folosite în Sumer.

Brăţările descoperite la Nebra în sud-estul Germaniei seamănă foarte mult cu cele de la Sarmisetuza şi cele făurite de sarmaţi aşa cum rezultă din imaginile de mai jos.

Brăţară sarmată, secolele lll î.e.n. ˟– lV e.n. ˟Brăţări ale geţilor

Cât timp o vom ţine cu sfintele făcături ale lui A. T. Laurian, Eliezer Schein/Lazăr Şăineanu, V. Pârvan şi toată liota de trădători de Neam şi Ţară, nu vom putea înţelege aproape nimic din aceste resturi de spiritualitate ale neamului get, care au reuşit să scape de distrugerea timpului şi înveninarea liftelor ce ne vreau numai rău şi prăpăd.

Aceste imagini sunt dovada de netăgăduit a continuităţii religiei strămoşești pe plaiurile mioritice timp de peste 3000 de ani, şi degeaba spun fel de fel de târâturi pupincuriste că am dat limbi la legământul lui Avram până ce unealta umilinţei animalice a devenit şmirghel. Dovezile prezentate arată că mint şi sunt înfrăţiţi numai cu Satana şi Talpa Iadului.

AUTENTICITATEA TĂBLIŢELOR DE LA SINAIA ESTE DOVEDITĂ DE MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ, DE CABALA, DE SCRIERILE TRISMEGISTE, DE EDDA, DE TĂBLIŢELE DESCOPERITE

ÎN IORDANIA ŞI SITUL DE LA GOBEKLI TEPE

Despre tăbliţele descoperite la Sinaia, pricepuţii noştri au SPUS fără însă a dovedi, că sunt false. Dar orice fals trebuie demascat şi arătat cum ˇs-a înfăptuit, însă ei nu au făcut-o până acum! Există zeci de argumente că tăbliţele descoperite la Sinaia o parte sunt originalele de plumb, iar o parte sunt copii din plumb făcute după cele de aur, şi pe cale de consecinţă că aceste artefacte sunt autentice. Informaţiile de pe aceste tăbliţe sunt toate veridice şi **ne povestesc adevărata noastră istorie**, chiar dacă unii ˇs-au repezit să le traducă prin greco-latină, oro manisa, traco-belita sau alte asemenea manii deocheate ce fac numai rău adevărului. Negându-ne sistematic istoria, cultura identitară şi limba nu putem decât să spunem fel de fel de aiureli dar asta numai în dauna noastră şi în folosul celor care doresc să ne vadă plecaţi de pe aceste locuri de vreo 100 de ani, de când adunătura de întunecaţi a venit ca o urdie de năvălitori odioşi pe capul nostru.

Dau ceva argumente despre autenticitatea tăbliţelor noastre, cu cele descoperite cu vreo cinci ani în urmă în Iordania!!!

Imaginea personajului din stânga care are pe cap o coroană, este înconjurată de un şarpe stilizat asemănător cu şarpele care apare pe tăbliţa 1 de plumb sub imaginea din mijloc. **Majoritatea literelor de pe cărţile descoperite în Iordania se găsesc pe tăbliţele noastre de plumb iar asta dovedeşte că ele au plecat din aceeaşi cultură sau religie!!!**

Descoperitorul acestor cărticele nu este semit cum se vede foarte limpede în imaginea de mai sus, ci urmaş al galilor cei roşcaţi care au trăit în această regiune câteva sute de ani. Pomul Vieţii aşa cum apare pe „pagina din stânga" a cărţii deschisă, este specific numai religiei noastre strămoşești, cea mai veche reprezentare fiind la Vinča şi Tărătăria pe la sfârşitul mileniului Vll î.e.n. ˟de unde a fost dus după vreo trei milenii în cultura emeş și egipteană, adică nemuţurile noastre răzleţite peste mări şi ţări. La pârliţii ivriţi, îndemn de înţelepciune şi luminare a fost numai legământul lui Iahwe cum dedovedeşte atât de limpede descoperirea de la Kuntillet Ajrud, în peninsula Sinai – 50 km sud de Cadeş (Qedesh).

În manuscrisul esen numit *Manualul de disciplină* partea intitulată *Imnurile începătorilor*, rândurile x-xi din 1, găsim rugăciunea de intrare în Frăţia Celui Ales făcându-se cu jurământul: „O să-l ţin ca făcând parte din legile înscrise pe **tăbliţele vechi,** pentru a-i aduce Domnului drept ofrandă – bunătatea buzelor mele… O voi păstra ca pe una dintre porunci înscrisă pe **tăbliţe vechi**". În peştera de la Qumran nu ˟s-au găsit decât papirusuri dar mandeenii din Samaria vecină Galileei şi Iudeei, aveau

scrisă *Cartea sufletelor – Sidra d Nishmatha*, principala lor scriere de cult – pe asemenea plăcuţe şi suluri de plumb, ei luând obiceiul de la geţi şi galii care formau marea **Frăţie a Celui Ales** sau a esenilor cum au numit-o întunecaţii şi înveninaţii ivriţi. Acum ˇs-au descoperit în Iordania în regiunea care făcea parte din Galileea şi **„tăbliţele vechi”** despre care vorbesc manuscrisele, dar întunecaţii nu spun că locul este situat în acest ţinut, unde, începând cu prima parte a secolului lll î.e.n. ˇau locuit până în secolul ll al erei noastre, **galaţii** sau **„galii cei roşcaţi**” amintiţi de tăbliţele noastre şi care practicau religia geţilor unde şi-au găsit loc de linişte sufletească şi oameni din alte neamuri. Şi tot aici dar ceva mai în sud, pe malurile de nord ale Mării Moarte îşi aveau sălaşurile esenii sau asenii amintiţi de atâtea izvoare antice.

În manuscrisul *Cele şapte căi ale păcii* descoperim cum ivriţii au ochit aceste lăcaşe ale esenilor pentru a le transforma în cuiburi ale fanatismului lor fariseic şi astfel ostilităţile sunt foarte puternice între esenii adevăraţi – geţii şi galii cei roşcaţi amintiţi de tăbliţele geţilor unde ˇs-au refugiat rumunii cu trupul neînsufleţit al lui Ili – şi cei pârâţi de Filon ca eseni care au pus stăpânire pe centrul de la Qumran în anul 26 al erei noastre iar Flavius i-a numit **zeloţi, farisei şi preoţi iudei**. Manuscrisul ne precizează cu privire la aceste fapte: „spune Maivârstnicul… mulţi sunt aceia care nu cunosc pacea pentru că ei sunt în război cu propriul corp, cu gândurile lor, cu semenii lor şi ei nu cunosc frumuseţea **Manuscriselor Sfinte**… Trei sunt lăcaşurile Fiului Omului… corpul fizic, gândurile sale şi sentimentele sale… **Manuscrisele Sfinte**… **conţin toată înţelepciunea lui Dumnezeu revelată Fiilor Luminii, chiar acele tradiţii care vin de la Eno sau de mai înainte, pe calea fără de sfârşit din trecut, din învăţăturile Celor Mari…** Şi când am ajuns să înţelegem cu ochii înţelepciunii şi să auzim cu urechile înţelegerii adevărurile fără vârstă ale Manuscriselor Sfinte, atunci noi trebuie să mergem printre Fiii Oamenilor şi să-i învăţăm, pentru că, dacă noi

ascundem cu gelozie învăţătura sfântă, pretinzând că ea ne aparţine numai nouă – dar mozaicii chiar asta spun! – atunci noi suntem ca aceia care descoperă un izvor în înălţimile munţilor şi decât să-l lase să curgă la vale pentru a potoli setea oamenilor şi a vitelor, îl îngroapă sub pietre şi pământ, lipsindu-se ei înşişi de apă, **mergeţi printre Fiii Oamenilor şi vorbiţi-le despre Legea Sfântă**spuneţi-le că ei se pot salva, ei înşişi şi că pot intra în împărăţiile cereşti… Atunci Fiul Omului va căuta pacea cu ceilalţi Fii ai Oamenilor, **chiar şi cu fariseii şi cu preoţii**, chiar şi cu cerşetorii şi cei fără de adăpost, chiar cu regii şi guvernatorii, **pentru că toţi sunt Fii ai Oamenilor, indiferent de avere sau neam**… Căutaţi pacea cu toţi Fiii Oamenilor şi lăsaţi să fie cunoscută de la aleşii Luminii, **pentru că noi trăim potrivit Legii Sfinte încă din timpul lui Eno sau mai demult… Cu mult timp înaintea Marelui Potop,** Cei Mari mergeau pe pământ şi arborii uriaşi, care au rămas în prezent o legendă, erau casa lor şi împărăţia lor.”.

J. Flavius spune că esenii când intrau ca membri în **Frăţia Celui Ales** primea fiecare o carte cu numele sfinţilor pe care trebuiau să o păstreze ca pe cea mai de preţ comoară. Când ivriţii au intrat cu sabia în centrul de la Qumran din Galileea, esenii au trebuit să-şi salveze învăţăturile sfinte şi astfel au fost ascunse pe unde au putut să nu fie găsite de prădători, întrucât religia le interzicea să lase la îndemâna celor din afara Frăţiei Celui Ales, scrierile lor sfinte primite de la strămoşul geţilor Eno.

„Tăbliţele sfinte”, adică cele descoperite acum în Iordania şi **„manuscrisele sfinte”** adică descoperite la Qumran în anul 1947 dar şi cele adunate de Ieronim timp de peste 20 de ani şi care sunt în tainiţele Vaticanului iar unele interzise publicului, formează ceea ce textul esen numeşte „Legea Sfântă”.

Iar simbolistica asemănătoare de pe tăbliţele noastre şi unele descoperite în Iordania cu cea din situl de la Gobekli Tepe arată, fără putinţă de tăgadă autenticitatea lor. Dar ne ajută în dovedirea autenticităţii

tăbliţelor de plumb descoperite la Sinaia şi hoţia făcută în dauna religiei strămoşești, numită Cabala de hoţomanii cazari.

În amintita cărticică apărută pe la sfârşitul secolului Xll, la mozaicii care locuiau în sudul Franţei, ne zic plini de fudulie: „Acesta ne învaţă că există un Elohim, un principiu care se numeşte **«răul»** şi **se află în nordul lui Dumnezeu**, deoarece se spune că de la miază-noapte se va deschide nenorocire asupra tuturor locuitorilor ţării acesteia, că tot răul vine de la nord. Şi ce principiu este acesta? **Este forma mâinii** şi ea are mulţi soli şi toţi se numesc «răul»… Şi ei sunt cei ce împing lumea în greşeală pentru că**Tohu** este nordul şi ***Tohu*** înseamnă răul care ameţeşte până ce oamenii cad în păcat şi tot instinctul rău din om provine de acolo. Rabinul Amora şedea şi rostea către ceilalţi: Mai dragi îşi sunt porţile Sionului când sunt deschise. De ce? Pentru că sunt de partea răului: dar când Israel săvârşeşte binele înaintea lui Elohim şi e demn ca aceste porţi să se deschidă, îi sunt mai dragi decât toate locuinţele lui Iacob în care este pace mereu”.

Mai spun pricepuţii cabalişti îmbolnăviţi de vedenii şi tâmpenii care toate au fost hoţii la drumul mare, că, înţelepciunea lor cabalistică este jinduită de un duh al răului ce-şi are sălaşul în nord numit Tohu, dar în fapt sunt mai mulţi iar ca simbol au „forma mâinii” Ei întunecaţilor, uşura-v-ar moartea de zile pentru îndrăcitele voastre vedenii şi înţelepciuni, de ce nu aţi vrut să ne spuneţi mai multe, poate aşa ne dădeam şi noi mai devreme puchii de la ochi şi nu rămâneam gunoaiele Europei. Uitându-mă eu pe tăbliţa 28 pe care am numit-o „album de familie” numai ce-mi sare în ochi **„forma mâinii”** din revelaţiile şi vedeniile voastre, dar care pentru mine nu sunt decât informaţii istorice adevărate despre neamul meu strămoşesc adică getbeget! În partea dreaptă sus a imaginii apar două figuri ciudate de conducători ai geţilor şi foarte diferite de celelalte. Cea aranjată mai spre mijlocul tăbliţei cu faţa spre dreapta, care are scris în spatele capului M MATYXO – mato Matigo – a fost

conducătorul geţilor în prima parte a secolul lV î.e.n. ˟de la care avem şi tăbliţa 15. Scăfârlia lui alungită vine din obiceiul sarmaţilor care îşi mutilau băieţii de mici ca să fie „frumoşi”, legându-le capul foarte strâns cu fâşii de pânză tari şi astfel craniul era obligat să se alungească foarte mult cum ne spune Strabon în Geografia sa.

Sub bust se vede o mână întinsă cu degetul mare desfăcut spre dreapta. Şi personajul din colţul dreapta sus nu era get ci scit, fiind⸢ᘐ poartă pe cap o căciulă specifică acestui neam. Sub bust are şi el mâna desfăcută cu degetul mare spre dreapta. Herodot scrie despre neamul **sciţilor, agatârşilor şi tracilor că sunt fraţi**, născuţi din femeia şarpe Echidna care era fiică de titan, **adică scoborâtă fioroasa dihanie din cer** şi **deci de neam divin,** fiind⸢ᘐ pricepuţii greci au fost primii care ne-au falsificat istoria.

Tăbliţa 13 a lui mato Maico din dabo geto Enisala în Dobrogea, cheamă la mare chelemet pe neamurile „de o mamă” traci, telagi şi iliri care împreună cu geţii sunt îndemnaţi să cinstească o sărbătoare în toiul verii. Vedem că din strigarea lui Maico lipsesc neamurile sciţilor şi asta mă duce la gândul că mustăria geţilor cu sciţii (adică şi sarmaţii) se stricase şi nu mai doreau să le vadă mutrele. Dar asta dovedeşte că şi Herodot minte când spune că Echidna a avut numai trei fiii, ori tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia coroborate cu datele din Cabala, arată că **au fost cinci fraţi născuţi din neamul titanilor**, adică cei scoborâtori din zei: sciţii, geţii, tracii, telagii şi ilirii, tot aşa cum sunt şi degetele unei mâini.

Dacă misterioşii cabalişti nu au vrut să ne spună de unde au asemenea informaţii ultrasecrete, atunci am să-i dau eu pe goarnă să nu se mai ţină semiţi pur sânge, iar cine le dovedeşte că au de mare meşteşug năravul minciunii, să îl afurisească drept îndrăcit antisemit, fascist, neonazist, naţionalist şi antipupincurist! Ei puteau lua aceste informaţii cu **„forma mâinii”** şi **tohu** de la bogomilii/vlahii din sudul Dunării alungaţi în sudul Franţei în secolul Xl, de către greci şi slavi. Dar ele pot veni chiar din **surse cazare** care sunt urmaşii acestor sarmaţi, sciţi,

roxolani şi alte seminţii mai mici, amestecaţi cu goţii rămaşi sub stăpânirea hunilor şi care erau stabiliţi pe cursul inferior al fluviului Volga sau mai către vest. **Din amestecul acestor neamuri** în care goţii – veniţi din Gotia sau Gutaland, ţinut din Suedia – au fost majoritari, **˘s-a format neamul cazarilor** vorbind un dialect cu fondul lingvistic dominant „germanic” care se folosea şi în partea de est a Germaniei în feudalismul timpuriu.

Atlas, fiul titanului Iapet a fost unul dintre regii mitologici ai tărâmurilor de la nordul Istrului şi a avut şapte fete pe care antichitatea le-a numit **pleiade.** Cea mai cunoscută – invocată şi în mitologiile din India – este **Maia**. Dar pe fostele teritorii locuite de neamul geţilor au fost descoperite zeci de monede care purtau pe ele această inscripţie Maia. În limba strămoşească cuvântul ***ma*** înseamnă mamă, iar cuvântul ***ia*** are sensul de mână deschisă, a lua, dar şi cinci, adică întocmai de spun misterioşii cabalişti, însă prea întunecaţi în misterele lor sataniste!

Dacă sciţii au practicat multe sute de ani religia geţilor, sarmaţii ţineau şi ei o religie asemănătoare, însă ambele aveau conceptul neamului scoborâtor din zei, adică din mama Echidna care era fiică de titan. Pe atunci ei nu se sfinţeau tuşinându-şi prepuţiul bărbăţiei sau ţinându-se numai să le facă rău goimilor cap de lut, apucându-se de îndrăcitul prieteşug cu Întunecimea Sa după anii 800 când **au început să practice o schismă mozaică unde Moşe, Iisus şi Mahomed erau toţi unşi cu darul şi harul înţelepciunii!!!**

Vedeţi întunecaţilor că revelaţiile şi vedeniile voastre nu sunt nici venite din ceruri şi nici pline de înţelepciune, ci numai hoţie şi ură de aţi speriat neamul omenesc cu ele, dar acum a venit şi pentru voi vremea judecăţii.

Săracii mozaici, aveau ei o nelinişte profundă, că, într-o zi va veni din nordul îndepărtat „răul” – după zicerea lor tâlhărească sau ADEVĂRUL cum este dovedit de istorie – şi le va da în vileag făcăturile mai vechi şi mai noi, iar ei vor rămâne de izbelişte

fără slujba minciunii şi pretenţiile de mărire deşartă.

În limba română veche cuvântul ***tohu*** înseamnă haos sau dezordine, iar ei nici nu ˇs-au mai obosit să traducă în ebraică zicerea mioritică, ci au preluat-o fără a clipi şi în timp **hoţia mozaică a cazarilor fiind condamnată de rabini la apariţia ei către sfârşitul secolului Xll,** a devenit prin uitare premeditată, iarăşi revelaţie şi izvor de mare cultură mozaică şi cinste aşișderea unde, goimii obligatoriu trebuie să pună botul altfel sunt afurisiţi ca antisemiţi din „vremi imemoriale”!

Şi **scrierile trismegiste** ne duc pe drumul Adevărului despre tăbliţele de la Sinaia. Încă din secolul lV î.e.n. ˇgrecii din Egipt numeau divinitatea egipteană Tehuti, Teuth, Taaut sau Thoth, cu numele de Hermes Mercurius, zeu ce apare în religia băştinașilor din imp ˇeriul vechi, adică mijlocul mileniului lll î.e.n. ˇSe credea că el se afla la originea a tot ceea ce a zămislit mintea omenească, dar **era şi stăpân al migratorilor veniţi din est** care se buluceau din „curiozitate” peste egiptenii neiubitori de asemenea vizite, zeul fiind şi Stăpân al Ţărilor Străine. Legenda spune că primul Thoth a dat egiptenilor toate ştiinţele şi arhitectura, scriindu-le pe pereţii templelor şi pe **plăci de piatră** pe care le-a îngropat la loc dosit spre a fi păstrate şi tainele lor cunoscute numai de iniţiaţi. Aceste informaţii au apărut devreme în cultura egipteană pentru că avem mărturia lui Philon din Byblos (64-141 e. n) ce a scris *Istorii feniciene*, şi el ne spune că ˇs-a folosit de scrierile venite de la Sanchuniathon, preot fenician şi mare învăţat din vechime ce a trăit în secolul X î.e.n. ˇprecum şi date culese de alţii. Spune el că Sanchuniathon a luat facerea lumii din*lărţile lui Tehuti*, adică prin acele vremuri, scrierile circulau într-un areal întins dar numai pe papirus, fiind[ɔ- dacă ar fi cărat plăcile de piatră ˇs-ar fi cocoşat rău.

Numele divinităţii Tehuti (Tehu-ti) sau Thot se mai scria şi **Dahau-ti**, care tălmăcit înseamnă neamul sciţilor sau Legea Sfântă a Sciţilor, adică a populaţiilor din nordul Istrului şi a Mării Negre, informaţie pe care o găsim şi în

discuţiile avute de getul/scitul Anacharsis cu regele lidian Cresus pe la mijlocul secolului Vl î.e.n.

Numele Tehuti are legături sonore şi semantice cu divinitatea **Tabiti** de la geţi şi sciţi, numele barbar din rugăciunea către Hermes cum dau mai jos. Dar după ultima fază de declin a civilizaţiei egiptene care a început în secolul lX î.e.n. ˇşi a ţinut până în secolul Vll î.e.n. ˇîn care scrierile lui Tehuti au fost uitate, a venit al doilea Thoth ce le-a tălmăcit, le-a scris pe papirus şi „tăbliţa sfântă" asigurând astfel renaşterea acestei civilizaţii din perioada saită (663-525 î.e.n.).

Într-o invocaţii către Hermes adoratorul zice: „Ştiu al tău nume ce străluceşte în cer, ştiu şi ale tale forme, ştiu al tău **pom** şi ştiu al tău lemn. Te ştiu pe tine, Hermes, cine eşti tu şi de unde eşti şi care este cetatea ta. Ştiu numele tale în **grai barbar** şi numele tău adevărat scris pe **sfânta tăbliţă din locul sfânt** din cetatea lui Hermes, unde te-ai născut". Prea multe ştia înfocatul discipol dar nu ne-a lămurit deplin cum suna numele lui Hermes în „grai barbar" poate n-ar mai fi rămas în istorie atâtea locuri întunecate. Dacă numele lui era scris pe „sfânta tăbliţă" într-un „loc sfânt", atunci baştina lui nu poate fi decât Sfânta Getia pentru că numai aici în antichitate se scria pe tăbliţe, iar numeroase texte ale grecilor şi romanilor vorbesc timp de peste 1500 de ani de neamul divin al geţilor şi Ţara lor Sfântă.

Şi în ***Edda*** sunt amintite **tăbliţele sfinte de aur** ale asenilor sau geţilor cei înţelepţi, pe care era scrisă întreaga înţelepciune divină, iar graiul barbar pe care îl ştia elenul este graiul mioritic vechi de milenii şi apropiat de cel al vechilor egipteni. Aceştia nu scriau decât pe papirus în perioada saită, aşa că menţionarea**tăbliţei sfinte** dovedeşte că religia lui Hermes venea din altă cultură decât cea greacă sau egipteană şi acest adevăr se ştia atunci! Să mai dau citire acestei rugăciuni: „Vino către mine stăpâne Hermes, tu, cu, multe nume, **ce cunoşti tainele ascunse sub polii cerului şi sub pământ. Tu eşti măreţul şarpe, căpetenia tuturor zeilor**

(duhurilor cereşti după zisa geţilor), tu care deţii începutul Egiptului şi sfârşitul lumii". După tradiţia antică, polul sau axul lumii sau **osia pământului era la geţi** şi mai precis în Carpaţi unde se afla şi cetatea lui Dumnezeu, iar asta zic zău că este adevăr istoric scris de nenumărate ori de scriitorii antici latini, nu revelaţie sau vedenie puturoasă, ieşită din horn ivrit! Şi le mai dau o poacă să le amuţească pe vecie fleanca: Hermes al pricepuţilor greci este un cuvânt preluat de la hiperboreeni când aceştia le-au trimis spre luminare prin fetitele/fecioarele Opis şi Hecaerge – odată cu venirea zeilor – tablele triunghiulare cu scriere escatologică. Vechii greci citeau litera H, ca „i" iar cuvântul „HER" citit „ier" are sensul de luminos, ceresc, Platon chiar a scris o lucrărică despre acest personaj Er. Cuvântul „mes" în eme-gi înseamnă prinţ sau fiu, iar textul în profunzimea lui chiar asta spune: Fiul Omului sau Fiul Luminii ca zidire neîntrupată a Tatălui Ceresc sau Sântu era şi căpetenia cetelor de îngeri, dracii îl aveau pe Satana fiul cel mai mare al lui Iahwe!

Dacă se ştia că tainele acestei religii erau scrise pe tăbliţe şi îngropate sub osia pământului înseamnă că şi**ân antichitatea târzie se ştia că geţii au reuşit să salveze din ghearele romanilor o parte din tăbliţele lor sfinte** şi le-au îngropat la loc sigur. Iar nemernicii când le-au găsit în anul 1875 chiar la poalele cetăţii lui Dumnezeu – muntele Bucegi sau Cogaion, lângă schitul Sf. Ana (Creator, Ziditorul Ceresc) – le-au şi făcut de petrecanie ascunzându-le iar pe cele mai multe făcându-le dispărute, astfel ca învăţăturile minunate ale Neamului Ales de Sântu să nu le mai ştie nimeni. Şi apelativul „măreţul şarpe" ne duce iarăşi la lumea ariminilor din Carpaţi unde şarpele era atât simbol sacru al mişcării eterne de naştere şi renaştere din moarte dar şi simbolul înţelepciunii şi cunoaşterii divine depline.

Mai punem aici şi dovada venită din scrierea iudeo-cretină numită *Apocalipsa*, unde zărghitul spune, că tartorul lui Iahwe, fiind aburcat în ceruri de către tot cioporul de întunecaţi, ajungând el în lumea veşnică a lui

Dumnezeu, odată l-a înşfăcat de coală pe „şarpele cel vechi” care era simbolul Tatălui Ceresc, l-a făcut bici şi l-a azvârlit pe pământ unde alte cete de întunecaţi l-au înhăţat repede împreună cu „proorocul mincinos” – Ili marele preot get – şi i-au pus la popreală în lacul de foc. Apoi ˇs-au pus ei pe mare treabă, alungând din ceruri pe toţi îngerii şarpelui cel vechi şi aciuindu-se în veşnicie toţi iubitorii ieşiţi din mădularul lui Avraam şi tuşinaţi la bărbăţie.

Din studierea papirusurilor greceşti din perioada elenistică a Egiptului, reiese că „religia lui Hermes” nu numai că era larg răspândită, ci practic dominantă în acest cerc al populaţiei, realitate recunoscută şi de zburdalnicul Şaul/Pavel care scrie foarte supărat de „Dumnezeul veacului acestuia” ce nu-i lăsa şi lui Iahwiţă un colţ de cer, fie el chiar cel mai întunecat, de unde să-şi diriguiască cetele pornite la robirea Neamurilor.

Rugăciunile în limba greacă ajunse până la noi, sunt prelucrări din secolele l-ll ale unor tradiţii locale mai vechi amestecate cu elemente de filosofie elenistică.

Oracolele caldeene este o altă scriere ce confirmă autenticitatea tăbliţelor de plumb descoperite la Sinaia, şi care vine de prin secolele Vll î.e.n. ˇamintind în informaţiile transmise, de monoteismul religie geţilor şi a legăturii scrierilor trismegiste cu acest spaţiu cunoscut atunci ca **Ţara Sfântă sau Cetatea lui Dumnezeu/Sântu**, care veghează şi învârte osia lumii sau axis mundi cum au scris latinii: „Căci numai el (ionul), / culegând în deplina ei înflorire Floarea Minţii/ din Puterea Tatălui (Ceresc) / posedă puterea de a înţelege Mintea Tatălui/ şi de a aşeza acea minte asupra/ tuturor obârşiilor şi asupra tuturor principiilor/ cât şi puterea de a învârti/înţelege/ **şi de a sălăşlui în veci pe axul Său neostenit”.**

Filosoful Proclos (412-487) spune următoarele despre adepţii acestor culte: „Teurgii spun că El – Timpul fără margini, Ionul – este Zeul, şi îi cântă divinitatea, **atât ca bătrân cât şi ca tânăr,** ca învârtindu-se veşnic prin sine

însuşi şi ca ion; ca atunci când concepe suma tuturor lucrurilor numărate, ce se mişcă în lumea Minţii Sale, fiind totuşi deasupra tuturor, ca infinit, datorită Puterii sale, şi totuşi este văzut în ele, **înfăşurat ca un Şarpe**.”.

Şi tot ca un şarpe se ridică spre cer energiile din locul sfânt al munţilor Bucegi, iar şarpele „cel vechi” ca simbol al sacrului şi al înţelepciunii divine aruncat cu atâta furie de iubitorii lui Iahwe din ceruri, apare pe mai multe din tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia lângă schitul Sfânta Ana cu peste 136 de ani în urmă.

DACĂ TE SIMŢI ROMÂN MAI MULT
DECÂT PE ACTUL DE IDENTITATE, ATUNCI
TREBUIE SĂ-ŢI ASUMI ACEST TRECUT FABULOS
ŞI ULUITOR AL NEAMULUI SCOBORÂTOR DIN ZEI ŞI SĂ
OBLIGI STATUL MAFIOT ROMÂN SĂ ŢI-L RECUNOASCĂ OFICIAL.

Sec?iune I.3 **Geţia – Secţiunea 2**

(a)
(b) TITANI, GIGANŢI, ATLANŢI

Despre mitologia greacă învăţăm de când deschidem ochii, că este temelia civilizaţiei antichităţii şi dacă nu ar fi fost ei, omenirea ar fi rămas tot la ghioagă şi praştie, adică într-o sălbăticie sau barbarie îngrozitoare, cum au spurcat cu mare năduf tot ceea ce nu era grec, secole de-a rândul în trecutul îndepărtat. Dar dacă o iei la socotit din aproape, atunci ai „norocul” să le aduci mare supărare ziditorilor de lumi, civilizaţii, religii şi culturi, fiind[ɔ trebuie să le pui în nas oglinda adevărului care îi arată tare hâzi şi hoţi de „se sparie gândul”.

Pentru a-i pune pe ceilalţi cu botul pe labe şi mintea în cui, subţirii greci de prin secolele Vll î.e.n. ˇs-au pus pe mare agoniseală, ticluindu-şi un panteon aproape exclusiv

antropomorfic, amoral, sacralizând cele mai degradante apucături umane ca repere de morală divină (videnia, adulterul, incestul, paricidul şi fratricidul şi în genere crima, vanitatea, trufia, lăcomia, mişelia, făţărnicia, nedreptatea) şi transformând pederastia şi scârbavnica unealtă, într-o parte importantă a religiei oficiale prin cultul falusului.

Poetul tragic Euripides (480-406 î.e.n.), spirit lucid al epocii în care a trăit pune în gura unui personaj din tragedia Hyppolitos o afirmaţie năucitoare privitoare la divinităţile lor din ceruri: „Zeii ar trebui să fie mai înţelepţi decât muritorii”.

Oratorul Isokrates (436 – 338 î.e.n.) scrie că poeţii: „au istorisit asemenea poveşti despre zei, cum nu ar cuteza nimeni să rostească nici despre duşmani; căci ei le-au reproşat zeilor nu numai răpiri, adultere şi acceptare de plocoane de la oameni, ci şi că ˟s-ar fi ˟înfruptat din carnea propriilor copii, că şi-ar fi emasculat taţii, că şi-ar fi pus în lanţuri mamele precum şi multe alte fărădelegi născocite pe seama lor”. (Asupra schimbului de bunuri, XI, 38) Aici nu se vede nici urmă de cultură, civilizaţie, sau „revelaţie” ci numai monstruozităţi care ar îngheţa de groază orice minte sănătoasă nedată după făcătură, fie ea şi elenistică!

Să vedem cine erau aceşti zei plini de răutate, lăcomie, ură şi venim şi ce făceau în lumea lor şi a pământenilor pe care îi conduceau cu bici de fier şi vorbe de foc.

Titanii în mitologia vechilor greci sunt cei şase fii ai lui Uranus şi ai Gaiei: Coeus, Crius, Cronos, Hiperion, Iapetus, Oceanos şi cele şase fiice: Mnemosyne, Phoebe, Rhea, Theia, Themis şi Thetys. Ei alcătuiau prima generaţie divină, de la zidirea lumii după zicerile lor, dar mult înainte cârdului ce ˟s-a aciuat în Olimp unde au stabilit ei cuibarul fiorosului Zeus. Uranos era o divinitate foarte veche a grecilor care stăpânea Raiul dar şi zeul suprem timpuriu, fiind fiul şi totodată soţul Gaiei sau Geea, poveste asemănătoare cu Cybele şi Atis din mitologia

frigienilor de neam arimin sau nord carpatin. Geea este considerată ca Ma, din care ˟s-au născut toţi zeii, ea apărând din haosul primordial ca prima entitate cu trup şi suflet, izvodind atât fiinţele de lumină cât şi cele trupeşti de pe pământ, trăsături foarte asemănătoare cu cele ale Tiamat din mitologie emeş/sumeriană pe care pricepuţii greci, deşi au cunoscut-o din scrierile lui Berossos şi alţii, nu au menţionat-o niciodată. Să rămână numai ei cu cultura furată de pe la alţii şi apucătura monstruoasă – pederastia – moţul lumii?

În mitologia grecilor titanii erau un grup de fiinţe cereşti venit dintr-o altă cultură care trebuia nimicit de făcătura lor şi astfel i-au făcut potrivnicii zeilor olimpieni şi ciuca bătăilor acestora. Povestea va fi reluată de ivriţi după vreo şapte secole dar drumul pe care au mers aceştia este cam acelaşi cu al grecilor. În tradiţia greacă titanii erau consideraţi adesea iraţionali şi reprezentau forţa oarbă a violenţei primitive, poveste născocită de priceputul Hesiod (secolele Vlll-Vll î.e.n.) care a fost primul ticluiter şi făcător de „adevăruri greceşti” cu care şi-a luminat neamul prin scrierea Teogonia iar pe ceilalţi i-a băgat într-o beznă că nu ştiu pe unde să-şi caute curul.

Ca să le dovedesc subţirilor greci că sunt mari hoţi şi cei mai mari mincinoşi ai antichităţii, am să le dau spre înveninare nemărginită, un mit din cultura emeş pe care europenii nu ştiu pe unde să o pună ca să nu-ı supere până la înălbăstrire, ce ne zice că Ki (poate fi citit şi Gi sau Ce) a fost o zeiţă a pământului din care ˟s-au născut toate câte cele. Acest duh al Maicii Pământeşti (ki în eme-gi înseamnă pământ iar ge are sensul de nobil, civilizator, ales) împreună cu Anu sau Tatăl Ceresc, au zămislit şapte veghetori cereşti – Annunanki – cărora le-a dat spre dreaptă rânduială atât cele din ceruri cât şi de pe pământ. La greci, fiii familiei divine erau numai şase, poate că fiind prinşi asupra hoţiei şi luând-o la fugă să scape de păruială, au pierdut în alergare un duh/zeu. În unele legende Ki şi Anu au fost frate şi soră, fiind copii lui Anşar (care simboliza totalitatea lumilor cereşti) şi Kaşir (care

simboliza totalitatea lucrurilor pământeşti), personificări anterioare ale cerului şi pământului. Fiind făptura izvoditoare a lumilor nevăzute şi văzute, cel mai iscusit fiu al lor a fost Enlil, zeul aerului. Şi iarăşi îi îndemn pe hoţomani să belească bine ochii în aceste scrieri să ia aminte pentru cei fără de minte şi ruşine, fiind[ɔ datele din aceste ziceri le demască furtişagul. Conform legendelor, cerul şi pământul au fost inseparabile până când ˇs-a născut Enlil; acesta fiind cel care a despărţit cerul şi pământul în două. Anu a luat cerul, iar Ki împreună cu Enlil, au luat pământul. Şi noi avem o povestioară muşată/frumoasă care spune că la începuturi cerul era aşa de aproape de pământ încât soarele umbla ziua deasupra capetelor oamenilor iar căldura lui, rău îi dogorea la tărtăcuţe. Atunci sfântul Petru l-a rugat pe Dumnezeu să ridice cerul cât mai sus, astfel să nu mai sufere muritorii de atâta pârjol şi de atunci aşa au rămas înfăptuirile cele vechi. Iar miturile emeş/sumeriene aminte mai sus, sunt scrise cu 2000 de ani înaintea celor greceşti, dar vechimea lor este mult mai mare, fiind[ɔ emeşii când au plecat din toriştea carpatină, ele erau deja conceptualizate. Să revin la poveştile iscusiţilor greci care ne spun că la îndemnul mamei lor, Cronos, şi-a mutilat tatăl lăsându-l fără bărbăţie şi astfel oprind „izvorul renaşterilor” i-a luat locul, devenind stăpânul universului dar mereu avea tremurici de groază fiind[ɔ într-o proorocire aflase jupânul că şi el va fi detronat de propria odraslă. Cronos avut cu Rheea copiii Demetra, Hestia, Hera, Hades, Poseidon şi Zeus.

Ajungând soţia lui Zeus, Hera îi reproşează acestuia că este prima născută şi ar trebui să-i arate mai mult respect lăsând destrăbălările pe seama muritorilor, deci îi era şi soră mai mare, şi tare mă doare acest incest ajuns morală divină, cam tot aşa cum va apărea mai târziu la ivriţi şi alţi pârliţi numai de revelaţii!

Când Zeus i-a luat tronul lui Cronos prin mişelie, fraţii mazilitului, titanii, i-au venit în ajutor şi le-au declarat război cetei de parveniţi şi uzurpatori cereşti.

Lupta – cunoscută la ei sub numele de titanomahia – a durat zece ani şi ˟s-a sfârşit cu victoria tineretului destrăbălat care le va fi exemplu demn de urmat vechilor greci aproape o mie de ani. Drept pedeapsă pentru că au înfruntat noua gaşcă de tâlhari pofticioşi de puteri cereşti, la porunca lui Zeus titanii au fost aruncaţi în Tartarus după care ˟s-au tras toate zăvoarele minciunii şi nemerniciei, crăcănându-se numai el câtu-i universul.

Denumirea mai este purtată de câţiva zei şi semizei, care erau descendenţii titanilor, şi trebuie să-i amintim în primul rând pe fiii lui Iapetus şi ai Clymenei.

Dar cuvântul titan în greacă defineşte numai aceste duhuri cereşti întrupate bătute măr de Zeus apoi aruncate din înaltul cerului pe pământ şi înghesuite în Tartaros (adică o Tărtărie după urechea scornitorilor) tot aşa cum a făcut şi plăsmuitorul Ioan în Apocalipsa lui plină ochi de minciuni şi născociri drăceşti, când l-a urcat pe Iahwe în înaltul cerului şi înhăţându-l de coadă pe şarpele cel vechi, l-a aruncat împreună cu Dumnezeul lui în iazul de foc de sub pământ. Numai limba română veche păstrează sensul profund al cuvântului titani ca fiinţe fără trup, adică numai făpturi nebuloase sau năluci cum am mai zice. Pentru *că ţi* are sensul de neam, clan, rubedenii, cei care trăiesc împreună şi *tană*: ceaţă, nebuloasă, pâclă. Şi iarăşi i-am prins cu mâţa în sac pe fudulii greci! Ca să le fie supărarea şi mai mare, le zic de la obraz că în mitologia vedică ce nu are nicio legătură cu vânjoşenia lui Hercule, Hermes sau Zeus, zieţa Danu care este fiica lui Daksha, adică Ziditorului, fiind considerată ca zeiţa primordială a apelor, mai era scrisă şi sub forma *tanai* sau *tana*, adică ceţurile cele mari ale apelor până în înalturile cerurilor de la începutul zidirii văzutelor şi nevăzutelor. Să nu ne mai aburească ei cu tana/ceaţa grecească fiind[ɔ˜ ne-a ajuns până acuma de nu am fost în stare să scoatem nasul dincolo de plăsmuirile lor îndrăcite şi cu mare îndârjire meşteșugite.

Deci grecii au luat acest mit pe baza căruia şi-au constituit propria mitologie, din cultura populaţiilor

carpatine în prima parte a mileniului l î.e.n. ˟când ˟s-au chitit să-şi pună şi ei de o religie că o fi bună la ceva şi asta, dacă neamul mioritic o cinstea cu atâta pioşenie. Ca să nu se ştie de unde au furat, au început să spurce vârtos pe geţi dar mai ales pe pelasgii cu care încă trăiau împreună prin tot Peloponezul. Dar locul hoţiei ne este dezvăluit de către poetul grec Pindar (522-443 î.e.n.) care îl aminteşte pe poetul Pherenicos din Heracleea, un înaintaş de-al său ce a lăsat scris în versuri zicerea: „Hiperboreii locuiesc în părţile îndepărtate lângă templul lui Apolo. Ei sunt cu totul nedeprinşi la război şi se trag, după cum spun tradiţiile, din neamul titanilor celor vechi; ei sunt stabiliţi sub suflul cel rece al lui Boreas şi cinstesc pe un rege din neamul arimaspilor... la hiperboreeni ˟s-au născut zeii” Şi prin secolul V al erei noastre, se mai păstra amintirea acestei lumi fabuloase de la nordul Istrului fiind amintită de poetul latin Claudian ce a scris despre pasărea fenix plină de mister că îşi are cuibul în munţii titanilor de lângă Ocean (Marea Neagră), adică în Carpaţii noştri, de nu le-ar crăpa unora rânza de ciudă. Adică să ne fie clar nouă, aşa cum le-a fost lor limpede minciuna; titanii din mitologia lor erau ştiuţi ca locuitori ai ţinuturilor unde îşi avea baştina şi neamul geţilor!

Basoreliefurile vechilor greci prezintă pe aceşti titani cu trup de bărbat care se termină de la brâu în jos printr-o coadă de şarpe. Unele sculpturi ale acestora arată că aveau două cozi de şarpe.

Giganţii sau Gigas, un alt grup de personaje mitologice legate tot de născocirile vechilor greci erau fiii lui Uranus şi ai Geei cu trupuri uriaşe născuţi din picăturile de sânge care cădeau pe pământ, după ce zeul Cronos i-a luat în luptă cinstită bărbăţia tatălui său Uranus. Printre giganţi se numărau: Alcyneus, Clythius, Enceladus, Ephialtes, Eurytus, Hyppolytus, Mimas, Pallas, Polybotes, Porphyrion şi Thoas. Se spunea că Geea/Gaia i-ar fi născut pe giganţi ca să-i răzbune pe fraţii lor, titanii, închişi de către Zeus în Tartaros. Giganţii erau sprijiniţi de mama lor (alungată de Zeus din Olimp), şi de aliaţii lor, cei

trei Hekatoncheiri. O plantă vrăjită de-a zeiţei Gaia îi ajuta pe giganţi în lupta ce o purtau cu ceata de destrăbălaţi cocoţaţi în Olimp care se dorea noua cetate a cerurilor. Aflând de aceasta Zeus interzice copiilor titanilor Hyperion şi Theia, Eos (aurora), Selena (luna), şi Helios (Ielios – soarele) să apară înainte terminării luptei, adică erau un întuneric cumplit şi numai ochii dedaţi cu întunericul şi mişelia puteau să se descurce.

Deşi de origine divină, erau totuşi muritori şi puteau fi omorâţi, dar numai de către un zeu şi un muritor în acelaşi timp, motiv pentru care zeii, în gigantomahie (lupta dintre olimpieni şi giganţi), au chemat în ajutor pe Dionysos şi mai ales Heracles a cărui mamă era muritoare (povestea este preluată de ivriţi în Apocalipsa lui Ioan sau inclusă de iudeo-creştinii greci?), ambii fiind fiii lui Zeus. Nefericiţii titani au cam dispărut pentru că ei nu puteau trăi pe pământ după vrerea şi stăpânirea lui Zeus dar unii au avut ceva feciori numiţi giganţi care sălăşluiau printre oameni. Aceştia ca fii ce nu şi-au uitat părinţii nimiciţi de vânjosul Zeus, au atacat cerul, aruncând cu stânci şi cu trunchiuri de copaci fiind însă prăpădiţi pentru vecie de către zeii olimpieni. Dacă luăm la socotit din aproape, sub aspect lingvistic numele fiilor titanilor – giganţii – descoperim că este un cuvânt compus ce provine din limba vorbită de geţi, pelasgi şi celelalte seminţii arimine prin mileniile ll-l î.e.n.

În mitologia egipteană se spune că neamul lor plecat de undeva din nord, a ajuns în valea lui Hapy datorită priceperii şi înţelepciunii păstorului ceresc Anti care i-a călăuzit către acest ţinut binecuvântat de Ziditor. Iar cuvântul *gig* înseamnă frumos, civilizator, nobil, de neam ales, adică tot un neam plin de sclipici la minte pe care Creatorul i-a izvodit şi iubit ca un părinte. Şi ne mai spun vechii greci, că, titanul Iapet ca fiu al Tatălui Ceresc şi Mamei Pământeşti a avut la rândul lui patru fii: Atlas, Cronos, Prometeu şi Epimetheus. El a fost învins de Zeus şi prăvălit în Tartar. Odrasla Prometeu este nu numai ziditorul şi părintele ocrotitor al neamului omenesc după

zicerea lor, dar el le-a dat toate cunoştinţele necesare cum să poată trăi mai uşor, aducându-le chiar focul sacru din cer ca să-şi poată pregăti hrana. Tot el le-a dat scrierea, adică atunci când grecii şi-au ticluit aceste ziceri, la nord de Istru se scria în draci iar siturile de la Tărtăria, Turdaş, Gorban, Lepenski Vir, Vinca, Koranovo şi altele confirmă din plin aceste resturi de istorie arimină descoperite în cinstitele hoţii din în miturile greceşti.

Nemuţul nostru pripăşit în Ki-en-gi, din vremi uitate, a pornit prima migraţie din Carpaţi către văile Tigrului şi Eufratului pe la mijlocul mileniului Vl î.e.n. ˇiar a doua pe la mijlocul mileniului lV î.e.n. ˇşi prin năravul scrisului, a lăsat ca moştenire urmaşilor lor şi nu ivriţilor, ceva scrieri cu miturile, legendele şi credinţele lor.

Ne zic nişte tăbliţe de lut de pe la mijlocul mileniului lll î.e.n. ˇcă după zidirea lumii, Creatorul An şi-a trimis pe pământ unul dintre cei 7 veghetori şi judecători cereşti, împreună cu fiinţele cereşti – îngerii – să îndrume la cele fireşti pe fiii Omului, după Legea Adevărului şi Dreptăţii, dar mai ales în credinţa faţă de Ziditorul lumii. Dar văzând îngerii că fiicele oamenilor sunt foc de frumoase, au început să le scapere privirile după ele. Şi aşa luaţi de iele şi de ele la prăjit cu foc dogorit, săracii nedaţi la cele lumeşti au căzut în păcat cu stricăcioasele fiice ale oamenilor. Căpetenia lor Martu sau Marţa/Marta ˇs-a ţinut el ce ˇs-a ţinut tare şi nededat la cele lumeşti, dar potopindu-l focul inimii ˇs-a dus săgeată la mama sa divină şi i-a cerut sfat să nu ajungă în mare păcat. „În cetatea mea am prieteni, iar ei şi-au luat soţii. Am însoţitori dar şi aceştia şi-au luat soţii. În cetatea mea, potrivnic prietenilor mei, numai eu nu mi-am luat soţie. Eu nu am soţie, eu nu am copii”. Maica Strălucitoare îl întreabă pe înfierbântat dacă şi muritoarea, fiica marelui preot din Ninab îi „înţelege privirea sa”, adică are şi ea mare jăratec la călcâie. Ne zice legenda că din căsătoria fiilor cerului cu fiicele oamenilor, ˇs-a născut un neam aparte de oameni, mai înalt decât cel care trăia atunci pe pământ, adică urieşi dar şi mai isteţ. Deci povestea nu este grecească

fiind scrisă cu cel puţin 2000 de ani înaintea Teogoniei lui Hesiod, şi chiar apariţia giganţilor este diferită faţă de mitologia grecilor. Însă aflând Ziditorul de această stricăciune, ˟s-a supărat foc pe odraslele cereşti pe care le-a pus la popreală şi cazne grele iar pe pământeni a hotărât să-i dea pradă unui potop nemaivăzut. După potolirea urgiei au scăpat după unele legende numai aceşti urieşi. Iar numele neamului de urieşi este amintit indirect în Geneza „6,4: În vremea aceea ˟s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime care au fost oameni cu nume”.

Dar această povestioară nu putea avea rădăcinile decât în baştina carpatină de unde au plecat emeşii, iar cei care au rămas la vatră, adică românii de azi încă mai păstrează mitul în zicerea despre jidovi.

Ca să ne dezmeticim cum vine hoţia, am să vin cu o zicere din Cartea Jubileelor, unde la 7,21-22 sunt menţionate trei categorii de oameni foarte mari: Uriaşii, Naphil şi Elio. În irlandeză, adică vechea pelasgă, cuvântul *nifl* are sensul de ceaţă sau întunecat, ascuns vederii, iar Zeus la greci mai era cunoscut ca Nefelegeretes (nefele + gerite: albite, înmulţite) care înseamnă „Cel care adună norii” şi nu trebuie o explicaţie mai bună. În limba română cuvântul *nefele* este partea de pe burtă a unei blăni de vulpe cu care se căptuşeau căciulile sau hainele din blană pe dinăuntru, fiind partea nevăzută. Mai avem tot în româna veche cuvântul *nefle* cu sensul de valoare mică, fără importanţă, deci Nafilii erau nevăzuţii, ascunşii, sau întunecaţii şi cei care fac rău.

În limba greacă nephele, înseamnă nor, sau o nălucă făcută de Zeus pentru a o substitui pe Hera de care se îndrăgostise regele lapit Ixion. Din această legătură ˟s-au născut Centaurii, printre care şi Getos, strămoşul neamului get după mintea grecilor. În textul grec cuvântul „uriaşi” este scris prin „titani” sau „giganţi”.

În Cartea lui Eno, varianta etiopiană, scrie că îngerii

veghetori ˇs-au împreunat cu fetele oamenilor şi au născut uriaşii. Dar povestea nu vine din Tora pentru că în Facerea la 6,1-6 avem zicerea „Când au început oamenii să se înmulţească pe faţa pământului şi li ˇs-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; şi din toate şi-au luat de neveste pe acelea pe care şi le-au ales. Atunci Domnul a zis: «Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci şi omul nu este decât carne păcătoasă: totuşi zilele lui vor fi de 120 de ani». Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea, şi chiar după ce ˇs-au împreunat cu fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, şi le-au născut ele copii: aceştia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume. Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ, şi ˇs-a mâhnit în inima Lui”. Oricât ne-am trudi să căutăm în Tora sau Talmud să-i găsim pe „fiii lui Dumnezeu” nu vom da nicicum de ei, ci vom găsi numai pe Satana şi tot tineretul drăcesc cum este în Iov la 2,1, Judecători la 13,17 şi Samuel Cartea 1, la 18,10!

Vedem că termenii folosiţi de ivriţi atunci când i-a pălit rău damblaua revelaţiilor, sunt cuvinte greceşti, sau ajunse în limba greacă din alte limbi cum se poate dovedi cu mare uşurinţă, ei numind pe aceşti uriaşiviteji care au un nume, ori Herodot spunea despre neamul get că este cel mai viteaz şi mai cinstit dintre toate celelalte inclusiv cel grec pentru că ivriţii în acele vremuri nu erau decât un trib de sălbătăciuni pe care istoria încă nu-l cunoştea.

Ca să-i aflăm pe aceşti uriaşi din vechime ce erau „oameni cu nume” după cum zice *Făcă-Tora*, vom căuta tot în scrierile din vechime dar nu în cele ivrite care toate sunt numai făcături îndrăcite, sau cele ale grecilor mari meseriaşi în falsuri, ci în istoria adevărată scăpate de la Marea falsificare a Militia Cristi care a început odată cu impunerea iudeo-creştinismului în anul 381 ca religie oficială în impˇeriul roman.

Împăratul roman Octavianus Augustus face o

expediţie împotriva geţilor în anul 9 al erei noastre pe care îi învinge cucerind ţinutul Panonia, iar evenimentul este cinstit cu mare pompă în capitala imp˚erială printr-un monument ridicat în Forumul din Roma. Ovidiu în Fastele scrie despre acest monument următoarele: „Măreţ este monumentul, măreaţă este statuia zeului şi demne de trofeele luate de la giganţi”**.** Asta spune istoria adevărată şi nu cea revelată din tuşinătura pistilului lui Avraam sau din bărbăţia grecului Hercules din care a ţâşnit năvalnic tot neamul omenesc!

Mai vin cu o zicere tot de la romani unde poetul Marţial, îl numeşte pe Domiţian, când purta războaie cu geţii pe la anii 86 „învingător al giganţilor” iar poetul Arruntius Stella, îl laudă pe acelaşi împărat că a obţinut un „triumf asupra giganţilor”. Mult întuneric aţi mai băgat în capul bietului român de nu mai este în stare să-şi recunoască adevărata istorie şi spiritualitate strămoşească. Cum să vă vină vouă pe gust aceste ziceri care distrug ca un pârjol toate făcăturile puse la cale împotriva neamului get de mai bine de 2000 de ani, de la care aţi furat şi v-aţi îmbogăţit! Nu se putea ca Europa să cunoască adevăratul neam scoborâtor din zei pentru că el nu se pupa cu Talpa Iadului şi nu se ţinea tot într-o hârjoană cu Satana şi nici nu venea din faimoasa antichitate greacă!

Claudian a fost un poet roman de origine greacă născut în Alexandria. În anul 395 ajunge la Roma şi intră în graţiile împăratului Honorius şi a şefului armatei Stilicon pentru care scrie mai multe panegirice şi satire împotriva celor neascultători sau clevetitori, adunate în De raptu Proserpinae, De bello gothico dar şi alte cărticele. În scrierea în care îi laudă pe romani că i-au învins pe goţi şi geţi în luptele din anii 402 şi 403, el spune că i-au învins pe titani, adică acel neam scoborâtor din zei aciuat în jurul Carpaţilor pe care toată antichitatea de până la acele vremuri aşa îl ştia. Încă mai era ceva adevăr în memoria colectivă a locuitorilor din impe-riul roman, dar Militia Cristi – fioroasa poliţie politică a iudeo-creştinismului – a

lucrat cu mare îndârjire, reuşind să falsifice toată istoria acestui neam scoborâtor din zei şi să-l scoată în afara timpurilor cunoscute. Unul dintre cei şase titani după zicerile grecilor a fost Iapet, pe care meşterii ivriţi în revelaţii l-au făcut Iafet, şi scriu aceşti plăsmuitori în Facerea pentru ortodocşi la 10,2 că fiii acestuia au fost Gomer, Magog, Tiras, Meşec sau Maş, Madai, Iavan, Tubal. Dar în textele care explică numai pe înţelesul lor, Tora şi Talmudul, scriu că Magog este Gitia iar pe Gomer îl ştim din alte izvoare că este Sciţia! Adică pretinsele revelaţii mozaice sunt numai falsuri şi hoţii la drumul mare, apărate timp de peste 1600 de ani de greci şi şărpăria de la Vatican cu sabia şi mare pârjol împotriva celor care puneau întrebări prea iscoditoare şi băgăreţe!

Numele acestui neam de viteji amintit mai sus în scrierile mozaice este geţi (*ge*: nobil, ales *+ ti*: neam, clan), taman cum îi scrie poetul latin Ovidiu în Pontice ll, 9 Lui Cotys, pe la anii 15 când se afla mazâlit la Tomis. O mărturisesc iarăşi ei obrăznicindu-se că ce au furat este tot revelat, recunoscând că aceşti uriaşi sunt fiii lui Enoh, sau Enac cum scriu în Numeri 13,33 despre neamul nostru din Palestina: „Acolo am văzut noi uriaşi, pe fiii lui Enac, din neamul uriaşilor; şi noua ni se părea ca suntem faţă de ei ca nişte lăcuste şi tot asa le păream şi noi lor”. O altă dovadă o găsim în Deuteronum 2,10-11: „Înainte au locuit acolo Emimii, popor mare, mult la număr şi înalt ca fiii lui Enac. Şi aceştia se socotesc printre Refaimi ca fiii lui Enac”, ori munţii Carpaţi mai erau cunoscuţi în antichitatea secolelor lll î.e. ˇn – Vl e.n. ˇca munţii Rifa. Mărturisirea o mai găsim în Facerea la 15,20 unde ni se spune că Elohim le-a juruit ivriţilor tot Canaanul unde locuia şi refaimii. Dacă îndepărtăm terminaţia imi care arată pluralul, avem numele tribului Refa după scrisorelele lor. Amintirea acestui neam carpatin o găsim în numele localităţii Rafa din judeţul Vrancea, la poale de Carpaţi/Rifa şi în numele oraşului Rafah din sudul fâşiei Gaza de astăzi, acolo unde locuiau aceşti refaimi ca urmaşi ai vechilor giganţi arimini oploşiţi prin acele locuri!!!

Numeroase izvoare latine spun că împăraţii romani Augustus, Domiţian şi Honorius i-au învins pe giganţi, purtând războaie crâncene cu geţii din nordul Istrului şi Panonia, deci numai geţii erau cunoscuţi în antichitate ca venind din neamul titanilor sau giganţilor. Iar aducerea lor pe lume ca „neam scoborâtor din zei" adică din îngerii păzitori şi veghetorii Tatălui Ceresc ˇs-a făcut la începutul lunii martie, după cum putem deduce din datele venite din unele izvoare antice.

Urmele acestor giganţi chiar există pe plaiurile mioritice deşi ele sunt ascunse de arheologii români. În curbura Carpaţilor, în munţii Bucegi şi alte locuri ale României, au fost scoase la lumina zile prin săpături, mai multe schelete de oameni care arată că avea o înălţime cam de 2,4 m şi chiar mai mult după mărturiile celor care au participat la săpături, unele schelete erau dublul înălţimii unui om, însă toate descoperirile au fost învăluite într-o ciudată conspiraţie şi numai câteva persoane au avut curajul să vorbească despre ele şi să prezinte fotografii pentru că, oficial, ei nu există. Ascunderea rămăşiţelor de schelete ale populaţiei gigantice care a trăit cândva pe teritoriile României, este încă o dovadă a uneltitorilor hicleniţi care se ţes şi se tot ţes în jurul istoriei şi culturii noastre să nu o cunoaştem deloc pentru că alţii se fălesc cu ea de aproape 2000 de ani şi rău le-ar veni la sfârlă să o încaseze cu ghioaga pentru nelegiuita hoţie şi minciună.

Românii au o legendă a jidovilor (urieşilor, fără a se confunda cu jidovii cazari) care spune că în vremurile de demult, aici locuiau două rase de oameni; una mai mică de înălţime cam de 1,60 m, cu pielea albă, părul castaniu închis sau negru, faţa ovală, nasul drept şi sprâncenele lungi şi arcuite. Cea de-a doua rasă era foarte înaltă trecând de 2 m. pielea albă, ochi albaştri sau verzi, părul blond sau roşcat, ondulat şi care erau foarte blânzi. Ei au adus întreaga înţelepciune cerească vechilor români, dar fiind uneori necăjiţi de ceilalţi oameni, o parte dintre ei au plecat către soare-răsare, iar cei rămaşi ˇs-au amestecat cu cealaltă rasă, rezultând o populaţie nouă.

Legenda născută în jurul Carpaţilor care aminteşte de existenţa giganţilor în această regiune dar şi la est de aceşti munţi, este descoperirea civilizaţiei Takla Makan din nord-vestul deşertului Gobi în depresiunea Tarim (tărâm în limba română înseamnă ţinut). Tărâmul Tarim se învecinează la nord cu munţii Kumlun Şan. Un împărat chinez Mu i-a atacat pe tocarii din Tarim pe la anul 1000 î.e.n. ˟şi tot un împărat Mu de-al lor, a venit la noi să vadă muntele sfânt şi să ia bob de înţelepciune de la Împărăteasa Lumii. În deşertul Takla Makan ˟s-au găsit mai multe zeci de trupuri uscate ale unei populaţii de origine europeană; bărbaţii aveau cam 2 ɱ, părul roşcat sau şaten deschis, unul era îmbrăcat cu o haină lungă până la genunchi de culoare vişiniu închis, pantaloni albaştri iar în picioare purta un fel de cizme. Era încins cu un brâu cu modele deosebite care se găsesc pe vechile ţesăturile din Europa Centrală şi Răsăriteană. Şi cizmele aveau modele cusute pe ele. Pe faţă avea pusă o pânză de culoarea hainei. Această civilizaţie a dăinuit în actuala regiune a deşertului pe la 2500 – 1700 î.e. ˟n iar ultimele rămăşite au rezistat până în secolul Vlll î.e.n. ˟Era o civilizaţie cu agricultură bazată pe irigaţii şi un comerţ foarte dezvoltat cu India de vest, Mohenjo – Daro şi Sumer. Ţineau un fel de evidenţă cu ajutorul unor bile cu semne pe ele pe care le puneau în vase iar acestea aveau la rândul lor anumite semne.

În localitatea Gorban din judeţul Iaşi a fost descoperit în anul 2001 un vas ce avea înăuntru o adevărată comoară; 21 de statuete cu simboluri feminine şi 21 de simboluri masculine împreună cu 42 bile mici de lut ars ceea ce mă face să cred că această civilizaţie a plecat pe la începuturile mileniului lll tot către est până a prins-o istoria unde au descoperit-o arheologii chinezi.

Încă o ramură a giganţilor/uriaşilor descoperită în falsificata istorie a românilor şi interzisă acestora să o cunoască!

Atlas este unul dintre titanii din generaţia a doua fiind fiul lui Iapetus şi al Clymenei/Themis şi frate cu

Epimetheus, Menoetius şi cu Prometeu. Căsătorindu-se cu Pleione, fiica lui Oceanos, au avut împreună şapte fete numite Pleiade: Sterope, Merope, Electra, Maia, Taygeta, Celaione, Alcione. În alte mituri se spune că ar fi fost căsătorit şi cu Calipso cu care ar fi avut un flăcău pe nume Auson sau după altele ar fi fost şi Latin ca urmaş al acestui cuplu ceresc. Odraslele lui Atlas, au mai fost numite în mitologia grecilor, atlanţi iar fetele atlantide.

Despre naşterea lui Atlas, legendele grecilor spun că titanul Iapetus a luat de nevasta Clymene fiica titanului Oceanos, şi a avut de la ea un băiat curajos şi cu inimă mare pe care l-au numit Atlas, după care a mai adus pe lume pe gloriosul Menoetius, inteligentul plin de şiretlicuri Prometeu, şi înţeleptul Epimetheus. Unii lingvişti moderni au încercat să descopere rădăcina numelui Atlas în indo-europeană, născocire atât de dragă culturii europene dar nu au reuşit să ajungă la fundul înţelepciunii. Am să-i ajut eu să priceapă adevărul acolo unde minciuna este de nepătruns iar falsul a ajuns sacralitate. Fiind titanii şi-au avut obârşia în ţinutul de la nordul Istrului, şi numele eroului trebuie căutat în limba acestui neam încă inexistent în istoria şi cultura Europei. Avem în eme-gi cuvântul *ad/a˚t* cu sensul de tată, strămoş, cer, cântec şi *laz* în româna veche care înseamnă teren despădurit recent pentru al folosit ca păşune sau pentru agricultură; câmp cultivat sau acoperit cu iarbă; curătură, pământ desţelenit dar şi las: alb. Sensul cuvântului Atlas, ar fi tatăl luminos sau scoborâtor din cer, adică un fel de Tată Ceresc dar foarte vechi, aşa cum erau toşi titanii; sau altă variantă semantică ari fi Ţara Sfântă. Trebuie să precizez că actualul teritoriu al României până pe la anii 1870 era acoperit în proporţie de peste 75% cu păduri, iar românii în vremurile de bejenie pentru a se feri de prădători, îşi făceau în mijlocul codrului mici poieni – curături, laze – unde îşi întemeiau aşezările ferite de ochii curioşilor.

Fiind Atlas fiu de titan şi la rândul lui titan, Zeus l-a pedepsit să poarte veşnic pe umeri bolta cerească iar tărâmul lui unde se chinuia atât de amarnic era undeva în

nord, avându-l ca tovarăş de suferinţă pe Prometeu, fratele său. Dar asta este după pana celor îndrăciţi care au pornit ca un tăvălug să falsifice tot ce nu era grec, alţii mai liniştiţi la cuget şi tot dintre a-i lor ne zic unele mituri diferite pe care trebuie să se analizăm ca să înţelegem pe unde şi-a priponit Dracu năravul ticălos.

Atlas sprijinind pământul, aşa cum a vrut îndrăcitul Zeus, iar imaginea din dreapta îl prezintă pe titan cu pământul pe umăr, în spate stând ridicat în coadă un şarpe, simbol totemic apărut foarte des pe tăbliţele de plumb iar în faţa lui vulturul cum îi sfâşâie ficatul lui Prometeu. Atât Titanul Atlas, cât şi Pelasgul Prometeu au fruntea înfăşurată cu bentiţa specifică neamului arimasp, adică a celor scoborâţi din Sântu/Senta cum se vede la Şinca Veche.

Ipotetica cetate sau ţinut Atlantida, care nu are nicio legătură cu legenda titanului Atlas, rege pe un tărâm uriaş, la nordul Istrului şi nu în nord-vestul Africii sau aiurea!

Diodor din Sicilia în scrierea Biblioteca istorică, Cartea lll, LX ne prezintă o legendă a lui Atlas astfel: „După moartea lui Hyperion – se povesteşte – fiii lui Uranos şi-au împărţit între ei domnia. Cei mai vestiţi au fost Atlas şi Cronos, Atlas a primit domnia de lângă Ocean,

iar oamenilor de pe acele meleaguri li ˇs-a spus atlanţi. Atlas şi-a dat numele său şi celui mai înalt munte din ţara sa. Se mai spune despre el că ar fi cunoscut cu deamănuntul legile mişcărilor cereşti, împărtăşind oamenilor şi teoria formei sferice; de aici vine legenda că Atlas duce pe umerii săi pământul. Şi, în această formă închipuită, în care mitologia ne înfăţişează reprezentarea globului ceresc, Atlas avea mai mulţi fii, dintre care unul, Hesperos, se deosebea prin evlavia lui, prin sâmţământul de dreptate faţă de supuşi şi prin acela al omeniei. Cândva Hesperos – urcându-se pe vârful muntelui Atlas, ca să observe astrele – ar fi fost răpit de furtuni dezlănţuite pe neaşteptate şi a dispărut de pe faţa pământului. Poporul hotărând să i se dea cinstire vrednice de un zeu, i-a fost dăruit celui mai strălucitor astru de pe cer numele său… Atlanţii care locuiesc în regiunile roditoare pe ţărmurile Oceanului, întreceau cu mult – pare-se – pe vecinii lor prin evlavie şi prin ospitalitate. Ei pretind că leagănul zeilor este ţara lor… Atlas avu şapte fiice, cărora – după numele lui – li ˇs-a dat un nume comun, Atlantide… Au fost aşezate pe cer şi au primit numele de Pleiade”. Trebuie să arăt că povestea cuviosului Hesperos aduce destul de bine cu povestea ridicării la ceruri a lui Eno al nostru din scrierea Calea/Legea Adevărului şi Dreptăţii. În aceeaşi lucrare în Cartea ll, XLlll, Diodor din Sicilia ne lămureşte unde este acest Ocean, de unde începea stăpânirea lui Atlas, scriind despre sciţii păstori care îşi întindeau stăpânirea din sudul munţilor Caucaz până în nordul lor: „ajungând până la Ocean (adică Marea Neagră pentru că sciţii nu au fost niciodată în Europa de vest, ci numai la est de Nistru) şilacul Maiotis (Marea de Azov), au mai ocupat şi restul teritoriului până la fluviul Tanais/Don (care se varsă în Marea de Azov)”. Informaţiile venite de la Diodor trebuie cântărite, dar nu cu cântarul lor mincinos, ci coroborate cu alte izvoare istorice pentru a desluşi adevărul din mâlul otrăvitor al falsului. Ne spune jupânul despre ţinuturile de miazănoapte ale Asiei care îşi avea în antichitate graniţa geografică pe Don, iar poporul vecin acestor hiperboreeni

către răsărit erau sciţii, ori istoria spune că la est de Don/Tanais erau stăpâni sciţii iar la vest de acest fluviu stăpâneau geţii sau hiperboreeni cum apar în alte izvoare. Folosirea cuvântului „ocean” şi numele celţilor i-a făcut pe mulţi istorici să pună ţinutul undeva prin insulele britanice sau Irlanda sau chiar mai aiurea numai unde îi era locul în antichitate nu! Plăsmuitorul de „biblioteci istorice” scrie că neamul sciţilor stăpânea până la lacul Maiotis care ştie orice om cu mintea acasă că este Marea de Azov, acea parte din Marea Neagră despărţită spre est de strâmtoarea Kerci. Iar neamul celţilor amintit de Diodor ce şi-a ticluit plăsmuire prin anii 40 î.e.n. ˟este confirmat de tăbliţa de plumb 46 descoperită la Sinaia care ne povesteşte cum mato Orilieo l-a penit rău pe galul Monsiro Dimpo după ce i-a cucerit cetatea făcută din trunchiuri de copac. Deci galii numiţi de Diodor şi alţii ca el „celţi” erau undeva prin sudul Moldovei între Siret şi Nistru sau Nipru, pentru că vajnicul get spune că a dat bărci oştenilor săi pentru a trece înapoi fiind[ɔ~ apele ˟s-au umflat rău datorită dezgheţului.

Vântul Boreas amintit în textul lui Diodor dar şi la alţi greci mai vechi care au scris despre sciţi sau geţi, toţi au precizat că bate în estul Europei în ţinuturile locuite de aceste popoare. Din cele arătate este dovedit fără putinţă de tăgadă că regatul lui Atlas, era undeva la nordul şi vestul Mării Negre, iar în sud se învecina cu Tracia cum precizează Platon în scrierea Republica, adică teritoriul vechii Getii sau actualul teritoriu al României, părţi din vestul şi sud-vestul Ucrainei, Ungaria, ţările care au făcut parte din fosta Iugoslavie şi Bulgaria. Din aceste ţinuturi înnegurate de uitare şi răutatea oamenilor, ˟s-au bulucit către miază-zi roiuri de urdii zburdalnice şi prădalnice iar isprăvile lor se găsesc în mulţimi de legende păstrate în scrierile anticilor.

Herodot scrie în Istorii păstrând caracterul falsificator al lucrării, că muntele Atlas despre care vorbesc vechile mituri este în vestul Africii, ca să ne îmbârlige aşa cum a făcut-o spunând că la nord de Istru

era un pământ pustiu unde trăiau numai albinele şi scumpii lor trântori!

Philon din Biblos (64-141), fenician ce a scris Istorii feniciene ne lasă mărturie în lucrarea sa despre alte fapte petrecute tot în acest ţinut miraculos, care, pentru că nu putea fi ˇînghiţit de plăsmuitorii greci, a fost scos în afara istorie. „Şi Cronos – Amon – mergând în ţinutul dinspre miazăzi, a dat întregul Egipt zeului Taaut, pentru a fi regatul său. Toate lucrurile acestea au fost consemnate pentru prima oară de cei Şapte Fii ai lui Sedek, cabirii împreună cu cel de-al optulea frate al lor, Asclepios, după porunca zeului Taaut". Să ne dumirim după mintea noastră dar spălând de mizeria minciunilor greceşti aceste informaţii; în împărăţia lui Atlas era o civilizaţie uluitoare, când neamul îndrăciţilor falsificatori încă nu scoseseră nasul în istorie. Şi tot din acest ţinut fabulos, a plecat către sud, ajungând în Egipt unde şi-a aşezat împărăţia, Cronos, fratele lui Atlas. Iar aceste fapte demne de ţinut minte chiar pentru Ziditorul lumii au fost trecute la răbojul timpului de către cei şapte cabiri, fiii lui Sedek, înaintea lui Hesiod cu vreo zece secole! Când ei ˇs-au spălat la ochi de propriile urdori şi văzând că lumea este aranjată la rosturile ei, lor rămânându-le doar un umil colţişor întunecat, atunci numai ce i-a năpădit damblaua invidiei deşarte şi ˇs-au apucat să falsifice istoria şi mitologia celorlalţi, căţărându-se ca nebunii drept singurul moţ al neamului omenesc, punându-şi falusul lui Hercules simbol religios în mârşava lor religie. Textul care sigur păstrează informaţii foarte vechi în conţinutul său, spune că Thot – Taaut a mers în ţinuturile dinspre miazăzi pe care le-a primit ca regat al său. Ori nu putea merge spre miazăzi decât dacă venea din nord adică dinspre miazănoapte. Cei din est dacă ar fi intrat în Egipt spuneau că au purces spre apus şi nu miazăzi. Despre cei şapte cabiri voi spune numai că ei erau parte componentă a religiei geţilor, fiind cinstiţi cu mare pompă chiar de către greci la anul 492 î.e.n. ˇîn vechea cetate Andania din Megara.

Iudeul Josephus Flavius, trăitor în secolul l al erei

noastre, în lucrarea Antichităţi iudaice, Cartea l, capitolul Vl, pagina 40, ne transmite date uluitoare despre originea neamului get, dar aşa cum era cunoscută atunci de către toată antichitatea inclusiv cea greacă! „Fiii lui Noe au avut la rândul lor feciori care le-au cinstit memoria, numele părinţilor fiind date popoarelor oriunde pământurile le revenea lor. Lui Iafet i ˇs-au născut şapte fiii. Teritoriul aflat sub ocârmuirea lor începea de la munţii Taurus şi Amasus, se întindea în Asia până la fluvius Tanais (Don), iar în Europa până în Gadira (Cadiz). Întrucât aceste ţinuturi ocupate de ei nu mai fuseseră locuite de oameni, numele lor au fost date popoarelor stabilite acolo. Cei cărora grecii le zic acum galateni, ˇs-au numit cândva gomarieni, fiind[ɔ erau urmaşii lui Gomer, la fel, şi sciţii îşi trag numele de magogieni de la colonia întemeiată de Magog…” Textul continuă cu înşirarea celorlaţi fii şi ţinuturile care le ocupau atunci. Trebuie să arăt că îndrăcitul ivrit J. Flavius nu vrea să ne spună cine erau „sciţii” lui Magog şi urmaşii lui „magogienii” dar pentru cinul lui întunecat de venin şi ură împotriva geţilor, scriu ei în Midraşim că Magog este Gitia, iar „sciţii magogieni” sunt în fapt geţii. Şi mai am a-i bate obrazul plăsmuitorului de „antichităţi iudaice” că a luat legenda lui Iapet de la greci cu cele şapte fete şi l-a făcut Iafet cu şapte băieţi moţaţi ce au fost primii locuitori ai părţii de sud a Europei, din estul Mării Caspice până în Iberia.

Pe acest vast teritoriu al formării primei culturi europene, în centrul lui era, după scrierile grecilorâmpărăţia lui Atlas iar după cea a ivritului J. Flavius, împărăţia Gitia, despre care românii nu ştiu nici cât negru sub unghie fiind[ɔ altora le-a revenit „meritul” de a se crăcăna ziditorii neamurilor Europei şi înţelepţii culturii europene! Mai vin cu precizarea că Iapet era un rege arimin din Tracia adică aşa cum spunea şi latinul Ovidiu despre neamul nostru străbun că era scoborâtor din zei, fiind primul neam de oameni pe pământ iar Getia, rădăcina neamului omenesc. Ne mai luminează Flavius că cei din nordul Istrului – adică geţii – pe care îi numeşte

„sciţi”, erau urmaşi ai lui Magog. Iar ce scrie el, confirmă pe deplin informaţiile din Apocriful Genezei manuscris descoperit la Qumran în anul 1948 şi care demască drept mincinoase „revelaţiile” neamului ivrit puse în Tora şi Talmud ca să se ştie că nu toţi românii au dată gura numai pentru a înghiţi făcăturile ivriţilor şi grecilor.

Aceeaşi realitate istorică menţionată de Diodor din Sicilia, Philon din Biblos şi J. Flavius, ne-o transmite şi poetul latin Horaţiu (65 î.e.n. ˟– 8 e.n.) care, într-una din odele sale către protectorul Mecena scrie: „Eu care sunt născut din părinţi săraci, şi pe care tu Mecena îl onorezi cu iubirea ta, eu nu voi muri. Peste puţin timp… eu voi vedea ţărmurile Bosporului şi ca o pasăre frumos cântătoare voi zbura peste deşerturile cele nisipoase ale getulilor şi prin câmpiile hiperboreenilor. Pe mine mă vor cunoaşte locuitorii din Cholchis şi dacii, care se prefac că nu se tem de armele noastre, precum şi gelonii de la marginile Europei; pe mine mă vor învăţa iberii cei isteţi şi cei care beau apă din Rhodan”. Vedem că iubitul poet după moarte, vrea să rămână veşnic în amintirea neamurilor sale cum sunt menţionate de autorii arătaţi mai înainte în secolul l î.e.n. ˟şi l al erei noastre, adică numai neamuri scoborâtoare din titanul Iapet care era neamul scoborâtor din ceruri. Dacă era obraz subţire şi educaţie aleasă ar fi zburat păsăroiul în lumea grecilor ce se ţineau numai cu nasul pe sus, dar i-a amintit pe cei de-o mamă cu el, adică aceste popoare se înrudeau înainte de ocuparea lor de către romani, iar faptul era cunoscut de toată lumea la mijlocul secolului l al erei noastre.

Mai găsim pentru munca noastră pe scriitorul Pseudo-Apollodor (sec. ll î.e.n.), care în lucrarea Biblioteca, (II, II.5,11 şi 119,120), scrie că muntele Atlas este situat în ţinutul hyperboreenilor, la nord de Marea Neagră. Nu există niciun motiv pentru a face o legătură pentru a căuta Muntele Atlas în Atlantida”.

Să lămurim cu ceva ziceri şi acest ţinut al hiperboreenilor pe care atât unii greci cât şi toţi romanii îl ştiau că este ţara neîmblânziţilor geţi. Poetul grec Pindar,

care a trăit în secolul VI î.e.n. ˇspune că hiperboreii erau locuitorii de pe ţărmurile Istrului şi după ce au ridica Troia împreună cu Eac şi Apollo, acesta ˇs-a întors în patria sa. Cu ceva secole mai târziu, capadocianul Strabon (63 î.e.n. ˇ– 21 e.n.) scrie înGeografia sa că: „Cei dintâi care au descris diferite părţi ale lumii spun că hiperboreii locuiau deasupra Pontului Euxin, a Istrului şi a Adriei”, adică taman ce a scris şi „priceputul” Josephus Flavius, dar aşa pe după ureche ivrită.

Valerius Flaccus (45-90 e.n.) în poemul Argonautice, lasă mărturie despre vizita argonauţilor în ţinutul hiperboreenilor/geţilor precizând că pe porţile strălucitului templu din cetatea lui Aetes era scris: „cum mai întâi regele Sesostris, a dus războaie împotriva geţilor”. Ce argumente trebuie să mai aduc la masa judecăţii adevărului, astfel ca cei ce ne-au falsificat cu atâta ură şi duşmănie istoria şi cultura, acuma după atâta amar de vreme să aibă ceva remuşcări pentru crimele făcute împotriva neamului get şi să ne recunoască rostul şi locul nostru în cultura Europei?

Una dintre faimoasele munci ale lui Hercules, flăcăul lor vestic care a „zidit” cu bărbăţia-i miraculoasă toate neamurile lumii, este cea prin care regele Tirintului şi Micenei, Eurystheus, îi cere să-i aducă spre degustare merele din grădina Hesperidelor. Fructele atât de râvnite erau din aur crescând pe un copac deosebit şi aparţinând Herei, care le primise în dar de la mama ei Gaia, cu prilejul căsătoriei cu Zeus. În această grădină a Hesperidelor, merele de aur erau păzite de Ladon, un balaur uriaş cu o sută de capete. După ce cutreieră mări şi ţări făcând fel de fel de isprăvi care au uimit lumea dar mai ales pe cei care plăteau asemenea minciuni, Hercule ajunge în ţinutul hiperboreenilor, unde se afla faimoasa grădină, şi, cu ajutorul lui Atlas, izbuteşte să fure merele, ducându-le lui Eurystheus. Să vedem cum priceputul grec l-a tras pe sfoară pe Atlas, cam aşa cum fac ei de vreo 2500 de ani de când le-a ieşit pirateria numai în câştig iar pederastia drept artă şi religie!

Prezentându-se împăratului Atlas şi rugându-l să-i arate minunile de mere, îi spune că el va ţine în spate bolta cerească cât va ţine culegerea fructelor. Fiicele lui Atlas, Hesperidele, care erau îngrijitoarele grădinii i-au dat acestuia drumul în grădină şi cu voia balaurului Ladon care o păzea, să culeagă fructele râvnite. Când ˇs-a întors la Hercules, i-a spus acestuia că poate duce el merele fiind˹ɚ˺ se cocârjise de atâta ţinut bolta cerească în spate şi n-ar fi o prăpădenie să-l mai ajute şi tânărul pus pe fapte mari. Având alte socoteli în cap, Hercule îi cere lui Atlas să ţină numai puţin timp cerul până ce el îşi va aranja haina pe umăr fiind˹ɚ˺ obosise de atâta greutate. Când Atlas a luat cerul pentru a-i îndeplini dorinţa lui Hercule, acesta a înhăţat merele şi dus a fost pentru vecie.

Merele de aur, după care le sfârâiau călcâiele îndrăciţilor greci, poame rodite de Mărul Roşu de la noi, şi un covor mioritic de azi cu miraculosul Pom al Vieţii, Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului sau Osia Pământului.

Jos, mozaic şi disc din ceramică, prezentându-l pe Hercule furând merele de aur deşi în povestea lor zice că râvnitele poame i-au fost aduse videanului grec de către titanul Atlas. Şarpele are un singur cap, iar cele trei hesperide se uită îngrozite la hoţie, apoi spre dreapta şarpele este sfătuit de o hesperidă şi mai încolo Ladon apare cu cele o sută de capete. Pe unele vase antice greceşti Ladon cu o sută de capete, este scurtat de ele de către Cimera şi Ceberus.

Dar la noi Ladon era un şarpte deosebit, aşa cum ne arată acea statuetă descoperită la Constanţa şi numită Glicon. Iudeo-cretinii au luat povestea punând-o în destrăbălarea lor unde Adam şi Eva umblau goi puşcă prin Rai, şi cum i-a văzut şarpele, ca sutaş al Satanei – de aceea mitropoliţii şi patriarhul poartă toiagul cu cei doi şerpi, să arate pe cine slujeşte – i-a şi poftit la o degustare care să îi pornească pe drumul pierzaniei hedoniste. Potlogarii ivriţi şi-au tras şi ei o menoră să-şi lumineze întunecimile în care hălăduiesc de mai bine de 2000 de ani.

Alte versiuni, poate influenţate de munţii Atlas din partea de nord-vest a Africii, spun că Hercule ar fi construit doi stâlpi ca Atlas să pună cerul şi astfel să fie eliberat de cumplita povară. Mitul în această formă are ca origine migrarea cabirilor din nordul Mării Negre în aceste ţinuturi pe care le-au numit tot după baştina strămoşilor, Atlas şi Rifa, aşa cum spuneau latinii munţilor Carpaţi.

O variantă târzie a legendei merelor de aur este şi dovada grecizării mitologiei celorlalte popoare astfel ca numai ei şi făcăturile lor să rămână adevăruri sacre, aşa cum au procedat şi ivriţii mai târziu cu făcătura lor satanistă. Spune noua scorneală că Perseu este viteazul care umbla după aceste frunte, şi, ajungând la regele Atlas care stăpânea Mauritania – de unde se vede că dintr-un

condei, meseriaşii i-au şters din istorie pe hiperboreenii şi atlanţii de la nordul Istrului – a coborât din ceruri să înfulece din mărul uriaş cu fructe numai de aur ce le văzuse de sus. Povestea spune că Atlas, bănuind ceav gânduri mişele prin prezenţa lui Perseu, îi şterge vreo două palme alungându-l. Acesta se răzbună scoţând capul Meduzei din sacu-i fermecat şi astfel regele a ajuns un mare munte cum se vede şi acum, dar adevărul istoric este altul şi încă necunoscut până în prezent. Numai că mincinoşii dispreţuind orice putere de judecată a celorlalţi, au trecut semeţ peste amănuntul care le dezvăluie mârşăvia; în nordul Africii nu cresc meri, fie ei şi roşii născociţi de mitologia grecilor. Mitul mărului care are fructe de aur se găseşte numai la noi în povestea Prâslea cel voinic şi merele de aur, iar în mitologia geţilor acest pom miraculos creştea în grădina Raiului, fiind numit şi Mărul Roşu. Amintirea mitului o găsim la goţii din Gotia-Suedia care ne-au fost vecini şi tovarăşi de viaţă vreo patru sute de ani, dar şi la irlandezi ca vrednici urmaşi ai pelasgilor ioni din Ionia. Dar tâlharii nu au furat numai merele de aur, ci şi toată teozofia arimină punând-o în traistele lui Pitagora şi Platon ca filosofie greacă. Iar după anul 380, când, împreună cu întunecaţii iudeo-creştini italici au dat lovitura de stat în imp˚eriul roman, ne-au furat religia crucii şi ca îndrăciţi sutaşi ai Satanei, ne-au nimicit istoria şi cultura scoţându-ne în afara timpului.

Cea mai mare fiică a lui Atlas cu Pleione, sirena născută pe muntele Cyllene, a fost Maia, şi împreună cu celelalte surori se numeau pleiade, fiind cea mai frumoasă dar şi cea mai timidă dintre copile. În mitologia şi religia geţilor se stabilise convingerea că neamul mioritic era scoborâtor din această atlandită sau pleiadă, iar zicerile noastre strămoşeşti ne dau un licăr de lumină spunând că de Sânziene se odihneşte soarele şi apare găinuşa, adică Pleiadele să vadă izvodul neamului zidit de ele. Numele Pleione este un cuvânt compus din româna veche astfel; *polei*: îngeri, zâne, făpturi cereşti + *one*: neam, a se strânge. De aceea ei au pus-o pe monede alături de

Sarmis, ziditorul spiritual şi salvatorul neamului de păstori carpatini. Maia a existat şi în mitologia romană, însă, reprezinta o divinitate veche de origine obscură, care avea o semnificaţie modestă în sărbătorile religioase, simbolizând primăvara, şi cred că a fost dusă în peninsulă de urdiile de ausoni, dar cu timpul cultul ei a intrat în umbra uitării. Când grecii au început să le falsifice romanilor toată mitologia, şi nevinovata Maia a fost trasă la edecul pricepuţilor navigatori pe valurile minciunilor. Constelaţia pleiadelor apare şi pe discul de la Nebra descoperit în estul Germaniei dar şi pe discul de la Trundholm din Danemarca, aici fiind prezente atât fetele cât şi cei doi părinţi, adică nouă sunt personajele cinstite de vechii locuitori. La geţi ele erau legate de cultul cabirilor şi al celor şapte îngeri veghetori izvodiţi de Tatăl Ceresc la zămislirea lumii nevăzutelor fiind numite în tradiţiile populare de azi Ursa sau Carul. În unele regiuni ale ţării ˇs-au descoperit, numiţii „urşi” care erau un fel de movile construite cu scopul de a studia cerul în timpul verii, ele fiind goale pe interior cu pereţi protejaţi de bârne groase din lemn. Localnicii le zic „urşi” pentru că iarna se retrăgeau în ele urşii pentru hibernare, poveste care nu are legătură cu comportamentul patrupedelor privind pauza lor vegetativă.

Din punct de vedere astronomic, pleiadele sunt un grup de şapte stele strălucitoare, luminând în albastru având uneori deasupra un nor de praf care le dă o imagine de uşoară nebulozitate. Lângă ele apar cele două stele mai mici, părinţii lor cereşti Atlas şi Pleione. În vechiul Egipt, Pleiadele erau asociate cu o zeiţă numită Neith sau Mama Cerească care purta în sine sămânţa vieţii cam aşa cum era Maica Pământească la strămoşii noştri cei adevăraţi, nu cei spoiţi de târâturi şi trădători.

Peleiadele/Pleiadele, fătucile titanului Atlas din poveştile lor, aşa cum apar ele pe cer şi pe discul de la Phaistos care avea rol ritualic, piesă descoperită în Creta, sub ruinele palatul regal ce ˇs-a dărâmat în urma cutremurului datorat erupţiei vulcanice de la Santorini, la anul 1645 î.e.n. ˇşi pe discul descoperit la Nebra în estul Germaniei şi care a fost făcut pe la anii 4000 î.e.n.

Poetul latin Ovidiu pe la anii 9 al erei noastre, în răvăşelul trimis conducătorului geţilor Cotiso, îl numeşte pe acesta cu tot neamul lui mioritic „neam scoborâtor din zei” dar poveste era cunoscută chiar prin secolul Vl î.e.n. ˇşi mai devreme, fiind[ɔ poetul grec Pindar amintindu-l pe confratele său Pherenicos din Heracleea, a scris despre hiperboreenii din nordul Istrului că se „trăgeau din neamul titanilor celor vechi” adică primul neam zămislit pe pământ dar venit din ceruri, nu din vreo vânjoşenie liberă şi înfierbântată sau luată ca „legământ” prin cine ştie ce scorneli drăceşti.

Pleiadele sunt surori cu Calypso, Hyas, Hyadele şi cu Hesperidele, împreună cu cele şapte Hyade erau numite Atlantide, Dodonide sau Nysiade. Dar şi numele constelaţiei nu aparţine limbii vechilor greci fiind[ɔ toate referirile mitologice de început se fac la o cultură existentă atunci în nordul Istrului, din care, ei pricepuţii hoţi şi piraţi au luat ce le-a poftit inima şi asta le-a adus un mare câştig, deci hoţia a fost considerată afacere cinstită.

Pleiade sau *peleiade* cum le-a scris Herodot este un cuvânt aparţinând vechiului lexic vorbit de români prin mileniile ll-l î.e. ˇn fiind compus din **polei:** îngeri, năluci din ceruri + *ade:* strămoş, tată, adică îngerii bătrâni/veghetorii sau arhangheli. Ele mai erau cunoscute

sub numele de Perside, dar şi acest cuvânt vine din vechea limbă rumună, fiind format din *per*: fiul lui – în emegi avem *ber:* a străluci, păstori + *side/şede*: în subordine, sub supraveghere; iar Maia era numită Persica, zicere formată din *per*: fiul/fiica lui sau strălucire, păstori *+ sica*: întocmai după original, adevărat. Mai avem cuvântul *şică*: foiţă de alamă, fir strălucitor şi *şicui*: a polei cu aur. Cuvintele în sine arată un raport de subordonare sau de legătură maternală între fiinţele din ceruri şi pământenii păstori, sau neamul scoborâtor din zei.

În mitologia noastră este vorbă de ţinere aminte că Ceahlăul ar fi un munte sfânt şi aici era unul din cei doi munţi sfinţi ai vechimilor fără de timp, iar povestea are un sâmbure de adevăr fiind[ɔ- într-o legendă a chinezilor se spune că împăratul Mu, a plecat spre soare-apune la împărăteasa lumii să ia vorbă de înţelepciune pentru neamul său. Şi zic ei că a ajuns într-o ţară din străfundurile apusului, acoperită de păduri şi şi brăzdată de ape repezi şi mari, iar aici era un munte sfânt unde creştea Piersicul cu fructe de aur care odată mâncate aduc nemurirea. Adică un Măr Roşu de pe la noi cu merele lui de aur care gustate, aduc şi ele nemurirea.

Legat de această poveste a antlantidei Maia care se mai numea Persida sau Persica, amintesc şi numelePerke care era vechea denumire a îinutului botezat de greci Tracia, pe care pricepuţii indo-europenişti încearcă să o scoată din *per (k)* ce ar însemna în făcătura lor, munte, vârf, movilă. El vine de la *pir/bir*: păstori, a străluci, a arde cu flacără, a se mişcă *+ ci/gi:* nobil, civilizator, ales, fiind[ɔ- râmânii din Albania spun pir la flacără, cuvânt onomatopeic ce imită arderea cu flacără puternică unde se aud uşoare pocnituri, adică pir, pir. *Parce* la romani era zeiţa naşterii şi destinului iar în româna veche avem cuvântele *perce*: bărbat sau tânăr care munceşte la stână fără atribuţii speciale; *bârce*: oi; *berce*: cu coadă scurtă sau scurtată, fără coadă; căciulă fără vârf, căciulă teşită aşa cum purtau toţi geţii, dumbravă, pădurice, oaie cu lână creaţă şi scurtă, crestături făcute pe ceva (poate năravul

lor de a scrie pe stânci).

Bercea este nume de familie la români ce aminteşte peste timp această realitate istorică, a vechiului nume al Traciei. Iubiţii tracişti vor plesni de ciudă văzând că nebunia lor se sprijină pe o făcătură a grecilor, tot aşa cum romanii, începând cu secolul ll î.e.n. ˇi-au numit pe geţi cu numele de daci, ţara lor era Dacia şi de aici a ieşit nebunia dacistă.

Tot legat de numele Persida şi Persica, din terminaţia celor două cuvinte (sida şi sica), vechii greci l-au făcut pe Sedek, părintele cabirilor, iar ivriţii preluând povestea l-au scornit pe Melkisedec, adică regele (meliki) Sedek al cabirilor!

Amintirea acestor lumi pierdute şi falsificate o putem descâlci ajutându-ne şi de Iliada, care ne spune că viteazul lor Ahile se ruga când îl apuca dorul de stăpânul lui ceresc, la „Zeus cel mare, Domnul Dodonei, pelasgilor, care trăieşte departe, şi apără de frig Dodona prinsă de iarnă”. Ori Zeus nu umbla prin frig sau zăpadă la fel ca toţi supuşii lui greci, fiind[ɔ̯ le-ar fi ˇîngheţat durligele dar şi durligosul mădular cu care făceau prăpăd când ieşeau la vânătoare de femeiesc. Numai geţii aveau divinităţile lor ce sălăşluiau pe crestele munţilor acoperiţi de zăpadă, unde frigul te zgâlţâia zdravăn dacă nu aveai pantaloni şi cojoc până în pământ iar capul să îl acoperi cu căciula turtită (berce sau perce). Pe preotesele acestui sanctuar, Herodot le-a numit peleiades (*polei*: înger, fiinţe de lumină venite din cer + *ad/aˇt:* strămoş, tată) şi spune că cea care a fondat altarul sub un stejar se numea Pelasgia. Ori cuvântul „peleiades” arată hoţia grecilor fiind[ɔ̯ apare mai târziu tot la ei dar sub forma Pleiades, adică modificat să nu mai ştie nimeni pe unde au dat rău cu şoalda. Peleiades înseamnă tocmai îngerii străvechi sau strămoşii din ceruri, întocmai cum se considerau geţii ca scoborâtori din aceste stele, numite de greci peleiades, dar cuvintele au fost preluate din limba vorbită de pelasgii cu care au convieţuit peste 1000 de ani, ziditoarea altarului fiind vrednica arimină Pelasgia, fie-i în veci numele pomenit!

Acestui Zeus al grecilor de la Dodona, amintit începând cu mijlocul secolului Vll î.e.n. ˇi se mai spunea şiNaios, dar cuvântul *neios* în limba română însemnă acoperit cu multă zăpadă sau luna decembrie. Mai avem cuvântul *dudună*: termen de politeţe care se dădea în trecut femeilor şi fetelor din oraş, cam tot aşa cum erau respectate şi preotesele care locuiau între zidurile lăcaşelor de cult. Deci iarăşi nu este vorba de divinitatea grecilor cum falsifică arheologii lor azi istoria. Dodona a fost un sanctuar foarte vechi din mileniul ll î.e.n. ˇîn nord-vestul Greciei de azi, închinat Zeiţei Mamă Gaia, care era numită aici Dione (dio: sfânt + one: neam, a fi ˇîmpreună) iar la geţi avem Maica Pământească. Aici ˇs-au descoperit inscripţii în miceniană (vezi discul de la Phaistos unde apar şi pleiadele) şi iliră, sanctuarul fiind folosit de către populaţiile de păstori din nord şi după 650 î.e.n. ˇcând apar inscripţiile în greacă închinate lui Zeus Naios dar asta nu înseamnă că era un lăcaş de cult grec fiind[ə- numele divinităţii nu are nimic cu panteonul lor. Aici exista un crâng sfânt şi un stejar sfânt, arbore specific numai religiei geţilor iar în prezent românilor, vechii greci având ca sfânte, bărbăţia lui Hercules şi a lui Zeus.

Chiar şi în anul anul 241 e.n. ˇun preot pe nume Poplius Memmius Leon organiza festivalul Naia din Dodona. În limba română cuvântul *naie* are sensul de corabie, barca solară; noia: minte, spirit, a se înnoi, a renaşte, apă sfinţită; *noi*: apă neîncepută pentru aghiasmă sau descântece, deci nimic din ce iese după mitologia lor, din bărbăţia lui Zeus sau Hercule. Ori la strămoşii noştri, Anul Nou era la 22 martie şi atunci începea înnoirea naturii şi a sufletelor neamului arimin. Pentru a mai arăta încă o dovadă de cum ne-a batjocorit această adunătură de lepre religia strămoşească, amintesc zicerea venită de la ei, cum că, turbatul Zeus înnebunit de frumuseţea peleiadei Maia, a găbuit-o şi înghesuit-o într-o peşteră din muntele Cyllene, lăsând-o grea violatorul universal. Din această împreunare de nevoie, ˇs-a născut Hermes la ei care era mesagerul zeilor, dar la geţi era Sarmis însă ţâşnit

nu din aruncătorul de flăcări al lui Zeus, ci din scânteia fulgerului Tatălui Ceresc. Multe am avut de îndurat din partea acestui neam de târâturi, şi încă vom mai suferi dacă nu vom îndrăzni să-i plesnim zdravăn peste bot pentru atâtea nelegiuiri.

Echidna, în mitologia grecilor era un monstru jumătate şarpe şi jumătate om născută de către Phorcys şi Ceto, un fel de monstru marin apărut odată cu apele de început. Ne spun legendele lor că Keto a născut într-o peşteră un alt monstru greu de stăpânit care nu avea nimic din înfăţişarea omului dar nici a zeilor nemuritori. Această fiinţă fabuloasă a fost divina şi aroganta Echidna, jumătate fiind o nimfă cu faţa plăcută şi ochi încântători, iar cealaltă jumătate un şarpe uriaş, de care însă vânosul lor flăcău Hercule, nu ˇs-a speriat deloc, ba chiar i-au sfârâit rău călcâiele pentru frumuseţe şi din această încolăcire zic ei că ˇs-au născut Scitus, Tracus şi Agatârsus ca părinţi ziditori ai neamurilor respective. Fi-v-ar în veci blestemată hoţia şi minciuna, enam de stârpituri şi jeguri criminale.

Având un chip ademenitor, ea îl folosea pentru a prinde oamenii naivi pe care îi mânca de vii în peştera unde îşi ducea viaţa. În alte legende Echidna este fiica titanilor Tartaros şi Gaia, având un trup jumate om – partea de sus – şi jumătatea de jos de şarpe, iar pe trup erau două aripi, imagine ce seamănă cu zgripţuroii noştri. Împreună cu Thyphon au dat naştere altor monştri: Himera, vulturul ce i-a mâncat ficatul lui Prometeu, Cerberul, Hidra din Lernae, Scylla, et[. Se presupune că Echidna şi odraslele ei sunt responsabile pentru toate nenorocirile şi haosul ce a existat în lume, după făcătura pricepuţilor mitologi greci.

Echidna văzută şi ca şarpe cu aripi, sau pasăre foarte fioroasă, cunoscute în mitologia noastră ca zgripţuroi, avea o rădăcină foarte veche pe plaiurile carpatine fiind[ɔ- ea apare şi la emeşi, cum arată poza de culoare maro, dar o iubesc şi austriecii de azi care au pus-o pe fioroasa dihanie să le păzească de lotri în plină zi dar mai ales noaptea un lampadar. Vedeţi întunecaţilor că şi ei ştiu ce fac!

Hesiod în Teogonia scrisă prin secolul Vlll î.e.n. ˟ne spune că şerpoaica ce trăia în ţara Arima era nimfă în jumătatea de sus, cu privirea strălucitoarea şi obrajii frumoşi, iar jumătatea cealaltă de la brâu în jos, un imens şarpe, mare şi groaznic, cu pielea pătată, mâncând carnea vie din oamenii ademeniţi şi prinşi cu videşug într-un loc ascuns a pământului sfânt. Acolo ea are o peşteră adâncă făcută de zei ce seamănă cu un palat strălucitor, sub o stâncă golaşă departe de zeii nemuritori şi de larma muritorilor, de unde păzea întreg ţinutul. Ea nu îmbătrânea şi nu va muri vreodată având viaţă veşnică. Tot prin aceste locuri de legende unde îşi duce veacul nemuritoarea Echidna, era şi grădina cu mere de aur pe care o păzeşte fiul ei Ladon, un balaur uriaşm tărâm, pe care legende spun că îl stăpânea titanul Atlas.

Peştera Muiera, aşa cum o descrie Hesiod în Teogonia lui, cu intrarea văzută din mai multe poziţii şi „stânca golaşă” de deasupra în care se află cele cinci nivele ale structurilor carstice.

Ieşirea din Peştera Muiera şi „stânca golaşă” văzută din alte poziţii, jos se vede şoseaua de acces la ea.

Imagini din „palatul strălucitor” de sub „stânca golaşă”, dăruit Echidnei de către titanul Atlas pentru a-şi duce existenţa ferită de ochii muritorilor şi a zeilor!

Să ne lămurim cu zicerea lui Hesiod, Echidna avea o locuinţă sub pământ ce semăna mai mult cu un palat strălucitor, şi oricât de strălucitoare le-ar fi minciunile grecilor, nu putem înghiţi o asemenea gogoaşă că fiinţa răului nemărginit avea un palat unde se desfăta după ce înfuleca ceva oameni prinşi cu farmecele ei drăceşti ce l-au vrăjit până şi pe îndrăcitul lor Hercule, dar cum el avea un mădular cât o ţeavă de tun antitanc, i-a tras un proiectil jivinei de a lăsat-o grea! Dacă ea avea acest cuib tocmai pentru a se feri de ochii oamenilor şi ai zeilor, înseamnă că rostul ferelii era altul decât de a-şi face siesta în tihnă după ce a degustat pe îndelete câţiva oameni de vii.

Dar palatul de sub pământ unde hălăduia Echidna, cu stânca ei uriaşă deasupra intrării se află tot pe plaiurile mioritice, iar locul cu pricina se numeşte şi în prezent peştera Muiera după zicerile noastre, poveste care este confirmată de legenda împăratului chinez Mu, ce a venit în vremurile de demult la regina lumii să ia bob de

înţelepciune. Cuvântul Muiera este compus din *mu* cu sensul de mamă, născătoare, ziditoare de neam omenesc şi *iera (Hera)* care înseamnă strălucitor, luminos, ceresc, adică peştera aceasta era un loc unde cei care nu au reuşit să aibă urmaşi prin propria osteneală, îi putea ajuta Zina/Hera să-şi zidească o spiţă cu ajutorul fiinţelor cereşti. Noi avem mai multe legende despre acest loc miraculos, iar muntele unde se află palatul de sub pământ, se numeşte Parâng (*pa*: tată, soţ, bărbat + *rânc*: taur tânăr, castrat rău, cu un testicul) adică pe înţelesul nostru, muntele era un loc de pelerinaj al celor care nu au avut rod la prăsit, şi venind aici nefericiţii, Zâna din palat, şi nu turbata şerpoaică cum au încondeiat-o înveninaţii greci – îi ajuta să aibă rădăcină în neamul get în veacul veacurilor. Cred că de aici au pus ei în smintelile religioase, castrarea lui Uranus de către fiul său Cronos, asta dovedind cât de tari de cap erau aheii în acele timpuri. Peştera Muierii este chiar aranjată de natură ca un palat cu cinci nivele, iar intrarea este ascunsă sub o stâncă uriaşă golaşă aşa cum a scris Hesiod, unde prin numele purtate de unele locuri, găsim amintit cultul fertilităţii ce s-a practicat aici o lungă perioadă de timp: Domul Mic asemănător unei cupole gotice sau getice cum este la Şinca Veche, Sala Altarului, Valul Altarului, Amvonul, Stânca însângerată, Vălul Muierii, Cascadele împietrite, Poarta, etc.

Şi tot de acest monstru înfricoşător Echidna, pricepuţii greci au legat istoria strămoşilor latinilor prin voinicul Latinus. Zice Dionisie din Halicarnas (sec. l î.e.n.) în lucrarea Romaike arhaiologia, Cartea l, 43 că: „Latinus, regele latinilor, a fost unul dintre fiii lui Hercules şi al fecioarei hiperboreene Echidna”. Adică toţi ştiau în acele vremuri că hiperboreenii sunt strămoşii geţilor iar toate neamurile din peninsula italică sunt neamuri înrudite cu cele din nordul Istrului, dar nu prin sabie, jaf, crimă şi minciună, ci prin sângele strămoşul comun al neamului hiperboreenilor. Şi mai spune acest text că nu era o înspăimântătoare jivină Echidna, ci o fecioară, pentru care stricăciosul grec s-a aprins pe loc de un pârjol.

Pliniu cel Bătrân, în Istorie Naturală 5,69 scrie despre oraşul Iope (acum oraşul israelian de Jaffa) că a existat înainte de potop, fiind situat pe un deal, şi în faţa acestuia este o stâncă pe care se văd urmele făcute de lanţurile cu care a fost încătuşată Andromeda, aici existând un cult al legendarei zeiţe Keto, care era, potrivit mitologiei, mama tuturor monştrilor marini, a balenelor şi altor dihănii ce pluteau prin mintea lor zburdalnică. Adică un fel de Tiamat din mitologia emeş sau omul peşte ori omul şarpe regăsit în mitologia geţilor.

După Hesiod, Keto era şi ea un monstru cu trup de femeie şi restul în formă de şarpe, şi ar fi născut pe lângă Echidna şi pe Ladon (dragon) şi Scylla (crab), adică ˇs-a mai schimbat jucărica alba-neagra să nu fie monotonă povestea şi să-i dea de videşug cineva. Dar cuvântul *Keto* este un grecism pentru zeul Seth al egiptenilor care a apărut în cultul lor odată cu invazia hicsoşilor sau a sciţilor din nordul Istrului. Ea este unul din vechii titani care împreună cu soţul Phorkys a mai născut pe Medusa, Sthenno şi Euryale. După alte legende a mai avut pe Hesperides şi Graiae. Toţi copiii lor trăiesc în nordul misterios şi îndepărtat, dincolo de Oceanos, cum ne lasă mărturie scrisă Hesiod în lucrarea Theogonia. Ca să ne fie nouă limpede dar şi lor clar nu sub lună ci sub freza crestoasă; rădăcinile mitologiei grecilor sunt la nord de Istru, nordul Mării Negre/Oceanos, unde toată antichitatea ştia că a fost ţinutul titanilor şi împărăţia lui Atlas, ţinutul înţelepţilor hiperboreeni şi a neamurilor arimine, de care au avut ei grijă să nu mai rămână nicio urmuliţă în istorie. Prin plăsmuirile lăsate posterităţii, grecii recunosc faptul că atunci când au deschis ochii în lume, la nord de Istru se scria la meserie, iar hiperboreenii, atlanţii sau giganţii aveau o religie conceptualizată şi pusă pe table triunghiulare, bunătăţi care le-au servit şi sălbaticilor din Pelopones, dar mare lucru nu au înţeles.

Numele acestui personaj mitologic Keto/Keta, este amintit de pir-o Kamose care a fost ultimul conducător al dinastiei din Teba înaintea ocupării Egiptului de către

hicsoşi pe la 1750 î.e.n. ˇFiind veghetorul neamului său şi văzând urdiile ce se tot adunau în Palestina şi întindeau gâtul către ţara lui Ra, i-a trecut la răbojul istorie ca „Chietain de Retjenu” adică după urechea noastră Keta/Ceta sau Geta din Canaan. Această populaţie Ketain este amintită şi în *Făcă-Tora* pentru catolici – Vulgata – cu numele deGetaim iar în *Pentateuh* sunt scrişi ca Chitiim, unde particula *im* în ivrită arată pluralul. În datele rămase de la faraonul Sethi l (1312-1298 î.e.n.) găsim una prin care acesta se laudă că „el calcă în picioare pe asiatici şi zdrobeşte mulţimile din Keta”. Cetatea Gat din Canaan apare şi în Tora iar în tălmăcirea latină Vulgata numele oraşului este scris Geta cum se vede mai sus, deci hai la brâu, la brâu, la brâu, să-necăm dracii în râu! Hai la brâu şi l-a-nvârtit, să-i stârpim de pe pământ.

Ladon era un dragon sau balaur, fiul Echidnei care păzea merele de aur din grădina Hesperidelor şi îl cunoştea numai pe Atlas pe care îl lăsa să le culeagă. Avea o sută de capete cu care vedea în toate direcţiile şi nimeni nu putea să vină la furat fără a fi observat de înfiorătoarea fiară. Iar grădina Hesperidelor unde creştea mărul cu mere de aur, se afla în Colchida ţinutul din curbura Carpaţilor cum ne-a lăsat scris poetul Ovidu în Tristele ll iar Homer în Odissea, balaurul fiind numit şi Colchian. Străjer la merele care aduceau tinereţea veşnică, l-a pus pe Ladon, chiar Hera (se citeşte Iera adică strălucitoarea, din ceruri) şi iarăşi povestea vine fără a o trage nimeni de păr, în ţinutul ariminilor fiind cunoscută de noi astăzi sub numele de Prâslea cel voinic şi merele de aur. Povestea este trecută şi în Făcă-Tora lor unde Eva este ispitită de şarpe şi îndemnată să guste din rodul pomului cunoaşterii binelui şi răului, dar tradiţia spune că ea a mâncat un măr pentru care a fost aspru pedepsită de Iahwe.

Poetul latin Ovidiu pe la începutul secolului l al erei noastre, mazilit la Tomis scrie în poemul PonticeI, 2, 83-84 despre strămoşii mei geţi următoarele: „Maxima pars hominum necte, pulcherinna, curant/ Roma, nec Ausonii militis arma tinent”. Şi aduse în graiul de azi versurile zic

aşa: „În cel mai înalt grad grupul omenesc al luptătorilor ausoni îşi zăngăne armele şi nu tu frumoasă şi îngrijită Romă, nu tu!

Alte legende venite de la greci spun despre Atlas, regele născut din Soare care ar fi domnit la nordul Istrului, că a avut un fecior de toată isprava numit Auson, care ar fi migrat în negura timpului, în Italia în regiunea cursului inferior al Tibrului, O altă poveste spune că fiica lui Atlas, Calypso, ar fi avut doi băieţi Auson şi Latinus, care ar fi plecat din Carpaţi sau Ţara Sfântă să colonizeze Italia.

Un alt izvor care ne poate limpezi în astă direcţie este Apollonius Rhodius, care în Argonautica 4, 825 scrie că „ura ce o purta Scylla Ausona, fiica monştrilor Phorkys rătăcitoarei nocturne Hekate, pe care oamenii o numesc Crataeis…”, povestea adusă pe înţelesul nostru zice că şi o fiică a Echidnei era legată de numele ausonilor, fiind aşa se ştia atunci!

Ne putem folosi în osteneala noastră şi de izvoarele din mitologia italicilor care spun că titanul Atlas, regele hiperboreenilor din nordul Istrului, este strămoşul ausonilor din peninsulă. Chiar şi în plin proces de falsificare a culturii şi istoriei noastre de către sataniştii iudeo-cretini, arhiepiscopul Eusthatiu al Thesalonicului, scria în secolul Xll, având la îndemână izvoare vechi care mai erau în vremea sa: „După cum spun unii, Auson, de la care îşi trag numele lor ausonii, a fost cel dintâi care a domnit la Roma şi acest Auson a fost fiul lui Atlas şi al Calypsei, după cum ne spune autorul scrierii despre numele ginţilor, Stephan din Bizanţ.”.

De ce spusele acestor autori din vechime nu trebuie să facă parte din istoria noastră, istoricii noştri încă nu vreau să ne spună şi sigur nu ne vor spune vreodată, fiind ar trebui să se acuze singuri de faptul că ne-au falsificat istoria şi cultura cu bună ştiinţă numai din dorinţa lor criminală de tâmpiţi şi trădători!

Dacă luăm, în contextul celor arătate mai înainte şi drămăluim o lecuţă cuvântul Latin vedem că este foarte apropiat de Ladon, fiul Echidnei, adică al măicuţei lor

mitologice şi cu asta nu se ruşinau deloc, ba dimpotrivă! Românii mai au în limba lor veche cuvântul *ladun* care înseamnă cană mare de băut iar retoromanii din Elveţia şi nordul Italiei îşi spun ladini. Şi tot la noi găsim pe Lado care este un flăcău de toată isprava din unele poveşti româneşti neaoşe.

Dar priceputul Herodot ne spune că au fost fiii Echidnei Scitus, Agatirsus şi Tracus adică strămoşii unor popoare, iar părinte celor trei fraţi nu era altul decât vajnicul mârlitor mondial, vijeliosul Hercule al lor care dorea ca toate neamurile să iasă din propria bărbăţie. În altă legendă, Tracus este înlocuit cu Gelonus.

Cum munca şi sămânţa îndrăcitului grec trebuiau păstrate pentru prăsitul neamului omenesc, mincinosul Herodot scrie în istoriile lui doldora de mitologie, adică un fel de revelaţii greceşti, că, atunci când ˇs-a pornit războiul dintre arimii din nordul Istrului şi zeii din Olimp, Zeus l-ar fi trăsnit cu un fulger pe Tiphon şi a prăvălit peste el muntele cu vulcanul Etna, dar pe soaţa acestuia Echidna împreună cu fiii Scitul, Tracul şi Agatârsul i-au lăsat să-şi ducă liniştiţi viaţa în ţara Arima. Dar cuvântul grecizat Agatârsusân fapt este un cuvânt compus din vechea limbă getă fiind[ɔ- avem *aga*: căpetenie, coroană, vechi + *târsă*: loc unde ˇs-a tăiat de curând copacii, curătură, adică vechile sătucuri ascunse prin păduri, sens foarte asemănător cu cel de atlas, cum am arătat mai înainte. Agatârşii sunt menţionaţi de Herodot undeva în Sciţia, pe care alţii i-au pus în Ardeal, având năravul de a-şi folosi soţiile de-a valma ca să trăiască precum fraţii. Deşi el minte în privinţa împreunării femeilor căsătorite cu orice bărbat din comunitate, afirmaţia are un adevăr înţeles numai datorită tăbliţelor de plumb, ei trăiau după regulile Frăţiei celui Ales, adică erau fraţi în cuget nu în împerecheat, apucătură atât de dragă vechilor greci. Iar acest mod de organizare era foarte vechi la neamurile din regatul lui Atlas, aşa cum dovedeşte însăşi sensul acestui cuvânt. Ca să mai luminăm un colţ din întunecata noastră istorie, să spunem că locuitorii unei târse, se numeau

târseni, nume apropiat de turseni, aşa cum au mai fost consemnaţi etruscii în izvoarele antice.

Cele afirmate mai sus, sunt dovedite de scrierea Republica a filosofului Platon (427-347 î.e.n.) care ne-a lăsat vorbă despre neamul nostru străvechi, că în regatul lui Atlas din nordul Traciei, erau primele legi scrise din lume, pe nişte coloane de aramă cum apar şi la fenicieni, iar aici mitul ˟s-a împletit pe gustul nostru cu realitatea istorică.

Despre cultura fabuloasă a străvechilor arimini face vorbire şi părintele mincinoşilor Herodot care a scris că neamul hiperboreenii de la nordul Istrului ducea ofrande templului din Delos din cele mai vechi timpuri când „veniseră zeii” la ei, iar hiperboreanul Abaris/Zamolxe le-a dat grecilor spre luminare şi înţelepţire o scriere numită Theogonie şi alta numită Katharmoi (Descântece).

În scrierea Axiochos filosoful Platon pune în gura lui Socrate (470-398 î.e.n.), că fecioarele hiperboreene de la nordul Istrului Opis şi Hekaerge, aduceau la templul din Delos nişte table triunghiulare cu un conţinut religios unde se povestea despre nemurirea sufletului şi viaţa veşnică din rai. Aceste tăbliţe triunghiulare scrise cu un conţinutu escatologic arată nivelul de civilizaţie ce era la nordul Istrului când „veniseră zeii” la sălbaticii greci adică prin secolele X-Vlll î.e.n. ˟de pe ele luându-şi strângătorii culturii europene şi alfabetul cu care se maimuţăresc atât de vârtos azi. Tăbliţele erau triunghiulare fiind[ɔ- duceau înţelepciunea Tatălui Ceresc simbolizat printr-un triunghi isoscel sau echilateral dar apropiat de cel isoscel, cu vârful în sus şi cel al Maicii Pământeşti, reprezentat în aceeaşi formă dar vârful triunghiului este în jos fiind suprapuse unul peste altul cum avem mărturie în străvechiul lăcaş religios de la Şinca Veche. În interiorul lor ˟s-a format o figură geometrică apropiată de cerc, ce are în partea stângă semn care aduce cu cifra şase, iar în partea dreaptă este o spirală dublă. Semnul care seamănă cu cifra şase, se găseşte în scrierea pictografică emeş/sumeriană, dar aşezat în poziţie orizontală şi are sensul de om mort,

dispariţie, moarte, nefiinţă, străvechi, iar semnul spiralei din dreapta este semnul Creaţiei cereşti care se desfăşoară armonios pornind de la lumina Tatălui Ziditor lumină către lumea materială a Mamei Pământeşti. Cea din lăcaşul de cult strămoşesc înfăţişată sub forma dublă a literei S cu vârfurile îndoite şi răsucite spre interior, simbolizează începutul şi sfârşitul care se găseşte tot în început, fiind simbolizată prin cei doi peşti, iar chinezii au preluat-o de la strămoşii noştri prin împăratul Mu, ce ne-a vizitat plaiurile pe la anul 1000 î.e.n. ˟spunându-i drăgălăşeniei arimine după limba lor Ynn şi Yang. Simbolul reprezintă unirea luminii Tatălui cu a Maicii Pământeşti pentru izvodirea izvorului de viaţă veşnică. Ritmul Zidirii Veşnice este pătruns de două energii contrare: evoluţia sau expansiunea, ce porneşte din centru către exterior ducând cu ea lumina din lumina Luminătorului Veşnic, şi involuţia sau contracţia, care reprezinta întoarcerea în centru care este moartea sau eliberarea din material. După zicerea noastră strămoşească, spirala dubla însemna mişcarea ce duce de la moartea trupului la naştere în lumina cerească, alături de strămoşii aseni şi alte sufleţele de soi Ales.

Ea a rămas în cultura noastră religioasă strămoşească arimină şi nu cea iudeo-cretină, simbolul călătoriei spre lumea de dincolo, materializată la români prin lumânarea pusă la capul mortului sub formă de spirală simplă şi care va arde până la capăt. Ea se numeşte toiag, toieguţ, statu, privighetoarea saulumina, toate denumirile arată sprijinul, vegherea şi înluminarea drumului mortului spre „cetatea de lumină” a sufletelor strămoşilor. Cum semnul omului mort, sau „cifra şase” apare în scrierea pictografică a emeşilor, ei folosind începând cu anii 3200-3000 î.e.n. ˟scrierea cuneiformă, înseamnă că în cultura carpatină de pe la mijlocul mileniului lV î.e.n. ˟se folosea acest semn iar concluzia trebuie folosită ca dovadă a vechimii lăcaşului, fiind altfel nu se poate justifica existenţa lui în Carpaţi. Emeşii au plecat de pe toriştea carpatină în Ki-en-gi/Sumer, în al doilea val pe la mijlocul mileniului lV î.e.n. ˟Tot în

interiorul lăcaşului de cult străvechi mai este o dovadă care le-ar rupe gura tuturor plăsmuitorilor, mai puţin istoricilor şi arheologilor români. Construcţia este formată dintr-o cameră mai mare dreptunghiulară care comunică printr-o fereastră cu o cameră mai mică circulară terminată printr-o cupolă unde se oficiau slujbele şi se aduceau ofrande pe un mic altar. Însă această fereastră are forma unui ochi, simbol care apare pe coifurile geţilor descoperite la Coţofeneşti şi Agighiol, dar şi în mitologia egipteană fiind numit Ochiul Uzat care era simbolul uleiul sfinţit de Creator, iar cel uns primea puteri miraculoase împotriva forţelor întunericului. Mai vin cu un argument năucitor pentru orice om cu scaun la cap; pe un sigiliu emeş de la sfârşitul mileniului lV î.e.n. ˟apare „steaua lui David" foarte asemănătoare cu cea de la Şinca Veche, dar ivriţii au folosit numai după secolul V î.e.n. ˟steaua cu cinci colţuri luată de la egipteni, şi nici urmă de stea cu şase colţuri! Însă ticăloşii arheologi braşoveni, ca buni vânzători de braşoave ne spun că lăcaşul a fost făcut de către ortodocşii din Ardeal care nu acceptau unirea cu Roma şi deci nu poate fi mai vechi de sfârşitul secolului XVlll al erei noastre sau chiar mai târziu! Aşa ne-au scris leprele toată istoria din vechimea cea fără de socoată şi până azi. Ca să le arăt cât sunt de mincinoşi şi cât de mult urăsc acest popor, le pun drept dovadă a trădării lor, steaua cu şase colţuri folosită în scrierea de la Vinča în mileniile Vll-V î.e.n. ˟când lumea răsufla liber şi nu era otrăvită cu revelaţiile Talpei Iadului şi a Satanei aduse de iudeo-cretini şi pe capul neamului mioritic după secolul X!

Cele două simboluri au stat în lăcaşul de cult de la Şinca Veche până în vara anului 2Ollcând au fost distruse cu dalta de mâna criminală a unuia dintre cei care aveau arsuri pe creier ştiind că în acel lor sfânt al neamului get, există dovada făcăturilor lor drăceşti, scornite împotriva Neamului Ales de Sântu.

Simbolul de la Şinca Veche din prima parte a mileniului lV î.e.n. ˇaşa cum era până în vara anului 2011, când a fost distrus de un ucenic satanist (poza din rândul doi). Ceramică descoperită la Cucuteni din mileniul lV î.e.n. ˇunde se văd repetate simbolurile de la Şinca Veche şi ouă de Paşti cu aceeaşi simbolistă încondeiate de românii secolului XXl. Dar sataniştii mozaici şi iudeo-cretini au hotărât încă din anul 381 după ce au dat lovitura de stat în impˇeriul roman, că suntem poporul sula, şi de atunci cam aşa am rămas.

Dar sălbaticii greci au refuzat cultura şi civilizaţia hiperboreenilor, ariminilor sau pelasgilor de la nordul Istrului rămânând cu divinităţile lor monstruoase şi carnale care existau numai pentru a face rău şi a se împerechea cu tot ce le ieşea în cale, inclusiv între ele, de unde ˇs-a născut pederastia ce a făcut parte din religia vechilor greci. Ca să înţelegem cât erau de fanatici în apucăturile lor moral-religioase, am să amintesc despre procesul filosofului Socrate din anul 398 î.e.n.

Acesta a fost acuzat de către Meletos, Anytos şi Lycon pentru impietate adusă zeilor cetăţii Atena din acea vreme. Actul de acuzare era astfel întocmit: „Eu, Meletos, fiul lui Meletos, din dema Pitthea, acuz sub jurământ pe Socrate, fiul lui Sophroniscos, din dema Alopex. Socrate se

face vinovat de crima de a nu recunoaşte zeii recunoscuţi de cetate şi de a introduce divinităţi noi; în plus, se face vinovat de coruperea tinerilor. Pedeapsa cerută: moartea". După câteva luni de la judecarea pârei, Socrate a băut o cupă de zeamă de cucută ca să aibă o moarte uşoară, deşi prietenii au vrut ca el să plece la barbari. Procesul filosofului nu este numai un avertisment istoric singular, şi care nu trebuie uitat; fapta a fost şi a rămas ca procesul turmei tâmpite împotriva gândirii care cercetează adevăratele probleme, dincolo de mediocrităţile zilnice. Prin atitudinea sa Socrate ne obligă să ieşim din tiparele obişnuinţelor dobândite prin educaţie, manipulare ori necunoaştere şi să încercăm alte cărări încă neumblate de nimeni. Filosoful, prin gestul său, a luat în răspăr toată cultura şi religia gloatelor care trăiau numai pentru avere, putere şi împerechere, mai ales după „obiceiurile greceşti".

De aceea grecii au arătat o ură nemărginită împotriva altor culturi ce aveau alte fundamente contrare năravurilor, pretenţiilor şi „obiceiurilor greceşti", batjocorind şi falsificând tot ce le stătea de-a curmezişul. O atitudine identică au avut-o ivriţii începând cu secolul ll î.e.n. ˇpracticând-o şi azi la fel de bine prin industria holocaustului. Printre victimele pricepuţilor greci au fost şi cei care i-au luat în stăpânire prin sabie, romanii, lăsându-se aburiţi chiar la ei acasă de aiurelile pline de şiretenii şi videnii ale palavragiilor, vrednici urmaşi ai lui Herodot.

Împotriva curentului de maculare a vechilor tradiţii latine de către grecii care erau profesorii tinerimii romane, ˇs-a ridicat Cato cel Bătrân (231-149 î.e.n.) ce îşi sfătuieşte fiul astfel: „Marcule fiule, despre grecii aceştia îţi voi vorbi la timpul şi la locul său. Ei sunt o rasă de oameni stricaţi, şi care nu se mai pot îndrepta. Cugetă că prin cuvintele acestea îţi vorbeşte un oracol. Ori de câte ori oamenii aceştia vor veni cu scrierile lor, să ştii că ei toate le corup". Scrisoarea apare în textele lui Pliniu cel Bătrân iar retorul roman subliniază acţiunea grecilor de a falsifica cultura celorlalte popoare, inclusiv a romanilor, pretinzând că totul

˘s-a născut pe pământ din vâna lui Hercule şi de sub freza lor! Deşi în alte culturi europene, zicerile grecilor sunt privite şi analizate cu mare grijă, fiind comparate cu date venite din alte culturi şi din alte domenii decât cel al scrisului, la noi, adevărul unic vine numai din scrierile acestora, iar când nu se găseşte acolo, aşa cum îl doreşte căutătorul, atunci îi vine o revelaţie sau trăire iniţiatică şi până la urmă totul iese cum l-a vrut priceputul autor.

Pliniu cel Bătrân zice următoarele despre cei care se ţineau că au luminat întreg neamul omenesc a antichităţii clasice: „Grecii sunt părinţii tuturor corupţiilor”, adică a falsurilor şi minciunilor ca să ne fie mai limpede.

Vergilius (70-19 î.e.n.) în Eneida ll, 49 scrie despre acelaşi popor de falsificatori şi hoţi de valori materiale şi spirituale: „timeo Danaos et dona ferentes” sau după urechea noastră sună aşa: „În greci să nu ai încredere nici când îţi aduc daruri” ori „Mă tem de greci chiar şi atunci când aduc daruri”. Numai noi nu ne temem de leprele iadului, ajungând să ne închinăm tuturor falsificatorilor şi plăsmuitorilor de sacre adevăruri, tuturor hoţilor şi nemernicilor care ne-au umilit, tâlhărit şi batjocorit de am ajuns poporul sula, gunoaiele Europei, sau adunătura degenerată de sulici, ori turma behăitoare fără cap şi fără cărare.

Cultura occidentală are ca temelii civilizaţia greacă, romană şi iudeo-creştinismul. Adică am luat de la greci: minciuna, hoţia, lăcomia, pederastia; de la romani: videnia, nemila, robia, cruzimea şi crima iar de la ivriţi: şiretenia, minciuna, lăcomia, şi ura nemărginită împotriva celorlalţi.

Ca să înţelegem mai bine mitologia vechilor greci, dar mai ales să scoatem la din întuneric ceea ce ei nu au vrut să se ştie, trebuie să facem lumină în mitul de temelie al iudeo-creştinismului luat din teozofia arimină. În vechile ziceri carpatice duse în cele patru zări, existau trei poveşti pline de tâlc privind izvodirea neamului omenesc care dau vorbă de înţelepciune astfel:

1. Mitul creaţionist, care spune că Ziditorul din ceruri, pentru a da viaţă pământului şi Creaţiei de început, a făcut din lut

după chipul său pe om, i-a dat şi o scântiei din duhul Prealuminatului şi un moţ pe creştetul capului să se deosebească de celelalte fiinţe vii şi să-şi aducă aminte de Părintele Ceresc. Mai înainte însă Senta a pornit prin întunecimile începuturilor pentru a face Pământul fiind[ᘏ până atunci era o mare nesfârşită iar în mijlocul ei, un copac uriaş – Pomul Vieţii, al Cunoaşterii ori a Binelui şi Răului – iar omul ca cea mai iubită zidire pe care Tatăl dorea să o facă, nu avea unde să-şi pună sălaş şi odihnă. Povestioara a fost pusă în Vechiul şi Noul Legământ de strângătorii ivriţi şi odată cu ea, ˟s-au scornit cele mai năstruşnice reguli de maimuţing şi şterpeling la minţile şi buzunarele goimilor cap de lut. Restul poveştii „revelate” se poate citi în făcătura lor!

2. Mitul evoluţionist, este a doua formă de înţelegere a apariţiei neamului omenesc pe pământ şi el se găseşte în scrierile esenilor descoperite la Marea Moartă, manuscrise ce spun că la începuturile începuturilor din izbirea fulgerului Tatălui Ceresc în marea întunecată, ˟s-a pornit o vânzoleală şi o tălăzuire a apelor care speriau şi cerurile. Din acest zbucium neostoit au apărut peste tot munţi de spumă întunecată, care, tot fiind purtată dintr-o parte în alta, ˟s-a întărit şi prin unirea ei în mijlocul apelor, ˟s-a format pământul. Apoi Sântu a binecuvântat Maica Pământească [u ape, păduri, ierburi, animale şi la urmă l-a făcut pe om. Dar i-a dat de ştire să nu ucidă animalele şi să nu mănânce din din trupurile lor fiind[ᘏ ele sunt fraţii şi surorile oamenilor şi cine săvârşește asemenea nelegiuire îşi mănâncă propriul trup. Şi ierburile şi copacii sunt fraţii lor fiind[ᘏ sunt zămisliţi din duhul şi taina Tatălui Ceresc iar cum creaţia lui este sfântă şi nemărginită, tot aşa această viaţă este binecuvântată ca parte a creaţiei. Omul poate folosi numai roadele acestor plante sau trupul lor când este lipsit de izvorul vieţii altfel ei vor uita de Tatăl lor ceresc şi îi vor distruge Zidirea Sfântă.
3. Mitul zidirii cereşti sau extraterestru cum ˟s-ar zice azi de unii pricepuţi, este specific numai culturii strămoşești, iar el spune că neamul omenesc a venit din ceruri, de la duhul

Maia din stelele numite Peleiade/Pleiade sau Atlantide, fiind fiicele titanului Atlas, şi din ea ˟s-a născut Primul Neam Omenesc pe pământ aici la porţile Istrului unde era Cetatea Ziditorului Ceresc şi Mărul Roşu, sau Pomul Vieţii, Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului. Pentru buna rânduială a Neamului Scoborâtor din Duhurile cerurilor sau Zei cum a scris latinul Ovidiu, Ziditorul i-a dat prin proorocul Eno, Legea/Calea Adevărului şi Dreptăţii, să-i fie pravilă de dreaptă cumpănire în lumea văzutelor şi nevăzutelor spre izbăvire şi mântuire întru învierea şi înălţarea la ceruri a sufletelor celor ce şi-au terminat caierul pe pământ, în vecii vecilor. Senta/Sântu a dat fiinţei lui iubite cele două daruri care să-l ajute pentru a deveni OM; mintea pentru trup şi scânteia din lumina cerească care să îi fie de suflet. Prin cunoaştere, mintea devine mai isteaţă, ajutându-ne să săvârşim fapte bune şi să spunem vorbe bune care, la rândul lor vor zidi în noi mereu şi mereu un suflet bun pe drumul devenirii noastre ca OM.

Ca să le demascăm mai bine făcăturile ivriţilor, grecilor şi sataniştilor iudeo-cretini, trebuie să lămurim şi conceptul de univers sau „lume” din vechile scrieri. Cultura carpatină vedea universul sub forma unui ou sau a unei sfere; partea de sus era bolta cerească iar partea de jos era o mare uriaşă pe care plutea pământul sub forma unei turte încreţite, fiind munţii şi dealurile. Turta în unele mituri plutea singură pe marea nesfârşită, în altele era ţinută în spinare de unul sau doi peşte, iar unele ziceri ne spun că oul era ţinut undeva în spaţiul nemărginit de un şarpe de lumină care îl înconjura de jur-împrejur ţinându-şi coada în gură să nu-ı scape preţioasa povară.

Mitul facerii universului din ou aşa cum îl ştiau

oamenii ce au locuit la Gobekli Tepe (mileniul Xll î.e.n.), şarpele ceresc descoperit la Brad, Lepenski Vir (mileniul Vll î.e.n.), Ki-en-gi/Sumer (pe la 3000 î.e.n.), o imagine simbol contemporană făcută după aceste concepte teologice şi oul din piatră descoperit în comuna Corbi, judeţul Argeş.

Dar la pricepuţii greci din antichitate lipseşte mitul creaţiei neamului omenesc, iar potopul amintit de ei, este dat de fiorosul Zeus împotriva neamului pelasg pentru că nu stătea la mârlit/împerecheat, obicei atât de drag lor. Şi totuşi din prăpădul îndrăcitului zeu scapă Deucalion cu soaţa sa Pyra sau Pyrrha, ajutaţi de pelasgul Prometeu care era şi tatăl celui salvat cu corabia de la potop. Mama lui Deucalion era Pronoia iar pelasgul pământean ajunsese atât de uriaş încât cu o mână atingea luna şi cu cealaltă pământul. Despre naşterea eroului avem câteva informaţii în Argonautica scrisă de către Apollonius Rhodius în secolul lll î.e.n. ˇcare ne spune următoarele: „Acolo în Achaia, în nordul Greciei este o ţară înconjurată de munţi înalţi, bogată în oi şi în păşuni, loc unde Prometeu, fiul lui Iapetus, prin soţia sa Pronoia l-a adus pe lume pe frumosul Deucalion, care a fondat primele oraşe şi temple zidite pentru cinstirea zeilor nemuritori şi, în primul rând pentru binele oamenilor Acest tărâm se vecina cu Haemonia vechea denumire a Tesalia”. Numele regiunii vine de la pelasgul Haemon care a fost fiul lui Pelasgul şi tatăl lui Tessalos care a dat şi noul nume ţinutului.

Cea mai veche scriere despre Deucalion aparţine lui Hecateu din Milet (540-470 î.e.n.), dar cartea nu a supravieţuit vremurilor scăpând mici fragmente care însă nu menţionează potopul, dovadă sigură că povestea a fost ticluită mai târziu să dea bine în vadul făcăturilor enenist-elitiste.

Pe de altă parte, Dionisie din Halicarnas (sec. l î.e.n.) scrie că Deucalion a fost fiul soţilor Prometeu şi Clymene, fiica lui Oceanos, adică a Mării Negre, dar nici el nu menţionează nimic despre un potop, numindu-l pe erou cu titlul de comandant al celor de la Parnassus care a condus

„a sasea generatie” de pelasgi din Tesalia.

Mai găsim mărturii despre Deucalion şi la Ovidiu în Metamorfozele şi în Biblioteca lui Pseudo-Apollodor, autorii scriind că eroul a domnit asupra regiunii Phthia (numită de Herodot în Istorii 1,56 „ţara Vatra” ca să ştie şi proştii cât de şmecheri sunt grecii), fiind anunţat de către tatăl său asupra nenorocirii pe care Zeus ˇs-a pus să o dea pelasgilor. El construieşte o corabie cu care pluteşte pe întinderile nesfârşite de ape, astfel că, atunci când apele ˇs-au retras după nouă zile, el şi soţia sa Pyrrha, au fost singura pereche de supravieţuitori. Corabia ˇs-a oprit după unele ziceri pe muntele Parnassus, sau muntele Etna din Sicilia, ori muntele Athos, în Chalkidiki, sau muntele Othrys în Tesalia. Ei au fost salvaţi datorită pietăţii arătată faţă de divinităţi.

Cu potopul pe care Zeus l-a dezlănţuit împotriva locuitorilor Peloponesului, el a vrut să pună capăt epocii bronzului în lumea cunoscută din acele vremuri şi să nimicească pentru totdeauna neamul pelasgilor pe care grecii îi urau de moarte. Şi leprele ivrite tot aşa au pornit un potop de minciuni şi făcături împotriva aceluiaşi neam vechi Scoborâtor din Zei, numit pelasgi de hoţii greci, iar de către sataniştii iudei Magog sau Gitia, dar ei se ştiau scoborâtori din puternicul strămoş Arimin.

Deucalion şi soţia sa Pyra au primit încuviinţarea de a rezidi neamul omenesc, şi ajutaţi de zeiţa Themis au renăscut această spiţă din pietre şi pământ. Ne spune mitul că din mâinile Pyrei ieşeau fete frumoase, iar din mâinile lui Deucalion ieşeau băieţi puternici. Ei au avut împreună pe băieţii Hellen şi Protogenea, iar în unele variante apare Amphyction, iar printre numeroşii nepoţi pe Dorus, Graecus, Makedonos, Magnes.

Mitul ne arată să ne limpezească pentru totdeauna mintea de elenism şi elitism indo-european, că nu a existat o năvălire a aheilor în Pelopones vreodată, poporul acesta fiind născocit în Alexandria în secolul lll î.e.n. ˇcând ei au falsificat şi grecizat cele două poeme ionice adică pelasgice, Iliada şi Odissea. Istoria lor reală ˇs-ar opri doar

la dorieni, care erau mai sălbatici ca fiarele codrilor şi când au pătruns în Pelopones, au culcat la pământ tot ce au găsit în cale inclusiv cetatea ciclopică Micene.

Să le mai arăt de la obraz hoţia pe care au făcut-o în dauna culturii arimine, chiar prin numele celor două personaje salvate de la potopul lui Zeus. Dumnealui Deucalion, era fiul lui Prometeu părintele neamului omenesc, fiind de neam pelasg cum zic chiar ei sumeţindu-se cu tâlhăria făcută, fiind[ɔ̯ la vechii greci orice furtişag, dacă aducea câştig, era considerat treabă cinstită. Din acest neam, se trage după scrierile lor tot neamul cel cu freza crestoasă: ahei, eleni, greci şi elenişti elitişti, răcnind şi dând din picioare că nu-şi mai pot vedea curul la câtă cultură au dat altora! Chiar numele lui Deucalion are sens religios numai în limba veche pe care o vorbeau neamurile arimine la pragul mileniilor ll şi l î.e.n. ˟ (*deu*: deo de pe tăbliţele de plumb care are sensul de sacru, sfânt, veghetor ceresc + *kali:* frumos, întocmai cum este el numit şi în plăsmuirile hoţomanilor greci, a conduce, persoană dragă, iar celor îndârjiţi le amintesc faptul că acest cuvânt încă exista în limba noastră pe la anii 1200, fiind[ɔ̯ în textele latine, conducătorii românilor sud-dunăreni care ˟s-a răsculat împotriva grecilor bizantini în anul 1185, au fost scrişi Kalopetrus şi Kaloianus + *on:* neam, clan, popor, a se aduna), deci într-o interpretare ˟s-ar traduce cu sensul de omul binecuvântat de divinitate/ceruri pentru a conduce neamul drag/ales. Iar soaţa lui înseamnă flacără, aşa cum folosesc şi azi rumânii din Albania acest cuvânt!

Praful şi pulberea să se aleagă de toate târâturile care ne-au făcut atâta rău!

(a)

(b) NEAMUL MOŢAT ŞI ŢARA MOŢILOR

Mumie de bărbat descoperită în Takla Makan sau Tarim, începutul mileniului ll î.e.n.

Tăbliţă emeş cu mitul facerii de către Anu, cca 2800 î.e.n.

Amforă de la Atena cu Hercule care atacă centaurul „Nessos”, secolul Vl î.e.n.

Ţesătură descoperită la mumiile din Tarim

Traiste mici pentru copiii românilor de azi.

Mă păretare româneş

Despre Neamul Moţat la propriu nu există în cultura română sau europeană scris un cuvinţel să fie şi el acolo, de aducere aminte! Pentru a fi căutarea cu folos în întunericul trecutului nostru, trebuie să pornim tot cu zicerile populare şi datele venite de la emeşii pripăşiţi în Ki-en-gi.

În cultura emeşilor din Ki-en-gi/Iraq, pe o tăbliţa de lut este prezentat momentul când Anu a zidit primul om, care era un bărbat şi pentru a-l învăţa să se îngrijească

cuviincios, i-a legat părul pe creştetul capului într-un moţ. În spatele Ziditorului este un pom cu nouă ramuri, ceea ce dovedeşte că atunci emeşii foloseau un calendar cu nouă zile când a fost zidită lumea, la fel cum zice şi povestea noastră cu acelaşi subiect despre păţania Dracului cu Nefărtatul. Cuvântul care în vechime avea sensul de Dumnezeu, adică cel făr tat (ne + făr + tat), a ajuns în gura spurcată a iudeo-sataniştilor ca Dracu, Aghiuţă, Satana şi alte asemenea dulcegării iahviste! În partea stângă a imaginii de pe tăbliţă se vede o altă divinitate ce lucrează de zor la facerea unei oale, fiind[ɔ˜ în vechea cultură omul era asemuit unei oale şi de aceea la moartea lui se spărgea de pragul casei o oală de lut să arate că ˇs-a dus sau a fost eliberat un suflet către ceruri.

Dar emeşii spun că au sosit în Ki-en-gi din ţara Dilmun, iar informaţiile istorice şi lingvistice arată că acest ţinut mitic este chiar teritoriul actual al României, unde era şi cetatea lui Dumnezeu. Ei spuneau că sufletele celor răposaţi se duceau în Dilmun care era Raiul pentru că acolo era cetatea lui Anu. Şi grecii cei şotioşi în făcături şi furtişaguri, spuneau că în Carpaţii de miazăzi era Kogaionul, adică locul unde se întâlneşte Dumnezeu cu sufletele geţilor care au murit, şi mult timp ne va trebui şi de aici înainte ca să ieşim din făcăturile iudeo-sataniştilor.

Dovezi istorice şi arheologice despre neamul moţat avem că am putea scrie tomuri înalte cât Carpaţii!

Primul drum spre cercetare este către acel popor misterios care a trăit începând cu mileniul ll î.e.n. ˇîn deşertul Takla Makan sau Tarim. Arheologii chinezi când au descoperit mumiile conservate de uscăciunea deşertului, au rămas uimiţi de fizionomia lor europeană şi repede au pus batista pe ţambal, fiind[ɔ˜ dacă ar fi ştiut şi alţii, ar fi avut de suferit „vocea patriotului naţionale”. Dar în anul 2007 au lăsat nişte europeni şi americani curioşi să ia probe de ADN iar acestea au confirmat că respectivele populaţii au legături genetice cu cea din estul şi centrul Europei, dar şi hainele lor seamănă cu cele descoperite în respectivele regiuni. Regiunea Takla Makan este în fapt o

depresiune în nord-vestul Chinei de azi şi era populată de aceste neamuri venite din centrul Europei, în depresiunea Tarim (încă un *tărâm* strămoşesc necunoscut de români!). Expertizele ADN demonstrează că mumiile din deşert au o „genealogie” complexă, întinsă din Europa Vestică până în India, din stepele Asiei Centrale până în Mesopotamia şi China. Acest aspect dovedeşte odată în plus direcţiile migraţiilor Neamului Moţat, sau a Neamului Scoborâtor din Zei către cele patru zări ale Maicii Pământ, din baştina lor carpatină.

În deşertul Takla Makan ˇs-au găsit mai multe sute de trupuri uscate; bărbaţii aveau cam 2 m. sau chiar mai mult, iar femeile cam 1,8 m., părul blond, roşcat sau şaten deschis, unul era îmbrăcat cu o haină lungă până la genunchi de culoare vişiniu închis, pantaloni albaştri iar în picioare purta un fel de cizme. Era încins cu un brâu cu modele deosebite care se găsesc pe vechile ţesăturile din Europa Centrală şi Răsăriteană. Şi cizmele aveau modele cusute pe ele. Pe faţă avea pusă o pânză de culoarea hainei. Această civilizaţie a dăinuit în actuala regiune a deşertului pe la 2500 – 1700 î.e. ˇn iar ultimele rămăşite au rezistat până în secolul Vlll î.e.n. ˇEra o civilizaţie cu agricultură bazată pe irigaţii şi un comerţ foarte dezvoltat cu India de vest, Mohenjo – Daro şi Sumer. Ţineau un fel de evidenţă cu ajutorul unor bile cu semne pe ele pe care le puneau în vase iar acestea aveau la rândul lor anumite semne. În localitatea Gorban din judeţul Iaşi a fost descoperit în anul 2001 un vas ce avea înăuntru o adevărată comoară; 21 de statuete cu simboluri feminine şi 21 de simboluri masculine împreună cu 42 bile mici de lut ars ceea ce mă face să cred că această civilizaţie a plecat pe la începuturile mileniului lll tot către est până a prins-o istoria unde au descoperit-o arheologii chinezi. Ceramica descoperită cu această ocazie, are multe elemente de ornamentaţie asemănătoare cu cea de la Cucuteni, dar se manifestă în această regiune cu o mie de ani mai târziu. Este singurul lor din lume unde mai apar motivele ornamentale folosite la Cucuteni! Şi tot în mentalul

colectiv mioritic există legenda urieşilor, adică a unui popor foarte înalt, blond sau roşcat, cu pielea albă şi ochi verzi sau albaştri care le-au adus românilor chemarea către înţelepciune.

În emegi cuvântul *takla* înseamnă, a dezvălui, a deschide, a spune iar în româna veche, cuvântul taclaânsemnă pălăvrăgeală, taifas, a discuta despre nimicuri. Makan este numele identic cu cel care îl foloseau semiţii pentru Egiptul de nord şi înseamnă marea câmpie. Ţesătura descoperită la una din mumii este specific românească şi asemenea macaturi/păretare se mai găsesc şi astăzi în unele case ţărăneşti!

Al doilea drum către cunoaşterea acestui adevăr trebuie să-l facem în lumea sciţilor iar un obiect din aur descoperit în actuala Ucrainã, vechi de prin secolul V î.e.n. ˟prezintă doi arcaşi spate în spate, trăgând cu arcul. Cel din stânga are trupul întreg iar părul tăiat în chică, şi-l ţine legat după cap într-un moţ.

Herodot aminteşte în *Istorii* că sciţii au avut o regină de toată isprava, numită Tabiti, care după moarte a fost venerată ca o divinitate de către neamul lor, înălţându-se la ceruri şi devenind unica divinitate a acestui neam. Cuvântul tras pe făgaşul lingvistic înseamnă tatăl cu moţ sau tatăl celor moţaţi (*ta*: tată, în text Tatăl Ceresc + *biţi:* moţ), cu referire directă la faptul că în vechime sciţii îşi purtau părul legat în creştetul capului. Dar cuvântul mai poate însemna şi Tatăl Ziditor al Neamului aşa cum apare Anu pe tăbliţa emeş, pentru că în limba română veche cuvântul *moţ* mai are sensul de matcă sau matiţă care este burduful unui năvod unde se adună peştii prinşi, adică o burtă unde mişcă viaţa (geţii aveau ca simbol al apariţiei lor pe pământ în zodia peştilor chiar doi peşti) sau regina/matca albinelor din care se naşte tot neamul lor.

Diodor din Sicilia în *Biblioteca istorică* spune că getul Zamolxe a primit Legile Frumoase de la zeiţa Hestia. În limba scitică, Hestia se numea şi Tabiti, fiind zeiţa vetrei şi a focului la acest neam dar exista o asemenea divinitate şi la geţii cei făloşi. Adică Zamolxe primise belagines chiar

de la Tatăl Moţat sau ziditorul Neamului Scoborâtor din Zei. În vechile tradiţii ale românilor se mai găsesc urmele acestor mituri care spun că îi mai osteneau pe săteni cu un foc ce se aprindea pe lângă focul din ogrăzi, în mijlocul satului – vatra – pentru a se aduna în jurul acestuia tot neamul locului respectiv, aşa cum arată şi descoperirea din localitatea Poduri, judeţul Bacău.

În vechile mitologii arimine, focul vetrei era considerat o fiinţă vie divină, imaterială dar manifestă şi prezentă în viaţa Fiului Omului, fiind adăpostită în focul sfânt al vetrei strămoşeşti. În acest foc era interzisă scuiparea sau arderea gunoaielor şi a bălegarului indiferent cine îl făcuse. Era cinstit şi ca foc viu pentru că de aici, oamenii puteau să-şi transmită binecuvântarea Tatălui Ceresc dată neamului omenesc iar darul avea şi rolul de a uşura viaţa muritorilor pământeni, pe lângă cel de purificator al sufletelor mioriticilor şi a turmelor de animale.

În al treilea drum al căutării, trebuie să ajungem în baştina mioritică, acolo unde ˇs-a zămislit neamul omenesc în această parte a pământului şi care este izvoditorul vetrei civilizaţiei europene. Plecarea celor pribegiţi în tărâmul Tarim din spaţiul carpato-pontic nu a însemnat şi pustiirea Ţării Sfinte şi a Cetăţii lui Dumnezeu, fiind[ɔ˜ rămas-au acasă destui ca să le ducă mai departe deprinderile şi portul. Munţii Apuseni care formează partea de vest/apus a Cetăţii lui Dumnezeu se mai numesc şi Ţara Moţilor, dar nimeni nu şi-a pus întrebarea de ce aceşti locuitori umblau până către anul 1900 cu chica legată la spate într-un moţ precum arcaşii sciţi din secolul V î.e.n. ˇA venit vremea să se ştie că obiceiul acesta al moţilor este vechi de prin mileniul lV î.e.n. ˇaşa cum ne dovedeşte tăbliţa emeş privind facerea neamului omenesc. Că multora le va aduce tot veninul în guşa lor drăcească, asta nu mă va face să nu spun adevărul despre neamul meu getbeget şi pe deasupra Scoborâtor din Zei şi nu din „legământul” Talpei Iadului sau Satanei. Imaginea cu centaurul GETOS căsăpit de Ierackles, este dovada

arheologică a portului strămoşesc al chicii sau părului la neamul arimin. Dacă îndrăciţii istorici germani, în turbarea lor elenistă, l-au citit pe Getos, în Nessos, asta arată că au fost nişte nasoli şi ne-au tras şi nouă o nasoleală. Urât din partea lor dar mai urât din partea noastră că nu am avut curajul să-i punem cu curul în ţeapă pentru asemenea mârşăvie.

În cântul lV al poemului Iliada scris de Homer în secolul Vlll î.e.n. ˟avem date vrednice de ţinut minte cu privire la coafura tracilor arimini, adică a geţilor din Tracia care participau şi ei la războiul Troiei fiind amintiţi: „Tracii moţaţi, şi-l încinseră pe dată cu lungile suliţi”. Iar istoria ne mai vorbeşte de un neam moţat chiar mai la sud, vecin cu cetatea lui Priam, bitinii care locuiau în ţara Bitinia. Cuvântul bitini este format din biţi cu sensul de moţ şi ni care înseamnă uimire, admiraţie sau mulţi.

În al patrulea drum al căutării să coborâm tot spre miazăzi până vom ajunge în Egipt. Despre divinitatea egipteană Thoth ce apare la începutul imp˟eriului vechi, adică în prima parte a mileniului lll î.e.n. ˟atât scrierile bărtinașilor cât şi grecii au reuşit să ne transmită numeroase informaţii, zeul fiind numit de către aceştia din urmă şi cu numele de Hermes Trismegistos sau Mercurius. Zic vechile scrieri despre zeu că se afla la originea a tot ceea ce a zămislit mintea omenească, dar era şi stăpân al năvălitorilor tăbărâţi din răsărit care se tot înghesuiau să viziteze templele şi piramidele egiptenilor fiind şi Stăpânul Ţărilor Străine.

Mitologia lor zice că primul Thoth a dat egiptenilor toate ştiinţele şi arhitectura, scriindu-le pe pereţii templelor şi pe plăci de piatră pe care le-a îngropat spre a fi păstrate. Aceste informaţii sunt foarte vechi în cultura egipteană fiind[ɔ, peste timp ne-a venit mărturia lui Philon din Byblos (64-141) care a scris Istorii feniciene, unde susţine că ˟s-a folosit de date şi fapte culese de Sanchuniathon, preot fenician şi mare învăţat din vechime ce a trăit în secolul X î.e.n. ˟precum şi date strânse de alţi autori. Zice el că Sanchuniathon a luat facerea lumii din

Cărţile lui Tehu-ti, şi pasajul ne lămureşte astfel: „… El presupune că începutul tuturor lucrurilor este alcătuit dintr-o Ceaţă Întunecată de natură spirituală sau din ceva ca o suflare de ceaţă întunecată şi dintr-un tulbure haos negru precum ceea ce respira, că acestea erau nemărginite şi multe veacuri au rămas fără margini. Dar atunci când acest Duh ˇs-a îndrăgostit de propriile sale principii prime şi ele au fost amestecate, acea îmbinare ˇs-a numit Iubire; iar această Iubire a fost începutul creaţie tuturor lucrurilor. Dar haosul nu ştia propria lui creaţie. Din îmbrăţişarea acestuia cu Duhul ˇs-a născut Mot – Mâl. Din ea – Marea Mamă – izvorî toată sămânţa creaţiei, naşterea tuturor corpurilor. Înainte de toate au fost Marile Vieţi lipsite de simţire iar din acestea ˇs-au ivit după aceea Vieţile ce aveau inteligenţă. Ultimele au fost numite Zophasemin, adică Veghetorii Cerurilor. Şi acestea au fost alcătuite în chip de ou, şi au strălucit precum Mot, Soarele şi Luna, Stelele şi Sferele planetelor. Iar când acea primă negură a început să lumineze, din căldura ei ˇs-au născut ceţurile şi norii mării şi al pământului şi revărsări şi şuvoaie mari de ape din firmament”. Povestea este năucitor de asemănătoare cu miturile creaţiei de la noi dar despre care nu se ştie cam nimic. Ne mai lămureşte el că prima creaţie din iubirea Tatălui Ceresc pentru propria întrupare a fost Mot care era un mâl, adică Maica Pământească – din care ˇs-au născut toate celelalte văzute şi nevăzute. Iar această a doua creaţie strălucea ca Soarele şi Luna. Grecii nu aveau sunetul ţ şi cred că respectivul cuvânt pe vremea autorului se auzea Moţ dar nu a avut el cum să-l scrie fonetic. În limba română cuvântul *moţ* mai înseamnă, umflătură sau matcă a albinelor adică izvorul tuturor naşterilor spiţei vieţii, la fel cum zic şi miturile noastre.

Ne-a mai lăsat scris Philon despre acest personaj în lucrarea sa: „Şi Cronos – Amon – mergând în ţinutul dinspre miazăzi, a dat întregul Egipt zeului Taaut, pentru a fi regatul său. Toate lucrurile acestea au fost consemnate pentru prima oară de cei Şapte Fii ai lui Sedek, cabirii

împreună cu cel de-al optulea frate al lor, Asclepios, după po-runca zeului Taaut". Dar Cronos era fratele titanului Atlas care avea regatul lui la nord de Istru, deci Toth sau Taaut nu putea fi decât un supus carpatin al titanului care a primit loc de zidire a unui nou neam pe tărâmurile Egiptului. Pe acest făgaş vine şi zicerea autorului Philon, că toate faptele şi înţelepciunea lui Taaut, a fost pusă în zapis de cei Şapte Cabiri, fiii peotului Sedek, adică neamul nostru din străvechimi despre care nu îndrăznim să vorbim de tâmpiţi ce suntem, sau de frica leprelor pupincuriste care ne conduc şi ne ameninţă cu puşcăria pentru că îndrăznim a spune Adevărul ce însemnă pentru jegurile mozaice antisemitism, naţionalism şi fascism. Deşi istoria antică i-a consemnat de zeci de ori pe cabiri, iar Zamolxe i-a binecuvântat în insula Samos cum ne zic tăbliţele de plumb, noi rămânem neclintiţi după făcăturile lui Herodot şi a altor făcători de istorii.

Zeul Thoth în egipteana hieratică era scris DHT care trebuie citit Dahau – ti şi tălmăcit ca neamul sciţilor sau *Legea Sfântă a Sciţilor*, adică a neamului nord-istrean. informaţie pe care o găsim şi în discuţiile avute de scitul sau getul Anacharsis cu regele lidian Cresus. Dahue sau dahae sunt un trib de sciţi amintit de mai multe ori în scrierile antice. După tradiţiile religioase egiptene oraşul Wnt – oraşul iepurelui – numit mai târziu Khemenu era cunoscut drept cetatea celor opt ai lui Thot şi principalul centru de cult, adică cei şapte cabiri şi patronul lor spiritual. Grecii au numit acest oraş Hermopolis adică oraşul lui Hermes cum l-au rebotezat şi pe Thot după năravul lor specific. În limba română cuvântul căminu are sensul de casă dar şi de baştină.

Divinitatea mai era numită cu numele de Shu, fiind asociat cu răsăritul soarelui şi purta ca simbol distinct, o pană înaltă prinsă la bentiţa de pe frunte, adică un moţ divin. Dar în egipteana hieratică, numele său era scris printr-o pană, adică moţatul. În multe imagini din templele egiptene el apare cu cap de ibis cu două pene în sus sub forma unui moţ. Deci şi Dahau-ti/Thoth era de neam moţat,

adică un Ziditor ceresc ce avea ca simbol capilar un moţ de pene faţă de cei de la baştină care îşi făceau un moţ din propria chică. În limba irlandeză, adică vechea pelasgă vorbită în urmă cu 4000 de ani, cuvântul *thath*ânseamnă moţ. Într-un papirul egiptean magic scris în secolul ll î.e.n. ˇîn greacă, învocându-l pe Thotspune: „Arată-mi-te în puterea ta profetică, Zeule cu cuget înalt, Hermes de trei ori mare! Fie ca cel ce stăpâneşte cele patru ţinuturi ale Cerurilor şi cele patru temelii ale pământului să se arate. Arată-mi-te, tu, care eşti în Cer, arată-mi-te tu, care eşti din Ou… Vorbeşte, cei doi Zei sunt şi ei împrejurul tău – un zeu se numeşte Thath şi celălalt Haf”. Referirea la naşterea lui Thot din ou se găsea în religia ariminilor orfici din Tracia ce a cunoscut o deosebită răspândire la greci începând cu secolul Vll î.e.n.

El mai apare în textele egiptene cu numele de Tehuti, iar în limba română veche cuvântul *tohu*ânseamnă nord iar *ti* are sensul de neam, clan, a locui, a dăinui, deci iarăşi o cale a istoriei nostre ţinută bine în întuneric de fel de fel de lifte şi jeguri otrăvitoare.

Dar amintirea Neamului Moţat mioritic, o găsim la hoţomanii greci care au scris de mai multe ori că Hera (se citeşte Iera) purta pe cap un smoc de pene de păun, adică un moţ foc de frumos, dovedind că originea ei era la nordul Istrului chiar dacă pricepuţii cu nas subţire ˇs-a străduit să şteargă urmele fatei săvârşite.

Şi revin pe plaiurile Neamului Moţat, amintind obiceiul unic în Europa pe care îl practică şi în prezent românii: tăierea moţului la copilul mic. Este una din tradiţiile vechi de când lumea, răspândită peste tot în ţara noastră, având multe particularităţi după locurile şi felul cum oamenii au păstrat acest obicei foarte supărător pentru popime. Datina este păstrată bine în Oltenia, Muntenia şi Moldova, ajungând de multe ori să aibă valoare egală cu cea a slujbelor bisericeşti adresate copilului mic, nenumăraţi părinţi neconcepând să nu o respecte. Obiceiul, cu mici diferenţe se petrece astfel: când copilul împlineşte un an, o sărbătoare aparte este

dedicată tăierii moţului, adică a unei şuviţe din părul copilului, după care o turtă este ruptă deasupra capului iar câteva obiecte ii sunt lăsate la îndemână pe o tavă sau pe o masă. Primul obiect pe care copilul va pune mâna este considerat hotărâtor pentru soarta lui. Dar timpul când se taie moţul, în unele sate poate ajunge până la trei ani, cu precizarea ca anul să nu fie cu soţ. Unii spun că la fete nu trebuie să se taie moţ, ci numai la băieţi, alţii cer ca toţi puigăneii mioritici să fie trecuţi pe sub foarfecă indiferent de sex. Locul sărbătorii este stabilit de tradiţie, la naşi sau acasă la părinţii copilului. Şi ziua stabilirii tăierii moţului este stabilită după regiuni şi tradiţii, duminica, lunea sau orice zi din săptămână, dar să nu fie în postul Paştelui.

Tăierea moţului se face astfel: copilul primenit cu haine primite de la naş este pus pe o pernă sau o căldare cu apă peste care se pun trei colaci mari. Ca să nu se prindă bolile de el, se zice că cel mic trebuie legat la ochi să nu vadă când i se taie moţul. De funda cu care este legat la ochi se prinde la capăt un bănuţ pentru noroc. Cu o foarfeca sau un briceag naşul taie moţul şi întreabă: „De ce ti-e moţul, finule?” la care cei de faţă răspund: „De noroc şi sănătate şi de o oaie cu lapte”. Vedem că acţiunea este una iniţiatică prin care copilul este acceptat în clanul mioritic respectiv iar sărbătoarea se vrea o invocare a sănătăţii veşnice şi a bunăstării.

Unii zic despre felul tăierii că motul il taie naşa în semnul crucii, câte un pic bineinţeles. Părul tăiat este pus pe un bănuţ lipit cu ceară curată de la o lumânare. Alţii din Dobrogea spun că din păr se taie o şuviţă care este adunată din patru puncte ale capului sub formă de cruce de care se prinde funda iar naşa duce la îndeplinire obiceiul. Când face această treabă, naşa nu trebuie să uite a pune un bănuţ pe moţ. În unele locuri, lumânarea de la botez împreună cu şuviţa de păr se păstrează până la împlinirea vârstei de şapte ani, apoi se va îngropa la rădăcina unui pom fructifer. În alte locuri, moţul se îngroapă în ziua tăierii într-un lan de grâu. După îndeplinirea tăierii, naşa rupe în patru părţi egale – sub

forma unei cruci – deasupra capului copilului o turtă, care se dă la cei de faţă. În alte părţi turta se rupe numai pentru fetiţe nu şi pentru băieţi, dar la alte bordeie obiceiul este invers. În ţinutul Iaşilor, la fetiţe se rupe o turtă după semnul crucii, iar pentru băieţi se rupe un colac. Dar preoţii nu văd cu ochi buni tradiţia strămoşească, fiind conştienţi de originile ei mult înaintea iudeo-creştinismului însă nu pot scoate din capul mioriticilor năravul venit din moşi strămoşi, iar într-un articol pe site-ul cretin ortodox˙ro se menţionează următoarele: Aşadar, bazaconia este un lucru lipsit de noimă, însă dacă aş încerca să spun anumitor creştini ortodocşi români faptul că tăierea moţului copilului, ruperea turtei peste capul lui şi punerea unor obiecte dintre care copilul să aleagă, sunt fără nicio noimă, aş risca să fiu gonit din parohie”. Ştie slujitorul iudeo-creştinismului iahwist că nu se poate juca cu tradiţiile creştinilor ortodocşi arimini, şi rău îl roade la rânză fiind[ɔr are de ales: ori slujeşte tăierea moţului după datina cea veche adevărată, ori nu slujeşte rămânând credincios Taplei Iadului şi Satanei, dar atunci trebuie să-şi ia tălpăşiţa din parohia respectivă! Grea soartă l-a mai ajuns pe cucernic!

Iar cui nu-ı place zicerea de mai sus, îl poftesc să se uite mai jos ca să aibă ţinere de minte, ori mai corect „ado meanti rumuno”!

Centrul religios de la Gobekli Tepe, mileniul Xlll î.e.n. ˇîn centrul Anatoliei, Turcia de azi

Fotografii cu sanctuarul de la Goseck, mileniul V î.e.n. ˇîn estul Germaniei nu departe de graniţa cu Cehia.

Stonehenge, construcţie începută pe la sfârşitul mileniului lV î.e.n. ˇde o populaţie ce a migrat de pe plaiurile mioritice cum o dovedesc atât simbolurile descoperite cât şi unele obiecte din sanctuar.

Cetatea-sanctuar Arkaim situată în sud-estul munţilor Urali descoperită în anul 1987 şi atribuită indo-europenilor de către cercetătorii ruşi. Cetatea a fost zidită în secolele

XX-XVlll î.e.n. ˇdar nu de indo-europeni fiind[ɔ aceştia nu au existat niciodată, ci de masageţi, adică geţii din ţinutul Masa după scrierile hitite sau Mesia, adică sudul Istrului.

Sarmisetusa noastră aşa cum ne-au lăsat-o prădătorii romani şi cum au batjocorit-o arheologii români, spre a şterge amintirea geţilor din răbojul timpului.

Şi în prezent comuniştii care au dat colţul şi sunt înmormântaţi în templul sataniştilor bolşevici din Parcul Carol/Libertăţii au pază militarizată, pe când la Sarmizetusa, centrul Marilor Străbuni din Ţara Sfântă şi a religiei crucii, totul este lăsat într-o paragină neînchipuită şi la mâna hoţilor. De aceea noi trebuie să fim poporul sula sau sulica, cum bine ne zice plin de neobrăzare H. R. Patapievici.

CONSTANITN OLARIU ARIMIN

(c) Arima, Ariminia, Dilmun, Du Gitii

Despre Arima, ţinut plin de mister şi ascuns în cea mai tainică ceaţă a istoriei, avem totuşi ceva ziceri de la meseriaşii în falsuri greceşti sau elenistice. Găsim în povestioarele lor că în ţinutul neamului arimilor din nordul Istrului trăia, în vremurile fără de început ascuns bine sub pământ, monstrul Typhoeu, sau Typhon, fiul lui Tartaros şi al Gaiei, sau în altă variantă feciorul după zisa lor fiind zămislit numai de Hera, fără un principiu masculin. Dihania avea bătrâneţile cernite rău pentru că era o întruchipare chiar de la zidirea lumii, un fel de furtună nimicitoare, un balaur înaripat sau un gigant mai înalt decât munţii, care scuipa foc; la mâini, în loc de degete

avea o sută de capete de dragon şi, răsculându-se împotriva lui Zeus al grecilor care ajunsese stăpânul cerurilor şi pământului, acesta supărat pe neascultător, l-a fulgerat cu fulgerele din dotarea personală de unde i-a venit şi beleaua, cu care îl cunoaşte azi întreaga omenire după meşteşug elenist.

Alte versiuni, ne zic tot după priceperea lor, că în aceşti munţi trăia într-o peşteră făptura Echidna, un monstru cu trup de femeie, terminat cu o coadă de şarpe în loc de picioare. Cele două fiare nimicitoare Typhon şi Echidna, după spusele lui Apollodor în Biblioteca, 2.1.2 şi 3.1; Diodor din Sicilia în Biblioteca istorică, 2.43.3; Hesiod în Theogonia, versul 301 şi Pausanias în Descrierea Greciei, 8.18, au dat naştere mai multor monştri care au îngrozit lumea veche dar mai ales minţile mincinoşilor, lăsându-ne astfel lista următoare cu blăstămaţii pământului: Kerberos, Hydra din Lerna, Himaira şi Sfinxul.

În cele scrise de Dionisie Periegetul, trăitor al secolului ll al erei noastre, îi aminteşte pe miticiiarimaspii cu numele de arimani, iar Homer (secolul Vlll î.e.n.) în Iliada, 2.781–783 spune că patria lui Thyphon, cel mai renumit titan, era ţara arimilor sau Arima, în Odiseea, poetul spune despre acestteritoriu de legendă că este în ţinutul hiperboreenilor din nordul Istrului.

Alte informaţii despre ţara Arima vin de la maestrul mincinoşilor Herodot unde în Istorii, 4.9–10 zice că gigantul Thyphon ˇs-a luptat cumplit cu jupânul lor Zeus dar a fost învins şi pus la popreală pe vecie. În altă parte a cărţii amintite găsim o altă poveste despre ţinutul legendar de la nordul Istrului unde poposeşte în muncile lui vânosul Hercule, care, dând peste stăpâna ţării numită Echidna, regina din ţara arimilor, o femeie jumătate om şi jumătate şarpe, pe loc i ˇs-a aprins arzătorul şi din înfierbinţeala aceasta ˇs-au născut Scythes; Agathirsus şi Tracus, moşii celor trei mari neamuri arimine – sciţii, geţii şi tracii – care, după zicerile lor se trag din neamul titanilor. În unele poveşti venite tot de la greci se spune că arimaspii şi-au avut sălaşurile la poalele munţilor Riphei (sau a Râpei cum

se aude la urechea noastră) care era Caucazul de la Istru sau Carpaţii de azi.

Xantos ce a trăit pe la anii 500 î.e.n., fiind printre primii istorici greci care încearcă reconstituirea istoriei triburilor şi oraşelor greceşti pe baza legendelor, în lucrarea **Istoria grecilor** spune că, peste ţinuturile unde Zeus l-a bătut măr pe titanul Tiphon, după acele vremuri crâncene domnise un rege vestit cu numele de Arimus sau Arimun. Dar în poezia noastră populară Aram sau Arim este numele unui erou iar vitejii care luptă alături de el se numeau haramini.

Tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia l-au scos la lumină pe strămoşul neamului get, puternicul Moş Arimin. Numele a fost dus în peninsula italică prin migraţia ausonilor fiind[ɔ- îl găsim la umbri unde Jupiter în vechile lor legende mai era numit cu apelativul de Ariminum sau Armunus adică al ariminilor. Dar şi romanii aveau o zicere aparte pentru Jupiter, numindu-l Ruminus, adică cinstite feţe ale Satanei, un fel de rumun după cum scriu şi tăbliţele de plumb pe care le-aţi făcut dispărute, iar războinicul Marte cel născut în glia geţilor mai purta epitetul de Arimanios.

Scriitorul Marcus Terentius Varro (116 î.e.n. ˟– 56 î.e.n.) în lucrarea De Rerum rusticarum Libri I 2, 7 ne lasă mărturie despre un ţinut din peninsula italică numit Ariminum astfel: „An non M. Cato scribit în libro originum sic? Ager Gallicus Romanus uocatur, qui uiritim cis Ariminum datus est ultra agrum Picentium. in eo agro aliquotfariam în singula fugera dena cullea uini fiunt”. Şi penru noi avem: „Oare nu Cato cel Bătrân a scris cinstit despre începuturi astfel? Romanii i-au chemat pe gali în pământul până în Ariminum cărora, separat li ˟s-au dat acolo ogor şi pentru grâu, fiecăruia un iugăr (cam 25 de ari) şi câte zece împreună pământ pentru viţă de vie astfel hotărniciţi.”.

În anul 268 î.e.n., la gura de vărsare a râului Ariminus, intr-o zona care anterior a fost locuită de etrusci, umbri, greci şi gali, romanii au fondat colonia

Ariminum, care astăzi se numeşte Rimini.

Să vă mai bag o şpangă-n dos jeguri odioase şi cin monstruos, zic eu după zisa lor, adică a latinilor din vechime care se plimbau prin Roma, că aceştia îl alintau pe Mithra (cuvântul înseamnă bonetă în latină) sau Sarmis după glia strămoşească, cu vorbuliţa Arimanius, şi chiar spun că mă las dus de lumina adevărului şi tăria timpurilor nepieritoare fie în veci trecătoare şi loc de izvod pentru cei curajoşi. Şi tot cu asemenea vorbă subţire îl descoperim invocat pe Mithra pe o placă găsită la Buda de azi. Adică să ne dumirim mai mult de o leacă, Fiul Omului sau al Luminii cum îl ştiau geţii pe Sarmis sau Mithra era dinţara Ariminia sau Arimania, dar baştina mai era numită şi Ruminia sau Rumunia, de nu va fi supărarea prea mare pentru adevărul cu care îndrăznesc să vă plesnesc peste rât. Ori aceste denumiri vin din vremea timpului uitat când legendele stăteau la sfat de taină cu înţelepţi de seamă şi nu lepre sau otrepe care au mânjit cinstitul obraz strămoşesc cu căcat jidovesc mai puturos ca pucioasa şi mai otrăvitor decât veninul de aspidă.

Însă aceste mituri nu sunt scoase din pălăria lui hocus-pocus, ci ele reprezintă o realitate istorică intrată în legendă şi fabulos despre care timpul nu a avut răboj să o treacă la catastif şi astfel a rămas povestea fără tiv iar răii ˇs-au pus pe destrămat până ce, din uluitoarea comoară a rămas un rahat. De vom avea îndrăzneală şi nu luciu cu spoială, atunci vom răsfoi, fără a ne feri, alte foi din vremi uitate şi din alte meleaguri unde găsi-vom în tăbliţele asiriene din secolul Xlll î.e.n. ˇpe vijelioasele triburi de păstoriakhlamu care îşi ţineau sălaşurile în nordul Asiriei în munţii de la izvoarele Tigrului şi Eufratului, sau mai sus şi mai împrăştiate ori adunate după vremuri şi oameni. Regele asirian Tiglaptilesar l zice într-o inscripţie din anul 1112 î.e.n. ˇcă a adus la ascultare aceste urdii prădătoare de răuleni ce nu se dădeau în lături de a veni în ospeţie la asirienii care nu doreau să le vadă mutrele: „De douăzeci şi opt de ori am trecut peste Eufrat pe urmele seminţiilor akhlamu-arameene, de două ori pe an”. Inscripţia prezintă

numele triburilor atât cu numele akhlamu cât şi arameene ca să ne fie limpede de ce hoţul defilează prin istorie cu nasul pe sus. Numele populaţiei de păstori vine de la **akh**: lâna tunsă a unei oi + *lama*: belşug, adică cei bogaţi în turme. Alţii bântuiţi de vedenii şi revelaţii sataniste aproape că au reuşit să le fure istoria, deşi ei în acele vremuri nici nu existau ca popor, iar mai târziu când au scos nasul în lume, consemnările i-au amintit ca bogaţi în lepră, jeg şi videnii. Tiglaptilesar l îi mai numeşte pe arameeni, armaya, iar ţara lor Aramu, adică Arima de la noi. În secolul Vl î.e.n. ˟regiunea respectivă era cunoscută sub numele de Aryanam adică ţara ariminilor. Şi tot pentru aducere aminte întunecaţilor, le pun în nas documentele regelui Salmanasar lV (782-722 î.e.n.) unde ţara Amuru a arameenilor, este scrisă şi Arumu, mai târziu fiind menţionată şi Aramu iar limba pe care o vorbeau neamurile respective se numeaaramii, dar în alte texte aceşti locuitori erau numiţi sabei (înţelepţi) ca şi cei din sudul peninsulei arabice şi chiar un trib de pe malurile Istrului! Hopa-tropa, uite-aşa, v-am pus încă de-o belea!

Pliniu cel Bătrân (23-79 2.n.) în Istoria naturală scrie că denumirea naţională a sciţilor şi perşilor eraaramei după limba greacă şi aramani după limba latină, veniţi din vechii aramei: „Persae illos (Scytharum populos) Sacas în universum appellavere a proxima gente, antiqui Aramaeos”. La fel scrie în Geografia şi capadocianul Strabon cu vreo 50 de ani mai devreme despre neamurile scitice din nordul şi sudul Mării Negre, deci nici urmă de boială ivrită sau alta născocită la loc întunecos cum ˟s-a făcut în secolele XIX-XX.

Pentru a vă dovedi cât sunteţi de întunecaţi în suflet şi ce venin aveţi în guşă împotriva neamului mioritic, dau şi câteva nume de familie româneşti: Armanca, Armenca, Armencea, Ariminia, Armin, iar Arimie Popa se numea ţăranul care a descoperit comoara de cosoni în anul 1803 din munţii Orăştiei. Arima este nume de familie şi de bărbat la japonezi preluat de la neamul ainu, dar şi numele unei localităţi din prefectura Hyogo din aceeaşi ţară; un

munte în Cilicia şi un munte lângă cetatea Troia. Vedeţi întunecaţilor cât de bine se leagă mitologia cu istoria şi cu lingvistica adevărată şi nu cea latinizată! Dacă eram ieşiţi din haznaua latinităţii, trebuia să se audă ceva ziceri de Latin, Latinescu, Latineanu dar niciun fel de zumzăială de acest fel nu zbârnâie pe urdiniş pentru urechile surzilor sau tâmpiţilor. N-ar fi fost rău nici Latinovici, fiind[ɔ tot ne dau târcoale nişte fiare turbate ale întunericului satanist.

În unele legende emeş despre ţinutul Dilmun se spune că Enki (străMoşul pământ sau Pământul) împreună cu perechea lui Enlil (ţinutul Cerului, povestea era întocmai la vechii egipteni între Geb şi Iaho) sunt uniţi prin muntele Dilmun, unde nu este moarte, nu este decât fericire şi bucurie, fiind un loc luminos şi strălucitor plin cu pomi fructiferi şi ape răcoritoare, flori şi plante hrănitoare, iar oamenii sunt veşnic tineri la fel animalele nu se omoară între ele sau nu sunt omorâte de oameni. Dilmunul este raiul sau grădina lui Dumnezeu. Din acest munte sfânt Dilmun curge apă vie, şi tot aici ˟s-a născut neamul zeilor şi al oamenilor în a noua zi de la începuturile zidirii, adică din Maica Pământească, poveste pe care o ştim de la frigienii arimini prin mitul lui Cybele. Dar asemănarea este foarte evidentă cu scrierea despre Eno care ˟s-a urcat la ceruri pentru a primi Legea Adevărului şi Dreptăţiişi vede plin de uimire minunile cereşti, grădina raiului şi izvorul cu apă vie ce curge de aici, precum şi iubirea dumnezeiască ce domneşte în acest tărâm al veşnicei iubiri dăruită de ziditorul văzutelor şi nevăzutelor. Pentru a le dovedi rădăcinile mitului îl aduc de martor pe Dimitrie Cantemir care înDescrierea Moldovei în prima parte a secolului XVlll, ne lasă un crâmpei dintr-o legendă ce aminteşte deSoviţa, o divinitate străveche feminină ce locuia în Ceahlău iar din coasta ei curgea apa sfântă – izvorul vieţii. În alte scrieri de-ale nostre din aceleaşi vremuri, divinitatea Soviţa este amintită sub forma Savela şi atunci o găsim foarte uşor în Dio Sabelo de pe tăbliţele de plumb ale strămoşilor mei geţi, din care mă trag şi eu ca getbeget. Vechile scrieri ale românilor aminteşte

această divinitate a strămoşilor noştri şi cu numele de Sibila proorociţa, Savila şi Sevila, ea fiind fecioară.

Revin la legenda emeş care mai spune că în ţinutul Dilmun ˇs-a născut neamul duhurilor cereşti dar şi cel al muritorilor în a noua zi de la pornirea marelui izvod al lui Sântu din iubirea lui nemărginite. Cum în Făcă-Tora ei spun că i-a pălit revelaţia cu zidirea lumii în ziua a şaptea, povestea nu are cum să se lege cu cea emeş/sumeriană ci doar să fie trasă prin inelul ivrit şi acela jigărit să le fie de mare fudulie. Dar noi avem o asemenea zicere, dată de furi şi trădători ca basm sau poveste – întreb atunci de ce ale lor sunt revelaţii? – unde se zice că Sântu umblând el prin lumea încă fără margini şi fără chip, unde pământul nu se născuse din marea nemărginită, însă din mijlocul ei se ridica până în înaltul cerurilor Pomul Vieţii. Sântu se întâlneşte cu Nefărtatul şi îl pune pe acesta să-i aducă nisip de la rădăcinile Pomului Vieţii înfipte adânc în străfundurile mării nemărginte, ca să zidească Pământul. În a noua zi de trudă Dumnezeu face Pământul şi îl aşează să plutească pe marea de început. Asta dovedeşte că emeşii când au plecat în Ki-en-gi, din baştina carpatină mitologia religioasă era conceptualizată foarte bine, iar geţii rămaşi la glie aveau un calendar astronomic unde săptămâna era de nouă zile, poate legat tocmai de Facerea Lumii şi nicidecum de tuşinarea prepuţiului. Şi ne-au păstrat tăbliţele de lut ale lor – despre ale geţilor de plumb ˇs-a cam ales hoţia şi mişelia – o povestioară cu urcarea la ceruri a unui conducător pentru că a fost vrednic şi cu mare iubire faţă de cele sfinte, luând mereu aminte că pe pământ primul gând pornit spre lume este să faci numai bine iar fapta curată să fie binecuvântată de Legea Sfântă a Tatălui Ceresc, părinte firesc a tot ce este în tot şi întors în Unu ca izvor nesecat de bine în lumea de lumină. Ne zic legendele adumbrite de uitare şi răutatea unor nemernici care se cred buricaţii neamului omenesc despre Ziusudra (Zin Suddu) care a fost lugal (cu sensul de om mare sau conducător) în Şuruppak la începutul mileniului lll î.e.n. ˇşi a fost chemat în ceruri pentru dreaptă judecată: „În ţinutul

de trecere/ în muntele Dilmun/ locul unde se înalţă Sfintul Soare/ ei l-au pus să locuiască”. Mai dau o variantă a acestui text, păstrat mai bine care spune despre legendarul lugal astfel:

Ziusudra, conducătorul,
Înaintea lui An însuşi şi Enlil ˘s-a închinat;
Care să-i dea viată cerească,
Veşnicia cerească ţu care a fost uns.
În acele zile, Ziusudra, căpetenia,
Păstrător a numelui… şi OM,
În muntele de trecere, muntele Dilmun, locul unde soarele răsare,
Ei (An şi Enlil) l-au pus să locuiască”.

Restul poemului este distrus de pe tăbliţa respectivă. Pentru a înţelege mai bine sensul profund al mitului mai propun o traducere al aceluiaşi text intitulată Răsplata lui Ziusudra:

„Ziusudra, fiind conducător (primul dintre oameni sau păstor), a urcat în faţa lui Anu şi Enlil, sărutând pământul, şi An şi Enlil după ce l-au recunoscut i-au dăruit viaţă veşnică aidoma unui zeu, a coborât în el în acest loc viaţa veşnică pentru a se îndumnezei.

În acea zi l-au făcut pe Ziusudra, păstrător şi păstor, al animalelor mici şi al neamului omenesc, trăitor spre est, peste munţi, de Dilmun”.

Adică locul unde ˘s-a urcat el în Rai sau Dilmun, este undeva în vest faţă de Ki-en-gi, fiind ţ textul spune că el va veghea belşugul neamului omenesc şi a tuturor animalelor mari şi mici de undeva de peste munţii din est, iar precizarea ne trimite la un teritoriu sau munte situat la apusul Ki-en-gi/Sumer care era baştina lui Ziusudra. În mitologia lor Dilmun era un loc situat undeva la marginea pământului, fiind considerat un munte sfânt situat în cel mai îndepărtat loc al lumii, poveste identică ţu ţara Magog din Făcă-Tora, situată în nordul cel mai îndepărtat, la marginea pământului, iar dacă punem alături cele două ziceri, vedem că ele ne aduc fără şpăngi şi baionete sau parale şi alte miluiri, taman la toriştea carpatină. Povestea

este foarte asemănătoare cu cea a lui Enoh, care fiind credincios în sfânta cruce aşa l-a iubit Sântu încât a fost ales să purceadă în ceruri ajutat de doi îngeri de lumină, pentru a primi Legea Sfântă după care să se diriguiască neamul lui de oieri iar tărâmul lor să fie binecuvântat de Tatăl Ceresc ca o Ţară Sfântă. Şi hoţomanii greci şi-au tras un ce folositor lor şi dăunător nouă, ciopârţind şi grecizând ce au luat, astfel că azi auzim de grădina hesperidelor asemănătoare cu Raiul lui Sântu sau Dilmun, dar nu avem curajul să zicem nici pâs nici fâs fiind[ɔ antichitatea greacă este temelia culturii europene şi dacă le tragi preşul de sub picioare, se duce dracului toată şandramaua, iar tămbălăul pornit la Atena şi prin alte agore la fel de gureşe va fi fără margini!

În amintirea acelor vremi fabuloase dar pline de lumină lină, venită caldă şi senină de la cel de sus, şi adusă de îngeri veghetori şi veşnic păzitori ai neamului omenesc, aceştia cuminţi şi ascultători, când încă nu dăduse răul în ei, şi-au zidit primul lăcaş în noua patrie închinat lui Anu în oraşul Eridug, fiind şi principalul lor centru religios. Ori numele templului este compus din *eri:* rugăciune, a conduce, a însoţi, a aţâţa focul + *dug*: a fi ca fierul înroşit; adică locul unde cobora lumina cerească sau căldura lui Utu/Soarele cam aşa cum era şi în baştina lor rămasă în Carpaţi unde Kogaionul era sălaşul duhurilor de lumină. De aici Platon a luat povestea cu viteazul Er, iar ionii plecând din Ionia în vestul înceţoşat şi-au numit noua patrie Er şi Eire ca o aducere-aminte a ţinutului sfânt/strălucitor pe care l-au părăsit din cauza răutăţilor altora. Iar actualul nume al Irlandei, păstrează tocmai denumirea legendară veche dar anglicizată, fiind[ɔ au stat mai multe sute de ani sub sabie engleză (Ir + land).

Într-un text religios emeş, având dorul de inimă albastră înstrăinată în arşiţele din Ki-en-gi a vremurile trecute, se plânge scribul: „Lăsaţi-mă să privesc verdele cedrilor (corect ar fi verdele veşnic al copacilor cu sensul de conifere, adică o regiune acoperită de conifere sau un munte înalt), a ţărilor neamurilor din Dilmun şi Magan

(Egiptul de sud sau jos). Să vină să mă vadă, Enki! Să văd locurile de acostare a corăbiilor venite din Dilmun! Să văd corăbiile din Meluhha (Egiptul de nord sau sus) care aduc aur şi argint şi strălucitoarele lapislazuli din Haraly şi lemn scump din Magan şi din ţara Marhashi (stat la est de Elam, pe platoul iranian) va aduce pietre preţioase să se agaţe la piept. Din Magan bărcile vor aduce cupru, diorit piatra puternică, piatră pentru morminte, abanos care să-ţi înfrumuseţeze tronul puterii tale. Din ţinuturile corturilor se aduce lână… cetatea cu locuinţe plăcute Dilmun, trebuie să fie cea mai minunată casă". Încă un element important pentru aflarea locului mitic " „verdele coniferelor" carpatine, de unde au venit ei în ţinutul călduros mărginit de Tigru şi Euflat şi când, după ce mureau, sufletele se întorceau în baştina din cetatea lui Anu sau Sântu.

Mai multe inscripţii de pe tăbliţele de lut descoperite în Iraq arată faptul că strămoşii emeşilor/sumerienilor au venit din ţinutul Dilmun pe malurile Tigrului şi Eufratului, şi că în vechea baştină, au învăţat arta de a scrie!!! Numele Dilmun din eme-gi este scris Tilmun în akkadiană şi Tylos în greacă, dar numele complet pentru acest tărâm de legende şi lumi neştiute din vechile mituri emeş era „kur. dilmun˙na" sau „kur Dilmun na" unde cuvântul **kur** din eme-gi poate fi ˟înţeles şi ca munte sau ţară străină, ori a trăi. Iar cuvântul Dilmun este compus din *dil*: catarg, vârf, înălţime ***+*** *mun*: ascuns, sărat, greu de ajuns. Pentru cuvântul *na* avem sensurile de om în viaţă, bărbat, femeie, stâncă, înălţime, apă, a curge. Dar avem în eme-gi cuvântul *tilmun* care înseamnă cinste sau respect, iar tărâmul legendelor emeş mai este scris şi Telmun. Toţi căutătorii de istorii şi istorioare adevărate, dar mai ales revelate fiind[ɔ˜ aici se bat rău apele marii minciuni, nu au reuşit să găsească locul cu pricina, unii stabilindu-i nişte destinaţii tare ciudate şi imposibil de adus pe calea adevărului, alţii mai atenţi cu propriul obraz ne spun că numele mitologicului tărâm şi munte ar fi fost în funcţie de vremuri, în mai multe locuri, dar rup din legendă

„nevinovaţii” tocmai caracteristica fundamentală – un ţinut al vieţii veşnice unde se duceau sufletele celor răposaţi şi trona Dumnezeu.

Nemuţul nostru pripăşit în Ki-en-gi avea un duh al scrisului căruia îi spuneau Me (cel ce proclamă, cel ce este înţelept) dar şi Sagi cu sensul de crainic sau prooroc, graţie divină. Era scribul divin în mitologia de început a religiei emeş, având însă sălaş în insula Dilmun unde se afla şi raiul şi unde zic tăbliţele lor că au învăţat taina scrisului. Pe tăbliţa de plumb 33 descoperită la Sinaia se spune că dage balo a trimis un sol la besii cei veseloşi cu ceva misage...! Să le amintesc o zicere care le va supăra rău clăpăugile: sciţii din nordul Mării Negre aveau un trib numit saci pe care emeşii l-au scris sa. kas dar referindu-se la populaţia carpatină martu, condusă de lugal Marte! Dar unde era această misterioasă şi fabuloasă insulă Dilmun?

Să pornim pe drumul căutărilor cu informaţiile venite de la emeşi care nu au trecut prin ciurul revelaţiilor sataniste şi găsim pe o tăbliţă de lut de-a lor ce ne spune că templul Nin-Gal a trimis spre apuso corabie în insula Dilmun, călătorie care a durat 2 ani şi ˟s-a întors cu aur, minereu de cupru, pietre preţioase şi piatră pentru realizarea statuilor şi vaselor.

În însemnările cartografice din secolul l al erei noastre ajunse până la noi, între vărsările în Istru ale râurilor Olt şi Vedea, fluviul se bifurca şi forma în acele vremuri până după 1900 o insulă pe care era cetatea Dimum. Cum cea mai veche scriere a fost descoperită la Tărtăria iar tăbliţele geţilor dovedesc fără tăgadă că pe toriştea strămoşească meşteşugul scrisului era foarte răspândit, insula Dilmun din scrierile emeş este insula cu localitatea Dimum unde ˟s-au descoperit numeroase vestigii arheologice din mileniul lV î.e.n. ˟Pentru că tot aici era şi raiul unde se retrăgeau sufletele celor vrednici pentru a se întâlni cu sufletele strămoşilor adică a Celor Mari cum apar în manuscrisele esene, emeşii de fapt păstrau în amintire locul de unde au migrat. Lăsându-ne informaţii că din acest loc aduceau aur, minereu de cupru,

pietre preţioase şi piatră pentru realizarea statuilor şi vaselor înseamnă că această insulă era un teritoriu mult mai mare unde existau munţi cu exploatări miniere şi cu piatră bună pentru prelucrat dar şinumeroase lăcaşe de cult şi de civilizaţie unde se scria vârtos şi se venerau anumite duhuri. Dacă venim de pe Marea Neagră spre Galaţi, vedem aici că fluviul primeşte apele Prutului care curg din nord. Geografic, teritoriul locuit de strămoşii noştri se asemăna cu o mare insulă pentru că era înconjurat de ape: la nord şi vest era Tisa, la sud-vest, sud şi sud-est era Istru iar la est şi nord-est era Prutul. Prin generalizare insula Dilmun este localitatea Dimum de pe malul drept al Istrului dar şi teritoriul locuit de strămoşii noştri unde reveneau la judecata de apoi sufletele celor răposaţi din îndepărtatul Ki-en-gi. Iar ţara Dilmun este întregul areal locuit de Neamul Ales de An/Sântu din Carpaţii Păduroşi până în Peloponez şi de la Bug sau Nipru până la malurile Ariei! Legenda a fost cunoscută şi de greci care ne amintesc în scrierile lor de insula fericiţilor undeva la gurile Dunării unde se duceau sufletele eroilor să se odihnească. Odihni-i-ar moartea pe toţi mincinoşii şi făcătorii de revelaţii şi vedenii sataniste!

Geograful grec Dionisie Periegetul din Bitinia, care a trăit în timpul împăratului Domiţian (81-96) scrie: „Deasupra părţii din stânga Pontului Euxin, în drept cu Borystene se află în mare o insulă foarte renumită închinată eroilor şi care insulă este numită Leuce, fiind[ɔ fiarele sălbatice ce se află acolo sunt albe. După cum se spune, acolo în insulă se află sufletele lui Achile şi a altor eroi care umblă prin văile lipsite de oameni”. În Cosmografia de la Ravena din secolul Vll, este amintit oraşul Tilmun pe Dunăre, termen identic cu cel folosit de akkadieni şi alţi semiţi, şi evident o modificare în timp a numelui din Dilmun, în Dimum apoi Tilmun.

Hoţomanii ivriţi, plăcându-le zicerea arimină, au primit de la Întunecimea Sa o revelaţie care zice că în ţinutul Parvaim (**pârva**: oaie cu lâna scurtă + *im*: pământ) amintit în ll Cronici ll, era aur foarte mult de unde l-ar fi

adus şi Solomon pentru împodobirea templului său. Dar făcătura lor ne lasă să credem că în fapt este vorba de o regiune mitică care poate fi identificată cu raiul, pentru că aici este locul de sălăşluire a lui Enoh sau Eno după tăbliţele noastre. Legenda este asemănătoare cu cea a înţeleptului Ziusudra, numit Utnapiştim în textele akkadiene care aşează locul şederii lui într-o insulă sau ţară „la gurile sau malurile fluviului cel îndepărtat" cum zice epopeea lor Ghilgameş, în „locul de unde răsare şi soarele". În mitologia emeş/sumeriană Ziusudra locuia într-un tărâm îndepărtat, cunoscut drept ţara Dilmun sau Bar-Bar (cetatea înţelepciunii) !!! Solomonarii noştri se instruiau în cetatea Babar de unde plecau în lume să-i lumineze pe alţii cu lumina cerească primită de la Sântu.

Să facem o samă acestor ziceri ca să limpezim apele şi minţile: Ziusudra a mers în rai la Anu/Dumnezeu undeva în apusul înnegurat şi aici a fost binecuvântat cu veşmânt de lumină pentru a trăi în slava cerească. Raiul este pe o insulă, un ţinut mai întins sau un munte cum ne spun legendele lor şi tot de aici au plecat ei în Ki-en-gi ducând şi obişnuinţa scrisului în noua patrie. Legenda ajunsă în cultura akkadiană spune că insula sau ţara Dilmun/Tilmun se află „la gurile sau malurile fluviului celui îndepărtat… locul de unde răsare soarele". Ori documentele din primele secole ale erei noastre amintesc de insula Dimum de pe cursul inferior al Istrului iar în secolul Vll este numită Tilmun, la fel ca în akkadiană. Iar tot ţinutul sau ţara Dilmun, adică întreg spaţiul carpatin mioritic cu Ardealul în centru unde era cetatea lui Dumnezeu/Anu şi raiul se află „pe malurile fluviului celui îndepărtat… sau la gurile lui", iar dacă vrem revelaţii, atunci trebuie să ne lăsăm tâmpiţi de minciunile ivriţilor, a ebraiştilor şi altor făcători de făcături sataniste.

Dar mai avem un izvor ca să dovedim originea cetăţii lui Anu – Dilmun – sau a raiului că se află în ţinutul nostru. În Europa sunt acele monumente megalitice specifice din mileniile V-ll î.e.n. ˇnumite dolmen şi care reprezintă un fel de masă formată dintr-o piatră plată aşezată orizontal,

sprijinită pe două sau mai multe picioare tot din piatră, fiind morminte colective făcute de comunităţile umane pentru a-şi cinsti strămoşii. În limba celtă mormântul se numea tolmen, apropiat de cuvântul akkadian „tilmun” având acelaşi rol de loc închinat liniştii celor răposaţi.

În tăbliţele de lut ale emeşilor ţara Dilmun cu care ei făceau comerţ, este menţionată începând cu anii 3200 şi o fac până pe la 600 î.e.n. ˇPe o tăbliţă descoperită în vechea cetate Lagash (cca. 2520 î.e.n.) sunt înregistrate: „corăbii din Dilmun şi din alte ţări străine care mi-a adus lemn/copaci din pădure”. Nu după mulţi ani, lugal Urnanşe din Lagash a lăsat scris pe tăbliţele de lut că a adus lemn în Ki-en-gi din ţara Dilmun (cca. 2500 î.en.). Pe la anii 2100 î.e.n. ˇlugal Urnammu din dinastia a treia a cetăţii Ur aminteşte în tăbliţele comerciale că are cale liberă de negustorie cu ţara Magan (Egiptul de Sus), de unde a adus cupru în Ki-en-gi. Comerţul cu ţara Dilmun a înflorit în perioada Larsa (cca. 2000-1763 î.e. ˇn), după care a decăzut, fiind reluat în perioada kaşită, populaţie de neam arimin ce a stăpânit Ki-en-gi mai bine de 150 de ani până la începutul secolului XIV î.e.n. ˇAmintesc aici doi conducători din Dilmun, poate colonişti rumuni ai Bahreinului: Rimun (cca 1460-1450 î.e.n.) şi Illi Ibaşra, care a fost guvernator kaşit pe la anii 1340-1330 î.e.n. ˇGrecii vechi spuneau despre fenicieni că ar fi venit din Tylos, adică Ki-en-gi sau Sumer ori Barhein cum a fost înţeles mai târziu.

Dar avem informaţii venite şi de la akkadieni unde regele Sargon l (2242-2186 î.e.n.) din Akkad/Agade a lăsat mărturie prin tăbliţele de lut că a reuşit de trei ori să ajungă până la Marea de Sus (Marea Neagră) unde şi-a spălat săbiile şi a încercuit, capturând cu mâna lui ţinutul Tilmun. Poate că aici ţara Tilmun este Canaanul, dar cine ştie ce surprize ne pot da săpăturile arheologice? Pe la anii 1800 î.e.n. ˇalte tăbliţe de lut se referă la o expediţie comercială „către Dilmun pentru a cumpăra cupru de acolo”, iar Sargon ll al Asiriei în secolul Vlll î.e.n. ˇse laudă că a ajuns cu graniţa impˇeriului său pe malul mării de

sare (Marea Moartă) care era în margine cu ţara Dilmun, adică Canaan.

Dilmun este amintit în perioada kasită a regelui Burnaburiaş (cca 1370 î.e.n.) unde un sol al acestui regat trimite scrisori către superiorul său din ţara Dilmun/Tilmun. O inscripţie asiriană de pe la 1250 î.e.n. ˇspune că regele acestei ţări urmează să i-a în stăpânire şi ţările Dilmun şi Meluha/Egiptul de Jos, precum şi Marea de Jos şi Marea de Sus, pe care le putem identifica drept Marea Roşie şi Marea Mediterană.

Scrierile de pe tăbliţele de lut arată limpede că, cel puţin la început, ţările Magan/Makan şi Meluha au fost situate în aceeaşi direcţie cu Dilmun, dar aceasta era mai departe – iar mai târziu, situaţia ˇs-a menţinut dovedind trăinicia legăturilor spirituale şi de neam. În acest context Bahrainul a fost numai un contor al Ki-en-gi către aceste ţinuturi îndepărtate aşa cum dovedesc şi săpăturile arheologice chiar dacă unii încearcă să strâmbe adevărul după interesul lor.

În Failaka din Barhein ˇs-a descoperit un templu al lui Imzag, zeul din Dilmun care îi proteja pe negustorii ce făceau călătorii către acest ţinut şi texte scrise ce vorbesc despre câştiguri şi pierderi realizate în aceste drumuri lungi, dar unii ˇs-au repezit să declare insula ca teritoriul legendar deşi el era la numai 110 km de continent şi nu se poate vorbi de lungi perioade de navigaţie.

În urma săpăturilor făcute în ruinele oraşului vechi Uruk ˇs-au descoperit până acum mai mult de 4000 de tăbliţe de lut, cercetându-se numai o parte a incintei lăcaşului de cult Eanna. Pe acestea sunt menţionate atât topoare de luptă mânuite cu o mână sau cu două mâini cât şi unelte aduse din Dilmun. Dar listele tăbliţelor mai precizează şi baloţi de ţesături pentru îmbrăcăminte, dovedind că la sfârşitul mileniului lV şi începutul celui următor, între cetatea Uruk şi ţara Dilmun existau relaţii comerciale strânse, de ele ocupându-se un demnitar special. Însă tăbliţele mai sugerează că numele de Dilmun este atribuit şi unor ţesături sau unelte şi arme din metal,

poate pentru a fi etalon calitativ în raport cu produse similare venite din alte regiuni.

În anul 711 î.e.n. ˇSargon a zdrobit o coaliţie a micilor regate filistene sprijinite de Egipt şi cred că inscripţiile se referă tocmai la aceste fapte unde filistenii sunt obligaţi să recunoască suveranitatea asirienilor. Tăbliţele din arhiva regală ne spun că în anul 710 î.e.n. ˇSargon „a primit daruri din partea regelui din Dilmun, o ţară care se întinde ca un peşte, 60 de ore de mers călare, în mijlocul drumului pe mare către locul unde soarelui răsare”.

În timpul domniei regelui asirian Sargon (722-705 î.e.n.**),** Dilmun şi Magan sunt declarate a fi „pe mai departe parte a mării inferioare” şi există, de asemenea, o trimitere la „marea Magan”, aici fiind vorba mai mult de Canaan şi Egiptul de Sus, regele Uperi din Dilmun, trimiţând tribut impˇeriului asirian. În 544 î.ˇHr., Dilmun dispare din scrierile mesopotamiene atunci când, în conformitate cu un document administrativ, Nabonidus, regele Babilonului, a avut un guvernator acolo.

În zorii mileniului lll î.e.n. ˇse văd obiecte în Ki-en-gi care au provenienţă sigură din culturile ariene, adică tot carpatine din Mohenjo-Daro şi Harappa, comerţ care se va dezvolta şi va continua o perioadă lungă de timp, civilizaţia fiind cunoscută şi sub numele de Sindhu Sarasvati, primită de la numele celor două râuri care le-a fost leagăn timp de 1400 de ani. Odată cu secarea râului Sarasvati pe la mijlocul secolului XVlll î.e.n. ˇaceste civilizaţii ˇs-au prăbuşit. Aici arienii veniţi din Carpaţi au dezvoltat o cultură uluitoare având legături strânse cu celălalt neam ce a migrat pe la mijlocul mileniului lV î.e.n. ˇîn Ki-en-gi/Sumer. De aici emeşii primeau lemn pentru construirea corăbiilor ce umblau pe mare, fiind un punct nodal în comerţul cu cele două ţinuturi egiptene Magan şi Meluha. Corăbiile care circulau pe fluviul Sindhu/Indus se numeau în sanscrită mohanna iar limba română veche mai păstrează cuvântul *mohan*pentru omul urât şi posac, şi **mohonie** pentru femeie urâtă şi mohorâtă.

În mitul sumerian Enki şi Ninhursag, care povesteşte despre epoca de început a civilizaţiei emeş în Ki-en-gi, raiul este descris astfel: „cioara nu mai ţipă, fazanul nu mai strigă, leul nu mai ucide... omul nu spune: «E miezul nopţii», ecourile vocii crainicului sau vestitorului sorţii nu se mai rostogolesc, cântăreaţa nu mai spune elelo, iar în afara oraşului nu mai răsună strigăte". Strigătul veghetorului de pe catargul mare îşi anunţa sosirea în limbi indiene de pe coasta de vest este *elelo!* Noi avem alelei, cuvânt care exprimă mânie, ameninţare, bucurie sau părere de rău.

În perioada stăpânirii akkadiene asupra Ki-en-gi (2350-2150 î.e.n.), unele sigilii ne înfăţişează o zeitate care ţine de păr un hoţ sau prizonier. Divinitate apare de asemenea, cu piciorul pe o căprioară, dar uneori pe un piedestal mic, purtând o robă lungă sau un fel de fustă iar pe cap avea o frizură cu coarne sau o pălărie înaltă şi cilindrică. El a fost identificat ca fiind zeul Amurru. În texte şi imaginile de pe cilindrii sigiliu numele lui este scris d / AN. MAR. TU sau d / MAR. TU (*mar-tu*: nomad, născut în căruţă), şi anume", Dumnezeul Occidentului" în akkadiană. El este de multe ori vag numit zeul Amoriţilor din cauza asocierii sale cu textele care scriu despre deşert şi stepă. El a devenit fiul lui Anu, zeul cerului şi a fost adesea asociat cu Sin zeul lunii, fiind menţionat şi ca zeu al războiului. Trebuie amintit că în două texte akkadiene se arată despre aceşti neliniştiţi că „MAR-TU provin din ghicitori Dilmun", sau „ghicitorii MAR-TU vin din ţara Dilmun". În textele descoperite la Ibla sau Ebla (oraş în sud-vestul Siriei la 55 km de Alep, azi numit Spune Mardikh, renumit pentru cele 20000 de tăbliţe cu scriere cuneiformă, datate în jurul anului 2250 î.e.n.) populaţia MAR-TU este menţionată în principal în legătură cu pumnalele din metal şi prizonierii de război. La începutul mileniului ll î.e.n. ˟apar mai multe dovezi epigrafice şi arheologice, unde neamul martu este prezent în istorie, chiar dacă altora zicerea le este dureroasă şi de mare supărare.

Lugal Susin din Ur pe la anii 2034 î.e.n., ridică un zid mare de apărare în partea de nord a Ki-en-gi pentru a-i opri pe nepoftiţii martu care se învolburau ca un râu în tumult peste ţinuturile emeşilor. Scrierile numesc populaţia martu ca venind din Didanum, regiune situată astăzi în partea de nord-est a Siriei. Pe la noi se găseşte numele de familie Didanu şi nu ar fi rău se întrebăm ce şi cum, poate aşa vom ieşi din prostie, căutând şi scormonind! În Facerea din Făcă-Tora, Dodanim este fiul lui Iavan şi a avut ca urmaşi pe Elisa, Tarsus şi Chitim, adica cetatea Troia cu geţii dardani, Tarsus ca una din ţinuturile ionilor sau pelasgilor de pe ţărmurii de vest ai Asiei Mici iar Chitim sau Getaim cum apar în Vulgata sunt filistenii. În unele texte asiriene şi din Ugarit, neamul martu mai este scris amurru – de unde li ˇs-a mai spus şi amorei sau amoriţi – sau arrumu, cuvânt apropiat de arimoi folosit de Homer şi Hesiod pentru o populaţie din nordul Istrului din ţara Arima.

Amoriţii (amurru sau arrumu) sunt amintiţi şi în Tora, la Facerea 10,16 ca locuind partea muntoasă din Canaanului, fiind descendenţi din Ham după Deuteronom 3: 11. Ei sunt descrişi ca un popor puternic „de statura mare cum ar fi ˇînălţimea cedrilor”, care au ocupat terenul la est şi la vest de Iordan, iar regele lor, Og (noi avea în nordul Maramureşului cetatea Ung, iar în Ki-en-gi avem oraşul Unug semitizat în Uruk), fiind pomenit împreună cu neamul său, ca ultima „rămăşiţă a Refaiţilor” (Deuteronom 3: 11). Dar „refaim” sunt populaţia din Canaan ce a ajuns în acele locuri plecând de lângă munţii Refa, Rifa sau Ripha cum au scris latinii, adică spre lumina noastră şi încrâncenarea întunecaţilor, munţii Carpaţi unde băştinașii geţi din est se mai numeau carpi, şi care ajungând până în peninsula arabică, acolo ˇs-au numit carbi. Folosind înFăcă-Tora lor numele de refa + im care înseamnă pluralul, jegurile ivrite ˇs-au dat de gol când şi-au ticluit monstruoasa scriitură prin care au urmărit să se pună moţul neamului omenesc iar pe noi să ne scoată în afara istoriei. În secolele ll-l î.e.n. ˇivriţii erau vorbitori de limbă

koine şi nu greacă iar majoritatea covârşitoare a populaţiei nu mai cunoştea limba ivrită, atunci traducându-şi ei textele sacre în limba adoptată ce le devenise limbă liturgică. Intrând sub ocupaţie romană în anul 63 î.e.n. ˇei ˇs-au pus pe învăţat limba noilor stăpâni, aşa se explică şi denumirea latină a munţilor Carpaţi apărută în Fără-Tora lor satanistă. Populaţiile amoriţilor din textele ivrite – mai corect refa, geta sau arrumu – par să fi ocupat iniţial regiunea se întindea de la vest, înălţimile Mări Moarte (Facerea 13,8 şi 14,7) până la Hebron (Deuteronom 3,8; 4,46-48), îmbrăţişând Galaadul şi Basanul, cu valea Iordanului pe partea de est a râului, ţară a „doi împăraţi ai Amoriţilor”, Sihon şi Og, cele două stătuleţe fiind independente. Dar neamul arrumu era şi în Ierusalim, fiind numit în scrierile lor iebusiţi, iar egiptenii le-au spus habiru, ei zidind oraşul. Partea sudică a muntilor din Iudeea este numită „muntele Amoreilor” după cum ne zice înDeuteronom 1,7,19,20. Dar tot prin ţinuturile pomenite de scrierile vechi din regiune, ca fiind locuinţele neamului martu, textele hitite spun că sălăşluiau neamurile de păstori arimini, kabiru, amintiţi de vechii greci în zeci de lucrări. În Gaza de azi avem oraşul Abasan-al-Kabir, astfel înveşnicindu-şi filistenii/khabirii amintirea pe acele locuri cu o istorie falsificată în totalitate de către pricepuţii ivriţi în antichitate şi fioroşii cazari în prezent.

În scrierile emeşilor, ţara Amuru sau Arumu a fost scrisă numai Mar-tu, şi asta începând aproximativ cu anii 2400 î.e.n., teritoriul fiind plasat totdeauna în vecinătate, către apus, aici incluzând ţinuturile Asiei Mici până al Marea Neagră şi Marea Mediterană precum şi cele ale Palestinei.

Vechimea neamului martu în informaţiile venite de la emeşi, apare la sfârşitul mileniului lV î.e.n. ˇcând lugal Enmerkar ca fondator al cetăţii Unug/Uruk zice că a avut legături cu stăpânul din Aratta. Într-un alt text cunoscut sub numele de Lugalbanda şi pasărea Anzud, ne descrie cum neamul martu a apărut în ţinuturile stăpânite de Enmerkar, scrierea fiind făcută la împlinirea celor 50 de

ani de domnie neîntreruptă. Pentru oprirea năvălitorilor la graniţele din nord, Enmerkar hotărăşte construirea unui zid care să împiedice vizitele cetelor de prădători. Regele Naram-Sin ne lasă mărturie că i-a liniştit cu sabia pe aceşti răuleni pe la anii 2240 î.e.n. ˟care îşi aveau sălaşurile în nordul Siriei, iar urmaşul său a dus lupte crâncene cu aceste populaţii de păstori transhumanţi.

Amurru/Arrumu şi Martu sunt denumirile care apar în textele akkadiene şi eme-gi/sumeriană, divinitatea supremă a acestei populaţii de păstori. El a fost zeul protector al orasului emeş Ninab, a cărui loc încă nu a fost descoperit, divinitatea fiind descrisă uneori ca un cioban şi fiul al lui Anu, purtând şi numele de „stăpân al muntelui” şi „cel care locuieşte pe muntele strălucitor”, întocmai cum era muntele sfânt al geţilor, Kogaion. La vechii umbri Jupiter mai era numit Ariminum sau Armunus, iar războinicul Marte, era invocat cu numele de Arimanus.

Dar nu totdeauna relaţiile dintre emeşi şi neamul care locuia în ţara Martu erau încordate şi lecuite numai de ghioagă, fiind[ɔ unele tăbliţe de lut spun că neamul martu, era un popor ales de Anu iar în vremea când oamenii şi duhurile cerului trăiau în armonie, îngerii umblând pe pământ venind din ceruri, au observat cu jind că fiicele pământenilor sunt foc de frumoase şi rău le dă ghes la inimă! Zăpăciţi rău de dogoarea soarelui şi a ofului pentru mândreţele de fete, ˟s-au lăsat în păcat luându-le de soţii, inclusiv căpetenia lor care se numea Marta sau Martu iar din această încrucişare ˟s-a născut un neam de oameni mai înalţi şi mai isteţi, numiţi urieşi/giganţi.

Odată pătrunşi în lumea emeşilor, populaţiile martu sau arrumu, ˟s-au lăsat de rele şi ˟s-au apucat de negustorie aşa cum arată mai multe texte, numindu-i „alik Dilmun” fiind[ɔ schimbul lor de mărfuri se făcea în special cu această ţară foarte îndepărtată. În limba română veche cuvântul *alic* înseamnă pietricică, cu referire la practicile din acele vremuri când greutăţile de măsură şi cântărit erau pietre de forme speciale, iar cele din Dilmun fiind considerate demne de încredere pentru schimburile

făcute. Scrierile cu caracter economic venite din perioada Ur lll şi care cuprind secolele XXl-XX î.e.n. ˇarată că populaţia martu făcea comerţ intens cu ţinutul Dilmun. Este o certitudine istorică dovedită de scrierile emeş că populaţia martu era legată de Dilmun, iar eu arăt că în fapt neamul martu, erau o parte a neamului mioritic ce a migrat în Asia Mică în prima parte a mileniului lll î.e.n. ˇsau chiar mai devreme, de unde ajungea uşor atât în Ki-en-gi în sud cât şi în baştina carpatină din nord-vest.

Dar scrierile care amintesc de ţinutul Dilmun pe o perioadă istorică de peste 1600 de ani, modifică locaţia acestui loc mitologic unde se duceau sufletele pentru viaţa veşnică şi care era şi baştina emeşilor, ajungând în timp numele să reprezinte etaloane calitative de marfă sau alte locuri unde corăbiile aveau opriri pentru a cumpăra aceste bunuri. Teritoriul Dilmun a fost menţionat în majoritatea scrierilor ca fiind un ţinut foarte îndepărtat de unde ei aduceau anumite bunuri.

Amintirea neamului martu, aceşti răuleni arimini plini de şotii şi cu dor de ducă se păstrează în limba română veche, prin cuvintele **mardi:** a trage cuiva o bătaie zdravănă, a bate, a lovi; *mardeală*: bătaie; mardeiaş: bătăuş; *mardei:* bani; martac: stâlp la bordei şi martă: catarg. Romanii şi-au pus în vechea lor mitologie, călăfătuită după cea dusă de ceata ausonilor carpatini în peninsula italică, pe Marte ca zeu al războiului, care îşi avea baştina în Getia, iar povestea au scris-o chiar ei!

În timpul domniei lui Gudea (2164-2144 î.e.n.) din Lagaş, Kazallu, era un oraş situat la apus de Ki-en-gi, undeva în ţara Martu. Marda este un oraş în Cisiordania de azi, iar în Gaza este al-ˇKahabir, o amintire de netăgăduit a neamurilor de păstori arimini pe care jegurile sioniste încă nu au reuşit să o şteargă din mentalul colectiv local. În româna veche cuvântul marda înseamnă rest sau rămăşiţă, adică în Canaan erau numai puţini din aceşti martu, dar şi-au întemeiat un cămin al lor numindu-l după cum îşi spuneau ei între ei şi după ţara pe care au părăsit-o. Încă o „rămăşiţă” a neamului arimin pripăşit prin acele

locuri, este amintită în scrierea mozaică Ioşua, care zice că viteazul lor scos din vârful îndrăcitei pene, a trecut Iordanul şi a luat la măcelărit pe băştinași printre care şi „12,16 împăratul Macheda” poate un vrednic urmaş al lui Macedon, fiul lui User/Osiris sau a macedonilor din nordul Ahaiei, adică acolo unde istoria pute îngrozitor de atâta făcătură.

Să ne învrednicim a căuta urmele din vechime a cuvântelor Getia şi geti, aşa cum le-au scris alţii pentru prima dată în urmă cu vreo 4800 de ani, fiind[ɔ aici în torişteа străbună hula şi pupincurismul ţin loc de orice dovadă sau logică a bunului simţ în istoria noastră falsificată şi batjocorită de fel de fel de trădători de Neam şi Ţară.

În cele mai vechi scrieri venite de la emeşii din Ki-en-gi/Sumer de prin secolele XXV – lll î.e.n., găsim pe conducătorul Enmenbaragesi (*en*: demnitate, strămoş, profet + *men*: coroană, putere regală, cinste + *bara*: căpetenie, adunare + gesi), care a domnit 900 de ani înainte de potop în cetatea Kiş. Dar numele lui este în fapt un cuvânt compus cum l-am desfăcut după tipicul eme-gi şi asta poate dovedi oricine, studiind un dicţionar al acestei limbi. Pentru trebuinţa cunoaşterii vechii noastre istorii este bine să înţelegem sensul vechi al cuvântului *gesi* (ge: nobil, a aparţine grupului + şi: a trăi, hotar, a se naşte, a străluci, coarne) ca „cel ce vine din neamul binecuvântat de Creator” fiind[ɔ divinităţile emeş purtau un fel de coarte peste pălărie ca simbol al puterii lor cereşti. Mai găsim terminaţia gesi la căpeteniile cu acelaşi nume Lugalzagesi (lugal: om mare, conducătorul civil al emeşilor + za: strălucire, credincios, a fi de partea cuiva + gesi) ce au condus un număr de ani cetăţile Uruk şi Umma în intervalul de timp 2500-2350 î.e.n.

Dar acest neam binecuvântat de Dumnezeu este amintit şi în scrierile hitite din secolele XVlll-Xll î.e.n. ˟cu numele de mosca, kaska, geska, khabiru sau habiru, ce umblau creanga prin Asia Mică. Neamurile arimine kaska (*ka* are sensul de comunitate, aşezare, colonie) ˟s-au

năpustit cu sabie şi dor de înstăpânire peste ţinuturile dintre Tigru şi Eufrat întemeind un puternic impˇeriu în secolul XVl î.e.n. ˇcare a dăinuit mai bine de 500 de ani, iar cealaltă denumire a zburdalnicilor arimini geska sau gesii, adică geţii care formau regatul Misia sau Masa/Maşa din Asia Mică era un alt nume pentru kaska dar şi al cabirilor stabiliţi în Canaan şi mai în nord pe lângă hitiţi, după cum i-a lăsat istoria la răboj. Numele de gesi din scrierile emeş și hitite, la neamurile din jurul Carpaţilor se spunea geţi şi aşa a ajuns Neamul Scoborâtor din Zei să fie cunoscut în antichitatea Europei mai bine de 1800 de ani până lotrii ne-au scos în tărâmul uitării.

Pe la sfârşitul secolului l î.e.n. ˇDiodor din Sicilia propunându-şi a scrie o istorie a lumii din impˇeriul roman aşa cum o dorea orice grec sau elenist, ne-a lăsat jupânul Biblioteca istorică, unde găsim pentru nevoinţa adevărului o spusă despre pornirea lui User/Osiris de a cuceri pământul şi a ţine tot neamul omenesc sub ascultare, luându-şi făloasele odrasle cum se scrie la catastiful amintit în Cartea l, XVlll: „Se spune că Osiris, în expediţia sa, pornise împreună cu doi fii ai săi; Anubis şi Macedon, bărbaţi însemnaţi prin vitejia lor. Şi unul şi celălalt purtau armuri uimitoare şi făurite din pielea unor animale a căror îndrăzneală încercau să o urmeze. Anubis era îmbrăcat cu o piele de câine, pe câtă vreme Macedon purta o piele de lup. Şi iată pentru ce aceste animale sunt atât de slăvite de către egipteni”. Aici zicerea ne lasă într-o mare nedumerire; dacă în Egipt nu era nici urmă de lup, de unde şi-au luat ei năravul de a se identifica cu fioroasa fiară? Şi am să răspund tot eu fiind[ɔ- Diodor nu mai are cum, cultul a fost dus odată cu migrarea carpatinilor pe malurile Nilului către sfârşitul mileniului lV î.e.n. ˇiar povestea era păstrată de către preoţii egipteni şi pe vremea iscusitului istoric ce meşteșugit ne-a încondeiat în istorioara lui!

Luând oştirea lui Osiris în stăpânire şi ţinutul Palestinei, spune Diodor că a fost învrednicit pentru: „Cârmuirea acestor părţi ale Egiptului care se află lângă Fenicia şi mare, Osiris a încredinţat-o lui Busiris… Busiris –

zice-se că ar fi fost întemeietorul oraşului căruia egiptenii îi spun Diopolis”. Să ne lămurim cu acest ţinut care este lângă Fenicia şi mare, adică Palestina de la sud, scrisă în însemnările lor şi PRST iar dacă ne încumetăm să punem vocalele aşa cu trebuie, auzim cuvânţelul cunoscut nouă „părăsiţi”, la fel cum era şi neamul martu din cetatea Marda, o rămăşiţă sau cei uitaţi de grosul neamului get din baştina carpatină. Cât priveşte acel oraş sfânt clădit de Busiris încă nu i-am dat de urmă după zapis, dar după gândul iscoditor trebuie să fie Gat fiind[ɔ] era zidit într-o ţară sfântă şi în direcţia asta ne vor lumina informaţiile de mai jos.

Dar avem numele neamurilor arimine din Palestina într-un text din timpul pir-o Kamose, ultimul al dinastiei din Teba înaintea ocupării Egiptului de către hicsoşi pe la 1750 î.e.n., care îi pomeneşte pe locuitorii Palestinei cu numele de „Chietain de Retienu” adică Keta sau Geta din Canaan. Când buricaţii întunericului şi sutaşii Satanei plini ochi de elenism şi ură nemărginită împotriva neamului get ˟s-au pus să falsifice istoria şi cultura strămoşească, ne-au scris în Vulgata Getaim iar în greacă Chitiim, unde particula **im** în ivrită arată pluralul.

Pe o prismă descoperită în fosta cetatea a filistenilor Lachis, oraş situat aproape de muntele Hermon care făceau un intens comerţ maritim, dovada arheologică are pe faţa sa, alături de numele piro al Egiptului Amenhotep ll (1435-1420 î.˟Hr.) şi numele zeului Ptah, fiind numit cu titlul „Domnul du Gitti” sau Gaat. Titlul du Gitti pe care îl purta zeul, cred că vine din vechile cuvinte arimine **diu** sau *die* de pe tăbliţele de plumb cu sensul de sfânt. Cuvântul du a fost găsit şi în textele descoperite la Serabitţ, subliniind că Ptah este adesea numit „Domnul eternităţii” sau „Unicul veşnic”, adică o divinitate unică sau un fel de monoteism înaintea celui plăsmuit de ivriţi care în fapt este un politeism falic chiar după spurcatele lor texte pretins revelate. Serabitţ este un sit arheologic în sud-vestul peninsulei Sinai unde au fost descoperite la sfârşitul secolelor XIX 30 de propoziţii scurte incizate cu

semne asemănătoare hieraticii egiptene. Aici au fost mai multe mine unde ˇs-au exploatat turcoaze o lungă perioadă de timp când ţinutul se afla sub stăpânirea egiptenilor.

Dar Gat a fost o cetate a filistenilor amintită de mai multe ori în 1 Samuel 17, şi ll Samuel 21,19 unde Goliat a fost bătut măr şi ucis tot de mai multe ori când i se întărea fibra piticaniei ivrite David, numele fiind folosit şi pentru alte locuri din vecinătate, cum ar fi Carmel Gat, deci atât un centru de putere cât şi un teritoriu care purtau acelaşi nume. Iar Gitaim au fost un popor filistean amintit în Neemia 11,32 şi-Samuel 4,3, unde dacă îndepărtăm particula *im* care arată pluralul, avem taman denumirea baştinei carpatine aşa cum apare scrisă şi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia. Un gitit/giti este o persoană din Gat/Gitta aşa cum ne-au lăsat mărturie peste timp şi textele descoperite în situl egiptean de la Amarna. Acesta este o vastă regiune arheologică egipteană care reprezintă rămăşiţele vechiului oraş construit de către faraonul/pir-o Akhenaton pe la sfârşitul anilor 1353 î.e.n. ˇşi abandonat la scurt timp după moartea acestuia.

Ca să-i întunec şi mai rău pe fecioraşii Satanei, le spun că în Banatul de câmpie din vestul României, există şi azi localitatea Gat care face parte din comuna Ghilad fiind situată în apropiere de Ciacova, iar ca să ajungi aici trebuie să treci pe lângă pădurea Macedonia. Ce ziceţi întunecaţilor: v-am astupat goarna pe vecie?

O altă dovadă istorică a vechimii numelui de **get** dat neamului nostru strămoşesc o avem de pe un vas grecesc din secolul Vll î.e.n. ˇcare prezintă lupta vânjosului Hercule cu centaurul Nessos, cum spun cei care au

născocit cultura elenistă, adică pricepuţii istorici germani ca mari falsificatori de antichităţi greceşti. În faţa centaurului este scris cu alfabet grec vechi sau poate get numele de ΓΕΤΟϟ/GETOS şi nu Nessos sau Nexus cum au falsificat ei istoria noastră. Hercule l-a înşfăcat de moţ/chică pe centarul Getos, coafură specifică numai neamului get! Istoricii germani au făcut această mârşăvie în partea a doua a secolului XIX, pentru că atunci trudeau de zor la ticluirea elenismului avându-i aproape pe fecioraşii lui Ucigă-l Toaca, adică verişorii lor, cazarii cei întunecaţi până şi în ceriul gurii, care împreună urmăreau scoaterea geţilor şi a urmaşilor lor – românii – din istoria veche a Europei şi pe cale de consecinţă şi din istoria modernă a naţiunilor.

Dar să ne lămurim cine erau aceste dihănii de centauri şi cum au apărut ei în mitologia vechilor greci. Spun miturile lor că centaurii au fost un popor legendar din Tesalia, jumătate oameni şi jumătate animale, cu trup de cal şi bust de om. Tesalia era în antichitate o regiune în sudul Macedoniei şi locuită în mare parte de populaţii arimine, de unde populaţia Macedoniei antice, cuprinsă azi în mare parte în statul grec, îşi spuneau atunci dar şi în prezent armâni. În lumea vechilor greci, timp de mai multe secole tesalienii au fost renumiţi pentru faimoasa lor cavalerie, realitate istorică ce confirmă mitul centaurilor. În timpul războaielor grecilor cu perşii din anul 480 î.e.n. ˟locuitorii Tesaliei au luptat de partea invadatorilor, urând prea tare lăudata „democraţie greacă”, ţinutul fiind încorporat în regatul Macedoniei şi în timpul lui Filip l, iar în secolul Xlll regiunea era controlată de valahii/vlahii băştinași, adică tot armâni după ştiinţa noastră – sub numele de Valahia Mare.

Aceste fiinţe fabuloase centaurii, în mintea vechilor greci au apărut odată cu întâlnirea geţilor/ariminilor din regiune care erau călăreţi desăvârşiţi şi luptători deîntrecuţi călare, considerând că omul şi calul fac un trup comun, tot aşa cum au fost priviţi călăreţii spanioli de către amerindieni.

Spune legenda că centaurii ˇs-au dat rău în stambă la nunta lui Piritou, regele lapiţilor, unde au fost invitaţi şi asta ne arată că nu erau nici sălbatici şi nici turbaţi la vederea altor oameni. Aici la nuntă se petrece o întâmplare urâtă care îi pune pe centauri în cinul proscrişilor, fiind[ɔ~ aburiţi rău de vin ˇs-au dat la tânăra soţie punând stăpânire pe ea şi pe ceilalţi invitaţi, ispravă ce a stârnit scandal şi mare bătaie. Au fost învinşi însă de lapiţi, ajutaţi de Tezeu, şi izgoniţi pentru totdeauna din Tesalia. Alte mituri spun că şi viteazul Hercule i-ar fi păruit rău aşa cum arată şi fotografia vasului de mai sus. Doi centauri au fost pomeniţi mai mult de antichitate: Chiron pentru înţelepciunea lui şi Nessos sau Nexus pentru forţă şi curaj. Neamul centaurilor trăia şi pe muntele Pelion vecin cu ţinutul Tesaliei, ajungând o pacoste pentru ceilalţi oameni, adică greci după spusa lor. Se ţineau de băut şi după ce aburii vinului îi lua în stăpânire, porneau să distrugă recoletele şi batjocoreau femeile. Erau şireţi şi ignoranţi, zic vechii greci deşi pe Chiron îl aveau ca model de înţelepciune. Muntele Pelion sau Pelium, este situat în partea de sud a Tesaliei, prelungirea lui ajungând la litoralul Mării Egee şi formând o peninsulă cârlig cu golful Pagasetic şi marea. În acest munte centaurul Chiron îşi avea peştera unde a primit spre luminare pe mulţi din eroii mitici ai grecilor: Iason, Ahile, Tezeu şi Hercules.

Carianul Herodot (485-425 î.e.n.) scrie în Historiae lV, 1 despre credinţele geţilor, felul prin care aceştia îşi trimeteau solie la Zamolxe spunând despre acesta după unele informaţii că ar fi fost sclavul lui Pitagora, iar altele zic că geţii îl venerau ca pe un zeu. Şi conchide nedumerit îndrăcitul mitograf că nu a dezlegat enigma: „Dar destul e atât cât am spus, fie că a existat un om cu numele Zamolxis, fie că a fost un zeu de prin părţile Geţiei…” Adică în timpul lui exista statul Getia!!!

Dio Cassius (155-240), în lucrarea Istorie romană scrie la LI, 22 că geţii care locuiesc în sudul Istrului se numesc misieni, iar cei care locuiesc în Tracia se numesc „daci sau geţi sau traci”. Aminteşte magistrul ca şi noi să

ţinem minte, că în vremurile uitate de istorie, geţii din nordul Istrului au migrat în Macedonia „căci poporul dacilor îşi stabilise odinioară colonii în apropiere de Rodope (regiunea înconjurată cu culoare galbenă pe hartă)”. În scrierea lui Dio Cassius strămoşii noştri sunt numiţi daci, geţi, traci şi sciţi, deşi toţi erau un singur popor.

Capadocianul Strabon (64 î.e.n. ˟-23 e.n.) în scrierea Geografia confirmă acest adevăr istoric al migraţiei geţilor din nordul Istrului în Macedonia şi Tracia scriind că: „geţii şi dacii sunt un singur neam dar numiţi diferit după ţinutul în care locuiesc… Dacii/Davii vorbesc aceeaşi limbă ca şi geţii. Dacă noi grecii îi cunoaştem mai bine pe geţi, cauza este că aceştia şi-au schimbat necontenit aşezările şi au trecut de pe un mal pe altul al Istrului, amestecându-se cu tracii şi cu misienii iar limba tracilor era identică ţu a geţilor”. Asta se ştia în secolul l al erei noastre, geţii erau un popor numeros având mai multe state, iar cei mai sudici locuiau în Macedonia, Tracia şi Tesalia, informaţii istorice care confirmă pe deplin faptele de la începutul civilizaţiei grecilor şi legendele lor.

Din datele prezentate mai înainte este dovedit ca un adevăr de netăgăduit că baştina carpatină a fost numită de unii ca un ţinut mitologic, Arima unde ˟s-a născut neamul omenesc. Alte surse, în special cele latine şi asiriene, prin apelativele folosite pentru unele divinităţi sau popoare, menţionează derivate dinAriminia ca a doua denumire mitologică, întocmai cum ne spun şi tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia unde îl găsit pe Moş Arimin. Şi intrând în istorie, avem informaţii cu nemiluita şi pe alese pentruţinutul Dilmun, ca insulă, ţară şi spaţiul ceresc unde se retrag sufletele celor vrednici. Iar izvoarele egiptene amintesc despre Palestina ca Sfânta Getie sau du Gitii aşa cum apare şi pe tăbliţe. De la mijlocul secolului Vl î.e.n. ˟avem cele două tăbliţe scrise de marele înţelept get Zamolxe, iar din secolul V î.e.n. ˟strămoşii noştri geţi sunt amintiţi în zeci de izvoare atât de greci cât şi de romani începând cu secolul lll î.e.n. ˟Hoţomanii ivriţi ne-au scris

Getaim (Geta **+ im**: sufix pentru plural) ca să nu mai ştie lumea ce neam ar fi acesta după revelaţiile Satanei. Ce am arătam mai sus este numai istorie, fără revelaţii, incantaţii, conspiraţii şi alte trăiri iniţiatice ale întunericului.

Dar mai avem ceva dovezi venite chiar peste vrerea răilor şi a făcătorilor de adevăruri drăceşti şi mârşăvii pământeşti împotriva strămoşilor noştri cum se va vedea mai jos.

Pe o monedă din argint de 28 de grame, bătută de edonii din Tracia între anii 500-480 î.e.n. ˇeste scris în jurul unui pătrat împărţit în patru părţi egale după părerea eleniştilor „Getas, regele Edonilor”. Pe avers este un personaj cu barbă, în picioare şi cu doi boi, pe care specialiştii l-au dibuit că ar fi un rege al acelor arimini. Dar textul citit corect după limba getă în care este scrisă legenda şi nu greacă cum susţin pricepuţii în elenisme şi alte isme la fel de păcălitoare, are forma GETAS IDON EON RA, care tălmăcit ar spune: Getas îngerul păzitor sau conducător al edonilor. În teozofia geţilor *ion* şi *eon* după scrierile grecilor, erau făpturi de lumină care călăuzeau orice suflet botezat în puterea crucii Tatălui Ceresc, iar neamul în totalitatea lui avea şi el un înger păzitor/ocrotitor. **Ra** în limbajul teologic vechi însemna a conduce, a îndruma, a străluci ca soarele, drag, cam la fel cum era divinitatea la vechii egipteni. Taurul solar era simbolul totemic al fɛrtilităţii şi renaşterii vieţii pe pământ din puterea luminii Tatălui Ceresc, el dăinuind pe meleagurile noastre încă din mileniul V î.e.n. ˇaşa cum ne arată dovezile arheologice de la Parţa, judeţul Timiş. În perioada ocupaţiei macedonene a Egiptului, aceştia au

adus din Pont din sudul Mării Negre, ţinut vecin Traciei pe zeul Min care erau reprezentat totemic printr-un taur alb.

În provincia romană Comagene din Asia Mică la sud de ţinutul Pontului, la izvoarele Eufratului în orăşelul Doliche, se sărbătorea din vremuri uitate de timp pe cel mai înalt deal, o divinitate solară care la începuturi era cinstită pe crestele munţilor. Băştinașii îi atribuiau descoperirea fierului fiind adusă în acele locuri din nord de o populaţie numită kabiri. Zeul era reprezentat la început călărind pe un taur, ţinând în mână securea dublă ce simboliza în vechime universul, mai târziu călărind un cal. Pe moneda discutată, cred că personajul stă pe crupa taurului după cum sugerează urmele de pe spinarea animalului, iar asta ar fi ˇîn concordanţă deplină cu textul din limba getă.

Numele de Geta le-a fost drag neamurilor arimine fiind[ɔr- împăratului roman Caracala (198-217) fiul ariminului născut în Tracia Septimius Severus, a avut un frate Geta pe care l-a ucis în anul 211, iar la noi încă se mai foloseşte şi astăzi prenumele Geta pentru persoanele de gen feminin.

Să ne lămurim şi cu denumirea de Dacia pentru ţară şi *daci* pentru Neamul Scoborâtor din Zei. Daci ne-au numit ticăloşii romani când au luat la hăcuit cu sabia torištea neamul arimin apoi statul get sau Dio Geta, începând cu Macedonia, Panonia, Tracia, Moesia şi o bună parte din Getia. Aşa au apărut strămoşii mei geţi în scrierile romanilor începând cu partea a doua a secolului l î.e.n., deci să ne luminăm cât de târziu apare numele de Dacia faţă de cel de Getia, Gitii sau Geta.

După ce iudeo-cretinii au devenit stăpânii impˇeriului roman, au pornit acţiunea de scoatere în afara istoriei a culturii şi fapte geţilor fiind înlocuiţi cu goţi iar după secolul Vl prăpădul a fost nemărginit. Astfel ne-am trezit cu o Dacia prin Danemarca şi de acolo au zburat fel de fel de stoluri aiuritoare fără a avea vreo legătură cu istoria noastră. Numele de Dacia pentru Danemarca folosit în secolele X ƨi Xl, vine de la faptul că o parte dintre goţii cu

care au convieţuit geţii la est şi vest de Carpaţi, întorcându-se în patria lor, şi-au spus daci adică cei veniţi din provincia romană Dacia, iar iudeo-creştinii au accentuat acest fenomen ca să-i poată înlocui cât mai uşor pe geţi cu daci, sau goţi cum a făcut şi priceputul episcop iudeo-cretin Iordanes. În secolul XIX când am început şi noi să ne căutăm rădăcinile strămoşilor, am fost iarăşi păcăliţi de întunecaţii iezuiţi prin cuibarul satanist numit „şcoala ardeleană" apoi de către scorţoşii istorici germani care căutai potcoavele de la caii morţi ai goţilor prin torişte a carpatină, dar marea nenorocire ne-a venit de la cazarii care doreau să-ţi stabilească o „staţie" de odihnă la est de Carpaţi. Şi atunci tartorii masoneriei mondiale şi părinţii Alianţei Universale Israelite, Cremieux şi Montefiori au făcut o vizită la Bucureşti în iarna 1866-1867 pentru a le cere preasupuşilor masoni mioritici să înfiinţeze o Academiecare să dovedească faptul că românii sunt veniţi de la mama dracului şi au trecut Dunărea în nord prin secolul X dar nu erau decât o adunătură de târâtură care nu au nicio legătură cu geţii sau dacii, fiind[ॐ pe aceştia îi spintecaseră romanii până la unu. Aşa a apărut în luna iunie 1867 Societatea Academică Română ce va deveni peste câţiva ani Academia Română. Această instituţie şi-a propus de la început cunoaşterea şi cercetarea istoriei, limbii şi culturii românilor iar cum a făcut-o numai după porunca duşmanilor noştri, o poate constata oricine lipsit de frică şi supuşenie. Iar cine nu înţelege nimic din zicerea de mai sus, îi spun să studieze istoria adevărată a Partidului Comunist din România înfiinţat de aceleaşi lepre cazare şi care au avut ca scop principal transformarea poporului român într-o adunătură de robi bună numai pentru bici şi ham iar când va obosi va fi aruncată în afara istoriei.

Unii dintre oamenii cu inimă curată faţă de neamul din care veneau – Cezar Bolliac, M. Eminescu, B. P. Haşdeu, N. Densuşianu şi N. Iorga, au demascat această crimă pusă la cale împotriva identităţii poporului român dar cum ţara era condusă de masoni, indiferent că erau

conservatori sau liberali, acţiunea de falsificare a identităţii noastre spirituale şi istorice a continuat şi continuă şi azi chiar cu mai mare înverşunare. După 1990 mai mulţi pricepuţi în ale istoriei ˇs-au pus ei la clocit revelaţii şi fel de fel de incantaţii descoperind, sub anumite inspiraţii că numele de Dacia vine de la zeul arienilor Dakşa, care şi-ar fi zidit pe pământ un neam ales. Zic ei că săturându-se de bine tagma războinicilor după ce a ajuns în India, ˇs-a luat rău de păr cu brahmanii şi astfel au fost obligaţi să se întoarcă de unde au plecat. Mare aiureală şi neobrăzare! Dacă ar fi aşa, atunci cei din textele sanscrite trebuiau să se numească daci, dar ei şi-au scris identitatea numai aryas. Iar dacă povestea ˇs-ar fi ˇîntâmplat aici în ţinutul Carpaţilor, deşi ei sunt susţinătorii indo-europenismului, în textele grecilor care vin de prin secolele V î.e.n. ˇneamul mioritic trebuia să fie numit dac şi nu get, iar egiptenii cărora încă nu le-a frecat nimeni muştiucul pentru ceva minciuni, ar fi trebuit să cânte şi ei la ţiteră tot daci şi cotcodaci, dar nu au făcut-o. Aşa că, în faţa argumentelor pe care le-am prezentat în acest text, ar trebui şi cei mai furioşi dacişti, să-şi caute alt loc unde să-şi verse năduful, nu pe nenorocita noastră de istorie, pe care alţii au falsificat-o cu atâta pricepere de nu mai putem înţelege nimic. Ei sunt numai nişte veniţi şi întârziaţi în această mocirlă satanistă din care poporul român va ieşi numai prin lumina adevărului şi niciodată „calea dacistă”, ce slujeşte în fapt răului făcut de fiii întunericului cu atâta meşteşug împotriva noastră. Cuvântele „daci” şi Dacia folosite de romani din secolul I al erei noastre la adresa strămoşilor noştri, cred că vin de la cuvântul *dage* care înseamnă frăţie, adunare, confrerie sau de la *dag*: strălucitor, luminat + *gia*: pământ, a se reîntoarce, a fi ˇîndreptăţit, nobil mândru, fată, iubită; cu sensul larg de pământ binecuvântat de divinitate sau Ţară Sfântă. Am să amintesc numai câteva ziceri spre a le aduce aminte şi celor surzi şi orbi că totuşi avem destule informaţii ca să ne rescriem istoria dar în lumina adevărului dovedit şi nu cel revelat unor iniţiaţi sau înţelepţi ai întunericului.

Cato Maior sau Cato cel Bătrân (234-149 î.e.n.) în lucrarea sa Origines (Întemeieri) elaborată spre bătrâneţe scrie despre strămoşii noştri următorul Adevăr: „Getae etiam ante roman conditam heroum suorum res praeclare gestas carmine conscriptas ad tibiam cecinerint; quod multo post tempore a romanis factitatum”. Şi după zicerea noastră, adevărul ajuns la noi de la cinstitul roman sună aşa: „Geţii aveau deja o scriere cu multă vreme mai înainte de întemeierea Romei, căci ei cântau, în ode scrise faptele de vitejie ale eroilor lor; aşa ceva ˇs-a înfăptuit de către romani la multă vreme după ei”. Din aceste spuse ale cinstitului roman trebuie să ne intre în cap odată pentru totdeauna că pe la mijlocul secolului ll î.e.n. ˇdar şi în următoarele, romanii ne spuneau încă GEŢI iar numele de „dac” a apărut mai târziu în scrierile lor şi nu putea fi numele identitar al strămoşilor noştri.

Romanul Trogus Pompeius, care şi-a dus viaţa prin sec. l î.e.n. ˇne-a lăsat scris în Istorii filipice că „regele geţilor Tanaus a bătut pe regele egiptenilor Vesosis pe malurile Phasului”. Vedem că scriitorul roman nu suferea de vreo vedenie în secolul l î.e.n. ˇşi a scris despre o istorie foarte veche unde neamul geţilor era mare şi tare încă de prin secolul XVlll î.e.n. ˇşi aveau un rege curios să-şi vadă rudele din depărtare! Povestea este reluată de Iordanes pe la mijlocul secolului Vl al erei noastre, dar îndrăcitul episcop iudeo-cretin a schimbat o literă din numele poporului care năvălise în secolul XVlll î.e.n. ˇîn Egipt şi astfel i-a făcut dintr-o pană satanistă pe geţi drept goţi şi contemporani cu pir-o de pe malurile Nilului din perioada de început a impˇeriului de mijloc. Către sfârşitul secolului l î.e.n. ˇcuvântul „dac” apare în textele latinilor la poetul Horaţiu (65-8 î.e.n.) când impˇeriul roman a ajuns vecin cu impˇeriul get condus de Boero Bisto şi urmaşii săi.

Capadocianul Strabon (63 î.e.n. ˇ– 26 e.n.) scrie în lucrarea Geografia la Vll, 11 finanţată de romani despre lumea din impˇeriu şi din vecini, ajungând până la noi informaţii despre geţi şi mato al lor: „Boerobista, get de neam, după ce a luat asupra sa, puterea peste poporul său,

˟s-a apucat să-l refacă în urma deselor nenorociri. Şi, prin muncă necontenită prin cumpătare şi disciplină a făcut ca în scurt timp să întemeieze un imp˟eriu mare şi să supună geţilor toate popoarele din vecinătate. Ba chiar romanii încep să se neliniştească, când l-au văzut trecând cu îndrăzneală peste Istru şi să devasteze Tracia până în Macedonia şi Iliria, să pustiească pe celţii amestecaţi cu tracii şi cu ilirii, să nimicească chiar pe boienii lui Cristasir şi ul tauriscilor". În altă parte el spune că îi numeşte geţi pe cei din câmpie iar daci pe cei din apusul munţilor Ripha, de unde vedem că în acele vremuri etnia şi locul de baştină erau rău amestecate de către romani ca să nu se mai ştie originile adevărate ale Neamurilor. În capitolul SCIV, 7, 1 – 2, după ce scrie despre viforosul mato care i-a pus pe gânduri pe romani şi „lăsând la o parte trecutul îndepărtat al geţilor", identitate etnică pe care ne-o cunoştea toată antichitatea, la VII, 5, 2 foloseşte şi numele de „daci" atunci când scrie despre neamul nostru strămoşesc. Aici găsim fără putinţă de tăgadă că – anticii ştiau despre „trecutul îndepărtat al geţilor" şi care mergea până la începututrile mileniului ll î.e.n. ˟despre care noi cei de azi nu ştim nimic fiind⌈ a fost falsificat în întregime de pricepuţii greci dar mai ales de către sataniştii iudeo-creştini după ce au ajuns stăpânii imp˟eriului roman la anul 380.

Poetul latin Ovidiu mazâlit la Tomis şi care a trăit printre strămoşii noştri cam 10 ani, până în anul 18 al secolului l al erei noastre, scrie în Tristele lV, 1: „Cea mai mare nenorocire este pentru acela care a fost totdeauna în gura poporului să trăiască între bessi şi între geţi". Iar în Ponticele scrie despre strămoşii noştri la lV, 2 aşa: „Dacă cineva ar fi silit pe Homer să trăiască în ţara aceasta, vă asigur că şi el ar fi devenit get.".

Mai avem o mărturie tot aşa de curată de la un alt roman Pliniu cel Bătrân – mort în anul 69 e.n. ˟în urma erupţiei Vezuviului – care în scrierea Naturalis historiae (Istoria naturală) la capitolele XXV-XXVl, ne lasă date despre baştina strămoşilor noştri şi a unor vecini astfel:

„De la aceasta în lungime către ţinuturile scitice, sunt popoare, vecine totuşi, însă diferite până la litoralul (Mării Negre) : Geţii, cărora romanii le spun daci; de altfel, Sarmaţii cărora grecii le spun Sauromaţi…” Din acest citat este limpede că romanii şi grecii „botezau” popoarele vecine sau mai îndepărtate după propria limbă fără a ţine seama de felul cum se numeau acestea. Mai este nevoie de vreo altă mărturie care să dovedească cum a apărut cuvântul „dac” în cultura antică şi cine îl folosea?

Latinul Suetonius (69-130) care şi-a scris spre bătrâneţe lucrarea De Vita Caesarum, într-un scurt pasaj din bibliografia lui Octavian, LXIII, povestind despre felul cum a ajuns fiica acestuia să fie propusă soţie regelui geţilor, găsim textul în latină: „dein Cotisio, regi Getarum), care ne dovedeşte fără putinţă de tăgadă că şi în prima parte a secolului doi al erei noastre, unii romani ne ştiau ca neam get, şi nu altceva. Şi în paragraful LXIII, 4 când scrie cu cine ˇs-a luptat împăratul roman Octavianus Augustus la Istru, ne luminează că geţii erau conduşi de regele lor Coson „Cosoni Getarum regi”. Şi aceasta este o fărâmă din istoria noastră adevărată, nu cea revelată sutaşilor întunericului.

Cam în acelaşi timp grecul, Dion Chrysostomos în discursul din anul 97 e.n. ˇţinut la Olimpia, spune că: „Se întâmplă că am făcut o călătorie lungă drept la Istru şi în ţara geţilor sau a misilor aşa cum îi numeşte Homer şi cum e numită astăzi populaţia”. Adică înainte cu câţiva ani de cotropirea romanilor asupra Getiei, se ştia că exista o „ţară a geţilor” şi tăbliţele ne spun că era chiar pământ sfânt, adică Die Gitii (Dio Geta), iar poporul se numea get şi nu derbedeu sau sula cum au ajuns românii de azi! Adică şi pentru orbi este mai mult decât limpede, la sfârşitul secolului l al erei noastre, antichitatea îi numea pe strămoşii noştri GEŢI întocmai cum apare şi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia şi nu daci. Dar pe tăbliţe apare de 17 ori scris numele de rumun în diferite variante şi care a definit identitatea strămoşilor noştri alături de cel de get, cum voi arăta în continuare: Τ 19 ΜΟΣ ΑΡΥΜΥΝ ΟΣ –

ultimul rând (Moş Arimin os; Moş Arumun os, adică tare sau puternic – a fost strămoşul ancestral al neamurilor de păstori carpatini şi din această rădăcină lingvistică au ieşit armân şi rumun, iar mai târziu în feudalism avem rumân.) În vechea limbă din mielniile V-lll î.e.n. ˟cuvântul ari însemna lăudat, merituos, strălucitor iar min avea sensul de soţ, soţie, putere regală, faimă nemărginită. T 31 PUMUANO – RUMUANO (primul rând) ; T 32 PYMΩM – RIMON (rândul doi mijloc) ; T 36 PYΩMYΩNU – RUMUNU (rd.1 şi 2) ; medalion volumul ll pagina 528 PYOMVNrumun (rd. 5-6) ; T 47 PIOMVNO – RUMUNO (rd.2) ; T 50 PYOMYONV-RUMUNU (rd 3) ; T 55 PVMVNV-RUMUNU (rd. 4 de jos în sus) ; T 57 PϒΩMϒΩNO-RUMUNU (rd. 4) ; T 64 PVMYNO -RUMUNU (rd. 4) ; T 65 POMVNO-RUMUNU (rd 1 – 2) ; T 66 PIOMYON – RUMUN (rd 2) ; T 68 PIOMVNO – RUMUNO (rd. 2) ; T 70 PVMVNV-RUMUNU (rd. 2) ; T 71 PVMVNO-RUMUNU (rd. 4) ; T 73 PVMYN-RUMUN (rd. 3) ; T 74 PVMVNY – RUMUNI (rd. 2). Niciodată pe tăbliţe geţii nu au scris că îşi spuneau daci cum pretind azi unii, ducând numele în străfundurile istoriei astfel ca orice adevăr legat de strămoşii noştri să poată deveni o băşcălie.

Dar mai este o ciudăţenie care trebuia să ne dea de gândit asupra ceea ce punea la cale Academia Română, popoarele Europei când scriu despre noi nu folosesc cuvântul **român,** nici chiar cele de pretinsă origine latină şi dau spre exemplu: francezii ne scriu roumain (rumen) ; spaniolii ne scriu rumano; italienii ne scriu rumeno. Şi alţii din jurul nostru sau mai depărtaţi păstrează rădăcina rumun cum sunt lituanienii cu rumenijos, ruşii cu rumânski şi polonezii cu rumunu.

Appianus Alexandrinus (95-165) de neam grec, a scris Historia Romana, iar în prefaţă scrie că romanii străpânesc „şi pe unii dintre geţii de dincolo de Istru, pe care îi numesc daci”. Scumpul năravul celor ce au scris istoria învinşilor şi au falsificat-o cum au vrut, se vede şi în acest citat, folosit peste secole de fel de fel de neisprăviţi ca să ne arate că suntem altceva decât ne spun unele

izvoare nemăsluite sau cum ne simţim noi.

Dio Cassius (155-240), nepotul lui Dio Chrysostomos a scris o Istorie romană unde lasă despre strămoşii noştri atât informaţii corecte dar şi unele false după năravul învingătorilor ca să arate că orice cioară poate deveni porumbel. La LI, 22 găsim următoarele date despre geţi, daci, sciţi: „aceia locuiesc pe ambele maluri ale Istrului”, cei care locuiesc în dreapta fluviului şi fac parte din prefectura Mysiei îi numeşte mysieni, iar pe cei ce vin mai în sud, adică în Tracia îi numeşte „daci sau geţi sau traci”. Tot la el mai găsim afirmaţia că din nordul Istrului în vremuri uitate de istorie a fost o migraţie în sud până în munţii Tracia”, căci poporul dacilor îşi stabilise odinioară colonii în apropiere de Rodope”. Despre luptele pe care romanii le-au purtat cu aceşti geţi sau daci în anii 55 î.e.n. ˟a scris: „În timpul acesta M. Crassus este trimis în Macedonia şi Grecia să se lupte împotriva dacilor şi bastarnilor… Aceştia sunt socotiţi ca sciţi”. În text vedem că strămoşii noştri apar cu numele de daci, geţi, traci şi sciţi, deşi chiar el spune că sunt un singur neam, dar locuind în ţinuturi diferite şi nu popoare diferite!

Filosoful Iamblichos, ce a trăit în timpul împăratului Constantin murind în anul 333, în lucrarea Viaţa lui Pitagora scrie aşa despre Zamolxe al geţilor:. „Zamolxe fiind trac şi sclavul lui Pitagora şi eliberându-se, ˟s-a întors între geţi şi le-a dat legi, după cum am arătat mai înainte, chemându-i către bărbăţie şi convingându-i că sufletul este nemuritor… Şi acesta învăţând pe geţi şi scriindu-le legi, a fost socotit de ei ca cel mai mare zeu”.

Ştefan din Bizanţ, pe la anii 520 scrie un lexicon intitulat Nume de popoare şi spune despre strămoşii noştri geţi că locuiau în „Getia, ţara geţilor”. Eu nu mai am nimic de adăugat, dar nu mă îndoiesc despre cei care ştiu că minciuna este cel mai puternic adevăr dacă este repetată fără oprire, că vor mai găsi ceva de zis!

Regatul ostrogot, ultima structură statală puternică a geţilor şi goţilor din peninsula italică este cucerit în anul 555 şi se porneşte din partea iudeo-creştinilor care erau

acum pe cai mari şi chiar înaripaţi, o aprigă acţiune de falsificare a istoriei popoarelor Europei, fiind stăpânii absoluţi ei puteau scrie ce le poftea inima, iar împotriva geţilor chiar asta au făcut. I-au înlocuit cu daci şi goţi, urcând ambele neamuri şi în ţinuturile nordice pentru a nu mai înţelege nimeni nimic!

Cum toţi am fost îndobitociţi cu otrava latinităţii iar mai târziu a slavismului, nu cred că o nouă născocire va face bine adevărului ci numai celor care au scos-o la aer şi chiar mai mult celor care ne-au falsificat istoria. Este greu să ne debarasăm de minciunile sedimentate în mintea noastră, dar nici nu putem merge mai departe cu falsuri ticluite de Militia Cristi, după ce au devenit stăpânii imp ˇeriului roman.

Că sunt mulţi „dacişti" oameni de bună credinţă care vreau să ştie adevărata istorie a geţilor şi a urmaşilor acestora, românii de azi, eu nu-i pun în discuţie pe aceştia, pe unii îi cunosc şi îi respect pentru dorinţa şi munca de a se afla adevărul chiar dacă uneori nu este cel aşteptat. Dar avem şi alţii care vreau să ne scrie istoria adevărată după propriile idei fără a le lega de dovezile materiale şi epigrafice, ci numai inspirându-se din propriile inspiraţii.

(a) CUIBARUL SATANEI

1838 Economist german Friedrich List, în lucrarea Sistemul naţional de economie politică apărută în acest an îi îndemna pe politicienii din ţara sa Prusia, să trimită urdii de germani în ţinuturile Dunării de Jos din impˇeriul otoman adică plaiurile noastre fiind[ɔ cei care locuiau aici de ceva vreme – neamul mămăligoşilor mioritici nu era în stare de nimic. Povestea este amintită de Marele Român Mihai Eminescu într-un articol scris şi apărut în ziarul Timpul din 15 ianuarie 1882 când alt neam de origine germanică – cazarii – se stropşeau la noi să le deschidem larg porţile vămilor şi hotarele Ţării pentru că ei au fost cândva băştinaşi pe aceste locuri şi nu voiesc decât să

revină la matca pe care le-o dăruise Talpa Iadului în urmă cu 1700 de ani, sau ceva mai târziu când l-au luat ei în stăpânire cu sabia şi puterea înspăimântătoare a imp ˇeriului cazar.

1843 Se înfiinţează la 13 octombrie în New York de către 12 iubitori de Iahwe, organizaţia secretă mozaică B3nai B3rith International sau Uniunea Lojilor B3nai B3rith, fiind organizată ca o lojă masonică. În prezent, B3nai B3rith International îşi are sediul central la Washington D.C. – 1640, Rhode Island Avenue – NW, în umbra Casei Albe, cu care are legături privilegiate, oricare ar fi preşedintele – având în S. U. A. ˇdar şi în alte 47 de ţări ale lumii mai mult de 600.000 de membri, exclusiv israeliţi (nu se ştie dacă sunt numai cazari sau au primit şi ceva ivriţi).

Preocuparea acestei organizaţii oculte criminale B3nai B3rith asupra României se vede încă de când i-a clocit Iahwe în cuibarele întunericului fiind[ɔ- la scurtă vreme începe strecurarea mozaicilor din impˇeriul rus în Ţările Române iar la tămbălăul din 1848 deja erau trei „tuşinaţi” în frăţia masonică din Muntenia care ieşise la „Garibaldi bum”. Dar ne-au lucrat şi pe alte planuri de nu mai ştie românul nici azi de unde le-a răsărit soarele strămoşilor noştri geţi şi apoi urmaşilor acestora din feudalismul timpuriu. Scopul acţiunii era crearea unui Israel european pentru cazarii care au ajuns tuşinaţi la prepuţ şi duşmani ai neamului omenesc pe care urmăreau să-l robească pe vecie prin intermediul baierelor pungilor achipuite zilnic de Satana. Prima rezidenţă permanentă din România a B3nai B3rith a fost înfiinţată în 1870 de către mozaicul Benjamin Peixotto care era şi consulul U.S.A. ˇla Bucureşti.

1847, la începutul acestui an ia fiinţă în Germania Liga comuniştilor, o organizaţie conspirativă a cazarilor specializată în atentate şi alte acţiuni criminale, dar în lume striga turbata că moare pentru binele muncitorilor din Europa şi întreaga lume. Nimeni dintre muncitorii acestor meleaguri nu le ceruseră leprelor cazare să

vorbească în numele lor şi să-şi asume rolul de mentori şi conducători ai clasei muncitoare. Din ea făceau parte şi Karl Marx alături de prietenul lui din ceata întunecaţilor satanişti, F. Engels. Aceştia doi primesc de la consângeni să ticluiască un program de luptă împotriva goimilor burjui cu care să le dea foc la prăvălii, şandramale şi alte acareturi pentru a-i nimici, fiind[ɔr ei cazarii sunt aleşi pentru a zidi o nouă lume a celor drepţi unde ei să conducă iar ceilalţi să le fie robi. Manifestul Partidului Comunist – nume dat de oculta cazară ce dorea să stăpânească lumea prin foc şi sabie, aşa cum li ˟s-a revelat şi jegurilor ivrite de la Qumran – a fost suportul ideologic al mişcărilor masonice de la 1848-1849 ce au tulburat amarnic Europa cu revoluţiile şi revelaţiile lor drăceşti. În acţiune ˟s-au implicat şi destui goimi care, cei mai mulţi, aveau legături cu masoneria. Scopul mişcării era, ca prin forţa armelor să pună mâna pe putere în întreaga Europă, să instaureze regimuri comuniste peste tot şi de aici să plece către cele patru zări cu stindardul Satanei! Karl Marx (Kissel Mordechai), autor al primului Manifest Comunist, a scris făcătura cu scopul de a crea iluzia marii dreptăţi pe care vreau să o aducă ei în viaţa goimilor, însă în realitate era un program prin care se urmărea robirea întregului glob pământesc pentru oculta mozaică. El făcea parte din conducerea lojei masonice israelite, Alianţa Drepţilor, filială a puternicei Bʒnai Bʒrith în Germania şi din acest cuibar al întunecaţilor a ieşit răvăşelul care avea să aducă cele mai mari nenorociri pe capul întregului neam omenesc!!!

Nici nu se sfiau deloc uciganii când afirmau în gura mare că revoluţia lor – dar pentru că săracii goimi au fost grei de cap, le-au turnat mai multe revoluţii să-i dezmeticească – propovăduia mai ales în Germania, răsturnarea totală a civilizaţiei creştine, uneltind pentru confiscarea averilor goimilor (presupun că ale lor erau exonerate prin zapis dat direct de Talpa Iadului), aburindu-i rău pe goimii săraci cu duhul dar mai ales la pungă, că ei se vor urca în capul treburilor şi vor fi stăpâni pe toate

cele din străfundurile iadului până în înaltul cerurilor. Deci Liga Comuniştilor nu era decât un alt cuib unde se cloceau ouă de basilisc de unde să-şi ia zborul fel de fel de răpitoare care să înşfece în gheare întreg pământul pentru a-l aduce jertfă cinstită şi îngrozitor de prăjită Întunecimii Sale. Pe cale de consecinţă Manifestul partidului comunist este un document elaborat de către conclavul din Hamburg al B3nai B3rith, cam tot aşa cum vor apărea peste vreo 50 de ani, din aceleaşi clocitori sataniste Protocoalele înţelepţilor Sionului.

1848-1849 încep acţiunile masoneriei şi a ocultei cazare împotriva goimilor în toată Europa, lozinca lor fiind emanciparea socială şi economică a claselor exploatate, dar nu suflau o vorbă că printre aceşti exploatatori erau şi mozaici care nu sufereau de vreo milă să se deosebească de lotrii goimi. Însă nu toate neamurile Europei au pus botul la aceste circării iar zvârcoleala ˇs-a lăsat cu sute de mii de morţi dar fără a se aburca vreun revoluţionar comunist în fruntea statului pe care îl doreau ei. Şi atunci foc de supăraţi că goimii n-au fost aşa şpirtoși precum revoluţionarii cazari, pre multe neamuri aceste jeguri le-au condamnat la dispariţie prin exterminare totală, sau cum am zice azi luându-ne după aiurelile lor, ne-au pus întunecaţii mozaici de un holocaust. Pe lista pentru nimicire a Talpei Iadului întocmită de revoluţionarii Karl Marx şi F. Engels erau trecuţi cu litere până în înaltul cerului să se cutremure întreg pământul următoarele neamuri: bascii, scoţienii, irlandezii, islandezii, slavii de toate seminţiile pentru că ţarul ruşilor le-a dat cu mult sânge în jăratecul revoluţiei mozaice, însă nu am fost uitaţi nici noi. Iată ce au scris despre neamul mioritic pentru faptul că nu am fost şpirt la revoluţia lor şi mai ales că în Ardeal ne-am opus cu arma în mână împotriva masonilor unguri ce urmăreau să transforme Ardealul într-o provincie a Ungariei revoluţionare. „Românii sunt un popor fără istorie, destinaţi să piară în furtuna revoluţiei mondiale. Ei sunt suporteri fanatici ai contrarevoluţiei şi vor rămâne astfel până la extirparea sau pierderea

caracterului lor naţional, la fel cum propria lor existenţă de gunoaie etnice iremediabile, în general, reprezintă prin ea însăşi un protest contra unei măreţe revoluţii istorice. Dispariţia lor de pe faţa pământului va fi un pas înainte". Drăceasca scrisoare ticluită de Karl Marx şi Friedrich Engels a fost adusă de bolşevicii cazari, şi pe meleagurile noastre când ei erau stăpâni ca unelte ale ocupantului rus, iară noi slugi preasupuse, zicerea fiind pusă la loc de cinste în Opere complete, vol. Vlll, Bucureşti, editura Politică 1963, pag. 259.

Veninul jidovesc ieşind la lumină la 13 ianuarie 1849 în articolul „Lupta maghiarilor" apărut în ziarul lor Neue Rheinische Zeitung, nr. 194 şi „Panslavismul democratic" scris de aceiaşi tartori şi în aceeaşi fiţuică în februarie 1849. În articolul „Ungaria şi panslavismul" F. Engels, dar şi în alte texte din aceeaşi perioadă scrise împreună cu Marx, sataniştii cazari ne spun de la obraz că suntem „una dintre naţiunile nonistorice" vinovate de eşuarea hârjoanei lor de la 1848-1849, iar frăţiorii întru Ucigă-l Toaca de mai târziu Lenin şi Stalin, le-au preluat întocmai ideile criminale spunând că: „popoarele reacţionare trebuie să fie nimicite pentru binele progresului revoluţionar" şi de aici a curs în sufletele românilor mult venin jidovesc şi iudeo-bolşevic reuşind să ne falsifice istoria şi cultura identitară iar după ce au devenit stăpânii României în anul 1944, au distrus 5-8 miliarde de cărţi ca să nu mai rămână urmă de gândire românească „contrarevoluţionară"!

TREBUIE SĂ REŢINEM ACESTE IDEI CRIMINALE ALE MAFIEI CAZARE PRIN CARE ŞI-AU PROPUS NIMICIREA POPORULUI ROMÂN ŞI DACĂ NU VOR REUŞI CU TUNUL SAU FLINTA, ATUNCI O VOR FACE PRIN DEZNAŢIONALIZARE, PLAN SATANIST CE LE-A REUŞIT ÎN MARE PARTE!!!

1854 Profesorul W. G. F. Roscher, autorul mai multor tratate de economie politică după care învăţau studenţii din universităţile germane în lucrarea Die Grundlagen der National Ökonomie, Berlin 1854 precizează despre planificata colonizare a ţinuturilor dunărene cu germani şi

poate cu jidani fiind[ɔ aceştia erau bine înfipţi în structurile statului prusac: „Ar trebui ca numai germanii să fie în număr considerabil, iar populaţia locală să nu posede în acelaşi grad dezvoltarea politică şi sentimentul naţional”. Acest plan de colonizare a fost pus în aplicare dar a avut foarte puţini susţinători printre germani, ei preferând SUA, şi aşa au apărut în Dobrogea câteva sate curat germane! Este de reţinut faptul că şi germanii urmăreau să ne şteargă prin orice mijloace, caracterul identitar al neamului românesc şi vom vedea că multe din acţiunile mafiei mozaice dar şi a istoricilor germani vor urmări atât la lumina zilei cât şi în cotloanele întunericului, tocmai distrugerea „sentimentului naţional” pentru a se înstăpâni aici cazarii sau alte lepre aduse de aiurea. Pilduitor pentru minţile istoricilor germani este tărăboiul pe care l-au făcut după ce a fost descoperit tezaurul de la Pietroasa în anul 1837 şi revendicat cu mare furie de către istoricii acestui neam nesăţios de glorie şi avere. Au zis ei plini de fală că tezaurul românesc ar fi meşterit de goţi, adică strămoşii lor goţii – o altă minciună – care aveau în curbura Carpaţilor o patrie veche de prin secolul Xll î.e.n. ˟şi deci, şi ei ar trebui să vină să-şi caute rădăcinile şi să ia în stăpânire „pământurile strămoşeşti” cum cum i-a îndemnat cu ceva vreme chiar economiştii lor! Şi nu a fost doar unul, probozându-ne că am fi numai nişte pripăşiţi de vreme recentă în jurul Carpaţilor; ci ne-au prăjit la foc continuu un cârd de ciripitori atotştiutori cum ar fi istoricul Iulius Zacher din Halle în 1855, filologul Wilhelm Grimm la Berlin în anul 1856, W. Massman şi N. Lauth în 1857, H. Dietrich în anul 1861, Georg Stephens în 1867, J. Henning în 1884 care numeşte scrierea de la Pietroasa „unic monument runic german” iar în anul 1889 spune că este „cel mai vechi important obiect din monumentele runice germane**”.** textul fiind scris în limba gotă sau teutonică!

1860, este anul când apare *Apelul* lui Cremieux şi Montefiore în numele Alianţei Universale Israelite fiind[ɔ povestea masoneriei au găsit-o neserioasă unde erau

amestecaţi şi ceva găgăuţă de netăiaţii împrejur, dar asta pentru ochii goimilor fiind[ɔ organizaţia a fost în fapt o goarnă mai apropiată de europeni a BƷnai BƷrith. Ne zice spre luare-aminte blestemata scriitură: „... O împărăţie mesianică, un nou Ierusalim trebuie să se ridice în locul celor trei cetăţi, a Împăraţilor (Petersburg/Petrograd), a Papilor (Roma) şi Patriarhilor (Constantinopol)”. Deci după propriile mărturii doreau un Israel peste toată Europa şi chiar au reuşit să-l înfăptuiască în anul 1917 în impˇeriul rus cu ajutorul armatei germane!!! Armand Levy, cazar francez care făcea parte din conducerea BƷnai BƷrith, este şi cofondator al Alianţei Universale Israelite (nu evreieşti, mânca-v-ar moartea jeguri ieşite din closetul iadului) şi care în anul 1878 la Berlin împreună cu alţi mozaici, au făcut tot ce le-a stat în putinţă pe lângă Puterile Garante pentru a împiedica recunoaşterea independenţei României de către acestea.

1862, ianuarie domnitorul A. I. Cuza proclamă Principatul România. Veniturile mozaice, pripăşite la noi din timpul ocupaţiei ruseşti din perioada 1828-1834 şi soaţele lor fac tămbălău mare la începutul lunii martie în Iaşi împotriva proclamării Principatului România. (Pe Wikipedia în limba română este scris despre această perioadă că în ţările române se practica comerţul cu sclavi, iar ţiganii erau principalii sclavi!!!)

1 862, 8 iunie este asasinat Barbu Catargiu de către mafia şi masoneria liberală, pentru că ˇs-a opus năvălirii cazarilor în ţară, dar mai ales pentru că a luptat deschis împotriva ideilor comuniste susţinute de partidul roşu al internaţionaliştilor masoni liberali conduşi de către C. A. Rosetti şi I. C. Brătianu. Într-un discurs din 17 iunie 1861 în Camera din Bucureşti, Catargiu le reproşa deputaţilor: „Comitenţii noştri, văzând că la Comisia Centrală ˇs-au pus principiile năprasnice ale Comunismului, cu drept cuvânt, în spaima lor, se adresează la noi zicându-ne: «nu vedeţi ce se face în jurul vostru? Nu ştiţi că se pregăteşte o lege electorală afară din ţară, o lege care cheamă pe cei ce inspiră jaful a fi legiuitorii noştri? Voi cunoaşteţi toate

aceste maşinaţii şi tăceţi! Iar noi, comitenţii voştri vă întrebăm ce aţi făcut de trei ani?» „Adică primul ministru al Principatului România, era speriat că leprele liberale urmăreau să pună stăpânire pe ţară printr-un sistem legislativ ticluit de ei, folosit pentru a controla în totalitate societatea şi economia, în folosul lor şi a stăpânilor ce îi ţineau în hăţuri. Barbu Catargiu este prima victimă a neamului românesc căzută sub satârul ideologiei iudeo-comuniste, iar ce va urma după anul 1944 arată ferocitatea şi ura patologică a mozaicilor în general şi cazarilor în special asupra poporului român!

1864, apare la Viena cărticica ziaristului cazar Robert Roesler intitulată Das varromische Dacien, unde autorul vrea „să dovedească" numai prin revelaţii, că românii din jurul Carpaţilor ˟s-au format ca popor undeva în sudul Dunării şi au migrat pâlcuri, pâlcuri, pe plaiurile mioritice în secolele lX-X. Mai susţine jegul plin de obrăznicie, că românii nu au nicio legătură etnică ţu vechii geţi sau daci pentru că ei sunt formaţi din amestecarea mai multor popoare, dar undeva în sud în Tracia, Macedonia sau Aiurea unde şi-a clocit Dracu urmaşii!

1860-1890, începe marea invazie cazară în Principatul România, chiar dacă ei pretind că „s-au înmulţit şi au înflorit" de nu-i mai putea stăpâni nici moartea. Înainte de 1860, în Principatele Unite nu existau mai mult de 20000 de mozaici, iar dintre aceştia, cei mai mulţi au venit cu ocupantul rus după anul 1828 având statutul de „sudiţi", adică supuşi ai ruşilor, austriecilor sau germanilor şi care desfăşurau comerţ în Principate dar sub protecţia şi justiţia ţării de origine, fiind scutiţi de orice fel de taxe vamale sau impozite faţă de statul românilor, situaţie ce a dus la ruinarea negustorilor şi meseriaşilor autohtoni. Năvălirea cazarilor peste români a avut ca scop schimbarea structurii demografice a populaţiei, astfel ca ei să poată pretinde că au fost băştinaşi aici şi pe cale de consecinţă au dreptul la un stat al lor, idee care va cunoscută sub numele de Israelul european!

În articolul **Jidovii din Iaşi** publicat în ziarul

Dreptatea din 31 iulie 1869, istoricul şi lingvistul Bogdan Petriceicu Haşdeu ia poziţie faţă de invazia cazarilor în Moldova şi arată rolul lor nefast asupra economiei şi sănătăţii populaţiei româneşti. „Foaia săptămânală de aici, Curierul de Iaşi din 27 iulie, publică un act oficial, din care se vede că numărul jidanilor vagabonzi se suie la cinci mii! Punem şi noi sub ochii publicului acest document. Referatul domnului secretar al Comitetului Permanent către domnul Prefect al judeţului Iaşi din 21 iulie 1869: Astăzi expirând termenul de 10 zile ce ne-aţi defipt pentru a vă prezenta tabloul populaţiunii israelite din comuna Iaşi, cu onoare îl şi prezint în aprecierea d. voastre. Elementele de care m-am servit pentru a-l forma sunt următoarele: Recensământul Primăriei comunei Iaşi din anul 1867, în care am găsit numărul de 20775 suflete. Creşterea populaţiunii istraelite de 30 la sută după calcularea actelor stării civile de la 1867-1869, în sumă de 6000 suflete. Israeliţi vagabonzi rămaşi în Iaşi de la 1867-1869 în sumă de 5000 suflete. După aceste cifre ˙s-a format tabloul. Aceste cifre, să fie ele cât de neexacte, totuşi arată faptul înspăimântător că mai bine de a 6-a parte din populaţiunea jidovească din Iaşi se compune din vagabonzi; 5000 dintr-un total de 31775 suflete, este un ce de îngrijat foarte! Imigraţiunea jidanilor covârşind peste măsură chiar numărul jidanilor de loc, a făcut şi mai grea pentru jidanii înşişi, chestiunea şederii lor în ţară. Şi apoi, când mai gândeşte omul că tocmai jidanii imigranţi sunt acei se au pretensiuni mai mari, ar trebui să înţeleagă toţi românii că vorba nu este de toleranţă religioasă…”

Vedem din articolul lui Haşdeu, că în numai 2 ani populaţia jidovească a Iaşului a crescut cu 50%, adică o năvălire fără nicio oprelişte peste teritoriile românilor, ca şi cum Principatul România era un sat fără câini, şi chiar aşa era dar la porunca masoneriei jidoveşti care ne-a fericit cu leprele liberale pe cap. Dau mai jos adevăratele dedesupturi ale acestei năvăliri jidoveşti peste plaiurile româneşti.

1866-1867 au venit la Bucureşti tartorii masoneriei

mondiale, Moses Haim Montefiore şi Isaac Jacob Crémieux, să vadă de ce nu le execută întocmai poruncile supuşii lor, liberalii mioritici în frunte cu Ion C. Brătianu şi C. A. Rosetti. Despre această vizită nu există nicio referire în cultura română, dar nici Ion Brătianu nu aminteşte în memoriile sale de întâlnirile avute cu căpeteniile lui Ucigă-l Toaca ceea ce dovedeşte caracterul lor ultrasecret, sau antiromânesc în sensul lor adevărat. Scopul principal al vizitei a fost acela ca masonii mioritici să lase porţile deschise pentru năvălirea cazarilor din imp˟eriul rus fiind⟅ ei aveau planul înfiinţării Israelului european care trebuia să cuprindă Galiţia, Moldova istorică de la Carpaţi la Nistru, Slovacia şi ceva rotunjimi spre est deşi jidovii în aceste teritorii erau cam de 5-15% iar la noi mult mai puţini! Pentru a include şi spaţiul românesc în acest dominion al Satanei, Talpa Iadului a dat poruncă să pornească stolurile de prădătoare către casele românilor pentru a-şi face noi cuibare, iar de vor face gură mioriticii, atunci să strige către cele patru zări că sunt supuşi persecuţiilor şi pogromurilor şi imediat le va sări în ajutor toată Europa!

Sir Montefiore era baronet englez, născut în anul 1784 la Livorno în Italia şi a murit în 1885 Ramsgate Anglia. A fost un om de afaceri, broker, bancher, filantrop şi activist pe tărâm obştesc pentru mozaici şi de asemenea a îndeplinit un timp şi funcţia de Şerif al Londrei. El a fost unul dintre cele mai cunoscute personalităţi mozaice din Marea Britanie şi din lume în secolul al XIX-lea. Montefiore, a vizitat oraşul palestinian Jaffa în mai multe rânduri, iar în anul 1855 a cumpărat aici o livadă de portocali pentru a furniza locuri de muncă mozaicilor locali, dar experienţa a eşuat, fiind⟅ ei nu erau obişnuiţi cu munca ci numai cu cerşetoria sau hoţia aşa cum a arătat B. P. Haşdeu în articolul său câţiva ani mai târziu. În zona respectivă a luat fiinţă mai târziu un cartier al Tel Avivului, numit Montefiore.

Dar presiunea mafiei mozaice asupra tânărului stat al românilor era prezentă încă din anul 1864 când domnitorul

Cuza a cedat jidanilor dreptul de a înfiinţa Banca României cu dreptul de a emise monedă românească! Cine nu ştie istorie îi amintesc ce a păţit regatul Angliei în secolul Xlll când a făcut aceeaşi neghiobie sau ce este S.U.A. ˇastăzi care şi-a dat dreptul de emitere a monedei naţionale în mâinile mafiei mozaice. În proiectul de Constituţie care se discuta în parlament, la propunerea lui Cuza şi a mafiei masonilor liberali dar şi ceva conservatori pentru culoare, ˇs-a introdus articolul 6, potrivit căruia „religia nu poate fi un obstacol la împământenire”. Deputaţii moldoveni care cunoşteau foarte bine ce înseamnă invazia „sudiţilor” în Moldova au fost cei mai vehementi şi mai îndârjiţi, ameninţându-i pe tartorii Brătianu şi Rosetti că vor părăsi clanul mafiot al liberalilor. ˇS-a ieşit la tămbălău în faţa Parlamentului lăsându-se şi cu arestări pentru că unii doreau să se facă mai multă lumină în aceste întunericuri sataniste. Acestea sunt condiţiile în care îşi fac apariţia la Bucureşti cei doi tartori ai masoneriei mondiale pentru a certa căpeteniile preasupuse din ceata lui Ucigă-l Toaca de pe Dâmboviţa. Ei le promit trădătorilor un sprijin bănesc de 25000000 de franci în schimbul trădării Neamul Românesc, dacă erau gata să voteze constituţia ce le-ar fi permis cazarilor o invazie legală în Principatul România. Prezenţa celor doi tartori a scos în Bucureşti, lumea în stradă care a înconjurat clădirea unde se ţinea sfatul cel de taină şi ameninţând cu ceva flăcări şi pietre dacă sataniştii nu-şi iau tălpăşiţa. Ca să le arate că ştiu ce au de făcut, au devastat sinagoga din Bucureşti să nu mai aibă cuibar Satana şi Talpa Iadului pe malurile Dâmboviţei.

Isaac Jacob Crémieux, care a fost mai cunoscut ca dz Adolphe Crémieux, născut la 30 aprilie 1796 la Nâmes, a murit la 10 februarie 1880 la Paris, era avocat, politician cazar francez, vice-preşedintele Consistoriei centrale a copiilor lui Israel din Franţa din anul 1834 şi preşedinte al Alianţei Universale Israelite din anul 1864 care a fost creată în 1860 având ca fondatori pe el şi pe Charles Netter.

Crémieux a fost un conducător şi reformator al

Francmasoneriei franceze, deţinând gradul de „Souverain Grand Commandeur” în Consiliul Francez Suprem. El reorganizează Masoneria după anul 1860 apropiind ritul Oriental şi cel Scoţian, şi organizează la Lausane în anul 1875 o conferinţă pentru a-i pune pe tartori să tragă la acelaşi ham. Este părintele Masoneriei moderne!!! Atracţia lui pentru această organizaţie ocultă apare de timpuriu fiind[ɔ~ în Francmasoneria erau mulţi mozaici din regiunea lui de baştină Carpentras, încă din secolulul al XVIII-lea. În 1818, la douăzeci şi doi ani, el este iniţiat în marea şărpărie a întunericului în oraşul Nâmes şi devine căpetenia Marelui Orient de France, primind şi primele treizeci de grade în Ordinul Scoţian Antic, fiind acceptat în acest rit (AASR). Ulterior, el ˇs-a alăturat lojei Consiliului Suprem al AASR din Franţa, devenind astfel cel mai puternic om din masonerie, fiind Mare Suveran şi Comandor ales în 1869. El nu vede nicio contradicţie între angajamentul său pentru iudaism şi „Marele Arhitect al Universului” (Talpa Iadului sau Lucifer) pentru el, lumea este condusă de o forţă supremă şi diferenţele religioase nu au importanţă pentru marea cauză, aşa cum zice în Apelulcătre ceata întunecaţilor care doreau să devină stăpânii lumii.

De două ori a ocupat fotoliul ministerului de justiţie în guvernul francez. În tămbălăul din 1848, a fost ales ministru al justiţiei (25.02-7.06) şi mai ocupă acest fotoliu în 4.09.1870, demisionând în februarie 1871. Prin înfrângerea catastrofală de la Sedan şi capitularea trupelor franceze din 1 septembrie 1870 în frunte cu împăratul Napoleon lll, Cremieux şi ai lui prin lovitura de stat din 2 septembrie ajung iarăşi pe cai mari şi tari. Peste numai 50 de zile el dă Decretul nr. 136 din 24.10 prin care toţi mozaicii – mai toţi sefarzi – din colonia franceză Algeria primeau cetăţenie franceză în bloc, dar i-a exclus de la acest privilegiu pe berberi şi musulmani. Atunci ˇs-a pornit o năvală a mozaicilor către Algeria de nu ˇs-a mai auzit la urechile francezilor, iar în 1871 el a trebuit să demisioneze pentru videnia politică iar migraţia să fie

oprită. Aşa au vrut să facă şi cu „sudiţii” veniţi după anii 1860 pe capul românilor, să primească cetăţenia în bloc şi să transforme Principatul România într-o ţară de năvălire cazară. L-a sprijinit pe Leon Gambetta în războiul cu prusacii din anul 1870 care a ieşit atât de rău pentru francezi şi poate nu ar fi rău să ne gândim că şi her Hitler a fost sprijinit de o mare parte a mafiei sioniste să treacă Europa pe sub şenilele Pantzerelor. Ideile lui Cremieux erau republicane de stânga sau socialiste ori comuniste cum le spuneau românii şi alţii nedaţi cu meşteșugul minciunii în acele vremuri, după zisa lui Barbu Catargiu şi a altor români adevăraţi care îşi ţineau capul pe umeri ca să judece cu el.

În cadrul funcţiei de preşedinte al Alianţei Universale Israelite, Adolphe Crémieux a vizitat România, împreună cu Moses Montefiore, în anii 1866 – 1867 şi a obţinut promisiunea guvernului român să anuleze prevederile care opreau năvălirea cazarilor, dar această promisiune a masoneriei mioritice n-a fost respectată datorită deselor luări de poziţie a unor intelectuali adevăraţi. Când au sosit la Bucureşti cei doi tartori ai lui Ucigă-l Toaca, în lunga lor şedere au cerut ucenicilor lor I. Brătianu şi C. A. Rosetti să le facă în baştina mioriticilor, vad bun cazarilor din imp ˇeriile vecine pentru a năvăli ca un puhoi nestăvilit în Principatul România. Şi sigur i-a îndemnat pe preasupuşii slujitori ai întunericului să scrie românilor o „istorie adevărată” unde noi să fim venetici iar ei băştinași. Atunci jidanii, veniţi de câţiv ani peste români nu ne cunoşteau limba, nicidecum să ne scrie o istorie, fie ea chiar falsă. Despre vizita celor doi tartori ai masoneriei la Bucureşti, în cultura română nu se găseşte scris un cuvânt, doar Eminescu aminteşte într-un articol apărut în Timpul din 1 mai 1879 despre aceste legături ale liberalilor roşii ce au adus atâta nenorocire românilor: „Sunt cunoscute apoi intimităţile d-nilor liberali cu Cremieux, Montefiore şi alţi jidovi însemnaţi, intimităţi prea naturale, pentru că mozaicii tuturor ţărilor sunt liberali şi ultrali-berali, republicani, etc… lucru lesne de explicat dacă considerăm

că jidovii, neavând nici patrie, nici tradiţii, fireşte că nu vor ţine la patria şi la tradiţiile poporului pe lângă care trăiesc. Discursurile de ocazie ale d-lui Brătianu nu dovedesc din nefericire nimic. Căci acuzarea noastră principală pe care o facem roşilor nu este că au fost şi sunt amici ai jidanilor; la urmă fiecine e stăpân pe voinţa şi cugetările lui. Dar ceea ce n-au drept de a face e de-a duce poporul în eroare şi de-a se gera la ocazia de adversari ai evreilor".

Raporturile dintre clica masonică mioritică şi Marii Tartori Cremieux şi Montefiore nu puteau fi decât între stăpân şi protejat, iar acesta trebuia să execute ordinele. Se pare că în urma acestei vizite la Bucureşti a tartorilor masoneriei mondiale, li ˇs-a pus în nas masonilor români, crearea unui Israel cazar în Europa ceva mai la est de Carpaţi, idee ce a fost susţinută cu mare fervoare şi la Conferinţa de pace din anul 1919 unde ˇs-a discutat foarte aprins „chestiunea cazară"!

1867, iunie 2, se înfiinţează Societatea Academică condusă de „doctorul ardelean" A. T. Laurian (1810-1881) instituţie ce l-a avut la cârmă pe acest ticălos până în anul 1876 şi care şi-a propus ca scop principal „cercetarea şi cunoaşterea istoriei, limbii şi culturii române". Alte date mai puţin folosite şi chiar mai puţin înţelese spun că la propunerea fanariotului C. A. Rosetti, locotenenţa domnească a aprobat la data de 1 aprilie 1866 fondarea Societăţii Literare Române, devenită în 1867 Societatea Academică Română, iar la 30 martie 1879 Academia Română printr-o lege specială a Parlamentului liberal adică mason, prima şedinţă ţinându-se la 1/13 august 1867. Membrii fondatori au fost numiţi toţi de către Ministerul Instrucţiunii şi Cultelor, fiind repartizaţi astfel pentru regiunile locuite de români: 7 din Principate, 3 din Ardeal, 3 din Basarabia, 2 din Bucovina, 2 din Banat, 2 din Macedonia, adică era o instituţie a statului român controlat atunci de masoni, aşa cum a fost controlat după 1947 de bolşevicii cazari apoi de comuniştii români.

Conform statutului, rolul principal al Academiei constă în cultivarea limbii şi literaturii, stabilirea normelor

de ortografie obligatorii ale limbii române, studierea istoriei naţionale române şi cercetarea în cele mai importante domenii ştiinţifice. Cele mai reprezentative lucrări academice sunt: Dicţionarul limbii române, Dicţionarul explicativ al limbii române, Dicţionarul general al literaturii române, Micul dicţionar academic şi Tratatul de istoria românilor. Dar câtă ură şi trădare de Neam şi Ţară ˇs-a ascuns sub această pălărie a antiromânismului ştiinţific voi dovedi în continuare.

Majoritatea celor care au fondat Societatea Academică Română erau membri PNL sau apropiaţi acestei clici de lotri, iar cea mai mare parte dintre ei se ţineau şi slujbaşi de nădejde a masoneriei. Mihai Eminescu a scris mai multe articole despre „probitatea ştiinţifică" a şleahtei de „cacademicieni", atătând că niciunul nu publicase ceva până atunci în domeniul istoriei sau lingvisticii, iar alţii nu-şi puteau dovedi studiile pe care pretindeau că le-au făcut în ţară şi străinătate. Puţinii români care chiar au crezul în scopul declarat al acestei instituţii au fost marginalizaţi şi băgaţi în „uitare".

Pretenţiile năvălitorilor jidani veniţi din impˇeriul rus în special, l-au determinat pe B. P. Haşdeu să scrie în anul 1868 lucrarea Istoria toleranţei religioase în România, care ne ajută a înţelege o parte din istoria noastră ascunsă şi falsificată, iar pentru asta amintesc pasajul următor (pag. 155, Opere, vol. 5) : „Cremieux susţine că ţara aceasta, până să nu fie locuită de români, a fost locuită de jidovişi că prin urmare nu jidovii au năpădit ţara românilor, ci românii au năpădit ţara jidovilor, nu ţara românilor trebuie desărtată de jidovi ci ţara jidovilor trebuie desărtată de români". Dar întunecatul venit de la Paris să ne educe în ale istoriei lor, ştia că ţara jidovilor era Polonia care făcea parte atunci din impˇeriul rus şi că înainte de 1800 jidovimea nu îşi făcuse cuibar pe plaiurile mioritice şi deci nu le-a fost baştină niciodată, însă ei doreau acum să-şi înfiinţeze în Europa un Israel iar teritoriile ochite erau Galiţia, Moldova istorică, Slovacia şi ceva spre răsărit. După înfiinţarea Academiei Române la porunca tartorilor

întunericului, au avut grijă aceşti învăţăcei mioritici de le-au mers totul strună jidovilor iar pe ea ne-au cântat nouă românilor numai cântece de lebădă!

Ca să înţelegem de ce asemenea oameni ne-au scris şi falsificat istoria şi cultura identitară inclusiv identitatea naţională, punându-se în slujba unei organizaţii criminale, dau ceva din instrucţiunile primite de Garibaldi la 5 aprilie 1860, când pornise la cucerirea puterii politice în Italia. Sper lumina şi furia întunecaţilor precizez că acestea au fost publicate de Paul Rosen în anul 1890 – fost Mare Inspector General, cel mai înalt grad al masoneriei – în lucrarea **L3Ennemie Sociale**, care a ieşit din această organizaţie ocultă şi a dorit să avertizeze societatea franceză de pericolul francmasonic. „Tu te vei sili să atragi în aceste Ateliere cel mai mare număr de elemente duşmănoase Catolicismului, duşmane ideilor şi instituţiilor creştine, pe toţi revoltaţii contra bisericii, care este vrăjmaşa noastră, pe toţi credincioşii de orice fel. Te vei sili să faci un loc pentru Fraţii Simbolului tuturor ambiţioşilor, care voiesc să ajungă la onoruri şi putere, tuturor declasaţilor şi secăturilor, care sunt în căutarea unei poziţii sociale, oamenilor de petrecere, bonvivanţilor lacomi de plăceri materiale, negustorilor şi industriaşilor aprigi de câştig, literaţilor, savanţilor setoşi de renume… Raţiunea ta este singura regulă a Adevărului, singura cheie a ştiinţei şi a politicii. Poftele tale şi instinctele tale constituie singura regulă a Binelui, singura cheie a progresului şi a fericirii…” La fel au procedat şi bolşevicii cazari după ce au ajuns stăpânii Românii în vara anului 1944.

Cum au realizat „cacademicienii” români această cercetare şi cunoaştere, voi arăta în continuare. Cred că înfiinţarea acestui cuibar al Satanei nu este chiar întâmplătoare, fiind[ɔ~ în ţară existau deja multe organizaţii pentru susţinea culturii şi istorie românilor mai vechi, dar neaflate sub control liberal şi mason, care să urmărească la poruncă, falsificarea istoriei noastre pentru a le face loc în ţinuturile Carpaţilor, năvălitorilor cazari!

Între anii 1871-1876 A.T. Laurian împreună cu I. Massim, având ca model dicţionarul lui Alexandre Hirth (A. Cihac dăruit românilor în 1870!), după pohtele şi poveţele masoneriei internaţionaliste, realizează un dicţionar (al lui Cihac era scris în limba franceză iar el nu ştia limba română deloc!) spun ei, al limbii române în două volume, eliminând cea mai mare partea a cuvintelor „nelatine”, de unde rezulta o limbă care aducea foarte vag cu limba vorbită de poporul român. El spune despre propria făcătură: „Glosariu care coprinde vorbele dʒin limba romana, straine prin originea sau forma loru, cum şi celle de origine indouiosa. Dupo insarcinarea data de Societatea academica romana”. Limba română este de nerecunoscut în pretinsul dicţionar al românilor. Primul volum are 1864 pagini şi cuprinde numai cuvinte de origine latină, majoritatea covârşitoarte nefolosite în limba română. Volumul ll are 584 pagini şi cuprinde cuvintele din limba română care nu au origine latină şi pe care magistrul le propune spre a fi eliminate din vorbire. Sunt cam 50000 de cuvinte, cu definiţiile lor!

Se poate observa cu uimire că există stranii „coincidenţe” între vizita tartorilor Cremieux şi Montefiore la Bucureşti din anii 1866-1867 care avea ca scop falsificarea istoriei noastre şi acceptarea jidanilor ca băştinași pe plaiurile carpatine şi înfiinţarea Societăţii Academice Române din iunie 1867, apoi realizarea Dicţionarului lui A. Hirth în 1870 şi Grosariul de către A. T. Laurian şi I. C. Massim exact în perioada când Peixotto a fost ambasadorul SUA/Bʒnai Bʒrith la Bucureşti! Să amintesc din datele puse la începutul textului că nu numai revoluţionarii internaţionalişti cazari doreau nimicirea poporului român prin „extirparea sau pierderea caracterului lor naţional” dar şi culturnicii germani urmăreau macularea totală a „sentimentului naţional” astfel ca să putem fi folosiţi ca robi ascultători în slujba unor stăpâni veniţi de la mama dracului!

Acesta a fost adevăratul scop al înfiinţării Academiei Române, instituţie pusă în slujba duşmanilor neamului

românesc şi care în realitate a urmărit distrugerea sentimentului naţional adevărat şi născocirea unei identităţi false pe care au impus-o în conştiinţa românilor, şi astfel continuitatea românilor de azi veniţi din geţii de ieri să poată fi contestată de oricine doreşte. Scopul ascuns şi odios al Academiei Române a fost după cum se vede astăzi, chiar mai nimicitor asupra neamului nostru decât toate nenorocirile aduse de Partidul Comunist din România înfiinţat de cazarii bolşevici şi care era o filială a Cominfernului.

1868, Guvernul Principatului României este pe punctul de a expulza câteva zeci de mii de mozaici sudiţi care erau de ceva vreme în ţară dar nu aveau nicio sursă de venit trăind din cerşetorie şi hoţie. Pe loc a început să urle toată Europa de persecuţiile pe care le făceau antisemiţii români împotriva populaţiei „băştinașe” a jidanilor sudiţi şi a cerşetoriei şi hoţiei practicată de mulţi dintre ei!

1869, Ziarul Federaţia din Pesta publică o listă cu mai mulţi mozaici din Principatul România, care au donat sume mari de bani ungurilor să înarmeze două regimente de honvezi, pentru a veni să-i elibereze de „sângeroşii venetici antisemitiţi români, care ˇs-au învăţat să trăiască din exploatarea lor!

1870, Benjamin F. Peixotto/Poexotto, mare căpetenie în BƷnai BƷrith, ajunge la Bucureşti ca ambasador al SUA, misiune care va dura până în anul 1876, după care îşi va scrie faimoasele memorii cunoscute nouă prin câteva fragmente abia în anul 2005. În perioada 1853-1875 H. Graetz publică în unsprezece volume lucrarea intitulată Geschichte der Juden (Istoria iudeilor), unde pretinde că neamul lor ivrit a fost pe pământurile carpatine din timpul primului templu (secolul Vl î.e.n.) dar mai sigur după cucerirea Daciei de către romani, ei fiind o mare parte dintre colonii care ˇs-au stabilit pe aceste plaiuri proveniţi din legiunile ivrite care erau în armata romană, fiind deci pământeni chiar înaintea poporului român care ˇs-a format mai târziu dar în sudul Dunării de unde ˇs-au tot strecurat

pe întuneric şi i-au luat la spart şi rupt pe aceşti „băştinași” semiţi!!!

Tot în acest an, Academia Română proaspăt şmăcuită cu pucioasă satanistă, primeşte de la cazarul Alexandre Hirth (cunoscut de noi ca Alexandru Cihac) o lucrărică pentru luminare şi îndreptarea minţilor către făcătura lor, scriere intitulată Dictionnaire dʒétymologie daco-romane, dar numai volumul l apărut concomitent la Francfurt am Main & Berlin & Bucarest, 1870, intitulat **Eléments latins comparés avec les autres langues romanes,** unde pretinsul „specialist în limba română” îi temperează binişor pe latinişti fiindʃɚ ei mozaicii din Iudeea ar fi fost adevăraţii soldaţi romani stabiliţi pe pământurile provinciei romane Dacia. Continuă îndârjitul să ne prăjească inteligenţa cu al doilea volumul apărut în anul 1879 şi intitulat *Eléments slaves, magyars, turcs, grecs-moderne el albanais*, arătându-le şi acelor mioritici care sufereau de orbul găinilor, pe unde trebuie să-şi caute strămoşii fiindʃɚ la nord de Dunăre, locul se ocupase deja după istoria plăsmuită de ei. În semn de recunoştinţă pentru aceste monstruozităţi dăruite românilor ca adevăruri sacre, Academia Română l-a ales membru de onoare în 1872! De aici avea să se inspire Eliezer Schein (Lazăr Şăineanu) când ne-a scris şi el un dicţionar al limbii române de ne-a rupt în bucăţi, încât nici astăzi nu ne-am revenit. A. Hirth ˟s-a născut la Iaşi ca fiul unor mozaici austrieci (sudiţi) în data de 8 septembrie 1825 fiind înfiat de către negustorul Iacob Cihac, dar părăseşte oraşul la vârsta de 8 ani pentru studii în Germania unde se şi stabileşte, revenind uneori ca să-şi vadă proprietăţile, dar după anul 1862 nu va mai vizita plaiurile românilor. Moare la Mainz la 10 august 1887. Cum el a scris numai în franceză aceste dicţionare, stând în străinătate într-un mediu cultural german, este imposibil ca acest nimic să fi cunoscut limba română aşa cum o vorbea neamul nostru, însă Academia Română trebuia să ne dovedească cum „geniile” jidoveşti care prin scrierile lor ne falsificau istoria şi cultura, sunt în fapt mari patrioţi mioritici, golănia

mergând şnur şi astăzi!

1871, cazarul Roesller prin Romänische Studien (Studii româneşti), cărticică publicată la Leipzig, susţine, cum a făcut şi în precedenta publicată la Viena în anul 1864, că românii au început să vină din sudul Dunării, dar pe la anii 900 pentru că Ardealul era pustiu când au venit ungurii, şi nici ei nu l-au ocupat fiind prea puţini. Scrierea lui Roesller împreună cu cele ale lui H. Graetz şi A. Hirth fac parte dintr-un plan criminal de falsificare şi maculare totală a istoriei şi culturii românilor prin care ne prezintă Europei ei civilizata adunătură de puţe tuşinate, ca un popor degenerat de sălbatici care a făcut numai rău pe faţa pământului, fiind duşmanii cei mai înverşunaţi oricărui progres, cum au scris mai înainte şi tartorii cazari K. Marx şi F. Engels,

1873, se descoperă la Sinaia, la câteva zeci de metri de schitul Sfânta Ana, pe domeniul unde se va construi palatul Peleş, câteva sute de tăbliţe de plumb şi aur ale strămoşilor noştri. Ele au fost găsite datorită lucrărilor de captare şi drenare a unor izvoare din apropierea schitului. Tăbliţele au fost văzute de G. Tocilescu şi A. Odobescu mari iubitori ai curentului latinist şi astfel soarta acestor uluitoare dovezi ale istoriei noastre au fost condamnate la uitare şi dispariţie de minţile acestor gunoaie la care ˇs-au adăugat peste timp un adevărat clan al trădătorilor de neam şi ţară în frunte cu V. Pârvan. Cum în România, procesul de falsificare a istoriei şi originii românilor ajunsese o problemă de stat, pentru a face loc şi cazarilor ca băştinași din „vremuri imemoriale” pe plaiurile mioritice, tăbliţele nu puteau „vorbi” pentru că ar fi stricat toată făcătura la care lucra cu atâta furie Vaticanul, germanii, austro-ungarii şi masoneria cazară, dar cu unele scule curat româneşti toate adunate în cuibarul satanist numit ACADEMIA ROMÂNĂ!

1876-1878, în studiul Originea românilor şi fonologia dacică, publicat în Timpul nr.9 din 13 ianuarie 1878, M. Eminescu combate trăsnăile ilustrului istoric austriac Fligier, cazar şi mare iubitor al lui Iahwe, care a ţinut mai

multe conferinţe în anii 1876 şi 1877 privind originea românilor iar sinteza a fost făcută în articolul Die Abstammung der Rumänen, apărut în publicaţia Fremden Blatt din 5 ianuarie 1878. El susţinea că românii nu se trag din soldaţii coloni italici, cum apăruse o molimă pe meleagurile mioritice, pentru că datorită războaielor civile, Italia a fost secătuită de bărbaţi chiar înaintea lui Traian. Trupele romane care au cucerit Dacia şi apoi au participat la însămânţarea femeilor gete şi deci zidirea neamului românilor, ar fi fost formate din semiţii ivriţi din Asia Mică, Siria şi Palestina iar pentru românii de astăzi este o mare ruşine că nu se taie împrejur ca strămoşii lor!

1878, istoricul cazar din Prusia H. Graetz participă la Conferinţa de pace de la Berlin unde se discuta de către puterile Europei recunoaşterea independenţei de stat a Principatului România câştigată prin luptele din Bulgaria ca reprezentant al poporului jidovesc din România pentru a obţine împământenirea la grămadă a tuturor jidovilor sudiţi fiind[ɔr sunt adevăraţii băştinaşi!!! Alături de el a venit şi cazarul Moses Gaster din Bucureşti, rabin şi mare iluminat care numai în întuneric dorea să ne vadă. Bismark a fost prim-ministru al Prusiei şi apoi cancelar al Germaniei unite în perioada 1861-1890, şi a avut grijă să-i bage pe tartorii cazari la această conferinţă. I. Brătianu şi M. Kogălniceanu, au fost invitaţi să depună numai un memoriu deşi în luptele cu turcii românii au pierdut peste 10000 de ostaşi. Tălpile jidanilor puse românilor în recunoaşterea independenţei ˇs-a făcut şi de jidovimea din ţară, iar cel mai bun exemplu este al cazarului Ioshua Brociner (1846-1918) care ne iubea precum mâţa pe şoarece. Aflat din 1876 la conducerea comunităţii evreieşti din Galaţi, ca primul ei preşedinte, a participat împreună cu dr. Leopold Stern la conferinţa de la Paris a Alianţei Universale Israelite. În timpul războiului de independenta a Romaniei el a fost secretarul comitetului responsabil cu întreţinerea ambulanţelor necesare pe câmpul de luptă. Când ne-au chemat mai marii Europei să ne judece la Berlin cât suntem de prăpădiţi, hopa şi ei cu pretenţia că

trebuie să primească tot rapănul jidovesc cetăţenia română altfel rău se va întuneca Întunecimea Sa, asupra Neamurilor! Pentru a fi strigătele lor mai groaznice, I. Brociner a vizitat în doua rânduri, împreuna cu dr. Adolf Stern, şi apoi cu fratele sau Marco Brociner, comunităţile evreieşti din Budapestea, Viena, Berlin şi Paris, ca să se asigure de sprijinul acestora, de asemenea a participat, împreună cu Benjamin Peixotto la o noua conferinţă a Alianţei Israelite Universale la Paris în anul 1878. În 1879 l-a însoţit pe ministrul de externe Vasile Boerescu la întâlnirea acestuia cu liderul Alianţei Universale Israelite, Adolphe Crémieux, într-o încercare de a le mai potoli răgetele de disperare că nu au primit împământenirea la grămadă fiind[ɔ- moldovenii din Parlament l-au ameninţat pe masonul trădător I. Brătianu că dau cu el de pământ şi cu tot cioporul liberal dacă vor vota pretenţiile jidanilor.

Şi pentru că mioriticii molâi şi nătângi nu ˟s-au lăsat luaţi de vedeniile istorice ale lui Graetz, Poexotto, Rosler şi celorlalţi tartori mozaici, ne-a pus şi jupân I. Brociner de o luminare întemeind în anul 1908 Societatea Israeliţilor Români, al cărei obiectiv era difuzarea de informaţii asupra istoriei şi indigenităţii evreilor din Romania, inclusiv demonstrarea existenţei acestei minorităţi vreme de sute de ani pe teritoriile româneşti, încă din evul mediu. Pentru a dovedi lumii cât suntem de îndrăciţi a strâns şi publicat numeroase documente, multe regăsindu-se în lucrarea Chestiunea Israeliţilor Români, apărută în anul 1910, unde ne arată ce obraz gros are neamul românilor venit de la mama dracului şi înstăpânit prin secolul X peste băştinașii jidani pe care îi persecută cu o ură nemărginită răzându-le bărbile şi rapănul!

Dar să ne oprim puţin şi asupra sinistrului personaj pentru istoria noastră, prusacul Otto von Bismark ce a fost cancelarul imp˟eriului german făurit chiar de el şi mare susţinător al mafiei financiare cazare din Europa, pentru a afla date şi fapte interzise până în prezent minţilor şi urechilor românilor!

Gerson von Bleichroder (1822 – 1893) a fost un

bancher cazar din Prusia, fiind născut în Berlin. A fost fiul cel mare al lui Samuel Bleichroder, care a fondat firma bancară S. Bleichroder în 1803 la Berlin. Banca menţine contacte strânse cu familia Rothschild, iar casa de credit a lui Bleichroder a acţionat ca o sucursală la Berlin a băncii Rothschild. După victoria de la Sedan a prusacilor asupra francezilor şi capitularea Franţei din 1 septembrie 1870, Bleichroder este chemat la Paris unde stabileşte împreună cu prietenul său cazarul Isaac Cremieux ca reprezentant al învinşilor francezi, despăgubirile de război cuvenite Prusiei pe care îngenunchiata Franţă trebuia să le plătească! Mă întreb: oare francezii ştiu aceste realităţi istorice azi?

Bleichroder ˇs-a ocupat cu operaţiile financiare private ale lui Bismark, fiind principalul creditor al armatei, făcând transferuri de credite şi obţinerea de împrumuturi de stat în numele Prusiei şi apoi a impˇeriului german. El a fost, de asemenea, partener la banca de investiţii Landenburg Thalmann. Pentru rolul lui foarte important în războiul franco-prusac, dar şi ca o recunoaştere oficială a serviciilor sale financiare în România, care au ajutat la consolidarea dinastiei de Hohenzollern, în ţara noastră fiind şi cămătarul/bancherul acesteia, tot aşa cum unii ivriţi mozaici erau cămătarii unor familii senatoriale şi impˇeriale ale Romei antice, Bleichroder şi familia sa au fost înnobilaţi la Berlin la 8 martie 1872, fiind al doilea mozaic ce obţine această favoare după Abraham Oppenheim, un alt bancher apropiat al regimului militarist prusac al lui Bismark, înnobilat patru ani mai devreme. Bleichroder a susţinut cu mare putere urdiile jidoveşti, iar poziţia lui de persoană foarte importantă în lumea finanţelor dar şi în politică a fost vârful de lance cu care reprezentanţii delegaţi de către Alianţa Universală Israelită la Congresul de pace de la Berlin din anul 1879 în frunte cu H. Graetz, Moses Gaster şi Armand Levy, ˇs-au pus să ceară împământenirea la grămadă a tuturor mozaicilor năvăliţi în Principatul României până la acea dată. El a fost aproape un sfert de secol reprezentantul impˇeriului britanic la Berlin în

calitate de consul. A întreţinut relaţii foarte strânse cu Cremieux, Strousberg şi Moritz von Goldschmidt din imp ˇeriul austro-ungar şi multă jale ne-a adus această clică satanistă. Scriitorul german din SUA Fritz Stern a scris lucrarea Aur şi fier: Bismark, Bleichroder şi construirea impˇeriului german, New-York 1979, unde elogiază colaborarea frăţească dintre militarismul prusac şi apoi impˇerialismul german al lui Bismark şi mafia financiară cazară din Europa pe spinarea celorlalţi unde trebuie băgat şi neamul românilor. Legat de acest bancher mozaic este şi o altă nenorocire adusă de ceata lui pe capul românilor, fără ca noi cei de azi să bănuim ceva.

Afacerea Strousberg a fost o mare escrocherie pusă la cale de către cinul de întunecaţi cazari din Germania pentru a jupui de viu neamul românesc condus atunci de către principele Carol l, ca împuternicit al impˇerialismului german în sud-estul Europei pe cursul inferior al Dunării cum au propovăduit economiştii germani cu ceva ani în urmă. Afacerea avea ca obiect concesionarea construcţiei căii ferate Roman – Bucureşti – Vârciorova de către consorţiul condus de B. H. Strousberg, un antreprenor cazar mozaic. Tămbălăul a izbucnit atunci când românii au descoperit că au fost rău păcăliţi de „cinstiţii germani” şi leprele mozaice, găsind în contract condiţii de concesionare, total nefavorabile statului român. Redactarea documentului ˇs-a făcut chiar la Berlin, de către partea germană, fiind apoi înaintat principelui Carol la 18 februarie 1868, ajungând la Parlament la 22 februarie 1868, care îl aprobă la 10 septembrie aceluiaşi an, B. H. Strousberg primind concesionarea pe 90 de ani.

Executarea lucrărilor a fost marcată de numeroase ilegalităţi (diferenţe între măsurătorile guvernului şi ale firmei, lucrări întârziate, dar plătite et[.). Consorţiul avea dreptul să emită obligaţiuni pentru formarea capitalului necesar pornirii lucrărilor, cu dobânzi de 7,5% garantate de statul român. Prima ilegalitate a venit chiar din partea lui Carol l care l-a numit pe prusacul cazar Ambronn (un apropiat al lui Strousberg) în funcţia de comisar al statului

român, pentru a supraveghea emisia de obligaţiuni. Legile româneşti nu permiteau ca un străin să ocupe o funcţie de decizie în structurile Principatului România. Strousberg, în complicitate cu Ambronn, îi înşeală pe cumpărători, făcându-i să creadă că obligaţiunile erau emise de statul român, deşi legea concesionării stipula în mod clar că obligaţiunile puteau fi emise numai în numele concesionarilor. Pentru asemenea jaf la drumul mare cu pretenţie de afacere cinstită în stil german, la 5 iulie 1871 este adoptat un nou act normativ care anulează concesiunea căii ferate către consorţiul Strousberg, fiind preluată de societatea Staatsbahn, din Viena, la cererea deţinătorilor de obligaţiuni ale consorţiului Strousberg, care preluaseră toate drepturile şi obligaţiile consorţiului. Bismark ˇs-a implicat direct în această escrocherie, ameninţându-i pe mioritici cu flinta şi cătanele dacă nu se lasă beliţi cât mai bine de bravii luptători ai întunericurilor Satanei. Noua cârdăşie era condusă de Moritz von Goldschmidt (1796-1879), un prieten foarte apropiat al lui Strousberg şi unul din chegoşii impˇeriului austro-ungar.

Împuţinându-se rău lăpticul muls de la ţâţa mioritică, iar societatea Staatsbahn din Viena spunând că a ajuns la fundul pungii acţionarii fluierând a pagubă, statul român, în anul 1874 este obligat să răscumpere o parte din reţea. Barush Henry Strousberg (1823-1884) cazar mozaic născut în Prusia, şi-a început marile afaceri tot în războiul franco-prusac alături de prietenul său Gerson von Bleichroder, care era principalul finanţator al armatei prusace, dar ţinându-se numai de hoţii, a fost declarat falit în anul 1875 împreună cu Adolph von Hansemann şi Gerson von Bleichroder de către acţionarii germani. Mai încearcă un tun în impˇeriul rus în anul 1876 dar este înhăţat de guler şi pus la popreală de unde revine smerit în Germania însă nu muritor de foame.

După intrarea României în războiul împotriva turcilor, Bismarck le pune în nas românilor vechea poveste a căii ferate care nu ˇs-a încheiat iar poziţia Germaniei va depinde de felul cum România va înţelege să rezolve

problema. În 1878 încep din nou negocieri pentru răscumpărarea căilor ferate şi au loc întrevederi oficiale între Dimitrie A. Sturdza, ministrul de finanţe şi cancelarul Bismarck, în cursul anului 1879. După terminarea războiului au loc alte negocieri cu partea germană (deşi societatea Staatsbahn era austro-ungară!), în urma cărora în 1880, statul român a răscumpărat întreaga reţea. Cancelarul era de acord cu răscumpărarea căilor ferate de la Societatea acţionarilor, dar numai în condiţii favorabile pentru partea germană. Pentru a-i strânge pe români cu uşa ca să cedeze pretenţiilor hoţilor, Bismark leagă recunoaşterea independenţei României de rezolvarea chestiunii căilor ferate.

1879 şi următorii ani, nişte profesionişti ai minciunii din neamul cazarilor dar unii care trăiau printre români, precum Johann Kaspar Bluntschli (1808-1881), născut în Elveţia, jurist ajuns profesor de drept internaţional la Universitatea din Heidelberg sau Bernard Stambler, au început să ne scrie istorii, însă numai cu adevărurile lor. Bluntschli ˇs-a zorit în plăsmuirea lui intitulată Statul român şi situaţia juridică a Evreilor în România apărută în anul 1879 să ne lumineze că: „Fără îndoială că un număr mare de familii israelite au venit în provincia dunăreană Dacia, încă sub domnia vechilor împăraţi romani. Aceste familii vechi israelite ˇs-au conservat aici şi sunt cel puţin tot aşa de vechi pământene ca şi naţiunea română… Ele formează şi sâmburele populaţiei evreieşti de astăzi din România”. Nici cazarul Bernard Stambler care publică la Paris în 1913, lucrarea LƷhistoire des Israelites roumains et le droit dƷintervention (Istoria israeliţilor români şi dreptul intervenţiei – deci nici atunci jegurile nu erau evrei ci israeliţi) nu ne slăbeşte cu sudălmile şi golăniile pretinzând că tot ce a scris mnealui este de o „rigurozitate ştiinţifică” de nu mai poţi răsufla, însă toată scorneală nu conţinea decât revelaţia/inspiraţia sau imaginaţia autorului, fără nicio dovadă ştiinţifică ori arheologică, întocmai cum ne-au băgat pe gât cei 400000 de mozaici ucişi de români în perioada 1940-1944 sau industria

holocaustului precum şi istoria evreilor!

1883, 28 iunie are loc arestarea şi otrăvirea cu mercur a lui M. Eminescu, cel mai hotărât apărător al identităţii noastre străbune, care a folosit cuvântul *dac* tocmai pentru a arăta că nu ne tragem din romani, dar în aceeaşi măsură a folosit şi cuvintele Geţia, geţi şi Sarmis rege al geţilor pentru a sublinia că situaţia privind denumirea corectă a strămoşilor noştri era încă neclară şi trebuia lămurită. Au făcut-o azi nişte cete de pricepuţi de te uimesc. Asasinarea Marelui Român este legată şi de atitudinea lui privind apărarea culturii şi identităţii poporului român care era supusă unui adevărat asalt din partea veneticilor cazari dar şi a unor cozi de topor mioritice. Tot el era cel care se opunea cu cea mai mare vehemenţă năvălirilor cazarilor, iar asta le strica planul lor de înfiinţarea Israelului european la care lucrau atât de îndrăcit. Amintesc faptul că M. Eminescu a fost pândit şi urmărit mai mulţi ani de către oameni ai serviciilor secrete austriece, iar cei nouă spioni toţi era jidani din România! Otrăvirea Marelui Român a fost făcută şi cu complicitatea lui Carol l „bunul rege” care a făcut dispărute tăbliţele de la Sinaia, astfel ca românii să nu-şi mai cunoască adevărata idenititate şi istorie.

Ca să înţelegem de ce mozaicii scriau câte în lună şi în stele despre originea românilor, ducându-ne să ne căutăm strămoşii acolo unde şi-a înţărcat dracu iapa, voi prezenta în continuare trei personaje care au influenţat hotărâtor dogma originii formării poporului român la sudul Dunării, astfel ca spaţiul de la nordul fluviului să rămână baştină a cazarilor, adică a „urmaşilor soldaţilor ivriţi care au cucerit o parte din Dacia” şi apoi au colonizat-o cu puşcoacele lor pline ochi de sământă a poporului ales de Talpa Iadului şi condus de Satana!

Un personaj care a muncit mult să ne facă numai rău, falsificându-ne istoria şi identitatea cu pretinsele lui „iluminări” este Moses Gaster (1856-1939), născut în Bucureşti a fost rabin mozaic sefard în România şi Anglia, având preocupări ca filolog, publicist şi folclorist. Bunicul

său a fost unul din conducătorii comunităţii mozaicilor şi fondator de sinagogă, iar tatăl său – consul al Olandei la Bucureşti şi susţinător al ideilor mişcării haskalah (iluminismul mozaic apărut la sfârşitul secolului XVlll din care au ieşit: comunismul, semitismul, sionismul naţional socialist, bolşevismul leninist şi industria holocaustului). Moses Gaster a urmat gimnaziul şi liceul la Bucureşti având ca profesori particulari pentru limba ivrită şi studii biblice pe Korn şi pe orientalistul mozaic francez Joseph Halevy, care susţinea că sumerienii sunt strămoşii lor. În anul 1876 şi-a început studiile la Seminarul Teologic Mozaic de la Breslau condus de „faimosul" lor istoric Heinrich (Tzvi Hirsch) Graetz, care făcea parte din cea de-a doua generaţie demaskilim (iluminiştii mozaici) unde i-a avut ca profesori şi pe Zacharia Frankel şi David Rosin. În paralel, a învăţat şi la universităţile din Breslau şi Leipzig, studiind textele Torei şi Talmudului, limbilor orientale şi romanice. În anul 1877 a obţinut diploma de doctor a Universităţii din Halle cu o teză de lingvistică romanică – despre fonetica istorică a limbii române – sub conducerea romanistului Gustav Gröber. M. Gaster în studiile elaborate este susţinătorul teoriei lui Roesler privind formarea poporului român în sudul Dunării de unde a migrat târziu în nord fără a prezenta niciun argument istoric, ci numai propriile „iluminări". În anul 1881 a obţinut diploma de rabin din partea Seminarului teologic din Breslau.

La propunerea lui H. Graetz, în anul 1878 Moses Gaster ˇs-a alăturat la Berlin Comitetului Israeliţilor din România, care, a urmărit să lege recunoaşterea independenţei României de acordarea de drepturi civile depline imigranţilor mozaici veniţi după 1860 peste români. După terminarea studiilor în Germania, Gaster a început să cerceteze literaturile vechi şi literatura populară a românilor, ţinând prelegeri de mitologie comparată la Universitatea din Bucureşti şi colaborând la unele publicaţii ale vremii. A avut relaţii apropiate cu Titu Maiorescu, Gr. Tocilescu, AI Odobescu şi cazarii Adolphe Stern, Lazar Edeleanu şi Ronetti-Roman. A fost unul dintre

fondatorii organizaţiei Hovevei Ţion din Galaţi care avea ca scop migrarea în Palestina, participând cu mult zel la crearea mişcării sioniste în România. Întors în ţară în anul 1881, a fost primit ca membru de Onoare a Academiei Române, poate pentru duşmănia arătată la Berlin în anul 1878 când împreună cu H. Graetz cereau condiţionarea recunoaşterii independenţei României, de împământenirea „sudiţilor" şi a tuturor năvălitorilor cazari de după 1860, în această situaţie fiind şi Gaster. Numai într-o lume de nebuni sau trădători, îşi poţi pune duşmanul de moarte să-ţi scrie istoria şi cultura identitară, iar prin asemenea fapte Academia Română a arătat ce scopuri ascunse urmăreşte! Şi povestea trădării de Neam şi Ţară a Academiei Române ˇs-a repetat în anul 2001, când făcându-l la data de 6 iunie membru de onoare a acestui cin criminal şi monstruos pe tartorul industriei holocaustului mondial Elie Wiesel, acesta a venit numai după 3 ani să ne acuze – de data asta şi în numele Academiei Române – că armata română a ucis în perioada 1941-1944, taman 400000 de mozaici pentru că se dădeau în bărci huţa numai cu Talpa Iadului. De aceea minciuna odioasă este apărată cu atâta putere de Academia Română fiind[ɔr satanistul cazar îşi plimbă/joacă ouăle pe unde îi pohteşte întunecata lui minte şi inimă!

În anul 1885 a fost expulzat din România, împreună cu principalii gazetari ai presei israelite, ca urmare a articolelor defăimătoare la adresa poporului român şi a celor care nu au vrut să-i împământenească la grămadă pe migratorii mozaici „sudiţi" veniţi după 1860. Moses Gaster a considerat literatura populară slavo-bizantină drept puntea de legătură dintre literatura populară pre şi post-talmudică şi folclorul european, urmărind să dovedească tuturor că mozaismul şi iudaismul stau la baza întregii culturi a Europei!

Al doilea personaj care trebuie pus ca mare muncitor în falsificarea originii românilor este cazarul Eliezer Schein, cunoscut de români sub numele de Lazăr Şăineanu (1859-1934) având statutul de „sudit" ca şi M. Gaster, ˇs-a preocupat de lingvistică şi folclorul românesc, fiind o

scurtă perioadă de timp asistent la Universitatea Bucureşti. A fost în relaţii apropiate cu T. Maiorescu, Gr. Tocilescu şi Al. Odobescu. În anul 1901 este expulzat din România datorită activităţii de spionaj în favoarea germanilor şi austro-ungarilor pe care o desfăşura cu tragere de inimă de câţiva ani, dar el invocă alte motive ale mazâlirii. Studiile Elemente turceşti în limba română. Influenţa orientală, publicat în anul 1895 în „Revista pentru istorie, arheologie şi filologie" şi ampla lucrare Dicţionar universal al limbii române, apărută în anul 1896, sunt scrierile care au pus bazele originilor slave şi turceşti a unei părţi din vocabularul limbii române. Dicţionarul cuprinde 30000 de cuvinte, cu definiţiile necesare, dar care nu a fost considerat o lucrare temeinică de cei mai mulţi intelectuali români, iar Iorga l-a criticat pe autor că nu cunoştea decât din cărţi cultura poporului român, multe interpretări privind originile cuvintelor erau fanteziste sau venite din interesul „iluminismului mozaic". În anul 1900 el publică la Londra în limba engleză un studiu despre originile Jidovilor sau Tătarilor din basmele poporului român, pe care îi consideră strămoşii lor ce ˇs-au aşezat prin ţinuturile dunărene după prăbuşirea statului Kazaria în anul 1016.

„Aceşti cazari, după stingerea puterii lor, se contopiră cu celelalte neamuri tătare de pe lângă Marea Neagră, dar ecoul originii lor nu dispăru cu desăvârşire din memoria oamenilor. Parte din aceşti cazari vor fi căutat de timpuriu un adăpost în Ardeal, de unde trecură în ţările dunărene, în special în Muntenia, mai cu seamă în districtele Muscel şi Romanaţi, unde pare a se fi concentrat amintirile tradiţionale privitoare la dânşii. Au ei vor fi săvârşit acea clădire cu aspect ciclopic-jidov despre care singur numele mai povesteşte despre acele timpuri depărtate? Aşezămintele şi locuinţele lor au lăsat urme însemnate, care luară în închipuirea poporului proporţiuni colosale. Oameni de o mărime supranaturală vor fi trăit – după gura veacului – într-o vreme străveche, despre care cei mai bătrâni abia îşi mai aduc aminte, şi pe acei oameni

uriaşi ţăranul nostru îi numeşte Jidovi sau Tătari. Este foarte probabil că acei Tătari judaisaţi să-şi fi păstrat religiunea în mijlocul unei populaţiuni paşnice şi îngrozite de puterea lor impunătoare şi că în vinele păturii primitive a israeliţilor români să curgă sânge cazar". Autorul concluzionează afirmând despre cuvântul „jidov în sens de uriaş" că este „un reflex vag de la primele invasiuni tătare în aceste ţări. El concentrează în sine amintirea unui popor turanic judaisat, dispărut mai târziu ca naţiune cu desăvârşire, care ˇs-a strecurat asemenea prin valea Dunării şi dintre care o parte va fi stăruit în aceste locuri, formând sâmburele etnografic al judaismului din ţările dunărene. Iată studiul absolut obiectiv care mi-a provocat calomnia, că aş fi scris în contra ţării mele.".

Citatul de mai sus ne dovedeşte ceea ce a pus la cale Academia Română – falsificarea istoriei şi culturii noastre pentru a face loc israeliţilor cazari în ţinuturile dunărene. Susţinând că poporul român ˇs-a format la sudul Dunării şi a migrat în nord într-o perioadă de timp ce cuprinde secolele Vl-Xl, Academia Română – după cum arată şi textul lui Schein/Şăineanu – le-a făcut loc „băştinașilor cazari" pe aceste pământuri prin infailibilul argument „este foarte posibil" care în timp ˇs-a transformat în adevăr istoric şi lingvistic de netăgăduit. Şi tot acest lingvist cazar în dicţionarul lui stabileşte originea slavă şi turcă a multor cuvinte din limba română astfel să aibă şi o dovadă lingvistică a faptului „istoric de necontestat" că poporul român ˇs-a format în sudul Dunării şi mai târziu numai a migrat în nord până în Carpaţii Păduroşi, venind şi spărgându-i rău pe jidovii tătari care erau băştinași. După ce cazarii au devenit stăpânii românilor cu ajutorul fraţilor lor bolşevici care conduceau impˇeriul roşu al Satanei, unul de-al lor de profesie inginer (făcut la Moscova) dar plin de revelaţii – M. Roller – membru al Academiei Române din anul 1948, ne-a scris în anul 1951 o Istorie a RPR unde pretinde că neamul nostru strămoşesc ar fi de origine slavă care vorbeşte o păsărească ⟦u fond latin, adică taman cum a scris „suditul" spion jidan Eliezer

Schein (sau Lazăr Şăineanu pentru urechile noastre) cu 60 de ani mai devreme!

Ieşeanul Teodor Burada (1839-1923), jurist, folclorist, etnograf, muzicolog, profesor la Conservator şi animator al teatrului românesc, descoperitorul bocetului popular a fost un pelerin neobosit în perioada 1878-1900 făcând 20 călătorii pe la românii din jurul Regatul România, pentru a le cerceta obiceiurile, graiurile, muzica şi cultura identitară. „Bagajele" lui de călătorie la întoarcerea spre casă erau pline de comori folclorice şi etnografice: balade, cântece de nuntă, bocete, descrieri de costume, de case, mod de viaţă; de obiceiuri practicate în diferite împrejurări, toate dovedind vechimea şi unitatea poporului român şi a culturii lui. Aceste descrieri nu erau simple reportaje ci studii cuprinzătoare alcătuind toate laolaltă o inventariere a românismului de pretutindeni, la data respectivă. Aceste însemnări au fost publica în diferite reviste apoi adunate într-o carte, dar Academia Română le-a considera simple nebunii ale unui nefericit scăpat de la balamuc.

Atitudinea pe care Academia Română a avut-o faţă de scrierile pline de falsuri ale cazarilor la adresa istoriei şi culturii noastre, dar luate ca adevăruri sacre şi informaţiile uluitoare adunate de Burada, însă considerate ca aiureli ale unui nebun, arată adevăratul scop al înfiinţării acestei instituţii: acela de a ne falsifica la poruncă jidovească, istoria şi cultura identitară, făcând-o cu atâta ură încât nici azi nu ne putem reveni din măcelul spiritual săvârşit asupra mentalului colectiv al poporului român.

Un alt învrăjmăşit asupra adevărului românilor a fost Ovid Aron Densuşianu (1873-1938), filolog, lingvist, folclorist, istoric literar şi poet român, membru al Academiei Române şi profesor la Universitatea din Bucureşti. Era fratele lui Nicolae Densuşianu cu care avea relaţii proaste datorită concepţiilor opuse privind originea formării poporului român şi a limbii române. În anul 1901 îşi publicată la Paris lucrareaHistoire de la langue roumaine, volumul I, Leꙋ origines, în care sunt strânse

informaţii vaste asupra formării şi evoluţiei limbii române, unde susţine după capul lui nebun că poporul român ˇs-a format în sudul Dunării după retragerea aureliană, pe undeva prin Macedonia sau Kosovo şi de acolo a migrat în nordul fluviului începând cu secolul Vll până în secolul Xl.

În anul 1907 împreună cu filologul mozaic I. A. Candrea, publică Dicţionarul etimologic al limbii române. Elementele latine, prin care sprijină ideile lui Laurian dar şi celelalte nebunii şi chiar le amplifică să nu mai poată bănui nimeni că ar fi ceva ascuns în uriaşa lor minciună.

În anul 1938 iarăşi îi dă în clocot sminteala şi publică volumul ll intitulat Histoire de la langue roumaine – Le XVI – ème siècle fiind considerată de către Academia Română, atunci şi în prezent „prima mare operă de sinteză consacrată originii şi evoluţiei limbii române (până în secolul al XVI-lea inclusiv) ”, iar această atitudine explică de ce istoria şi lingvistica noastră este un closet drăcesc unde ˇs-a uşurat în voie oricine a dorit sau a vrut să ne batjocorească şi să ne umilească. O. Densuşianu a studiat fenomenele de limbă în strânsă legătură cu folclorul şi etnografia dar privite numai prin dogma latinităţii şi a altor aiureli la fel de otrăvitoare pentru adevărata istorie şi cultură a românilor. Este creatorul şcolii lingvistice de la Bucureşti, cuibarul unde ˇs-a clocit marea monstruozitate privind falsificarea adevăratei noastre identităţi.

În anul 1911 moare Nicolae Densuşianu iar manuscrisul lui Dacia preistorică este publicat în anul 1913, dar de către un fost prieten fiind[ɔ~ fratele Ovid, era pus cu tot calabalâcul în trăsurica trădătorilor de Neam şi Ţară. Academia Română nici nu a vrut să audă de lucrare, dar premiază Getica lui Vasile Pârvan în anul 1926 pentru că a făcut lumină în istoria noastră, deşi făcătura mincinosului istoric este un studiu arheologic!!!

În DEX există o mare „ciudăţenie” unde cam 10000 de cuvinte au „origine necunoscută” ele reprezintând cca. 15% din fondul lingvistic şi trebuie să fii nebun să primeşti dogmele latinismului, slavismului şi hungarismului ca realitate istorică. Pentru a nu se demasca singuri în

acţiunea criminală de falsificarea a istoriei, culturii şi limbii poporului român, au lăsat neînregistrate în DEX peste 15000 de regionalisme şi arhaisme, fiind[ar fi crescut cuvintele cu „origine necunoscută” la o treime din fondul lingvistic al limbii române şi nimeni nu ar fi luat în seamă o asemenea golănie ieşită fie ea şi din Academia Română. Neînregistrând cele peste 15000 de cuvinte venite din fondul lingvistic vechi rumun/get şi declarând alte peste 10000 de cuvinte „cu origine necunoscută” Academia Română s-a dat în vileag singură că de la înfiinţarea ei, a urmărit, ca unealtă a masoneriei condusă de A. Cremieux, să falsifice originea poporului român pentru a face loc „poporului băştinaș al cazarilor”.

Pentru a le dovedi cât sunt de monstruoşi în ceea ce au făcut cu istoria, limba şi cultura noastă identitară, dau în continuare informaţii venite de la scriitorii antici latini care, spre cinstea lor, deşi nu ne aveau la suflet nu au îndrăznit să mintă atât de mult cum a făcut Academia Română.

Latinul Horatiu (65-8 î.e.n.) scrie în Odele, I, 20) despre geţii din curbura Carpaţilor, ţinut locuit de colchi cum arartă şi Ovidu; astfel: „colhii şi dacii mă cunosc, ei vorbesc o limbă barbară, de idiomă latină”. iar în acelaşi text la III, 6 ne spune că limba dacilor năpădise chiar Roma: „cea Romă năpădită de zurbale/stârpit-o-au aproape dacul”. Este îngrozitor câtă otravă a trebuit să înghită poporul român din „izvorul” numit Academia Română.

Poetul Ovidiu (43 î.e.n. – 18 e.n.), care a trăit printre geţi cunoscându-i bine scrie în Tristele, II, 188-189 următoarele: „geţii şi sarmaţii apar ca popoare înrudite şi vorbesc aceeaşi limbă barbară latină”. Şi ceva mai departe ne mai luminează romanul: „dacii/getii vorbesc o limba barbara, însă curios că e de neam latin”. În scrierea Ponticele lV, 2 face afirmaţia uluitoare şi nimicitoare pentru susţinătorii curentului latrinist ce duhneşte de 150 de ani în Cacademia Română: „Dacă cineva ar fi silit pe Homer să trăiască în ţara aceasta, vă asigur că şi el ar fi devenit get**”.** Asta o scrie un roman cu 100 de ani înainte

ca legiunile Romei să cotropească partea de vest a Getiei, dar în cuibarul Satanei ˇs-a stabilit că adevărul este taman pe dos!!!

Un alt scriitor roman, Sextus Rufus (? – 65 e.n.), în lucrarea Breviarium, c VIII, II, 6 ne-a lăsat peste timp mărturia adevărului interzis de jegurile criminale ce ˇs-au adunat în cuibarul Satanei: „o limbă barbară latină se vorbea şi în provinciile Illyricului încă înainte de cucerirea romanilor. Sub numele de Illyria se înţelegeau în timpurile mai vechi toate ţinuturile spre apus de Tessalia şi Macedonia, până la mare şi până la Istria, iar în timpul Impˇeriului făceau parte din Iliric: Noricul, Panonia, Dalmatia, Moesia şi cele doua Dacii de peste Dunare”.

Istoricul latin Livius Titus (59 î.e.n. ˇ– 17 e.n.) scrie că după cucerirea Macedoniei de către romani în anul 196 î.e.n. ˇproconsulul T. Q Flaminius, sărbătorindu-şi victoria prin participarea la jocurile istmice, a dat o proclamaţie către macedoneni pe care un crainic a citit-o în limba latină, iar macedonenii după ce au ascultat-o se bucurau că au fost scutiţi de impozite.

Şi scriitorul Velleius Paterculus, după cotropirea Panoniei de către romani în anul 9 î. e.n. ˇne-a lăsat mărturie despre geţii din aceste ţinuturi: „În toate Panoniile există nu numai tradiţii religioase şi moravuri romane, dar şi un fel de limbă romană şi mulţi se ocupă cu literatura”. Despre această literatură getă ne vorbeşte şi belgianul Bonaventura Vulcanius, care, publicând în anul 1597 la Bruxelles, scrierea în latină Despre literele şi limba Geţilor sau Goţilor, mărturiseşte că a cunoscut o mică parte din literatura scrisă în limba getă din care el a văzut „nişte file rupte din bibliotecile belgice publice, ca nişte rămăşiţe dintr-un naufragiu”, dovadă de netăgăduit că totul a fost distrus de Militia Cristi şi cetele de întunecaţi!

Şi în timpul împăratului get Iulian (361-363), limba populaţiilor din Panonia a rămas tot o limbă barbară cum spune istoricul Aurelius Victor în lucrarea Despre Cezari, deci canci latinizare şi doar pupincurism şi minciună, dar

începând cu secolul XIX când ne-a ieşit sfat de înţelepciune din cuibar drăcesc numit Cacademia Română.

Şi pentru celelalte pretins limbi neolatine există informaţii care dovedesc faptul că populaţiile din Iberia vorbeau o limbă barbară asemănătoare cu romana sau latina, la fel este pentru Galia!

LIMBA GETĂ/RUMUNĂ ŞI LIMBA LATINĂ AVEAU O RĂDĂCINĂ COMUNĂ, ADEVĂR CUNOSCUT DE TOŢI ANTICII ÎNAINTE CA ROMANII SĂ DEVINĂ STĂPÂNI TEMPORARI PE O PARTE A ŢĂRII SFINTE GETIA!

Nici cărturarul muntean C. Cantacuzino (1655-1716) nu credea această snoavă de balamuc şi scrie în Istoria Ţării Româneşti dintru început apărută în anul 1716 astfel: „Dachii prea veche a lor limbă osebită având, cum o lăsară, cum o lepădară aşa de tot şi luară a romanilor, aceasta nici să poate socoti nici crede!” Cinstitul român nu credea că se vor porni hicleniţi atât de aprigi să ne nimicească amintirea strămoşilor!

După aceste dovezi de ordin istoric, privind falsificarea istoriei şi originii limbii getă/rumună, revin la DEX cu o concluzie ieşită din firescul judecăţii limpezi şi neînnebunite de vreo pungă burduşită cu aur sau patalamale ţuţ.

DACĂ ACADEMIA ROMÂNĂ AR FI CONSIDERAT CELE PESTE 25000 DE CUVINTE CA VENIND DIN FONDUL VECHI AL LIMBII VORBITĂ DE STRĂMOŞII NOŞTRI GEŢI, ATUNCI NU-ŞI MAI AVEA LOC DOGMA LATINITĂŢII, DAR NICI SLAVISMUL, BULGARISMUL JIDANULUI I. IORDAN ŞI HUNGARISMUL, IAR PE CALE DE CONSECINŢĂ, CAZARII NU MAI PUTEAU PUNE ÎN DISCUŢIE „ORIGINEA LOR CARPATINĂ”! DATELE ŞI FAPTELE PREZENTATE ARATĂ CĂ PRINTR-UN FALS MONSTRUOS, ACADEMIA ROMÂNĂ „A STABILIT” ORIGINILE LIMBII ROMÂNE ŞI ALE POPORULUI ROMÂN!

Ungurii susţin că au luat din graiul românilor cam 1400-4250 de cuvinte, numărul fiind diferit după autor, dar Academia Română le dă peste nas spunând că noi am luat

de la unguri cca 1500 de cuvinte, prin asta dovedind cazarilor şi tuturor celor care ne contestă nouă românilor continuitatea din geţi, că au dreptate şi adevărul istoric este chiar acesta, adică minţind şi falsificându-ne istoria şi identitatea ei sunt numai nişte trădători de Neam şi Ţară.

În anul 1953 Mihai Roler, cazar pur sânge şi bolşevic sadea ne scrie o Istorie a românilor la porunca stăpânilor bolşevici ruşi, prin care „dovedeşte" că poporul român este de origine slavă însă şi-a uitat limba natală de-a lungul unei istorii încă neştiute, şi a învăţat de nevoie o latină păsărească să nu rămână la starea de sălbăticie absolută cu o limbă formată numai din onomatopeele hî şi îhi iar restul comletându-se prin răgete şi lovituri de ghioagă!

Drept concluzie: zecile de izvoare scrise care ne dovedesc continuitatea de mii de ani pe aceste meleaguri precum şi tăbliţele descoperite la Sinaia nu puteau „vorbi" românilor fiind[ɔ germanii au hotărât că acest popor nu trebuie să-şi cunoască adevărata istorie încă de pe la anii 1838 iar prin unealta lor Carol l şi a Academiei Române, au reuşit să ascundă şi să distrugă adevărata noastră identitate. Papistaşii, pentru a ne falsifica identitatea, cam în aceeaşi perioadă de timp ne-au lucrat din două direcţii pentru a distruge biserica ortodoxă română prin transformarea bisericii greco-catolice a românilor din Ardeal în biserică catolică. Totodată prin şcoala de la Blaj dar şi din alte locuri ardelene, au otrăvit minţile românilor cu turbarea latinistă de nu ˇs-au mai lecuit sărmanii nici azi. Iar otrava a fost adusă în Principatul România la Bucureşti şi transformată în lege prin făcătura lui A.T. Laurian şi I. Massim. Cazarii ne-au pus şi ei la prăjit începând cu anii 1860 prin fel de fel de scrieri pretinzând că milităroşii ivriţi ar fi băştinaşi pe plaiurilor carpatine ca urmaşi ai legionarilor din armata romană, iar noi am ajuns aici târziu prin secolele Vlll-Xl, cum au scris chiar pricepuţii lor H. Graetz, R. Roesller, B. F. Peixotto, A. Hirth (A. Cihac), Eliezer Schein (L. Şăineanu) şi alţii, şi fiind mulţi şi răi i-am tot spart până nevinovaţii au trebuit să-şi caute alte sălaşuri. Nu ˇs-au lăsat mai prejos nici austro-

ungarii care aveau intereselor lor de stăpâni în Ardeal, la fel şi ruşii îmbolnăviţi de a stăpâni întreaga Europă!

Falsificarea culturii identitare şi a istoriei românilor a fost posibilă datorită trădării căpeteniilor care au condus acest neam după 1866, vânzându-i mafiei cazare şi sioniste, dar nu au avut greu la rânză nici să ne vândă germanilor prin Carol l, ce şi-a iubit ţara de baştină mai mult decât ţara în fruntea căruia devenise principe şi apoi rege. Tot aşa au făcut leprele mioritice şi după anii 2003 când ne-au impus prin lege asasinarea celor 400000 de mozaici în cel de-al doilea război mondial precum şi învăţarea în şcolile româneşti a „istoriei holocaustului" şi a „istoriei evreilor" neam monstruos apărut în cultura Europei din cuibarul Satanei după anii 1880! Şi toate astea făcute cu preacuvioasa aplecare şi supuşenie a Academiei Române care de 150 de ani a dus Neamul Românesc în cel mai năprasnic şi odios întuneric de unde nu vom ieşi decât cu picioarele înainte, adică scoşi din istorie sau printr-o revoltă cumplită a Adevărului unde liftele trădătoare vor trebui să plătească ţu viaţa umilirea şi batjocorirea memoriei strămoşeşti.

În anul 2001, teoria existenţei mozaicilor pe plaiurile carpatine înaintea românilor a fost relansată de către Teşu Solomovici în lucrarea România iudaică, scoasă în două volume mari şi plătită din banii noştri prin Ministerul Culturii din România. Să spun pentru înţelegerea situaţiei, că priceputul „istoric" a plecat din România în anul 1964 în Israel, şi până atunci a fost gazetar pe la fel de fel de publicaţii tovărăşeşti de la noi. Zice magistrul că după cucerirea Daciei (stat care nu exista pentru că se numea Getia) vânjoşii legionari – care majoritate o formau ivriţii – au căsăpit pe bărbaţii daci şi astfel a rămas un mare gol de masculi pe aceste meleaguri, fapt pentru care ei legionarii au cerut lui Traian să-i lase pe ivriţii din Iudeea să vină pentru a se înstăpâni în provincia romană Dacia. Şi aşa ˝s-a petrecut istoria după mintea acestei lepre, ei scriind fel de fel de istorii însă numai după propriile revelaţii, toţi ţinându-se cioată de plăsmuirile lui H. Graetz şi a studiului

făcut la noi de către L. Şăineanu. Dacă pentru golăniile din secolele XIX ?i XX, au fost istorici români care să îi plesnească peste bot pentru obrăznicie, azi pas de mai găseşti vreun asemenea om care să apere adevărul acestui neam. Iar Academia Română care se ţine crema cunoaşterii acestei culturi, a aprobat „industria holocaustului” şi „istoria evreilor” din România ca adevăruri istorice, dar ˇs-a opus editării tuturor scrierilor Marelui Român M. Eminescu!

Dintotdeauna această instituţie a fost împotriva aflării adevăratei istorii a acestor plaiuri de către români, ea clocind mereu fel de fel de făcături cu care să ne întunece minţile, fiind un adevărat cuibar satanist unde scursuri venite de aiurea împreună cu trădători români, ne-au falsificat adevărata istorie şi cultură!

În 2011 H. R. Patapievici împreună cu alte lepre cazare ne-au dat peste bot cu „România medievală” unde noi apărem ca popor abia în partea a doua a secolului XIX, zicere dragă oricărui tăiat împrejur şi întunecat la minte şi rânză. Pe internet sunt zeci de bloguri despre triburile tracilor, care ajungeau în mişcările lor veşnice de migratori până la Marea Baltică dar nu aveau o vatră a lor unde să lase ceva cenuşă pentru cultura timpului. Asta susţine şi făcătura în limba engleză www˙romanianhistoryandeulture. webs˙com unde nici geţii nici dacii nu au existat ca popor ci ca nişte triburi migratoare din neamul tracilor, fără identitate, fără un teritoriu de existenţă istorică şi deci fără istorie.

Dar mârsăvia în această direcţie a pornit-o Andrei Pleşu care în anul 1991 a propus lui P. Romanacea lege prin care ţiganii să se numească romi, deşi în toată Europa ei sunt numiţi ţigani şi numai la noi le-a plesnit rânza de supărare. Povestea are în spate o mare mârlănie, fiind[ɔ˜ ei pretind că sunt şi romini iar limba pe care o vorbesc se numeşte romani. Prin această nemernicie jegul pretins filosof, ne-a făcut pe noi românii ca avangardă a migrării ţiganilor în Europa, mioriticii venind peste ivriţii băştinoşi, în secolele lX-Xl iar din urmă ne tot îndemnau ţiganii

adevăraţi să mergem mereu înainte – mioriticii fiind numai o corcitură ţigănească, cum ne văd mulţi europeni azi! Tactica jidanilor este veche fiind[ɔ- ea a mai fost folosită în partea a doua a secolului XIX, când ne tot abureau cu originea lor carpatină, iar pe ţigani i-au îndemnat să le ceară românilor a le spune romi (adică domni). M. Eminescu în articolul Icoane vechi şi nouă apărut în ziarul Timpul pune la punct adunătura „Cioro-Boro” care se pretindea că este rădăcina neamului nostru străvechi. Atunci mai erau români cu curaj şi demnitate care puneau mâna pe băţ, dar azi toţi stau cu capul în nisip şi bucile pregătite pentru puci! Bravo lor că au putut îndobitoci acest popor atât de profund că nu mai este în stare a se împotrivi în faţa nimănui. Iar dacă cineva cutează a le dovedi minciuna şi obrăznicia jegoasă cu care ne sluţeşte amintirea strămoşilor, pe loc te spurcă plini de venin că suferi de „frustrarea ancestrală” caracteristică tuturor celor fără de cultură şi istorie fiind[ɔ- ei pe unde au păşit, au adus numai bunăstare, iubire, înţelegere, cultură şi civilizaţie.

Să nu uite întunecaţii că orice băţ are două capete, iar roata este totdeauna rotundă şi se va învârti în continuare!

Sec?iune I.6 **Carpia**

(a)

(b) Destinul iberic

În cultura spaniolă începând cu secolul V ˚s-a scris vârtos că a patra descălecare a Spaniei de către goţi, care sunt geţii de altădată (Getae illi qui et nunc Gothi) a dus la formarea naţiunii spaniole şi a statului iberic. În următoarele secole această legendă se dezvoltă ajungând o adevărată referinţă istorică, culturală şi morală a societăţii spaniole. Şi suedezii se laudă în istoriile lor că legile care stau la baza statului şi culturii lor sunt legile lui Zamolxe! Ca oricare mioritic cu mintea acasă mi-am pus fireasca

întrebare: au luat-o razna aceste naţii sau pe plaiurile noastre pute rău a mişelie? Pentru a ne lămuri de ce spun hispaniici asemenea isprăvi, trebuie să ne uităm cu mare atenţie în istoria noastră veche falsificată cu atâta ură de pretinşii mentori ai neamului! Mare parte din răspunsul la această întrebare se găseşte tot pe tăbliţele de plumb tăinuite de înveninaţii de la Institutul de Arheologie din Bucureşti.

Istoricii români care au cunoscut câte ceva despre **Getica** lui Iordanes au plesnit-o scurt, gotul face o confuzie între geţii care au dărâmat imp˘eriul romanilor şi goţii care au venit pe meleagurile noastre în secolele ll-lll. Şi zisa lor plină de iz profetic a fost bătută în cuie, tămâiată, şi pusă ca acatist la Maica Domnului pentru profundă recunoştinţă! Dar aceste zăluzenii nici nu mai sunt trecute în cărţile de istorie să nu se întrebe cineva dacă judecata este corectă sau o aiureală.

Pe mormintele regilor vizigoţi din Castilia Veche stă scris pentru posteritate: „Rex Godorum et Dacorum et Gaetorum et Hispaniae Rex" adica şi pe înţelesul nostru: „rege al goţilor, al dacilor, al geţilor şi rege al Spaniei! Nu ştiau aceşti regi pe cine aveau ca supuşi în regatul lor sau liftele mioritice ar trebui decorate cu „Colanul Cânepei Rezistente" pentru „virtutea" de Înaltă Trădare de Neam şi Ţară! Le mai dau o zicere ca să le arăt cine sunt şi cât rău au făcut neamului românesc! Într-un document din anul 615 intitulat *Libbelus dotalis Morgingeba (*Registru de avere al lui Morgingeba), căpetenia vizigotă scrie că statul lor era întemeiat după "... ordinis ut Getici est et Morgingeba uetusti" (Rânduieli cum erau la Geţi şi de altfel la Morgingeba, adică să ne înţelegem şi să-l înţelegem pe cinstitul vizigot – el scrie şi ne lasă mărturie despre leges bellagines), iar ei vizigoţii au primit titluri nobiliare "... Insigni merito et Geticae de stirpe Senatus" (Distins prin merite militare şi cu drepturi senatoriale Getice, cum a făcut Constantin cel Mare care a înnobilat mulţime de cavaleri barbari ce ˘s-au dovedit vrednici a mânui armele).

Tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia spun că bastarnii de neam germanic erau în glia geţilor pe la mijlocul secolului lV î.e.n. ˇunde au suferit un puternic proces de „getizare” iar cu începutul secolului l î.e.n. ˇstrămoşii noştri au intrat în contact la est, cu goţii veniţi din Scandinavia. Mitologia scandinavilor dar şi a germanilor arată că cei care ˇs-au întors la baştină au preluat multe elemente din religia şi cultura geţilor iar bastarnii erau priviţi de ceilalţi germani ca un neam de-al lor descinzând din geţi.

Marţial (cca.40 – cca. 103), în Pharsala, pune într-un singur vers numele dacului, getului şi iberului – Hinc Dacus premat inde Getes ocurrat Hiberis. Versul a fost interpretat de Isidor în secolul Vll ca o profeţie; Spania avea să fie invadată de geţi, dar nu numai ea, lumea întreagă avea să fie invadată de geţi. Istoria începe să treacă în legendă.

Scriitorul spaniol Paulus Orosius, refugiat în Africa de teama goţilor şi geţilor ne lasă în Istorii terminate în 417 informaţii despre migrarea goţilor în Spania şi accentuează: „Getae illi qui et nunc Gothi (Geţii care şi acum se cheamă Goţi) şi „Dacia ubi et Gothia – Dacia unde este şi Goţia. Mai face o descriere a seminţiilor care se bulucesc dintr-o parte în alta a Europei şi precizează că înspre răsărit este Alania, la mijloc Dacia unde e şi Goţia; apoi vine Germania unde cea mai mare parte o stăpânesc suevii – neamurile acestora tuturor sunt 54 la număr. Ţinutul de la nordul Dunării îl numeşte Barbaricum iar cel de la sudul Dunării, Romania care cuprinde Panonia, Moesia, Dalmaţia, Istria, Macedonia şi Tracia. Aminteşte de luptele lui Domiţian cu geţii şi apare conducătorul Diurpaneus care va fi pomenit în toate cronicile spaniole.

Din fosta Dacie, acum Goţie au ieşit marile năvăliri care au distrus lumea antică şi odată cu ea prăbuşirea imp ˇeriul roman aşa cum au adulmecat-o Seneca (4 î.e. ˇn – 65 e.n.) şi Lucan ambii din Spania, într-o premoniţie neştiută încă în cultura română! Filosoful hispanic parcă având o „revelaţie”, spune că urgia „zilei fatale” va veni din ţinutul

geţilor, când Dunărea dezlănţuită îşi va înălţa apele până la cer, şi într-un singur vârtej prăpăstios va cuprinde o imensă întindere de pământuri şi cetăţi. Din cer vor curge puhoaie fără margini, râurile îşi vor umfla apele şi vor ieşi din matcă, mările se vor ridica din albii şi vor inunda pământul pentru a distruge neamul omenesc. „Cum crezi că vor fi Ronul, Rinul şi Danuviul, al căror curs este vijelios chiar şi în matca lui, atunci când îşi vor croi noi maluri şi surpând pământul, vor ieşi toate din albia lor?... Când Danuviul nu mai atinge, nu numai poalele sau brâul munţilor, ci le bate culmile, târând cu sine povârnişurile potopite, costişele smulse şi promontoriile vastelor ţinuturi, care, din adâncuri, se vor desprinde de continent? Iar apoi, negăsind ieşire – căci singur şi le închisese pe toate – se întoarce într-o bulboană şi cuprinde într-un singur vârtej năprasnic o imensă întindere de pământuri şi cetăţi?” Imaginea continuă cu furtuni şi trăsnete până ce mările învolburate se ridică spre cer şi se prăvălesc nimicitoare peste pământurile pustiite. Nefericiţii supravieţuitori ai neamului omenesc se agaţă ca nişte făpturi infirme de ultimele ţancuri – pierdute în ocean – care nu mai sunt capabile nici de durere.

Trebuie reţinut faptul că Seneca scria aceste rânduri pe la anii 60 şi sunt foarte asemănătoare cu potopul biblic dar atunci scrierile ivriţilor nu reprezentau nimic pentru cultura romană. Să fie doar o presimţire a filosofului ce vor coace turbaţii farisei, sau a cunoscut mituri şi legende despre care noi nu ştim nimic! Mai vorbeşte de teribila săgeată getică zburând spre cer – talis în coelum exilit arundo Getica visa dimitti manu – care seamănă moarte pe unde se abate.

Nepotul acestuia, Lucan pomeneşte de faima arcului getic făcut pe lemn tare din Armenia: „Armeniosque arcus Geticis intendite neruis”. Mai spune despre „masageţii de la Istru scitic”, dacii şi geţii care pândeau căderea Romei: „Naţii necunoscute vor urma luptele latine, regi aflători sub alte stele şi pe care marea îi desparte de noi se vor alătura războaielor romane, iar eu singur voi trăi în tihnă?

O zei, ţineţi departe de mine această nebunie! Cum? Căderea Romei să-i mişte pe daci şi pe geţi iar eu să stau ferit de griji?... Învrăjbiţi-ne cu toate popoarele numai abateţi de la războiul civil. Să ne ameninţe dintr-o parte dacul, din alta getul; să năvălească unul în calea iberilor, să-şi întoarcă celălalt steagurile către tolbele cu săgeţi ale răsăritului". Dar lumea geţilor a fost o lume misterioasă şi înspăimântătoare iar Istru a reprezentata o frontieră greu de pătruns atât pentru greci cât şi pentru romani. Frigul năprasnic, pădurile întunecoase şi fără sfârşit, religia şi vitejia neamului get făcea din Geţia mai mult un tărâm al legendelor decât o lume pe care anticii mediteraneeni puteau să o înţeleagă. Pentru mintea lor, era în toate acestea nu numai un ţinut care inspira teamă, dar şi ceva magic, ce izvora din geniul acelui neam şi venea în apărarea lui.

Istoria fabuloasă care umple cronicile spaniole medievale este adunată din legende şi mituri mediteraneene legate de Orient şi mai ales de enigmaticele ţinuturi dintre Caucaz şi gurile Dunării, învăluite în nepătrunse neguri arctice şi în mistere tracice care se pierd în noaptea vremurilor. Acolo în negurile munţilor Caucaz, între Marea Caspică şi Bosforul Cimerian (Crimeea), trăia un neam de oameni care se numea iberi şi care nu puteau fi străini de iberii de dincolo de coloanele lui Hercule. Eschyl (525-455), părintele tragediei greceşti spune că neamul sciţilor se ţinea tare în baştina lor într-o regiune din „nordul Traciei lângă Caucazul de lângă Istru" adică plaiurile noastre mioritice! Scriitorul grec scrie aceste informaţii cu aproape 900 de ani înaintea lui Orosius şi mai are avantajul cunoaşterii directe a acestor meleaguri. Trebuie să admitem că informaţia lui Eschil este corectă pentru că această precizare se găseşte şi în alte surse antice greceşti şi romane.

Cronicarii medievali nu puteau spune limpede dacă cei de aici trecuseră acolo sau dacă nu cumva seminţia celor de aici se trăgea din iberii Caucazului, veniţi în Spania în timpuri imemoriale care au dus cu ei un sistem

de legi, lăud] ndu-se cu el că ar fi vechi de 6000 de ani! Lumea fabuloasă din acele ţinuturi mai călcase pe teritoriul Spaniei. Amazoanele, despre care Homer spune că erau de origine tracă nu pregetaseră să treacă marea şi să-şi câştige faimă şi în ţinuturile hispanice. Iar acei iberi din negura timpului sunt seminţia mioritică ce a migrat în secolele XVII î.e.n. ˟după erupţia catastrofală de la Santorini. Şi tot ei au dus scrierea descoperită la Tartesico şi Turdetano, amintind peste timp de Tărtăria şi Turdaş de la noi unde ˟s-a descoperit cea mai veche scriere din lume dar pentru că nu este din Canaan sau Israel, această istorie nu poate fi adevărată fiind[ɔ- nu este revelată.

Gobekli Tepe, mileniul Xll î.e.n. ˟Reconstituire Goseck – Germania de sud-est – 4900 î.e.n.

Stonehenge (Stanehingi: pietrele care plâng cum apare în cronicile vechi; stane + hânci) Anglia mileniul lll î.e.n.

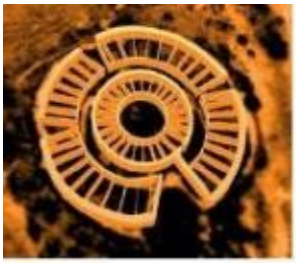

Arkaim, sud-estul munţilor Urali, secolul XVl î.e.n.

˟Sarmisetuza geţilor din munţii Orăştiei

Coson get cu Şaue ţânând într-o gheară cercul sorţii sau roata vieţii iar în cealaltă are toiagul ca simbol al puterii cereşti. Ambele semne puse împreună erau simbol sacru în incinta templului de la Cancho Roano, secolul Vl î.e.n., găsindu-se ca litere (O şi mai mic pentru T) în alfabetele folosite de geţi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia şi cea mai mare parte dintre ele făcute dispărute de cei care le-au avut în păstrare, adică Institutul Naţional de Arheologie Bucureşti. Duhul Inanna (foto alb-negru) al emeşilor, care a fost preluat de akkadienii (zeiţa dezbrăcată) din secolul XXIV î.e.n. ˟ca simbol al eternităţii şi reînnoirii veşnice a vieţii are în ambele mâini cele două simboluri specifice teozofiei carpatine. Deasupra este simbolul Inannei format dintr-o stea cu opt raze iar în mijloc are două cercuri concentrice şi un punct. Spre dreapta este o stelă descoperită tot la Cancho Roano unde în partea de sus apar două cercuri concentrice în mijloc cu o suprafaţă rotundă unde este un semn asemănător cu litera H sau I care se repetă şi pe piatra următoare descoperită în acelaşi loc. În marginea din dreapta este o tăbliţă de lut descoperită la Suplacul de Barcău, judeţul Bihor datată pentru anii 5500 î.e.n. ˟care are imprimată pe mijloc acelaşi semn la cel din Cancho Roano.

Imagini de pe o lespede de piatră (stânga şi mijloc) aşezată la întrarea în templul de la Cancho Toano, unde apare figura unui om dar foarte abstractizat, sprijinindu-se în toiag care este aşezat sub cele trei cercuri concentrice, iar în mijloc este o linie mai groasă. Organizarea geometrică a simbolului este identică ţu cea a sanctuarului rotund de la Sarmisetuza şi foarte asemănătoare cu celelalte lăcaşe de cult din imaginile arătate mai înainte care toate au aparţinut Neamului Scoborâtor din Zei ce şi-a început istoria în jurul Carpaţilor şi la sud de fluviul Istru sau Danubius.

Să ne oprim puţin asupra numelui de Tartessos şi a sitului de la Cancho Roano care este înţeles de către unii „istorici" europeni şi din SUA cu „specialitatea ebraistică", drept simboluri ce ar avea legătură cu descrierea lui Platon a dispărutei Atlantida (cele două imagini din dreapta) şi cu *Făcă*-Torapricepuţilor ivriţi, dovada indubitabilă că drăceasca scriitură era deja ticluită prin secolul XV î.e.n. ˇiar dacă belim ochii bine, sigur o găsim chiar mai devreme. Prima menţionare scrisă despre oraşul Tartessos sau Tartessus o găsim la Herodot (484-425 î.e.n.) care scrie că era un port însemnat dincolo de stâncile lui Hercule, localizat ulterior la gurile de vărsare ale râului Guadalquivir în sudul Spaniei. Deci să ne luminăm cu povestea Atlantidei, ea trebuie pusă mult înaintea vieţii lui Herodot fiindţ el scrie punând în legătură cetatea cu cucerirea de către perşi a Feniciei, iar regele iberic i-a ajutat pe vecinii fenicieni cu argint pentru a-şi construi un zid de apărare în baştina lor, cetatea din Iberia existând deci pe la mijlocul secolului Vl î.e.n. ˇEl scrie despre regele Arganthonios din Tartesos că era vestit pentru felul înţelept cum îşi conducea cetatea, făcând comerţ atât cu fenicienii aşezaţi în regiune în secolul Vlll î.e.n. ˇdar şi cu

grecii. Acest rigă ar fi domnit după scrirea lui Herodot în Tartessia timp de 80 de ani (625 î.e.n. ˟– 545 î.e.n.) şi a trăit până la vârsta de 120 de ani. Poate că în realitate au fost în această perioadă mai mulţi regi cu acelaşi nume, iar povestitorul grec l-a prezentat ca şi cum l-ar fi uitat moartea. Ne mai spune priceputul carian că regele i-ar fi primit foarte bine pe negustorii greci, insisitând pe lângă aceştia să se stabilească în regatul lui, dar aceştia au refuzat dorind să se întoarcă grabnic în Elada lor. Numele regelui poate să ne ducă ţu gândul la argint – metal ce se găsea din belşug în regatul său – care are şi referinţe la celtiberi unde găsim numele*arkanta*, sau *airget* la vechii irlandezi, *argant* la vechii velşi, *argentum* în latină, *argintar* în română şi neamul agathirsos al geţilor de pe râul Mureş. În epoca romană apare numele Argantoni în unele inscripţii pe fostul teritoriu al regatului Tartessos.

Istoricul grec Ephoros (400-330 î.e.n.) în lucrarea Istoria universală descrie „o piaţă foarte prosperă a cositorului, aurului şi cuprului din ţinutul celţilor numită Tartessos, dar numele este purtat de un râu ce străbate această regiune şi nu mai este numele unei cetăţi.

Aristotel (384-322 î.e.n.), se referă la Tartessos ca la un râu, susţinind că acesta izvora din muntele Piren sau Pirineii de azi şi se varsă în mare în afara Stâlpilor lui Hercule, sau dincolo de strâmtoarea Gibraltar de astăzi, iar cetatea nu mai este amintită, dovadă că ea dispăruse într-un cataclism cumplit în perioada de după moartea lui Herodot şi până ce a lăsat aceste însemnări înţeleptul macedonean.

Potrivit lui Pytheas care a făcut o călătorie pe la anii 325 î.e.n. ˟în insulele britanice, informaţii ce au fost preluate de Strabon la începutul secolului l al erei noastre, turdulii ocupau ţinutul care a fost înainte numit Tartessos.

Pausanias a scris în secolul ll o Descriere a Greciei, amintind de un râu cu acest nume: „Ei spun că Tartessus este un râu în ţara ibericilor, care curge în sud, în mare, cu două guri, şi că între aceste două guri se afla un oraş cu acelaşi nume. Râul, care este cel mai mare din Iberia, azi

numit Baetis, iar unii sunt care cred că Tartessus a fost numele vechi al Carpiei, un oraş al ibericilor". Râul amintit de Puasanias este acum Guadalquivir, iar delta de la vărsarea lui în mare a fost blocată treptat de un nisip.

În secolul al doilea e.n. ˇAppian a crezut că numele Karpessos sau Carpia a fost cunoscut în vechime ca ţinutul şi cetatea Tartessos.

Flavius Philostratus (172-250 e.n.) în scrierea Viaţa lui Apollonius din Tyana, cartea V, 1 vorbeşte despre partea cea mai sudică a Iberiei astfel: „promontoriul Europei, cunoscut sub numele de Carpis, se întinde de la strâmtoare şi partea dreaptă pe o distanţă de şase sute de stadii, şi se termină în anticul oraş Gadeira". Locul unde se afla vechiul oraş Tartessos ˇs-a pierdut din memoria colectivă după cum dovedesc textele amintite, el fiind îngropat sub terenurile mlăştinoase care au înlocuit fostul estuar în spatele dunelor, la gura de vărsare a râului Guadalquivir, unde delta râului a fost blocată treptat de nisip şi aluviuni. Zona este astăzi protejată, sub numele de Parque National de Doñana.

La cca 250 km spre nord de Tartessos se află situl arheologic de la Cancho Roano ce se presupune că a funcţionat ca un palat al unei căpetenii locale sau un lăcaş de cult fortificat. Acest centru a dăinuit din secolul VI î.e.n. ˇpână la aproximativ 370 î.e.n. ˇşi arată evidente semne de activitate legate de religie, cu altare definite ce au fost cercetate de către arheologi. Clădirea are forma unui pătrat ce a fost orientată spre est, fiind înconjurată de un şanţ şi ziduri puternice de apărare.

Să pun şi povestea lui Platon din Timaios pentru a le dovedi mişeilor că şi-au făcut din minciună şi hoţie cele mai alese virtuţi ale neamului cules de Talpa Iadului şi Satana pentru a fi veşnică belea pe capul goimilor. „Dar la un moment mai târziu, au avut loc cutremure şi inundaţii prevesttitoare, şi după o zi şi o noapte cumplite după cele întâmplate, întregul corp de războinici cu toată cetatea au fost înghiţite de pământ, şi insula Atlantida la fel a fost înghiţită de mare şi a dispărut, de aceea, în locurile unde a

fost aceasta, oceanul este acum de nepătruns, fiind[ɔ peste tot sunt bancuri de noroi şi nisip din care insula a fost făcută aşa cum am arătat". Platon a scris că Atlantida a fost o insulă situată în partea din faţă a strâmtorii stâlpilor lui Hercule şi că", într-o singură zi şi o singură noapte… a dispărut în adâncurile mării", iar faptele ˇs-ar fi petrecut pe la anii 9000 î.e.n. ˇCetatea Tartessos a existat sigur între secolele Xl-Vl î.e.n. ˇîn sudul Spaniei, devenind un centru bogat de tranzacţionare a aurului şi argintului din minele locale, fiind condus de regi, având propria sa cultură şi limba, iar unele izvoare legendare spun că era veche de 6.000 de ani. Zona a fost identificată de către pricepuţii ebraişti ca vechea Atlantidă unde foşcăiau ivriţi furnicar inclusiv schivnicul Iona din burta peştelui uriaş. Platon a scris că cetatea Atlantida a fost pe o insula de cinci stadii (925 m) în diametru, fiind înconjurată de inele concentrice din zid/pământ şi apă. De la aceste cercuri de apă şi zid, au purces pricepuţii născocitori să tragă şi Atlantida la prepuţiul întuencatului Iahwe, fiind[ɔ, după golăniile lor, toate cele câte sunt în cer şi pe pământ, au ieşit din legământul Întunecimii Sale. El scrie că locurile unde se trăgeau corăbiile aveau un acoperiş vopsit în culorile roşu, alb şi negru, culori folosite de către kabili/berberi la zugrăvirea interioarelor locuinţelor lor.

Spre supărarea trăitorilor de revelaţii ivrite şi tâmpenii scornite, am să le dau câteva dovezi care să le rupă elanul privind includerea mitului Atlantidei în *Făcă-Tora* lor. Dacă pornim numai de la ce a scris Platon, cetatea şi continentul ˇs-au prăbuşit cu vreo nouă mii de ani înainte ca neamul semit al ivriţilor să se îmbolnăvească de golăniile numite revelaţii şi vedenii, adică secolul ll î.e.n. ˇLingvistic şi semantic, scornelile din scrierile mozaicilor nu au vreo legătură cu istoria, mitologia, cultura şi religia acelor regiuni şi popoare, deci să-şi bage degetul în dos şi să-l tragă pe limbă vârtos. Dar am numeroase dovezi cu care voi arăta că neamul care a locuit la vărsarea gurilor râului Guadalquivir, era o populaţie ce aveau legături directe cu Carpaţii noştri şi cu neamurile ce

au locuit aici prin mileniul ll î.e.n.

1. Simbolul semnului vieţii veşnice şi a cârmuirii cereşti se găseşte numai în culturile emeş, cea arimină şi la locuitorii de la Tartessos, dar nu este amintit vreodată în Tora sau Talmud.
2. Semnul H, se găseşte pe tăbliţa de lut descoperită la noi în depozitul arheologic de la Suplacul de Barcău fiind repetat de două ori pe pietre descoperite în lăcaşul de cult de la Cancho Roano ce aparţine culturii de la Tartessos.
3. Cele trei cercuri concentrice sunt identice cu forma de organizare a sanctuarului rotund de la Sarmisetusa, cu cel din mulţii Urali de la Arkaim, cel de la Goseck şi asemănătoare cu cele de la Stonehengi şi Gobekli Tepe. Mozaicii nu au avut vreodată lăcaşele de cult organizate într-o asemenea formă geometrică, care imită cetatea luminii din ceruri sau forma de început a pământului.
4. Clădirea de la Cancho Roano are forma unui pătrat şi a fost orientată spre est, adică Arima, Ariminia, sau Sfânta Getia, ţara de unde au venit ei. În templu se slujea un cult închinat taurului solar aşa cum era şi la noi după religia arimină.
5. Miturile şi legendele transmise de Platon spun despre locuitorii acestor locuri că au venit din Caucazul de la Istru şi nu din Sinai, ori aici este precizată explicit baştina poporului care a înălţat cetatea Tartessos.
6. Numai alfabetele folosite de geţi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, sunt identice cu cele folosite de populaţia ce a locuit în ţinutul Tartessos cum arată tabelul de mai jos. În alfabetul folosit de ivriţi nu există asemenea semne, şi deci scorneala pricepuţilor ebraişti este dovedită pe deplin.

Mai este de adus la dreapta judecată a istoriei şi legenda miticului rege al Libiei numit Danaos, şi care supărându-se pe fratele său Egiptos, şi-a pus neamul în mai multe corăbii poposind în Peloponez unde şi-a aşezat întregul cin, pe care băştinașii îl ştiau că se mai numeşte şi pelasgi. Ori pelasgii erau veniţi de la nordul Istrului fiind strămoşii geţilor. Desigur nu toţi danaii sau „danaans” au plecat în nord, ci unii ˇs-au răspândit spre vest fiind[ɔr atunci era loc pentru fiecare pe faţa pământului.

În mitologia irlandeză, Danu şi Dana în forma modernă era zeiţa mamă a populaţiei Tuatha deDanann, adică cei de neam irlandez sau „popoarele zeiţei Danu”, un

alt neam scoborâtor din zei precum erau geţii. Egiptenii spun că printre „popoarele mării” care au năvălit peste ei, venind după belşug de pradă au fost şi nepoftiţii „daniuna”, iar Vergilius în Eneida la ll, 49 scrie şi el despre neamul „danaos” sau „danaans” pentru vechii locuitori ai Peloponezului care au făcut mare supărare cetăţii Troia, dar nu ştim dacă înainte de vizita în Egipt sau după această ispravă. Strabon scrie în Geografia că dacii se mai numeau şi danoi. Între Tartessos şi insulele britanice precum şi Irlanda antică au existat strânse legături comerciale în perioada bronzului târziu şi a fierului fiind[ɔ̯ în aceste regiuni se găseau minereuri necesare producerii obiectelor din bronz şi fier. Regiunea inundată şi acoperită de mâl şi nisip unde a fost anticul Tartessos, este azi o rezervaţie specială, numită Parque National de Doñana, o reminescenţă lexicală a vechilor băştinaşi danaan, cuvintele subliniate făcând parte din aceeaşi familie lexicală.

Dar regiunea unde a fost descoperit situl arheologic de la Cancho Roano ˟s-a numit în antichitate Carpia, tot aşa cum se numea ţinutul de la estul Carpaţilor unde locuia neamul carpilor răspândiţi până în peninsula Arabia unde semiţii le spuneau carbi, iar în Macedonia antică era localitatea Carpi, românii de azi păstrând încă numele de familie Carp.

Un studiu comparativ între eme-gi, limba română veche şi limbile hispanice ar scoate la lumină comori ce ar aduce mare supărare latiniştilor şi celor cu cetele de indo-germani în cap. Ebraiştii nu au ce căuta pe acest tărâm fiind[ɔ̯ nu pute a revelaţii şi vedenii sataniste. După această căutare în antichitatea înnegurată de uitarea timpului dar mai ales de ura nemărginită a oamenilor, să revin la scriitorii medievali din Spania care ne-au lăsat date şi fapte demne de luat în seamă pentru istoria şi cultura noastră adevărată.

Isidor, episcopul Sevillei scrie la începutul secolului Vll, Historia de Regibus Gothorum, Vandalorum et Suevorum, ca un omagiu adus neamurilor germanice la

formarea naţiunii hispanice şi a culturii acesteia. Era un admirator înfocat al goţilor fiind şi el de origine got iar informarea lui are la bază izvoare antice altele decât Getica lui Iordanes pe care nu a cunoscut-o. Autorul doreşte să facă o apologie a goţilor care se trag din geţi plecând de la zicerea lui Orosius dar merge pe drumul reconstituirilor etimologice şi genealogice dându-le o valoare simbolistă privind speculaţiile sale asupra numelor şi cuvintelor. Etimologiile ne îngăduie să vedem ce credea eruditul prelat sevillan despre ţara îndepărtată a geţilor, atât de misterios legată de destinul Spaniei. Este o geografie foarte vagă cu informaţii culese de la mai mulţi scriitori antici. Lumea largă era cutreierată de cetele de călăreţi barbari care treceau vijelios peste ruinele fostelor aşezări. Dacia scăpată de legiunile romane, a fost ocupată pe rând de goţi, gepizi, huni, avari iar când Isidor îşi scria opera, pe plaiurile carpatice erau stăpâni vremelnici seminţia slavilor. În Istorii ne mai spune Isidor că în Dacia erau munţi înalţi în vecinătatea regatelor scitice de unde goţii făceau incursiuni peste Dunăre în provinciile romane. Ei împărţeau aceşti munţi înalţi cu alte neamuri.

Sunt informaţii despre istoria goţilor de la Dunăre şi migrarea lor către vest până ajung în Spania. Lucrarea se termină printr-o recapitulare: „Locuind în ţinuturile îngheţate ale Septentrionului, lângă împărăţia scitică unde sunt munţi înalţi, ei stăpâneau aceşti munţi împreună cu alte neamuri, de unde, alungaţi de năvala hunilor, au trecut Dunărea şi ˇs-au supus romanilor. Dar neputând suporta nedreptăţile acestora, îşi aleg un rege din neamul lor, năvălesc în Tracia, pustiesc Italia, se îndreaptă asupra Galiei, şi trecând fără împotrivire munţii Pirinei, ajung până în Spania, unde şi-au aşezat sălaşul vieţii şi al Imp ˇeriului lor”.

Elogiază neamul got şi trăsăturile lui scriindu-i prin cuvântul „geţi”; blonzi şi purtând capetele descoperite – flavent capitibus invectis Getae, călăreţi dibaci după vorba unui poet – Getes, inquit, quo pergit equo, dispreţuitori faţă de moarte după cuvântul altui poet. Glorifică neamul

plin de virtuţi care a făcut ca", Roma însăşi, învingătoarea tuturor popoarelor" să slujească ascultătoare şi să primească „triumful jugului getic". Fericirea ţării este dată de bucuria unde înfloreşte glorioasa fecunditate apoporului getic – Geticae gentis gloriosa fecunditas. În Istoriile şi Etimologiile prelatului sevillan putem găsi însemnări despre daci şi geţi, care chiar deformate, erau ecoul unei realităţi istorice oglindită uneori şi în izvoarele antice. Dar scoaterea în afara istoriei a neamului geţilor se vede în susţinerea prelatului că în Spania au intrat goţii purtători ai culturii geţilor, ori cu numai 20 de ani înainte adică pe la sfârşitul anului 403 latinul Claudius Claudianus, în lucrarea **Cartea l împotriva lui Rufinus** scrie despre atacatorii imp˚eriului roman de apus în anii 402 şi 403 că erau geţi, sarmaţi, daci şi masageţi, lăudându-l pe generalul vandal Stilicon „Când mâna ta dreaptă a strivit cetele dacilor**".** Iordanes, după 150 de ani spune că în Spania au intrat numai goţi deşi regii acelui ţinut din timpul său se considerau conducători ai goţilor, dacilor, geţilor şi al hispanicilor! Asta arată că procesul de falsificare a istoriei geţilor dar şi a imp˚eriului roman, era în mare parte realizat iar neamul carpatin a fost scos cu meşteşug în afara timpului.

Sfântul Eugeniu aminteşte de o dispută între Paulo Alvaro şi Eleazar în care primul ştie să vorbească literar despre tumultul Mării Negre şi lăuda în versuri biblioteca lui Leovigild (568-586) pentru că strălucea de „getică lumină". Aşa o spun ei dar noi ne ţinem tari şi întunecaţi pentru că asemenea informaţii nu ies de sub freză mioritică!

Către sfârşitul secolului Xlll, mitul getic, prin imaginea fabuloasă a lui Deceneu, ia o formă măreaţă sub pana regelui învăţat Alfonso el Sabio (1252-1284) în Cronica Generală. Acest rigă este părintele culturii spaniole cultivând ştiinţele şi artele de la poezie şi muzică până la astronomie şi astrologie, Sub pana lui măiastră getul Diceneo sau Dicineo este un filosof şi aproape un sfânt, nu este numai un sfetnic înţelept al viforosului

Boruista (boero Bisto), ci e chiar modelul regelui Alfonso, care, prin meritele enumerate şi luate din Getica lui Iordanes, îl ajută să modeleze din temelii cultura spaniolă numindu-l: el Sabio – Înţeleptul. Numai respectul pentru biserica catolică l-a făcut pe acest rigă să-l pună pe Deceneu într-o discretă umbră precreştină sau poate a avut informaţii despre care noi nu ştim nimic!

Mitul getic atribuit goţilor şi care câştigă o semnificaţie morală, lăsând urme la toţi scriitorii şi istoricii hispanici din evul mediu este mitul lui Deceneu sau al Înţelepţilor goţilor, din care toledanul Jimenez de Rada (1170-1247) face Mitul Înţelepciunii şi al bunei cârmuiri al noilor întemeietori ai Spaniei. Zamolxe apare şi el fiind considerat rege al goţilor şi „o minune a înţelepciunii şi filosofiei" aşa ca pentru urechea surzilor! Autorul spaniol spune că şi-a cules informaţiile atât de la scriitorii antici, de la Iordanes dar şi din tradiţiile orale sau cântecele goţilor, procedeu pe care l-a utilizat şi scriitorul got Iordanes, spune despre aceste cântece care păstrau amintirea lui Deceneu că trebuie să fi fost ele însele o moştenire de la daci!

Alonso de Cartajena (1384-1456) scrie în timpul lui Enrique al lV-lea şi ne spune că regii Spaniei coborau din principi daci, luându-şi numai numele de la locul unde trăiesc, pentru că era mai ilustru decât al strămoşilor iar numele Geta este întâlnit în scrierile medievale fiind considerat un titlu de nobleţe! La noi cuvinţelul cu pricina este o vorbă de batjocură şi hulă! În heraldica regilor spanioli apar simbolurile geţilor; săgeţile cu care au speriat lumea şi jugul ca dovadă a bogăţiei în vite.

Dacă Orosius a spus că geţii sunt goţii care au cucerit Spania, după două secole Isidor afirmă cu tărie identitatea goţilor cu geţii iar în secolele ce au urmat, pentru a-şi dovedi nobleţea, cărturarii dar şi clasa conducătoare trebuia să arate descendenţa din geţi. De la Isidor din Sevilla, legenda ˇs-a dezvoltat, a prins rădăcini în toate cronicile şi o parte din istoria geţilor într-o formă fabuloasă a intrat în însăşi istoria Spaniei. Numele geţilor

Boruista sau Buruista, Diurpaneus, Decebalo ale lui Zamolxis şi Deceneu se întâlnesc la sfântul Isidor, la arhiepiscopul Rodrigo Jimenez de Rada, la regele Alfonso el Sabio, luând loc în genealogia însăşi a poporului spaniol şi au ajuns în Spania datorită neamurilor getice.

Ei au lăsat moştenire spaniolilor cultura geţilor şi nu cultura neamurilor germanice cu Odin, zeul suprem; Thorr, zeul trăsnetului şi al războiului; Loki, zeul nefast al focului subteran şi al morţii; Baldr, zeul dreptăţii şi al naturii! Sâmburele de istorie şi cultură carpatină dusă de migraţia neamurilor getice şi gotice getizate în Spania, se transformă în legendă şi ia culoarea celorlalte fapte care alcătuiesc istoria pierdută în neguri a neamurilor arimine.

Niciun istoric spaniol nu a recunoscut sub aceste nume pe o parte dintre înaintaşii neamului nostru strămoşesc! Noi îi descoperim azi datorită cărţii Zamolxis scrisă de Alexandru Busuioceanu în pribegia spaniolă şi tipărită în limba română în anul 1985. Este un miracol că tăbliţele de plumb de la Institutul de Arheologie din Bucureşti ne ajută să-i cunoaştem în această formă din cronicile venerabile scrise de arhiepiscopi şi regi ai Spaniei, necitite până azi de români. Istoricii noştri dacă ar cerceta aceste cronici iar lovi apoplexia, ar trece la o bănuială – sunt falsuri la fel ca tăbliţele de plumb de la amintitul institut şi cele descoperite la Tărtăria – şi astfel fandasia este gata!

Sec?iune I.7 **Tomyris şi urmaşii ei secţiunea 1**

Sec?iune I.8 **Impˇeriul get. Istoria strămoşilor noştri geţi după tăbliţele de plumb găsite la Sinaia.**

Pentru a scoate din întunericul istoriei, al falsificatorilor şi plăsmuitorilor de sfinte adevăruri, vechiul stat al strămoşilor noştri geţi, trebuie să îndepărtăm din cultura română minciunile lui Herodot, Hellanicos, Diodor din Sicilia, dar şi alţii destui de numeroşi din epoca

modernă care pretind că la nord de Istru în vremurile uitate de istorie dar şi în cele în care au trăit cei pomeniţi mai înainte – adică până către sfârşitul secolului l î.e.n. ˟– era un pământ pustiu sau locuit de un popor sălbatic şi ignorant numit „sciţi”, geţii nefiind umblători pe aceste meleaguri, ci numai la sud de fluviul sfânt Istru.

Toţi istoricii care au respectat adevărul şi au scris despre sciţi, precizează că aceştia erau stăpâni pe ţinuturile situate la est de Nipru sau Don/Tanais şi niciodată stăpâni pe toriştea carpatină! La vest de Don sau Nipru trăiau geţii, dau, iar după secolul l al erei noastre scorniţii daci şi numai în fals au folosit termenul „sciţi” pentru a-i scoate din istorie pe băştinaşii arimini.

Acest adevăr cutremurător al falsificării istoriei geţilor îl găsim scris cât se poate de limpede şi de istoricul Tucidide (462-395 î.e.n.) de neam arimin care a trăit la Atena de unde era mama lui, fiind contemporan şi cu mincinosul Herodot, unde în lucrarea Istoria războiul peloponeziac, terminată pe la anul 400 î.e.n., la ll, 96 vorbind despre armata adunată de Sytakles de la odrysi, traci şi geţi precizează: „geţii de dincolo de Hemus, precum şi pe toate popoarele stabilite dincoace de fluviul Istru, din vecinătatea Mării Negre. Geţii şi celelalte popoare din aceste ţinuturi se mărginesc cu sciţii şi întrebuinţează aceleaşi arme ca şi acest popor; ei sunt toţi arcaşi călări”. Ori în multe alte izvoare aceşti „sciţi” de la nordul Istrului sunt numiţi geţi la fel cum se găsesc şi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia. Tot în aceste izvoare găsim pe unii conducători „sciţi” după zicerea lor dar geţi după calea adevărului şi pe care istoria noastră nu este vrednică a-i revendica pentru cinstirea lor de către urmaşi, fiind[ɔ˜ iluminaţii întunericului au găsit că este mai folositor pentru ei să se înfrăţească [u Satana şi să îndobitocească Neamul Scoborâtor din Zei şi izvoditor de alte neamuri şi culturi.

Poetul, filosoful şi etnograful grec Poseidonios (135-51 î.e.n.) în Cărţile de istorie pomenidu-l pe Homer cu Iliada, aminteşte de misii care locuiau pe un mal şi pe

celălalt al Istrului. O parte dintre ei, firi zburdalnice şi năvalnice, şi-au părăsit ţara şi ˇs-au statornicit „printre lidieni, frigieni şi troieni” iar ţinutul a fost numit tot Misia. Despre aceste două Misii amintesc şi alte izvoare antice. Dion Crysostomos în discursul său din anul 97 e.n. ˇţinut la Olimpia, spune că: „am făcut o călătorie lungă drept la Istru şi în ţara geţilor sau a misilor aşa cum îi numeşte Homer şi cum e numită astăzi populaţia”. Claudius Aelianus în cartea sa Despre animale arată: „Nu este vorba despre misii care locuiesc în Pergamul lui Telephos, ci mă gândesc la aceia din Pont, din partea de miazăzi care îşi au aşezările lângă pământul scitic”. Acelaşi nărav l-au avut şi europenii când au colonizat Americile, şi-au luat cu ei denumirile locurilor de baştină pentru a se şti de unde vin. Nimic nou sub soare chiar dacă a trecut atâta timp! Aceşti misi, buni mânuitori de obiecte contondente şi ascuţite (ghioage, săbii, suliţe, arcuri) erau printre apărătorii Troiei când lacomii ahei au venit să-i uşureze de averi şi de zile pe locuitorii cetăţii. Şi ne spune Iliada că erau aceşti misi „tari de virtute” şi „luptători de aproape” adică meseriaşi în datul la gioale. Dar nu numai atât.

Geţii nu au fost un popor fără căpătâi care umbla după bătaia vântului să-şi găsească izbăvirea în astă lume. Neam aşezat la ţarina lui cu rânduieli precise şi neiertătoare avea o structură socială puternică ce le permitea să ridice sabia asupra oricărui nepoftit.

Aceste informaţii ˇs-au adunat în lumea geţilor timp de sute sau mii de ani şi le-au permis să-şi organizeze structuri de apărare împotriva prădătorilor de bunuri dar şi de suflete. Iar dacă izvoarele antice nu le-au consemnat ori nu au mai ajuns până la noi, asta nu înseamnă că în jurul Carpaţilor nu a existat civilizaţie fiind[ɔ pe aceste plaiuri se aciuaseră fel de fel de albinoi turbaţi cum spune jupânul mincinoşilor, Herodot. Dacă marele Zamolxe a reuşit să înduplece neamul geţilor să renunţe la podoabele din aur, convingându-i că este un metal blestemat trimis de draci pentru ispitirea firii şi sufletului omului, reformând în profunzime mentalităţile religioase şi morale ale neamului

său, înseamnă că aici era o societate aşezată care putea înţelege asemenea mesaje şi nu umbla bezmetică numai după hoţit sau mârlit (împerecheat) cum au început să ne fericească fel de fel de jeguri jidoveşti şi mioritice spunând despre geţi că trăiau numai pentru a se împerechea, iar în ţara lor era bordelul antichităţii unde toţi focoşii veneau să se răcorească! Mari târâturi şi monstruoase minţi au ajuns să ne scrie istoria din manuale şcolare care este toată numai un uriaş fals.

Să vedem cine a condus neamul străbun al geţilor, încercând să fac o rânduire a vrednicilor conducători arimini, după sursele greceşti şi romane, într-o ordine cronologică, atât cât mă ajută puţinele informaţii venite din antichitate, scăpate de ghearele nimicitoare ale Militia Cristi şi celorlalte cete de întunecaţi ce ne-au iubit precum sarea în ochi, urmărind să ne facă dispăruţi de pe faţa pământului.

Arimus sau Arimun este numele unui rege legendar al neamului arimin ce ar fi domnit la nord de Istru în timpurile fără de început, fiind amintit de către logograful grec Xantos în Istoria grecilor şi care a trăit pe la 500 î.e.n. ˟El ne spune că la nord de Istru, în ţinutul arimilor unde titanul Tiphon purtase război cu zeii, a domnit acest rigă vrednic de cinste şi luare-aminte. Se vede treabă serioasă că în secolul Vl î.e.n. ˟în lumea grecilor se mai păstra încă vie legenda lui Moş Arimin ca izvoditor al neamurilor arimine împrăştiate peste cele patru zări când grecii se chinuiau cumplit să-şi adune câte ceva pentru o mitologie şi o religie să le fie acătări.

Sipilos, rege get de la nord de Istru, amintit de Diodor din Sicilia în Biblioteca istorică, în Cartea lll, LV când povesteşte de colonizarea insulei Samothrace de către tracii arimini unde şi-au dus în noua patrie şi divinităţile cabire. În acele vremuri mitologice – secolul XX î.e.n. ˟poate mai devreme sau ceva mai târziu – un rege macedonean alungat din băştină de un potrivnic, face o expediţie în ţara amazoanelor fiind însoţit şi de „scitul Sipilos – izgonit şi el din Sciţia, ţară învecinată cu Tracia –

˘s-a alătura expediţiei lui Mopsos”. După Diodor care a trăit către sfârşitul secolului l î.e.n. ˘ca şi după Tucidite în secolul V î.e.n. ˘ţara Sciţia era chiar vecină cu Tracia, graniţa fiind coborâtă mai spre sud faţă de descrierea lui Tucidide pe care am amintit-o mai înainte. Şi Pomponius Mela care a trăit în secolul l al erei noastre, în lucrarea Chronographia, la ll, 1 descrie Sciţia Europeană care se întinde de la Don până la izvoarele Istrului, în nord merge până unde pământul nu mai este locuit iar la sud până la acest fluviu, de unde începe Tracia. Deci neamul geţilor şi după acest autor nu era prin istorie şi nici pe pământ, fi-le-ar în veci minciuna de blestem şi mormânt!

Dacă îi luăm de judecători pe aceşti autori aşa cum fac cam toţi istoricii români şi toţi înveninaţii împotriva Neamului Scoborâtor din Zei, la nord şi sud de Istru era un stat numit mincinos de către ei Sciţia – alţi istorici vechi şi tăbliţele de plumb spun că statul se numea Getia sau Sfânta Getia – care includea în teritoriul său un vast spaţiu din nordul fluviului şi Misia cu Tribalia din sud, iar această graniţă de sud a statului get a fost aşa până prin anii 30 ai erei noastre când romanii vârându-şi săbiile adânc în toriştea arimină, şi-au pus prin aceste locuri cohortele la clocit mulţimi de geţi ansi.

Tanaus, rege peste neamul sciţilor, adică al geţilor care, în prima parte a secolului XVlll î.e.n. ˘ar fi făcut o năvală în Egipt unde rău l-ar fi scărmănat pe pir-a Sessotris, iar umilitul chelfănit ˘s-a dus cu pâra la Ra pentru suferinţa îndurată. Din această vânzoleală a ieşit în istoria tării de pe Nil, perioada de stăpânire a hicsoşilor, ce a durat mai bine de 150 de ani, după care nepoftiţii oaspeţi au fost luaţi la socotit cu sabie şi ghioagă să plece de unde au venit. Legenda este amintită atât de Diodor în Biblioteca istorică, cât şi de romanul Trogus Pompeius în lucrarea Istorii filipice.

Sarmis, basileu sau conducătorul militar al geţilor, care după erupţia catastrofală de la Santorini la anul 1645 î.e.n. ˘răcindu-se brusc clima în toată Europa, iar neamul arimin rămânând fără păşuni pentru turmele de animale, a

condus migrarea în masă în sudul continentului, fiecare pe unde a apucat. Cei ce ˇs-au lăsat în Grecia şi Asia Mică, ˇs-au întors după vreo două zeci de ani în baştină în frunte cu basileo Sarmise. Murind, bătrânul conducător a fost înălţat la ceruri pentru dreaptă judecată la Tatăl Ceresc aşa cum ne prezintă tăbliţa 1. Acest eveniment este păstrat şi în mitologia noastră care ne spune în versuri populare că sus în dalbe mănăstiri, Sântu, Maica Precistă, bătrânul Crăciun sau Moş Arimin, sfântul Ion împreună cu toţi sfinţii aşezaţi de-a rândul stau şi-mi judecă pe „şivo/bătrânul Ilio, vasileo/basileo Ilio". Ilio în religia strămoşească şi limba veche are sensul de Salvator, Mântuitor, Trimis Ceresc care a mântuit de la pieire neamul scoborâtor din zei. Pentru veşnica lui pomenire în mintea neamului arimin, ei au zidit o cetate care să le fie pe veci chezăşie în trecerea lor pe pământ prin Ţara Sfântă, numind-o Sarmisetuza (tăria sau puterea lui Sarmise). Probe arheologice de grâu carbonizat descoperite pe terasele săpate în apropiere, arată o vechime de peste 5000 de ani a trecerii omului pe aici. În tradiţiile noastre populare în urăturile de Anul Nou care era la 21 martie, se aminteşte de „bădica Troian", adică fratele mai mare de la Troia, fiind călăuza care i-a dus pe geţi în apropierea Troiei în partea de vest, unde au descălecat de o nouă Misie cum ne spun izvoarele istorice. După trecerea prăpădului pornit de Mamarca la anul 1641 î.e.n. ˇ– explozia de la Santorini – unii ˇs-au întors înapoi lăudând şi cinstind pe strămoşul care i-a salvat, adică bădica Troian sau cel de la Troia călăuzindu-i înapoi în toriştea carpatină. Dar poetul grec Pindar care a trăit în secolul Vl î.e.n. ˇspune despre hiperboreenii din nordul Istrului că au construit Troia împreună cu Eac şi Apollo, deci avem şi o altă căpetenie a neamului carpatin din acele vremuri, sau este numele lui Sarmis aşa cum l-a păstrat tradiţia greacă, ori legenda a ajuns la ei târziu, iar numele conducătorului a fost schimbat de-a lungul timpului. Acum avem informaţii sigure că tărâmurile hiperboreene erau în vechimea vechimilor cele locuite de geţii din nordul

Istrului şi nu ultimele scorneli ale cazarilor care spun că Hyperboreea a fost în sud-estul munţilor Urali deasupra Mării Caspice sau alt loc din sudul Siberiei.

Telefos este un rege legendar al geţilor de pe la mijlocul secolului Xll î.e.n. ˇcare participă alături de troieni, la războiul purtat de aceştia împotriva prădătorilor ahei. Conducătorul misilor ce locuiau de o parte şi alta a Istrului era rudă după aceşti autori vechi, cu Priam regele Troiei.

Flavius Philostratus a scris pe la sfârşitul secolului ll e.n. ˇdespre Ciclul epic unde erau adunate multe poeme închinate vremurilor de demult, lucrare realizată de mai mulţi poeţi greci în secolul Vll î.e.n. ˇEl aminteşte că mysii au fost atacaţi chiar la baştina lor de către greci pentru ca aceştia să nu vină în ajutorul Troiei dar le vin de hac invadatorilor, reuşind să-i alunge şi apoi pleacă în ajutorul troienilor cu mulţime de oaste. În aceste poeme misii din nordul fluviului Istru mai sunt numiţi şi abi, aşa cum apar şi în poemul Iliada care evocă tocmai războiul troian. Regele misilor sau geţilor moare în luptă, la fel şi soţia sa Hiera, conducătoarea cavaleriei femeilor dar despre ei Homer nu a vrut să vorbească pentru că numai grecii trebuiau cântaţi frumos. De atunci cântarea numai lor le-a fost până în prezent priincioasă, iar nouă numai păguboasă, pentru că aşa se trăieşte în minciună şi hoţie. Informaţii despre războiul Troiei şi participarea misilor sau abilor de la Istru la această confruntare, mai găsim la Aristofan (445-386 î.e.n.) şi Pausanias care a scris în secolul l e.n. ˇIordanes preia acest mit în Getica la paragraful 47 unde îi înlocuieşte pe geţi cu goţi, astfel ca neamul ariminilor să nu mai aibă loc în istoria iudeo-sataniştilor.

Aetes, alt rege al geţilor nord şi sud-istreni din acele vremuri de pe la mijlocul secolului Xll î.e.n., presupun că îi ia locul viteazului Telefos, pentru că hapsânii ahei după ce pradă Troia cu meserie, au auzit ei de o lână de aur undeva în ţinuturile de la nord de Istru. Curioşi cum erau din fire să vază asemenea ciudăţenii şi foc de pricepuţi

într-ale hoţiei, au pus de o expediţie către aceste locuri neştiute, cu corabia Argo, poveste ce a fost de mare veste în toată antichitatea.

Appolonius născut în secolul lll î.e.n. ˟în insula Rodos, scrie în poemul Argonautica despre neliniştiţii căutători de lână de aur sau numai de păr, că au ajuns în ţara mysilor să dibuiască miraculoasa ciudăţenie, dar ˟s-au ales chiar cu ceva mai mult.

În Argonautice scrise de Valerius Flaccus (45-90 e.n.) găsim mai multe informaţii despre această expediţiei a furăcioşilor ahei şi ariminului Orfeu, la curtea regelui get Aetes, care au văzut cu ochii lor cum pe porţile templului din cetate erau scrise istoriile geţilor ce l-au păruit rău pe pir-a Sesostris ce venise să-i supună. Tot aici văd argonauţii că legile sfinte primite de către geţi de la Tatăl Ceresc erau scrise pe nişte stâlpi de aramă să fie cunoscute de toţi.

Euripide şi-a dus viaţa în secolul V î.e.n., iar în piesa Medeea, scrie că eroina lui ce se îndrăgostise de Iason, hoţomanul lânei de aur şi de alte texturi, era fiica regelui Aetes din Colhida, ţară din curbura Carpaţilor cum ne precizează poetul Ovidiu unde era acest ţinut Colchis sau Colhida scriind în Tristele ll, despre gerurile cumplite pe care le îndura sărmanul în cetatea Tomis şi că doar Istru îl desparte „de metereu, colchieni, de iazigi”, aşa că, de mai ziceţi minciuni dintr-acelea pline de venin şi ură, am să pun mâna pe băţ să vă trag în judeţ la Colţi pentru învăţare de minte! Înfierbântata getă pleacă ſu Iason pe furiş din torişteа străbună dar regele când se vede furat de atâta lână bună, trimite pe urmele tâlharilor ceva oştire să-i căsăpească.

Diodor din Sicilia spune că argonauţii nu au venit în ţara mysilor în Caucazul de la Istru ci în Caucazul de la Marea Caspică, fiindſ şi pentru această lepră nu trebuia să existe în istoria antichităţii poporul get de care să se împiedice fala lor.

Trogus Pompeius în Historiae Philippicae scrisă în timpul împăraţilor romani Augustus şi Tiberius îl

contrazice pe plăsmuitorul Diodor şi scrie despre cei care i-au urmărit pe lotrii lânei de aur: „Neamul istrienilor, după tradiţie îşi trage originea din colchienii trimişi de regele Aetes în urmărirea argonauţilor şi a răpitorilor fiicei sale. Aceştia, după ce au intrat din Pont în Istru, fiind târâţi în albia fluviului Sava, luându-se pe urmele argonauţilor, pe vârfuri de munte, corăbiile şi le-au transportat pe umeri până la ţărmul Mării Adriatice, ştiind că şi argonauţii au făcut acelaşi lucru mai înainte din cauza mărimii corăbiilor lor. Dar colchienii, negăsind pe cei ce au plecat, fie de teama regelui, fie de groaza unei călătorii prea lungi, ˇs-au stabilit lângă Aquilea şi ˇs-au numit istrieni după numele râului pe care plecară din Mare”.

Încă o colonizare getă în nordul peninsulei italice, poveste spusă de un latin care nu vrea să îi bată la cap pe geţi că ar fi de neam latin, ci că aceste două popoare în vremuri uitate de timp ˇs-au mai amestecat de voie sau de nevoie, dar numai din Carpaţi în peninsulă şi niciodată invers cum ne-au buimăcit istoricii şi limbiştii români. Şi poetul latin Ovidiu susţine ideea originii getice a poveştii, care, fiind mazâlit la Tomis pe la anii 10 ai erei noastre, scrie în Tristele lll, 9 despre legenda oraşului Tomis, spunând că de aici a plecat Medeea cea „furată” de aheul Iason în patria hoţomanului: „Nelegiuita Medeea, pe tatăl său singur lăsându-l, / Zice-se că şi-ar fi tras vasul la vadul de-aici. / Când păzitorul de sus văzut-a că vine Aetes.”.

Dacă strămoşii noştri erau neam de sălbatici, nu aveau de ce să-şi scrie legile pe stâlpi de aramă cum a reţinut antichitatea, iar peste timp ne-a venit informaţia de la poeta Boeo din Phocia care a trăit în secolul V î.e.n. ˇcă în lumea vechilor greci erau la mare căutare Cărţile misilor, acestea fiind primele scrieri de istorie şi teologie ale neamului omenesc! Adică până şi cei care ne-au falsificat istoria de nu mai ştim cine suntem, ştiau că strămoşii noştri au fost ziditorii neamului omenesc şi primul popor ce a folosit legile ca îndreptar al societăţii şi năravurilor oamenilor.

Saulios sau Caduidas, amintit de filosoful Diogenes Laertios în lucrarea Despre vieţile şi doctrinele filosofilor, scrisă pe la mijlocul secolului lll al erei noastre, aminteşte în capitolul Vlll despre înţeleptul get/scit Anacarsis că „era fiul lui Gnuros şi fratele lui Caduidas, regele Sciţiei”. Diogenes preia nişte informaţii de la istoricul grec Sosicrates, precizând că: „Anacharsis a venit la Atena cam în timpul olimpiadei a patruzeci şi şaptea (592/589 î.e.n.), pe când era arhonte Eucrates”, unde a fost primit cu mare cinste în casa lui Solon, legiuitorul atenienilor. La întoarcerea în ţara sa după moartea lui Solon în anul 559 î.e.n., pentru că ˇs-a dat rău în năravurile grecilor, Anacarsis a fost ucis de fratele său, după povestirea grecului.

Herodot în Istorii ne dă o altă variantă a morţii lui Anacarsis amintind de un alt rege care conducea neamul geţilor, scriind: „Un scit dădu de urma lui, şi văzând ce face îl denunţă regelui Saulios, care însuşi venind ca să vadă şi să creadă, îl săgetă pe Anacarsis”. Aceste informaţii ne mai scot din întunericul uitării şi al minciunilor puse la cale de minţi criminale, încă doi conducători ai neamului get din prima parte a secolului Vl î.e.n.

? – mato. În anul 1838 pe coastele muntelui Istriţa în localitatea Pietroasa ˇs-a descoperit un tezaur care conţinea şi un colan (tăiat mai târziu în patru bucăţi) cu inscripţia GLIE I (i: a alerga, a goni) IO RINE (a râni: a curăţa bălegarul din grajd sau coteţ) I GEG (jeg, murdărie, spurcăciune, om rău). Până în prezent acest text nu a fost înţeles dar încă din anul 1843 arheologul italian Micali remarca asemănarea dintre literele de pe colanul descoperit în România şi unele litere din alfabetul cretan liniar B folosit în secolele XV î.e.n. ˇşi cel ionian care apare câteva secole mai târziu. Tezaurul a fost făurit de strămoşii noştri geţi înainte ca Zamolxe să ceară renunţarea la folosirea aurului adică pe la anii 540-530 î.e.n. ˇdupă ce ˇs-a întors din Egipt. Textul de pe bucata de colan are următorul conţinut: „Eu voi merge prin glie să rânesc şi să

alung jegul”, adică să cureţe ţara de răi şi de rele. După părăsirea Geţiei de către romani era imposibil ca cineva să organizeze o structură socială revendicând fruntariile gliei străbune.

Tezaurul de la Pietroasa, în stânga este Maica Pământească, iar lângă ea sunt statuetele făcute sub forma unor mogâldeţe, descoperite la Gumelniţa vechi de pe la mijlocul mileniul V î.e.n. ˇunde femeia se poate identifica datorită spiralei care semnifica înnoirea sau renaştere, iar bărbatul are un mic boţ de lut în dreptul bazinului, arătând sexul acestuia. Spre dreapta sunt fotografii cu unele piese din acest tezaur. Cele două statuete au aceeaşi poziţie deşi le despart în timp cam patru milenii! În capătul rândului din dreapta am pus o statuetă a duhului Iņannņa de la emeşi care are în mâini un vas asemănător cu cel ţinut de Maica Pământească a strămoşilor noştri!

Istoricii spun că după prăpădul roman, pe meleagurile noastre ˇs-au aciuat mai multe seminţii tocmai pentru că nu avea cine să-i oprească. Rămâne ca sigură făurirea tezaurului de către neamul get şi folosirea lui ca obiecte de cult până când Zamolxe la mijlocul secolului Vl î.e.n., a interzis folosirea aurului, dovedind încă odată că chiar dacă au lipsit informaţiile scrise de la greci sau romani, ne-am dus existenţa pe glia străbună şi probele arheologice o confirmă, dar ele nu sunt puse în răbojul timpului pentru că plăsmuitorii de meserie au alte socoteli cu adevărata istorie a neamului get. Un conducător care purta la gât asemenea mesaj înseamnă că avea probleme şi le rezolva îndepărtând răii şi relele din glia străbună, iar astăzi ˇs-au puit atât de mult aceste stârpituri încât va

trebui să-i nimicim cu arzătorul de flăcări. Este foarte ciudat că arheologii români au botezat tezaurul „Cloşca cu puii de aur” deşi imaginea „fibulei” arată că este vorba despre un şoim ce era folosit ca simbol sacru în vechea religie practicată de către geţi. Ticăloşi şi nemernici cum le-a fost şi le este judecata, pentru a da în băşcălie şi această comoară de spiritualitate ei au spus că este o cloşcă dintr-un basm românesc dar care nu ne aparţine, adică să ne băsmuiască ei toată istoria veche! Faptul că au numit acest tezaur „Cloşca cu puii de aur” este încă o dovadă a dispreţului pe care l-au arătat din totdeauna pentru adevărata istorie şi cultură strămoşească ce le stă în cap precum jarul pe limbă! Scandaloasă este şi atitudinea istoricilor şi arheologii ce nu suflă un cuvânt despre imaginile existente pe tava rotundă ce face parte din tezaur. Ca să le dovedesc ce secături sunt, am să-i dau pe goarnă descriind patera cu pricina aşa cum se poate vedea din unele fotografii.

Tava este în fapt un platou cu marginile ridicate în sus, iar în mijloc se află o statuetă care reprezintă o femeie ce stă pe un fel de tambur înfăşurat cu viţă de vie. În interiorul tăvii sunt prezentate 16 personaje, dintre care 14 stau în picioare şi două stau pe nişte scaune în formă de X tot aşa cum apar divinităţile emeşilor pe tăbliţele de lut sau sigiliile de piatră. Precizarea este foarte importantă pentru a se înţelege descrierea pe mai departe.

Cele două personaje care stau pe scaun, în contextul imagistic au un statut special, iar în antichitate numai divinităţile aveau voie să stea pe scaun când erau în relaţii cu muritorii. Cred că tava prezintă mitul zidirii neamului omenesc care ˇs-a zămislit în Carpaţi, după cum spun atâtea izvoare greceşti şi latine, de unde ˇs-a răspândit în cele patru zări. În vechea mitologie arimină, pământul era înconjurat numai de ape fiind văzut ca o turtă cu marginile mai ridicate să nu năvălească valurile mării veşnice peste oameni. În mijlocul pământului – a „turtei” getice – era axul lumii, Pomul Vieţii, Mărul Roşu sau Vârtejul de Lumină, concept amintit chiar de papalitate pe la anul

1453, fiind simbolizat aici de statueta din mijlocul tăvii care reprezintă pe Maica Pământească ce ţine în mâini Vasul Cunoaşterii din religia strămoşească. Şi emeşii aveau un asemenea concept ajuns la noi peste timp prin statueta Inanei care ţine în mâini un vas foarte asemănător cu cel descoperit la Pietroasa. Cele două personaje care stau pe scaune sunt aşezate opus una faţă de alta. Primul personaj cred că este Eno, cel care a primit de la Sântu, Legea Adevărului şi Dreptăţii după care să se ocârmuiască neamul get şi dacă or fi doritori, chiar întreg neamul omenesc. În teozofia arimină el este ziditorul spiritual al neamului mioritic pentru că l-a scos la lumină prin puterea crucii. În mâna stângă ţine steagul geţilor, pe cap poartă un fel de bentiţă sau coroană amintind că vine din străvechiul cin al arimaspilor iar privirea o are îndreptată spre dreapta. Sub scaun se vede un cap de lup care stă pe o carte. Deasupra botului are o sferă. Mâna dreaptă a personajului este pusă în şold. Picioarele îi sunt acoperite parţial cu un şorţ aşa cum purtau solomonarii şi esenii din Palestina. Personajul din partea opusă care stă pe scaun cred că este Orfeu, fiind[ɔ el cântă la o liră, nărav foarte drag şi emeşilor.

Grecii spun despre eroul arimin că era mare maestru al lirei, iniţiat în tainele misterelor, care a coborât sub pământ pentru a-şi reînvia soţia. Geţii păstrau o amintire pioasă acestor două personaje mitologice ca alese de Anu, Gog, Senta sau Sântu pentru a aduce cunoaşterea şi mântuirea întregului neam ales de el la zidirea lumii. De la imaginea lui Eno, în sensul învârtirii acelor de ceasornic, sunt alte cinci personaje îmbrăcate diferit care arată că aparţin unor populaţii diferite. În continuare după Orfeu până se revine la Eno mai sunt 9 personaje, diferit îmbrăcate iar unele au în mână obiecte care le individualizează de celelalte mai mult. O studiere atentă a veşmintelor personajelor, a obiectelor ce le au în mână sau a altor elemente de decor care le însoţesc, ar putea ajuta la identificarea lor din istoria reală şi descoperirea tuturor neamurilor arimine aşa cum le ştiau geţii prin secolele Vlll-

Vl î.e.n. ˇŞi ivritul J. Flavius scrie în Antichităţi iudaice, că urmaşii lui Iafet, ariminul Iapet după miturile greceşti, se întindeau în vremea sa de la munţii Taurus până în Iberia! Acest mato ce purta cu atâta cinste colanul descoperit de noi la Pietroasa, şi care dorea să cureţe glia străbună de răi şi de rele, astăzi curajosul suflet neostoit şi iubitor de Sântu sau Senta ar avea de muncit poate o sută de ani să cureţe Ţara Sfântă de răutăţile ce ˇs-au adunat de atâta amar de vreme! Timpul acestui vrednic get a fost în prima parte a secolului Vl î.e.n. ˇsau ultimii ani ai celui precedent.

Tomiris o femeie de toată isprava cum scrie şi Iordanes în cartea sa Getica la X, 61,62: „Atunci Cirus (557-530 î.e.n.), regele perşilor, după un interval de 630 de ani (precum dovedeşte Trogus Pompeius), a pornit un război, nimicitor pentru sine, împotriva reginei geţilor Tomiris. Îmbărbătat de victoriile dobândite în Asia a căutat să subjuge pe geţi, cărora le era regină Tomiris, precum am spus. Aceasta deşi ar fi putut să oprească înaintarea lui Cirus la râul Abraxis, i-a permis totuşi trecerea socotind mai onorabil să-l învingă cu armele decât să profite de avantajul locului, ceea ce ˇs-a şi întâmplat. Când a venit Cirus, pentru prima dată norocul a fost de partea parţilor până într-atât încât fiul lui Tomiris şi cea mai mare parte din armată au căzut în luptă. Dar continuând războiul geţii cu regina lor i-au învins pe parţi şi i-au supus luându-le o bogată pradă. Acolo şi atunci a văzut neamul geţilor pentru prima dată corturi de mătase. Iar regina Tomiris mărindu-şi victoria şi făcându-se stăpână pe atât de mari prăzi de la duşmani, după ce a trecut în partea Moesiei ce se numeşte Sciţia Minor cu numele luat de la Sciţia cea mare (Getia), a construit o cetate pe ţărmul moesian al Pontului, numind-o Tomis de la numele său”. Primul care aminteşte de aceste fapte demne de orice cultură, mai puţin de cea româno-latină, este Herodot spunând că Tomiris era regina masageţilor, adică nicio legătură cu neamul get de la nordul Istrului, fiind[ɔ- după îndrăcitul plăsmuitor, în jurul Carpaţilor era o pustietate că i-a fost

frică şi jupânului să vină ca să vază, să nu-l apuce vreo groază după atâta minciună. Dar acest năravul falsurilor puhoi îl găsim şi azi pe wikipedia˙org, care ne spune că masageţii îşi ţineau baştina undeva la nord de Caucaz dar la est de Marea Caspică, adică pe acolo pe unde de vreo 100 de ani leprele cazare îl plimbă de barbă pe Satana spunând că era ţara neamului türk, adevăraţii lor strămoşii şi cei mai semiţi dintre semiţi! Aşa ne-a scris istoria această adunătură de satanişti de pe la anii 1867 când tartorii lor Isaac Cremieux şi Moşe Montefiore au venit în iarna lui 1866 la Bucureşti şi au poruncit preasupuşilor masoni mioritici să înfiinţeze o Cacademie română care să ne scrie istoria „aşa cum trebuie” şi nu cum se frământau unele minţi ce nu erau date după făcătura lor drăcească şi de atunci a început marele proces de falsificare a istoriei şi culturii identitare a geţilor şi urmaşilor acestora, românii de azi.

În anul 538 î.e.n. ˇCirus cel Mare cucereşte Babilonul, desfiinţează impˇeriul caldeean şi în câţiva ani reuşeşte să supună toată Asia Mică ſu regatele ei trecând fudul şi în Europa, faptă povestită de Iordanes. Putem aprecia că pe la anii 530-529 î.e.n. ˇperşii au venit cu sabie şi mulţime de norod să îi socotească pe geţii cei scoborâtori din zei de la sudul şi nordul Istrului, că ar fi adunat prea mult în jurul lor şi nu se cade să facă asemenea fapte. Dar Iordanes ne mai spune că erau exact 630 ani trecuţi de la războiul Troiei până la luptele purtate de regina Tomiris, ori afirmaţia este uimitor de corectă, fiind confirmată de ultimele cercetări arheologice făcute în situl troian. Şi mai este ceva în aceste izvoare ce spun că la nord de Istru era un regat puternic numit şi Sciţia, care se întindea şi peste Mesia sau Sciţia Minor, dându-i peste bot lui Herodot cu istorioarele lui pline de minciuni dar şi altor sluţi care ne-au batjocorit adevărul strămoşesc falsificând existenţa neamului arimin că nu mai ştim după atâta minciună, de unde răsare soarele şi unde apune. Informaţii despre aceste fapte ale reginei Tomiris şi oştirea pe care o conducea, aflăm de pe tăbliţa 7 de mai jos.

Ea ne dezvăluie o mică fărâmă din întunecata şi ocultata noastră istorie, acţiune criminală pusă la cale atât de către vechii greci cât şi de istoricii şi lingviştii germani care au sprijinit direct mafia cazară în secolele XIX ?i XX pentru a ne falsifica istoria şi cultura identitară în întregime. În cartuşul din stânga sus avem textul scris cu alfabet get şi în limba strămoşească: TROI (troi: grămăjoară, movilă mică; trai: viaţă, vieţuire, desfătare; ţuroi: izvor) PIO (piu: pios, credincios, binecuvântat) MATO (conducătorul neamului get) DABO (cetate) DOE (due: a se duce) LOIE (luie: a lua) SARMIZOT (Sarmisetuza) ROPOT (alergatul cailor) POSO (poşă: fierbere mocnită a apei fără a clocoti) OE (vaiet, durere). M.K.N. BOERO BISETO SARMIZO BASILEOS. TRACIO… GETO DABO… BASILEOS GALISEKO. Textul adus la zilele noastre sună aşa: Boero Biseto conducătorul capitalei geţilor Sarmisetuza împreună cu basileul Sarmiso, când i-a atacat în tropotul cailor pe neştiute, pe tracii conduşi de către basileul Galiseko, atunci a venit durerea fiind[ɔ au fost luaţi şi duşi în viaţa binecuvântată din ceruri. Dar expresia „troi pio” am păstrat-o peste timp în cuvântul „troiţa” compus din troi şi ita: lună, a nu face nimic, fiind[ɔ după religia strămoşească acolo în tărâmul lunii ajungeau sufletele celor vrednici – ansi – căzuţi pentru apărarea Ţării Sfinte Dio Geta, fiind şi locul vieţii veşnice. Aceste informaţii se

referă la invazia lui Darius din anul 513 î.e.n.

În cartuşul din dreapta este următorul text: MATO… MAΘEOK.. IFENΩΣ X.. M.ΘH MΩTIΣOX X.. M. ZO E.. OX… MZ… ΔEYO.Σ.T., şi trecut în alfabet latin vine aşa: MATO MATEO CIE (cii: aici, a fi; cicie: coroana arborelui) ENOS G. M. TIMOTI SOG (sug: a alerga, ţinut mănos, a reveni) X. M. ZOE, OCI (oci: ochi) … MZ (maz: în plus, pe deasupra; mas: loc de odihnă pentru noapte) … DEIO S.T. (Sarmisetuza). Dat după urechile de astăzi ale noastre, zicerea sună aşa: Sarmisetuza, le-a dat loc de odihnă pentru somnul de veci şi veghe, ca să poată urca sau reveni prin Pomul Vieţii la getul Enos (patriarhul get care a primit Legea Adevărului şi Dreptăţii de la Gog) conducătorilor neamului get: Mateo, Timoti şi Zoe. Ori Zoe este nume de femeie, iar Tomiris folosit de vechii greci pentru această femeie de excepţie din istoria noastră, vine de la cuvintele strămoşești tomu cu sensul de cruce şi iri: strălucitoare, luminată, adică o femeie cu un puternic simţământ religios care credea în sfânta cruce. Dar o altă variantă a cuvântului poate fi tomu + re: soare, iar sensul ar fi crucea Sfântului Soare, taman cum era reprezentată divinitatea la emeşi ca o cruce înscrisă într-un cerc. Dau mai jos citirea inscripţiilor celor 7 mato din rândul 1 al tăbliţei cu o transpunere în alfabet latin:

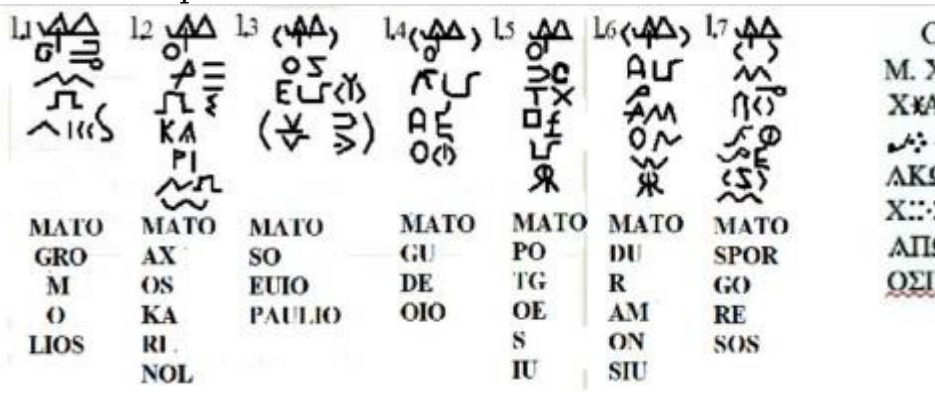

Avem după zicerea lor cea veche getbeget domniile – punctele de sub text şi medalion, iar la unu este şi un X pe care l-am considerat 10 – pe care ˟s-au învrednicit să le

ţină în fruntea Dio Gitii mato Gromolios ce a fost în fruntea Neamului Scoborâtor din Zei 4 ani, mato Axos Karinol a domnit 14 ani, mato Soeuio Paulio a fost căpetenie 5 ani, mato Gudeoio cu 6 ani, mato Potgoesiu cu 7 ani, mato Duramonsiu a domnit 8 ani şi mato Sporgoresos cu 9 ani de domnie, având un total de 53 de ani. De reţinut numele Soeuiu, care poate fi citit şi Şoeuiu, nume care ne aminteşte de Şaue de la Tărtăria, dar şi Paulio este foarte ciudat fiind[ɔ apare aici cu sute de ani înainte de a fi scris de latini într-o formă apropiată, el găsindu-se şi la incaşi aşa cum este pe tăbliţa noastră! Iar pentru a supăra şi mai mult pe îndrăciţii care ne-au falsificat istoria, zic despre mato Sporgoresos care a condus 9 ani pe falnicii geţi că este chiar Spargapisos din povestea priceputului născocitor Herodot.

Acesta ne-a lăsat spre luare aminte în lucrarea Istorii l, 201-215, ceva adevăr amestecat dibaci cu multă minciună scriind despre regina Tomyris a masageţilor sau sciţilor că l-ar fi lăsat fără cap pe regele perşilor Cirus cel Mare (559-530 î.e.n.) după ce acesta a cerut-o în căsătorie. Aflând riga perşilor că femeia era văduvă, a zis că ar fi bine să o proteguiască el cu sabia şi să o aline cu toată bărbăţia de care este în stare, dar îndrăcita l-a refuzat lăsându-l cu buza blegită ca pe caii cei bătrâni. Atunci bărbatul dispreţuit de această femeie plină de hachiţe, a plecat cu mulţime de oştire înarmată până în dinţi şi ceva prin mustăţi, să-i ceară socoteală pentru afront. Zice jupânul Herodot că regele şi tot norodul de bătăuşi ˟s-a revărsat ca un fluviu din matcă peste Caucaz şi peste un râu. Aici a folosit un şiretlic lăsânt o parte din tabără fără pază dar plină cu vin şi astfel masageţii venind la jaf ˟s-au îmbătat cui, iar perşii atacându-i le-au luat piuitul ca la puii de găină şi numai o mică parte ˟s-a predat printre care şi Spargapises, fiul reginei. Când îi sunt lăsate mâinile libere, el se sinucide, nenorocire de care află şi regina cerându-i căpeteniei perşilor să părăsească ţara altfel va plăti cu sângele său toate necazurile aduse peste capul masageţilor. În bătălia ce a urmat masageţii i-au nimicit pe

perşi, murind în luptă chiar zvăpăiatul rege care îşi căuta mireasa năzuroasă şi nu-i putea vedea mutra poznaşă. Este decapitat, iar trupul este crucificat să fie pildă pentru ceilalţi pofticioşi de mirese masagete sau numai scaune cu trei picioare ca să aibă pe ce să fie pusă scăfârlia neghioabă. Povestea scrisă de Herodot ˇs-ar fi petrecut pe la anii 530 î.e.n. ˇşi mare groază a cuprins lumea după ce ˇs-a aflat de isprava fioroasei regine a sciţilor masageţi.

După Herodot istorioara mai este amintită de către Strabon, Polyaenos, Vassiodorus, şi Iordanes în lucrarea De origine actibusque Getarum, adică Despre originea şi faptele Geţilor. Ne spune Herodot că aceşti masageţi erau un neam scitic ce îşi ducea existenţa sălbatică undeva la nordul Mării Caspice dar la est acolo unde pământul nu mai avea margini, fiind[ɔ ei nu puneau hotare între proprietăţi.

Pentru a înţelege cum vin cele spune de părintele mincinoşilor, carianul Herodot care a făcut multe carii în istoria antică, am să aduc de mărturie şi altă variantă a acestei povestiri după rezumatul scrierii lui Trogus Pompeius Philippic histores făcut de către Justin Martirul sau Marcus Junianus Justinus Epitoma Historiarum Philippicarum care a trăit în secolul ll al erei noastre. Pentru început voi lămuri unde ˇs-au petrecut faptele din acea ţară Sciţia care era baştina masageţilor sub soare şi găsim aici zicerea: „Scythia, care se întinde spre est, este mărginită la spate, pe de o parte de Pontus Euxinus şi de Munţii Rhipei (Carpaţii), iar către Asia de râul Fasis. Ea se întinde mult atât în lungime cât şi în lăţime. Oamenii nu au hotare, fiind[ɔ ei nu cultivă pământul, nu au nici case, sau un loc stabil, pentru că sunt mereu în căutarea hranei turmelor de animale, şi rătăcesc prin pustiuri necultivate. Ei îşi poartă soţiile şi copiii în căruţe, care sunt acoperite cu piei împotriva ploii şi a frigului, folosindu-le în loc de case… Darius, regele perşilor, a trebuit să renunţe la Scythia în mod ruşinos, iar predecesorul său Cyrus a fost ucis împreună cu toată armata. Ei au tăiat în mod asemănător şi capul lui Zopyrion, un general al lui

Alexandru cel Mare, nimicind oştirea sa. De armatele romanilor au auzit, dar nu le iau în seamă". Ca să înţelegem ce căuta oştirea tracilor sub zidurile Samisetuzei cum am găsit pe tăbliţa de plumb, trebuie să spun că Tracia a fost transformată în satrapie persană de către Darius l în anul 514 î.e.n. ˇşi deci, oştirea era supusă noului stăpân care a adus-o pentru atacul împotriva capitalei geţilor în anul următor, fiind[ɔ neamul tracilor trăia într-un mediu asemănător celui al strămoşilor noştri, cunoscându-le şi felul de a lupta. Dar informaţiile de pe tăbliţă care amintesc de atacul tracilor asupra Sarmisertuzei, confirmă peste timp textul lui Iordanes care spune că perşii au fost ţinuţi pe loc la Tapae, localitate ce nu poate fi precizată cu exactitate până acum, fiind[ɔ nimeni nu ar îndrăzni să mai spună că tăbliţele sunt false după atâtea confirmări uluitoare. Şi tot la o Tapae au avut loc bătăliile date de geţii lui Gezina în anii 87 şi 88 împotriva cohortelor romane conduse de către împăratul Domitian.

După cum ne-a transmis Justin Martirul rezumatul amintit, Sciţia este ţinutul cuprins la est de munţii Carpaţi care se întinde până aproape de Volga la vărsarea în Marea Caspică. Dar aici umblau şi urdiile de geţi în timpul când îşi deplasau turmele de oi către ţinuturi mai puţin geroase din timpul iernii, iar Iordanes spune că regina Tomyris era chiar căpetenia născociţilor lui goţi, deşi pretinde că scrie o istorie a Geţilor! Când îi trimite mesaj regelui perşilor să părăsească ţara, ea spune că a jurat pe Soare – corect ar fi Sfântul Soare – Dumnezeul masageţilor că pe cât este de însetat de sânge, pe atât îl va sătura ea de sânge. Am arătat că în cartuşul din dreapta de pe tăbliţă este menţionat numele „mato Zoe" care nu poate fi decât „regina Tomyris" a lui Herodot şi a celorlalţi care au scris despre această poveste. Iar fiul ei care ˇs-ar fi sinucis în tabăra lui Cirus cel Mare este Sporgoresos de pe tăbliţa noastră, dar el era mato şi atunci Zoe putea prelua conducerea statului get numai după moartea soţului sau fiului şi nu înainte cum scrie Herodot. Dar numele de

masageţi al acestui popor alungat din istorie de răutatea unei lepre ce ˇs-a vândut pricepuţilor eleni, scriind minciuni despre alţii, este în fapt neamul get din Mesia, Misia sau Masa cum apare în scrierile impˇeriului neohitit, stat situat în vestul cetăţii Troia. Dar mai avem Masa, Mesia sau Misia la sudul Istrului, ţinut ce a făcut parte din statul get până în anul 30 al erei noastre când a fost „civilizat” prin sabie de către romani. Mincinosul carian scrie că Cyrus ˇs-a războit cu masageţii din neamul sciţilor undeva la Marea Caspică, iar Darius l a venit în nordul Istrului în anul 513 î.e.n. ˇsă răzbune moartea năprasnică suferită de fostul său rege din partea reginei Tomiris a masageţilor. Să ne lase jigodia să judecăm şi noi dupre glagoria mioritică, ori perşii erau duşi rău cu duhul gândirii şi nu aveau habar cine erau masageţii şi unde se afla Marea Caspică în acele vremuri, ori această târâtură ne-a mai servit încă o otravă elenist-elitistă pe care foarte mulţi români o degustă ca mare delicateţe, tâmpindu-se şi încercând să tâmpească şi pe alţii după drăcească făcătură! Ca să limpezim întunericul pus drept adevăr, voi pune în discuţie câteva din metopele de la Adamclisi care pot vorbi foarte mult şi foarte bine dacă sunt ochi de văzut şi urechi de ascultat.

În stânga este una din metopele de la Amanclisi unde se vede un bărbat făcut prizonier cu mâinile legate la spate cu un lanţ, pe care îl ţine o femeie şi susţin aceasta cu faptul că personajul nu are barbă şi nu poartă pantaloni, iar capul îi este descoperit, la gât având un fel de podoabă

formată din trei şiraguri. Lângă ea am pus modelul lanţului mărit ca să nu fie nicio urmă de îndoială asupra adevărului istoric prezentat în imagine. Spre dreapta este capul mărit al prizonierului, ce poartă un fel de fes sau mai sigur o cască {u un moţ pe creştet, iar în partea dreaptă deasupra urechii are un cerc cu un simbol în interior. Alături este imaginea lui Cirus cel Mare cu patru aripi ca semn al binecuvântării zeilor, pe cap având un fel de cască {u un moţ în vârf, iar deasupra urechii are un cerc cu o cruce în interior. La capătul rândului este un desen al lui Cirus cel Mare care seamănă foarte bine cu figura prizonierului de pe metopa de la Adamclisi purtând pe cap o cască, iar deasupra urechii are o stea cu 5 colţuri înscrisă într-un cerc. Aceste informaţii venite chiar din trecutul acelor vremuri, arată că monumentul de la Adamclisi este o prezentare arheologică a faptelor istorice când Cirus a fost prins, legat cu lanţul robiei şi apoi decapitat. Am mai pus trei mici fotografii de pe aceste metope unde apar simbolurile specifice religiei geţilor, cercul, steaua cu opt colţuri rezultată din răsucirea a două pătrate suprapuse şi rombul ca simbol al unirii Tatălui Ceresc cu Maica Pământească. Dar chiar cuvântul Adamclisi tras la edecul limbii străbune, vine din adam cu sensul de înrolare, rechiziţie, reţinere obligatorie + clise: pământuri argiloase îmbibate cu apă ce formează o pastă cleioasă şi ar însemna mocirla unde sunt ţinuţi militari. Un alt sens ar fi „locul clisos care este tată şi mamă”, adică mormântul după vorba de azi, fiind{ɔ̃ avem ad: a schilodi, a ţipa, tată + am: izvor, mamă.

Împotriva invadatorilor perşi, alături de geţi au luptat şi sarmaţii după cum arată fotografia de mai sus unde cred că persoana sezând este chiar Cirus cel Mare fiind[ɔ~ are acel moţ aplecat către frunte şi în mâini ţine sceptrul de rege al regilor. La dreapta cred că sunt alţi nobili perşi cu ranguri foarte mari care au fost prinşi de către geţi, iar lângă ea o altă imagine cu Tomiris ţânând în lanţuri doi prizonieri persani cum ne arată costumaţia lor. Dar monumentul deşi a fost construit pentru a cinsti jertfa celor ce au căzut în lupta cu cotropitori persani, a mai fost modificat de cei care au ajuns stăpânii vremelnici ai Dobrogei, adică romanii care au fost convinşi că nimeni nu le va afla mişelia.

În stânga am pus una din metopele de la Adamclisi, care nu apare în cele expuse „oficial” de către istoricii şi arheologii români unde sunt prezentaţi trei luptători sarmaţi înzăuaţi în echipamentul specific acestui neam şi niciun istoric sau arheolog nu putea să-i confunde cu soldaţii romani, iar ca să scape de dureri de cap au dat

dovada deoparte să nu le strice plăsmuirea. Lângă ea este o scenă de luptă de pe Columna lui Traina unde se vede cum cavaleria getă şi cea sarmată atacă un castru roman situat lângă o apă curgătoare şi un detaliu cu luptătorii sarmaţi din această bătălie unde se vede că purtau acelaşi echipament militar cu luptătorii de pe metopa de la Adamclisi. În capătul din dreapta a rândului este o imagine de pe arcul de triumf construit de împăratul get Galeriu la Tesalonic în anul 304 unde se văd soldaţii sarmaţi. Aceste fotografii arată că timp de peste 800 de ani, sarmaţii ˟s-au folosit cam de acelaşi echipament militar care era însă foarte diferit de cel al romanilor. Iar cine nu vrea să creadă adevărul arătat mai înainte, are în faţa ochilor pozele de mai jos care va îndoi şi cea mai căpăţânoasă cerbicie a prostiei sau ticăloşie. Primele două fotografii din stânga pe fond închis sunt metope de la Adamclisi cu soldaţi romani, aşa cum i-a lăsat timpul ticălosului Traian care a falsificat istoria Neamului Scoborâtor din Zei, prin înlocuirea unor metope ale monumentului înălţat de Tomiris pentru cinstirea biruinţei asupra lui Cirus cel Mare şi a puhoiului de perşi ce ˟s-au revărsat asupra Ţării Sfinte Dio Geta, cu altele cioplite de meseriaşii romani unde ˟s-a pus pe el ca ziditor. Spre dreapta este o fotografie cu soldaţi romani de pe un basorelief aflat la Roma. G. Tocilescu şi pletora de lepre care l-au urmat dar şi cei de azi trebuie acuzaţi şi chiar judecaţi pentru falsificarea cu premeditare a istoriei şi culturii identitare a românilor, acţiune criminală ce a avut şi are un caracter de stat fiind instrumentată de partidele care ˟s-au aflat la putere de-a lungul acestei perioade de timp.

Revin la părintele mincinoşilor, carianul Herodot care ne spune în Istorii că după ce treci fluviul Tanais (Don) şi mergi vârtos spre răsărit timp de 18 zile, dai nas în nas cu masageţii, adică geţii din regatul Masa. Pe masageţii care locuiau dincolo de fluviul Araxes în Sciţia îi numeşte „băutori de lapte”. Cum grecilor le lipsea atunci dar şi acum sunetul ş, au sâsâit denumirea după năravul lor. Şi tot el ne spune că mai la nord de aceşti masageţi

hălăduieşte seminţia evergeţilor.

Gelonii despre care ne dă unele informaţii tot istoricul grec, erau din acelaşi neam cu agathârşii de la Maris, plecaţi din ţara arimilor în timpul lui Hercule şi locuiau deasupra Lacului Meotic (Marea de Azov care este despărţită de Marea Neagră prin strâmtoarea Kerci) la o depărtare de 15 zile.

Lucan (39-65), poet spaniol din vremea lui Nero îi aduce însă pe masageţi la locurilor lor de baştină scriind că „masageţii de la Istru scitic", dacii şi geţii pândeau căderea falnicei Rome: „Naţii necunoscute vor urma luptele latine, regi aflători sub alte stele şi pe care marea îi desparte de noi se vor alătura războaielor romane, iar eu singur voi trăi în tihnă? O zei, ţineţi departe de mine această nebunie!". În De bello civili spune că strămoşii noştri au străbătut, Europa, Egiptul şi Etruria şi au ajuns cu bărcile lor inclusiv în Sciţia Minor la Lacus Maeotis, cu mlaştina neagră plină de tot soiul de neamuri. Îi numeşte şi pe geloni sagittiferi volucres adică din mâinile cărora săgeţile zboară precum păsările, iar gelonii sunt o populaţie scită după el, nişte geţi pripăşiţi prin Sciţia. Tot el afirmă că masageţii sunt sciţi ca şi gelonii care se găsesc în jurul lacului Meotic. „Scitul masaget nu se opreşte la Istru, el străbate mai departe înspre nordul îndepărtat la Suevii cei blonzi cu corpuri albe". Aceste istorii nu trebuie cunoscute de românii de azi, iar denumirile folosite de scriitorul latin nu reflectă cu fidelitate etnia popoarelor respective şi chiar el recunoaşte că erau tot soiul de neamuri, amintindu-le doar pe acelea despre care lumea romană sau greacă ştia ceva, informaţiile culese la acea vreme fiind destul de vagi, dar precizând neamul masageţilor, adică a geţilor din Misia, era foarte răspândit atât la est cât şi la sud.

Adică să ne punem de-a curmezişul minciunii şi să o spunem pe cea dreaptă: Tomiris este mato Zoe de pe tăbliţa noastră, iar mato Sporgoresos, care la antici este scris Spargapises, a fost ori soţul ori fiul acesteia, dar a condus neamul get înaintea ei, chiar cuvântul „regină"

fiind greşit folosit sau poate a fost intenţionat scris aşa să nu se mai ştie că la nord de Istru era o cultură brici cu un stat puternic ce le rădea căpăţânele tuturor celor care se ţineau înluminaţi ori pricepuţi în a mânui sabia.

Între cele două rânduri cu mato de pe tăbliţă este un mic cartuş – este pus mai înainte – împărţit pe verticală în două părţi unde am găsit următoarele informaţii: M. GAGIA CIE OI… X DIAKONOS X… X: SAPOZPENO SII ST. Şi în partea dreaptă: M. IGROGOS D.M: … X. TEOZOPENOZI… M: GIREZO. Adus după vorba de azi, povestea sună aşa: M. GAGIA (ga-gia: a fi dus în mormânt; kaki: a săruta pământul în emegi) CIE (cii: aici, a fi) OI (durere, jale) G. DIAKONOS, G. SAPOZRENO SĂ-I (a fi) SARMISETUZO. M. IGROGOS… D.M… G. TEOZORENOZI… M. GIREZO. Cei care au sărutat Maica Pământească aici – şi ˟s-au dus la cele veşnice – getul Diakonos, getul Sapozreno, getul Teozorenozi, mato Igrogos, mato Girezo, sunt în Sarmisetuzo. Această tăbliţă aminteşte faptul că pe la mijlocul secolului Vl î.e.n. ˟capitala Dio Getia era la Sarmisetuzo unde se păstrau şi urnele cu cenuşa celor mai vrednici luptători pentru demnitatea gliei străbune şi a Ţării Sfinte. i

În rândul de jos al tăbliţei – vezi desenul de sus cu scrierile de lângă figurile respective – avem şase chipuri de

conducători ai neamului get astfel: primul este mato Seraeos care a domnit 10 ani, al doilea vine strato Geo Soreso care a condus oştirea geţilor timp de 13 ani, al treilea medalion este pentru mato Pozomenos ce a condus Dio Geta 14 ani, vine cel mai frumos medalion pentru mato Boero Biseto care a domnit în dabo geto 15 ani, figura 5 reprezintă pe strato Gegoto ce a stat 13 ani în fruntea oştirii şi mato Kutiuero cu 13 ani de domnie, fiind un număr de 75 de ani în răbojul timpului, iar dacă-i adunăm cu cei din rândul de sus dau 128 de ani de istorie adevărată, dar asta sigur înainte de anii 410 î.e.n. ˟când a avut loc marea invazie a sciţilor asupra plaiurilor carpatine, de unde ne-am ales şi cu doi mato dintre năvălitori; un sarmat şi un scit, capitala fiind mutată la Enisala! Al patrulea cartuş situat în rândul doi la dreapta medalionului lui Boero Biseto are următorul text: X.M.K.. ΘΥΩΞΤΟ. Μ. ΠΩΖΟΜΕΝΣ Χ. Μ. ΒΩΕΡΟ ΒΗΣΕΤΟ, care transcris cu alfabet latin este: X.M.K. TIOXTO. M. POZOMENS X.M. BOERO BISETO, iar aici găsim numele a trei conducători ai neamului get: Pozomens, Boero Biseto şi Tioxto care nu are medalion cu chipul său, la fel cum nu apar cei din cartuşul dreapta sus: mato Mateo, mato Timoti şi mato Zoe, adică Tomiris după scrierile vechilor greci. Dacă înlocuim pe cei doi strato care îndeplineau funcţia de comandant al armatei, aşa cum găsim pe tăbliţa 29 cu cei 4 mato fără medalion (Mateo, Timoti, Tioxto şi Zoe), atunci trebuie să înţelegem că acest pomelnic este în fapt un obiect cu valoare nepreţuită privind istoria noastră veche.

În realitate tăbliţele 7 şi 28 pe care le-am numit „albume de familie” sunt pomelnice ale conducătorilor geţilor – mato şi strato – pe care preoţii le citeau în lăcaşele de cult atunci când era cerut de ritualul religios. Şi emeşii au avut asemenea pomelnice pe care specialiştii le-au numit „lista regilor”, deşi ei nu au avut vreodată regi, ci numai lugal.

Herodot povesteşte în Istorii lV, în felul său mincinos isprăvile cu perşii menţionate mai sus, unde geţii ba sunt,

ba nu sunt în istorie! El aminteşte de răfuiala lui Darius cu sciţii care îi călcase hotarele luând în stăpânire Asia Mică timp de 28 de ani. Sciţii au ajuns în acest ţinut urmărindu-i pe cimerieni cu sabia din baştina lor din nordul Mării Negre. „Căci pe de o parte, cimerienii fugiseră ţinând drumul de-a lungul mării, iar, pe de altă parte, sciţii îi urmăreau lăsând Caucazul la dreapta lor, de aici au năvălit în Mezia schimbând direcţia spre interiorul ţării". Acţiunea se petrece prin ţinuturile locuite de geţi fiind[ɔ precizează mincinosul că muntele Caucaz rămâne la dreapta lor când coboară pe malul mării prin Mesia, urmărindu-i pe cimeri până în Asia Mică unde se fac stăpâni pe ţinuturile cucerite de la perşi. Dar muntele nu putea rămâne decât la stânga lor fiind[ɔ veneau din nord către sud, iar Caucazul era la est, adică la stânga. Darius, pentru a cere socoteală acestor „sciţi" din nordul Istrului cum i-a numit Herodot deşi în altă parte zice că ţinutul era pustiu sau stăpânit de albine, trece Bosforul, supune Tracia şi pe geţii din Misia sau Masa, apoi se încaieră cu sciţii adică geţii de la nordul Istrului. „Înainte de a sosi la Istru, primul pe care îl supuse Darius au fost geţii, care cred că sunt nemuritori, căci tracii, care stăpânesc părţile Salmydessului, care locuiesc mai sus de cetăţile Apollonia şi Mesembria şi care se numesc scyrmiazi şi nipsei, se predară lui Darius fără de luptă, iar geţii, hotărându-se la o împotrivire îndărătnică, fură supuşi îndată. Geţii însă care luaseră hotărârea nesăbuită [de a-l înfrunta] au fost robiţi pe dată, măcar că ei sunt cei mai viteji şi cei mai drepţi dintre traci". Videanul carian vorbeşte de geţii din Mesia de la sudul Istrului pentru că la nord, era după scriitura acestui nemernic, o mare pustietate stăpânită numai de harnicele albine şi trântorii acestora!

Informaţii despre campania lui Darius împotriva geţilor găsim şi la Strabon în scrierea Geografia Vll/lll: „Între geţi şi Marea Pontică de la Istru până la Tyras (Nistru) se întinde pustiul geţilor care este în întregime şes şi fără ape. Când Darius, fiul lui Histaspe, a trecut Istrul împotriva sciţilor, a fost în primejdie să piară de sete

împreună cu toată oastea sa. Într-un târziu a înţeles cum stau lucrurile şi ˇs-au retras. Mai târziu, pornind la război împotriva geţilor şi a regelui Dromichaites, Lisimah a trecut prin mari primejdii şi, mai mult încă, a fost făcut prizonier. Dar a scăpat, deoarece a întâlnit un bărbat bun la suflet cum a arătat mai sus". Din compararea acestor citate se vede limpede cum ne-a fost falsificată istoria, ba eram sciţi, ba traci, ba geţi şi chiar la acelaşi autor, strămoşii noştri sunt amestecaţi şi ameţiţi că fiecare găseşte ce doreşte, atât mincinosul cât şi cel ce trudeşte în găsirea adevărului.

Istoric ştim că în anul 513 î.e.n. ˇperşii conduşi de Darius au atacat în Dobrogea – spun istoricii români – şi pentru reuşita acţiunii construiesc un pod de vase peste Istru cu mercenari greci. Ori ca să ataci Dobrogea din sud, nu este nevoie de niciun pod peste fluviu, numai dacă nu eşti prost sau o canalie trădătoare. Informaţia lui Iordanes, confirmată din izvoarele arhivei regale persane, spune că trecerea fluviului Istru ˇs-a făcut de către perşi şi aliaţii traci cum ne spune tăbliţa de plumb undeva în susul lui, loc presupus a fi dincolo de Cazane, pentru a facilita pătrunderea pe defileul Cernei către capitala geţilor. Ca să nu se ştie că neamul nostru străbun avea şi atunci un stat puternic cu o forţă militară de temut, istoricii trădători de Neam şi Ţara au mutat toată zavistia în Dobrogea şi au prostit-o până au tâmpit-o! Textul ne mai dezvăluie că în creierul munţilor dar aproape de defileul Cernei, geţii îşi aveau centrul de putere sau dabo geto, pentru care perşii umblau fripţi să o jefuiască bănuind sau poate având informaţii sigure că acolo sunt averi fabuloase.

Antirus, este unul dintre urmaşii reginei Tomiris, având şi el de înfruntat armatele persane ce căutau noduri în papura geţilor de pe toriştea mioritică. Tot în Getica lui Iordanes la X, 63 avem informaţii despre motivul supărării regelui perşilor pe neascultătorii geţi, cum şi unde ˇs-au petrecut aceste fapte uitate de timp şi ascunse de canaliile românilor numite istorici. „Apoi Darius (522-486 î.e.n.), regele Persiei şi fiul lui Histaspe, a cerut în căsătorie pe

fiica lui Antirus, regele geţilor, rugându-l deopotrivă şi amenințându-l, dacă nu i se îndeplineşte dorinţa. Dispreţuind înrudirea, geţii i-au refuzat cererea. Respins, acesta ˇs-a înfuriat de necaz şi a trimis împotriva lor o armată de 700000 de soldaţi, înarmaţi, căutând să răzbune printr-un rău public ruşinea sa. Şi cu corăbii făcute pod şi legate între ele de la Calcedon la Bizanţ, a atacat Tracia şi Moesia. Apoi construind tot în acelaşi mod un pod peste Dunăre, după ce a fost neîntrerupt atacat timp de două luni, a pierdut la Tapae 8000 de luptători şi, temându-se ca nu cumva podul peste Dunăre să fie ocupat de potrivnicii lui, ˇs-a întors în goană forţată în Tracia neavând încredere că pământul Mysiei va fi ˇîn siguranţă pentru a întârzia cel puţin pe el”. Când Darius bătea drumurile Carpaţilor Meridionali pentru a ajunge la Sarmsietusa, poate încă mai trăia înţeleptul Zamolxe care a uimit lumea grecilor cu gândirea lui, iar tăbliţele turnate de el dovedesc adevărul istoric despre existenţa unei civilizaţii înfloritoare la nord de Istru pe la anii 540 î.e.n., fiind[ɔ numai un stat civilizat avea nevoie de scris şi de legi drepte. Cele civilizate prin pederastie aveau nevoie de „peştoi” şi „legăminte” cât oiştea cu care să însămânţeze toată lumea! Scorţoasa cultură occidentală ridică în slăvi victoriile grecilor asupra perşilor la Termopile şi Salamina din anul 480 î.e.n., deşi primul loc nu se potriveşte deloc geografic cu descrierile antice, iar toate informaţiile sunt luate numai din surse greceşti. Dar tot aceeaşi greci amintesc de două mari înfrângeri ale perşilor suferite în faţa geţilor pe care ei îi numesc „sciţi” în anii 530 î.e.n. ˇunde a fost făcut prizonier şi executat chiar regele regilor Cirus cel Mare şi 513-512 î.e.n. ˇcând Darius l a trebuit să-şi ia gândul de a fi stăpân la nord de Istru. Oare noi nu avem drept la istorie? De ce numai cei care ˇs-au ţinut de pederastie, sunt viteji, iar strămoşii noştri o adunătură de nemernici care i-au bătut cu mănunchiul de urzici pe fioroşii perşi prin părţile ruşinoase până ce aceştia au rupt-o la fugă răcnind de au îngrozit şi ceriul. Sau bătaia cu urzica nu este o luptă la fel de cinstită cum au procedat anticii greci când, întărindu-şi

bărbăţia după raitele prin bordelurile din jurul cetăţilor şi apoi ei între ei în clinciuri „peşcăreşti” au fost binecuvântaţi de Zeus – deşi ei spun că i-au ajutat cabirii – şi astfel i-au păruit pe cotropitori cu teribila armă până i-au pus pe fugă. Pute îngrozitor acest model de cultură bazat numai pe minciună şi făcătură!

Carnabon, rege al neamului geţilor, amintit de grecul Sofocle (496-406 î.e.n.) în drama Triptolemos, fiind cu mare tragere de inimă pentru agricultură, dovedindu-se un bun gospodar el şi ai lui cum scrie: „Şi ai lui Carnabon, care domneşte acum peste geţi”. Însă C. I. Higinus (64 î.e.n. ˟– 12 e.n.) scrie în Astronomicom libri lV, despre Carnabon că era „rege al geţilor din Tracia”, deci procesul de falsificare a istoriei strămoşilor noştri era în plin avânt şi aşa a rămas până azi.

Baico – mato, ocrotitor al neamului get este primul mato pe care îl putem identifica din memoria istorică a tăbliţelor. Cum centrul de putere al geţilor era dabo geto, tăbliţa 4 spune că iubitul conducător trebuia să-şi ceară sălaş pentru cenuşa trupului său în Sarmisetuzo, cetatea sau capitala geţilor. Pe tăbliţă apar imaginile lui Zamolxe şi Pitagora preluate din T 3, dovedind că turnarea ˟s-a făcut când trăia marele înţelept sau la scurt timp după dispariţia lui adică spre sfârşitul secolului Vl î.e.n. ˟sau primii ani ai secolului V î.e.n. ˟iar venirea pe meleagurile mioritice a galilor sau galatilor a avut loc mai devreme decât ne spune istoria.

Îmi susţin această părere cu faptul că o parte din semnele cu care ˟s-au scris primele trei rânduri de pe tăbliţa 4 sunt identice sau asemănătoare cu unele semne de pe tăbliţa 9 care este scrisă în parte (chenarul) cu alfabetul folosit de gali. Acest neam ˟s-a aciuat printre geţi pe la începutul sau mijlocul secolului Vl î.e.n. ˟şi ˟s-a ajuns nu numai la o convieţuire paşnică dar galii au trecut la religia geţilor aşa cum este dovedit pe plăcuţă şi cum voi arăta la capitolul despre religie, formând împreună cu aceştia o confederaţie cum ne arată tăbliţa 9 pe care se vede atât alfabetul get cât şi scrierea specifică galilor.

Tăbliţa 4 ne-a lăsat informaţii privind moartea conducătorului în reşedinţa sa Sarmisetuzo, fiind prima menţionare istorică a centrului de putere get, unde jalea a fost mare. Adunarea neamului ˇs-a îmbrăcat în haine de sărbătoare, a dansat şi a cântat în memoria decedatului. „După săvârşirea chinului (morţii), au fost aduse sfintele pirostrii ale cetăţii cum este datina străbună (veche) pentru a fi ˇînălţat întreg la ceruri. Eu am fost vioi şi am alergat să-i duc cele necesare cinstitului somn de veci. Am ieşit şi plin de sfială am aprins lampa Salvatorului sau Mântuitorului (IOI). Mulţimea adunată ˇs-a îmbrăcat frumos şi a dansat cântând ca un şuvoi. Preoţii şoptind (spunând rugăciuni) au curăţat pirostriile (de cenuşă) iar eu am alergat să-i duc salvarea. Suferinţa şi murdăria au fost luate şi duse la dreapta judecată. Puternicii nobili glumind, au dat comanda să se înalţe înapoi la credinciosul şi minunatul sfânt Zoei să-şi doarmă somnul de veci în Sarmisetuzo, cetatea geţilor. Baico trebuie să mergi fuga la Sfântu pentru un adăpost a cenuşii tale în mitocul cetăţii”. Pirostriile menţionate pe tăbliţe sunt în fapt acele care solare pe care se incinera trupul mortului iar cenuşa era luată de neamul său şi păstrată în urnă aşezată tot în nişte care foarte mici. Pentru memoria strămoşilor este foarte importantă precizarea că obiceiul incinerării se face după „datina veche”, adică atunci nu le punea nimeni în discuţie drepturile de sălăşluire pe meleagurile carpatine, aşa cum o fac astăzi fel de fel de scursuri şi jeguri ale istoriei care se pretind rădăcinile neamului omenesc, şi totul susţinut numai de minciuni, emanaţii, revelaţii şi conspiraţii. Cred că acest conducător al geţilor a fost cel care l-a înfruntat pe regele perşilor Xersex (486-465 î.e.n.), venit în anul 480 î.e.n. ˇsă le ceară iarăşi socoteală ariminilor carpatini pentru ceva nepotriveli şi ciudăţenii omeneşti descoperite de curioşii sau cuvioşii lui Ahura Mazda. Vizita le-a ieşit rău pe ochi perşilor cum ne spune Iordanes în Getica la X, 64 „După moartea lui Darius, fiul său Xerxes, voind să răzbune insulta tatălui său, cu o armată de 700000 de ostaşi şi 300000 de auxiliari, precum şi cu 1200 de corăbii

rostrate şi 300 de vase de transport, pornind la război împotriva geţilor, nici n-a apucat să-şi încerce bine forţele în luptă că a şi fost învins de curajul şi dârzenia potrivnicilor. Astfel că ˟s-a retras precum venise cu armatele sale, fără să dea vreo luptă". Sau poate un urmaş demn de aceste fapte pe care însă istoria încă nu l-a scos la lumină, se vor găsi unii să-l amintească în memoria colectivă a românilor de azi.

Cele două tăbliţe pe care eu le-am numit „albume de familie" lăsate la lumină de către întunecaţii de la Institutul de Arheologie din Bucureşti, coroborate cu informaţii de pe celelalte tăbliţele citite şi desluşirea tuturor tăbliţelor cunoscute până în prezent, ar putea aduce o parte din lumina ce ne-ar scoate pentru totdeauna din întunericul îndobitocii absolute unde ne-au târât ucigaşii conştiinţei strămoşeşti şi trădătorii de Neam şi Ţară. Tăbliţele citite de mine aduc informaţii sigure până în iulie 106 când dabo geto Sarmisetuzo a fost cotropită de romani iar o parte dintre nobalo, ede şi poporul de rând ˟s-a refugiat în ţinuturile de la est de Carpaţi unde au continuat lupta împotriva prădătorilor italici şi de aiurea care se înstăpâniseră pe glia străbună a geţilor. Dar ele mai dovedesc faptul că au existat mai multe asemenea „pomelnice" fiind⟨ɔ unii mato care au tăbliţe nu apar pe acestea, dar şi că au fost mult mai multe tăbliţe fiind⟨ɔ cei 14 mato din primul „pomelnic" nu au tăbliţe cu texte despre ei, la fel cum mai sunt 14 mato în aceeaşi situaţie din al doilea „pomelnic".

Sicto – mato, ne lasă informaţii pe tăbliţa 14 despre organizarea şi instruirea oştirii geţilor condusă de basileul Sarlieo. Cred că acest comandant Sarlieo sau Şarlieo, este un „musiu Şarl" din rândul galilor care trăiau împreună cu geţii într-un stat confederat. Preoţimea participa la păstrarea bunelor moravuri în cadrul comunităţii chiar dacă nevolnicii erau fiii unor familii cu stare, poznele făcute trebuiau sancţionate cu severitate să fie pildă pentru alţi năbădăioşi. „Femeile au alergat să adune isope pentru că ghilul arăta murdărit cu noroi. Tineri răi şi

puternici l-au dat cu murdărie (glod) vorbind aiurea ca o piază rea. Anul trecut ˇs-au cercetat făpturile de pe cer şi ˇs-a prevestit pentru anul acesta un rău puternic. Priveşte malul (digul) datorită căruia torentul ˇs-a revărsat. Nu a sosit acolo zvârcolindu-se ca un peşte în plasă. Femeia care păzea pânza a văzut cum această pleavă de cânepă (ceată de răi) alerga cu paşi mari peste ghil purtându-se ca nişte smintiţi. Ca să fim toţi siguri, repede au venit ostaşii adunaţi în tabără să cerceteze. Cum aceste secături nu-şi cereau iertare, le-am dat bucăţele de pâine sfinţită. Era o groapă, unde ca nişte cai puternici, cu picioarele au făcut mocirlă şi au murdărit cu ea pânza. Pe aceşti răi cu mintea în pâclă i-am descântat cu apă neîncepută şi i-am uns să stea vioi şi sila să nu-i mai ţină. Voi striga: priveşte aceste măciuci care ˇs-au murdărit iar acum se ruşinează şi plâng în hohote. Aceşti tineri geţi, prin cetate vor umbla numai în zdrenţe. Sfântul a spus că aceste măciuci ne-au dat numai boală (pagubă). Eu privesc la aceşti iubiţi şi văd dacă întâmplarea rea nu le-a micşorat fala din ochi. Am dat puţină vopsea şi samur precum şi un val de pânză şi fir de aur pentru a face haine deosebite. Anul a fost cu apă multă, să înmuiem pânza de în şi să o lovim cu putere până se curăţă. Uite, să ieşiţi şi să lucraţi (spălaţi) cu atenţia cuvenită în apă! Grămada de pânză pe care am dat-o este acum vopsită în roşu, cercetată şi adusă înapoi. Toate săbiile neamului au cercetat şi nu au găsit nimic rău. Eu am ieşit şi am mânuit ghilul cercetându-l iar agia a fost foarte mulţumită. Basileul Sarlieo; Conducătorul Sicto sabia puternicilor geţi". Acest mato a condus neamul geţilor 23 de ani după cum ne arată T 28.

Scriitorul grec Cratipos a scris o amplă istorie a războiului peloponezian izbucnit în anul 431 î.e.n. ˇşi continuat până în anul 404 î.e.n. ˇAtenienii cheamă în ajutor pe Sitalkes, regele tracilor spun ei, care vine cu o oaste din 50000 de oameni formată din traci, geţi şi sciţii de la Istru din care 17000 de călăreţi iar după terminarea luptelor 1300 de traci dai sau dii rămân ca mercenari cu o drahmă pe zi! Sitalkes consider că este grecizarea numelui

conducătorului get Sikto de pe tăbliţă, cum aveau ei năravul să facă ţu orice nume străin ieşit de sub pana lor, iar tracii pomeniţi de scriitorul grec erau geţi rebotezaţi de autor cum au mai făcut-o şi alţii din neamul lui pentru a falsifica istoria geţilor.

Un alt izvor ce povesteşte despre geţii care au participat la războiul peloponezian este prelatul iudeo-creştin Iordanes unde în Getica la 66 scrie o altă istorie dar cu aceleaşi personaje: „Aducându-şi aminte după mai mult timp de aceste fărădelegi, Sitalkes (431-424 î.e.n.), strălucitul rege al goţilor, strângându-şi o sută cincizeci de mii de soldaţi, a pornit război împotriva atenienilor (anul 429 î.e.n.), şi anume contra lui Perdicas (mort în anul 413 î.e.n.), regele macedonilor pe care Alexandru îl lăsate ca succesor cu depline drepturi asupra principatului atenienilor, atunci când a băut la Babilon veninul de moarte, prin uneltirile unui ofiţer de-al său. Dând o mare bătălie cu aceştia, goţii au ieşit învingători şi astfel, pentru nedreptatea pe care o făcuseră aceia în Moesia demult, aceştia, năvălind în Grecia, au devastat întreaga Macedonie”. Iordanes confundă rău istoria raportând-o la un urmaş al lui Alexandru cel Mare după anul 320 î.e.n., dar a existat cu adevărat o mare invazia a geţilor până în Ahaia în anul 297 sau 295 î.e.n. ˇtrecând ca un tăvălug peste Macedonia care în perioada 297-294 a avut mai multe lupte interne pentru ocuparea tronului rămas gol prin moartea lui Alexandru şi dorit de prea mulţi. Ced că „făptaşul” acestei isprăvi este Dromixte sau Dromio cum apare pe T 28 sau Dromichete cum este amintit în izvoarele scrise venite de la greci.

Scriitorul Ştefan din Bizanţ, pe la începutul secolului Vl ne lasă un lexicon intitulat Nume de popoare şi spune despre geţi că locuiau în vremea lui, adică pe la anii 520 în „Getia, ţara geţilor”. În lucrarea lui mai găsim informaţia potrivit căreia neamul nostru cel străbun se întindeau spre est cu sălaşurile până în „Dacia, ţara aflată aproape de Boristene (Nipru). Daci, pe care îi numim dai, căci geţi îi numim pe cei care locuiesc înspre Pont şi spre răsărit, iar

dai pe cei din partea opusă, spre Germania şi izvoarele Istrului". Adică de pe la mijlocul secolului V î.e.n. ˇşi până pe la anii 550 ai erei noastre, timp de peste 1000 de ani, grecii i-au numit pe geţii din partea apuseană a Carpaţilor şi dai sau dii dar noi nu avem urechi să auzim aceste informaţii, şi o tragem ca smintiţii cu latinităţi, tracisme, slavisme, celtisme şi alte izme la fel de duhnitoare. Şi alt grec, Strabon scrie în Geografia Vll, 3, 12 că sciţii mai erau numiţi daai şi poate de aici vine şi numele dacilor de dai, pentru că cele două popoare erau înrudite. Geţii din sudul Istrului, din ţinutul Tribalia, şi-au numit centrul de putere Diu, nume ce a persistat până în epoca modernă iar locuitorii lui trebuiau să se numească dii, astăzi oraşul fiind cunoscut ca Vidin, iar geţii care au participat la războiul grecilor puteau fi din acest ţinut încă neştiut de lumina adevărului. Ca să ne scriem corect istoria, avem atâtea informaţii că ne împiedecăm de ele chiar dacă suntem legaţi la ochi şi priponiţi numai în jurul Carpaţilor, dar istoricii trebuie să-şi îndeplinească planul lor drăcesc privind falsificarea adevărului străbun! Acest mato a trăit 23 de ani după cum ne arată T 28, murind în anul 423 î.e.n. ˇurmând o perioadă grea pentru geţi.

Auzind prin anii 420 î.e.n. ˇcă geţii nu mai sunt aşa de tari ca înainte, neamurile scitice de toate felurile au tăbărât peste plaiurile carpatine să vadă ce le fac vecinii din vestul lumii şi astfel geţii ˇs-au ales cu o stăpânire străină care nu avea încredere şi putere de control asupra vechii Sarmisetuze, scoţând cuibul de vulturi în plin luminiş la Enisala în judeţul Tulcea din Dobrogea de azi, iar de acolo faimoasa lor cavalerie era numai ochi şi urechi oriunde o trimitea stăpânirea.

Matigo – mato, ne-a lăsat cam în jurul anilor 400 î.e.n. ˇtăbliţa 15 care ne spune despre scumpetea de fată a conducătorului ce a fost dată de soaţă sciţilor şi pe care el o plânge că a avut o soartă rea. Acest Matigo mai are o fată căsătorită, dar în neamul geţilor undeva către est pentru că viitoarea mireasă este sfătuită în drumul ei să se abată şi pe la soră să-şi amintească de vremurile copilăriei.

Asta-i! Nu eram noi sălbaticii Europei numai pentru faptul că nu ne-am scris trăsnăile pe răboj să le dăm altora de lucru în tălmăcirea lor, iar sciţii nu mâncau animalele nejupuite ca să nu le strice blana! În această perioadă în toriştea neamului geţilor din prima parte a secolului lV î.e.n. ˇerau cuprinse ţinuturile Dobrogei, Misia (Bulgaria de astăzi), Moldova istorică şi ţinuturile de până la Nipru, Muntenia, Ardealul, Banatul, ţinuturile din câmpia Panoniei până către Austria, ţinuturile Slovaciei şi mare parte din Serbia contemporană nouă. Neam mândru, căpetenia de origine sarmată a geţilor ţineau mult la demnitate lui faţă de prietenii din est. „De la noi să luaţi focoşii şi strălucitorii cai, să-i împodobiţi cu panglici, să ieşiţi din cetate şi să-i duceţi lor să se ştie ce neam suntem. Pentru frumoasă, să fie gata totul cu soare (până la asfinţit) pus în două corcii, să iasă şi să meargă cu grijă arareori gonind caii pentru că ea a avut o soartă rea. Pentru a ţine vii legăturile de familie, pui de căprioară să treci (întinzi drumul) puţin pe la sora ta să mâncaţi din acelaşi blid (să vă amintiţi de copilărie) să fie cu folos. Să dormiţi la geţi şi să mergeţi în ceată astfel ca la toriştea sciţilor să spună de departe şi să se vadă o mare şi rotundă solie. Să luaţi şireturile de anul trecut şi să spuneţi că aveţi de gând să coaseţi pânza la capăt. Rizuită (scrisă) de getul Matigo”. Sub imagine: „Conducătorul”. Ca un bun gospodar, Matigo ne arată că are două cetăţi pe care le conduce cu înţelepciune şi se bucură de cinstea vecinilor sciţi ce i-au cerut fata în căsătorie. El a domnit în fruntea geţilor 15 ani cum ne arată T 28, unde medalionul lui se vede în partea dreaptă, sus.

Mato Gisieo, de neam scitic, a domnit la Enisala timp de 10 ani cum ne arată aceeaşi tăbliţă pe care am numit-o „album de familie”. Argumentul că Matigo este sarmat, vine din forma ţuguiată a capului, obicei amintit de Strabon în Geografia unde scrie că acest neam ţuguia capul băieţilor de mici pentru a fi frumoşi. Dacă acestea erau gusturile lor, noi nu mai avem a zice nimic azi. Iar Gisieo a fost scit, fiind[ɔ- asta arată căciula care o poartă

pe cap. Dar mai este un argument care va supăra rău unele ţăcălii îmbolnăvite de vreo 2000 de ani cu revelaţii toante şi minciuni odioase.

În stânga am pus medalioanele din T 28 ale celor două căpetenii scitice şi sarmatice, lângă ele este mâna din Peştera Gaura Chindiei din judeţul Mehedinţi, desen rupestru din mileniile XV-X î.e.n. ˟şi în dreapta este o placă din piatră unde se vede iarăşi mâna desfăcută. Astăzi, cei care stăpânesc Palestina spun că obiectul arheologic ar fi artă ivrită, dar ei nici nu ştiau de ce se dă cu ciocanul în piatră, însă acolo au locuit de la mijlocul secolului XVlll î.e.n. ˟filistenii, care erau un neam carpatin ce nu şi-a uitat tradiţiile din vechea baştină.

După aceşti doi mato, ˟s-a reluat domniile căpeteniilor geţilor în fruntea Dio Geta aşa cum ne dovedeşte tăbliţa 13, dar capitala încă ˟s-a menţinut la Emisala. Sciţii regali se mai numeau în scrierile anticilor „socoloţi”, de unde la noi a rămas numele de familie Socol şi localitatea Socola.

Maico – mato, ne-a lăsat prin tăbliţa 13 informaţii preţioase în acest sens pe care o apreciez trasă (turnată) pe la anii 375 î.e.n. ˟Conducătorul tuturor geţilor ce avea reşedinţa la Enisala, cheamă la sărbătoarea neamurilor de aceeaşi mamă pe traci, telagi, iliri şi macedoneni. Cum Macedonia era un regat foarte puternic în anul 358 î.e.n. ˟condus de Filip al-II-lea, conducătorul Maico şi-a făcut auzită glăsuirea cu mult înainte, când puterea

macedonenilor nu se compara cu cea a geţilor şi nu îndrăzneau să ceară recunoaşterea de bade. „Getul Maico din Enisala a trimis pe Eno să cerceteze şi să dea chemare pentru sărbătoarea neamului la traci, telagi şi ilirii lui Coe. Să dai chemare şi macedonenilor… să se ia aminte că toate aceste neamuri au o singură mama… nu te sfii să chemi şi neamul sărac cu păr galben-castaniu… Regescul hrisov a fost turnat de Elie. În sigiliu Enisala, cetatea geţilor; conducătorul Maico”. Avea acest Maico relaţii foarte bune cu toate neamurile ariminilor şi ţinea după datină o sărbătoare anuală la care petreceau împreună. El a stat ca mato 9 ani buni, iar cetatea Enisala era o construcţie solidă cu două turnuri, în faţă având încă două turnuri care păzeau intrarea. De reţinut faptul că mesagerul lui Maico a fost Ene dacul, arătând că de atunci existau formele de structură socială pe zone geografice: rumunii cudage balo în Ardeal şi Banat; geţii cu soboru în Muntenia şi Moldova şi carpii din Moldova sau poate şi Maramureş.

Pentru luminarea trecutului nostru trebuie să mai punem aici tăbliţa 8 cu cei 5 mato – nu am reuşit să le citesc numele – din timpul când geţii trăiau în mare amiciţie cu galii veniţi din vestul Europei să vadă cum arată şi estul de care auziseră ceva vorbe aduse de păsările ceriului, iar perioada pe care au cuprins-o cred că se opreşte pe la anii 340 î.e.n. ˇCred că geţii au mutat din nou capitala la Sarmisetuza, după moartea lui Maico fiind[tăbliţa de mai jos dar şi celelalte care vor urma vor scrie numai acest nume.

Chesosai – mato, în tăbliţa 16 ne lasă informaţii preţioase despre războiul pe care l-a pornit Filip al-II-lea al Macedonie pe la anii 339 î.e.n. ˇîmpotriva neamului geţilor pentru că nu vreau să-l recunoască protector (bade). Cum falnicii geţi nu aveau în obicei să umble în patru labe în faţa altora – aşa cum o fac urmaşii lor astăzi – şi-au strunit sirepii, au dat săbiile la tocilă şi l-au aşteptat pe bădia Filipoi Enia să-l întrebe de ce pofteşte la toriştea lor. Moneda de mai jos ne arată că numele căpeteniei ariminilor din Macedonia este scris identic şi pe tăbliţă, iar

rangul era de basileos nu rege cum ne scriu azi istoriile. După legea adevărului, basileul era căpetenia oştirii, fiind[ɔ el ieşea în faţa urgiei şi-i punea pumnul în piept, dar nu plin de brânză, urdă sau zer, ci strând bine pe mânerul spadei cu care trebuia să spintece sau să despice. Pe tăbliţă el este scris totuşi „regio” şi a fost conducătorul acestui neam arimin în perioada 359-336 î.e.n. ˟după care i-a urmat fiul Alexandru.

Pentru că urgia era mare, ˟s-a adunat neamul geţilor din toate ţinuturile şi rău i-au hăcuit pe macedoneni cu toată fala şi falanga lor. După ce şi-au îndepărtat avutul şi familiile de Istru, geţii au aplicat tactica pământului pârjolit să-i macine pe duşmani prin sete şi foame. Dar înverşunarea luptelor i-a pus şi la cugetat (erau oameni cu glagorie) că este mai bine o pace pentru macedoneni decât o şonţeală continuă. „Ieri am înmormântat pe Raero care a fost lovit (tras) şi rănit de vârful unei săbii anul trecut când am pornit război cu mulţimea de macedoneni ce au ieşit în frunte cu regele lor Filipoi Enia pentru că ɕu am refuzat să merg, să-l respectăm şi să-l (re) cunoaştem ca badi (frate mai mare). Am luat carele şi am dus femeile de lângă râu (Istru) pentru a înceta răgetele (vaietele). Geţii de pe Tisa din grupa (neamul) Gorin tare au pălit (tăiat) cu săbiile şi i-au lăsat să-i ia putrezeala pe câmp. Aceşti geţi l-au

încătuşat pe Tibiso şi au omis să-l dea marelui Filipoi cu care ˇs-a ajuns la pace. Ca să ţie (pacea) au mers în mijlocul adunării să jure Tobio împreună cu fudulii ţărani proprietari de vite. Medalion: Judecată la Sarmisetuzo în luna sfântă de conducătorul Chesosai". Dar aceste fapte povestite de tăbliţă, le găsim amintite într-o formă apropiată de către romanul Trogus Pompeius (sec l. î.e.n.) în Istoria lui Filip lX care a scris: „În acea vreme (336 î.e.n.) era rege al sciţilor Atheas. Fiind strâmtorat de războiul cu istrienii (locuitorii Istriei din Dobrogea) acesta ceru ajutor lui Filip, făcându-i promisiuni. Murind între timp conducătorul istrienilor, Atheas nu-şi mai ţine promisiunile şi se ajunge la un război în care Atheas este învins şi ucis de către macedoneni, Filip luând mare pradă. Pe când Filip se întorcea din Sciţia (adică Getia), tribalii i-au ţinut calea şi au refuzat să-i dea liberă trecere dacă nu le dă şi lor o parte din pradă. Din această pricină ˇs-a iscat ceartă şi apoi luptă în regulă, Filip a fost rănit în coapsă de o săgeată, care trecu prin trupul său şi-i omorî calul. Fiind[ɔ toţi credeau pe rege mort, prada a fost pierdută. Prăzile luate de la sciţi parcă fuseseră blestemate, atât de mare jale au pricinuit macedonenilor". Uite cum adevărul este de partea noastră fiind[ɔ datele şi faptele povestite de tăbliţă, se găsesc şi în scrierile unor antici care nu a fost năimiţi de către geţi să-i laude de bine în răbojul timpului şi al lumilor trecătoare.

Propaganda macedoneană spune că geţii, ca nişte găini plouate, în frunte cu riga lor Cothelas, obişnuiţi a o „cotili", i-au aşteptat pe machidoni cu daruri multe pe malul drept al Istrului să nu mai obosească sărăcuţii să-l treacă. Şi în acele vremuri minciuna era la mare cinste când se flutura în vânt freza vreunui rigă sau neam de vântură steag! Iordanes în Getica, la capitolul 65 spune că pe regele geţilor îl chema Gudila dar se bătea pe cataramă cu regele macedonean, tot aşa cum făcea Ion Brătianu cu tartorii sionişti Cremieux şi Montefiori. Mai găsim în zicerea lui Iordanes „Chiar şi Filip, tatăl lui Alexandru cel Mare, a luat în căsătorie pe Medopa, fiica regelui Gudila,

legând prietenie cu goţii (se vede limpede falsificarea istoriei geţilor făcută de Iordanes sau de copiştii acestor manuscrise) şi fiind întărit de o astfel de rudenie, a consolidat regatul macedonean În acea vreme, precum spune istoricul Dio, Filip, tatăl lui Alexandru cel Mare, suferind de lipsă de bani, ˇs-a hotărât să devasteze cu armata sa, Odessos (Varna din estul Bulgariei, port la Marea Neagră) cetate a Moesiei care, din cauza vecinătăţii era atunci supusă geţilor, din cauza vecinătăţii în care se afla cu oraşul Tomis. Dar preoţii goţilor, aceia care erau numiţi pioşi, deschizând îndată porţile cetăţii şi ieşind în întâmpinarea duşmanilor cu citere şi îmbrăcaţi în alb, au început să se roage cu cântări şi imnuri către zei să-i alunge pe macedoneni din patria lor”. Aici Iordanes îi „confundă” prea devreme pe geţi cu goţi cum face de multe ori în cartea sa, şi tot aşa fac de vreo patru sute de ani istoricii germani proţăpindu-i pe aceşti goţi scorniţi de Iordanes ca temelia neamului lor de azi! Scrierea lui Diodor din Sicilia, Biblioteca istorică în Cartea LX, 2 ne arată că Dobrogea era controlată de geţi pe care grecul îi numeşte sciţi iar Istria era o cetate a lor: „În vremea aceasta era rege la sciţi Atheas, care fiind ameninţat cu război de istrieni, cere ajutor de la Filip prin mijlocirea Apoloniei, făgăduindu-i că-l va lăsa moştenitor peste regatul Sciţiei”. Adică fiecare a minţit cât a poftit scoţându-ne ca pe căcaţi din calea lumii, deşi această cale a fost deschisă de către strămoşii noştri!

Dar acele vremuri erau şi pentru cei răi aşa cum dovedeşte tăbliţa 18 turnată pe la 330 î.e.n. ˇNeamul de oieri a lui Maico a fost prima rădăcină (întemeietorul) din Istria iar neamul jegos a lui Ene ˇs-a pus cu japca pe moşia vecinului mutând hotarul şi ocupând întăritura care era la graniţă. Pe macedonenii care erau mercenari în această tabie, i-a pus pe fugă iar mişelul ˇs-a înstăpânit pe sesia altuia. Numai că pentru asemenea ticăloşii era judecata necruţătoare a comunităţii geţilor care îl stropşea pe potlogar. Ce bine ar fi să mai găsim şi astăzi asemenea falnici geţi! „Priviţi mândri geţi cum am fost furaţi şi

nimiciţi, când neamul dormea. În timpul nopţii Eno şi-a adunat ceata, au ieşit şi au stat să tragă (lovească, cucerească) un alt şanţ (întăritură) ca hotar între noi. Neamul meu de oieri a fost prima rădăcină pe acest pământ şi suntem atenţi ca cenuşa lor să aibă linişte în somnul de veci. Cu minciuni meşteşugite ˇs-a dus să înşele atenţia geţilor care judecau şi să ne gonească din toriştea (ocolul) noastră. După rugăciunea de seară când macedonenii ˇs-au culcat, Eno, în timpul nopţii i-a gonit şi acum stă şi ţine tabia. Atenţie! că ştiu şi alte neamuri toată istoria Istriei pentru care neamul meu a dat cenuşă (trupul incinerat al morţilor) şi avere. Este pentru a treia oară când toţi jegoşii mă cheamă pe mine Maico la judecată să mă şterpelească ţu o minciună însăilată (prin care se vede). Getul Goe a fost însărcinat să ia acel calabalâc al lui Eno cel nebun şi să-l ducă la hotarul adevărat. Eu voi da usturoi acestui câine gonit de falnicii geţi". Moşia străbună şi cenuşa strămoşilor erau sfinte pentru neamul geţilor şi ele trebuiau păstrate cu orice preţ. Jos pe tăbliţă sunt mai multe corturi iar între ele se văd altare cu capete de bour. În medalion se vede un cort cu un cap de bour deasupra, pe laterale sunt imprimate două semne heraldice. Sub cort este scris getul Maico arătând prestigiul de care se bucura în faţa comunităţii. Conflictul dintre Maico şi Ene cel jegos a mai continuat, iar tăbliţa 17 ne dezvăluie alte păţanii petrecute în lumea de demult a neamului nostru dar şi relaţiile sociale ce existau între indivizi şi felul cum se pedepseau răutăţile unora.

Năbădăioşi şi curajoşi cum erau falnicii geţi, mai sunt amintiţi ieşind să-şi apere cuibul şi în faţa prădătorilor sciţi în anul 339 î.e.n. ˇşi pe mulţi i-a pus să asculte glasul pământului dobrogean. Tot pe acolo şi-au găsit sfârşitul mulţi soldaţi din oastea lui Zopyron inclusiv generalul, pe la 326 î.e.n. ˇcând au venit să le ceară socoteală locuitorilor cetăţii Olbia. Pentru că au primit răspunsul cuvenit, macedonii au considerat că este mai bine să se retragă prin ţinutul geţilor de parcă era stână fără câini. Şi mult i-a mai costat nesăbuinţa. Dacă geţii erau aşa de

vajnici în apărarea moşiei străbune nu pare ridicol faptul că nişte nomazi sar la gâtul unor duşmani când ar putea să dea dosul din calea lor? Răspunsul îl dau tăbliţele de plumb dosite de atâta amar de vreme la Institutul de Arheologie din Bucureşti.

Bazorio – mato, conducător al geţilor timp de 6 ani pe la sfârşitul secolului lV î.e.n., ˇs-a confruntat cu răzmeriţe în Mesia geţilor rătăciţi de la sfânta cruce dar şi cu atacurile tracilor pe care a trebuit să-i aducă la ascultare. Tăbliţa 30 turnată pe la 323 î.e.n. ˇne spune că Enia a fost prins de Goe şi supus judecăţii neamului său pentru proasta administrare a ţinutului dar şi pentru răzmeriţa de anul trecut care a pricinuit necaz întregului neam. „Bazorio, făcut rege şi astfel conducător, ˇs-a însoţit cu geţii săi unde au bătut cu putere pe traci. Neamul telagilor a fost cruţat iar conducătorul lor a fost adus plin de umilinţă, la cetate pentru închinare. După ce Goe a trecut Istru în Mesia, l-a prins pe Enia şi l-a dus sub un salcâm să-şi audă judecata propriului sânge (neam). După ce am învins acest jeg, ne-am împrăştiat ca pleava de cânepă peste ţinut şi am mers astfel ca un conducător de cetate (neam). Am alergat prin tot ţinutul şi am privit cu grijă la administrare pentru că Enia şi neamul lui ˇs-au murdărit (depravat) rău şi a dat peste ei ceaţa. Bunul nostru Bazorio a adunat acest neam sălbatic şi jegos şi le-a înapoiat murdara ghioagă ghintuită (sceptrul). A fost acuzat că anul trecut a ieşit (s-a răzvrătit) repede şi a fost liniştit de Dardaneo, ruda sa unde şi-a găsit refugiu. Neamul acesta a fugit şi ˇs-a oprit într-o prăpastie, trebuie să fie o minune şi Soarele (Creatorul) să îi ajute să revină la veşnica credinţă a crucii”. Tăbliţa 31 ne povesteşte despre o altă campanie a lui Bazorio în Mesia împotriva rătăcirilor religioase ale geţilor din sudul Istrului datorate tracului Ion amestecat direct în aceste evenimente tulburi şi felul cum a fost rezolvat conflictul. Ne spune această tăbliţă că geţii au cucerit şi cetatea Fecoio, iar dacă le judecăm împreună cu informaţiile din tăbliţa precedentă care zice că i-a adus la ascultarea lui şi pe traci, atunci trebuie să

luăm ca adevăr faptul că această năvală a geţilor a ajuns până în centrul Greciei unde era cetatea Focia după limba lor, iar informaţiile istorice spun că neamul nord-pontic a mers „în ospeţie” la focieni la anul 324 î.e.n. ˇdar acestora nu le-a plăcut deloc atât mutrele oaspeţilor cât şi năravul lor de a apuca şi a strânge tot ce vedeau. Pentru a înţelege campania militară a lui Bazorio împotriva Traciei şi apoi continuarea ei până în inima Greciei, trebuie să analizăm contextul istoric din anii 326-320 î.e.n. ˇdin sudul Istrului. Armata lăsată de Akexandru să păzească Macedonia pe care o conducea Zopyron a fost nimicită în Dobrogea de către geţi în anul 326 î.e.n., iar Alexandru cu întreaga oştire era în nord-estul Persiei pregătindu-se a invada India. Tracia era şi ea supusă lui Alexandru şi cam toţi bărbaţii care puteau lupta erau în campania acestuia, acasă rămânând puţini care să poată lupta cu cetele de năluci de la nordul Istrului. Neavând potrivnici pe măsură, geţii lui Bazorio au plecat să vadă ce mai strânge lumea prin ogradă de unde să se înfrupte şi ei cât ˇs-o putea după pofte şi hatâr. Bună sămânţă!

Galatio Ileo şi Sitadoi Sabo – mato, uzurpatorii puterii lui Bazorio care în fruntea românilor din Ardeal şi Banat l-au alungat, răzbunându-se pe rudele lui din Mesia. Tăbliţa 32 ne aminteşte acele timpuri grele şi pline de răutate şi venin. „Conducătorul Bazorio împreună cu geţii săi stăteau adunaţi şi zăceau bolnavi şi însetaţi. Cu răgete furioase, românii au făcut măcel şi i-au fugărit pe toţi. Oala pentru mâncare a fost murdărită chiar de conducătorul adevărat al balului. Cu strigăte puternice, murdari şi ţopăind de nerăbdare, geţii au trecut înot şi sau dus în ţinutul besilor din apropiere. Când gheaţa ˇs-a rupt iar apele mari ˇs-au revărsat, voinicii, cu strigăte încete şi gânduri ascunse au trecut Istru. ˇS-au dus la Eni şi ai lui să ia contribuţia în cantităţi mari după înţelegere. Pentru a rezista la drum toţi au încălecat şi au mers să-i taie rău ca pedeapsă pe această casă de vânduţi. Mai întâi veţi pune în cui corcia cu fiul cel mic al surorii conducătorului Bazoriu. Cu chiote rele, geţii ˇs-au adunat şi ˇs-au mişcat

încet să treacă peste Istru. Conducătorul Galatio Ileo; conducătorul Sitadoi Sabo”. Povestea arată că Bazorio pentru a scăpa de urgia răzvrătiţilor, ˇs-a refugiat în Mesia unde avea o soră căsătorită iar acţiunea ˇs-a făcut la sfârşitul iernii când gheaţa de peste Istru a început să se rupă. Mazilirea lui Bazorio de către dage balo ˇs-a făcut pentru că acesta râvnea să devină rege (vezi T 30) încălcând tradiţia geţilor de a-şi alege conducătorul dintre cei mai vrednici. Este prima menţionare a zburdălniciei unui mato de a pofti la transformarea funcţiei eligibile într-una ereditară cu implicaţii majore asupra factorilor de putere din societate. Prin galatul Ilie, istoria ne aduce dovada că unii gali au ajuns să ocupe funcţii importante în structurile de putere ale geţilor cum vom constata mai încolo.

Midai Glmo – mato, cum povesteşte tăbliţa 17 este chemat împreună cu preotul judecător Maizo de către Ene, fiul lui Matigo cel negru şi lacom să cântărească nerespectarea înţelegerii sudinei pe care a avut-o cu getul Maico. Polojenia este importantă pentru cunoaşterea vremurilor şi a năravurilor geţilor. „Getul Maico a ieşit rău cu neputincioasa sudină a lacomului Matigo cel negru. Pentru a alina durerea pricinuită, strâmbul şi murdarul Eno şi adunarea răului lui neam, ˇs-au dus la Ilo getul să le-o dea pe Zoi, fiica lui. A-ţi duce viaţa într-o gloată de oameni proşti este rău de două ori. A o lua (a se căsători) şi apoi a o lăsa (desface logodna) a fost pentru Emie şi Maico, o mare frământare şi supărare. Pentru că i-a mers vestea de frumoasă, la uşă au bătut pentru căsătorie acei credincioşi macedoneni. Strigarea a fost îngăduită şi a ieşit din Istria, reşedinţa neamului ei ales, îmbrăcată cu haine de sărbătoare şi încălţată cu cizme cu tocuri înalte şi pălărie. Această vită de Eno ˇs-a dus la Sarmizo să ne tragă în faţa adunării că nu i-am dat fiica să ajungă zoaie la masa lor din Sarmiegetoso. Este frumosul conducător Midai Glmo. Preotul judecător Maizo. Medalion: Eu, minunata Sarmiegetoiousa”. Sunt prezentate şi portretele celor două personaje, conducătorul cu un profil frumos şi

plin de eleganţă poartă pe cap un fel de pălărie cu ornamente iar preotul judecător are o figură acră purtând pe cap un fel de bonetă lungă ce-i acoperă şi pletele. Sub imagine este un cal culcat ca simbol al slujirii lui Sarmis. Geţii, recunoscuţi ca luptători destoinici, se duceau mercenari pe la agiile vecinilor. Când Alexandru Macedon a plecat să distrugă impˇeriul persan în anul 336 î.e.n., a lăsat acasă puţini bărbaţi iar dintre ei foarte puţini erau în stare să poarte arme. Aşa că – agia Macedoniei i-a chemat pe geţi, besi şi bastarni să asigure ordinea şi paza ţării.

Deligo – mato, în tăbliţa 20 ne spune ce au avut de îndurat cetele de geţi, besi şi bastarni care erau lefegii la agia din Pela a Macedoniei când Lisimah ˇs-a întors acasă după moartea lui Alexandru cel Mare în anul 323 î.e.n. ˇşi împărţirea impˇeriului între diadohi. Toate rudele lui Alexandru au fost măcelărite iar geţii, besii şi bastarnii au fost puşi sub ascuţişul săbiilor. „Orolo este mâniat pentru că a fost silit să-şi ducă luptătorii sub comanda geţilor. În dispreţul lui, spune că besii împreună cu bastarnii au mers să facă solie (înţelegere) şi să stea (să fie mercenari) la agie (conducerea Macedoniei). Puternicul conducător (Lisimah) al armatelor perso-macedonene i-a pândit şi atacat pe îndelete (peste tot) şi cu răcnete l-a făcut pe conducătorul Petra din Mesio să plece plin de amărăciune. Ca un conducător slab, Orolo plânge că toţi au mers către moarte sigură (să se îmbrace în mătase neagră şi să fie stropiţi cu agheasmă). Eu am spus conducerii caselor tuturor bastarnilor că nu poţi umbla cu părul în ochi să vezi numai tava cu plăcinte din tot ce este pe masă aşa cum te plângi tu, conducătorule (că nu poţi vedea numai cer senin dacă ai părul în ochi aşa cum te plângi tu conducătorule) !”. Conducătorul Deligo din luminata Sarmisetuzo”. În medalion apare şi capul de bour lângă sfeşnicul cu trei braţe ce poartă în vârfuri flăcări care ard şi reprezintă litera S pentru Sarmisetuzo.

Guto – mato, este chemat să-l judece tot pe acest Orolo neserios cu sământă de scandal pentru o ie ajungând să fie rănit de nişte potrivnici cum arată tăbliţa 21.

Evenimentele se petrec pe la anul 310 î.e.n. ˇsau câţiva ani mai târziu când bastarnii căutau zâzanie la cei care le-au oferit sălaş şi păşune. „Astfel neseriosul Orolo ˇs-a bătut şi a căzut într-o groapă. Dorind o ie pentru femei tinere, a ieşit cu arţag iar el a fost rănit rău. Nu geţii l-au rănit ci setea de avere a acestui neam lacom. Eu am cercetat această minciună şi ca orice get sănătos la cap, l-am sfătuit să meargă la Lia pentru a face schimbul dorit. Femeia Lia a trăit în cinste cu macedonenii şi aici cu geţii. Nu este pentru Lia plecăciunea plină de duşmănie şi chiuitura rea. Bre! cu această bucată de pânză de în cusută cu beteală se iese la ilău iar pericolul sunt bastarnii. Sfântul Zabelo şi geţii adunaţi au spus: cearta şi mânia se însoţesc una pe alta. Se şopteşte pe marginea şanţului să daţi dracului beteala. Medalion: Conducătorul Guto al adunării Sarmisetuzei”. Nu ştim dacă ˇs-a ajuns la pace între neastâmpăratul Orolo şi restul lumii. Şi înaintând prin negura timpului, tăbliţa 22 îl scoate din uitare pe Dromixto (Dromichete) care era conducătorul cetăţii Sirmio şi făcea instrucţie cu armata gloatei când deodată un corp ceresc ˇs-a năpustit asupra lor lovindu-i pe jumătate. Spaima a fost mare dar Dromichete i-a convins că este bine să se roage toţi şi să se liniştească. „Sfântul Zabelio a judecat şi a dat armatei populare a cetăţii Sirmio condusă de Dromixto, acel soare arzător care i-a culcat la pământ şi i-a lovit pe ascuns pe jumătate din ei. Locuitorii cetăţii ˇs-au ascuns să nu fie mâncaţi, au plâns până ˇs-au înroşit şi se temeau ca nişte copii sărmani. Bre! Haide să îngenunchem repede către răsărit pentru rugăciune şi să ne liniştim. Toţi locuitorii simpli ai cetăţii geţilor au sărit să primească iertare. Până la răsăritul soarelui, conducătorul geţilor ˇs-a săturat de strigătele soldaţilor adunaţi în tabără. Gălăgie”. Imaginea din mijloc arată o cetate puternică, cu turnuri înalte de apărare iar în interior o instalaţie de produs bere, ca ofrandă adusă lui Zabelo. Poate că Dromichete sau Dromigte era basileo armatei geţilor şi făcea pregătire cu aceasta fiind[ɔ geţii nu îşi lăsau soarta în mâinile altora, fiecare familie fiind obligată să dea câte un bărbat pentru

oştirea neamului.

Dromixto (Dromichete) – mato, împreună cu droaia de geţi îl atacă pe Lisimah, regele Macedoniei care a venit să le ceară ceva socoteli neînţelese bine cum ne lămureşte tăbliţa 23 turnată pe la 293 î.e.n. ˇDupă ce le-au dat la gioale pe rupte, i-au prins şi i-au adus în faţa soborului să le decidă soarta. „Lisimakio cu mulţimea lui duşmănoasă, a alergat şi a sosit să ne lovească rău cu falanga neamului său. Eu i-am atacat cu putere la un mal nisipos şi râpos şi i-am făcut să-şi strige mama. Zărind pe cer că sfântul ne-a trimis (dat) două cruci, am plecat la neamul meu şi am chemat toate rudele noastre să vadă minunea întâmplată. Cei adunaţi au lăudat cu înţelepciune minunea ce strălucea. Cenuşa (moaştele) sfântului Salvator/Mântuitor al geţilor ne-a însoţit şi ne-a ajutat să-i oprim pe aceşti răi, să cadă prinşi. Le-am dat la gioale şi i-am trimis spre judecare lui Dromioxto. Cu voce răguşită şi plină de dispreţ a chemat soborul să privească aceşti copii neastâmpăraţi şi speriaţi, vrednici de batjocura lor”. Cum geţii îşi tratau prizonierii cu generozitate, au găsit o cale ca şi aceşti duşmani speriaţi să înţeleagă faptul că bunurile săracului nu pot face averea bogatului. Legenda ne spune despre un ospăţ la care ˇs-au întâlnit două lumi diferite. Tăbliţa 24 confirmă izvoarele antice şi ne spune cum Dromichete i-a potopit pe macedoneni în câmpie dar a considerat că este mai bine să fie prieteni şi rude. Au bătut palma şi fiul lui Lisimah a luat în căsătorie albinuţa lui Dromichete la care demult râvneau nişte bărzăuni focoşi. După care a urmat o jumătate de an de beţie şi chiolhan. Să te ţii acolo nebunie! „Droaia de geţi în frunte cu conducătorul lor au ieşit din ascunzătorile câmpiei şi pădurii şi ˇs-au întors ca viespile asupra lui Lisimaxo să-l taie în bucăţi şi să-l măcelărească. Bre! Hai să dansăm cu cofele în mână că noi vrem să facem legământ trainic (ca osul) şi să dai în unire (căsătorie) pe flăcăul tău cu neastâmpărata mea copilă. După slujba religioasă, a doua zi a urmat sărbătoarea (petrecerea) ce a durat jumătate de an, iar opt meseni ˇs-au îmbuibat până i-a mâncat moartea.

Ea este o fire delicată şi a obosit rău să fie privită pe furiş de alţii care vor să o smulgă din casa părintească şi să o răpească pentru farmecul ei de albinuţă. Puternica şi strălucitoarea Sarmisetuso, Conducătorul". Vrednici bărbaţi şi la trup dar şi la minte, să luam aminte cei de azi cu minte!

Şi această polojenie o avem confirmată din izvoare antice care ne fac lumină în acest întuneric satanist ţesut cu atâta grijă de către iudeo-creştini, iar în epoca modernă de către istoricii şi lingviştii germani şi ticăloşii cazari. După victoria de la Ipsos (301 î.e.n.) împotriva lui Antigonos care stăpânea Asia Mică, fiul lui Lysimah porneşte o campanie împotriva geţilor în anul 297 î.e.n. ˇdar plăteşte scump ajungând prizonier. Tătâne-su văzându-şi odrasla în robie, porneşte şi el pe acelaşi drum după 5 ani, iar soarta nu-l iartă nici pe el dându-l viu în captivitatea geţilor. Dar pe tăbliţa 28 pe care am intitulat-o „album de familie" unde sunt prezentaţi cu chipul lor 19 mato, în centru sus al imaginii este M. Dromio pe care îl putem considera ca Domigto cum scrie pe T 23 şi care are sub bust 11 puncte însemnând în fapt anii de domnie. La alţii de pe această tăbliţă apar pe lângă puncte şi cerculeţe care aveau înţelesul de „zece". De unde putem trage concluzia că acesta a condus Dio Geta în perioada 301-290 î.e.n. ˇsau cu ceva mici diferenţe, dar sigur la începutul secolului lV î.e.n. ˇfiind[ꝛ domnia lui este legată de cea a lui Lysimah. Şi tot aceste informaţii confirmă odată în plus că tăbliţele sunt autentice, iar soluţia de citire aplicată de mine este cea corectă chiar dacă mai toţi îşi întunecă mutrele când aud de ea!

Pausanias (110-180) în lucrarea Descrierea Greciei la 1,9 ne transmite şi el povestea de pe tăbliţa geţilor astfel: „Atunci Lysimah, dintre vecini, ˇs-a războit mai întâi cu odrizii (322-313 î.e.n.) şi apoi a pornit cu armata împotriva lui Dromichaites şi a geţilor. Dar avu de înfruntat nişte bărbaţi foarte pricepuţi la războaie şi care îi întreceau cu mult prin numărul lor. El însuşi ajunse într-o primejdie cât se poate de mare şi scăpă cu fuga. Fiul său, Agatocle, care-

l sprijinea în luptă atunci pentru prima oară, fu luat prizonier de către geţi. Lisimah a fost biruit şi în alte lupte. Şi deoarece socotea că nu este puţin lucru să-şi aibă fiul prins de război, încheie o pace cu Dromichaites şi din stăpânirea sa cedă getului ţinuturile de dincolo de Istru. Mai mult de nevoie îi dădu în căsătorie pe fiica sa. Unii spun că nu Agatocle a fost prins ci însuşi Lisimah; că l-a salvat Agatocle care ar fi dorit să ajungă la o înţelegere cu Dromichates, pentru răscumpărarea lui". Vedem din textul grecului că o cam abureşte atunci când spune ce a păţit fudulul macedonean, poate că nu avea informaţii chiar sigure sau textul lui a mai fost aranjat pe ici pe colo de cei care l-au copiat de-a lungul timpului. Deci informaţiile de pe tăbliţă fiind veridice, pe cale de consecinţă şi acestea trebuie luate ca autentice chiar dacă unele sunt numai copii.

O altă sursă chiar mai devreme decât cea amintită mai sus, adică de la sfârşitul secolului l î.e.n., care ne-a transmis însă falsificată bine povestea de pe tăbliţa de plumb a strămoşilor noştri, este Diodor din Sicilia cu lucrarea Biblioteca istorică, unde la capitolele 195-199 ne zice: „Tracii (cum ne-au falsificat istoria leprele fiind[ɔ acest jeg nici nu-ı pomeneşte pe geţi în scrierea lui!) care îl făcuseră prizonier pe fiul regelui, pe Agatcles, l-au trimis cu daruri înapoi la tatăl său, pregătindu-şi astfel o scăpare împotriva întâmplărilor neprevăzute ale soarte. În acelaşi timp ei nădăjduiau să-şi recapete prin această binefacere pământul pe care îl ocupase Lisimah. Ei nu sperau deloc să poată câştiga războiul, de vreme ce aproape toţi regii, cei mai puternici ˇs-au înţeles între ei şi se ajutau unul pe celălalt. Armata lui Lisimah era chinuită de foame. Prietenii îl sfătuiră pe rege să scape cum va putea şi să-şi mute gândul că oastea lui l-ar putea salva. Lisimah le răspunde că nu este drept să-şi părăsească ostaşii şi prietenii, asigurându-şi lui o scăpare ruşinoasă. Dromichaites, regele tracilor, după ce primi cu multă prietenie pe regele Lisimah (adică şi în vechime geţii erau atât de tâmpiţi după scriitura acestei lepre precum românii

de azi să-şi pupe în cur cotropitorii!), numindu-l şi tată, îl conduse, împreună cu copiii săi într-o cetate numită Helis. Ajungând oştirea lui Lisimah în puterea tracilor, aceştia se strânseseră la un loc – alergând în număr mare – şi strigară să le fie dat pe mână regele prizonier, ca să-l pedepsească. Căci – spuneau ei – poporul care luase parte la primejdii, trebuia să aibă dreptul de a chibzui asupra felului cum să fie judecaţi cei prinşi. Dromichaites fu împotriva pedepsirii regelui, şi-i lămuri pe oşteni că este bine să-l cruţe pe bărbatul acesta. Dacă l-ar omorî pe Lisimah – spunea el – alţi regi au să-i ia domnia şi se prea poate ca regii aceştia să fie mult mai de temut decât înaintaşul lor. Dar cruţându-l pe Lisimah, acesta – cum se şi cuvine – are să se arate recunoscător tracilor, care i-au dăruit viaţa. Iar locurile întărite, aflate mai înainte vreme în stăpânirea tracilor, ei le vor dobândi înapoi fără nicio primejdie… De asemenea fură pregătite două ospeţe pentru acei macedoneni, Dromichaites rândui tot felul de mâncăruri alese, servite pe o masă de argint, iar tracilor le dădu să mănânce zarzavaturi şi carne, dar pregătite cu măsură, aşezându-le pe nişte tăbliţe de lemn care ţineau loc de masă. În cele din urmă puse să se toarne macedonenilor vin în cupe de argint şi de aur, pe câtă vreme el şi tracii lui beau vinul din pahare de corn şi de lemn, aşa cum obişnuiesc geţii”. Vedem că scrierea lui Diodor reproduce aidoma unele pasaje din tăbliţă unde arată cum au vrut să-l judece geţii pe Lysimah şi mă gândesc la faptul că aceste informaţii erau destul de bine cunoscute în antichitate dar au fost falsificate cu premeditare şi oricine poate constata cum ne-au scris şi răscris aceştia istoria. Lepra îi mai face traci pe geţii lui Dromigto, iar faptele sunt mutate din nordul Istrului în Tracia vecină şi dragă grecului!

Voi mai aminti aici şi pe Iordanes (secolul Vl) cu scrierea Getica unde aminteşte povestea la paragrafele 63-68 astfel: „Chiar şi Filip, tatăl lui Alexandru cel Mare, a luat în căsătorie pe Medopa, fiica regelui Gudila, legând prietenie cu goţii (se vede limpede falsificarea istoriei

geţilor făcută de Iordanes sau de copiştii acestor manuscrise) şi fiind întărit de o astfel de rudenie, a consolidat regatul macedonean. În vremea aceea, după cum spune istoricul Dio (Chrisostomos) ducând Filip mare lipsă de bani, ˇs-a gândit să jefuiască ţu o armată regulată cetatea Odessos (Varna din estul Bulgariei, port la Marea Neagră) din Mesia şi care atunci era supusă geţilor din cauza vecinătăţii în care se afla cu oraşul Tomis. De aici preoţii goţilor, aceia care se numesc cucernici (pio cum este scris pe tăbliţă şi în limba română), deschizând în grabă porţile şi îmbrăcaţi în haine albe, i-au ieşit înainte cu citere şi au invocat prin cântece şi rugăciuni pe zeul lor strămoşesc să le fie alături şi să alunge pe macedoneni". Dacă nu judeci aceste scrieri cu răbdare şi multă grijă, dai repede în meteahna celor care ne scriu fel de fel de istorii deocheate sau falsificate, că te lasă mintea şi fuge sireaca să-şi găsească liniştea la balamuc!

Boero Biseto l – mato, îl urmează pe Dromichete în strălucitoarea cetate a geţilor la anul 290 î.e.n. ˇCum moşia străbună cuprindea şi Mesia (Misia) unde ˇs-au aşezat în urmă cu 300 de ani o parte din gali (tăbliţa 12) conduşi de un rege care dădea ascultare conducătorului geţilor, Biseto l se vede nevoit să facă ordine în toriştea lui. Printre geţi au rămas şi o parte dintre sarmaţii veniţi pe la anul 420 î.e.n. ˇprimind sălaş şi păşune ca să aibă unde să-şi ducă traiul sub soare. Numai că veseloşii gali/galati i-au luat la învârtit şi alergat pe sarmaţi de le-au mers fulgii cum ne spune tăbliţa 26. Ca un adevărat ocrotitor al toriştei, boero Biseto şi-a strâns neamul său de războinici în frunte cu basileul Lapise, ˇs-a pornit să pună sabia pe gali şi să-i atace în cetatea Geonastio care era centrul puterii lor undeva pe malul unei ape, în Mesia antică sau undeva în Bulgaria de azi. Chiar dacă nu au cucerit-o, galii au înţeles că nu mai au zile bune printre geţi şi sarmaţi, aşa că şi-au pus averile şi familiile în faimoasele lor căruţe plecând în sud către Macedonia. Dar regele Antigonos Gonatas nu a fost bucuros de asemenea musafiri şi le-a ieşit înainte cu ho în anul 279. î.e.n. ˇA urmat o încăierare

cruntă iar galii au trebuit să-şi schimbe direcţia către sud-est să ia Dardanelele la picior şi aşa amărâţi şi chinuiţi au ajuns în podişul Anatoliei unde au întemeiat statul Galatia care a dăinuit până în anul 25 î.e.n. ˇcând a fost cucerit de legiunile romane şi transformat în provincie dar păstrând denumirea galică a regiunii. În anul 275 î.e.n. ˇo parte dintre aceşti gali au coborât şi ˇs-au aşezat mai către sud în ţinutul pe care l-au numit Galileea adică ţara galilor. Acest neam pe unde ˇs-a preumblat a tot înfiinţat câte o Galie, Galilee, Galicie, Galiţie sau Galatie.

Ca să-şi ajute prietenul la mare ananghie, boero Biseto îi trimite din cetatea binecuvântată de sfânta cruce, ceva turme de oi şi blănuri care trebuiau trecute peste Istru. „Boiero Biseto împreună cu luptătorii clanului său, l-au salvat de la mare necaz pe bărbatul Bido, căpetenia sarmaţilor. Conducătorul Biseto împreună cu soţii săi au purces şi au atacat Geonastio, întăritura galilor adunaţi în Mesia obligându-i să se retragă în cetate unde ˇs-au salvat. În timpul înfruntării galii au fost împinşi într-un loc mocirlos cu un iaz mare şi o râpă înspăimântătoare unde mulţi ˇs-au înecat. Toţi galii care au scăpat de la înec au fost legaţi şi duşi în robie de către geţi. Lapise, te rog să iei aceste blănuri de samur şi să le dai după ce vei tăbărî (ajunge). Din înălţimea binecuvântată cu puterea crucii lui Zabelieo să goneşti şi să pleci cu bârsanele chiar peste râuri către sarmaţi spunând: priveşte sfânta cetate a geţilor! Lapise”. După înfrângerea suferită în faţa macedonenilor şi etolienilor, o parte din gali ˇs-au aşezat în nordul Iugoslaviei, iar alt grup şi-a găsit sălaş pe râul Mariţa în Bulgaria, unde au înfiinţat „regatul de la Tylis” care a dăinuit 60 de ani. Dar au rămas gali şi în sudul Moldovei, aşa cum vom descoperi mai încolo.

Sec?iune I.9 **Tomyris şi urmaşii ei secţiunea 2**

Trogus Pompeius Justinus scrie în secolul l î.e.n. ˇHistoriae Philippicae unde găsim la XXV, l: „Între cei doi regi, Antigonos şi Antiochus, după ce ˇs-a făcut pace şi după ce Antigonos ˇs-a întors în Macedonia, ˇs-a ridicat

împotriva acestuia deodată un nou duşman. Căci galii care fuseseră lăsaţi să apere hotarele ţării de către Brennus, când acesta a pleca în Grecia, ca să nu pară singuri fără de nicio treabă, au înarmat cincisprezece mii de pedestraşi şi trei mii de călăreţi, şi după ce au gonit trupele geţilor şi ale tribalilor, ameninţând Macedonia, delegăţi la rege, să-i ofere o pace plătită în bani şi în acelaşi timp să-i spioneze tabăra". Vedem că informaţiile de pe tăbliţă sunt confirmate din surse romane, scrise cu aproape 200 mai târziu. Ceva însă nu se leagă în zicerea latinului, dacă galii i-au pornit la galop pe geţi şi pe tribali, nu prea mai aveau de ce să treacă Bosforul pentru că erau stăpâni pe teritoriile acestora! Logica evenimentelor ne obligă să spunem că adevărul este cel scris pe tăbliţa de plumb de mai înainte. Istoricul grec Pausanias în lucrarea Descrierea Greciei fiind mai corect în aprecieri, spune că geţii au scăpat pe greci de invazia galilor la 280 î.e.n. ˇiar el a văzut la Pergam un text unde se povesteau aceste fapte, adică chiar ce spune tăbliţa lui boero Biseto l, ţinută la popreală de canalii şi trădători. Dar informaţiile de pe această tăbliţă sunt confirmate chiar de descoperirile arheologice făcute în ţara noastră dar analizate numai după dogma latinităţii din care sigur iese numai duhoare.

Tezaurul de la Agighiol, judeţul Tulcea descoperit în anul 1931 într-un mormânt de înhumare cu două camere şi presupus a fi de origine getă sau sarmată după gândirea arheologilor a fost datat pentru secolul lV î.e.n. ˇPe o cupă găsită aici se vede Şaue sau fenixul care are în cioc un peşte iar în gheare un miel. Este caracteristic moţul de pe cap care porneşte de pe cioc şi se întinde deasupra spatelui până aproape de coadă.

Tezaurul descoperit la Peretu, judeţul Teleorman, în anul 1971, a fost găsit într-un mormânt „traco-get" de pe la mijlocul secolului lV î.e.n. ˇEste format din două camere, în prima este ocupată de decedat însoţit de o mulţime de obiecte din fier, argint aurit şi aur iar în a doua au fost descoperite scheletele a doi cai şi un car cu patru roţi. Printre obiectele descoperite este şi un coif din argint aurit

care are imprimat obrăzarul drept un şoim aurit care ţine în cioc un peşte iar în ghiare un miel. Imaginea şoimului este foarte asemănătoare cu cea descoperită la Agighiol pe o cupă. Este pasărea de foc, fenixul sau pasărea măiastră ce însoţea sufletul mortului în lumea cealaltă. Pe fruntea coifului sunt doi ochi identici cu cei de pe coiful descoperit la Poiana Coţofeneşti datat pentru secolul Vll î.e.n. ˟Tăbliţa menţionată arată bunele relaţii care erau în acele vremuri între sarmaţi şi geţi şi ele vor fi fost aşa vreo 700 de ani de nu le-ar fi cu supărare specialiştilor. Dar geţii nu practicau înhumarea ci numai incinerarea iar sacrificarea cailor la moarte unui om foarte important era specifică numai neamului sarmaţilor aşa cum arată T 58 turnată la moartea marelui preot get Ili, martirizat de leprele sataniste din Iudeea şi botezat ca Iisus. Amintirea acestei păsări fabuloase o găsim în legendarul Pangaion care era muntele sacru al geţilor din Tracia vechea Percia cum nu vreau să ştie românii fiind[ɔ˜ le dărâmă scornelile, şi se presupune că poate fi localizat în Rodopii Orientali, masivul Dragoion unde venea Fenixul şi îşi aducea cuibul din Arabia până aproape de Panchea, în oraşul Soarelui!

Cine nu se ţine de calea adevărului să i se îmbolnăvească afurisita limbă şi să-i cadă, fiind lipsit pe vecie de unealta minciunii. Şi tot lor să li se usuce mâna cu care au scris atâtea mârşăvii, falsificându-ne toată istoria, religia şi cultura strămoşească!

Pentru că era un stratiot (ostaş) de toată isprava, boero Biseto l ne lasă T 29 cu o schiţă a cetăţii Sarmisetuzo, spunându-ne şi ce răspunderi avea conducerea militară (strato) pentru liniştea dabo geto. Ca un stol de vulturi strato veghea fără întrerupere ca şarul torişteі geţilor să nu fie trecut de vreun nepoftit şi se avânta unde lupta era mai aprigă. Chiar dacă foloseau potecile ascunse, strato îi prindea pe mişei fără zăbavă, iar cetatea geţilor nu lăsa pe nimeni să o clevetească.

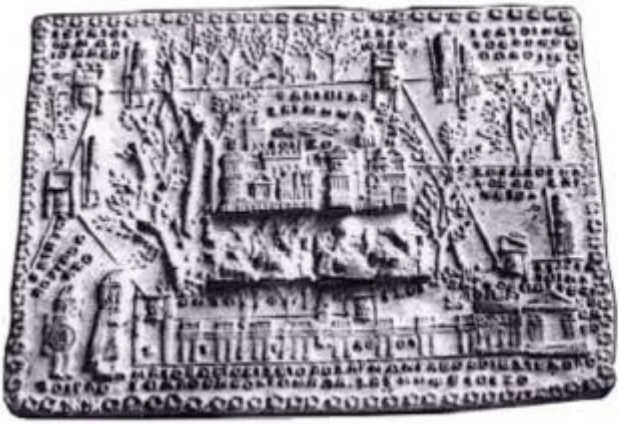

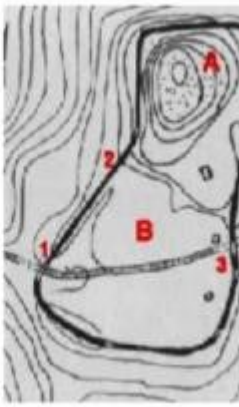

Din tăbliţa de plumb 29 vedem cum arăta dabo geto Sarmisetuzo pe la anii 280-270 î.e.n. ˇcând acest mare conducător al neamului străbun şi-a „terminat caierul” şi a mers în ceruri să dea socoteală pentru cele săvârşite. Spre dreapta am pus o schiţă în relief pentru dabo geto aşa cum arată zona arheologică astăzi, unde se vede o asemănare uluitoare cu conturul de pe tăbliţă. Observăm că principala construcţie de pe tăbliţă este înălţată pe un pinten cu o râpă mare, iar în partea de jos este un zid masiv la fel cum prezintă şi schiţa în punctul A unde era centrul administrativ. Zidul de apărare ce înconjoară construcţia principală de pe tăbliţă, este şi pe schiţă fiind străpuns în partea de jos în două părţi de un drum – porţile 1 şi 3 sub litera B – care merge în incinta sacră. Pe tăbliţă aceste porţi sunt figurate de construcţiile mai mari din capetele zidului din partea de jos a fotografiei.

Fiind bun gospodar al neamului său Boero Biseto trimitea solii pe la vecini să menţină legăturile de cinstită prietenei cu ei dar şi să iscodească de nu i ˇs-a aprins vreunuia gânduri mişele de prăduire (T 27). Pentru asemenea misiuni trebuiau oameni destoinici şi isteţi care să culeagă informaţii şi să caute limbi de taină. Se pare că Macedonia trecea prin vremuri grele pentru că Biseto invită pe aliaţii acesteia să rupă înţelegerea iar el le va asigura protecţia. Prestigiul statului get era foarte mare dacă Boero Biseto intră chiar în ograda Macedoniei şi vrea să facă ordinea lui.

Tăbliţa 28 ne mai dezvăluie adevăruri uluitoare despre falsificata noastră istorie, ticăloşie pusă la cale de leprele iudeo-creştine, apoi chiar de către românii puşi în slujba întunecaţilor. În colţul stânga sus al tăbliţei, este chipul preotului judecător încadrat de inscripţii pe cele patru laturi, care toate au caracter religios sau de cinstire adusă Marelui Get Mato Boero Biseto. Deasupra capului scrie KI, care se citeşte CI după alfabetul latin şi înseamnă în româna veche a fi sau a exista, taman conceptul de temelie a religiei strămoşești unde divinitatea unică şi veşnică ˇs-a numit la început Anu sau Ana cu sensul de cer, iar mai târziu Senta sau Sântu cu sensul de „a fi”. În partea stângă a profilului este scris ΔΑΒΙΟΛΩΤΙΨΙΧΘΟΙΕΡΟ şi trecut în alfabet latin despărţindu-l după limba veche rumună avem: DABIO (cetate) LOTI (lăţi: a se mări, a se întinde) SIG (sig: atac, a pătrunde, a zdrobi, graţie divină, blândeţe) TOI (miez, putere, învălmăşeală) ERO (sufletul celui vrednic care ˇs-a sacrificat pentru neamul său, strălucitor), cu sensul de: cetatea (ţinutul) a fost mărită prin puternice lupte de cei cu suflet de eroi. Pe vertical sunt trecute şi numele popoarelor aduse la ascultare cu sabia sau cu vorba bună de către marele conducător. ΒΑΣ/ΤΑΡ/ΝΩ/ΔΑ/ΛΜ/ΑΤ/ΩΤ/ΕΥ/ΣΑ/ΧΙ/ΨΙΜΙΙΑΣΩ ΨΕΝ ΣΑΡΜ/ΑΤΩΥ/ΡΑΡΟ/ ΔΑΡ/ΔΑΝΙΩ ΨΙΕ ΓΑΛΙ şi trecut în alfabet latin cu despărţirea necesară avem: BASTARNO DALMATO TEI (tei: a lega cu tei, a pune laolaltă legând) SACI GIMI (gimie: corabie mică, navă) IASO (iaşii sau alanii) SEN (sin: golf, împreună cu). SARMATO RARO (rar, îndepărtat) DARDANIA SIE (sieşi, de sine stătător) GALI. Şi tălmăcit textul este aşa: Bastarnii şi dalmaţii i-am pus laolaltă cu noi. Cu o corabie mică am ajuns la saci şi iaşi, apoi la îndepărtaţii sarmaţi şi dardani şi la galii statorniciţi. Să ne lămurim puţin cum erau vremurile atunci pe la anii 275 î.e.n. ˇpentru statul get condus de Boero Biseto unde se dau informaţii despre extinderea lui politică şi militară: de la Marea Adriatică prin neamul dalmaţilor, până dincolo de Volga prin seminţiile sacilor şi

iaşilor, prinzând la mijloc pe sarmati, iar din nordul locuit de bastarnii pe actualul teritoriu al Cehiei şi până în sud la dardani, Ţara Sfântă sau Dio Getia era un vast spaţiu ce cuprindea şi alte neamuri care recunoşteau puterea Dabo Geto Sarmisetuzo.

Şi Strabon după 300 de ani, în Geografia sa ne transmite aceste informaţii pe care istoricii români le consideră false şi mincinoase! Astăzi şi ciorile râd de noi când aud numele de România şi români, fiind[ɔ aici şi-au

făcut cuibar lingvistic şi nişte „cioro-boro” cum scria M. Eminescu.

Sub chipul preotului judecător şi deasupra medalionului lui boero Biseto este expresia ΤΡΟΥΠΕΩΣΟΡΘΟ, care vine adus în TROI (trai, existenţă) PEO (pio, piu: sfânt, pătruns de credinţă religioasă) SORTO (soartă), adică soarta existenţei sfinte sau soarta vieţii veşnice. Sub chipul Marelui Get realizat cu o grijă deosebită şi un simţ artistic aparte, scrie M ΒΩΕΡΟΒΥ/ΣΕΤΟ – MATO BOERO BISETO.

În partea dreaptă a chipului marelui preot scrie ΑΤΕΠ/ΟΥΔΙΟ/ΑΤΛΙ/ΟΟΝ/ΣΟΝΘ/ΕΛΟΡΥ/ΕΟΜ/ AT, textul continuând pe vertical ΟΒΟΕΡΩΒΙΣΕΤΟΔΙΤΙΛΑΤΟ, şi adus după gustul nostru este: ATE (aţi: cai buni de călărit, armăsari) POI (mulţime, numeroşi) DIO (sfânt) AT (străbun, cer) LIO (lie: pasăre strălucitoare, măiastra) ON (neam, a se aduna) SONTEO (şonta: a schilodi, a tăia) LORU (liru: puternic, tare) EO MATO BOERO BISETO DITI (a spune, a striga) LATO (latu: peste tot, în cuprinsul…). Eu puternicul mato Boero Biseto am strigat către întreg cuprinsul să se adune mulţimea călărimii ca să facem război (a şonţi) pentru sfinţii străbuni urcaţi la ceruri.

La mijlocul acestui text este un mic cartuş unde scrie ΘΡΟΥΠΕ/ΥΜΑΤΕΩΓΕΘΟ – TROI PEU MATEO GETO, viaţă veşnică pentru Matei getul, adică să înţelegem că încă un getbeget ˟s-a dus la cele veşnice după asemenea încleştări cu răii sau nepoftiţii, ori poate chiar ei se duceau să-i supere pe alţii cu sabie şi jaf. Sub cartuş este scrierea: ΒΟΥΛΟΡΟΥΛΟΥΠΙΩΠΑΝΟΝΕΟΜΕΣΥΩ – BOILĂ ROI (roi: grup de albine care pleacă din stup, matcă) LOI (lăi: albi, suri) PIO (piu: credincios, pătruns de simţul religios) PANONEO MESIO. Boilă este conducătorul albilor credincioşi din Panonia şi Mesia. Aici mai avem o informaţie preţioasă cu privire la atribuţiile clerului get care era împărţit pe diviziuni teritoriale, iar pentru Panonia şi Mesia îl găsim pe Boilă, nume existent şi azi la românii din Ardeal. Să mai precizez că preoţii geţi – pio din text – umblau îmbrăcaţi în alb cum ne spun şi manuscrisele

esene descoperite la Marea Moartă. Sub text este un călăreţ care are scris sub picioarele calului ΗΛΗΕΟ – ILIEO, cuvânt ce însemna titlul marelui preot.

După forma scrierii şi a imaginilor de pe tăbliţe, perioada dintre Dromichete şi Biseto l, adică prima partea a secolului lll î.e.n. ˇcred că a fost deosebit de bună pentru neamul geţilor. „Eu, boiero Biseto, mare comandant al armatei l-am trimis în solie pe Ibero care a mers să-şi spună mesajul şi să iscodească. Gonind repede dintr-un loc în altul ca pleava de cânepă pentru a-şi striga mesajul, fără locuri unde să-şi potolească setea şi odihnindu-se pe pământ, acest om a dormit foarte puţin. Datorită obligaţiilor pe care le-a avut de îndeplinit către stat, el ˇs-a îmbolnăvit şi a fost dus la asenul Zabolieo care l-a cercetat cu grijă, ˇs-a socotit şi a reuşit să-l vindece de murdăria trupului. În toţi anii spre mirarea tuturor, el a fost luat la armată şi era trimis ca ştafetă a oştirii pentru a iscodi. Eli Eudias este supărat pe atacurile lui Mateo, care cu mulţimea clanului său se însoţesc pentru a se încăiera în Moesia atunci când apa se face ca piatra, se întăreşte ca osul şi ţine. Eu anul trecut am ieşit cu iscodire şi am trimis vorbă că garantez ieşirea din subordinea noii Macedonii care i-a păcălit. Însemnată şi păstrată astfel de boierii conducătorului geţilor”. Pentru serviciile aduse neamului său, solul Ibero se bucura de consideraţia celor din jur dar în special de preţuirea conducătorului neamului.

Mato Demaroe nu avem pentru el nicio tăbliţă scăpată de la hoţie sau dispariţie, dar putem reface câte ceva din viaţa acestui vrednic conducător datorită tăbliţei 28, care ne spune că bravul mato a stat în fruntea Neamului Scoborâtor din Zei timp de 38 de ani începând cu 270 î.e.n. ˇşi până în anul 232 î.e.n. ˇÎn rândul 2, luat de la stânga spre dreapta, al treilea medalion este al lui unde are în faţă un mic text care spune aşa: ΜΑΤΩ ΔΕΜΑROE ON ΣΟΝΤΑ ΑΝΤΗΓΟΝΕΟ ΜΑΧΙΔΟΝΟΥ, iar prin transcriere cu alfabet latin avem: MATO (căpetenia civilă a geţilor) DEMAROE ON (neam, popor) SONTA (şonta: a ciunţi, a şonţi, a schilodi) ANTIGONEO MACIDONOI. Şi

tălmăcirea după urechile de azi sună aşa: Neamul lui mato Demaroe ˇs-a luptat cu Antigoneo al Macedoniei. Istoria ne spune că Macedonia a avut ca rege – corect basileu – pe Antigonos ll Gonatas care a domnit în perioada 294-239 î.e.n. ˇPe unele monede bătute de acest rege, numele lui apare scris ΒΑΣΙΛΕΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ, adică atribuirea titlului de rege este una dintre născocirile istoricilor moderni, dar nu şi singura după cum o dovedesc atâtea scrieri! De unde putem trage concluzia că mato Demaroe cu oştirea lui de geţibegeţi a şonţit ori tăiat pe cinste falanga condusă de căpetenia armatei Macedoniei, undeva pe la anii 265-235 î.e.n.

După boero Biseto nu mai avem scăpate şi ajunse până la noi tăbliţe de plumb scrise cu faptele strămoşilor noştri aproape 200 de ani, deşi ele au existat atunci când au fost descoperite în anul 1875 la Sinaia! Dar avem tăbliţa 28 unde mai apar şi alţi mato cu anii de domnie după cum urmează: Mateo Getul cu 5 ani, Matigo Koman Iseoi – 3 ani, Maico Sorsieoi – 40 ani, Orolo – 6 ani, Matigo Doicamoi – 8 ani, Sino Goe – 7 ani, Apodomeio – 6 ani, Doazo Gidoni – 7 ani, Biedo – 14 ani, Mamerio – 10 ani, fiind un total de 106 ani petrecuţi în fruntea neamului get de către 10 mato şi dacă îi scădem din 235 anul morţii lui mato Demaroe, ajungem cu istoria scrisă pe tăbliţele de plumb în anul 129 î.e.n. ˇDe aici până la începutul domniei lui Boero Bisto din anul 82 î.e.n. ˇmai sunt numai 47 de ani pe care „pomelnicele” nu ne ajută să-i acoperim, dar o putem face cu alte tăbliţe de plumb descoperite la Sinaia şi încă nedispărute sau cu informaţii colaterale. Mato Biedo are în faţa medalionului acest mic text: ΣΑΡΜΥΟ ΘΡΑΧΟ ΡΕΤΕΡΩ ΥΣΘΡΥ ΟΛΟ ΓΕΤΟ, şi scris cu alfabet latin este: SARMIO TRACO RETERO (reteradă: loc de retragere) ISTRU OLO (olu: vas de lut folosit pentru lichide care nu se pune pe foc) GETO. Tălmăcită scrierea pentru urechile noastre sună aşa: Geţii i-au stricat oala tracului Sarmio, obligându-l să se retragă de la Istru.

Pentru a înţelege acest mesaj istoric foarte scurt, trebuie să fac ceva precizări lămuritoare. După năvălirea

galilor din anul 279 î.e.n. ˇTracia a intrat într-un adevărat haos politic, dând prilejul regelui Macedoniei Philip V (221-179 î.e.n.) să ocupe ţara, dar stăpânirea a fost de scurtă durată. Prin tratatul de pace de la Apameia semnat între Antiochus III şi romani în 188 î.e.n. ˇChersonesesul a ajuns în regatul Pergamului, romanii devenind singura putere în zonă atunci când regatul macedonean a ajuns la sfârşitul existenţei sale politice, în 168 î.e.n. ˇAttalus III (138-133 î.e.n.), ultimul rege al Pergamului a lăsat moştenire regatul său Senatului Romei şi astfel Chersonesesul trac împreună cu alte teritorii au devenit stăpânire romană. După aceste date istorice, domnia lui mato Biedo este undeva între anii 188 î.e.n. ˇşi 133 î.e.n. ˇcând cea mai mare partea tracilor erau sub sabia civilizatoare a romanilor.

Bigero – mato, conducător al geţilor (tăbliţa 35 necitită) înainte de boero Bisto este un mato pe care îl putem pune în acest interval de 47 de ani, unde am reuşit să descifrez mai multe cuvinte ce povestesc o polojenie din viaţa neamului get al Sarmisetuzei unde oştirea a fost nevoită să-şi dovedească încă odată vitejia în faţa potrivinicilor.

Dan Romal – mato este un conducător amintit pe nişte resturi de turnare care se găsesc fotografiate şi reproduse la fila 282 în cartea Cronica getă apocrifă pe tăbliţe de plumb?, scrisă de Dan Romalo şi apărută în anul 2005 la editura Alcoor din Bucureşti. Autorul cărţii nu aminteşte nimic de această coincidenţă de nume fiind[ɔ nu a citit respectivele semne de pe resturile rămase de la turnarea de încercare. Tot pe ele apare şi figura nefinisată a unui bărbat cu barbă ce seamănă cu cel de pe tăbliţa 34.

Moiesoe – mato are tăbliţa 8 care ne spune următoarea povestioară: „Geţii, copiii dolofani şi frumoşi ai Istrului au pornit sfada aceea vai, cu duhurile protectoare strămoşești ale românilor, vai, când mato umbla de colo-colo prin cetatea Armeo. Neamul prostănac al lui Bisica a năvălit întocmai peste duhurile strămoşilor când a început să dea ploaia. Să dea patosul ceresc peste acest ciot de

geţi şi să-i alerge la mato Moiesoe pentru a cere iertare ca la un metoc. Cetatea acestui neam murdar merge în robia stomacului crezând că îngerii când se adună în roua zorilor de zi, flecăresc şi înfulecă. Eu am strâns două sate pline ochi de geţi şi eu i-am pus să facă plecăciuni repetate care să fie ca o nadă pentru duhurile strămoşești, astfel ca adunarea femeilor respectate istrene să poată cerceta chipul îngerilor şi al duhurilor strămoşilor. Bucăţica mea de scriitură". Ceva asemănător ˇs-a întâmplat cu mai bine de 100 de ani înainte, pe timpul lui mato Bazorio tot cu geţii din Mesia – presupun că tot aici ˇs-a întâmplat şi păţania povestită pe această tăbliţă – fiind[ɔr nu le prea plăcea stăpânirea de la Sarmisetusa.

Boero Bisto – mato, conducător al neamului geţilor între anii 82-44 î.e.n. ˇa dus permanent o politică de întărire a statului get purtând numeroase războaie cu vecinii sau cu populaţiile care erau aşezate printre şatrele geţilor. Strabon (63 î.e.n. ˇ– 26 e.n.) scrie în Geografia la Vll, 11 despre aceştia şi vijeliosul lor conducător că: „Boerobista, get de neam, după ce a luat asupra sa, puterea peste poporul său, ˇs-a apucat să-l refacă în urma deselor nenorociri. Şi, prin muncă necontenită prin cumpătare şi disciplină a făcut ca în scurt timp să întemeieze un impˇeriu mare şi să supună geţilor toate popoarele din vecinătate. Ba chiar romanii încep să se neliniştească, când l-au văzut trecând cu îndrăzneală peste Istru şi să devasteze Tracia până în Macedonia şi Iliria, să pustiească pe celţii amestecaţi cu tracii şi cu ilirii, să nimicească chiar pe boienii lui Cristasir şi ul tauriscilor… lăsând la o parte trecutul îndepărtat al geţilor (SCIV, 7, 1 – 2) …Nu ne putem îndoi – din cele spuse de Posidoniu – şi, de asemenea, bizuindu-ne pe întreaga istorie a geţilor, că în neamul lor râvna pentru cele divine a fost un lucru de căpetenie", numai când acesta ajunsese prin faptele de arme, să le facă insomnii romanilor în prima parte a secolului l î.e.n. ˇDar precizarea făcută de Strabon că a lăsat „la o parte trecutul îndepărtat al geţilor" dovedeşte fără putinţă de tăgadă că Neamul Scoborâtor din Zei din

Ţara Sfântă aveau o istorie reală de sute şi sute de ani, recunoscută atât de greci cât şi de romani, şi numai târziu jegurile criminale iudeo-cretine i-au scos din istoria antichităţii umplând-o în loc cu fel de fel de scorneli revelate lor de către Talpa Iadului şi Satana. Dovezile arheologice venite din cultura strămoşilor mei geţi, în special ceramica de uz comun cu caracteristica ceaşcă, au fost la descoperite în dreapta Dunării, la Budapesta, Eisenstadt până în Silezia, arătând prezenţa efectivă a neamului get în nordul teritoriului actual al românilor, alături de alte seminţii. Tot Strabon la VII, 5, 2 aminteşte că: „Dacii pretind că acest ţinut ar fi fost al lor, cu toate că este despărţit de ei (celţi) prin râul Parisos” şi cred că autorul se referă la boii şi tauriscii cu care mato boero Bisto a purtat lupte crâncene. Amintirea acestor adevăruri istorice le găsim menţionate şi de către episcopul iudeo-creştin Iordanes care în Getica 67 scrie: „După sfatul acestuia (Deceneu) goţii au început să pustiască pământurile germanilor pe care acum le stâpânesc francii”. Numele de franci a fost dat mai multor triburi germanice care în secolul l î.e.n. ˇstăpâneau teritoriul actual al Bavariei şi Turingiei din nord, ţinuturi care se învecinează cu Cehia. Că informaţia este corectă, vine şi ne-o dovedeşte arheologia care a descoperit pe actualului teritoriu al Bratislavei o cetate din piatră zidită din ordinul marelui get şi luaţi după calea adevărului „goţii” lui Iordanes sunt în fapt strămoşii noştri geţi. Iar peste 2000 de ani, tot pe aceste meleaguri, în regiunea de est a Cehiei numită Moravia era ţinutul Walaska unde trăiau păstorii valaski, adică vlahi sau rumuni. Românul T. Burada, într-o călătorie făcută în această regiune în anul 1893, îi găseşte la baştina lor pe urmaşii acelor geţi din timpul lui Boero Bisto cam în număr de 150000 de suflete dar pupincuriştii latrinişti, istorici şi lingvişti, au spus despre căutătorul de adevăruri că este nebun şi trebuie dus la balamuc având ei grijă să ne scrie istoria numai după poruncile papistaşilor şi cazarilor. R

Tăbliţa 36 turnată de către Boero Bisto ne spune că

geţii din Mesia iarăşi au luat-o razna rupând în bucăţi glia străbună peste care ˇs-au înstăpânit nişte lichele. Conducătorul împreună cu nobilii români au pornit la drum să ceară socoteală acestor pui de lele şi să-i toiegească pentru ticăloşiile săvârşite. „Boero Bisto împreună cu însoţitorii săi români au pornit la drum să facă război (să taie). Astfel, a strâns spre cercetare întocmai mulţimea neamurilor din Mesia. Supţi (prădaţi) micii fermieri de acolo ˇs-au înrăit (răsculat) împotriva geţilor de la Istru care au rupt în bucăţi şi au luat cu forţa glia străbună a neamului pe care au dat-o unor lichele (tripă lele). Astfel strigoii ˇs-au adăpostit la ei iar ai noştri nobili români din cetatea geţilor i-au toiegit pe aceste lichele. Păţania a fost şoptită la sfat de taină de getul Dapiso, getul Orolio, getul Zuraso, getul Guero, getul Zamio, getul dreptcredincios (mare preot) Gormio, getul Seizo, getul Maniso, getul Berisoe, getul Dogie, getul Carpodo, getul Parioso, getul Montueo, getul Guroeso, getul Peluet şi turnată de conducătorul boero Bisto. Cât despre cei care vor călca în picioare această poruncă vor fi aspru apăsaţi (pedepsiţi cu moartea). Conducătorul le va da mişti şi le va striga: jeg viu ia-i!” Cred că numele corect al conducătorului este Bisto pentru că boero era un titlu sau funcţie care mai apare la patru conducători fiind şi grupul de sfetnici al lui boero Biseto l. Tăbliţa 37 ne povesteşte despre campania geţilor împotriva tracilor precum şi necazurile venite peste Bisto în acele vremuri. „Nobilul boero Bisto şi-a adunat cu grijă nobilii să-şi îndemne caii pentru a lovi şi a tăia în bucăţi pe fricoşii traci. Astfel la întoarcerea însoţitorilor (oastei), locuitorii ˇs-au strâns pentru că regele şchiopăta (era rănit) şi a fost adus iar pe faţa falnicului său chip se vedea durerea. Sfânta minune se observă câteodată la sărbătoarea mea. La locul adunării am pus covoare pe jos în jurul cazanului mare şi i-am îndemnat să ia din el pentru că le-a dat-o sfântul Zabelio. ˇS-au trecut la catastif veniturile curtenilor pentru plata birului cuvenit dar chipurile lor ˇs-au aprins şi au început să strige însă i-a prins sfânta ruşine când le-am aminti de oluri. Se zice că

mama îşi scoate în faţa satului totdeauna fiul îmbrăcat în senic pentru a se fuduli. Priveşte la felul cum a condus această pleavă de cânepă care a stat în fruntea cetăţii. Cât despre Gezo, mita îi ajunge să fie ţeapăn de băutură iar pe mama lui o lasă să umble fără rost în sesie. Sfântul Mântuitor le-a spus lor: unde nu este cap, vai de picioare! I-am pândit pentru că ˇs-au ascuns într-o văgăună (adâncitură) unde i-am gonit, i-am prins şi i-am lovit. Cercetată şi povestită (scrisă, turnată) de preotul judecător credincios în cruce". Grija lui pentru binele neamului get nu era totdeauna susţinută şi de cei apropiaţi iar sminteala şi băutura făceau mare necaz. Din tăbliţa 38 aflăm cum înţelegerea geţilor de a-i primi pe bastarni printre şatrele lor pentru sălaş şi păşune, se transformă în cleveteală şi conflict deschis. „Priveşte Eni bastarnule, şi du-ţi în Macea, cetatea neamului tău murdar şi schilod, seul sitit şi câştigat prin videşug. Uite această pleavă de cânepă care se căieşte cu putere din toţi ficaţii că au făcut o afacere proastă cu românii. Astfel sfântul Zabelo a spus locuitorilor cetăţii geto-dacilor să se adune pentru luptă şi să dea răutatea înapoi. Boero Bisto i-a luat pe români şi a oprit astfel mulţimea de bastarni la marginea hotarului unde locuiesc. Cu steagul lui boero Bisto în frunte, oastea ˇs-a adunat în linişte şi a alergat pentru a încercui cu mare desime în jurul zidurilor cetăţii. Au purces să taie rău pe roşcovanii care şi-au găsit adăpost printre şatrele (neamurile) noastre. Neamul cetăţii geţilor a închis gura pentru totdeauna multora din neamul zdrenţăroşilor care alergau ca nişte nebuni şi se ţineau în cerc. Se şopteşte prin agie că Dima, fiul lui boero Bisto ˇs-a îmbolnăvit şi este uns cu ire iar rudele îl însoţesc să ajungă la şatra sa. Turnată pe moşia geţilor de către conducătorul boero Bisto. Sfânta cetate Sarmisetuzo. Credinciosul în sfânta cruce, conducătorul boero Bisto". Dar acţiunea împotriva bastarnilor i-a adus lui boero Bisto mare necaz pentru că şi-a pierdut fiul care îl pregătea să-i urmeze la conducerea neamului. Nenorocirea ˇs-a datorat basileului Beresio (T 39) care l-a dus pe Dima să treacă râul (Mureş?) într-un loc

periculos unde apa era plină de sloiuri iar el a căzut rănindu-se rău. Şatra Bosof era îndurerată iar viitorul ei ˇs-a dus în prăpastie. „Boero Bisto i-a luat comanda armatei cetăţii geţilor lui Beresio pe care i-a dat-o el mai devreme pentru că este gură-rea. Iarna, când treceau printr-un ostrov, calul l-a aruncat într-un şanţ (pe Dima) unde ˇs-a schilodit rău. Neamul lui ˇs-a adunat la torişte, şi a înşelat cu putere spunând că el l-a scos pe Dima din apă. Acest om lipsit de tărie a plecat pe furiş ca un mior şi ˇs-a ascuns într-o pădurice de pe malul râului dându-şi arama pe faţă şi aducând nenorocirea peste el. Ne-a dus cu vorba zicând că învăţătura vie românească nu spune să iei azimă pentru a mărturisi. Astfel rudele au adus de mai multe ori bere ca jertfă sfântului Zien. Aşa, succesiunea nobilei şatre Bosof ˇs-a dus în prăpastie. Însoţitorii au strigat de ce acesta (Dima) a ajuns în apa adâncă şi plină cu sloiuri de gheaţă. Păţania a fost înfăţişată rudelor credincioase trecute la cele veşnice printr-o liturghie pentru pomenire. Priveşte cum este faţa uliului care este întins pe ghioci. Conducătorul. Ţesătura mea a fost stricată (viitorul meu a fost distrus) ”. Autoritatea lui Bisto i-a făcut pe unii conducători locali să se răscoale cum a făcut Rebodeno iar isprava este spusă pe tăbliţa 40. „Nobilul boeri Bisto, conducătorul cetăţii geţilor a adunat călărimea şi ˇs-au dus toţi către Sibiu, să-l atace şi să-l prindă pentru judecare pe videanul Rebodeno. Arcaşii au cercetat cu mare grijă şi cu chiote, norodul a atacat clanul duşman pe care l-a tăiat rău. Având alături îngerul său păzitor şi pe sfântul Tiaz, cu fală conducătorul boeri Bisto a învins după o mică luptă. Cu mică trudă a strâns cu putere pe şeful duşman şi a luat cetatea getă Sierema. Gospodarii satelor eliberate ˇs-au închinat în faţa lui boeri Bisto şi au primit drept de a se aşeza în locul nobililor răi. Eu am scris-o în cinstea lui Sarmis pentru ziua sfântă”. Cum a fost judecat răzvrătitul nu se mai spune în tăbliţă dar pedepsele erau aspre în acele vremuri. Florin I. Costea şi F‡. Salvan, arheologi la Muzeul de Istorie al judeţului Braşov au făcut numeroase cercetări în siturile din Ţara Bârsei la Tipia Ormenişului

(armen + işului) şi Tipia (căciulă, tabie, tichie) Racoşului. Fortificaţiile antice din aceste locuri au fost distruse de un incendiu pe la mijlocul secolului l î.e.n.. Ei presupun că aici a fost rege Rebobostes după izvoarele greceşti, sau Rebodeno după cum scrie pe tăbliţa de plumb descoperită la Sinaia. Şi latinul Trogus Pompeius în Istoria lui Filip, proologul cărţii XXXII scrie despre acest conducător local: „S-a mai vorbit despre originea panonilor şi creşterea puterii dacilor sub regele Rubobostes.”.

Tăbliţa 41 spune ce a păţit un comandant de oaste cam focos, care a încălcat tradiţia căsătoriei, ˇs-a supărat foc şi a hotărât să se răscoale împotriva conducătorului boero Bisto. „Acest Gelu cel roşcat cu ghioagă (buzdugan ca semn al funcţiei de conducător în armată) ˇs-a întors (părăsit) de la soţia Lia şi este luat (căsătorit) cu Zoe. În întăritura sa a fost bătut rău la tălpi ca să primească îndurarea lui Zabeloe. A zăcut până la sărbătorile de iarnă când ˇs-a ridicat împreună cu rudele sale şi a fost lăsat să fugă să se întâlnească [u armata lui. Pentru a opri zâzania rea ce o băga în armata geţilor, a fost împuternicit Eno să-l prindă cu atenţie şi cu socoteală pe acest nimic, să-l scurteze de cap şi să-l ia. Este luat şi azi a fost purtat într-un senic negru prin cetate. Cei care l-au ajutat au fost găsiţi ascunşi în ocolul vitelor, aduşi în cetatea geţilor iar adăposturile lor au fost dărâmate cu berbecul. Puţina cenuşă a fost dată Ţării Sfânte şi sfântului Donizeto. Cei din neamul lui Goi ˇs-au speriat şi ˇs-au îmbătat ca nişte putori! Eu Otis împreună cu preoţii am mers la ei şi le-am strigat: linişte! Cercetată şi păstrată de boero Bisto credinciosul în sfânta cruce şi conducătorul geţilor. Sfântul toiag al geţilor care merge şi bate în sfântele porţi ferecate ale judecăţii cereşti!” Ce să mai spun, vremuri crâncene şi lume aspră dar cu simţul dreptăţii şi mustind de evlavie pentru religia sfintei cruci!

Că nu-l aveau la rânză pe falnicul get mulţi nobili, ne-o spune tăbliţa 42 unde conducătorul ne povesteşte cum o ceată de mişei au vrut să-i termine caierul înainte de vreme. ˇS-au adunat în faţa cetăţii Sarmisetuzo pe o

curătură şi au pus mişeii la cale prinderea şi uciderea lui Bisto. Grupul ˇs-a împărţit în mai multe facţii şi au purces la executarea acţiunii în timpul mesei pe care acesta o lua împreună cu alţi nobili, soţia şi doamnele acesteia. „Mulţimea rea şi aprigă împotriva mea ˇs-a adunat pe laze. Eu m-am dus în cetate batjocorit şi certat de nobilii noştri români. Eu am dat de aceste facţiose murdare care ˇs-au unit şi ˇs-au însoţit în intriga lor împotriva lui boeri Bisto. Au fost chemaţi şi ˇs-au dus la această pleavă de cânepă Antonei şi au zis aceşti răi să meargă împreună în grupuri mici pentru a-l lua şi tăia pe boeri Bisto. Într-un loc cu soare puţin, boeri Bisto împreună cu nobilii săi stăteau la masă. Regina lui a stat la masă cu cei adunaţi dar nu a băut. Acest om încăpăţinat şi ascuns a sărit pe tine. Femeile şi fetele tinere îmbrăcate de sărbătoare strigau că acest om slab te-a rănit. A fi ˇîmbrăcat cu haine de nobil nu dă de grijă (bănuială) ”. Salvarea conducătorului a venit chiar de la soţie, iar pe îndrăzneţul mişel cred că l-a mâncat moartea.

Tăbliţa 43 ne spune despre un alt atentat asupra lui Bisto săvârşit în urma unei campanii militare undeva la Marea Neagră. „Poporul trebuie să ştie că inima marelui conducător get a fost lovită de un chin cunoscut. Anul trecut când dormea pe un mal nisipos (plajă) a fost lovit vai! fără pricină după ceafă, dar Zabelo l-a înviat şi nu l-a lăsat omorât. Pentru cetatea geţilor au urmat zile chinuite şi fără strălucire. Pe malul mării a fost căutat un bordei cu pământ umed jos unde a fost dus el. Trei dintre soţi l-au luat, l-au dus pe frumosul conducător şi l-au pus jos pe o grămadă de fân unde sfântul Zabelio l-a vindecat. Eu conducătorul boero Bisto”.

Şi nu a fost să moară conducătorul neamului get când au vrut răii ci atunci când ˇs-a terminat caierul cum spune diacul în tăbliţa 44. „Ieri, în cetatea geţilor ˇs-a făcut intros şi ˇs-a cerut de la Sarmis să dea totul pentru conducătorul bolnav cum este scris de către diac. Zoe se teme că azi a venit ziua judecăţii cum spune poetul pentru cel care ieri era grav bolnav. Toată seara trecută a aiurit

iar azi au zis că ˇs-a terminat caierul iar capul părintelui a fost răpus. Astfel Zoe i-a spus preotului Ilo să-l încalţe pentru ultimul drum şi să aibă grijă de fratele său mai mare. În română avem cuvântul busta cu sensul de putere ascunsă, pe neaşteptate. Moartea lui boeri Bisto a fost anunţată de adunarea cetăţii geţilor iar dispariţia falnicului get a lăsat în urma sa un mare gol dar şi mulţi înciudaţi.

Bezine – mato (44 – 30? î.e. ˇn), cel care l-a urmat pe Bisto, a avut de înfruntat o situaţie foarte grea (tăbliţa 45). Scăpaţi de strânsoarea falnicului get, mulţi nobili ˇs-au stricat în apucături mişele ajungând să necinstească sfânta cetate a Sarmisetuzei. A încercat să facă pace cu murdara Roma dar solia trimisă a fost găbjită de aceşti nemernici şi pusă la popreală. Nici falnicii oşteni geţi nu-şi mai găseau vrednicia faptelor din trecut. Cu toată vitregia vremilor Bezino ştie că trebuie să diriguiască neamul străbun al geţilor pe drumul destinului lăsat de Moş Arimin şi luminat de Sarmise. „Conducătorul Bezine, uns ca leu ocrotitor, a spus că a visat cum neamul nobil al geţilor trebuie să se adune în jurul sfântului Zabelo, să-i pese de sine pentru că stă în cetatea getă a lui boeri Bisto. Neamul se îmbată şi se bate rău iar cei cu stare se duelează ca fiul lui Coe Sobo. Eu am încercat să-l iau pe Ilo să fie cu mine la Roma şi să cerem să dea drumul solilor noştri din captivitate. La Atena, am dosit la Sifo arme strânse cu ţârâita la îndemnul nostru, pe care boeri Bisto le-a lăsat cândva. Cu acest gând strigat de Zamolsei, comandantul militar Onero şi soţii săi ˇs-au unit în jurul cetăţii geţilor. Sfântul Dionise a spus că pentru a merge pe drum cu o osie pătrată, trebuie încercată orice metodă”. Pe tăbliţă sus, se vede portretul lui Bezina iar pe chenar sunt mai multe simboluri cultice. În partea de jos se văd îngerul, capul de bour cu crucea sub el, iar un get ţine în mână steagul strămoşesc.

Orilieo – mato, conducător al neamului geţilor (30? – 20? î.e.n.) i-a şonţit rău pe galii/galaţii lui Monsiro Dimpo stabiliţi pe undeva prin sudul Moldovei, dar bucuria victoriei şi aburii beţiei au pierit în faţa frigului care l-au

îndurat dormind sub cerul liber. Cum aveau şi ceva glagorie în tărtăcuţă nu ˇs-au făcut de râs urlând la lună. L-a trimis în solie pe scumpul Cozon la sciţii cei mişei din cetatea Gramio iar el va veni din urmă să cerceteze oarecare pricini şi să hotărască pe loc precum un om plin de înţelepciune.

Pieptene scit din aur, iar getul din dreapta care are pe cap căciula specifică, ne dovedeşte faptul că ˇs-au şi luptat cu acest neam şi nu au trăit numai în linişte şi pace. Tăbliţa 46 arată că influenţa statului geţilor ajungea până dincolo de Nistru în lumea sciţilor care se supunea sistemului juridic al acestora şi confirmă informaţiile anticilor privind felul geţilor de a face solie. Oastea geţilor era condusă de priceputul Gilozimo. „Dragă mamă, lasă pe Roni, să meargă cu noi şi să ne însoţească {u deosebitele lui cântece într-o mică solie getă a scumpului Cozon la cetatea scită Gramio. Când vom intra în micul teritoriu al acestui neam leneş şi videan, le vom striga acestor supuşi ai locului, că noi puternicii sosim! Apoi cu mici înflăcărări, vor spune cu măsură durerea lor. Să cerceteze bătrânii şi apoi eu voi sta să dau judecata sfântă. Dumnezeu/Senta i-a

spus conducătorului să vă cerceteze pentru a deveni Om. Am trecut şanţul şi am găsit locul în zid pentru a intra în cetatea galului Monsiro Dimpo. Nici terminarea fioroasei palisade cioplită, nu m-a înduplecat şi nu m-a înfricoşat anul trecut. După ce am luat-o, am făcut o beţie. Toată ceata murdară de glod a ieşit afară să se culce. Ne-am ogoit şi ne-am culcat într-o linişte de mormânt sub cerul liber (clar de lună). Ne-am trezit brusc toată ceata pentru că ningea. Am fost goniţi dar nu puteam certa sau jigni luna! Caută pe Tegotei să ceară satelor geţilor să coase şi să strângă cât mai multe togi noi. După dezgheţ, apele au crescut şi am dat bărci oamenilor să treacă înapoi, aducând laudă lui Dumnezeu. Înţeleptul Gilozimo al geţilor care merge în fruntea soţilor (oastei). Zic! Soarta a dat neamului această minune, care ne ţine adunaţi pentru a ne îndruma. Eu, conducătorul Orilieo”. În mijlocul casetei este imaginea lui Orilieo. Mai avem de la acest conducător plin de fală şi un medalion din tinereţea lui care, prin textul imprimat ne ajută să înţelegem mai bine acele vremuri. Stânga: „Cel care a băgat frica în toţi umflându-şi pieptul este Oriloe conducătorul cetăţii Sarmisetuzo”. Dreapta: „Eu leul tânăr am luat seamă la cel care ˇs-a luptat cu neamul românilor şi astfel nobilul Eno să fie judecat pentru cele săvârşite”. Nu avem şi alte informaţii să ştim dacă ˇs-a luptat cu Roma sau alte seminţii potrivnice şi nu ştim cine a fost acest nobil Eno pe care l-a trimis la dreaptă judecată. Dar existenţa conducătorului geţilor şi implicit autenticitatea tăbliţei este menţionată de scriitorul roman Trogus Pompeius Justinus care a trăit în secolul l î.e.n. ˇunde în Historiae Philippicae la XXXII, 3 ne luminează cum erau vremurile pe atunci: „Şi dacii sunt din neamul geţilor. Ei, în timpul regelui Oroles, fiind[ɔ nu ˇs-au luptat bine împotriva bastarnilor, ca pedeapsă pentru laşitatea lor, au fost siliţi din ordinul regelui, ca atunci când se culcau să-şi pună capul în locul picioarelor şi să facă servicii pentru femeile lor, care servicii de obicei li se făceau. Şi situaţia lor nu ˇs-a schimbat decât atunci când şi-au spălat ruşinea prin curajul deosebit din război”.

Cozon – mato, sau Coson cum apare pe moneda de mai jos, conducător al geţilor (20? -15? î.e. ˇn) amintit în tăbliţa de mai sus, se ducea într-o mică solie la sciţi trimis de mato Orilieo. De la el ˇs-au păstrat monedele de aur cunoscute sub numele de cosoni. Dar mai este amintit şi de istoricul latin Suetoniu (69-130) ca rege al geţilor în lucrarea De Vita Ceasarum – „Cosoni Getarum regi" – confirmând atât veridicitatea tăbliţelor de plumb descoperite la Sinaia cât şi informaţiile transmise de scrierea strămoşească aşa cum le-am citit eu.

Cotizo – mato (15 î.e.n? – 15 e.n?), a reuşit să întărească mult puterea statului geţilor. Nu ˇs-a sfiit să atace cu vigoare pe romani în sudul Mesiei, Iliria ajungând până în Macedonia ca să-şi apere glia de aceşti căpcăuni nesăţioşi. Suetonius ne spune că puterea romană prin împăratul lor Octavian au chibzuit adânc şi au socotit că este mai bine o alianţă cu aceşti neastâmpăraţi geţi decât un război pe viaţă şi pe moarte. Au propus ca fiica lui Cotizo să-i fie soaţă lui Octavian iar fiul lui Cotizo să o ia de nevastă pe fiica lui Octavian. Pentru a-şi vedea nata, fiul lui Cotizo pleacă la Roma (T 47) dar pe drumul de întoarcere este atacat de o ceată de lifte iar o săgeată îl răneşte rău în piept. Este adus pe corcie până acasă şi imediat moare. Cred că videanul Octavian a pus la cale această mişelie a uciderii fiului lui Cotizo pentru ca alianţa să fie anulată. Dacă geţii ar fi fost un popor de barbari aşa cum au mâncat lături grecii şi latinii pe această temă, atunci nu ar fi existat o umilinţă mai mare pentru un împărat roman decât să-şi dea fata unor sălbatici ce se considerau egalii lui. Prea pute această mizerie antică a

mincinoşilor de profesie colportată de atâtea lichele din neamul nostru. „Noi ne-am pomenit înconjuraţi de o mulţime de oameni care se învârteau în jurul nostru, ne goneau ca nişte năluci, ne atacau cu putere să ne prade ca o haită de lupi. Ne-am oprit imediat iar eu Ilo Românul am avut gândul de a-i pândi pe aceşti răi, m-am răţoit şi am strigat la ei, iar mulţimea ˇs-a dat înapoi descurajată dar plină de ură. Ne-am adunat şi pe tăcute, toţi ca unul i-am pândit şi ne-am luptat cu ei = D (dio: sfânt) – S (Sarmis: veşnic). Soţii viteazului leu român ˇs-au strâns şi ˇs-au luptat cu putere ieri seară până a dat în noi oboseala dar i-am învins. Neamul lui Cotizo ˇs-a culcat dar fiul său a fost rănit în piept de o săgeată. El striga de durere şi a fost adus de la Roma la Sarmisetuzo pe jos (pe corcie, targă). După lupta cu aceste căţele fricoase, pe noi toţi ne-a cuprins durerea. Când el a sosit, eu Cotizo am ieşit doborât şi am adus pentru noi prima apă sfinţită – agheasmă – a lui Zoe şi săpăligă. Fiul a fost dus pe ţol prin toată cetatea şi a fost plâns cu strigăte de curioşi. Ieri seară tu ai murit iar cetatea şi-a pus haine de sărbătoare şi mi-a cerut mie să rizuiesc în placă şi ˇs-o torn. La răsăritul soarelui se va ridica precum roua şi se va duce să fie judecat şi să stea în cealaltă viaţă. Cotizo săpat (chinuit) de lacrimi; Sfântul; Sfântul meu Zoe”. Roma ˇs-a învrăjmăşit rău pe geţi şi au urmat acţiuni de jaf de o parte şi de alta a Istrului. În anul 15 î.e.n. ˇCotiso trece Istru cu mare oştire şi face prăpăd înspre vest în provincia Illyricum. Între anii 12-9 î.e.n. ˇromanii lui Octavian cuceresc Panonia, teritoriu al neamului get ce făcea parte din toriştea ce o conducea Cotiso. Despre acţiunea geţilor lui Cotizo, Suetoniu spune la 20 „… a oprit şi incursiunile dacilor, ucigând trei dintre conducătorii lor împreună cu un număr mare de soldaţi”.

Mai găsim informaţii despre Cotizo la Annaeus Florus care a trăit în secolul ll al erei noastre şi a scrisEpitole LV, 12 unde precizează despre Războiul cu dacii: „Dacii trăiesc în munţi. De aici sub conducerea regelui lor Cotiso, de câte ori Dunărea îngheţată făcea să se unească cele două

maluri, luau obiceiul să se coboare şi să devasteze regiunile învecinate. Caesar Augustus a găsit de cuviinţă să gonească acest popor, la care se pătrundea cu anevoie. Trimiţând deci pe Lentulius, acesta i-a gonit pe celălalt mal. Şi stabilind aici garnizoane, Dacia cu această împrejurare n-a fost bătută, ci războiul a fost numai înlăturat şi amânat". În anul 6 î.e.n. ˇromanii organizează o acţiune de prădăciune la nord de Istru condusă de Sextus Aelius Catus reuşind să distrugă o mare parte a dabelor geţilor şi să strămute în sud 50000 de oameni, pentru a micşora cerbicia acestora dar şi ca sursă de venit pentru romani prin creşterea numărului birnicilor. Geţii se adună şi năvălesc plini de furie în acelaşi an în Mesia dând pradă focului tot ce au întâlnit în cale şi se purta cu tunică şi săndăluţe. În anul 11 e.n. ˇromanii pun la cale un atac de anvergură condus de Cornelius Lentulus împotriva geţilor. ˇS-a jefuit tot sudul Munteniei dar şi Banatul a avut de suferit atenţia acestor prădători. Cotizo nu a rămas dator şi iarna i-a încălzit pe romani dând foc castrelor şi cetăţilor din sud. Presiunea romană se întăreşte asupra geţilor tot mai mult. Marea răscoală a geţilor din Panonia este înăbuşită în anul 9.e.n., o parte a populaţiei este deportată iar zona a devenit o provincie romană cu consecinţe grave asupra siguranţei statului geţilor şi a istoriei neamului nostru.

Suetoniu a trăit între anii 75-160 e.n. ˇşi a ocupat funcţii importante în statul roman iar sub Hadrian 117-138, a fost secretar al cancelariei, căzut în dizgraţie tot sub acest împărat se retrage din viaţa publică şi începe să-şi scrie operele din care numai Vieţile cezarilor. Doisprezece cezari a reuşit să străbată timpul. Textul românesc este tradus după unul german apărut în anul 1908, iar acesta este tradus după un manuscris latin din secolul Xl. În Cartea a doua Divinul Augustus la 63 spune despre aranjamentul matrimonial al împăratului roman: „Cu Scribonia a avut o fată pe Iulia… Pe Iulia a căsătorit-o mai întâi cu Marcelus, fiul surorii sale Octavia, abia ieşit din vârsta copilăriei, după moartea lui Marcellus, cu M.

Agrippa obţinând de la sora sa să-i cedeze ginerele… Când Agrippa a murit, a căutat multă vreme, până şi în ordinul ecvestru, până să-l aleagă pe Tiberius ca fiu vitreg; l-a obligat să-şi abandoneze soţia deşi era însărcinată şi îi dăruise un copil. M. Antonius scrie că mai întâi i-o propusese pe Iulia fiului său Antonius, apoi lui Cotis, rege al geţilor şi că în aceeaşi perioadă îi ceruse în schimb regelui pe fiica acestuia în căsătorie". Prin anul 42 î.e.n. ˇOctavian Augustus se căsătoreşte cu Scribonia iar Iulia se naşte în anul 39 î.e.n.. În anul 38 se căsătoreşte cu Livia Drusila de la care nu a avut copii. În anul 25 î.e.n. ˇIulia este căsătorită cu M. C. Marcellus şi după moartea acestuia, în anul 21 se căsătoreşte cu Agrippa cu care are doi copii. Când generalul Agrippa moare în anul 12 î.e.n., Octavianus o căsătoreşte în anul 11 î.e.n. ˇpe Iulia cu viitorul împărat Tiberius. Tăbliţa 47 este dovada acestei combinaţii menţionată de Suetoniu şi pusă la cale de împăratul Octavianus Augustus în anii 12 î.e.n. ˇsau 11 î.e.n. ˇdupă moartea lui Agriipa.

Publius Ovidius Naso (43 î.e.n. ˇ– 17 e.n.) este cel mai bogat izvor de informaţii pentru strămoşii noştri din timpul lui Cotizo. După ce a încercat în zadar să-şi îmbuneze împăratul pentru a-i schimba locul exilului din cetatea Tomis, a învăţat limba geţilor şi a scris chiar poeme în această limbă. El nu pomeneşte niciodată pe daci, pentru el get sau dac sunt totuna.

Tristele ll „Eu numai fost-am trimis lângă a Istrului guri înşeptite,

Unde de-a Polului Nord geruri cumplite rebegesc.

De meterei, colchieni, de iazigi şi de a geţilor gloată,

Doar ale Istrului lat ape, adânci ne despart…"

Tristele lll „Am uitat până şi să vorbesc. Îmi sună mereu în urechi graiul tracic şi scitic şi mi se pare că pot să scriu versuri în metrica getilor. Crede-mă, mă tem să nu amestec vorbe latine cu vorbe din Pontus, pe care să le citeşti în scrisul meu. Dar, oricum ar fi, scrisoarea mea citeşte-o cu bunăvoinţă şi scuz-o pentru situaţia în care mă găsesc". Din acest text, poetul latin ne spune explicit că

limba geţilor putea fi ˇînţeleasă şi de către romani dacă se străduiau puţin, deci erau limbi înrudite cu rădăcină comună şi asta se cunoştea înaintea cuceririi parţiale a Getiei, zicere ieşită chiar de sub pana unui latin sadea şi nu de leprele care ˇs-au dat de ceasul morţii numai să ne facă mai latini decât latinii!

Tristele V, 7 „Vrei poate, să afli ce soi de oameni şi ce obiceiuri

Au tomitanii, ai mei concetăţeni de acum?

Coasta aceasta măcar că-ntre geţi şi-ntre greci e-mpărţită,

Însă de geţii rebeli pare să ţină mai mult.

Vezi într-un număr mai mare, pe geţi şi sarmati, ce, călare,

Vin şi se duc tot foind prin a oraşului străzi.

Nu e niciunul din ei să nu poarte în spate o tolbă,

Arc şi săgeţi ce la vârf unse-s cu fiere de şerpi.

Chip fioros, glasul crunt, icoana lui Marte întreagă;

Barba şi pletele lor n-au fost tăiate nicicând.

Mâna deprinsă le e să-nfigă în duşmani cuţitul,

Care la orice barbar stă lângă şold în chimir.

…

Paloşul lor tăios biruie orişice drept.

Largii nădragi şi cojocul de ger îi păzesc anevoie.

Iar fiorosul lor chip e acoperit de lung păr.

Doar la puţini mai găseşti vreo urmă de limbă grecească,

Schimonosită şi ea de al barbarului glas.

Printre norodul de aici nu se află niciunul să poată

Spune în graiul latin cel mai simplu cuvânt.”.

Lingviştii români şi istoricii din aceeaşi tagmă spun că toţi geţii ştiau să behăie numai după cum se cânta şi se auzea la Roma! Pârvan în nebunia lui tracistă şi a trădării de Neam şi Ţară clocită în şărpărie sionistă, spune că geţii erau latinizaţi chiar înainte de a veni romanii să-i uşureze de aurul şi argintul pe care îl aveau. Şi în prezent făuritorii de istorii şi limbiştii, scot din closetul latinităţii hârdaie de căcat pe care îl degustă o viaţă spunând că aşa au

procedat şi geţii latinizându-se prin comerţ şi paznici de gură-cască la haznaua altora! Vedeţi întunecaţilor că chiar un latin v-a dat în gât cu ticăloşiile voastre!

Tristele V, 10 „Doar câte unul cutează să lucre pământul; sărmanul

Ară c-o mână pe plug şi cu cealaltă pe arc,

Cântă-n[˘oifat pe-al său nai, ce-i lipit doar cu smoală, păstorul

Şi de războaie se tem oile-aici nu de lup.

Zidul acesta ne păzeşte şi chiar între noi ducem teama

Liftei barbare de-aici amestecate cu greci,

Căci locuiesc împreună cu noi de-a valma barbarii,

Care în oraş stăpânesc cele mai multe clădiri.

…

Chiar şi acei pe care îi crezi că-s de viţă grecească, în

Loc de costum strămoşesc poartă nădragi persiani.

Ei se-nţeleg între ei printr-o limbă ce-i leagă-ntre dânşii;

Eu doar prin semne le-arăt ceea ce vreau să le spun,

Eu sunt aicea barbar că nu-s priceput de niciunul”.

Până şi grecii şi-au amestecat limba cu a geţilor şi nicidecum invers cum ar fi trebuit să se întâmple după planul Satanei.

Pontice ll, 9, Lui Cotys se vrea o scrisorică din partea surghiunitului către conducătorul geţilor. „Odraslă de regi, Cotys, a cărui origine nobilă se ridică până la Eumolpus, dacă cumva vocea faimei va fi ajuns până la urechile tale că ęu mă găsesc surghiunit în vecinătatea imp˘eriului tău, tu care eşti cel mai blând dintre toţi principii, ascultă grasul celui ce te roagă şi dă o mână de ajutor, dacă poţi, şi tu o poţi, unui proscris. Strălucirea neamului tău îţi impune aceasta, este datoria neamului nobil ce scoboară din zei, ţi-o pretinde aceasta insuşi Eumolpus preastrălucitul părinte al neamului, ţi-o pretinde aceasta însuşi Erichtonius, înaintea lui Eumolpus… Si tu chiar Cotys, odraslă demnă de părintele tău, dă o mână de ajutor unui exilat ce se găseşte în tabăra ta. Întind braţele

rugătoare către tine, ca poet către poet – Ad vadem oratia brachia tendo!” Ovidiu spune că Eumolpos este strămoşul ancestral al neamului lui Cotiso, adică al geţilor şi nimeni nu l-a acuzat că a băut prea multă aghiazmă! Eumolpizii erau slujitorii traci ai templului din Eleusis înfiinţat după Pausanias, de către hiperboreeni, adică geţii din nordul Istrului care erau vecinii poetului. Rufus Festus spune că Eumolpiada era vechea denumire pentru oraşul macedonean Philipopolis.

Pontice lll, 2 „Aici vă cunosc acum şi sauromaţii şi geţii, iar cetele de barbari laudă un astfel de curaj. Când acum de curând am adus vorba despre cinstea noastră (căci am învăţat să vorbesc în limba geţilor şi a sarmaţilor) un oarecare moşneag ce se găsea din întâmplare în acea mulţime, la vorbele mele a răspuns următoarele: Şi noi, străine, pe care recele Istru ne ţine departe de voi, ştim bine ce înseamnă numele de prieten. Există un loc în Sciţia, cei bătrâni o numeau Taurida, care nu este prea departe de pământul getic. Eu m-am născut acolo, şi nu mă ruşinez de patria mea. Poporul de acolo se închină surorii lui Apollo… După ce a isprăvit povestea (lui Oreste şi a Ifigeniei), lăudară cu toţii faptele şi frumoasa bună credinţă. Nu-i de mirat cum chiar în această regiune, care nu este alta mai sălbatică, numele de prieten atinge sufletele cele mai barbare”.

Ponticele lll 4 „Nici vorbele mele nu le citeşti, ale mele care sunt surghiunit la Istru, fluviu din care beau geţii ce cu greu se supun Acesta este cuvântul lui Dumnezeu: Dumenzeu este în inima noastră, aceasta le prezic, acestea le profeţesc la îndemnul zeului”.

Pontice lV, 7 „Vezi cu ochii tăi că marea-i îngheţată de ger, vezi cu ochii tăi că vinul se întăreşte de frigul cel aspru. Vezi cu ochii tăi cum ţăranul iazig mână carul încărcat prin mijlocul apelor Istrului”.

Pontice lV, 13 „Ah, mi-e ruşine dar am compus un poem şi în limba geţilor şi vorbele barbare le-am modulat după ritmul latin. Şi am plăcut – felicită-mă – şi am început să-mi câştig faimă de poet printre neumanii geţi. Vrei să

cunoşti subiectul? Am cântat meritele cezarului. La noutatea mea ˇs-a adăugat şi divinitatea zeului, căci am arătat că trupul lui August este muritor, dar sufletul său ˇs-a ridicat la cerul cel înalt. (Augustus a murit în anul 14 e.n.) ... Aşa a spus el, dar eu, prea-scumpule prieten, mă văd surghiunit de şase ani sub polul îngheţat". Atâtea spune surghiunitul poet despre strămoşii noştri, informaţii ocultate până în prezent, încât îţi vine să pui mâna pe ciomag şi să dai la mir până oboseşti! Ardă-v-ar para focului nefârtaţilor, sunteţi mai răi decât răii răilor. Asta-i cultura golănimii boulene, cap pătrat şi-n nas cu pene. Dacă nu ştii, este un păcat ce trebuie iertat, dar dacă nu vrei să ştii este o ticăloşie care trebuie pedepsită!

Biseto ll – mato, conducător al geţilor (15 e.n? – 30 e.n.), îl ajută pe Dapisiu în confruntarea cu murdara Romă (T 51) iar situaţia devine tot mai grea. Mesia se află sub influenţa militară a Romei chiar dacă geţii din nordul Istrului nu acceptă ruperea gliei străbune în bucăţi după poftele oricărui tripe lele. Dio Cassius ne lasă informaţii nu prea sigure despre campania lui Crassus împotriva geţilor şi bastarnilor din anul 29 e.n. ˇEl spune că războiul a început după ce geţii şi bastarnii au atacat pe protejatul lor Rolex ce se ţinea tare undeva pe la gurile Dunării. În realitate bastarnii şi geţii au atacat Mesia în centru, iar acest Rolex apare pe tăbliţă cu numele de Orolo care a refuzat să mai plătească birurile către Sarmisetuzo. Revolta lui este reprimată de boero Biseto ll ca mato al geţilor fără a se preciza rezultatele. Dio Cassius ne spune că acest Rolex simţind presiunea coaliţiei geto-bastarne cheamă în ajutor pe romani care nimicesc oştile lui Dapix şi Zyraxes cucerind şi dabele lor situate tot la gurile Dunării. Dar aceştia erau doi conducători locali din Muntenia şi fiind ajutaţi de boero Biseto ll ˇs-au confruntat în anul 29 e.n. ˇcu romanii, iar în anul 30 ajung amândoi mato. De aici trebuie să tragem concluzia că la acea dată Mesia nu era provincie romană. „Poetul Udruoe spune să nu te temi de zoile grase. Du-te ca un conducător de oaste şi ocrotitor dar să fii aspru ca vântul de iarnă boero Biseto

şi să nu arăţi îngăduinţă. Este o pleavă deasă aceşti jeleri care nu-şi plătesc dările în cereale şi trebuie adusă la ascultare. Anul trecut a fost ceartă şi a ieşit cu lovituri între murdara Romă şi Dapisiu dar eu am mers cu omenie şi credinţă în sfânta cruce pentru a-l sprijini. Când ei dormeau i-am înconjurat în linişte cu oaste pe jeleri şi i-am zdrobit până ce doi prăpădiţi, au vorbit în şoaptă şi împreună cu Ilo au luat un ştergar şi ˇs-au lăsat prinşi de boero Biseto. Orolio iarăşi a uns cu murdărie oala pentru mâncare cum spune sfântul G. Împreună cu credinciosul Beriso carpul, eu boero Biseto am purces să-l strâng cu război, să-l iau şi să-l duc pe acest om încăpăţânat Deugeo şi neamul lui care au ieşit plini de teamă căutându-şi dosire/scăparea la temelia cetăţii Sarmisetuzo. Pe întunecat când toată lumea dormea cui, boero Biseto nu a fost luat de somn. Ieri seară i-am luat cu luptă tare şi i-am hărţuit fără odihnă pe ei". Pentru boero Biseto ll vremurile nu au fost liniştite astfel că ˇs-a pomenit cu o revoltă chiar în cetatea Sarmisetuzo când el bătea război cu geţii lui Orolio şi cu romanii în Mesia. În anul 30 e.n. ˇdatorită stării grave a sănătăţii pentru că mergea foarte greu, boero Biseto ll este înlocuit de către dage balo (T 57) prin Dapisiu şi Zoirasieo.

Dapisiu şi Zoirasieo – mato (30 – 45?) conducători ai geţilor (T 60) au avut lupte neîntrerupte cu romanii la care participă alături de geţi şi iazigi, sarmaţi, roxolani, sciţi, bastarni. Violenţa luptelor este prinsă în această tăbliţă unde nesăbuinţa unui comandant get a dus la distrugerea polcului. Pedeapsa este aspră şi pilduitoare. „Zisa (judecata) cetăţii geţilor este plină de durere şi te ceartă pe tine în slujbă să dai socoteală pentru polc. După înţelepciunea sinceră a sfântului Zoe, ai jertfit oastea neamului cu o ciudă nemăsurată pentru care trebuie să răspunzi. Cât timp vei sta în cetatea getă vei fi lovit şi gonit cu murdărie şi îi vom da acestui aducător de rele, pâine subţire şi mică, tare ca osul. Zabelo, vei da pintenii cu care te-am numit comandant pe care ţi-i vom lega de cap să fii alergat. La sărbătorile neamului toţi geţii să aibă

întâietate în faţa acestui om încăpăţinat. Conducători şi preoţi judecători Dapisio împreună cu Zoirasieo. Adusă nouă şi privită cu atenţie vie, a fost cercetată de sărbătoarea Pălii şi unsă cu semnul crucii. Acest înfumurat a fost trântit şi târât apoi alergat şi gonit cu biciul pentru că este un nimic. Iată Zoe! acest nimic este ori caca ori maca/raţă". Tăbliţa 60 povesteşte despre o solie trimisă de Dapisiu la sciţii din cetatea Grono pentru a plăti în groşi solda cuvenită armatei acestui neam angajată să-i sprijine pe geţi. Tot din această tăbliţă aflăm că Dapiseu era acum singur conducător al geţilor, Zoirasieo ori a dispărut de moarte bună ori i-a făcut felul cel care a rămas mato. Numele monezii geţilor ˟s-a păstrat mult timp pe teritoriul locuit de români pentru că în perioada feudală a circulat în Ţările Române, Ungaria şi Polonia o monedă cu numele de groşi. Romanii strâng tot mai mult laţul în jurul geţilor, dar nici în neamul lor nu este linişte, dihonia are cuiburi neştiute.

Şi Iordanes în Getica la 67-73 aminteşte acest fel de ierarhii în conducerea geţilor scriind: „Iar după moartea lui Deceneu, ei au avut în aproape aceeaşi veneraţie pe Comosicus, fiind[ɔr era tot aşa de iscusit. Acesta era considerat la ei şi ca rege şi ca preot suprem şi ca judecător, datorită priceperii sale şi împărţea dreptate poporului ca ultimă instanţă". După cum vedem din scrierea lui Iordanes de la mijlocul secolului Vl, încă se mai ştia despre structurile de putere din conducerea statului get, însă numele personajelor ˟s-ar putea să fie născocite fiind[ɔr nu se găsesc pe tăbliţe!

Bilteo – mato, conducător al geţilor (45 e.n? – 60 e.n?) cum arată tăbliţa 62, nu are linişte. Îl pedepseşte pe Dapisiu (tatăl lui Ili) şi tot neamului lui considerându-l uzurpator al funcţiei de mato. Ţăranii se răscoală datorită greutăţilor şi iarăşi o iau razna din cauza beţiei cu mursă iar conducătorul trebuie să-i aducă [u sabia la ascultare. În timpul campaniei militare soţia lui dă în sminteală şi este pierdută fiind[ɔr i ˟s-a terminat caierul zilelor.

Gezino – mato, conducătorul geţilor (60 e.n. ˟– 89

e.n.) trebuie să facă faţă unor atacuri repetate ale romanilor care urmăresc să-i supună neamul. Se fac pregătiri militare intense pentru confruntările cu acest duşman fără linişte (tăbliţa 64). Dage balo dă breslei boiangiilor spre prelucrare în folosul armatei, pânză dar calitatea lucrării este jalnică. Şmecherii sunt amendaţi, atelierul închis iar lucrarea este refăcută de meseriaşii din Sibiu (tăbliţa 63). În anii 52-53 e.n. ˇromanii construiesc pe malul drept al Istrului fortificaţii puternice care să supravegheze populaţia de pe ambele maluri ale fluviului. În anii 68-69 e.n. ˇgeţii şi sarmaţii atacă puternic toate aliniamentele strategice din Mesia şi le controlează câteva luni dar venirea primăverii îi lasă pe romani mai liberi în mişcări şi reuşesc să îi arunce peste Istru în nord, pe năvălitori.

De la Cornelius Tacitus (54-119 e.n.) ne-au rămas informaţii despre strămoşii noştri referitoare la aceste evenimente în De moribus Germanorum şi Historiae l, 79: „Lumea fiind preocupată numai de războaiele civile, nimănui nu-i mai era aminte de treburile din afară. De aceea roxolanii, un popor sarmatic, de un mare curaj, după ce în iarna trecută tăiase în bucăţi două cohorte romane, făcură o invazie în Moesia. Erau nouă mii de călăreţi, mândri de îndrăzneala lor firească, de reuşita lor şi care se gândeau mai mult la pradă decât la luptă. Pe când ei se găseau risipiţi după jafuri, legiunea a treia, căzu deodată asupra lor, nimicindu-i”. Şi mai departe în Historiae găsim la Lll, 46 alte date şi fapte privitoare la trecutul nostru atât de întunecat de lifte trădătoare de Neam şi Ţară: „În acelaşi timp izbucni o răscoală şi în Germania (primăvara anului 69 – toamna anului 70), încurajată de laşitatea comandanţilor şi de revolta soldaţilor. Atacul inamicilor şi perfidia aliaţilor adusese statul în marginea prăpastiei. A pornit mişcare şi poporul dacilor, un neam de oameni niciodată credincioşi. După ce ˇs-a retras armata din Moesia, ei n-au mai avut nicio teamă. Dar deocamdată ei priveau liniştiţi la treburile noastre, când însă aflară că întreaga Italie ˇs-a aprins în flacăra războiului şi că tot imp

˘eriul roman ˘s-a înarmat împotriva sa însăşi, au atacat tabăra de iarnă a cohortelor şi a cavaleriei şi puseră stăpânire pe ambele maluri ale Dunării. Şi se pregăteau să distrugă chiar tabăra legiunilor”. Mai departe avem în Historiae la LV, 54: „Galii prinseră curaj socotind că soarta armatelor noastre este pretutindeni aceeaşi, căci se lăţise zvonul că taberele de iarnă din Moesia şi din Panonia ar fi fost înconjurate de sarmaţi şi de daci, asemenea lucruri se plănuise şi în provincia Britania”.

În iarna 69-70 acţiunea geţilor şi sarmaţilor se repetă punând la grea încercare armata romană, care reuşeşte cu mari eforturi să-i întoarcă înapoi peste Istru. Între anii 77-85 se dau lupte crâncene între geţi şi romani atât la nord de Istru cât şi la sud în toată Mesia. În anul 85 se dau primele lupte dintre armata romană condusă de Cornelius Fuscus şi armata geţilor condusă de Gezino şi basileul Diogio. Se face o adevărată mobilizare generală a neamului geţilor chemându-se la arme oastea gloatei (tăbliţa 65). Geţii sunt înfrânţi şi plătesc un preţ foarte mare pentru răscumpărarea nobililor căzuţi prizonieri la romani. Diogio are şi el parte de această soartă ingrată. Vinovat de nenorocire este găsit românul Sandu Pantelo care a adus-o pe tavă după cum spune conducătorul Gezino. Matei a fost şi el judecat pentru că în toiul luptei l-a părăsit pe Diogio care a ajuns prizonier la Fuscus. După refacerea armatei geţilor, Diogio îl înfrânge pe Fuscus, îl prinde şi îl scurtează de cap în anul 88 cum minte Dio Cassius (155-240) în Istoria romană dar Suetoniu care a fost contemporanul acestor fapte ne scrie altceva. Romanii sunt buimăciţi de cerbicia geţilor care luptă pentru apărarea gliei străbune şi sângele care nu mai conteneşte. La Istru vine chiar împăratul Domiţian dar prevăzător, stă mai în spate şi trimite să ceară socoteală geţilor pe Tettius Iulianus care îl înfrânge pe Diogio în anul 89 e.n. ˘la Tapae. Pacea cu romanii se încheie în cetatea Panonia, iar solia geţilor este condusă de nobilul Diegis după cum spun izvoarele romane, adică basileul Diegio sau Diogiocum este scris pe tăbliţe şi care va deveni mato după

întoarcerea la Sarmisetuzo.

Suetoniu comentează războiul romanilor conduşi de împăratul Domitian împotriva geţilor în scriereaVieţile cezarilor. Doisprezece cezari şi în Cartea a opta găsim la paragraful 6 următoarele: „A întreprins mai multe expediţii, parte din voinţa lui, parte din necesitate: din voinţa lui împotriva caţilor iar din necesitate una împotriva sarmaţilor care masacraseră o legiune cu comandantul ei; împotriva dacilor a dus două campanii, prima după înfrângerea consulului Appius Sabinus, a doua după cea a lui Cornelius Fuscus, prefectul cohortelor pretoriene, căruia îi încredinţase comanda supremă. A celebrat două triumfuri asupra caţilor şi asupra dacilor, după succese şi eşecuri alternative; după victoria asupra sarmaţilor ˚s-a limitat numai să-i ducă lui Jupiter Capitolinul o coroană de aur”.

Suetoniu scrie că a fost învins de daci în primul război Appius Sabinus iar Cornelius Fuscus i-a învins pe daci. În urma acestei victorii Domiţian a primit un triumf din partea senatului. Afirmaţiile lui Suetoniu îl fac pe Dio Cassius de mare mincinos şi urâcios, dar nu ne-ar păsa prea mult dacă nemernicia nu ar falsifica istoria noastră veche. Iar informaţiile lui Suetoniu sunt confirmate şi chiar completate de cele aflate pe tăbliţele de plumb ale strămoşilor noştri şi ţinute încă ascunse bine în întunericul Institutului de Arheologie din Bucureşti. Pacea încheiată de geţi cu romanii a fost negociată de către dage balo numai cu Fuscus (T 68, 70) iar o delegaţie a geţilor a fost trimisă într-adevăr la Roma pentru a se consemna încheierea războiului. Tăbliţa 69 arată frământările prin care trecea neamul get datorită condiţiilor grele impuse de Fuscus pentru încheierea războiului. Iar tăbliţa 66 spune că au căzut în mâinile romanilor mulţi dintre nobilii adunării neamului care au fost răscumpăraţi cu bani strânşi şi de la populaţia ţării.

Tăbliţele şi textul lui Suetoniu arată fără putinţă de tăgadă că Dio Cassius a minţit când a scris despre aceste evenimente. Numai nebunii sau secăturile se sumeţesc şi

spun că Domiţian care participase la luptele de la Dunăre, nu ştia cine era conducătorul geţilor cu care a încheiat pacea şi căruia i-a dat diadema de rege!

Despre aceste fapte povestite de tăbliţe, Dio Cassius nu aminteşte deloc pentru a nu fi obligat să-i recunoască lui Domiţian ceva merite! Tăbliţele geţilor nu pomenesc de Tettius Iulianus, generalul roman care l-ar fi ˇînvins pe Decebal după cum scrie Cassius, dar nici Suetoniu nu îl aminteşte ceea ce însemnă că trebuie să-i mai punem în cârcă încă o minciună lui Cassius. Când solia geţilor merge la Domiţian să încheie pace, Dio Cassius spune că era formată din „Diegis cu câţiva bărbaţi comaţi" trimisă de Decebal, regele dacilor care refuzase să vină la tratative iar la pacea cu Traian, acelaşi „Decebal trimise, chiar înainte de a fi fost învins, o deputaţiune, nu dintre comaţi, ca mai înainte, ci dintre principalii pileati". Aici se vede minciuna şi răutatea istoricului roman, lui Domiţian i se trimite o delegaţie condusă de un rândaş însoţit de câţiva păstori cum vrea să credem Dio Cassius iar când e vorba de Traian, vin cei mai de seamă geţi să i se închine, chiar înainte de a fi fost învinşi, iar Decebal se grăbea şi el să facă acelaşi lucru dar încă nu îşi terminase de înfăşurat nojiţele de la opinci! Noi trebuie să credem după spusa mincinosului roman Cassius, că pe Domiţian nu îl luau în seamă nici comaţii geţi şi nici curcile plouate, iar pe Traian îl respectau toţi ca pe un zeu inclusiv Decebal care ceruse să fie primit de către augusta săndăluţă: „se dusese la Traian, după ce se aruncase la pământ, i se închinase şi depusese armele", să-i arate împăratului roman ce bine stau geţii cu flotările. Prea aduce a cultul personalităţii toată scriitura iar noi românii de astăzi avem o experienţă recentă pe acest tărâm!

Despre pacea încheiată cu romanii, Dio Cassius spune: „… Domiţian puse diadema pe capul lui Diegis, ca şi când ar fi ˇînvins şi că putea să dea un rege dacilor, distribui soldaţilor onoruri şi bani şi trimise la Roma, ca învingător, între altele, delegaţi de ai lui Decebal şi o scrisoare ca din partea acestuia, dar care se zicea că a fost

plăsmuită de el”. Păcătos cum a fost şi mincinos aşijderea, a spus adevărul fără să vrea; într-adevăr Diogio a fost cel care a încheiat pacea cu romanii în Panonia iar dage balo a trimis o delegaţie la Roma pentru a confirma actul perfectat. Tăbliţa 70 completează aceste informaţii astfel: „Zisa/judecata nobilei noastre adunări. Neîncrederea românilor să se oprească. Fiecare familie are datoria de a avea încredere în adunarea noastră care vrea să trimită la Roma o delegaţie să se audă şi glasul Sarmisetuzei. Să cerceteze solii chipul îngerilor de pe cer astfel ca pentru toţi să fie pace. Ura este ca o pisică cum spune adesea sfântul Zabelo. Trasă/turnată în Sfânta Geţie şi gravată cu cui de getul Zurobado”.

Dar minciuna magistrului Cassius mai are o însăilătură tâmpită, Dacia avea după pacea cu Domiţian doi regi; Diegis care a primit diadema de la împăratul Domitian şi Decebal ca rege al dacilor deşi ei nu aveau rege ci conducător confirmat de dage balo sau Frăţia Celui Ales, şi care nu a vrut din dispreţ să-l vadă pe împăratul roman la faţă, după spusa lui Cassius!

Măi să fie, iese părul prin scufie şi prostia prin călcâie!

Diogio – mato, ultimul conducător al geţilor/rumunilor (89 e.n. ˟– 106 e.n.) chiar de la început are parte de videnii care urmăreau să-l elimine din structurile de putere. Când se afla în cetatea Panonia, trimis de Gezino pentru încheierea păcii cu romanii lui Domitian, acasă un pezevenchi cu gândul şui, ˟s-a vrut chiar moţul neamului. A îmbrobodit dage balo că Diogio odată dus în gura lupului nu are cum să se mai întoarcă înapoi fiind[ɔ dihania stă foarte bine cu dantura şi, ar fi mai înţelept ca adunarea neamului să-l aleagă pe el ca mato. Apoi repejor, pentru a da putere şmecheriei, a bătut un medalion cu chipul său şi textul care consfinţea noul statut social. Când Diogio ˟s-a întors din afacerile lui cu romanii şi a constatat mişelia, rău ˟s-a supărat (tăbliţa 71) pe Pantelo Goe, făptuitorul mârşăviei şi amarnic l-a pedepsit. „Eu am strâns în jurul nostru nobila adunare a

neamului străbun ca să ducă ţu tobe plângerea şi să o dea lui Zabelio. El va pune pe cântar şi va judeca murdara poveste. Această pânză netigită (gogomănie) pentru şters picioarele ne-a dat-o românului Pantelo Goie. Să fie prins la moşia lui, să-l luaţi şi să-l aduceţi la strălucita Sarmisetuzo a geţilor. Vita murdară din el, cu coarnele îndoite înapoi să-şi pună pe cap miţe de oaie cât eu voi sta în fruntea adunării. După noua trasă (judecată) vei fi luat şi gonit Goe şi vei pieri sărac pentru că eşti un gunoi viu. Renunţă la jumătate din îngânfarea ta şi cere-i îndurare lui Diegio. Să nu-ı mai bâzâi (sâcâi) pe dreptcredincioşii adunării (preoţii judecători) !”

În istoria noastră adevărată există nişte informaţii foarte ciudate privind vizita unui general chinez la Sarmisetuza pe timpul lui mato Diogio. Deşi ele puteau fi verificate cu date venite din alte izvoare, nimeni nu ˇs-a pus pentru un asemenea zbucium să nu-ı obosească prea rău scăfârlia! Am ˇs-o fac eu să le mai aduc încă o supărare întunecaţilor şi trădătorilor de Neam şi Ţară!

În nişte cronici chinezeşti din secolul ll, se scrie că în 97 al erei noastre generalul lor Ban Chao Shan a traversat munţii Tian şi Pamir, cu o armată de 70000 de oameni pornind într-o campanie împotriva triburilor Xiongnu care se ţineau tare zburdalnice şi neascultătoare. El şi-a continuat marşul spre vest dar în scop comercial ajungând până la Marea Caspică apoi ˇs-a îndreptat spre Parţia. Pentru a cerceta lumea nevăzută de la soare-apune, a trimis solie pe generalul Gan Ying la regatul Daqin, pe care toţi culturnicii pricepuţi ai celor din vest – la noi este mucles – spun că este impˇeriul roman. Eu cred că este Getia sauDacia (Dacin după zisa chinezilor) cum îi spuneau în acele vremuri romanii, mare parte din greci şi, după ei cam toţi locuitorii impˇeriului.

În cronicile Weilue (Scurtă relatare despre dinastia Wei) scrisă în secolul lll şi Hou Hanshu (Istoria dinastiei Han Tarzie) scrisă în secolul Vl care au folosit informaţii din această călătorie se afirmă că „Marea de Vest” este Marea Neagră, iar numele Daqin, ei l-au folosit şi pentru

imp˘eriul roman până în Evul Mediu, însă el apare în respectivul text şi cu numele Lichien. Cred că acesta este adevărul fiind[ə- din vestul Mării Negre se poate ajunge uşor în Parţia unde erau găzduiţi chinezii, pe care negustorii parţi i-au speriat că nu pot ajunge în inima imp ˘eriului la Roma, dar le pot spune ei cam tot ceea ce vreau să ştie şşi ceva pe deasupra nmai să-i asculte cu urechile ciulite. Solul Gan Ying care a ajuns în partea de vest a Mării Negre a cules de la localnici informaţii care stau la baza celor două cronici menţionate unde se găsesc referiri la ţara Daqin. Să luăm aminte ce zic aceste cronici chinezeşti.

Despre locuitorii ţării Daqin/Dacin spun că sunt înalţi şi cinstiţi, caracteristică pe care o aminteşte şi Herodot despre geţi că sunt cei mai cinstiţi şi mai viteji oameni cunoscuţi. Ţara este condusă de o căpetenie, aleasă – deci nu aveau regalitate – care nu domneşte pe viaţă, ci poate fi schimbată dacă semnele divine o cer. Tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia ne arată că nu numai semnele divine i-au schimbat pe mato, ci şi răutăţile oamenilor sau vremurile care erau năprasnice uneori. Cronicile nu ne mai spun cine ungea pe „rege” dar pe tăbliţe aflăm că el era ales de *dage balo* şi confirmat de **ede** în frunte cu Ili. Pe lângă „rege”, cum l-au numit ei pe conducătorul geţilor, era un grup de 36 de căpetenii militare care se sfătuiau în treburile ţării. Acest consiliu militar este numit pe tăbliţe soto balo sau soţii şarpelui de lumină, simbol ce l-au pus cu mare drag şi pe steagul lor. Numărul sacru de 36 apare pe T 43 sub forma unor bumbişori aşezaţi simbolizând o lună din calendarul religios, unde săptămânile erau de 9 zile. Tot aici cronicile amintesc de un departament al arhivelor, adică ceea ce ˘s-a descoperit la Sinaia, iar ostaşii lui Ucigă-l Toaca au zis că românii nu trebuie să-şi cunoască Adevărata Istorie, făcându-le pe cele mai multe dispărute, câteva sute după mărturiile celor din muzeu care le-au văzut în perioada interbelică, iar cele rămase stau numai sub lacăt şi vorbă de hulă!

Despre capitala ţării pe care au cronicile numit-o „O

tu”, scriu că era înconjurată de ziduri mari de piatră aşa cum au fost şi cetăţile strămoşilor noştri din munţii Orăştiei. Dacă plecăm de la constatarea că chinezii nu pronunţau consoana r, iar textele au fost scrise la 200 de ani după vizita generalului Gan Ying în vestul Mării Negre şi că informaţiile culese au fost prin viu grai, atunci Orăştia noastră prin eliminarea literei r şi „rânduiala” după fonetica chineză, a devenit „O tu” în cronicile lor. El mai poate veni din cuvântul „oţoi” a se fuduli, a se îndârji, fiind[ɔ cetatea Sarmisetuza era considerată mândria neamului get. Iar numele de Orăştie, vine din cuvintele vechi uraş/oraș: teritoriu, pământ, ascuns + die: sacru, sfânt; şi chiar aşa era considerat întreg teritoriu al Geţiei, cu osebire capitala unde se afla şi centrul religios al Neamului Scoborâtor din Zei, dar şi sediul Frăţiei Celui Ales. Numele capitalei scris în cronicile chinezilor mai poate veni de la cei care îi tălmăceau limba rumună, nedumeriţilor musafiri şi le-au spus despre aceasta că este cetatea lui Dumnezeu, sau luminată de Sfântul Soare pe care alţii îl ştiau de Otu sau Utu.

Capitala era compusă dintr-un sediu central şi patru palate separate depărtate între ele având un perimetru de 100 de li (41,6 km), iar „regele” stătea în fiecare câte o zi. Numai Sarmisetuza are în jurul ei cetăţile puternice cu ziduri de piatră de la Costeşti, Blidaru, Cetatea Vârful lui Hulpe, Piatra Roşie, precum şi aşezarea civilă de la Feţele Albe. Drumul între aceste cetăţi ale geţilor este cam de 40 km.

Ţara Daqin era foarte bogată în aur şi argint iar locuitorii cultivau cinci feluri de cereale, având mult grâu şi mâncare ieftină. Locuitorii sunt primitori, iar când la hotar sosesc soli din tarile vecine, li se trimit cai de poştă, pentru a ajunge în capitală, unde „regele” le face daruri în aur. În ţară nu se aude de hoţie şi tâlhărie aşa cum scria şi Herodot despre geţi. Foloseau sistemul zecimal în schimburile comerciale, unde un ban de aur era cât zece de argint. Ca să ajungi în ţara Daqin poţi merge şi pe uscat din Persia, înconjurând marea pe la nord. Ori numai Marea

Neagră putea fi ˣînconjurată din Persia pe la nord ca să ajungi în Getia, fiind[ɔ- la Roma nu puteai ajunge decât peste Marea Mediterană.

Începând cu mijlocul secolului Vl, când „creştinii nestorieni” au început să se aşeze de-a lungul drumului mătăsii, chinezii i-au numit şi pe aceştia tot daqin, dar i-au mai scris şi Ta-chin sau Ta-Tsin. Însă tărâmul populaţiei tocare care este situat pe drumul mătăsii, în nord-vestul Chinei, se numea şi Tarim, care după limba chineză poate fi citit şi Ta-Chin. Iar Ta-Tsin se apropie de Tătân de la noi cu sensul de tată, părinte, bătrân. În budismul tibetan, ei aveau un fel de îngeri pe care îi numeau daqin/dakin sau dacin cum trebuie citit şi cuvântul chinez. Aceste fiinţe cereşti erau păzitori ai porţilor cerurilor. Lama tibetani spun cu mare mândre că toată înţelepciunea le-a venit dintr-o ţară din vest cu multe păduri aşezată lângă un mare râu unde este şi muntele Meru sau Cetatea lui Senta/Dumnezeu, adică bătrânul Ziditor care a dat lumii înţelepciunea. Istoric, budismul a apărut în Tibet în secolele lV – V venind de undeva din vestul îndepărtat, iar în noua patrie a prosperat devenind religie oficială în secolul Vll sub împăratul Srontszangambo, şi cam în acelaşi timp cultul apare şi la chinezi.

Dar aceste plaiuri binecuvânatate de Tatăl Ceresc amintite de budiştii din Tibet sunt chiar cele mioritice. Într-un vers din ritualul Scaloianului practicat vara în Dobrogea, se aminteşte despre păpuşa din lut că este „trupuşor de dician” adică din pământul sfânt sau Ţara Sfântă Dacia, după zisa celor care ne-au falsificat istoria.

Urmele „bisericii nestoriene” se mai găsesc în China de azi prin Pagoda situată în provincia Shaanxi, la aproximativ doi kilometri la vest de templul Louguantai. Biserica şi mănăstirea au fost construite pe la anii 640 de misionari „nestorieni”, dar cultul a fost interzis în anul 835, iar clădirea a intrat în patrimoniul confucianist.

O dovadă mai importantă este „Stela nestoriană” care a fost ridicată în anul 781 fiind dintr-un bloc de calcar de 279 cm înălţime cu un text în limbile chineză şi siriacă

adică aramaică. Aceasta arată că iniţial biserica nestoriană a primit recunoaştere de la împăratul Taizong, ca urmare a eforturilor misionare creştine întreprinse de călugărul Alopen în anul 635. Îngropată în 845, probabil în timpul interdicţiei acestui cult, stela a fost redescoperită abia în 1625. Această stelă ne arată că „nestorienii” nu practicau iudeo-creştinismul, ci creştinismul arimin şi tot de la ei vine Cartea lui Eno care se află în Biblioteca Habsburgilor din Viena.

Invocarea lui Dumnezeu se face prin expresia „Ocrotitor adevărat” nu stăpân ca în iahwism, textul făcând referiri la Facere, cruce, şi botez. Este amintit fondatorul frăţiei nestoriene în China, călugărul Aloben scris şi Alopen, Aluoben, Aloben, Oloben, Olopen, Olopan. Stela descrie „religia înţelepciunii” aşa cum erau numiţi şi practicanţii religiei geţilor subliniind Treimea şi Întruparea, dar nu este nimic despre răstignirea lui Cristos sau învierea lui, pentru că el şi născocirile puse pe seama lui de către ivriţi nu existau în cultul geţilor. Că mint pricepuţii culturnici când spun că în China au poposit ceva eretici nestorieni, le amintesc celor pricepuţi la toate că patriarhul Nestorie al Constantinopolului (386-451), de unde ˇs-a pornit zurba, atribuia lui Iisus două esenţe: una umană (omul Iisus) şi una divină (Logosul, Cuvântul, Cristos). Natura umană este distinctă şi independentă; de aceea, în Iisus ar fi existat două subiecte: persoana divină a Fiului lui Dumnezeu, născut din Dumnezeu-Tatăl şi persoana uman-istorică, care ˇs-a născut din Maria. Nestorianismul a fost condamnat de Conciliul Ecumenic de la Efes (431) pentru că refuza Mariei titlul de „Născătoare de Dumnezeu” sau „Maica Domnului”. Cine vrea şi altă dovadă a minciunii groteşti scrisă de pricepuţii în vedenii şi revelaţii satanist-cretine, să-şi bage capul în propriul dos şi va descoperi totul ori poate ceva chiar mai deocheat pe deasupra.

Toate aceste informaţii arătate mai sus, dovedesc fără putinţă de tăgadă că cele două cronici chineze se referă la Geţia din timpul lui mato Diogio, nu la impˇeriul

roman cum susţin cei cu rât subţire şi obraz de porc mistreţ.

Anii 101 şi 102 au însemnat lupte crâncene între rumunii/geţii lui Diogio şi romani atât la sudul Istrului cât şi în munţii din apropierea Sarmisetuzei. Situaţia era disperată şi conducătorul neamului străbun se vede obligat să ceară pace pentru a încerca în răgazul obţinut să-şi refacă armata şi sistemul de apărare din munţi. Conştient că Roma vrea să ocupe şi să distrugă puterea rumunilor, Diogio trimite pe basileul Duro Cozen la neamurile geţilor din Mesia să se răscoale împotriva romanilor. Sarmisetuza este supravegheată şi încercuită de legiunile romane şi cavaleria nubiană. Basileul are poruncă să încerce mituirea africanilor cu sume cât mai mari astfel ca armata să se poată reface (T 72). „Ieri conducătorul şi clerul i-au cerut lui Duro să iasă din cetatea încercuită a geţilor şi să se ducă pentru a o elibera. Să alerge, altfel neamul Sarmisetuzei va fi ˇîmprăştiat. La întoarcerea din acest drum, să dea pe la neamul nubienilor să se întâlnească dar să fie plin de vioiciune (putere de convingere). Astfel Duro să ungă (umple) cu soldă foarte mare trupa care este adunată. Ar fi o mare minune vie ce ar păzi armata care trebuie să se refacă aşa cum a fost. Gândul lui Diegeo să zboare ca şoimul, să fie dus repede ca un strigăt de disperare la cei cu suflet viu să refacă turmele jefuite. Micii agricultori să-şi plă-tească cinstit impozitele. Du-te şi cercetează îngerii îngrămădiţi laolaltă dacă vor goni şi vor închide gura puiului lor de căprioară din cetatea geţilor. Locuitorii Sarmisetuzei au fost loviţi din nou. Basileul Duro să iasă şi să ducă această scriere. Să cerceteze chipurile nălucilor din ceruri dacă sunt îmbrăcate cu haine uzate sau haine de sărbătoare. Să ne curăţăm de nenorociri ca nişte lei şi să ne ducem cu Matei pentru a da încă o lovitură”. Dar au plecat olăcari şi la neamurile mai îndepărtate ale Persiei, mato Diogio cerând ajutor regelui Pacorus ll (90-105) al parţilor care a atacat posesiunile romane din Orient. El a avut relaţii cu geţii lui Diogio prin Callidromus trimis ca reprezentant oficial cu daruri, un

grec luat captiv într-una din incursiunile din sudul Istrului.

Diogio obţine 3 ani de pace dar situaţia este tot mai critică pentru că Roma şi-a consolidat puterea pe fostele ţinuturi ale rumunilor iar forţa militară este mai puternică. Îi cere (T 73) basileului Duro să meargă iarăşi la Enea în Mesia să se revolte împotriva romanilor astfel mare rău se va abate asupra Sarmisetuzei iar neamul rumunilor va pieri. Tăbliţa 74 revine cu aceste cereri către Enea din Mesia să se alăture trupelor lui Duro Cozen şi să facă război împotriva romanilor care urmăresc să distrugă puterea geţilor. Alt sol, Duro Radu este trimis în răsărit la iazigi şi sarmaţi să le vină geţilor în ajutor astfel va fi mare nenorocire. Cei doi soli se întâlnesc şi revin cu trupele aduse la Sarmisetuzo pentru a-şi salva neamul străbun de robie. „Hotărârea clerului şi a conducătorului. Duro Cozen du-te fuga în cătunele dese (pline) de români avuţi, adună-i cu cai buni de călărit, însoţeşte-te cu ei şi izbeşte (fă război) în Mesio. După ce vei face această întâietate, următoarea vei schimba direcţia şi vei decide să observi şi să discuţi îndelung cu regele Bilo al sarmaţilor. Cu o corabie să fii cu rugămintea noastră la iazigul Umo să ne sprijine fără înşelătorie, altfel neamul meu va peri. După terminarea şederii, să aduci pentru războiul nostru pe faimoşii arcaşi sarmaţi. La fel să aduci pe credinciosul iazig Gerentea. Eu Duro Radu împreună cu sarmaţii şi iazigii ne-am strâns şi am trecut prin trei păduri până am format un cerc (corp) împreună cu românii lui Duro Cozen. Înrăiţii prăştieri ai lui Bilo au ieşit din întăritura lor pe un soare care dădea să te topească. Am spus: împreună biruinţă sau va sosi strigătul de sfârşit pentru toţi românii. În frunte cu Diogio am purces fiecare şi am mers la războiul lui (locul lui de luptă) şi cu credinţa lui. Trasă (turnată) în sfânta Sarmisetuzo”.

Despre războiul purtat de Domitian şi apoi de Traian pentru cotropirea Geţiei Dio Cassius falsifică faptele pentru a-l cânta şi împăuna pe Traian astfel în Istorie romană la LXVII, 6 „… Cel mai mare război de atunci pentru romani fu cel cu dacii, peste care atunci domnea

Decebal… Fiind învins de marcomani şi pus pe fugă, trimise în grabă soli lui Decebal, regele dacilor, invitându-l să încheie un tratat pe care el mai înainte îl refuzase, deşi îl ceruse de mai multe ori. Acesta primi convenţia căci se găsea în mare strâmtoare, dar nu voi să vină el însuşi la tratative, ci trimise pe Diegis cu câţiva bărbaţi comaţi, care să-i predea armele şi câţiva captivi, ca şi cum numai pe aceştia i-ar fi avut în mâinile sale. Făcându-se acestea, Domiţian puse diadema pe capul lui Diegis ca şi când în adevăr ar fi ˟învins şi că putea să dea un rege dacilor, distribuind soldaţilor onoruri şi bani şi trimise la Roma, ca învingător, între altele, delegaţi de ai lui Decebal şi o scrisoare din partea acestuia dar care se zicea că a fost plăsmuită de el… Dar când i ˟s-a anunţat că Decebal nu respectă condiţiile tratatului, că îşi face provizii de arme, că primeşte transfugi, că-şi reface fortăreţele, că trimite solii la popoarele vecine, că face pustiiri în ţările vecine care fuseseră mai înainte împotriva lui, că ocupase nişte ţinuturi de ale iazygilor, ţinuturi pe care Traian refuzase să le dea înapoi, când aceştia le cerură, atunci senatul declară pentru a doua oară pe Decebal inamic al Romei şi a doua oară însărcină pe Traian să facă război în persoană şi nu prin generalii săi. Fiind[mai mulţi daci trecură la Traian şi pentru alte motive, Decebal se rugă din nou pentru pace. Dar în loc de a consimţi să depună armele şi persoana sa, el strânge pe faţă trupe şi aţâţă popoarele vecine, atrăgându-le luare-aminte că dacă îl vor părăsi vor fi şi ei în primejdei; că ei îşi vor asigura libertatea mai uşor dacă vor lupta împreună cu el, înainte de a pătimi vreo nenorocire; că de vor lăsa pe daci să piară şi ei înşişi, mai în urmă fiind lipsiţi de aliaţi, vor fi subjugaţi… Trecând Istru pe acest pod şi conducând războiul cu mai multă siguranţă decât grabă, Traian, cu timpul şi cu mare greutate învinse pe daci, dând el însuşi multe dovezi de strategie şi de bărbăţie şi după ce a înfruntat multe primejdii şi după multe fapte de vitejie din partea soldaţilor săi… Astfel Dacia fu prefăcută în provincie romană şi Traian colonizâ în ea mai multe oraşe”. Această

minciună a lui Dio Cassius privindu-l pe Domitian are ca motivaţie faptul că bunicul său Dion Cocceianus sau Chrysostomos, orator şi filosof grec a fost în anturajul lui Vespasian şi Titus dar Domitian la exilat umblând de aiurea prin Asia Mică, Egipt, Grecia, Geţia şi ajungând până la vărsarea fluviului Nipru. Reabilitat de Nerva, el a fost alături de Traina în carul de triumf cu care a intrat în Roma. Iar Dio Cassius a găsit prilejul să-i plătească peste timp lui Domitian umilinţele suferite de bunicul său, falsificându-i istoria care ne priveşte direct şi pe noi. Vedem că textul din Dio Cassius care spune despre chemarea la luptă a lui Diogio către celelalte popoare este foarte asemănător cu cel de pe tăbliţele de plumb, dovedind că în epocă erau informaţii suficiente despre aceste evenimente dureroase ale istoriei strămoşilor noştri dar şi falsificatori destui.

Pliniu cel Tânăr (61-113) a fost guvernator al Bitiniei şi se pare că a participat direct la războaiele din Dacia, rămânând de la el o scrisoare către poetul Caninius: „Foarte bine faci că te pregăteşti să scrii despre războiul dacic. Căci ce subiect poate fi mai actual, mai bogat, mai vast, în sfârşit, mai plin de poezie şi de domeniul legendelor, deşi este vorba de lucruri foarte adevărate? Vei cânta râuri noi, fluvii conduse peste câmpii, noi poduri aruncate peste fluvii, tabere aşezate pe coastele abrupte ale munţilor, un rege alungat din reşedinţa sa, izgonit chiar din viaţă, fără ca să fi pierdut niciodată nădejdea; pe lângă acestea două triumfuri, din care unul a fost cel dintâi împotriva unui neam neînvins, iar celălalt cel din urmă… O dificultate mai este şi aceea că numele proprii barbare şi sălbatice, în primul rând chiar acela al regelui nu sunt potrivite cu versurile greceşti”. După o sută şi vreo douăzeci de ani Dio Cassius le-a potrivit de au mers toate şnur şi chiar numele regelui l-a scos de sub tunică deşi îl cunoştea pe cel real şi altfel a născocit o altă istorie cu care se maimuţăresc de mama focului istoricii români. Dar mai interesant este pasajul în care Pliniu spune că regele get deşi alungat din reşedinţa sa, izgonit chiar din viaţă nu

şi-a pierdut nădejdea că neamul get se va elibera de cotropitorul roman. Cu acest testament existenţial au trăit timp de 150 de ani geţii care au fugit din calea romanilor şi adunându-se în teritoriile de la răsărit de Carpaţi, au format un nou imp˘eriu condus de familia geţilor Amali, au reuşit prin sabie să îi alunge pe cotropitorii romani, să pustiască Roma şi să o robească, formând chiar în Italia la sfârşitul secolului V un regat get care a dăinuit peste 60 de ani.

Istoricii spun că regatul era al ostrogoţilor!!! Desigur, dacă sfânta minciună o cere, putea fi şi al ostrohoţilor sau hotentonţilor, numai al geţilor nu!

Astfel după anul 106, cam o treime – partea de vest a statului get – a ajuns sub stăpânire romană, fiind organizat administrativ şi militar în provincia Dacia.

Trebuie precizat că teritoriul statului locuit de geţi, ˘s-a numit Getia atât pe tăbliţe, cât şi în unele scrieri străine cum ar fi Tora, Talmudul şi lexiconul Nume de popoare scris de Ştefan din Bizanţ pe la anul 520 iar Dacia a fost numai numele provinciei romane sau numele folosit de romani pentru ţinuturile geţilor. Folosind numele Dacia pentru glia străbună, nu facem decât să-i recunoaştem pe romani de strămoşi după dogma turbaţilor latrinişti şi a altor stârpituri la fel de înveninate faţă de adevărul românilor!

Războiul din anul 106 a fost ultima confruntare a rumunilor cu măcelarii istoriei, a urmat un genocid de proporţii nemaiîntâlnite pe care liftele româneşti din zilele noastre îl prezintă drept „cultură binefăcătoare şi civilizaţie”. O parte a populaţiei a pierit în lupte, 500000 de geţi după izvoarele romane au fost luaţi în robie, toate cetăţile din munţi au fost dărâmate şi populaţia obligată să coboare în zone uşor controlate de cotropitori. Chiar dacă numărul robilor este exagerat, vedem aici că geţii erau nu numai un popor foarte numeros dar şi foarte viguros pentru că erau vânduţi doar sclavii care puteau munci. Au fost distruse toate lăcaşurile de cult ale geţilor, religia interzisă iar preoţii ucişi sau robiţi.

O avere fabuloasă a ajuns în vistieria impˇeriului roman dar şi mai mult în buzunarele celor care au măcelărit neamul nostru străbun. Lydus (Ioan Laurentius), trăitor în secolul Vl a scris cartea Despre magistraturile romanilor, citându-l pe Criton, însoţitorul lui Traian în toate războaiele, care a scris despre acestea în cartea Getica astăzi dispărută, ne lămureşte despre dimensiunile jafului făcut de cotropitori: „Traian cel mare cucerind Sciţia cu Decebal care era regele geţilor, a dobândit romanilor 5000000 libre de aur, îndoite de argint, o mulţime de bogăţii şi bunuri de mare preţ, mulţime de arme şi cirezi de vite şi 500000 de bărbaţi foarte războinici cu armele lor” adăugând: „Acestea le povesteşte Criton care a fost de faţă la război”! O libră avea O, 327 kg, aurul jefuit fiind de 1635000 kg sau 1635 tone iar argintul a fost de 3270 tone luate de romani din Geţia. Asemenea cantităţi, greu de imaginat şi astăzi nu puteau fi adunate în câteva zeci de ani ci numai în multe sute ţinând seamă de metodele de exploatare a aurului din acele vremuri. Ca să aduni respectivele cantităţi în câteva sute de ani – poate cinci sau şapte – înseamnă că statul geţilor nu a fost subjugat în această perioadă de nimeni altfel nu ar fi scăpat fabuloasa comoară de ghearele prădătorilor.

Faima acestor bogăţii era vie chiar şi pe timpul hunilor pentru că se vorbea mereu de ea. Poate că romanul Criton a mai înflorit puţin cantităţile dar un lucru este sigur, comorile au fost atât de mari încât au uluit pe toţi din acele vremuri dar şi pe cei de astăzi care le consideră simple poveşti antice!

A urmat la Roma un dezmăţ de 123 de zile şi asta a fost numai începutul.

Presimţirea sumbră a viteazului Diogio ˇs-a împlinit, peste neamul rumunilor ˇs-a aşternut întunericul şi uitarea timp de 2000 de ani iar noi cei de astăzi nu suntem vrednici să ne recunoaştem înaintaşii şi să-i cinstim cum se cuvine.

Pentru a înţelege „rolul civilizator” al acestui neam de măcelari, voi da în continuare texte şi idei despre ei

scrise chiar de către romani sau de alte neamuri.

Sallustius în Istorii, la Vl reproduce scrisoarea lui Mithridade, regele Pontului către regele perşilor Arsace. „Căci romanii nu au avut niciodată decât un singur motiv de a porni la război împotriva tuturor naţiunilor, tuturor popoarelor, o nepotolită dorinţă de putere şi de bogăţie… Romanii, înarmaţi mereu împotriva tuturor, se înverşunează în special contra celor a căror înfrângere le asigură cele mai frumoase prăzi; prin îndrăzneală, prin minciună, prin războaie după războaie, şi-au mărit imp ˟eriul; prin acest fel de acţiune, ei vor nimici totul sau vor fi ˟învinşi, ceea ce nu este chiar atât de greu, dacă tu prin Mesopotamia, noi prin Armenia, le vom învălui armata, care nu are nici provizii, nici ajutor, şi care nu trebuie să ajungă până aici teafără decât datorită norocului sau din cauza greşelilor noastre, ţie, venind în ajutorul unor mari regi, îţi va reveni gloria de a-i fi strivit pe tâlharii care jefuiesc popoarele. Te sfătuiesc, te îndemn deci să vii de partea noastră, să asiguri victoria prin alianţa noastră, mai degrabă decât să-ţi întârzii propria pieire contribuind la pieirea noastră”. Scrisoarea se referă la faptele care au avut loc în anul 69 î.e.n. ˟sau chiar mai înainte când romanii au urmărit să distrugă regatul Pontului.

Titus Livius istoric latin care a trăit între anii 59 î.e.n. ˟– 17 e. n, spune în lucrarea Ab urbe condita, XXXVII, 45: „Nemaiavând a purta războaie împotriva altor muritori, nu vă mai rămâne acum decât să aveţi grijă şi să protejaţi – ca nişte zei – întregul neam omenesc”. Toţi tiranii care erau măcinaţi de crăcănarea peste întreg pământul şi aici trebuie pus şi „neamul ales de Satana”, doreau numai să aibă grijă – cu sabia sau bombardeaua – de întreg neamul omenesc, chiar dacă nu le-a cerut-o cineva şi nu era bucuros de asemenea dar. Tot la acest poet găsim dreptul „majestăţii poporului roman” de a hotărî soarta întregii lumi care era de fapt ideea imp˟erialismul roman şi pretinsul drept de a distruge pe oricine, adică dreptul celui mai tare, idee ce stă la baza culturii europene care a născut atâţea monştri.

Filon din Alexandria, rabin eretic ivrit ce a trăit până la anii 45 al erei noastre, în scrierea De specialibus legibus comentând prăpădul făcut de pederastie în societatea senatorilor romani şi în general la romani spune că „pustieşte cetăţile şi le goleşte de locuitori” iar „bărbaţii din cele mai bune familii devin mai rari”. Degenerarea romanilor i-a ajutat pe geţi să pună mâna pe impˇeriul roman la 180 de ani după ce Getia a fost cucerită parţial de către aceştia.

Lucanus (39-65) poet latin originar din Corduba Hispania, spune despre romani că era un popor degenerat mânat doar de lăcomie şi dezmăţ. Senatorii romani păreau istoviţi de istorie şi nu mai ajungeau să aibă urmaşi.

Suetoniu spune despre împăratul Caligula (37-41 e.n.), că se considera un personaj divin şi a dat poruncă astfel ca la toate statuile reprezentative cu chip omenesc, capul figurii să fie înlocuit cu al lui.

Pe toţi împăraţii de origine romană, până la „împăraţii soldaţi” adică împăraţii geţi, romanii îi considerau de o lăcomie fără margini şi lipsiţi de orice morală. Orgiile şi crimele se succedau într-o armonie de înţeles numai de societatea romană dominată de videnie, lăcomie şi ură.

După 1900 de ani nişte secături române, slujitori credincioşi ai celor ce ne-au vrut şi ne vreau numai răul, aduc pe capul neamului mioritic „tracismul” ca o negare directă a continuităţii de neam dintre vechii geţi şi românii de astăzi, obrăznicindu-se peste tot că vajnicul mato boero Bisto a fost trac şi toţi cei de la nordul Istrului erau traci şi punct. De dragi ce-mi sunteţi şi eu v-aş trage în cap o ploaie de pumni până veţi pune punct acestei sminteli.

Poetul Ovidiu care era mazâlit la Tomis pe la anul 8 al erei noastre, confirmă acest statut politic al statului get în Pontice ll, 9 trimiţând o scrisoare lui Cotiso, mato al geţilor până la anii 15 unde spune „că ęu mă găsesc surghiunit în vecinătatea impˇeriului tău”; să le spunem şi acelora cu moaca strâmbă şi mintea şuie că sintagma „impˇeriul tău” nu înseamnă stâna ta, coteţul tău, coliba ta, sălaşul tău sau

tribul tău fie el şi de neam ales. Iar romanul ştia ce înseamnă impˇeriu pentru că tocmai pierduse statutul de cetăţean al Romei. O informaţie indirectă a puterii geţilor din acea vreme este propunerea de căsătorie a fiicei împăratului Octavianus Augustus cu fiul acestui conducător al geţilor şi care avea ca scop politic să controleze un adversar puternic ce făcea Romei îngrijorări serioase. Suetoniu spune că târgul mariajului îl viza chiar pe Cotiso.

Dar acest impˇeriu arimin format din geţi a fost ciopârţit metodic de către romani timp de peste 100 de ani. În anii 12-9 î.e.n. ˇromanii cotropesc Panonia iar în anul 9 e.n. ˇgeţii din acest teritoriu pornesc o mare răscoală ajutaţi de cei din est dar sunt înfrânţi. În anul 29 Mesia, teritoriul de la sudul Istrului care despărţea Geţia de Tracia este cotropită de către romani şi transformată în provincie. Pe la anii 46, regatul clientelar al Traciei este transformat în provincie romană astfel că impˇeriul get rămâne numai la nord de Istru. După războaiele purtate de împăratul Traian, partea de vest a impˇeriului get este ocupată şi transformată în provincia romană Dacia, nume care nu a existat înainte de această nenorocire pentru strămoşii noştri.

Istoricul italian Carlo Troya scrie Fasti Getici o Gotici, appendice al Storia dȩItalia del Medio Evo în cinci volume între anii 1839-1841, o parte din acest text fiind preluat şi completat de către istoricul german J. F. Neigebaur care a publicat la Breslau în anul 1859 o carte despre descrierea Moldovei şi a Valahiei. Nici în prezent aceste texte nu sunt traduse în limba română pentru că nu prinde bine plăsmuirea latinităţii şi ar da posibilitatea românilor să guste şi altceva decât zoaia clocită de „doctorii ardeleni” la 35 de ani după apariţia scrierii lui Troya. Nu există în istoria lumii o monstruozitate asemănătoare, străinii ne recunosc merite în istoria Europei, iar noi le negăm în totalitate cum ne-au vrut duşmanii, ca să fim un neam de târâturi şi de gunoaie peste care se poate înstăpâni orice canalie.

Informaţiile istoricului italian sunt luate din Getica lui Iordanes dar şi din alte numeroase izvoare. Citându-l pe Ptolomeus, spune că romanii ˇs-au înstăpânit pe teritoriul geţilor cuprins între Tisa până la Grath/Siret? „De acolo până la Nistru, marele impˇeriu rămase neatins şi se extindea de la Marea Azovului, peste Basarabia, Bucovina, în Maramureş şi Galiţia până la Pădurea Herciniană”. Este uimitor că tocmai aceste teritoriu care nu a fost niciodată sub stăpânire romană, cazarii mozaici/jidanii de pe Volga în partea a doua a secolului XIX prin planul Poexotto îl revendicau ca patrie a lor pentru că l-ar fi cucerit ei pe când erau soldăţoi ai impˇeriului roman! Ori cei ce pretind ei că au venit ca trupe romane puteau fi ivriţii din Palestina care azi îşi mai spun şi sefarzi, iar cazarii sunt de neam gotic şi au trecut la o schismă mozaică după anul 820. Dar mai este un adevăr cu care trebuie să le dăm în bot acestor lifte odioase; iudeii nu serveau milităria pentru că se descurcau mult mai bine în cămătărie şi samsarlâc, primind scutire de la Cezar pentru serviciul militar!

Să continui cu povestea italianului Troya care spune: „Daco-geţii pierduseră numai o treime din ţara lor şi au continuat războiul împotriva romanilor, dar numele geţilor apare transformat de obicei în cel al goţilor…” Aşa vorbeşte un urmaş direct al romanilor spre cinstea lui, însă liftele mancurtizate şi năimite ce şi-au luat titlu de „doctori”, sigur ai întunecaţilor, ne-au falsificat istoria de nu-i mai dai de socoteală. Informaţiile prezentate ne mai ajută să stabilim graniţa estică a impˇeriului geto-got dincolo de Volga în est iar în nord se urca pe marginea munţilor Urali până în ţinutul balţilor. Dar aceste informaţii ale istoricului italian sunt confirmate de datele citite de pe tăbliţele de plumb care sunt ascunse cu mare înverşunare. După căpăţânile istoricilor noştri, geţii pot fi numiţi şi huni, turci sau tătari pentru că tot nu mai interesează pe nimeni istoria românilor de astăzi.

În anexa lucrării, Troya, referindu-se la războaiele purtate de Domiţian cu geţii conduşi de mato Gezina în anul 86, citându-l pe Orosius scrie: „Tacitus spune că nu

îndrăzneşte să arate numărul romanilor ucişi, relatează Paulus Orosius care ar fi citit această afirmaţie în cărţile lui Tacitus atunci încă existente, astăzi dispărute. Geţii care ˇs-au distins în această luptă au fost numiţi auseni sau aseni – eroi – pe care Zamolxe îi iubeşte cel mai mult şi autorul lor învăţat crede că au plecat cu Odin în Scandinavia". Tăbliţa 74 spune cum comandanţii oştirii geţilor, Duro Radu şi Duro Cozen au plecat în primăvara anului 106 cu o corabie în est la căpeteniile iazigilor Umo şi Gerentea din nordul Mării Negre să le ceară ajutor pentru războiul pe care îl purtau cu romanii, dar poate că au ajuns şi la alanii care erau ceva mai la est pe cursul inferior al fluviului Volga. Ambii conducători iazigi au luat parte la războiul geţilor, fapt ce dovedeşte că între aceste popoare exista o legătură militară cât şi religioasă statornică. Mulţi au murit şi ˇs-au dus în lumea asenilor sau tărâmul lui Zamolxe cum spune tăbliţa 5.

Să revin la scrierea lui Troya: „Printre aceşti aseni se găsea Captus, strămoşul dinastiei regale de mai târziu a ostrogoţilor, fiul său a fost Almar, al cărui fiu Augi, a fost tatăl lui Amal, strămoşul gintei de eroi al Amalilor… În anul 134, Amal fiul lui Captus, îi pregăteşte pe geto-dacii săi să se răzbune împotriva romanilor şi aceştia fac urmaşilor lui Hadrian mult necaz… În anul 161 Augi stăpâneşte peste daco-geţi sau goţi, pe care Ptolomeus îi mută în marea câmpie situată între Carpaţi şi Marea Baltică şi care era numită Sarmaţia Europeană… Din anul 174 Amal domneşte peste daco-geţi şi este întemeietorul Amalilor… în impˇeriul Amalilor migrează alte hoarde de barbari, de asemenea şi o parte a burgunzilor care sunt primiţi ca aliaţi.".

Aceste informaţii privind megieşia geţilor răsăriteni cu sciţii şi goţii le mai găsim la Ştefan din Bizanţ, care, pe la anul 520 scrie un lexicon Nume de popoare unde spune despre strămoşii noştri că locuiau în vremea lui în „Getia, ţara geţilor" amintindu-i şi pe goţi astfel „goţii care au locuit mai înainte lângă lacul Meotic, dar mai târziu ˇs-au strămutat în teritoriul Traciei". Informaţia este identică [u

cea venită de la Iordanes dar ceva ani mai târziu. Mai aminteşte bizantinul de un ţinut al strămoşilor noştri „Dacia, ţara aflată aproape de Boristene (Nipru). Daci, pe care îi numim dai, căci geţi îi numim pe cei care locuiesc înspre Pont şi spre răsărit, iar dai pe cei din partea opusă, spre Germania şi izvoarele Istrului”.

Adică ei ştiau în secolul Vl, că neamul dacilor sau al geţilor se întindea de la Nipru până dincolo de Istru în Panonia. Dar înţelepţii noştri o ţin tot într-o paranoia!

În limba română veche cuvântul captă înseamnă a aduna, a atrage, a izbuti, a atrage pe cineva printr-un mijloc, adică rolul pe care l-a avut asenul Captus. Bine că o spun barem străinii pentru că noi nu avem urechi să auzim asemenea adevăruri. De aceea am ajuns ca fel de fel de lepădături să vină, să se urce pe masa noastră strămoşească, lăsându-şi scârna, iar noi nu îndrăznim nici să-i deranjăm cu o vorbă pentru astfel de impietate! Cazarii sau jidanii cum au fost cunoscuţi în istorie până i-a apucat şi pe ei răul poporului ales de Satana, spun că familia regală care le-a condus destinele mai multe secole pe când erau şi ei tari şi mari prin tărâmul fără margini a câmpiei dintre Marea Neagră şi pustiul Gobi cu centrul de putere pe Volga, venea din neamul de semizei numiţi Asena. Crăpa-v-ar rânza în voi întunecaţilor! Vreţi să-l faceţi şi pe Zamolxe semit şi tăiat împrejur?

Iordanes în Getica vorbind despre ocuparea la anul 553 a regatului ostrogoţilor sau geţilor şi goţilor din Italia, de către armatele împăratului bizantin Justinian spune la paragraful 315: „Aceasta a fost, până acum, originea geţilor şi nobleţea de neam a amalilor, ca şi faptele bărbaţilor viteji. Acest neam demn de laudă a cedat unui principe şi mai lăudabil şi ˇs-a supus unui conducător mai viteaz, a cărui faimă nu va înceta în niciun veac şi la nicio vârstă, iar victoriosul şi triumfătorul împărat Justinian, precum şi consulul Belizariu, vor căpăta numele de Vandalicul, Africanul şi Geticul”. Troya spune că din secolul lll al erei noastre numele goţi şi geţi au devenit comune şi se confundau cum mai devreme cel de sciţi

desemna popoarele de la est de Panonia până la Marea Caspică.

Dacă nu ştim fiecare năvălire către sud şi vest ce structură etnică avea, sub aspect istoric trebuie să precizăm că în partea de răsărit a imp˘eriul get, în secolul l al erei noastre au venit popoarele din Scandinavia, goţii din Gotia, vandalii din Vinlandia/Vandalia şi alţii, care în secolul lll au ajuns forţa militară principală iar geţii în frunte cu clanul lor conducător al Amalilor sunt recunoscuţi de aceştia drept regi. Getica lui Iordanes spune spre luminarea noastră la paragraful 42: „În al treilea popas la marea Pontică devenind mai umani şi mai înţelepţi, cum am spus mai sus, şi popoarele fiindu-le împărţite pe familii, vizigoţii erau supuşi balţilor, iar ostrogoţii, de asemenea, erau în serviciul străluciţilor amali”. Tot pe aceste teritorii în partea de est mai erau sciţii sau sarmaţii, populaţie înrudită cu geţii.

Să mai vedem ce spune Iordanes despre goţii veniţi din Goţia, în lucrarea Getica, la 28: „Dar fără să zăbovească mult, au ajuns la neamul spalilor cu care ˘s-au încleştat în luptă, câştigând biruinţa. De aici au înaintat victorioşi până la marginea Sciţiei, care este vecină cu Marea Pontului... 30 Sciţia începe de la hotarele Germaniei, de unde izvorăşte fluviul Istru, sau de la lacul Morsianus şi se întinde până la fluviile Tiras/Nistru, Danastru şi Vagosola/Volga, ca şi Danapru/Nipru şi muntele Taurus, nu cel din Asia, ci cel propriu, adică scitic. Îşi continuă cuprinsul pe toată Meotida (lacul Meotic este Marea de Azov) şi peste Meotida prin strâmtoarea Bosforului, până la muntele Caucaz şi până la râul Araxis. Apoi întorcându-se spre partea stângă până dincolo de Marea Caspică şi de ţinuturile îndepărtate ale Asiei până la oceanul euroborean, este ca o ciupercă, mai întâi mică, dar mai departe foarte lată şi rotundă până la huni, albani şi serii... 31 Această patrie, spun adică Sciţia, întinzându-se şi deschizându-se în lung şi-n lat, se învecinează spre răsărit cu serii care încep de la ţărmul mării Caspice, la apus cu germanii şi cu fluviul Vistula, spre ţinutul arctic,

adică în partea septentrională, este înconjurată de Ocean, iar la sud se găseşte Persia, Albania, Hiberia, Pontul şi albia Istrului, care se numeşte Dunărea de la gură până la izvor…”

Această uniune de popoare condusă de geţi şi goţi care erau neamurile cele mai numeroase au năvălit în jaf de multe ori asupra teritoriilor controlate de romani. În anul 214 împăratul Caracalla poartă război cu geţii şi goţii la Istru, iar după încheierea păcii îşi face o gardă personală din geţi şi goţi numiţi „leii scitici”.

Pentru că a reuşit să încheie pace cu aceşti neostoiţi prădători, împăratul îşi mai adaugă cognomenele deGeticus Maximus şi Quasi Gothicus adică popoarele care formau noua forţă de temut pentru Roma. Numai nemernicii, iar dintre aceştia cei mai mulţi sunt pe la noi, se vor îmbârliga să spună că geţi şi goţi sunt una, iar împăratul roman i-a făcut doi! Isarca din neamul Amalilor după anul 242 încheie alianţe cu mai multe popoare din imp˘eriul său şi se pregătesc de o mare invazie în sudul Istrului însă împăratul Filip Arabul (244-249) îi îmbunează cu aur ca să le liniştească zelul belicos. În primii ani ai domniei reuşeşte să-i întoarne din pornirile lor prădalnice pe veniţii de peste Istru şi ia numele de Carpicus pentru că ştia cu cine luptase, cu geţii din estul Carpaţilor care conduceau regatul Amalilor. În anul 249, Ostrogotha, fiul lui Isarca, năvăleşte în Tracia unde face mare prăpăd. În anul 250 regele Ostrogotha distruge oraşul Apulensis – Alba Iulia – şi provincia Dacia nu mai poate fi controlată de romani. Împăratul Gallus (251-253) pentru a potoli pohtele prădătorilor geţi şi goţi care se buluceau peste Istru ca ursul la miere, umblă la teşcherea şi îşi cumpără liniştea.

În anul 255, goţii, carpii/geţii şi burgunzii pe care Zosimus îi numeşte popoare scitice – pentru că vin din Sciţia – năvălesc la sudul Istrului, devastează Tracia, Macedonia şi Iliria ajungând până în Italia dar sunt luaţi din scurt cu sabia de către generalul Aurelian şi se retrag la nordul fluviului. Legiunile împăratul Gallienus (253-268) luptă din greu în Panonia cu dacii liberi din nordul

provinciei Dacia pe care îi trimite cu sabia de unde au venit şi ia numele de Dacicus Maximus. În anul 258 geţii şi goţii năvălesc în Tracia şi Grecia pe care le devastează fără cruţare, apoi trec în Asia Mică, iernează acolo după care se întorc în anul următor plini ochi de pradă. La acea dată provincia Dacia nu mai era controlată de romani, fostul impˇeriu get de pe timpul lui boero Bisto fiind refăcut parţial însă cu o componentă etnică importantă şi mai ales militară de neam gotic venită din Scandia care se adaugă la cea getică şi bastarnă. Dar informaţiile istorice ne mai arată un fapt uluitor, geţii şi goţii nu mai atacă impˇeriul roman; după 150 de ani, testamentul lui Diogio amintit de Pliniu cel Tânăr a fost îndeplinit prin alungarea romanilor din glia străbună! Nici împăraţii impˇeriului roman de multă vreme nu mai erau romani ci geţi, traci şi iliri, adică tot neam arimin, dar istoria tace şi de atunci ne tot coace!

În provincia Dacia, după anul 253, stăpânirea romană nu mai controla militar acest teritoriu, iar în urma răscoalelor comandanţilor militari geţi Ingenuus din anul 257 şi Regalianus din anul 258, la vest de Carpaţi ˇs-a constituit un nou stat get, care cuprindea pe lângă fosta provincie romană Dacia şi teritoriile Panoniei, Traciei, Moesiei, Iliriei, Macedoniei şi Dalmaţiei. Regalianus moarte în august 268, datorită unui complot urzit de Gallienus, împăratul romanilor, dar conducerea statului get este continuată de soţia sa Druantilla până în anul 270. În vara acestui an generalul get Aurelian ajunge conducătorul statului get de apus desprins din impˇeriul roman de către generalul Regalianus şi face un Legământ cu neamul său de războinici că de va ajunge împărat al Romei, el va da geţilor de la nordul Istrului sprijin la nevoie, considerându-i asociaţi ai impˇeriului roman. După moartea lui Aurelian, provincia Dacia trece în componenţa impˇeriului get de răsărit, refăcându-se Getia aşa cum era ea înainte de anul 101.

Începând cu domnia împăratului get al impˇeriului roman Aurelian (270-275) şi dezvoltat sub Diocleţian (284-

305) sau chiar mai devreme, impˇeriul geto-got al Amalilor are relaţii paşnice cu impˇeriul roman de naţiune arimină având statutul de federaţi, împăratul Galeriu (305-311) – Ler împărat – îşi avea curtea particulară la Romula pe partea stângă a Istrului, nu prea departe de Caracal iar Constantin inaugurează în anul 328 podul de la Sucidava – Oescus. Tot acest împărat dorea să stabilească capitala impˇeriului la Serdica sau Sofia de azi, în mijlocul neamului geţilor din care se trăgea şi el, aceste informaţii dovedind că geţii care conduceau atunci impˇeriul roman ˇs-au unit cu cei din nordul Istrului.

Impˇeriul geto-got de la nord de Istru, amintit de istorici doar în şoaptă sub numele de „regatul ostrogot din nordul Mării Negre” a fost distrus de urdiile hunilor în două mari acţiuni militare din anii 370 şi 382.

În Getica la paragrafele 134-137, Iordanes descrie cum o parte a geţilor şi goţilor ce locuiau între Nistru şi Don, după ce au fost învinşi de huni, au plecat spre vest în impˇeriul amal care se întindea până la Tisa, apoi în frunte cu Fritigern, Alateu şi Safrac au trecut în anul 376 la sud de Istru, fiind bine primiţi de împăratul Valens. ˇS-au aşezat în Moesia şi Tracia, dar în anul următor regiunea este bântuită de o foamete cumplită iar generalii romani Lupicinus şi Maximus, consideră că pot scoate de la geţi şi goţi bani mulţi vânzându-le alimentele la preţuri foarte mari, şi după o tentativă de a-i asasina pe conducătorii goţilor, aceştia ˇs-au răsculat, prădând Tracia şi constituindu-se într-un teritoriu independent de puterea romană”, au început să nu mai fie venetici şi străini, ci cetăţeni şi stăpâni, să poruncească posesorilor şi să stăpânească după dreptul lor părţile nordice până la Dunăre”. Împăratul Valens i-a armele împotriva geţilor şi goţilor răsculaţi dar este învins şi moarte la 9 august 378 în bătălia de lângă Adrianopol.

La 19 ianuarie 379, împăratul Graţian îl numeşte co-împărat pentru Orient pe ibericul Teodosiu, care reuşeşte să organizeze armata şi să-i aducă la ascultare pe răzvrătiţi alungându-i din Tracia în Moesia pe care o

stăpâneau de ceva vreme. Însă o boală grea îl ţine mult timp departe de oaste care „a dat iarăşi goţilor curaj, astfel că împărţindu-şi armata, Fritigern a plecat după pradă în Tesalia, Epir şi Achaia. Iar Alateu şi Safrac au atacat cu celelalte oşti Panonia”. Acţiunea militară a geţilor şi goţilor ˇs-a petrecut în anul 380 sau 381, când Panonia şi Getia încă nu ajunsese sub stăpânirea hunilor.

Prima confruntare între goţii din impˇeriul amal şi huni o găsim în scrierea norvegiană... da, da tovarăşi istorici români!, Edda Veche care ne povesteşte de vitejii Dan şi Danp, consideraţi drept nume legendare ale unor regi danezi. Al doilea nume a fost creat după al localităţii Danparstadir, care tălmăcit ar însemna „lăcaşul lui Danp”, adică „un loc de pe Nistru” stăpânit de acest conducător legendar. Ei sunt menţionaţi într-un cânt, păstrat în Hervararsaga, care scrie despre lupta dintre goţii acestor locuri şi huni, dată în apropierea Nistrului pe la anul 245. Dan era unul dintre nepoţii lui Rig, primul rege nordic. Numele Danpar mai sigur se referă la cetatea de pe acest fluviu clădită de goţi pentru că scriitorul Arrianus, care a trăit în secolul ll, adică vremurile venirii nordicilor pe aceste meleaguri, în lucrarea Periplul Pontului Eusin, la Annonymus B, 65 scrie: „Călătoria în susul fluviului Borysthenes (care acum se numeşte Danapris) de la mare până la ea, este de două sute patruzeci de stadii”. La fel scrie şi Iordanes în Getica 28 numele fluviului Danapru, deci denumirea este foarte veche şi nu vine de la slavi, aceştia doar preluându-o de la nişte băştinaşi „neştiuţi”.

La paragraful 246 şi următoarele Iordanes spune despre nenorocirea geţilor şi goţilor care au ajuns sub stăpânirea fioroşilor huni: „După cum, urmând mărturiile înaintaşilor, cu toate că ostrogoţii şi vizigoţii au fost mai întâi un singur popor, totuşi când am vorbit despre vizigoţi i-am prezentat deosebit de ostrogoţi... Se ştie că aceştia, după moartea regelui lor Hermanaric, ˇs-au despărţit şi au rămas în aceeaşi patrie, supuşi hunilor, Vinithariu, amalianul păstrând totuşi insignele principatului său... 247... dar neputând suporta uşor să trăiască sub

stăpânirea hunilor, ˇs-a sustras puţin de sub puterea lor… 248 Dar conduita lui atât de liberă n-a fost tolerată de huni nici măcar un an, astfel că Balamber, regele hunilor, chemând la el pe Gesimund, care respectând jurământul de credinţă faţă de huni stătea sub supunerea acestora cu cea mai mare parte dintre goţi, a reînnoit tratatul cu el şi l-a trimis cu armată împotriva lui Vinithariu. 249… Balamber ţintindu-l cu o săgeată pe Vinithariu l-a lovit în cap şi l-a ucis… încheind tratat de pace cu tot poporul goţilor, şi întărindu-şi stăpânirea asupra lor, cu prevederea însă ca goţii, cu aprobarea hunilor să-şi aibă regişorul propriu”.

Iordanes spune că Vinithariu era din neamul amalilor, deci get, iar goţii aveau deja regişorul lor Gesimund care ˇs-a luptat de două ori cu regele amal fiind învins şi primind ajutor de la huni, a reuşit să ocupe regatul get al amalilor pe la 370 şi deci vechea alianţă a fost distrusă dintre geţi şi goţi. În acest moment al istoriei, goţii se împart în două grupuri distincte; cei rămaşi sub ocupaţia hunilor, Iordanes îi numeşte ostrogoţi iar cei care au fugit spre vest de răul migratorilor asiatici, i-a numit vizigoţi. Cu aceste două nume vor intra ei în istorie deşi sunt un singur popor venit din ţinutul Gotia din Suedia şi care nu au nicio legătură cu germanii.

Moartea lui Hermanaric a avut loc în anul 368 sau 369 iar ocuparea parţială a impˇeriului geto-got se datorează şi trădării neamului scitic al rosomanilor sau roxolanilor/alanilor care au trecut de partea hunilor, luptând împotriva vechilor aliaţi. Impˇeriul geto-got după ce a fost înfrânt de huni ˇs-a fărâmiţat în mici regate, dar toate fiind sub controlul lui Balamber iar graniţa de vest era pe Nistru.

După ocuparea parţială a impˇeriului geto-got de către huni, regele geţilor Vinitariu (vini + tariu: impetuosul, vijeliosul, puternicul; sau poate îl chema Vânătoriu şi a fost scris aşa după gramatica latină) din familia amalilor a încercat să refacă puterea neamului său într-un regat ieşit de sub controlul năvălitorilor asiatici.

Faptul că el păstra insignele vechiului regat sau impˇeriu amal, dovedeşte că hunii l-au recunoscut ca succesor legal al lui Hermanaric, dar după revolta din anul 370, statul get ce cuprindea teritoriul între Nipru sau Don şi Nistru a fost ocupat de aceştia.

Teritoriul de la Nistru peste Carpaţi – până în Panonia – fiind condus de Atanaric a mai rezistat până în anul 382, când după lupte crâncene cu năvălitorii, o parte dintre geţi şi goţi ˇs-au refugiat în impˇeriul roman iar hunii au devenit stăpânii tuturor teritoriilor locuite de strămoşii noştri. Atanaric este tot un rege get pentru că în vechea limbă Etana, a fost un personaj mitic ce a zburat până la cer pe aripile unei păsări fabuloase iar rig era sceptrul sau buzduganul pe care îl purta conducătorul unei comunităţi, zicere după limba noastră strămoşească nu latrinească!

Istoricul Zosimos care a trăit în secolul V, pune decăderea impˇeriului roman pe seama părăsirii religiei oficiale şi majoritare a creştinismului arimin şi înlocuirea ei cu iudeo-creştinismul. În Historiae, lV, 34,4l spune că regele Atanaric al goţilor era conducătorul sciţilor regali, adică stirpea amal, cum îi numeşte Troya. Tot aici scrie că Atanaric, datorită presiunilor hunilor asupra regatului său de la est de Carpaţi, a trecut Istru cu oastea sa fiind bine primit de către împăratul Teodosiu, care se însănătoşise după o lungă boală.

Mai găsim în scrierea lui Iordanes la paragraful 257 şi următoarele fapte care ˇs-au întâmplat cu popoarele stăpânite de huni după moartea lui Atila din vara anului 454, inclusiv strămoşii noştri, informaţii care neagă în totalitate născocirile ticăloase ale istoricilor români şi de aiurea. „257 Marele Atila, rege la hunilor, fiu al lui Mundzuc, domn al celor mai viteze neamuri, care singur, cu o putere nemaiauzită, şi-a întins stăpânirea asupra regatelor scitice şi germanice… 252… De astfel n-ar fi putut vreun neam scitic să iasă de sub stăpânirea hunilor, decât dacă ar fi intervenit moartea lui Atila, dorită de toate neamurile, în comun şi de romani, moarte care i-a fost atât

de înjositoare pe cât i-a fost de uimitoare viaţa… 261 Acolo ˇs-au ciocnit între ele diferitele neamuri pe care Atila le ţinuse în stăpânirea sa. ˇS-au împărţit domniile cu popoarele şi ˇs-au făcut dintr-un singur trup diverse părţi”.

Sigur istoricii români au alte adevăruri, şi, care alături de făcătura lui Alexander Hirth sau Cihac pentru urechile românilor, preluată de A. T. Laurian privind limba noastră strămoşească, dovedesc trădarea lor de Neam şi Ţară!

Vreme de peste zece veacuri, începând cu secolul Vl î.e.n. ˇşi până în anul 382 odată cu năvălirile hunilor, izvoarele scrise venite din antichitate şi tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia spun că în jurul Carpaţilor a existat un stat puternic al neamurilor arimine, mai întins sau mai restrâns – învrednicindu-se sau nu pentru ţinuturile stăpânite sau pierdute în diferite perioade istorice – după tăria mioriticilor şi lăcomia prădătorilor. Folosind şi informaţiile din scrierile mitologice, putem afirma fără putinţă de tăgadă că în jurul Carpaţilor a existat un stat cu legi divine şi scriere proprie de pe la mijlocul secolului XVlll î.e.n. ˇsau chiar mai devreme, care a dăinuit până ce a fost distrus de huni în anul 382.

XXII de secole, aici în jurul Carpaţilor, în Ţara Sfântă şi cetatea lui Anu, Gog sau Sântu, geţii au stat în torişţea lor apărând-o după puteri şi vremuri aşa cum au putut şi au ştiut! Şi tot aici a fost cel mai vechi centru de civilizaţie din Europa de unde ˇs-a răspândit scrierea şi religia crucii cu o teozofie pe care subţirii greci, după ce au degustat-o pe îndelete, au numit-o filosofie, spunând că este toată lăstărită de sub freza lor chiar dacă hoţia se vede de la marginile pământului.

Ignoranţa este adevărata rădăcină a răului.

Dragostea de omenire, care nu s
patriotism, pe dragostea pentru naţiunea ta, i
iluzie, iar cei ce se laudă că iubesc pe toat
pentru a demonstra că de fapt nu iubesc pe n

Johann Herder (1744-1803)

CINSTIRE NEAMULUI RUMUN!

Ne-a fost dat să auzim dinspre minţile sclerat-iluminate ale „iubitorilor de neam şi ţară” că limba română este bună numai pentru sudălmi şi înjurături, deoarece nu poate exprima şi altceva. Ba, le spun porcanilor cu rât de oţel şi obraz de tablă că orice cuvânt poate fi mlădiat în semantica lui după mintea celui care îl foloseşte, iar dacă în căpăţânele scopite ale acestor eunuci ideologi, prin deschiderea gurii nu pot scoate decât înjurături, înseamnă că ei sunt nişte lifte înveninate şi nu limba este de vină.

Mare nenorocire pe poporul urgisit că este târât ca vita la cuţit şi nu poate face nimic: revoltă – ba; educaţie – canci; bun simţ – ioc şi atunci nu-ţi rămâne decât să-ţi iei lumea în cap şi să-ţi cauţi loc sub soare pe alte meleaguri! Dar dacă ai dragoste de neamul care te-a adus pe lume şi care a semănat această torişte cu oasele lui timp de milenii, zidind Ţara de azi tocmai de pe umerii celor de ieri, mulţi plătind cu viaţa ca noi cei de astăzi să le purtăm numele, atunci trebuie să ne răsculăm şi să punem mâna pe ciomag. **Nu este o întâmplare că tot felul de năpârci cazare sau otrepele lor pupincurist mioritice se guguţă şi ne învaţă cum să fim români şi mai ales cine suntem, de unde am venit şi încotro ne este drumul!** Am fost mult timp un popor de ignoranţi, iar comuniştii au mers mai departe şi au muncit să ne transforme într-un popor de proşti care repetă ca nişte papagali şi se bâţâie ca maimuţele la circ după „indicaţiile preţioase” ale ţucalilor, tâmpiţilor şi hahalerelor năimite şi smintite ce ˇs-au vrut profeţi de-o veşnicie a clipei peste neamul mioritic.

Orice învăţ are şi dezvăţ, iar prostia, hoţia şi golănia cultivate cu atâta osârdie de cei care ne conduc, trebuie scoase din universul nostru spiritual, dacă vrem să ieşim din lumea dobitoacelor cuvântătoare şi să ne asumăm statutul de **Om!** Atunci şi numai atunci vom înţelege de ce strămoşii noştri doreau toţi să ajungă în condiţia spirituală

de Om, de ce dispreţuiau lăcomia, hedonismul, minciuna şi tot ce duce la depravarea şi pervertirea sufletului. Dragostea de glia strămoşească nu este o fandoseală pe care o cumperi la marginea străzii sau din vreun loc deocheat unde călăritul se face pe bani. Ea se cultivă din familie odată cu laptele mamei şi focul din vatră, cu primele cuvinte spuse şi se simte cu primii paşi prin roua şi iarba de acasă.

Acasă nu poate fi decât acolo unde-ţi odihnesc moşii şi strămoşii şi nu acolo unde ţi-au îndestulat maţul şi te-au destrăbălat ca un stricat. Acasă este ţărâna pământului îngrăşat cu sângele neamului care l-a apărat de prădători sau de videniile unor minţi criminale şi tot acasă este soarele şi umbra Carpaţilor şi vuietul Mării Negre. **Niciodată „acasă" nu va putea fi ˇînlocuit cu „îmi este bine"; îţi poate fi bine în orice străinătate şi chiar străin poţi ajunge de atâta bine faţă de neamul tău, dar „acasă" este sentimentul de împlinire spirituală şi de rememorare.** De când neamul nostru a încercat să păşească în modernitate ne-am trezit înşfăcaţi de gât şi puşi la pământ, să nu putem vedea mai înainte, ci numai în lungul nasului şi sub jugul nenorocirilor. Mulţi vremelnici cu patimi deşarte ˇs-au oţoit în prostie, hoţie şi videnie, ca să poată ţine cât mai bine jugul în care ne-au pus. Dar nu le-a ajuns trupul de pe care luau şapte piei, ci vroiau şi sufletul, să-l prindă în ticăloşiile lor şi să-l vândă Satanei pentru ceva gologani. **Aşa au ajuns să ne fie falsificate istoria, originea şi limba, iar aceasta din urmă le-a târât după ea şi pe celelalte, fiind[ɔ un popor fără istorie, fără identitate culturală şi fără morală nu poate merge pe drumul spre viitor decât în patru labe sau deloc!**

Trebuie să ne rămână vii în minte numele lui **Alexandre Hirth (**A. Cihac), **A. T. Laurian ş**i **Elieser Shein** (Lazăr Şăineanu), cu plăsmuirile privind exterminarea dacilor şi înlocuirea lor cu coloni aduşi din tot impˇeriul roman, iar după unii care ne ţin amarnică socoteală, toţi aceşti bravi soldăţoi erau semiţi ieşiţi din

mădularul Talpei Iadului. Aici este rădăcina răului şi nimeni nu are curajul să o dezvăluie pentru că ˟s-ar porni sfârşitul culturii române, iar de aici se va răspândi adevărul în toată cloceala satanistă ducând la sfârşitul stăpânirii Tartorului Întunericului peste iudeo-creştini! De baştină ardelean, de educaţie doctor (jurist) şi iezuit, priceputul plăsmuitor a ajuns să-şi urască strămoşii pentru că nu dădeau bine, după mintea lui, în cultura occidentală şi săracul nu avea viţă nobilă. Cum mintea îi era la fel de rătăcită ca şi sufletul, a descoperit el la un franţuz nebun o zicere care i-a luminat întunecimea glagoriei. Pe la 1860 musiu Vaillant, franţuzul nebun cu mare venin la rânză asupra neamului get, după ce l-a răstălmăcit pe Eutropiu, scria parcă din balamuc: „Sʒil a donné son linge aux soldats blessés, il (Traian) donnera sa vie pour venger Longin; il le jure… désormais plus de Daces; il les passera tout au fil de l épée et lavera le crime de Decebale dans le sang de toute sa nation”. (Dacă el a dat hainele sale soldaţilor răniţi – Traian – el îşi va da viaţa să răzbune pe Longin; el le-a jurat… pentru viitor dacilor că îi va trece pe toţi prin vârful săbiei şi va spăla crima lui Decebal în sângele întregii sale naţiuni). Sminteala satanist-istorică a ajuns şi sub nasul doctorului ardelean care, împreună cu doctorii **E. Murgu, P. Maior, S. Micu Klain şi I. Papiu** au sucit-o, au răsucit-o până ce, trecând „preste plaiuri” au poposit în Bucureşti unde se simţea mare lipsă de inteligenţa lor. Cum prostia nu costă bani, au dat cu generozitate şi acestora din preaplinul lor, astfel ne-am procopsit cu nebunia franţuzului înrădăcinată pe plaiurile mioritice. Fiindʃ☙ în acele vremuri, legile româneşti erau mai toate traduceri după cele franţuzeşti, a fost băgată şi această traducere tembelă în cărţile noastre de istorie, iar de aici minciuna repetată de zeci de milioane de ori a ajuns adevăr de necontestat. Laurian a fost sprijinit cu multă vigoare de ciocoimea liberală ca să pună la cale această mişelie pentru că ne scotea pe noi nişte maimuţe prăsite de alte maimuţe necunoscute dar cărora ei le spuneau „coloni romani” adică ceva de viţă nobilă.

Tot din Franţa au adus şi nebunia latinei populare atunci când latina clasică nu le-a ajuns la fabrica de cuvinte pe care o puneau ei pe picioare în faimosul ***Dicţionariu-Glosariu***, pentru a dovedi că suntem mai latini chiar decât latinii care atunci când au venit în Getia vorbeau un amestec între dialectul romanic şi koine. Dar koine era o limbă de amestec născută din cea vorbită de grecii din Atica, dialectul ionilor/pelasgilor şi limba vorbită de arimini din Tracia şi Macedonia! Chiar dacă **B. P. Haşdeu** a venit prin articolul „Perit-au dacii?" din anul 1871 să scoată din capul românilor această nebunie argumentând lingvistic şi istoric că totul este un fals, nimic nu ˇs-a mai putut schimba, **politikia ciocoiască ne-a scris o istorie plină de strâmbătăţi**. Minciuna a fost bătută în cuie pentru veşnicie. Şi poetul **V. Alecsandri**supărat pe latinismul lui **A. Pumnul** care conducea *„Foaie"* din Cernăuţi şi a discipolilor lui ce îi modificau textele după capul lor, scria la 20 aprilie 1868: „Dacă Foaia Societăţii ţine ca să mă aibă de colaborator, pretind ca să mă primească ţu defectele mele de stil şi de limbă, **iar nu să mă ciunească din cap până în picioare şi să-mi schimbe cuvintele.** De este *Foaia Societăţii* o publicaţie serioasă ce are drept scot de a răspândi idei şi gustul în public, îi dau mâna cu frăţie, iar dacă această foaie are de gând a cădea în păcatul foilor ardelene, adică a propaga pumnismul cu lepturărismul şi fundăcionismul acestui onorabil profesor… eu unul mă despart de ea ca de o nevastă care îşi pierde cărăruşa… **Când dracu om înţelege că o literatură ca să fie literatură adevărată, naţională, să-şi ieie izvorârea din geniul poporului, iar nu din fabricile de cuvinte a lui Cipariu et companie"!** Această ultimă idee trebuie să o batem cu ciocanul în capul tuturor jegurilor mioritice şi a veneticilor pripăşiţi pe la noi care ne învaţă cine suntem şi cum să gândim româneşte!

Chiar mai devreme, când nebunia latrinistă abia începuse să dea în clocot, au fost români cu capul pe umeri care le-au spus „doctorilor ardeleni" că nu ţin cărăruşa

neamului şi adevărului.

Alecu Russo (1819-1859) spune despre intelectualii ardeleni care au adunat pe români în 1848 pe câmpia Blajului, **că le-au vorbit nu în româneşte ci într-o „babilonie de cuvinte stropşite şi smulse din latineşte**". El remarcă nu fără temei că latinismul ardelenilor a fost în primul rând o formă de luptă politică dar vremea lui a trecut şi „uităm că latinismul şi neolatinismul au fost un steag ce nu-şi mai prinde loc acum". Cu ironie îşi imaginează în una din Cugetările sale, revenirea pe pământ a lui Ştefan cel Mare în Moldova anului 1855 şi uluirea voievodului în faţa limbii cu totul de neînţeles în care ar fi glorificat de către lingviştii latinişti şi cosmopoliţi: „Ce ar face el pe un pământ, unde nu au rămas urme de umbra lui măcar?... Vorba lui nu mai este limbajul nostru... Strănepoţii Urecheştilor, Dragomireştilor şi Movileştilor i-ar zice în versuri, în ode şi în proză: Eroule ilustru! Trompeta gloriei tale penetră animile bravilor romani de admirăciune grandioasă şi neindefinisibilă pentru meritul neinvincibilităţii tale!... la care lucruri frumoase, deşi neinteligibile pentru dânsul, Ştefan-vodă bietul ar holba ochii lui cei înfricoşitori... şi ˟s-ar culca iarăşi în mormânt..."

Că puţea rău sminteala latriniştilor ardeleni o spune geniul spiritualităţii noastre, **M. Eminescu** care în articolul „Bălcescu şi urmaşii lui" din noiembrie 1877, scrie: „Nicolae Bălcescu e de altminterea o dovadă, că limba românească pe vremea lui şi ˟nainte de dânsul era pe deplin formată şi în stare să reproducă gânduri atât de înalte şi simţiri atât de adânci, **încât tot ce s-a făcut de atunci încoace în direcţia latinizării, franţuzirii şi a civilizaţiei „pomadate" a fost curat în dauna limbii române**". Pe atunci Eminescu se putea exprima neîngrădit şi plin de elocinţă în limba strămoşească a românilor în stare să reproducă „gânduri înalte şi simţiri adânci", acum pentru liftele cazare şi celelalte scursuri specializate în limbism şi pupincurism, aceeaşi limbă este bună numai pentru sudălmi şi cele mai josnice exprimări! Înţeleg eu că

trebuie să vi se bage furca în gât să o lăsaţi mai moale cu barjocura şi hula asupra neamului nostru? Râtanilor, prea aveţi fălcile groase şi minte puţină!

Obrăznicia lichelelor latriniste o găsim foarte bine exprimată în fiţuica ciocoimii fanariote ***Românul*** din august 1881 ce se pretindea singurul loc unde clocotea adevăratul sânge românesc: **„Românii ca toate popoarele care păşesc spre progres, nu se mai ocupă de a descoperi cine a fost autohton sau nu”.** Ce ciocoi isteţi! Şi astăzi auzi acelaşi argument ticălos atunci când vrei să ştii altceva decât ne tot îndobitocesc ei.

Din aceeaşi perioadă avem o scrisoare de la **AI Hurmuzachi** ce spune: „Adevărata şcoală de iubire a umanităţii este patriotismul, precum şi şcoala patriotismului este spiritul familiei… **Dar tineretul român din Bucovina nu este educat în acest spirit, ci… să ne dezbrăcăm de fiinţa noastră firească şi intimă, de însuşirile noastre particulare, de individualitatea noastră… ca să ne pierdem naţionalitatea română…** ca să ne pierdem până şi amintirea cine am fost, şi conştiinţa ce am rămas, **să încetăm de a mai fi români**”. Spune mai departe bucovineanul că cine îşi pierde fiinţa naţională acela îşi rupe singur „legăturile cele mai scumpe şi mai sfinte cu poporul, cu originea sa, tradiţiile, datinile, amintirile străbune **şi se preface în o fiinţă nouă, cosmopolită, adică fără patrie, fără căpătâi moral”.** El cere românilor „a nu ne lipi haina cea străină pe deasupra fiinţei noastre, a ne polei cu ea, mulţumindu-ne cu nişte firmituri ale ei pe care le primim în nişte şcoli înstrăinate… E mai puţin dureros să te desparţi de patrie, decât a trăi în ea şi a vedea individualitatea, adică toată fiinţa adevărată a poporului pierind şi stângându-se”. Câtă dreptate avea şi are chiar şi în prezent acest om, dovedind că nici după 150 de ani la noi nu ˇs-a schimbat mare lucru, ci numai maimuţele care fac circ, dar năravurile au cam rămas aceleaşi! **Distrugerea identităţii de Neamului Românesc** a fost o acţiune programată pusă la cale de toţi

veneticii pripăşiţi prin toriştea străbună dar şi de lichelele noastre neaoşe iar comuniştii i-au pus capac cu făcătura lui Roller. Dau în continuare şi alţi români care ˇs-au opus falsificării istoriei şi limbii cu argumente din diferite domenii.

Theohari Antonescu (1866-1910) este unul din marii „uitaţi" ai istoriografiei noastre. Având o pregătire temeinică şi bun cunoscător a limbilor clasice şi-a permis să judece faptele istorice cu propria conştiinţă şi să tragă concluzii care au supărat rău pe specialiştii cu patalama şi pretenţii. În anul 1889 îşi prezintă teza de licenţă intitulată **„Cultul cabirilor în Dacia"** care este o sinteză asupra celor 19 tăbliţe din plumb, bronz şi piatră unde apar „cavalerii danubieni" în diferite ipostaze. Despre lipsa totală a informaţiilor din scrierile creştine asupra cultului cabirilor el le pune pe seama fricii de a nu dezvălui fără voie ceva din tainele acestei religii şi asemănările uluitoare cu mitraismul şi cabirismul pe care iudeo-creştinii le-au înlăturat prin violenţă! **În munca sa a constatat cu surprindere că multe fapte ale istoriei noastre vechi sunt ocultate cu bună ştiinţă de către specialiştii în plăsmuiri.** În**anul 1901**, publică lucrarea Lumi uitate unde în capitolul „**Dacia, patria primitivă ariană**" afirmă pe baza unor probe solide şi sigure la acea vreme că toriştea noastră este ţinutul adevărat al arienilor de unde au migrat către cele patru zări! După aproape 80 de ani aceste ideii sunt acceptate de cultura europeană dar venind din SUA, de la arheologul Marija Gimbutas, care ne-a studiat profund istoria noastră veche, dovedind încă odată ticăloşia şi vanitatea oarbă a gunoaielor ce ne-au tot scris, răscris şi falsificat istoria! Lucrările lui au fost ignorate de către specialişti chiar de la apariţie deşi autorul era un perfecţionist.

Teodor Burada, de profesie muzicolog şi jurist a efectuat în perioada 1878-1915 cercetări de etnografie, muzicologie şi folclor peste tot pe unde a auzit că ar exista „insule de români". Pasiunea şi iubirea fără margini pe care a arătat-o neamului românesc l-au făcut să facă vizite

în Istria, Macedonia, Bulgaria, Grecia, Turcia/Bitinia, Cehia (regiunea Walaska), Galiţia, Bucovina, Basarabia şi regiunea de pe malul stâng al Nistrului până la Bug. De multe ori a fost primit cu ostilitate de către autorităţile pe unde l-a purtat dorul de neam, ajungând şi la închisoare sau luând bătaie pentru că dorea să-şi cunoască fraţii. Strădaniile le-a publicat în mai multe articole ce au fost unite mai târziu în broşuri dar specialiştii în istorie**l-au considerat nebun** iar afirmaţiile lui „simple nebunii”. Prin călătoriile făcute el a arătat că chiar după 2000 de ani, neamul românilor era pe aceleaşi locuri pe unde i-a menţionat Efor, Herodot şi Strabon pe geţii ce se întindeau de la Don pâna la Adriatica şi din Carpaţii Păduroşi până în Rhodope.

N. Densuşianu de profesie jurist şi bun cunoscător al limbilor clasice, a muncit toată viaţa adunând probe să poată dovedi continuitatea de neam a românilor pe aceste meleaguri atât înainte de cucerirea romană cât şi după retragerea acestora din Dacia. A studiat mii de lucrări şi texte ale scriitorilor antici şi pe baza unui material care şi astăzi uimeşte prin dimensiunile şi valoarea lui ştiinţifică, a scris ***Dacia preistorică*** lucrare apărută postum în anul 1913 prin grija unui prieten. El dovedeşte cu probe arheologice, epigrafice şi lingvistice accesibile la timpurile acelea că ţinutul nostru carpatin este leagănul de început al civilizaţiei europene şi de aici ˇs-a răspândit în sud şi vest unde a intrat în contact cu civilizaţiile mediteraneene. Această lucrare putea fi canavaua pe care să se coase adevărata istorie a poporului român. După descoperirea mea privind leagănul civilizaţiei emeş/sumeriene, a legăturii dintre emegi şi limba română veche şi citirea tăbliţelor de plumb ale strămoşilor noştri ascunse şi în prezent la Institutul de Arheologie din Bucureşti pot afirma că Densuşianu, prin inteligenţă, intuiţie şi o muncă de rob, i-a depăşit pe toţi istoricii cu pretenţii şi mult venin în guşă iar ideile lui sunt în cea mai mare parte corecte! **La scurt timp de la apariţia lucrării, Vaticanul, la propunerea unor prelaţi români de confesiune greco-romană pe**

care o avea şi Densuşianu, ˇs-a uitat strâmb la ea şi a interzis-o fiind[ɔr nu dădea bine la făcătura fariseilor ce au fost sprijiniţi de vechii greci şi latini în acţiunea de confiscare a religiei geţilor pentru binele şi veşnica lor pomenire! Cred că şi lucrarea lui Th. Antonescu a fost îngropată în uitare pentru că specialiştii nu se puteau compromite citând scrieri interzise sau condamnabile după antereele papistăşeşti sau mioritice.

Faptul că lucrarea lui Densuşianu a fost desconsiderată de către pretinşii profeţi ai neamului, se datorează în cea mai mare măsură marii secături a istoriografiei române numită **V. Pârvan**, care din invidie şi ură fără margini a spus numai minciuni despre ideile lui Densuşianu iar toate alegaţiile le-a pus în mistificatoarea *Getica* unde spune la p. 7: „… Nicolae Densuşianu scrie romanul său fantastic *Dacia preistorică*, plin de mitologie şi de filologie absurdă, care la apariţia sa (postumă: 1913) deşteaptă o admiraţie şi un entuziasm nemărginit printre diletanţii români în arheologie”. Densuşianu a scris mai multe cărţi despre începuturile feudalismului românesc care au fost considerate de către aceeaşi specialişti, de o probitate profesională fără cusur! *Dacia preistorică* avea însă un mare cusur, spunea un adevăr distrugător ce le rupea gâtul latiniştilor! Dar duşmani şi mai sălbatici au fost istoricii comunişti ieşiţi din clocitoarea lui Roller care prin anii 1965 se gândeau să ardă această lucrare la fel cum doreau să facă şi cu tăbliţele de plumb! Şi totuşi pentru aceste monstruozităţi criminale nimeni nu tuşeşte, nimeni nu are dureri de cap de parcă absurdul a pogorât din minţile „celeste” ale acestor canalii în Mârlania, ţara tuturor fărădelegilor!

Identitatea noastră de români autohtoni pe aceste meleaguri, a fost apărată cu multă vigoare de câteva condeie ce trebuie amintite aici şi numite atât de către prieteni cât şi de către duşmani **„ideologii românismului”!**

Eudoxiu Hurmuzachi (1812-1874) ˇs-a născut în apropiere de Cernăuţi dintr-o familie de boieri moldoveni

iar studiile le-a făcut la Viena. Bun cunoscător al limbii germane şi a limbilor clasice, toată viaţa şi-a dedicat-o adunării de documente pe propria cheltuială care dovedesc istoria noastră pe aceste pământuri. În anul 1872, la propunerea lui A.T. Laurian, preşedintele Societăţii Academice Române, E. Hurmuzachi este primit ca membru. Moare la 10 februarie 1874, la vârsta de 62 de ani. În luna noiembrie a anului 1874 documentele strânse în casa părintească din Bucovina, ajung cu peripeţii la Bucureşti, constituind fondul principal al istoriografie noastre. Din aceste documente ˇs-au publicat 45 de volume până în anul 1942 (12 volume Slavici, 10 N. Iorga, 6 volume N. Densuşianu, 4 volume I. Nistor) iar din lucrarea de istorie scrisă de el ***Fragmente***, Eminescu a tradus cam o treime. În anul 1974 UNESCO a inclus pe E. Hurmuzachi printre figurile de seamă ale culturii române, cu merite remarcabile în istoriografia Europei centrale. În prezent „patrioţii români", pentru a avea merite în industria holocaustului şi **istoria evreilor – care i-ar fi civilizat pe români**, se bulucesc să fie stipendiaţi de serviciile secrete din afară care urmăresc să fim străini în propria ţară!

Gheorghe Hurmuzachi, fratele lui Eudoxiu, scria în 1865 către **Asociaţia Naţională** din Arad: „Limba română, scumpă moştenire de la strămunii noştri, a ajuns prin întunericul secolelor, prin vijeliile trecutului, după atâtea lupte cu hunii şi cu avarii, cu turcii şi cu tătarii, omogenă, una şi nedespărţită până la noi, în secolul XIX carele se mândreşte a fi ˇînaintat mai mult cultura românilor decât toţi premergătorii săi. Şi tocmai noi am fi acei care am voi să izbim în unitatea limbii, care am voi să sugrumăm mândria şi mângâierea noastră, simbolul măreţ al unităţii poporului român? **Credem că nu se va afla român bun şi fiu sincer al naţiunii care să nu cheme blăstămul asupra bărbaţilor care vor putea şi nu vor voi a contribui spre a se delătura dezbinarea ameninţătoare în sânul limbii materne"!** Cinste acestei spiţe de români curaţi iar eu mă alătur chemând blăstămul pe capul tuturor celor care ne-au falsificat istoria şi limba

strămoşească!

B. P. Haşdeu (1834-1907), născut în ţinutul Lăpuşnei, pe malul drept al Nistrului, istoric şi lingvist a scris numeroase studii împotriva celor ce doreau să ne prezinte ca sălbaticii Europei sau scursura imp˟eriului roman. Contemporanii l-au privit cu suspiciune şi chiar dispreţ pentru că îi punea pe toţi în buzunar în domeniul lingvisticii iar inteligenţa lui şugubeaţă nu lăsa niciodată loc prostiei.

M. Eminescu (1850-1889), născut la Ipoteşti – Botoşani este cea mai sclipitoare minte a neamului nostru, a luptat cu o putere neobişnuită împotriva tuturor lichelelor şi lepădăturilor care au pus stăpânire pe ţară după Unirea Principatelor şi au transformat-o într-un cuib de tâlhari. Acuzaţiile de conservatorism şi duşman al progresului aduse lui de către ciocoii liberali sunt gratuite, fiind[ɔ˜ el a militat pentru un progres cumpătat bazându-se pe resursele noastre de materii prime şi făcut în interesul poporului român iar nu un progres realizat de dragul progresului numai în folosul celor ce controlau şi jefuiau ţara! Ceea ce demasca el ca un adevărat jaf asupra poporului român, ˟s-a repetat şi după executarea lui Ceauşescu – în numele aceloraşi principii – de către cei care l-au slujit pe tiranul comunist! **Gazetăria marelui poet este la fel de importantă ca poeziile** unde descoperim cu uimire cunoştinţele ample din domeniul istoric, lingvistic, statistic, economic, al psihologiei de grup şi altele. Pentru că nu vroia să fie mai milos cu liftele prădătoare din România acelor vremuri aşa cum a fost sfătuit de multe ori, deţinătorii puterii l-au asasinat iar după aproape 20 de ani de la moarte, minţi sifilitice au lansat povestea că poetul ar fi murit de sifilis! Ura ciocoimii liberale împotriva marelui gânditor a dus la „uitarea” întregii scrieri gazetăreşti iar după ocuparea României de către armata bolşevică, această duşmănie a fost preluată de secăturile cazare şi astfel toată gazetăria a fost interzise după anul 1947 la fel ca multe poezii!

N. Iorga (1872-1940), născut la Botoşani, este cel

mai mare istoric al nostru. A contestat cu argumente de netăgăduit curentul latinist susţinând că dacii nu au dispărut după cucerirea Daciei de către romani şi au rămas locului după retragerea cuceritorului iar **limba vorbită de români are un puternic strat venit din limba dacă**. De aceea ***Dicţionarul limbii române*** realizat sub pălăria trădătoarei Academii Române are mai bine de **10000** (zece mii) de cuvinte cu origine necunoscută şi peste**15000 (**cincisprezece mii!) pe care nu a vrut să le înregistreze în fondul lexical al românilor! Iorga a avut relaţii încordate cu toţi latiniştii şi traciştii, cu mafia sionistă de la noi şi de aiurea precum şi cu politicienii amici ai acestor lichele. A fost asasinat de fanaticii legionari, dar unii zic astăzi că uciderea marelui istoric are dedesupt o afacere NKVD!

Nechifor Crainic, ideologul autotohniei românilor, în guvernul mareşalului Antonescu a ocupat funcţia de ministru la Ministerul Propagandei unde a creat un adevărat program de combatere a comunismului propagat de bolşevici şi de canaliile lor din ţară. Pentru aceasta, după ce România a fost ocupată de trupele sovietice, a fost căutat ca iarba de leac de către cazarii bolşevici, stăpânii de atunci ai ţării sub patronajul trupelor cotropitoare. ˇS-a bucurat de protecţia lui Petru Groza şi L. Pătrăşcanu, stând ascuns în Ardeal la un fost student de-al său. În vara anului 1947 Pătrăşcanu i-a promis că guvernul va da o lege privind o nouă încadrare juridică a crimele de război şi el se va putea apăra în instanţă spunându-i că se poate preda poliţiei. Cumnatul lui Pătrăşcanu, avocatul Pandrea, ˇs-a angajat să îl apere la proces. Dar a aflat de strategia lui Pătrăşcanu monstrul cazar – Ana Pauker, şi banda ei criminală – legea a fost blocată, Nechifor Crainic a fost târât prin puşcării până în anul 1962 fără a fi fost judecat şi condamnat vreodată, iar după această dată a fost folosit de comunişti pentru a lovi în emigranţii români care îi criticau. Avocatul Pandrea care o apărase pe Ana Pauker în anul 1936 la Craiova în procesul privind atentatul săvârşit de secătura comunistă în Senatul României în anul 1920, a

făcut ani grei de puşcărie!

Vedem cu surprindere, că cele trei curente privind originea limbii şi a poporului român – latinist, tracist şi slavist – sunt aduse din străinătate de către lichele pripăşite pe la noi şi români smintiţi şi au avut (dar au şi în prezent) ca scop înstrăinarea neamului mioritic de la firea lui firească şi de la tradiţiile lui astfel ca orice târâtură să-şi poată şterge picioarele mizere de obrazul nostru!

Pentru a dovedi că toată media ne supune unui proces abominabil de îndobitocire, amintesc faptul că zi şi noapte ni se prezintă **ca modele demne de urmat** numai curve aduse de pe marginea străzii, idioţi, lichele, violatori, politicieni cu minţile întârziate, manipulatori, mişei, dar niciodată oamenii de valoare ce ar putea punea umărul la propăşirea neamului fiind o cale spre care ˇs-ar putea îndrepta şi alţii. Din mulţimea acestor români adevăraţi ţinuţi într-un anonimat total, amintesc doar două nume, foarte cunoscute şi respectate în străinătate dar aproape necunoscute şi blamate acasă, adică în România: muzicianul de excepţie **Gheorghe Zamfir** şi caricaturistul nepereche **Ştefan Popa Popaȝs**.

Să arăt şi cum ˇs-au folosit duşmanii noştri din Ţară sau din afară de nebunia latinistă ce susţine că după exterminarea dacilor şi repopularea provinciei cu coloni din tot impˇeriul roman (nu cu italici!) în decurs de câteva sute de ani ˇs-a format poporul român în Dacia traiană – adică Ardealul care este leagănul acestui neam? Amalgamul etnic adus din tot impˇeriul ˇs-a dezvoltat într-un popor distinct, vorbitor de o latină populară ce a cucerit mai întâi pe toţi locuitorii din Ardeal, apoi ˇs-a revărsat peste munţi în Moldova şi Ţara Românească pe care le-au luat în stăpânire. Te întrebi plin de uimire, oare aceste teritorii de peste munţi nu erau locuite sau popoarele cotropite de români au fost supuse unui puternic proces de deznaţionalizare? Cum nebunilor nu le trebuie minte, tot aşa latriniştii noştri ne-au pus pe tavă celor ce doreau numai rău să ne facă. Teoria panslavismului asupra

românilor se sprijină tocmai pe această inepţie – că românii un popor străin, de prădători – ar fi cucerit populaţiile băştinaşe formate din moldoveni, valahi şi ardeleni amestecaţi cu slavi şi chiar slavizaţi, deci este un stat multinaţional de cuceritori care trebuie desfiinţat. Dogma a fost îmbrăţişată de PC din România, filială cazară a Cominternului la 1921, care numai român nu era, iar în prezent este vânturată de „industriaşii holocaustului” în frunte cu Ellie Wiesel. De aceea mozaicii spun că au fost pe plaiurile mioritice mult înaintea noastră, odată cu ocuparea romană făcând parte din aceste trupe de stăpâni, iar noi românii am apărut ca popor în secolele lX-X dar venind din sudul Dunării unde ne-am adunat ca râia pe oaie! Alţii mai îndrăzneţi din tagma acestor lepre spun că în fapt suntem un neam de ţigani şi am fost un fel de avangardă a acestora trimisă înainte să le pregătească ciorditorilor un teritoriu unde să poată şi ei pune capul după atâta amar de drum făcut din India pânî la poale de Carpaţi.

Trebuie la nesfârşit să trăim în această minciună a latinităţii adusă de aiurea de indivizi care ˚s-au gândit numai la câştigul şi sminteala lor, fără a cântări şi ce rezultă din această acţiune şi cu parul ne-au băgat în cap tâmpenia la zeci de generaţii de români din care nu putem ieşi nici azi când avem atâtea dovezi cu care să le rupem gâtul?

Eu am făcut un pas mare pe drumul dezrobirii spirituale a poporului rumun dar trebuie continuat cu:

— Libera cunoaştere a tăbliţelor de plumb aflate la Institutul de Arheologie din Bucureşti, cele de la mănăstirea Sinaia şi alte dovezi arheologice cu scriere getică din ţară.

— Analizarea arheologică şi spirituală a urmelor lăsate de neamurile noastre care ˚s-au răzleţit în cele patru zări şi comparate cu cele descoperite în jurul Carpaţilor.

— Efectuarea de copii sau fotografii după tăbliţele de plumb descoperite în Bulgaria, Anglia (Salisbury), tăbliţele

sacre din aur ale orficilor şi cele de plumb care au circulat în secolele ll-lV al erei creştine, în imp˟eriul roman fiind considerate cu puteri magice şi care sunt în număr important prin muzeele Europei.

— Cumpărarea sau copierea electronică a celor 20 de cărţi despre eseni scrise de Edmont Bordeaux-Szekeley şi The Origin of Christianity precum şi a altora legate de istoria noastră vechi şi traducerea lor în limba română pentru a se putea reconstitui vechea cultura strămoşească.

— Scrierea adevăratei istorii a ţinuturilor noastre şi a poporului mioritic începând cu mileniul Vlll î.e.n. ˟până la descălecarea voievozilor şi formarea statelor feudale româneşti din secolul Xll.

Asemenea muncă poate fi făcută numai de oameni care nu au prejudecăţi, sunt sinceri cu sine şi curajoşi, fiind plini de generozitate.

Statul român şi întreaga media a organizat o desăvârşită conspiraţie a tăcerii împotriva descoperirilor mele, ocultându-le până în prezent!

Glăsuire către arimini

Am un of ca o lingoare
Ce mă arde fără stare,
Mă ţin hoţii la răcoare,
Că am frate Sfântul Soare.
De la mic până la mare,
Vă transmit a mea urare;
N-am parale, n-am mâncare,
Dar am minte cu cătare,
Şi mai am o gură mare,
Salutare!
M-au pus liftele-n popreală,
Să-mi facă sămăluială,
Că sunt un şmecher învârtit
Şi cu năravde parvenit,
Fleanca sun-a nebunie,

Să le-ngheţe mintea „vie”!
Nu am linişte ca striga,
Şi vreau să-i iau cu cvadriga!
Dar ei cu lejeră stare,
Îmi arunc-a supărare
O spurcare!
Găşti tembele, minţi scopite,
Cu gândirea în copite,
Sufletul v-aţi dat Satanei,
Iar trădările-s metanii.
Ne-aţi vândut şi răstignit,
Să fim neamul urgisit,
S-ascultăm zisa tâmpită,
Care să ne facă vită!
Pân-aici v-a fost huzurul,
Vrem ˇs-o terminăm cu furul!
Blestemaţilor!

Chem din munţi şi chem din vale,
Pe r**umunii** fără **Cale**,
Să ne căutăm scăpare
Luminaţi de Sfântul Soare!
Glasul ista e chemare
Din străbuni a neuitare.
Să-ntregim neamul şi ţara
Iar în suflet ardă para,
Focului de glie veche
Ăstei spiţe nepereche.
La mai mare!
CHEMARE LA NEUITARE!

În luna august 2004 am găsit pe internet imaginile a 74 tăbliţe plumb depozitate la Institutul de Arheologie Bucureşti. În cultura română, despre aceste tăbliţe cu scriere getică nu ˇs-a scris un cuvânt, fiind învăluite într-un mister absolut. Unele informaţii care nu pot fi dovedite cu probe, spun că după terminarea mănăstirii Sinaia în anul 1695, o parte dintre sihastrii din munţi ˇs-au retras

aici, aducând cu ei şi tăbliţele cu pricina. O altă variantă a apariţiei acestor obiecte este că în anul 1875 când se săpau temeliile palatului Peleş, ˇs-a descoperit o mare comoară formată din aproximativ 240 sau 540 de tăbliţe de aur şi plumb cu o scriere asemănătoare cu a grecilor antici, dar folosind şi litere latine, precum şi alte semne specifice numai acestor tăbliţe şi figuri de geţi, oştiri, cetăţi, simboluri divine şi alte elemente care duceau la ideea clară că ˇs-a descoperit o mare civilizaţie. Numai că şeful guvernului României de atunci, Lascăr Catargiu a dăruit-o regelui Carol I, care a ordonat ca tăbliţele de aur să fie topite, după ce ˇs-au făcut copii. Bănuind că valoarea lor este inestimabilă şi ca a distrus dovezi ale istoriei noastre, a donat copiile însoţite de o scrisoare unde-şi recunoaşte greşeala, mănăstirii Sinaia! În anul 1956 puterea comunistă a confiscat de la mănăstire atât tăbliţele de plumb cât şi toate documentele care făceau referire la ele şi totul a dispărut. În anul 1986 mai mulţi cercetători din domeniul istoriei au afirmat în discuţii particulare că înainte de al doilea război mondial, în subsolul actualului Institut de Arheologie din Bucureşti **existau mai multe sute de tăbliţe cu o scriere necunoscută**, pe care „nimeni” nu le-a cercetat! În anul 2003, istoricul Alexandru Deac a comunicat la Congresul de dacologie ţinut la Bucureşti, că **a descoperit în arhivele Comitetului Central al PCR scrisoarea lui Carol l către mănăstirea Sinaia**. În prezent la această instituţie ar mai exista 30 tăbliţe după unii, sau 70 după alţii, dar fără documente de intrare şi fără a fi ˇînregistrate în patrimoniul ei!

Din cele 74 tăbliţele de plumb eu am citit 65 iar informaţiile de pe ele ne arată adevărata noastră istorie privind structura de organizare a statului geţilor, sistemul juridic, religia lor, felul cum ştiau să-şi apere glia străbună.

Ei îşi spuneau **rumuni** sau **geţi** pentru că aşa este scris pe tăbliţe, **nu daci** cum i-au numit romanii. Şi-au scris identitatea de neam cu cuvintele **rumun, riomion, ruomuon, rumuno, romuno** sau**falnici geţi** şi niciodată

daci, iar ţara lor o numeau **Sfânta Getia** sau **Gitia**. Strămoşul lor ancestrtal era**Moş Arimin**, os din care ˇs-au tras **ariminii/armânii şi rumunii/rumânii**. Conducerea neamului era asigurată de **dage balo** (adunarea neamului străbun) care alegea un **mato** (ocrotitor, conducător, părinte) ce deţinea funcţia cât timp era sănătos la trup şi la cap. Din cei 54 de mato eu am reuşit să citesc numele a 43 de conducători ai neamului strămoşesc. Pe alte tăbliţe această conducere colectivă apare cu numele de **soboru, gomeţi** sau **radă**. Aveau un guvern numit **agie,** în fruntea căruia era mato. Conducătorul armatei se numea **basileo**, care era ajutat de un consiliu de război numit **soto balo** (soţii, însoţitorii steagului get), iar cetăţile lor întărite se numeau **dabe**. Ţara era împărţită în **sindii** (isprăvnicii), fiind conduse de către un **sind**. Mai departe aceste sindii erau împărţite în **cătune, sate şi dabe**, iar centrul de putere se numea **dabo geto** (cetatea neamului get) care a fost la început la Sarmisetuzo, mutată pe la 380 î.e.n. ˇla Enisala (judeţul Tulcea), iar pe la anul 320 î.e.n. ˇa revenit din motive strategice la Sarmisetuzo. Sunt menţionate şi legăturile de sânge care formau **şatre** în cadrul unor comunităţi. Armata era organizată în **polcuri** şi avea două corpuri distincte: **daco armosa** (armata nobililor) care pornea prima în luptă şi **gloto armosa** (armata gloatei sau a poporului), care suplimenta forţele primului corp sau îl înlocuia complet. Echiparea armatei era asigurată de dage balo, iar conducătorii corpurilor de armată erau numiţi tot de adunarea neamului. Oamenii nu aveau voie să se mute dintr-un loc în altul decât cu aprobarea dabei de care aparţinea. 32 din semnele folosite în scrierea geţilor pe tăbliţele de plumb sunt identice sau foarte apropiate cu semnele scrierii cretane liniar B din perioada 1500-1300 î.e.n. ˇ**Alfabetul chirilic** folosit de români până pe la 1870 este în realitate o parte din alfabetele utilizate de strămoşii noştri geţi în urmă cu 2500 de ani. Secuii au folosit prin secolul Xlll un alfabet cu 33 de semne iar 28 dintre acestea sunt identice sau asemănătoare cu ale geţilor de pe tăbliţele de plumb. În Transilvania şi Ungaria ˇs-a folosit în

secolele XV ?i XVl un alfabet runic maghiar, care a fost „prelucrat” tot din alfabetele geţilor. Gotul Wulfila a „creat” şi el pe la mijlocul secolului lV e.n. ˇun alfabet runic inspirându-se din semnele geţilor.

Scrierea geţilor mai are semne comune cu alfabetul folosit în secolele Vlll – ll î.e.n. ˇîn estul Spaniei (**Tartesio/Turdetano**), cu alfabetele folosite de tuaregi şi libieni înainte cu multe secole de era creştină. Există asemănări uluitoare ale alfabetelor geţilor cu scrierea din Biblos, Mohenjo-Daro, brahmi şi alfabetele folosite de sabei în Arabia în secolele XV-lV î.e.n., cât şi cele din Siberia din secolele lV era noastră. **Plutaşii de pe râul Bistriţa** foloseau pe la 1880 56 semne pentru crestatul lemnelor. Dintre acestea 13 sunt identice cu semnele din scrierea liniar B, iar 38 sunt identice sau foarte apropiate cu semnele alfabetului geţilor. După mitologia greacă, hiperboreenii care locuiau la nordul Dunării, erau legaţi de cultul lui Apollo. **Herodot** în ***Istorii*** spune că aceştia aduceau ofrande templului din Delos, iar fecioarele „Arge şi Opis veniseră chiar odată cu zeii”. Platon în Axiochos vorbeşte prin gura lui Socrate, despre nişte table triunghiulare de aramă cu un conţinut religios aduse la Delos de fecioarele hiperboreene Opis şi Hekaerge. Venirea zeilor la greci a avut loc odată cu formarea primelor structuri sociale din secolele Xll-X î.e.n. ˇîn numita „perioadă obscură”. Arheologia a descoperit într-adevăr plăcuţe de bronz cu o scriere arhaică, pe care a atribuit-o repejor vechilor greci şi care a apărut la sfârşitul secolului Vlll î.e.n.

Religia lor era monoteistă, având în frunte pe Sent/Sântu cu sensul de Creatorul, Dumnezeu, iar ca simbol al sacrului era **crucea cu braţele egale, liberă sau înscrisă în cerc**, cum apare deasupra uşii la primele biserici creştine din Siria şi Palestina. Divinitatea activă al cultului crucii era **Zabelo**; Creatorul vieţii din lumina vie a soarelui şi **Suien, Zoien, Zoe** ca divinitate a renaşterii vieţii din aşteptarea luminii morţii (liniştea lunii) prin nemurire. Mai erau **dio Dionise, dio Sopio, dio**

Donizeto, dio Oroelio, dio Tiaz. Fiind o religie a luptei continue dintre bine şi rău, duhul răului se numea **Sotea** sau Satan. **Pământenii se năşteau din lumina vie a vieţii** (lumina soarelui), dar toată existenţa lor trebuiau să se străduiască să facă numai fapte bune în folosul celor din jur, ca o dovadă de curăţenie pentru comuniunea cu adevărata **viaţă veşnică** (nemurirea) ce impunea condiţia de OM. Nu aveau statui, iar divinităţile lor se manifestau ca nişte duhuri, entităţi spiritual – energetice. La naştere fiecare persoană era luată în pază de un înger, neamul get fiind binecuvântat de **oastea de îngeri (falanga**). Nu aveau temple, ci sanctuare austere, mici troiţe şi bisericuţe/metocuri unde îşi oficiau cultul sau altare improvizate în vremuri de restrişte. La naştere fiecare era botezat în religia neamului cu vin şi pâine strămoşească. **Crucea a fost simbol al sacrului la neamul nostru de la începutul mileniului V î.e.n.** ˟descoperire făcută la Gorban judeţul Iaşi, apoi la Cucuteni, iar mai multe tezaure ale geţilor au ca obiect de podoabă crucea înscrisă în cerc sau crucea cu braţele egale. Divinităţile lor aveau în jurul capului o aură, aşa cum arată plăcuţa de plumb descoperită la Romula. **Sarmis** sau **Armis este Mântuitorul sau Salvatorul neamului geţilor**, apare pe tăbliţe şi sub iniţialele **IOI, III, II, IU sau Ili, Ilio** toate având aceeaşi semnificaţie.

Tăbliţa 1 este prima atestare materială a legendei naşterii Mântuitorului care se va numi mai târziu Sarmis. Sub un şopron cu o vită şezând, un copil mic ridică braţele către cer simbolizânt bucuria vieţii ce ˟s-a născut. La dreapta jos, mama primeşte un toiag şi un miel de la divinitate/marelui preot get? care are pe cap costumaţia religioasă făcută din blana unui lup al cărui cap este pus pe capul lui. Deasupra şopronului este figura cunoscută a lui **Iisus cu plete** şi cu barbă scurtă ca semn al tinereţii, imagine preluată de hagiografia creştină. La stânga imaginii este un porumbel zburând reprezentând Sfântul Duh, doi măgăruşi (cum a intrat Iisus în Ierusalim) şi un profil de om. În partea stângă jos a şopronului se

vede o persoană şezând pe un scaun iar în mână ţine un toiag. Scaunele sunt trei sugerând legenda celor trei magi. Sub imagine, în colţul stânga jos se văd stilizate imaginile pentru o şopârlă mare, un peşte, o broască ţestoasă, o pasăre mare care aleargă şi un câine sau lup. La mijloc este un şarpe foarte lung iar lângă coada acestuia este un pătrat împărţit în nouă părţi egale sugerând că este protector al vânătorilor şi al învăţaţilor.

Tăbliţa ll povesteşte despre vizita lui Zamolxe în insula Samos şi trecerea cabirilor la religia sfintei cruci a Mântuitorului! Pe tăbliţele l şi ll apare semnul crucii ca simbol al sacrului şi al pământului (ţării) care stă sub această protecţie. Geţii se considerau poporul ales de Creator iar ţara lor o numeau ţara sfântă (dio Geta).

Creştinismul ortodox este în mare parte religia strămoşească. Multe din elementele de cult ale religiei geţilor dar şi simbolurile religioase (crucea cu braţele egale libere sau înscrise în cerc, steaua cu şase colţuri şi steaua cu şase raze) sunt păstrate din religia neamului mioritic din mileniul lV î.e.n. ˇşi care au fost duse de emeşi în Sumer/Ki-en-gi de pe meleagurile noastre pe la mijlocul mileniului lV î.e.n.)

Zamolxe, Pitagora şi pitagoreismul. Marele get a existat ca realitate istorică, a fost mare preot şi reformator, a vizitat Egiptul, i-a trecut pe cabirii din Samos la religia crucii Mântuitorului, ˇs-a înfruntat cu Pitagora şi le-a cerut geţilor să renunţe la folosirea aurului ca aducătorul tuturor relelor de pe pământ, fiind ispita diavolului. Toate aceste date sunt scrise pe tăbliţele 2 şi 3. Religia geţilor a influenţat şi zoroastrismul prin existenţa magilor perşi la curtea din Sarmisetuzo în secolul Vl î.e.n. ˇcum rezultă din tăbliţa 5.

Iisus a fost get. La începutul secolului Vl î.e.n. ˇs-au aşezat printre neamurile geţilor populaţii ale galilor/galatilor care au îmbrăţişat religia crucii cu taina botezului cu pâine strămoşească şi vin. În anul 279 î.e.n. ˇaceste relaţii ˇs-au stricat rău iar conducătorul geţilor, Biseto l a pus sabia pe gali şi i-a alungat. Fiind opriţi şi la

graniţa Macedoniei, au trecut Dardanelele şi au întemeiat în podişul Anatoliei un stat – Galatia – care a existat până în anul 25 î.e.n. ˇcând a fost cucerit de romani. O parte din aceşti gali au coborât mai spre sud şi ˇs-au stabilit în anul 275 î.e.n. ˇîntr-o regiune pe care au numit-o Galileea. În secolul ll î.e.n. ˇivriţii amintesc de secta esenilor/esenirnilor având centrul de cult în Galileea şi care practicau o religie diferită de a iudeilor dar identică {u a geţilor. Începutul secolului l e.n. ˇi-a găsit pe gali – esenii într-o aprigă dispută religioasă cu clerul iudeu. Galii cheamă în ajutor mentorii din Carpaţi unde îşi avea sediul **Frăţia Celui Ales**. Este trimis Ili împreună cu o ceată de geţi – tăbliţa 53 – pentru a înfrunta fanatismul religios iudeu. Răstignirea lui Ili, înfăşurarea trupului cu giulgiu şi transportarea lui până la „galii cei roşcaţi" din Galileea apoi drumul prin Siria Efes, Grecia şi Tracia până au ajuns în Sarmisetuzo sunt povestite pe 7 tăbliţe. Durerea a fost fără margini peste neamul geţilor.

Tăbliţele sunt scrise între anii 560 î.e.n. ˇşi iulie-august 106 e.n. ˇcând statul geţilor a fost distrus de romani fiind ocupată partea de vest, iar ţara a cunoscut un jaf fără seamăn. **Limba folosită în aceste texte de pe tăbliţe este limba română veche** care se găseşte identic sau asemănător în dicţionarele de arhaisme şi regionalisme existente în România. 79 de cuvinte se găsesc numai în eme-gi (sumeriană) fiind dispărute din româna veche Tăbliţa 1 consider că a fost turnată sau trasă – cum apare scris pe mai multe tăbliţe, pe la 1600 – 1500 î.e.n. ˇpentru că de aici se trag semnele alfabetelor folosite de strămoşii noştri.

În anul 1982 am cumpărat cartea *Civilizaţia sumeriană* unde am găsit trei cuvinte care m-au pus pe gânduri: **da, nu şi inga**. Ştiam că aceste cuvinte sunt specifice numai limbii române iar inga se foloseşte numai în nordul Moldovei şi Maramureş. Am găsit pe internet în anul 2001 un dicţionar sumerian-englez elaborat de J.A. Halloran din S.U.A.. L-am tradus în limba română şi bănuiala mea ˇs-a confirmat, limba sumeriană/eme-gi are

aceeaşi rădăcină cu limba română. Am scris cu acest subiect o carte „Civilizaţia soarelui” publicată în august 2002. Arătam în această carte că avem 1000 cuvinte identice sau asemănătoare cu eme-gi şi 1400 de arhaisme şi regionalisme compuse din două sau mai multe cuvinte eme-gi. Mai arătam că denumirile activităţilor agricole, păstoreşti şi de organizare socială sunt în mare parte comune celor două limbi iar creştinismul are foarte multe elemente comune cu religia emeşilor. Culturnicii de profesie au ieşit la atac şi m-au făcut în toate felurile atât la TVR 1 cât şi la postul de radio Iaşi. ˇS-a remarcat A. Vulpe director la Institutul de Arheologie din Bucureşti unde stau ascunse tăbliţele de plumb ale strămoşilor noştri; I. Sluşanschi director al Institutului de Lingvistică Iorgu Iordan din Bucureşti şi Neagu Djuvara, istoric care a trăit până în 1991 la Paris. Nu au avut reţinere la limbaj spunând despre cei care vreau să se uite pe tăbliţe să sunt nebuni, indivizi cu minţile rătăcite, diletanţi, oameni fără conştiinţă dar nu au acceptat să-mi spun şi eu punctul de vedere. Iar într-un acces de nebunie genială A. Vulpe spune peste tot că tăbliţele de lut descoperite de N. Vlasa la Tărtăria ar fi chiar plăsmuirea acestuia!!! Despre tăbliţele de plumb ale geţilor spune că sunt falsurile unui geniu dar el şi-a dat seama numai în jumătate de oră! Noi trebuie să băgăm la cap că această lepădătură este un supergeniu şi nu avem cum să-l contrazicem.

La sfârşitul lunii noiembrie 2002 am trimis lui **J.A. Halloran** – care se ţine că este cel mai mare specialist în sumerologie – un mesaj cu 145 cuvinte comune limbilor română şi eme-gi dar care nu sunt în latină. La 17 dec. 2002 îmi trimite următorul răspuns: „Most vocabulary of the Rumanian language can by derived fom Latim, modified by Slavic influences. This happened after the time of the Roman empire. Sg you need to reassurse me and your readers that you have avoided attaching a Sumerian etymology to any wordthat as a Latin etymology. Are you familiar with the Larin etymologies gived for most Rumanian words?” În publicaţia Formula As din 25 mai

2006, fiind întrebat despre legătura scrierii de la Tărtăria cu cea din Sumer, acelaşi J.A. Haloran spune: „Cum se poate explica faptul că într-o regiune din vestul României înconjurată cu nume sumeriene… ˇs-au găsit trei tăbliţe din lut local, cu pictograme sumeriene dar mai vechi cu 1000 de ani decât cele din Mesopotamia?… **Asumându-vă o origine trivială, recentă, romană, sigur că acestea nu vă mai aparţin**". Acest individ nu a căzut în cap ca să-şi schimbe fundamental ideile cu privire la ce mi-a scris în anul 2002. Explicaţia constă în faptul că textul din fişierul Chemae la neuitare, ajustat puţin, l-am tradus în limba engleză şi l-am trimis în august 2003 către Tv Discovery, Institutul de Studii Orientale din Chicago şi Institutul de Studii Orientale din Philadelphia. Englezii au răspuns că au primit mesajul meu şi atât dar americanii au tăcut mâlc. Sigur acest studiu al meu a ajuns şi în mâinele lui dar şmecherul a uitat să spună de unde vin ideile pentru că hoţia intelectuală se practică şi la case foarte mari. Se pare că i ˇs-a zbârlit moţul către genialitate şi acestui nemernic! Ghinionul lui este că nu ştie cum sună limba română vorbită în graiurile noastre mioritice altfel ar pune şi el de o şmecherie aşa cum au făcut cei doi canadieni care şi-au însuşit descoperirea insulinei făcută de N. Paulescu în 1923 şi cu această hoţie au luat premiul Nobel iar statul român nu a spus nici pâs!. Suedezii au recunoscut nedreptatea în anul 1962 la protestele unui scoţian!!! Situaţia este asemănătoare cu Alexandru Odobleja şi studiile lui în domeniul ciberneticii care au ajuns pe căi ocolite la Norbert Wiener iar priceputul şi-a pus un moţ de „prima-ntâi"!

Consider că a venit vremea ca românii să-şi cunoască adevărata istorie chiar dacă mentorii culturnici dar şi alte lichele urlă că tăbliţele sunt nişte falsuri ale lui Haşdeu, N. Densuşian sau a unui geniu încă nedescoperit iar cei care vreau să le vadă de aproape sunt „nebuni, diletanţi, nespecialişti, indivizi cu mintea rătăcită" şi alte asemenea sofisme şi fineţuri academice.

Nu suntem latini, aşa cum ne vor ei!

Ce ştim şi ce nu vrem să ştim despre trecutul neamului nostru? La această întrebare vreau să răspund cu puterea adevărului. Un adevăr rătăcit, uitat, ascuns sau trunchiat de cei nevolnici sau de simbriaşi ai minciunii.

Arheologul american Marija Gimbutas în lucrarea *Civilizaţie şi cultură*, Bucureşti, 1989 arăta: „În mileniul al VII-lea, a. Cr. în Carpati, era o civilizatie puternică, prima şi singură în Europa… o societate matriarhală, teocratică, pasnică, iubitoare şi creatoare de artă”. Aşa gândesc unii străini despre istoria noastră foarte veche, concluzii ce au la bază dovezi arheologice de necontestat, cu o simbolistică atât de variată şi de complexă care şi astăzi uimeşte prin profunzimea lor. Dar majoritatea istoricilor români ascund acest adevăr şi ne duc pe calea plăsmuirilor susţinând că teritoriul carpato – dunărean devine vatră de cultură şi civilizaţie odată cu migrarea indo-europenilor în perioada 2000 – 1200 î.e.n. ˟Peste această găselniţă au aranjat cu răbdare şi tenacitate, pălăria latinităţii neamului nostru. Povestea şugubeaţă cu iz de adevăr istoric nu rezistă la o cercetare şi confruntare pertinentă a dovezilor arheologice şi lingvistice. Explicaţiile stufoase şi pline de pretenţii ale adevărurilor absolute nu pot arunca în uitare timpul şi spaţiul ca suport primar dar şi final al existentei umane. Iar pământul pe care ne-a zămislit destinul ne-a oferit atâtea dovezi ale statorniciei noastre pe aceste meleaguri, încât numai răuvoitorii pot susţine că ne-au adus aici „vânturile, valurile”.

Noi am fost aici din timpurile fără început.

Geţii nu sunt indo-europeni aşa cum sună frumos la urechea multor dascăli ai neamului nostru. Probele arheologice ne arată că locuim aici din mileniul al XV-lea î.e.n. ˟şi trebuie să amintim substraturile aşezărilor Strachina – Dorohoi şi Cuina Turcului de la Portile de Fier sau cele din mileniile Vlll – lll î.e.n. ˟cum sunt Criş, Gura Baciului, Valea Lupului (precucuteni), Leţ, Hârşova,

Cârcea, Icoana, Boian, Căscioarele, Cruşova, Cucuteni, Drăguşeni, Dudeşti, Gorban, Gumelniţa, Hamangia, Hăbăşeşti, Hotărani, Ostrovu Corbului, Parţa, Petreşti, Rastu, Ruseştii Noi, Soroca, Tărtăria, Tisa, Tângaru, Turdas, Vădastra, Vidra, Vânătorii Mici. Acestea sunt vetrele veşniciei noastre ştiute dar ascunse în umbra unor interese meschine sau a unor ideologii deşarte. Câteva dintre ele au o importantă fundamentală în istoria şi cultura noastră.

În lucrarea mea „Limba noastră-i o comoară" apărută în anul 2002 susţineam cu o puternică argumentaţie lingvistică şi terminologie socială, că **emeşii (sumerienii) au plecat din teritoriul carpato-dunărean în Ki-en-gi (Sumer) în două valuri.** Primul a plecat la mijlocul mileniului Vl î.e.n. ˇcând a avut loc potopul de la Marea Neagră iar valul doi a plecat în prima jumătate a mileniului lV î.e.n**. ˇcând începe şi istoria acestei civilizaţii ce a marcat atât de puternic cultura lumii şi în special cultura europeană, adevăr pe care nimeni nu vrea să îl recunoască**. Ei (strămoşii noştri) au inventat scrisul la Tărtăria în mileniul Vlll î.e.n. ˇducându-l în Ki-en-gi, au dezvoltat structurile sociale urbane, au creat o formă de capitalism financiar, au descoperit bolta în arhitectură, au construit primele lăcaşuri de cult sub formă de cruce cu cele patru braţe egale (crucea greacă spun lotrii iar getă cum spune adevărul), cunoşteau curentul electric şi făceau operaţii pe creier, au dezvoltat o societate de tip comunitar în care indivizii erau angrenaţi în relaţii specifice statului de drept modern.

Ei sunt pionierii civilizaţiei europene!!

Neamul emeş ne-a lăsat o cultură fabuloasă! Tăbliţele de lut au păstrat pentru posteritate valori spirituale care reflectă modul lor de gândire şi de percepere a realităţii. Dar chiar dacă au dispărut, o mare parte a culturii lor a fost asimilată de cultura akkadiană şi babiloniană iar limba lor a fost folosită ca limbă liturgică până în secolul V î.e.n.

Stindardul din Ur, mileniul lll î.e.n. ˟cu războinici emeş.

Religia lor era o religie a entităţilor spiritual-energetice definite prin termenul lil care semnifică vânt, suflare, umbră, spirit, creaţie, având şi o profundă veneraţie pentru elementele naturii. Ei nu se închinau la statui ci aveau altare pe ultimul nivel al ziguratului iar acolo preotul oficia ritualul religios şi aducea ofrande. De remarcat faptul, că scriitorii antici referindu-se la religia geţilor, spun că zeii lor nu au statui, aceasta este şi caracteristica fundamentală a religiei neamului emeş. Cercetarea originilor neamului emeş şi a religiei lui dovedeşte că începând cu mileniul Vlll î.e.n. ˟în arealul carpato-dunărean existau comunităţi umane bine organizate, cu o religie puternică şi conduse de sacerdoţi. Societatea getă era foarte asemănătoare cu cea a neamului emeş pentru că ele au avut o rădăcină comună de plecare, aveau în frunte un conducător civil şi un mare preot. Dacă privim cu atenţie sigiliul emeş din secolul XXV î.e.n. ˟unde apare pentru prima dată crucea ca semn explicit al sacrului şi troiţele maramureşene (unde trăiesc în prezent un grup de români ce îşi spun cu mândrie nemeş) vom observa cu uimire că formele crucii sunt identice. Iar descoperirea senzaţională a crucii de la

Gorban, Cucuteni şi alte situri arheologice, demonstrează că noi nu avem nimic cu indo-europenii găselniţă a istoricilor occidentali, iar continuitatea neamului mioritic pe meleagurile carpatine din zorii civilizaţiei umane este marcată de alte repere temporale.

Primul rând de sus este un sigiliu emeş, cu crucea pe el ca simbol al sacrului, apoi o divinitate emeş care se uită la o cruce înscrisă în cerc fixată pe un soclu, iar ultima poză spre dreapta este crucea cum apare în templele egiptenilor.

Rândul ll este un altar descoperit la Cucuteni, jud. Iaşi din mileniul V î.e.n. ˟unde se vede stilizată crucea. În muzeul de istorie din Botoşani există o farfurie cu semnul crucii desenat pe fundul din partea interioară, veche din mileniul Vlll î.e.n.; urmează o cruce de pe un vas Cucuteni

şi o farfurie din acelaşi sit arheologic, apoi cruci cu braţele egale descoperite la Fizeşu Gherlei, folosite de geţi prin secolele Vll î.e.n.

Rândul lll prezintă simbolul crucii înscrisă în cerc folosit pe porţile din Maramureş, apoi ca simbol al sacrului în forma copturii numită **pască** sau **Paşti,** şi crucea liberă pictată pe ouăle „încondeiate" pregătite pentru Paşti.

Deci nimic din blăstămţia iudoe-satanistă unde legământul falic se purta la gât cu mare priinţă iar în temple i se ridicau rugăciuni fierbinţi de-ţi prăjeau creierii, asta dovedind că tradiţia noastră religioasă era mult înaintea apariţiei iudeo-satanismului, aşa cum o arată atât de temeinic adevărul istoric şi nu cel revelat!

Izvoarele istorice menţionează prezenta apostolului Andrei în Dobrogea în secolul lll… şi cam atât. Dacă celelalte popoare au fost creştinate prin sabie sau ucaz, pentru noi istoria nu consemnează nimic. Am păstrat un **tezaur uimitor de cuvinte în limba veche, limba celor mulţi şi tăcuţi, limba ţăranilor vorbită de-a lungul mileniilor. Pentru a dovedi acest miracol trebuie să analizăm termenii liturgici folosiţi şi de creştinismul iahvist ca o reflectare în timp a mitologiei emeş. Principalele mituri din Biblie; facerea universului, facerea neamului omenesc, naşterea Evei din coasta lui Adam, potopul, salvarea seminţiei omului de către Noe, primirea tablelor de legi de la divinitate, existenta raiului, lupta cu balaurul, primul păcat, toate se găsesc scrise pe tăbliţele de lut ale culturii emeş. Dar scrise cu cel puţin 2000 de ani înaintea pretinselor texte sacre ale iudeilor**. Iar în Canaan ˟s-au stabilit o parte dintre geţii care în frunte cu Tanaus şi-au „vizitat" rubedeniile din Egipt în secolul XVlll î.e.n. ˟Acest transfer cultural a avut loc în perioada deportării iudeilor în Babilon de către Nabucodonosor (580 î.e.n.) unde emegi (limba sumeriană) era limbă liturgică chiar dacă poporul ce o vorbea dispăruse ca structură politică de cca 1300 de ani. Aici spun ei că au luat contact cu această cultură

fabuloasă iar o parte dintre pribegi au încercat să-si reformeze propria religie. Acţiunea a fost un eşec dar în coasta lor au apărut la începutul secolului lll î.e.n. ˇgalii pe care scrierile vechi i-a numit eseni/esenieni datorită religiei lor. Istoria spune că atât Ioan Botezătorul cât şi Isus Cristos au fost eseni. Aşa se explică faptul că românii nu au fost creştinaţi prin ucaz sau sabie.

Fiecare oraş emeş avea câte o divinitate protectoare care locuia într-un templu închinat în acest sens. Eridu, cel mai vechi oraş al emeşilor avea un lăcaş de cult respectat şi venerat şi de alte comunităţi iar templul de aici ˇs-a dovedit a fi prima construcţie cu caracter religios din lume. A fost construit la jumătatea mileniului V î.e.n. ˇUimirea arheologilor a fost şi mai mare când în stratul al paisprezecelea ˇs-a descoperit fundaţiile unui templu datat la mijlocul mileniului lV î.e.n. ˇavând forma unei nave dreptunghiulare, împărţită în trei părţi. Acest sistem de construcţie religioasă sun formă de cruce se găseşte în arhitectura bisericilor creştine pe care şmecherii o mai numesc şi cruce greacă! Dacă privim crucea de pe fundul vasului descoperit la Gorban vedem că este o cruce cu cele patru braţe egale (pe care nişte şmecheri ne-au furat-o spunând că ˇs-a născut sub freza lor grecească!) care se găseşte pe sigiliile emeş fiind simbolul cultului creştin etiopian iar în creştinismul catolic şi ortodox crucea are un braţ mai lung pe care se sprijină. **Asemănarea arată că religia crucii ˇs-a născut la est de Carpaţi**, a fost dusă în Ki-en-gi odată cu migrarea emeşilor în această regiune, le-a legănat speranţele timp de 2000 de ani, alţi 1000 de ani a fost religie şi pentru seminţii semite iar iudeii au cunoscut-o în deportarea din Babilon. Pe monezile lor din secolul ll î.e.n. ˇaparea steaua cu cinci colţuri luată de la egipteni aşa cum a fost şi este ca simbol sacru la comuniştii iahvistului, Karl Marx. Emeşii aveau ca simbol pentru zei, steaua sub formă de disc cu sase braţe repartizate la distante egale sau de disc cu sase colturi şi steaua cu şase colţuri (două triunghiuri isoscele suprapuse). Cele trei simboluri se găsesc în steaua noastră

cu care se colindă de Crăciun. În Tora se spune că şarpele a ispitit-o pe Eva îndemnând-o să muşte un măr care era în pomul cunoaşterii, păcat ce nu a fost iertat de Dumnezeu şi a urmat alungarea din rai. Dar mărul este un pom caracteristic regiunilor temperate inclusiv României şi nu ţărilor cu climă caldă cum sunt Iraqul sau Israelul dovedind rădăcina mitului. Noi românii păstrăm şi în prezent mărul ca pom sacru în colindele de Crăciun: „florile dalbe lemn de măr", alături de brad la căsătorie şi stejar la înmormântare. Trebuie precizat că religia emeşilor era monoteistă avându-l în frunte pe AN (cer, rai, înalt) ca divinitate din care au apărut ceilalţi zei (spirite).

O asemănare uluitoare cu mitologia emeş şi a creştinismului se găseşte în religia incaşilor care are în centrul pe Viracocha ca fiind Creatorul, Stăpânul Soarelui. Acesta a creat din piatră nişte uriaşi pe care i-a trimis printre oamenii primitivi pentru ai civiliza şi ajuta (mitul jidovilor de la noi!). Dar pentru că lumea ˇs-a umplut de răutăţi, acesta i-a nimicit printr-un potop imens şi a salvat numai un bărbat şi o femeie. Viracocha a coborât pe pământ şi a creat oameni din lut care sunt strănepoţii actualului neam omenesc, tot el fiind părintele dinastiei regale Inca şi fondatorul impˇeriului. **Rugăciunile erau adresate unei Sfinte Treimi şi Fiului lui Dumnezeu cel care a murit, a înviat şi ˇs-a înălţat la cer fiind aşteptat să vină într-o zi să salveze neamul inca şi să-l mântuie**. Această asemănătoare i-a făcut pe invadatorii spanioli să-i acuze de blasfemie şi să se poarte şi mai sălbatic cu ei nimicind orice urmă de cult incas. Ei credeau în reînvierea trupului şi în Ziua Învierii tuturor oamenilor.

Dar la Isaiia ˇs-au mai descoperit două tăbliţe de lut ars cu semne aşezate într-o anumită ordine care sugerează că este o formă de scriere simplă. Numai faptul că aceşti oameni aveau capacitatea de a sintetiza şi simboliza ideile, este un fenomen extraordinar iar gândirea lor nu era a unor primitivi, aşa cum de multe ori privim noi lumile trecute.

Tărtăria şi Isaiia sunt cele două puncte unde ˇs-au

descoperit primele forme de scriere din istoria lumii iar noi ne facem că ne plouă în cap cu indo-europeni care ne-ar fi vizitat în jurul anului 2000 î.e. ˇn şi au măturat complet această cultură. Am impresia că există străini (Marija Gimburas) mult mai corecţi în aprecierea trecutului nostru fată de acei românaşi puşi să umble cu şoalda prin istoria neamului. Indo-europenismul este bun doar pentru cei care refuză să accepte realitatea probelor arheologice şi lingvistice sau pentru liftele care vor glorie.

Dar emegi (limba sumeriană cum au botezat-o specialiştii) are legături şi cu limba... engleză!!! Descoperirea este uluitoare dacă ne gândim că aceste civilizaţii nu ˇs-au întâlnit niciodată pe drumul istoriei. Şi totuşi cuvintele arată că în timpurile străvechi populaţiile respective au vorbit limbi foarte apropiate sau poate au avut o limbă comună. Istoria străveche a insulelor britanice este marcată de perioada megalitică când o populaţie necunoscută a înălţat mai multe monumente numite ***henge***. Aceste construcţii realizate în mai multe etape începând cu primele secole ale mileniului lll î.e.n. ˇşi situate în zone deschise aveau un caracter religios iar după unii cercetători erau şi centre de studiere a cerului şi marchează prima manifestare a artei monumentale prin care omul se eliberează de lupta pentru supravieţuire şi concepe o construcţie destinată grupului social căruia îi aparţine. Construcţiile în sine arată un nivel evoluat al cunoştinţelor arhitectonice dovedind şi existenta unor structuri sociale bine organizate. Numai în insulele britanice există aproximativ 200 de construcţii de tipul henge. Pentru manevrarea blocurilor de piatră de zeci de tone din care sunt realizate aceste monumente, trebuiau să existe comunităţi umane cu zeci de mii de indivizi, bine organizate care să participe efectiv la dislocarea, transportul şi ridicarea lespezilor. Aceste comunităţi nu au dispărut din istorie odată cu terminarea monumentelor. Despre constructorii lor nu se stie nimic. Deocamdată!

La mijlocul mileniului 1 î.e.n. ˇinsulele britanice au fost ocupate de triburile celţilor veniţi de pe continent. Nu

ştim dacă au dispărut creatorii monumentelor de tip Stonehenge sau dacă au format structuri sociale împreună cu noii veniţi. Celţii au preluat aceste monumente şi le-au dat o nouă viată prin religia lor condusă de druizi. Romanii ocupă insulele britanice la mijlocul secolului 1 e.n. ˇşi ţin populaţiile sub sabie până la începutul secolului V e.n. ˇcând le abandonează.

Am făcut acest scurt istoric să pot pune întrebarea: ce legături au existat între populaţiile care au construit monumentele megalitice din insulele britanice, populaţia carpatică şi neamul emes (sumerienii) din Ki-en-gi (Sumer) ? Răspunsul este unul năucitor, cele trei populaţii au o rădăcină comună şi ea se află în societatea mileniului Vll î.e.n. ˇdin ţinutul carpatic unde a fost zămislită „prima şi singura în Europa... o societate matriarhală, teocratică, paşnică, iubitoare şi creatoare de artă”. Iar cele 260 (numai atât am scris eu în prezentul studiu dar în realitate sunt aproape 1500) cuvinte din limba engleză care se găsesc în româna veche şi emegi demonstrează cu prisosinţă acest lucru. Fărâme din limba celor care au construit monumentele megalitice se găsesc chiar şi în prezent în limba engleză iar studiul în sine este doar o mică părticică din ceea ce se cere făcut, pentru că trebuie răscolită în profunzime limba engleză veche cu dialectele ei şi limbile galeză, scoţiană şi irlandeză.

Studiind comparativ emegi, limba română veche şi engleza, am ajuns la concluzia că ţinutul carpatic a fost o vatră de migrare către alte meleaguri a unor comunităţi umane ce au creat culturi uluitoare acolo unde si-au găsit vremelnicia.

Primii au plecat către sud-est, **emeşii,** pe la mijlocul mileniului lV î.e.n. ˇstabilindu-se în Ki-en-gi unde au realizat o civilizaţie şi o cultură unică în lume. Următorul val de migraţie a fost al **albilor** (albi: veşmintele albe purtate de acest neam + on: neam, clan) către vest pe la sfârşitul mileniului lV î.e.n. ˇşi au avut ca punct final insulele britanice unde au realizat arhitectura megalitică preluată mai târziu de celţi. A treia mare migraţie a fost

către est cu ramificare către nord-est prin nordul Chinei (civilizaţiile Taklamacan din vestul deşertului Gobi şi Karacum din estul Tadjikistanului) şi punct final nordul Japoniei prin populaţia **ainu** (cunoscută în cronicile japoneze şi sub numele de emişi), sud prin **rahmanii** plecaţi din Moldova şi cunoscuţi ca brahmani în India şi sud-est traversând subcontinentul indian, Oceanul Pacific şi ajungând pe coasta de vest a Americii de Sud unde au dat naştere civilizaţiei şi culturii **inca**. O altă migraţie masivă a fost în partea a foua a mileniului lV î.e.n. ˇîn Egipt!

În deşertul Taclamakan (partea de nord-vest a deşertului Gobi) ˇs-au descoperit mai multe zeci de mumii ale unei populaţii de origine europeană; un bărbat de 2 ɱ., cu păr roşcat sau şaten deschis îmbrăcat cu o haină lungă până la genunchi de culoare vişiniu închis, pantaloni albaştri iar în picioare purta un fel de cizme. Era încins cu un brâu cu modele deosebite care se găsesc un ţesăturile vechi din Europa Centrală şi Răsăriteană. Şi cizmele aveau modele cusute pe ele. Pe faţă avea pusă o pânză de culoarea hainei. Această civilizaţie a existat pe la 2500 – 1700 î.e. ˇn iar ultimele rămăşite au dăinuit până în secolul Vlll î.e.n. ˇEra o civilizaţie cu agricultura bazată pe irigaţii şi un comerţ foarte dezvoltat cu India de vest, Mohenjo – Daro şi Sumer. Ţineau un fel de evidenţă cu ajutorul unor bile cu semne pe ele pe care le puneau în vase iar acestea aveau la rândul lor anumite semne. În localitatea Gorban din judeţul Iaşi a fost descoperit în anul 2001 un vas ce avea înăuntru o adevărată comoară; 21 de statuete cu simboluri feminine şi 21 de simboluri masculine împreună cu 42 sfere mici de lut ars. Mai erau şi mici tronuri din lut ars având gravate mici semne pe ele.. În prima jumătate a secolului XX, în mai multe centre ale culturii emeş ˇs-au descoperit mici bule din argilă care au în interior mici obiecte din argilă: conuri, piramide, pătrate, cuburi şi ˇs-au emis mai multe ipoteze privind semnificaţia lor; de la o simbolistică religioasă până la un sistem simplu de evidenţă şi calcul. Aceste bule sferice provin din perioada

Uruk lV (3300 – 3100 î.e.n.) şi preced cu unul sau două secole apariţia scrierii cuneiforme. La Nuzi, în nordul Iraqului, ˇs-a găsit un vas de argilă conţinând 48 de astfel de obiecte mici, modelate iar pe partea exterioară a vasului era o listă cu scriere cuneiformă care enumera o listă de animale, tot în număr de 48. Cercetătoare Denise Schmandt-Besserat de la Universitatea din Austin (Texas U.S.A), a publicat în anul 1981 o sinteză asupra unui număr de 200 bule sferice şi fragmente de bule cunoscute în revista Technology and Culture. Ea ajunge la concluzia că reprezintă preistoria scrierii şi ele provin din Sumer. În realitate sistemul a fost adus de neamul emeş (sumerieni), pe acest teritoriu când au migrat din locurile de baştină, ţinuturile din jurul Carpaţilor. Unele din micile obiecte au fost perforate (conuri, discuri, bile) ceea ce demonstrează că erau înşirate pe sfoară, procedeu găsit şi la o tăbliţă de la Tărtăria. Obiectele găsite în bulele sferice nu erau găurite şi erau imprimate pe exteriorul acesteia. În deşertul Karacum ˇs-a descoperit o „civilizaţie a oazelor” care a dăinut cam în aceeaşi perioadă cu civilizaţia din Gobi (Taklamacan) cu o agricultură bazată pe irigaţii şi care făcea comerţ cu oraşele emeş şi acadiene. Principalul centru era Agi Kui.

În nord-vestul Chinei sunt menţionaţi toharii începând cu secolul lV î.e.n. ˇpopulaţie de origine indoeuropeană, înrudită cu sacii/sciţii care la rândul lor erau înrudiţi cu geţii. Cred că aceştia sunt urmaşii vechilor populaţii care au trăit în mileniile lll şi ll î.e.n. ˇîn ţinuturile Taclamakan şi Karacum iar în prezent se găsesc în Turkmenistan, Iran, Tadjikistan, Kazahstan, Uzbekistan. Dovezile arheologice menţionate demonstrează că în mileniile Vlll – lV î.e.n. ˇpe teritoriile din jurul Carpaţilor, a existat o civilizaţie înfloritoare, cu o religie bine conturată care a fost dezvoltată de grupurile umane ce au migrat în ţinutul dintre Eufrat şi Tigru dar şi alte direcţii (takla: vorbărie, flecăreală, a spune, a conduce, a părăsi + macan/Magan: civilizaţia de la Mohenjo-Daro).

Ce catastrofe au năvălit peste comunităţile carpatice,

au determinat spargerea lor şi răzleţirea în cele trei zări? Pentru lămurirea acestei întrebări trebuie să căutăm în umbrele timpului calea care să ne ducă spre lumină, altfel vom trăi în continuare în sminteala făcătorilor de adevăruri sacrosante. **Am făcut acest comentariu de istorie veche să arăt că noi nu suntem indo-europeni** aşa cum ne dau la cap profeţii neamului iar această minciună nu poate să reziste în fata probelor arheologice dar în special al argumentelor lingvistice.

Si dacă nu suntem indo-europeni atunci nu suntem nici latini. Această poveste cu pretenţie de adevăr absolut ˇs-a născut foarte chinuit în mintea reprezentanţilor Scolii Ardelene la sfârşitul secolului al XVlII-lea dintr-o dorinţă sinceră de identificare a naţiunii române din Ardealul aflat sub ocupaţie austriacă, la tradiţia veche a istoriei europene. Si pentru că în limba română există cuvinte identice sau asemănătoare fonetic şi semantic cu limba latină, ei au considerat că au descoperit strămoşul lingvistic. La aceasta mai trebuie adăugat şi suportul naţional deosebit dat românilor de sub stăpânirea austriacă care erau consideraţi ca un popor ieşit de undeva dar fără a se şti când şi de unde. Aceste două elemente spaţiu, timp au fost răstălmăcite de tot felul de minţi ciuntite, năimite sau smintite **ajungându-se la monstruozităţi că am fi de origine slavă, sau urmaşii colonilor romani amestecaţi cu slavi sau că suntem o populaţie slavă din sudul Dunării care a suferit un proces de latinizare în convieţuirea cu populaţia băştinaşă şi i-a venit un dor de ducă mai spre nord**, a pândit când Dunărea era îngheţată şi tulio! Asemenea basne (născociri), susţinute de istorici şi lingvişti români ne-au făcut la fel de mult rău ca şi cotropirea gliei străbune. Perfidia manipulărilor istorice ˇs-a manifestat foarte puternic odată cu constituirea statelor moderne pe principiul naţiunii sau a naţiunilor majoritare, unde teritoriul era împărţit sau răşluit după componenta etnică. Minciuna a găsit un domeniu vast de manifestare în care oricine putea contesta pe oricine sau orice iar adevărurile

se stabileau în funcţie de puterea şi persuasiunea celui mai tare. Iar noi fiind puşi de soartă, aici la mijloc de drum, ne-am aplecat sub furtuni când spre apus când spre răsărit, dar niciodată această înclinare nu ne-a adus linişte sau bunăstare.

Ca să arăt că nu ne-am schimbat limba sub ocupaţia vremelnică, parţială şi prădalnică a romanilor aşa cum îţi schimbi straiele, am urmărit să demonstrez că **geţii aveau o limbă inconfundabilă** dar cu unele cuvinte care se găseau în latină. Această limbă vorbită de ei, noi o păstrăm în limba veche şi contemporană într-o măsură uimitoare **iar pretinsa latinizare a poporului român ˇs-a realizat în fapt începând cu a doua jumătate a secolului XIX sub directul control al mafiei cazare** şi continuă şi astăzi. În susţinerea celor afirmate voi apela la mai multe feluri de probe care au stat şi stau şi în prezent la îndemâna celor care se ocupă cu studierea originii limbii române.

Argumente istorice. Ocupaţia romană asupra Geţiei/Daciei a durat aproximativ 150 de ani şi a inclus în provinciile controlate de cuceritori doar o parte din teritoriul locuit de neamul geţilor. Aceste zone au avut atât un rol economic cât şi un rol strategic pe care romanii l-au luat în considerare mereu la împărţirea teritorială făcută de-a lungul ocupaţiei. Se spune că în această perioadă atât de scurtă, geţii ca nişte sărântoci si-au lepădat limba precum o boarfă uzată şi plini de dragoste pentru cuceritori au mers în castrele lor să ia lecţii de latină iar cei mai grei de căpăţână (comatii) erau traşi de coamă. Istoria a consemnat că dragostea pe care o purtau geţii cuceritorilor romani ˇs-a măsurat totdeauna numai cu ascuţişul sabiei iar relaţiile lor au fost numai între stăpân şi slugă. Răscoalele nenumărate ale geţilor ocupaţi şi vizitele de lucru neanunţate ale geţilor liberi prin castrele romane sau peste Dunăre dovedesc că aceşti prădători chiar dacă aveau sub control o parte a gliei străbune nu au învins şi dorinţa de neatârnare a strămunilor noştri, aşa cum ne dăscălesc unii cu această poveste însăilată pe sub

togă despre binefacerile civilizaţiei Romei. Romanii au urmărit să pună mâna în special pe minele de aur şi argint din Apuseni care erau vitale pentru acest popor prădător şi plin de arogantă. Nicăieri în istorie cuceritorul nu a venit să aducă celor cuceriţi flori, busuioc şi ceva parale, ei au adus, crime, jafuri de tot felul, nenorociri şi distrugerea unor sisteme sociale când ˇs-a trecut la ocuparea teritoriului. Să ne amintim ce dezmăţ a urmat la Roma după cucerirea Geţiei şi jefuirea ei de tot ce se putea jefui iar noi şi acum nu pridim să ne lăudăm prădătorii, o facem cu ei în orice ocazie, am făcut-o şi cu turcii timp de câteva secole, ne-am mai uitat şi în est 45 de ani până am ameţit.

Albanezii au stat sub ocupaţie romană timp de 562 de ani şi sub ocupatie bizantină aproape 9 secole şi nu ˇs-au latinizat, nu ˇs-au grecizat ci au rămas un popor căruia nu-i neagă nimeni originea iliră. Mai mult şi în prezent ei au două dialecte desi ocuparea lor a fost totală atât sub romani cât şi sub bizantini. Istro-românii, o comunitate de câteva mii de oameni emigrată din Ardeal în secolul XV în Croaţia sau poate o rămăşiţă a vechilor geţi, îşi mai păstrează şi în prezent dialectul chiar dacă numărul lor ˇs-a redus la cca 200 persoane. Românii din Ardeal au stat sub ocupaţie maghiară cca 800 de ani şi nu si-au pierdut limba sau obiceiurile aşa cum ar trebui să fie după dogma latinităţii.

Lipovenii au 300 de ani de când trăiesc în mijlocul poporului român dar si-au păstrat cu sfinţenie limba şi obiceiurile, la fel este situaţia ţiganilor cu care convieţuim de cca 600 de ani. Cel mai concludent exemplu este al aromânilor care, deşi au un dialect apropiat cu limba noastră, totuşi nu şi-au pierdut identitatea lingvistică şi tradiţiile chiar dacă convieţuim de peste 2000 de ani. Prea ne cred unii proşti sau grei de cap!!

Asemenea argumente nu dau bine deloc la dogma latinităţii, povestea este prea străvezie ca să fie şi adevărată. Dar să mergem cu pipăitul chiar în bârlogul ursului (romanilor) să vedem cum stau lucrurile la ei acasă

în ciubota italică. Istoria ne spune că puterea militară a Romei ˇs-a înzdrăvenit după mari opinteli împotriva etruscilor, triburilor samnite, celţilor din nordul peninsulei italice, grecilor din sudul peninsulei, a punilor care au bătut în porţile Romei într-o vizită nepoftită. După ce-au supus toată peninsula la sfârşitul secolului lll î.e.n. ˇşi nu au mai avut pe cine jefui (acesta era obiectivul oricărui război în antichitate dus pe teritoriul străin) romanii si-au înălţat ochii către răsărit şi în urma unor războaie cumplite au ajuns să controleze toată peninsula balcanică până la Dunăre. Mă opresc aici pentru că atât ne interesează pe noi. Dacă săndăluţa romană a păşit falnic în toată peninsula italică timp de **aproape 700 (şapte sute)** de ani cât au controlat-o până la prăbuşirea Impˇeriului Roman de Apus în anul 476 e.n., cum pot explica magiştrii noştri în lingvistică faptul că şi în prezent în Italia se vorbesc **12 dialecte** iar în România (care cuprinde mare parte din fosta Getie) nu există dialecte chiar dacă a fost sub ocupaţie romană numai jumătate din teritoriu timp de 165 de ani.

Grija prădătorilor fată de cei prădaţi este consemnată de istorie ca un blestem al celor neputincioşi în fata violentei oarbe sau a videniei.

Spaniolii, după ce i-au măcelărit pe incaşi şi celelalte popoare amerindiene le-au mai dat şi o mulţime de boli care au făcut ravagii reducânt populaţia la aproape la un sfert într-o sută de ani. Cu tot acest dezastru ei si-au păstrat limba şi cultura chiar dacă de atunci trăiesc într-un mediu social străin lor. Popoarele din Africa ce au fost tratate cu o sălbăticie greu de imaginat au reuşit să-si păstreze limba şi cultura în ciuda faptului că sistemul social a fost distrus în cea mai mare parte. Să facă geţii excepţie de la această regulă elementară a supravieţuirii în care orice supus încearcă să-si păstreze identitatea şi să scape cât mai repede de stăpân? Nimeni cu mintea întreagă nu poate accepta această tâmpenie. Ei care erau cel mai numeros popor din Europa nu ˇs-au vândut ca o turmă de oi cohortelor romane iar cel mai bun exemplu

este moartea viteazului Diogio/ Decebal după zicerea romană, care a preferat să se sinucidă decât să fie circar la Roma. Dar acest blestem al istoriei ne-a făcut să avem circari printre noi şi chiar la noi acasă. Cine nu vrea să gândească însemnă că nu are cu ce să gândească şi pentru o asemenea meteahnă nu va fi pus în obezi sau trimis la ocnă.

Argumente etnografice. Columna lui Traian din Roma ni-i prezintă pe geţi îmbrăcaţi în iţari cu căciulă (cuşmă) şi cămaşă lungă până aproape de genunchi încinsă cu un brâu. În picioare purtau opinci iar ca arme foloseau arcul cu săgeţi şi sabia încovoiată la vârf. Femeile dace purtau cămaşă lungă peste genunchi cu deschidere la gât şi umblau încinse pe mijloc. **Imaginea de pe columnă este în fapt imaginea tipică a ţărancei şi ţăranului român de la începutul secolului XX**. Dar acest port este specific şi aromânilor, popor care vorbeşte un dialect apropiat de limba române şi pe care istoria l-a consemnat foarte rar. Greu de acceptat ideea că geţii au renunţat la limbă în 150 de ani de ocupaţie străină dar si-au păstrat intact portul timp de 2000 de ani iar în portul lor actual nu se găseşte niciun element din vestimentaţia romanilor!

Să ne oprim asupra elementelor de vestimentaţie specifice celor două popoare. **Femeile romane** purtau în picioare: campodes (sandale uşoare pentru drumeţie), coturni (botine scumpe pentru teatru şi ceremonial), crepidae (botine de folosinţă curentă), conipodes (pantofi cu vârf ascuţit), calceus (papuci din piele de căprioară), enemides (pantofi cu vârf moale), lancia (papuci de casă), laconica (sandale pentru plimbare) muleus (papuci din stofă brodată cu aur), peribarides (încălţăminte numai pentru nobili) saltides (pantofi uşori pentru dans) iar femeile gete purtau opinci sau umblau cu picioarele goale. **După cum se vede nu le-am moştenit nimic din vestimentaţie.** Si invers să vedem dacă vestimentaţia noastră se găseşte în latină, vom constata: căciulă (pileus), călţun (caliga), cămaşă (subbcula), cojoc (pelliceum), iţari (bracae). **Dacă nu le-am preluat portul**

şi nu le-am asimilat cuvintele ce definesc vestimentaţia atunci cum susţin lingviştii că geţii au renunţat la limba lor şi aşa, într-o sminteală generală ˇs-au trezit vorbind latina pe coclauri. Nici folclorul şi nici tradiţiile noastre nu sunt comune cu cele ale latinilor chiar dacă unii bagă în această matriţă tot ce este specific şi ne individualizează de alţii. Dovada vine şi de la tradiţia mărţişorului care nu se găseşte în obiceiurile romanilor dar ai noştri latinişti spun că tot de la Râm se trage şi şnuruleţul cu cele două buburuze. Ei ştiu că în siturile arheologice din România ˇs-au descoperit mărtisoare vechi de 8000 de ani **iar tradiţia acestei podoabe de primăvară o au numai românii, bulgarii, aromânii şi albanezii**, adică cei care cu mii de ani formau marea familie a tracilor după vorba grecilor sau a ariminilor după adevărul tăbliţelor de plumb descoperite la Sinaia. Iar bulgarii au preluat acest obicei de la geţii/mesii când ˇs-au aşezat în sudul Dunării în secolul Vl e.n.. Termenii noştri care definesc vestimentaţia tradiţională sunt mult mai vechi decât cotropirea Daciei de către romani şi nu au nimic comun cu limba acestor invadatori. Geţii locuiau în **cătune** şi **sate** fiind organizaţi pe **şatre** iar romani pripăşiţi pe la noi trăiau în **canabae** – aşezări de lângă taberele militare; **vici** – aşezări rurale unde anexau şi cătunele băştinaşilor şi **pagi** – denumirea aşezărilor formate din populaţia autohtonă. După cum se vede **nimic comun în sistemul de organizare administrativă nu am păstrat de fa aceşti prădători**. Dar de ce avem unele cuvinte comune fonetic şi semantic cu limba latină?

Argumente lingvistice. Ca să facem lumină în această nebuloasă a originii limbii române trebuie să vedem cine au fost latinii şi originea limbii lor. Mitologia romană spune că neamul latinilor ar fi venit în Italia după distrugerea Troiei de către ahei (neam negrec) iar ei sunt urmaşii troienilor. Povestea este încântătoare numai că nu a avut putere de convingere la istorici până a venit un „nespecialist” nepoftit pe nume Schliemann, care, după ce şi-a otrăvit mintea cu Iliada a spus că războiul Troiei este o

realitate istorică. Această afirmaţie trebuia verificată şi dovedită cu probe. Mergând pe urmele povestirii lui Homer, Schliemann a descoperit ruinele Troiei, a crezut că a descoperit comoara lui Priam şi a confirmat că Iliada trebuie privită ca o sursă de informaţii istorice. Si atunci de ce nu vrem să acceptăm şi ideea că latinii ar fi urmaşii troienilor când evenimentul este menţionat cu lux de amănunte în *Iliada.*

Arheologia ne oferă probe indiscutabile că ţinutul carpatic a fost locuit încă din mileniul XV iar din mileniul Vll există mai multe centre de cultură a căror viată poate fi urmărită o perioadă lungă de timp. În sudul Dunării, în peninsula balcanică şi Grecia probele arheologice dovedesc începând cu mileniul V, existenta unor populaţii care practicau păstoritul şi o formă de agricultură mai simplă. Peste mare, în podişul Anatoliei, cultura de la Çatal Hűyűk a înflorit în aceeaşi perioadă. În mileniul V din Carpaţi până în Anatolia existau comunităţi umane care ne-au lăsat dovezi clare ale trecerii lor prin timp. Iar Troia a fost un centru important de tranzit între aceste două orizonturi ale lumii vechi, nordul carpatic şi sudul anatolian cu Asia Mică. Troia ca centru urban a fost datat din mileniul lll, a fost distrus de mai multe ori şi iar reconstruit până l-au făcut cenuşă aheii iar Homer a pus în versuri acest eveniment tragic lăsându-l posterităţii. Populaţia acestei zone era un amestec de pelasgi ca vechi locuitori ai Greciei, ionieni (din neamul ilirilor şi al tracilor), misi, hititi poate ahei şi alte seminţii. Poziţia geografică îi permitea să controleze comerţul dintre nord şi sud iar în jur avea un ţinut foarte roditor, renumit pentru creşterea oilor şi cailor. Opulenta şi luxul acestei cetăţi a atras poftele aheilor, care trăiau mai mult din jaf şi silnicii. După ce au cucerit oraşul cu faimosul „cal troian” l-au jefuit şi l-au dat pradă focului iar o parte din locuitori ˇs-au salvat plecând spre alte meleaguri şi ajungând în Italia. Valurile de invadatori – ahei, eolieni şi dorieni – care ˇs-au stabilit în Grecia i-au împins pe pelasgi de pe litoral în ţinuturile cele mai grele vieţii, în munţii din nord.

În „perioada obscură” a grecilor (secolele Xll – Vll î.e.n.) nu se mai aminteşte nimic de pelasgi dar aceasta nu înseamnă că ei au dispărut sau au fost asimilaţi de greci. Din comercianţi şi pescari, pelasgii au devenit păstori în munţi pe platourile aride şi înalte. Pe acest teritoriu, la sfârşitul secolului V î.e.n. ˇse formează şi se consolidează statul macedonean ca o monarhie. **Macedonenii (machidonii)** vorbeau o limbă diferită de a grecilor şi erau priviţi de aceştia ca barbari. Filip, regele Macedonie (359-336 î.e.n.) a organizat statul şi armata devenind cea mai mare putere în zonă ceea ce nu-i încânta deloc pe greci. Acesta a cerut să participe la întrecerile olimpice a grecilor din anul 340 î.e.n. ˇdar a fost refuzat pe motiv că este barbar (străin) iar sărbătoarea este numai a grecilor. După doi ani, prin bătălia de la Cheroneea, Filip îi învinge pe greci şi supune toate oraşele state. Fiul acestuia, Alexandru Makidon a preluat conducerea statului în anul 336 î.e.n. ˇşi a împins graniţele puterii sale până în India, fondând impˇeriul elenistic după urechea culturnicilor germani din secolul XIX. Capitala regatului macedonean se numea **Pela** (pel: a fi ˇîntuneca, a se murdări, a se plimba, a defila + a: a adăpa vitele, străbun, rădăcină, braţ, armă, neam, clan), adică baştina păstorilor sau rădăcina neamului păstorilor. Pe acelaşi teritoriu al munţilor din nordul Greciei câteva secole mai târziu istoria îi menţionează pe macedoromâni (machidoni) sau **aromâni**. În limba română veche cuvântul ***pelag*** are semnificaţia de întindere mare de ape, mare, imensitate şi se compune din fonemele emegi (limba străbunilor carpatici) ***pel***: a fi ˇîntunecat, confuz, a se murdări, a defila, a se plimba + ***ag***: a aranja, loc, parte, faimă, coastă, învechit. Acest cuvânt arată că a existat de-a lungul timpului o legătură strânsă între cei din nordul şi sudul Dunării. Cum aceşti pelasgi erau navigatori iar tara lor (Grecia) era înconjurată de ape, cei din nord i-au reţinut fonetic şi semantic aşa pentru că vorbeau aceeaşi limbă sau o limbă foarte apropiată. Dar acest cuvânt există şi în latină sub forma pelagus ce semnifică întindere mare de ape, mare, largul

mării. Deci cele două limbi păstrând termenul pelag/pelagus într-o formă apropiată dar cu aceeaşi semnificaţie semantică, înseamnă că au o rădăcină comună. Populaţia din sudul Dunării, în mileniile V-l î.e.n. ˟vorbea o limbă apropiată cu cea din nord pentru că pelasgii erau neamuri apropiate cu triburile carpato-dunărene, aşa cum este în prezent aromâna şi româna. Dar în ţinutul lor de origine – regiunea muntoasă a Macedoniei, există o depresiune cu aspect de câmpie numită **Pelagonia** (pelag + on: popor, neam, a locui, rude + ia: tinut, avere, a apăra) iar în NV regiunii există o vale numită **Polag** iar pe la 1200 exista în această regiune o cetate numită **Pelag.** Aceste cuvinte arată că neamul pelasgilor nu a dispărut niciodată din sudul Dunării chiar dacă fiecare l-a botezat după timp şi năravi. Ei îşi ziceau în epoca feudală armân (aromâni sau makidoni) iar cei din nordul Dunării îşi spuneau rumân/rumuni.

Cuvântul ***pater,*** în latină cu sensul de tată biologic dar şi de seful unei familii formate din mai multe generaţii sau a unui clan se găseşte în eme-gi sub forma ***patesi*** şi are întelesul de administrator, guvernator. Sensul social al termenului este cel care se îngrijeste de existenta unei comunităţi şi de raporturile dintre comunitate şi indivizi sau dintre membrii comunităţii. În quichua există termenul de***patiri*** cu semnificaţia de responsabil sătesc ce împarte puii de lama când se întorc toamna de la păşunat. Cu aceeaşi semantică limba română are cuvântul ***părinţi*** formă puţin modificată prin inversarea ultimelor silabe. Dar limba noastră are şi forma de ***pater*** cu sensul de nebun, violent, ţâcnit. Ca să înţelegem semnificaţia acestui cuvânt trebuie să umblăm puţin prin memoria istoriei şi să ne amintim de năravurile şi apucăturile romanilor. Înnebuniţi după avere şi putere, au urmărit în perioada lor de glorie să cucerească lumea pe care o puteau pipăi cu ascuţişul săbiei şi aşa nepoftiţi sau arătat şi la graniţele Geţiei. După ce au supus sub jugul lor aproape jumătate din teritoriul locuit de geţi, au aplicat sistematic un jaf absolut a bogăţiilor inclusiv robirea populaţiei aptă de

efort fizic. Zona ocupată de romani arată clar că îi interesa aurul şi argintul ce stătea ascuns în pântecele munţilor Apuseni. Pentru pretenţia lor de civilizatori şi apărători ai celor slabi, geţii i-au considerat nebuni pe motiv că ei nu au râvnit la civilizaţia romană, nu au alergat după aurul şi argintul lor iar ocrotirea era numai sclavie. Poate doreau să-i convingă pe geţi că sunt smintiţi de nu-si folosesc bogăţiile atât de trebuincioase Romei pentru măceluri şi orgii numite subţire „serbări ale victoriei”. Niciodată prădătorii nu au adus fericire celor prădaţi aşa cum au pretins iar noi cunoaştem videşugul venit atât din est cât şi din vest. Orice nepoftit îşi arată interesul şi intenţiile generoase când aveai ceva pe care nu erai dispus să-l cedezi.

Mai avem noi un cuvinţel pe care foarte mulţi ni-l pun în nas când este vorba de originea neamului şi a limbii. Zice cronicarul în al său letopiseţ că „de la Râm ne tragem”. Eu cred că de la Râm ni se trage! În eme-gi (limba străbunilor carpatici) râm are semnificaţia de străin, duşman, a distruge, ostilitate, rău, necaz. În limba română există verbul a râma cu sensul a duşmăni, a face rău, a pizmui, a pune la cale o ticăloşie, a batjocori, a umbla cu videşuguri. Identitatea semantică şi fonetică nu poate fi pusă în discuţie. Spun profeţii întru adevăruri plăsmuite că acest cuvânt vine din limba slavă şi arată chiar capitala imp˘eriului roman. Dar slavii au venit peste noi la cca trei secole după retragerea romană din Geţia. Atât dispreţ arată fată de memoria acestui popor, care după imaginaţia lor bolnavă, şi-a uitat prădătorul ce i-a transformat în robi şi le-a luat chiar cenuşa din vatră? Noi i-am păstrat ca duşmani şi oameni videni puşi numai pe răutăţi şi această semnificaţie dăinuie şi astăzi în expresia „mă râmi”. De ce nu admitem că slavii au împrumutat din limba noastră acest termen pentru că geţii au intrat în contact cu romanii cu cca 500 de ani înaintea lor şi i-au cunoscut foarte bine dar mai ales le-au suportat 150 de ani tirania şi violenta însoţită de un jaf fără pereche.

Grecii numeau poporul de la nordul Dunării, **get.** În

eme-gi există cuvântul git cu sensul de bărbat, viguros, a conduce, a stăpâni, lung, îndepărtat, vag şi giti (gidi) cu sensul de gânditor, duh, suflet, a medita, a se întrista. În migrarea lor către sud triburile de greci au trecut pe la noi şi ne-au găsit aici stăpânind munţii şi apele; eram destul de numeroşi şi de puternici ca să nu ne sfârâie călcâile la vederea lor. În cultura greacă, geţii au fost consideraţi ca un popor plin de înţelepciune şi cu năravul meditaţiei, de unde ne-a rămas această meteahnă a mioriticului. În limba română avem cuvântul ***getbeget*** (get + be: a fi generos, a dezvălui, a arăta, a merge departe, distantă mare, sau pe + get) cu sensul de neaoş, din moşi strămoşi, străvechi, autentic care te duce cu gândul la rădăcina străveche a neamului nostru, suntem urmaşii geţilor, adevăraţi, cei din vechime.

Sunt get!, Sunt get!, Sunt getbeget! În limba română cuvântul are sensul de continuitate, din moşi strămoşi, de la originea neamului, adică am fost dintotdeauna geţi din moş strămoş! În eme-gi ***san-git***semnifică neamul conducător, neamul care stăpâneşte, originea neamului. În limba engleză există cuvântul***get*** cu sensul de a coborî din, a deveni, a înţelege, a veni, a călători, a se împăca, a pleca şi beget cu sensul de a naşte, a da naştere la, a genera. Să le plesnească mintea şi tot ar întrece puterea de înţelegere a celor cu căpăţinele otrăvite de cultura noastră de vită latină!

Romanii ne spuneau daci. În eme-gi cuvântul ***dag*** are semnificaţia de locuinţă, cameră, a locui împreună, trai, existentă, adunare, cinste, respect, luminos, strălucitor, foarte vechi. Dacii/geţii locuiau împreună mai multe generaţii ale aceleiaşi familii în case mari construite din lemn sau piatră. Aşa ˇs-a născut spiritul de comunitate şi ajutor reciproc atât de caracteristic poporului emeş, incaşilor şi mediului nostru sătesc. Cum traiul troienilor (strămosii latinilor) era asemănător cu al geţilor pentru că erau popoare înrudite, romanii au reţinut termenul de dac cu sensul de cei care locuiesc împreună, care fac parte dintr-un neam sau o familie şi sunt foarte vechi. Ei îi ştiau

pe locuitorii ţinutului carpatic ca strămoşi, neam din care ˇs-a născut şi stirpea troienilor cu miticul Tros. În limba română cuvântul tros are semnificaţia de încălţăminte sărăcăcioasă ce se foloseşte la drum lung sau de către cei nevoiaşi. Mai avem cuvântul troaş cu sensul de luncă sau vâlcea iar Herodot spune despre cetatea Troia că este aşezată pe o luncă (troas, grecii nu aveau sunetul ş). Aşa ne-au transmis ei! Să mai adaug pe Troi cu nume de familie la români foarte apropiat de numele cetăţii Troia, adică cea clădită de Troi. Grecii îi mai spuneau Ilion (ili: a fi bogat, a fi vestit + on: neam) cu sensul de cetatea cea bogată sau cea vestită.

Să mai amintesc aici râul Sargetia unde legenda spune că **Diogio (Decebal** este interpretarea după urechea romanilor a cuvintelor dage balo – adunarea neamului străbun) ar fi ascuns o comoară fabuloasă. Este un râu de munte (Strei) ce curge vijelios peste stânci. (sar: pârâu, a săpa, a goni, a curge, a sări + ge: a zăgăzui + ti: înălţime, pădure + a: apă). În eme-gi cuvintele a, e, i, u, bi, pa, ri, sa, sa, su, tu, ur, za, semnifică apă, a curge, a se revărsa, care se găsesc ca terminaţii la majoritatea covârşitoare a denumirilor de ape din limba română. Dar să-i mai lăsăm în pace pe latini şi să revenim la legătura lingvistică între limba vorbită în Troia şi cea vorbită în mileniul ll î.e.n. ˇîn nordul Dunării. Rădăcina trebuie căutată în emegi (limba emeşilor care au plecat în mileniul lV din arealul carpato-dunărean) şi care arată că **latina este în realitate o ramură firavă a acestei limbi dezvoltată în condiţii diferite fată de limba noastră.** După ce au ajuns în peninsula italică troienii (latinii) au intrat în contact cu populaţiile locale suferind influente fonetice şi semantice puternice dar mai ales influenta culturii şi civilizaţie etrusce.

Voi da în continuare exemple de cuvinte emegi care se găsesc în română şi latină. Primul termen este în emegi, al doilea este în română iar al treilea este în latină, în paranteze voi trece explicatiile necesare:

a-a-a (exclamare, uimire) ; ah-ah-ah (exclamare, uimire) ; acera-aceră-acer (ager, vioi) ; ac-ac-acus (ac) ; adu-adu-addo (a aduce, a pune) ; aduc-aduc-adduco (a aduce, a trage la sine) ; agrun-agru-agri (ogor) ; altar-altar-altare (altar) ; amaru-amaru-amare (amărăciune, necaz) ; an-an-annus (perioadă de timp) ; apa-apa-aqua (apă) ; ara-ara-aro (a ara) ; arde-arde-ardeo (a arde, a străluci) ; aria-aria-area (arie, suprafată întinsă) ; asud-asud-sudo (a asuda) ; azil-azil-asylum (azil) ; aur-aur-aurum (aur) ;

barbar-barbar-barbarus (străin, sălbatic) ; bini-bine-bene (bine) ; bun-bun-bonus (bun) ; bo-bou-bos (bou) ;

cad-cad-cado (a cădea) ; cap-cap-caput (cap) ; car-car-carrus (car) ; casa-casa-casa (adăpost) ; cas-cas-caseus (cas) ; cela-celar-cela (cămară) ; ceara-ceara-cera (ceară) ; cearni-cerni-cerno (a cerne) ; coc-coc-coqua (a coace) ; cucu-cucu-cuculus da-da-do (a da, a ceda) ; dac-dac-dac (dac) ; du-du-duco (a duce) ;

gena-gena-gena (pleoapă) ; gura-gura-gula (gură) ; ira-ira-ira (mânie, supărare) ;

lac-lac-lacus (lac) ; libir-libir-liber (liber) ; lip-lip-lippus (lip, mizerie) ; loc-loc-locus (loc, tinut) ; lup-lup-lupus (a înfuleca, lup) ; lut-lut-lutum (lut, argilă) ;

mina-mână-manus (mână) ; mendala-mentală-mentis (minte, a gândi) ; mami-mama-mater (mamă) ; mur-mur-morum (mură) ; mur-mur-murus (zid) ; mut-mut-mutus;

nas-nas-nasus (nas) ; nam-neam-natio (neam, natiune) ; nigru-nigru-nigrum (negru) ; ningi-ningi-ningit (a ninge) ; nod-nod-nodus (nod) ; nora-nora-nurus (noră) ; nuc-nuc-nucis (nucă, nuc) ;

o! – o! – oh! (uimire, necaz) ; ochi-ochi-occulus (ochi) ; odol-odor-odor (miros) ; ol-ol-olla (oală) ; om-om-homo (om) ; orda-ord-ordo (sir, rând) ; os-os-os (os) ;

pace-pace-paco (pace) ; pae-paie-palea (paie) ; palil-palid-pallidus (palid) ; pana-pană-penna (pană) ; par-par-palus (par) ; parta-parte-partis (parte) ; pila-pila-pila (rotund, ghem) ; pun-pun-pono (a pune) ; put-put-puteo (a puţi) ;

rad-rad-rado (a rade) ; rara-rara-raro (rar) ; rapi-răpi-

rapio (a răpi) ; raus-rău-rea (rea, rău) ; ripa-râpă-ripa (râpă) ; ruga-ruga-rogo (a ruga) ; ros-ros-russus (rosu) ;

sacu-sacu-saccus (sac) ; sar-sar-salio (a sări) ; salud-salut-saluto (a saluta) ; sari-sari-sal (sare) ; saman-samăn-semen (samăn, pereche) ; samana-samana-semino (a semăna) ; satu-satu-sat (sat) ; satur-satur-satur (sătul, săturat) ; sanggi-sânge-sanguis (sânge) ; sete-sete-sitis (sete) ; sangura-singura-singuli (singur) ; sub-sub-sub (sub) ;

sug-sug-sugo (a suge) ; sun-sun-sono (a suna) ;

sede-sede-sedeo (a sedea) ; siti-sti-scio (a şti) ; susur-susur-susurrus (susur) ;

tac-tac-taceo (a tăcea) ; taman-taman-tamen (taman) ; tiamat-tiamăt-timeo (a se teme) ; tu-tu-tu; tulu-tuli-tuli (a pleca, a purta) ; tuna-tuna-tono (a tuna) ; turtur-turtur-turtur (sperios, turturică) ;

ucid-ucid-occido (a ucide) ; ud-ud-udus (umed) ; ulciar-ulcior-urceus (ulcior) ; unu-unu-unus (unu) ; urî-urî-uro (ură) ; ursa-ursa-ursa (ursoaică) ; urze-urzi-ursi (a urzi) ; ustura-ustura-ustulo (a arde, a ustura) ; uz-uz-usus (trebuintă) ; ulceara-ulcera-ulcero (a fi plin de răni sau bube) ; zer-zer-serum (zer).

Sunt un total de 115 cuvinte care se găsesc în forme identice sau foarte apropiate în cele trei limbi. Dar noi mai avem comune cu emegi încă 2861 cuvinte ceea ce demonstrează că noi am păstrat mult mai bine cuvintele limbii din mileniile lV-lll î.e.n. ˇcare se vorbea în nordul Dunării şi pe care au vorbit-o şi emeşii timp de 2000 de ani. Dar mai este puternicul proces de grecizare a latinei început în secolul lll î.e.n. ˇ– **care însă atunci vorbeau koine şi nu limba lui Sofocle** – şi a continuat până la începutul secolului lll al erei noastre. În fapt, noi cunoaştem latina clasică, o limbă şlefuită sute de ani de poeţi şi funcţionari dar nu ştim nimic de latina care se vorbea în secolul Vl î.e.n. ˇsau cum vorbea poporul roman această limbă. Un lucru este cert, latina era mai mult o limbă literară şi de administraţie iar fiecare grup etnic din

peninsula italică îşi vorbea propriul dialect ceea ce a dus la existenta a 12 dialecte în prezent în Italia. Dacă romanii n-au reuşit acasă la ei să dea o limbă unitară după mai multe sute de ani de control absolut, este o aberaţie afirmaţia că ne-au latinizat pe noi în 150 chiar dacă au ocupat numai jumătate din teritoriul Getiei!

Un alt argument care contrazice latinitatea noastră este existenţa unui fond lingvistic de **aproximativ 1500 cuvinte (studiul nu este terminat) comune limbilor engleză şi română.** Engleza păstrează şi un bogat fond de origine celtă. Acest popor a pătruns pe teritoriul Daciei la mijlocul secolului Vl î.e.n. ˇşi a trăit în înţelegere sau uneori în ciondăneli cu geţii. Din aceste ciondăneli sângeroase unii celti (gali sau galaţi cum apar pe tăbliţele geţilor) au coborât în secolul lll î.e.n. ˇîn sud fondând în podişul Anatoliei pe malul Mării Negre un stat efemer numit Galatia, alţii au fost asimilaţi sau si-au croit drum către ţinuturile lor de baştină. Dacă ar fi fost o latinizare a geţilor aşa cum se susţine, atunci aceste cuvinte nu aveau ce căuta în limba română, logica nu înghite asemenea prăpăstii. Ca să merg şi mai departe cu argumentaţia voi căuta la cea mai vestică ramură a celţilor să găsesc dovezi că nu suntem urmaşii latinilor. Gaelilor sau irlandezilor cum îi cunoaştem noi, nu le suflă nimeni în ureche că ar fi altceva decât sunt – urmaşii galilor/celtilor, dar limba lor venind din vechea pelasgă păstrează cuvinte comune sau asemănătoare cu limba română şi eme-gi. Această idee năstruşnică mi-a venit ascultând baladele irlandeze de la Eurovision unde am observat inflexiuni ce se găsesc şi în unele melodii populare româneşti. Cum o melodie este păstrată mai uşor dacă este însoţită de versuri, am considerat că trebuie să mă uit şi prin limba irlandeză. Gândul iscoditor a fost confirmat de realitate, **avem aproape 1500 cuvinte comune şi cu irlandeza** ceea ce dovedeşte că acest neam a trăit pe meleagurile noastre înainte de a ajunge acolo unde ˇs-a statornicit.

Cuvinte din limba română ce se găsesc în limba

irlandeză şi eme-gi.

altar, oltar: locul unde se aduc ofrandele sau se fac sacrificiile într-un cult religios = **altoir**: altar = **al-tar**: a îndepărta prin tăiere, a delimita, a finisa, a grava.

am: posesie, existentă = **am**: timp, vreme = **am**: a fi.

ama: zău!, chiar aşa!, ce mai treabă! = ama: ori = ama: cine? pe care? ca şi?

ama: mamă = amaid: femeie caraghioasă = ama: mamă.

an: unitate de măsură pentru timp = an: mare, înalt, foarte important = an: mare, înalt, An Nou, lumină, cer.

angel: înger = aingeal: înger = enger: înălţime, a delimita, de strajă, în spate, în urmă, viitor, a ajuta, a susţine, a sprijini, sfârsit.

apar: vânzător de apă, sacagiu, corăbier = abar: baltă, a se împotmoli, a se bălăci = abba: lac, mare.

arde: a distruge prin foc, a lumina, a străluci = ard: felinar de noapte, cer = ar-de: a lumina, a radia.

bag: a introduce într-un spaţiu închis, a reţine = baig: sac, pungă, a vârî în sac, grămadă, a umple = bag: cuşcă, a închide în cuşcă, a apăra de, a vârî bal: balot de pânză, balamuc, scandal = ball: marfă, a murdări, a pune în ordine, vagabond, a schilodi = bal: fus, a se roti, a lungi, terminarea unei obligaţii, a dezlănţui un atac.

bală: fiară, monstru = balla: a împiedica, a astupa o gaură, a întări cu ziduri = bala: duşman, inamic, a se revolta, a ataca.

ban: bani, mijloc convenţional de schimb făcut în trecut din aur sau argint = ban: alb, de culoare albă, om de rasă albă = ban: suport, a sprijini, pătimaş.

ban: funcţie administrativă în Oltenia în perioada feudală = ban: ţinut necultivat = ban: a se pleca, a se înclina, a se ploconi.

banda: ceată, fâşie, a lega, a uni = banda: ceată, a lega, a uni, bandaj = banda: grup de tineri, a sprijini.

bară: obstacol din lemn = barra: obstacol = bara: lemn, suport, a lungi, a pune, a întinde, a separa de.

barbar: persoană străină de limba, obiceiurile şi locurile în care a apărut, trezeşte nelinişte şi suspiciune = barbartha: barbar = bar-bar: foarte străin.

bardăs: barză, cocostârc, pasăre migratoare care vine odată cu sosirea primăverii şi pleacă la începutul toamnei = bardas: grup, burtă mare = bar-dag: a hoinări, a pribegi departe, a colinda.

barim: măcar, cel puţin, încai = barraim: a întrece, a depăşi, a stabili, a lămuri, a fixa = bar-rim: tinut uscat, secetos, pustiu.

be: prost ca o oaie = be: de nefolosit, fată nemăritată = be: îngânfare, a striga, a tipa, a se afla în treabă.

bertă: ţesătură groasă cu care femeile de la tară îşi acopereau capul şi trupul = bearrtha: foarfece, croială, bucată de pânză, tăietură, a micşora = bar-tam: a alege, a examina, a aranja.

bine: plăcut, încântător, satisfăcător = binn: melodios, plăcut, atrăgător = binni: un râu plin cu peste, un râu bogat în peste.

buluc: năvală mare, grămadă, droaie, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = bollog: pâine neagră, a hoinări = buluc, bulug: a se năpusti, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, musculos.

bou: mascul taurin castrat = bo: vacă, a intimida = bo: a rage, a mugi, a căra.

bui: a tâsni, a da năvală, a se repezi la = bui: invidios, pizmaş, las, rău = bu (i) : a fugi, a da năvală, a alerga împrejur, a alunga cu forta, a captura.

ca: prepoziţie = ca: ce? pe care? unde? loc = ca: a tipa, gură.

cap: început, partea din fată a corpului animalelor şi păsărilor, partea de sus a corpului uman = cab: bot, figură, mutră, rât, cioc, plisc = cap: locul unde se concentrează gândurile, a creste atenţia, a lega cu sfoară părul, a încorda nervii, conducător, cel din fruntea familiei.

cabană: adăpost simplu, locuinţă foarte simplă = caban: colibă, bordei = cabar: ciobănaş, strungar, stână.

cabaz: glumeţ, îndrăzneţ = cabanta: îndrăzneţ, obraznic = caba: a tine pentru sine, a păstra, a umbla cu şiretlicuri, a trage pe sfoară.

căi: a plânge = cai: plângăreţ, a plânge, a striga = ca (i) : a plânge, a se strâmba.

cam: aproximare, nesiguranţă, înclinare către = cam: înşelătorie, înclinare, aplecare, a se îndoi, necinstit = cam: a înţelege, a dori, a cere, a schimba.

cana: vas mic pentru băut lichide = canna: cană = cana: a tulbura, a agita, atent.

canon: chin, necaz, supărare mare, jale = canoin: chin, necaz = canon, canun: urlet, strigăt puternic.

car: mijloc de transport cu două sau patru roti folosit atât pentru deplasări cât şi în lupte = carr: mijloc de transport = car: a sosi la, a trimite, a călători, a transporta.

cor: rotocol mare de fân adunat din poloage sau împrăştiat din căpiţe ca să se usuce = cor: învârtire, rotire, moment, scop = cor, gur: a face o mişcare circulară, a se întoarce, a învârti la distantă, a transporta, încărcătură, legătură deasupra.

cor: ceată, cerc, horă = cor: gălăgie, a se mişca = cor, gur: cerc, a se învârti, a se pleca, a înceta, ceată.

cul: aprig, iute = cul: ţintă, a tăia coarnele unui animal = cul: violent, puternic.

cul: soldat, armată = cul: ariergardă, coada unei coloane de soldaţi = cul: a aduce, a uni, mare, apăsător, puternic, violent.

dam: specie de cerb cu coarnele late, cerb lopătar, mascul = damh: bou, mascul, taur = dam: soţ, bărbat.

dam: sură mică, grajd primitiv, bordei, adăpostul unei familii sărace = damh: asociere, frăţie, aptitudine = dam: soţ şi soţie, cei care îşi duc viata împreună şi vor lăsa în urma lor urmaşi.

Dana: prenume feminin = dana: îndrăzneţ, curajos, nume de clan = dana: unitate de măsură pentru distantă, marş.

dar: obiect care se dă unei persoane ca recunoştinţă

şi respect, pomeni, realizări de excepţie în concepţia creştină, a împărţi, a rupe = dar: direcţie, drum, cale = dar: a împărţi, a rupe, a tăia, a culege, sticlă mică, pahar mic.

dara: greutatea ambalajului sau a recipientului în care se păstrează, cântăreşte sau se transportă o marfă = dara: inferior, al doilea rând, moment = dar-ra: curea, centură, cordon, pânză de legat, a lega, boccea, leac, soluţie pentru o problemă.

dară: a încuviinţa, a accepta, a primi, soluţie = dara: secundă, clipă, moment, a susţine = dara: remediu.

diliman: netot, găgăuţă = dileaim: a risipi, a împrăştia, a dispărea = dilim: găgăuţă, a aduna cu lingura.

doru: dorinţă puternică de a vedea sau a revedea pe cineva sau ceva drag, dorinţa de a face sau a asculta ceva deosebit = doru: trăire sufletească, sfoară de pescuit, = dor, dur: legătură, datorie, a întări, coardă, fir, şirag, cordonul ombilical.

dubă: puşcărie = dubh: murdar, întunecat, a şterge, a vopsi în negru = dub: a îngrămădi, a picura, a vopsi, a acoperi cu.

dur: tare, puternic, zidărie, întăritură = dur: tare, rezistent, greu de realizat = dur: legătură, zidărie, a întări, a băga.

gagic: iubit, amorez, prieten, amant = gaige: spilcuit, elegant, înfumurat = gagig: bocet, geamăt, plânset, a se jeli, a deplânge, a respinge, a părăsi.

găman: mâncăcios, găucios, lacom = gamal: om prost = gamun: grăunte de chimen, a aduna mâncare.

gir: încredere, nădejde, cinste, omenie = geire: dezgheţat, iscusit, deştept, perspicace, subtil = gir: curat, ordonat, precis.

gobi: a lua, a pune deoparte, a şterpeli = gob: a sta la pândă, a vorbi de rău, a înhăţa, a batjocori = gobi, gub (i) : a opri, a pune deoparte, a descoperi necinstea.

gog: băiat sau tânăr prost, umil, slab de înger = gog: moale, bleg, nătăfleţ = gog, gug: semn, a linguşi.

gui: a vrea, a face, a fi obligat = gui: cerere,

rugăciune, chef, a vrea = gu-e: a acoperi, a învеli, a ascunde, a înfăşura.

hudă: casă, locul de unde omul îşi începe ziua = huda: acoperiş, a învеli, cos de sobă = hud (a) : adăpost, vizuină, zori.

hulă: blestem, înjurătură, calomnie, ponegrire, bârfă, defăimare, ocară, dispreţ = hula: a asculta la, a ciuli urechea, a merge după = hul (i) : a face rău, a defăima, a strica, a ruina, a face necazuri, a urî.

im: murdărie, lip, jeg, slim, noroi, tină, glod = im: unt, grăsime, a unge cu unt = im: argilă, nămol, mâl.

lac: acumulare mare de apă realizată prin îndiguire = lag: căuş, vale, depresiune, văgăună, a săpa = lac, lag: a se umfla în dimensiune, a se îngrămădi, a se aduna.

lagam: mină, galerie sub pământ protejată cu trunchiuri de copac să nu se prăbuşească = lagaim: a se micşora, a se scurta, a se strânge = lagab: butuc, bloc, grămadă, lespede, dală, trunchi, tulpină.

mamai: mamă, mămică = **mamai**: mămică = **mami**: divinitate emes care a zămislit neamul omenesc din lut, a suflat asupra lui şi i-a dat viată.

mana: belşug, bunăstare = mana: prevestirea unei bunăstări, augur = mana: pereche, a convieţui, bogăţie, bunăstare.

mangar: bani, parale, avere = mangaire: vânzător ambulant, colportor = ma-ngar: încărcătura de mărfuri dintr-o barcă, avere de bunuri.

mas: popas peste noapte, găzduire peste noapte, odihnă de noapte = mas: coapsă, melancolie, oboseală = mas: jumătate dintr-un întreg, a oferi, a accepta, aşezare.

mur: perete, zid = mur: perete, zid, a înconjura cu ziduri = mur: a înconjura, a încercui, a păzi, a sfărâma.

ol: vas de lut pentru apă sau alte lichide = ol: a bea, un pahar de băutură = ol, ul: vas mare, unitate de măsură de 36 litri, bucurie.

pac: pungă în care se tine tutunul, legătură = paca: a vârî în sac, pungă = pac, pag: a ocroti, a apăra.

rac: boală gravă a cailor care se manifestă prin

umflături în parte inferioară a picioarelor = raca: chin, tortură, suferinţă, a slei de puteri = rac, rag: a prinde rădăcini, rană adâncă, a provoca, a arde, mers legănat, a trage, gâtar, a suferi.

Râm: denumirea Romei păstrată în limba veche românească, al cărui imp˘eriu a cucerit şi distrus statul get = rim: abuz, a minţi, a se întinde = rim: trupă, armată, mulţime, străin, arogant, inamic, a distruge, ostilitate, răutate, necaz, a nenoroci.

roc: soroc, haină scurtă care se poată la tară = roc: obicei, datină, cută, a se încreţi = roc, rug: a înapoia, a restabili ordinea, a plăti din urmă, a accepta.

sacu: obiect confecţionat din piele, în, cânepă sau lână, în interiorul căruia se pot pune spre păstrare seminţe, boabe, lichide sau bunuri de valoare = sac: sac = sa-cu: legătură, boccea, labă, mânecă.

ta: formă arhaică pentru cuvântul tată = ta: a exista, a trece pe la, a valora, a face = ta: fire, caracter, a conduce, a apuca, a sprijini, a tine, autoritate, a tine trează mintea, a sfătui, a lovi, a semăna.

tacă: tăcere, persoană care tace şi este atentă, a interzice cuiva să vorbească = taca: a purta de grijă, a susţine, a îndura, a tolera, a opri, a amâna, a merge ţanţoş = taca: a tine mintea trează, a opri, a acţiona, a avea încredere în, a aranja, a începe.

tacla: discuţii inutile = tacla: a discuta despre o problemă, a se pune pe treabă = tacalal: a începe, a povesti, a sosi.

tar: povară, sarcină, veche măsură egală cu 125 ocale, plută din patru table = tar: de-a curmezişul, de-a latul, peste, cruciş, deasupra = tar: a tăia, a executa, a ieşi, a delimita, a stabili, a preciza, a pune capăt la.

tur: spaţiu delimitat, pachet, legătură, sul = tur: scurt, mic, incomplet, inferior, a răspunde la = tur: născut în colibă, ocol de oi, grajd, staul, a repara, a micşora.

ursan: om voinic, plin de forţă = ursan: tânăr voinic şi plin de viată = ur-sang: războinic, om tânăr, întâiul, în frunte, viguros, violent.

usuc: grăsimea care iese pe lâna oilor, împreună cu praful formează o substanţă lipicioasă şi murdară = usc: ulei, a deveni unsuros, grăsime, a păta cu grăsime = usuc; usug: murdărie, mizerie, femeie în perioada critică.

Cuvinte din eme-gi care se găsesc în limba irlandeză.

abba: tată, părinte, bătrân = ab: stareţ.

abgal: înţelept, priceput, renumit = abhal: renumit, deosebit de priceput la.

ah-us: a scuipa = abhus: din această parte, din această direcţie.

ad: tată, străbun, chiot de bucurie, a cânta = adh: şansă, noroc, întâmplare.

adam: colonie, aşezare, cătun, rechiziţie, a impune, a înrola = adaim: a provoca, a îndemna, a se aprinde.

aga: coastă, versant, înapoi, după = aga: interval de spaţiu sau timp.

al-du (altu) : a săpa pământul = alt: şanţ, canal, râpă.

a-na-am: astfel, decât, pentru ce? = anam: natură, viată, persoană.

ar: a tăia, a ruina sănătatea cuiva, a ucide = ar: a tăia, a răni, a masacra.

a-ru: a dărui, a face cadou = ani: ziua după sărbătoare.

asa: a duce, a căra, a prezenta, a suferi, a tine legat = asal: măgar.

ad (a˟t) : corp, schelet, strigăt, a tipa = a˟t: umflătură, tumoare.

ba: arogantă, trufie, beţivan, a provoca, a învrăjbi = ba: a lătra, gaură într-un gard ba: suflet, a dărui, a îngriji, a păstra = ba: a tine seama de, a avea legături cu, simpatie, boală, proprietate.

ba-ba: terci din grâu încolţit cu lapte folosit ca hrană pentru copiii mici = bab: copil mic, prunc, minor.

bad: a transporta, a căra, greutate, a fi la o distantă de = bad: a se plimba cu barca, a face cabotaj.

bana: a lega, a susţine, a sprijini, a uni = banna: legătură, obligaţie, datorie, fâşie.

bil: a se înfierbânta, a se încălzi = bille: a se giugiuli, a se dezmierda, atenţie.

cal: avere, consideraţie, respect, apreciere = call: a cere, a merita, dreptate, ordine cara: a încercui, a asedia, a acuza, a strânge = cara: susţinător, apărător, tovarăş.

dal: a apăra, a ocroti, a adăposti, a transporta = dal: ţinutul unui clan sau trib.

dal: a acoperi, a se ascunde = dall: orb la, care nu vede ceva, lipsit de ratiune.

dil: unic, exclusiv = dil: a îndrăgi, tandru, bun.

dil: singur, o = dil: drag, scump, costisitor.

dul: a ascunde, a acoperi, a apăra, a aduna = dul: a încerca, a merge.

eg: şanţ, canal, dig, a stăvili, a uda, a iriga, a cerceta = eag: tăietură în, trecătoare, spărtură, a se usca.

ga: a smulge, a stoarce de bani = ga: nevoie, strâmtoare, a cere, a încolţi, a lipsi, criză, a pretinde.

gaba: piept, a înfrunta, a fi de partea cuiva = gabh: primejdie, a pune în pericol, a risca, a pune în joc.

gaba-ra: cioban, păstor = gabhar: capră.

gada: în, fuior, pânză de în, rufărie = gad: şnur, pânză, a lega cu sfoară.

gag: pană, a bate, a fixa, tărus, a fura = gag: a se lipi de, a despica, spărgător, hot, hotie, a fura, a bate.

gagar: arie, suprafaţă de câmp, proprietate = gagach: avere, posesiune, bunuri.

gal: cel mai mare fiu, mare, puternic, tare, cupă largă = gael: irlandez.

gal: a copleşi, a inunda, a înghiţi = gal: putere, energie, a munci din răsputeri.

gala: siloz, pivniţă = gala: veselie.

gar: a primi, a adăposti, avere, a avea încredere = gar: moment potrivit, serviciu bun, a se întoarce.

gar: dimineaţă, lapte bătut, brânză = gar: closet cu apă, convenabil, bun.

garas: proprietate, conducere responsabilă, paie, fân = garrai: grădină.

gaz: a se certa pentru, a se înghesui, a sparge = gas:

a păşi cu arogantă, a urmări.

ge: vânzătoare, servitoare = ge: gâscă, carne de gâscă.

gilim: a dansa, a se pleca, a pleca = geillim: a se supune, a se pleca, a prezenta.

gim: alergător, mesager, a arăta, a tropăi = geim: strigăt, chiot, aclamaţie, a zbiera gir: jir, fructe ale fagului folosit pentru îngrăşarea porcilor = geir: a îngrăşa animalele, a se îngrăşa.

gin: a face dreptate, demn de încredere, a dovedi o proprietate de către cineva = gin: viată, existentă, fiinţă, prezent.

gu: a debarca, a se aşeza, voce, sunet, lat, capcană = go: a ancora la ţărm, a se aşeza, a traversa, a bănui.

gur: violentă, om mânios, necioplit, a da o raită, a alerga, a se grăbi = gor: atac, ardoare, efort neîntrerupt, a se înfierbânta.

hum: a se încăiera, a se bate, a învineţi, a lovi cu pumnul = hum: cuvinte grele, injurii, batjocori.

huru: idiot, necioplit, a insulta = hurru: strigăt de provocare, sfidare.

igi: ochi, a privi, a înţelege, a avea grijă = ig: a însemna pe răboj, a cresta, a stirbi o unealtă, semn.

immin: sete, a fi *însetat = imim: duşcă, înghiţitură de băutură, a bea.

im-pa: pierdere, încurcătură = impi: rugăminte fierbinte, implorare, grijă.

lag: bucată, a aşeza în grămadă, a se strânge la masă = lag: mic, slab, firav, neclar.

lam: abundentă, belşug, proprietate = lam: proprietate, îndemânare, mână.

li: scandal, tărăboi, gălăgie = li: strigăt, chiot, a striga după un hot, a ciomăgi.

lili: adiere, parfum de cedru, boare = lile: floare.

lom: a slăbi puterea, a potoli = lom: slab, sărac, a se pleca.

lu: a îngrijora, supărare, necaz, suferinţă = lu: mic, slab, lipsit de tărie, sărac.

lug: mulţime, a roi, a mişuna, a se îngrămădi = lug: a scoate viermii, a se târî.

mi: seară, întuneric, noapte = mi: lună.

mi-ri: furtună, furie, violentă = mire: furie, nebunie, frenezie.

nam: destin, soartă = neamh: cer, rai.

ni: prosperitate, a poseda, a recunoaşte = ni: lucruri care aparţin cuiva.

pa: a cere, a cerceta, a socoti, tovarăş = pa: salariu, preţ, răsplată, a purta, a duce.

ra: a veni în gând, a uimi, a cântări, a suporta, a bate = ra: grăitor, care spune mult, judecată, fanfaronadă.

re: a da naştere, a conduce, a suferi, a rezista = re: vârstă, generaţie, a îmbătrâni, a căsători, a aranja, a pune în ordine.

ri: conducere, a pune stăpânire pe, a sili, oraş, district = ri: rege, a domni ca un rege, sef, minunat.

sa: a mulţumi, a satisface, a fi bun = sa: destul, mulţumit, satisfăcut, suficient.

sa: lovitură, atac, a bate, a gâfâi, a răni, pagubă = sa: năvală, atac, lovitură, a înjunghia, a răni, a căuta să facă rău cuiva.

sar: legume, zarzavat, marfă, a vinde, a aduce omagii = sar: marfă de primă calitate, autentic, real.

şi: lovitură, a bate, a gâfâi, a pătrunde = şi: zor, a se repezi la, a da năvală, a grăbi.

şi: trăsătură a fetei, rază, a străluci, a lumina, uşor = şi: zână, vrajă.

silim: a potrivi, a îndrepta, a face bine, a duce la bun sfârsit = silim: a se gândi, a crede, a socoti, a cugeta.

sin: a iscodi, a descoase, a înţelege direct = sin: a face un semn cuiva, a arăta.

sin: a strecura, a forţa, a pătrunde prin = sine: sân, vârf de munte.

sipa: cioban, păstor, păcurar, păşune, a paste = sipeir: cioban, păstor, păcurar.

sit: măsură, a socoti, a calcula, a memoriza, a face schimb = sith: linişte, calm, înţelegere, ordine publică.

te: obraz, neruşinare, a înfrunta, a răspunde la, a ataca =te: fierbinte, aprins, cu ardoare, cu mânie.

ti: rude, nevastă, trai, a locui, a se aduna = ti: locuinţă, a adăposti, a primi în casă.

tir: mulţime, popor = tir: tară, regiune, provincie.

tul: rezervor, cisternă pentru apă = toll: căus, văgăună, cavitate, rezervor.

ub: a se ascunde, groapă acoperită cu frunziş = ubh: a îndemna, a instiga.

ud: când? în timp ce, de la, de = ud: acolo, după, care? pe care? atât de.

ul: a înflori, mugur, bucurie, satisfacţie = un: măr.

um: a supraveghea, a îngriji, înţelept, generos = um: în jurul, lângă, aproape de, referitor la, cu privire la.

ur: a mesteca, masă, a cugeta la, inimă, suflet, fiinţă = ur: proaspăt, sănătos, dulce, cu lapte.

uru: oraş, piaţă, sat, centru administrativ, furtună foarte mare = uru: eclipsă, întunecat, confuz, a întrista.

us: a fi alături de, a merge în urmă, a retine, a lăsa pentru = us: interes, participare, folos, a interesa.

us: gâscă = usc: gâscă, grăsime de gâscă.

Cuvinte din limba română care se găsesc numai în limba irlandeză ab: alb în istroromână şi aba pentru părinte sau tată = ab: stareţ abitir: distins, remarcabil, strălucit, mai bine = aibitir: alfabet.

abras: rău, sucit, mofturos = abhras: în sau lână pentru ţesătură.

acru: gust specific fructelor necoapte = acra: acru aer = aer agod: treabă, rânduială, plan = agoid: împotrivire, dezaprobare.

aice: în apropiere de, lângă = aice: apropiere, vecinătate.

alean: dor, durere sufletească determinată de plecarea cuiva drag, melancolie = aillean: iubit, drag, drăguţ, scump.

alinta: a pronunţa incorect, a se alipi de cineva = ainleanta: care nu ştie carte, incult, care pronunţă greşit.

Ardeal: regiunea istorică din România = airdeall: a avea grijă de, atenţie, treaz.

aiste: aceştia = aiste: a face o încercare.

altă-aia: monstru, epilepsie, nebunii, toane = allta: sălbatic, nebun, înnebunit.

arm: încheietura braţului şi a genunchiului, coapsă, armă = arm: armată, armă.

armaş: om de arme, luptător = armas: haină de soldat.

baftă: moment favorabil, şansă, întâmplare = babhta: întâmplare, moment, ocazie, ţintă, scop, şansă.

baire: sfoară, curea, salbă de bani, talisman, adâncime, barieră = baire: ţintă, aruncătură de bani, a vâna, a juca pe bani.

balas: varietate de rubin = balach: piatră, a căuta, a cerceta.

Balc: numele unuia dintre întemeitorii Moldovei feudale = balc: mulţime puternică, animal urmărit.

Baraolt: localitate în judeţul Harghita, situată într-o regiune muntoasă de unde izvorăşte râul Olt = baraoid: pantă, povârniş, înclinare, pornire, curgere, vârf ascuţit, nu departe, în apropiere.

barcă = barc: barcă.

bască: ridicătură de pământ care proteja o fortăreaţă în afara zidurilor ei = bascaim: a avaria, a distruge.

bată: cingătoare lungă şi îngustă cu care se înfăşoară mijlocul sau se pune ca întăritură la îmbrăcăminte = bata: a se lipi.

bâlbă: prostie, greşeală = balbh: prost.

bârligan: şarlatan, escroc, pungaş, nemernic = bearlagar: ipocrit, fals, făţarnic.

beilic: casa în care erau găzduiţi gratuit beii veniţi de la poartă, muncă grea pe gratis, clacă, bir pentru stăpânire = beillic: gaură sub pământ, bordei.

Biertan: localitate în judeţul Sibiu = beartan: parcelă, lot, a împărţi.

bleg: lipsit de tărie, slab, sărăcăcios = beag: lipsit de tărie, neînsemnat, slab.

blidar: dulap în care se păstrează vasele pentru bucătărie şi mâncarea = bladar: a linguşi, a umbla cu interese ascunse.

bliantă: lovitură dată uşor cu palma unui copil care se obrăzniceşte cu cineva bătrân = blianta: vârstă.

boactăr: paznic, strajă = bothar: drum, cale.

boaite: vite slabe, oameni prosti şi răi = baoite: a hărţui, a da mâncare calului sau buaite: a câştiga, a-si atinge scopurile.

boască: resturile de struguri rămase în teasc după stoarcere = bosca; cutie, a închide, a strânge.

bobaru: cel care dă în bobi = bobarun: prost, găgăuţă, neîndemânatic.

bologan, bolocan: om prost, netot, neghiob = bolog: scăfârlie, a hoinări, a petrece timpul trândăvind, a-si pierde vremea.

botu: a face botu, a se supăra pentru o greşeală comisă = botun: greşeală, a comite o greşeală.

brăcui: a alege ce este mai bun dintr-o grămadă, a trage pe sfoară = braca: a jefui brad: specie de conifere = brad: ladă de lemn.

Bran: trecătoare între Ardeal şi Muntenia = brean: a bara trecerea, a înfunda, rău braţ: unul din membrele superioare ale omului = brat: a acoperi, a semnaliza, a atârna moale, a se moleşi.

bre: formă de adresare la tară = brea: arătos, prezentabil, afectuos.

brodi: a potrivi, a nimeri, a spune prostii = brod: a-si face merite din, a se mândri cu, arogantă.

bruş: cocolos, bot făcut din resturi sau firimituri = brus: rămăşiţe, resturi.

brut: efort fizic deosebit, greutate mare = bruth: efort neîntrerupt, nesăbuit, necugetat, imprudent.

buiac: despre plante – fɕrtil, rodnic, îmbelşugat, despre oameni – răsfăţat, îmbuibat, nebunatic, nesocotit = buaic: culme, apogeu, a ridica în slăvi, a lăuda.

buartă: gaură, cu sens figurat lipsă de bani, pagubă, sărăcie = buartha: necaz, îngrijorare, a tulbura, a fi

˟îngrijorat, a se întrista, trudă, osteneală.

buclă: îndoitură, ondulare = bucla: a încheia cu o cataramă.

bulă: cârpă, femeie stricată = bulla: chef, cupă, castron, farfurie de supă, a se rostogoli, a murdări.

bulibăseală: zăpăceală, încurcătură, haos = bullabaisin: încurcătură, dezordine, învălmăşeală, zăpăceală.

bulan: vână de bou folosită în închisori pentru bătut = bullan: bou.

bun: acţiune pozitivă, deosebit, gust plăcut = bun: esenţă, cauză, forţă, tel, scop, a se sfârsi, început.

cablă: unitate de măsură pentru poame corespunzătoare unei găleţi, baniţă = cabla: greutate mare legată cu frânghie.

cam: a se plânge, a suferi o nedreptate = cam: a imputa ceva cuiva, a învinui de.

camhă: stofă de mătase = camtha: a cerceta cu atenţie, a îndoi, a face nod.

campa: a face tabără, a tăbărî = campa: tabără, a aşeza în tabără.

cantă: zăpăcită, aiurită, neroadă = canta: încurcată, simplu, destul de.

cat: cuvânt cu care se alungă pisica = cat: pisică.

Călan: oraş în judeţul Hunedoara = callan: gălăgie, vacarm, zarvă, tărăboi.

călăi: plăcinte = collai: gras, corpolent.

căoaci: fierar = caoch: perdea de, care nu vede ceva, fără deschizătură.

căoi: a bolborosi, a chiorăi = caoi: obicei, stare, ocazie.

căulă: plută mică folosită ca pod plutitor = caol: loc îngust de trecere peste mare.

căule: femeie rea şi duşmănoasă, femeie proastă = caol: meschin, mărginit, a distruge, sărăcăcios.

ce? = ce?

ceda: a permite, a lăsa = cead: a permite, a lăsa.

ceată: grup mare, grămadă = ceadta: o sută.

ceap: apucătură, siretlic = ceap: a-si bate joc de cineva, a-i juca un renghi.

ceapane: curele de la opinci, nojiţe = ceapan: picioare, a încurca, a aranja.

cear: păr, cosite, împletirea cositelor = cearr: a confunda.

ceardă: cârciumă, han = ceardai: comerciant, negustor.

ceartă: dispută, gâlceavă = cearta: dreptate, ordine, corect, în bună stare, a croi o minciună.

ceasma: plasă pentru prins peste, prostovol = ceasna: a tulbura, a agita, trudă.

chel: a fi lipsit de păr pe cap = cheal: a fi lipsit de, lipsă, vai!

ciala: îndemn adresat boilor să o cotească la dreapta = ciall: sens, a înţelege.

cinie: făcătură, vrajă = cinnim: a hotărî, a convinge, a cauza, a pune capăt la.

ciob: bucată dintr-un vas spart = giob: bucată, ciob, resturi, fragment.

ciocan: unealtă de lovit, a îngheţa ciocan – a îngheţa foarte tare = siocan: ger foarte puternic, vremea îngheţului, a îngheţa.

ciolan: os cu carne = ceolan: copil scâncind. De obicei scâncesc după mâncare.

cior: fior, tresărire, atâţare = cior: a atâţa, a porni, a se impune, a da importantă.

cioros: fioros, aprig = ciarog: îmbufnat, a se aprinde de mânie, negru de supărare.

cioru: spaimă, fior = ciorru: a tăia elanul cuiva, a scurta, a privi de sus, a privi cu dispret, a cerceta.

cire: fire de păr, smoc = cire: smoc de păr, coamă.

cios: paznic de câmp, pândar, jitar = cios: a tocmi un muncitor, recompensă.

citov: întreg, nevătămat, zdravăn = citog: mâna stângă.

cântar: instrument pentru măsurat greutatea = cuntar: tejghea, contrapartidă, prăvălie, a face

cumpărături.

clab: mucos, obraznic, neserios = clab: gură cască, a striga, a fi ˟înrăit după.

clampar: guraliv, zurbagiu, flecar, certăreţ = clampar: dispută, ceartă, a se certa.

cling: sunete scoase de clopote = cling: sunete scoase de clopote.

cneaz: conducătorul unui sat sau a unui teritoriu = cneas: obraz, deasupra. Mai este termenul cneasta cu sensul de cinstit, integru, sincer, de treabă, nobil.

coardă: funie răsucită din plante lungi cu care se leagă căpiţele de fân, parte componentă a arcului de aruncat săgeţi, şnur, sfoară groasă = corda: sfoară, şnur, coardă de arc, a lega cu sfoară, a încorda un arc.

coiman: prostănac, nătărău = coilean: persoană proastă şi înfumurată.

coimăni: a se osteni din greu, a fi cu mare grijă = coimead: supraveghere, grijă, care tine, a păzi, a apăra.

colb: strat de praf sau nisip fin = colbha: strat de piatră, a forma un strat.

corcan: copac scorburos şi bătrân, vită bătrână = corcan: vas, oală, a doborî.

corn: partea osoasă de pe capul vitelor care era folosită şi ca pahar pentru băut = corn: subţire ţi răsucit, mers legănat, gălăgie, a rostogoli un butoi, a curge, cupă.

cos: a coase, a cosi = cos: a lua în mână, a conduce, familie.

cotu: articulaţia mâinii care se sprijină pe ceva = cothu: suport, sprijin, rezemare.

creatură: fiinţă, om = creatur: creatură, fiinţă, marionetă.

credeam: credinţă, încredere, respect = creideamh: credinţă, încredere, cinste.

cultuc: pernă mică, sac mic pentru piaţă = cultaca: rezervă, cumpărătură, măsură.

cumas: stofă scumpă folosită pentru hainele boiereşti = cumas: putere politică, posibilitate, iscusinţă.

dadă: mătuşă, femeie în vârstă căreia îi porţi respect

= dada: titlu de respect, plin de lapte, a hrăni cu lapte, părticică.

Dan: prenume masculin = dan: destin, soartă.

Didina: prenume feminin = didine: adăpost, protecţie, a apăra, sanctuar.

doină: melodie tristă ce evocă unele fapte din trecut = doineann: plâns puternic, a chinui sufletul, a rezista unei furtuni.

doine: cântece triste cu subiect din lumea satului şi prezintă fapte trecute = duine, daoine: viata omului, existentă, prezent, bărbat, sot, omenire, colectivitate, suflet, personificare, fiinţă, libertate, tânăr, bătrân, cântec, muzică populară.

doini: a cânta doine = duinni: a depăşi tristeţea, a învinge melancolia.

Doman: râu şi munte în judeţul Caras-Severin = domhan: lume.

dona: a ajuta pe cineva la nevoie, a da cu titlu gratuit unui nevoiaş sau unei instituţii = dona: sărman, nefericit, nenorocit.

Dorna: râu şi munte în judeţul Suceava = dornan: cap, a sparge.

doru: stare sufletească ce exprimă o dorinţă pentru ceva sau către cineva, alean, nostalgie, melancolie = doru: legătură gingaşă, a uni privirile, a se lumina, a înveseli, a face să scânteieze ochii, a se aprinde.

dos: ascuns, ferit de vedere, chiulangiu ca în expresia „dai dosu” = dos: trântor, a lenevi, a tărăgăna.

dram: puţin, mărunt, cu măsură = dramh: înghiţitură, duşcă.

drăcoi: diavol, om rău, vrăjitor = draoi: vrăjitor, scamator.

dres: a repara, a îndrepta, a se întoarce la = dreas: a se întoarce, a se învârti, a se strica, a-si îndrepta atenţia, întorsătură.

Drislea: localitate în judeţul Botoşani = drisle: a dispărea, a pieri, a înceta.

Dunăre: fluviu = dunaras: a insista cu putere, a se

întări cu propriile forte.

durd: viguros, plin de energie, puternic = dord: viguros, energic, puternic.

durlă: om nepăsător, fire, nepăsare = dulra: fire, fel, caracter.

iad: rădăcina răului absolut = ead: bănuială, invidie, ură, ticăloşie.

Ianca: localitate în judeţul Galaţi = eanga: trecătoare, defileu, a însemna pe răboj iască: specie de burete care era folosită la aprinderea focului cu amnarul = easca: uşor, natural, repaus, repede, iute, isteţ.

faide: folos = faide: lung, a întinde, care se opreşte.

fai: stofă de mătase neagră cu fir gros, tafta = fai: voce, a plăti, a exprima.

fain: subţire, de calitate aleasă, frumos, elegant, bun = fainne: a răsuna de, a vibra de, a împodobi cu inele, cercel.

faiere: mustrări aspre, frecuşuri = faire: a sta la pândă, a trezi, vai!, ocară, a face de ruşine, a batjocori.

fală: trufie, dispută fără rost = fala: a invidia, a găsi de obiectat, a avea necaz pe cineva, a supăra.

falsă: mincinoasă, contrafăcută, neadevărată = falsa: fals.

falsar: plăsmuitor de acte false, de semnături false = falsoir: înşelăciune, fraudă, escroc, a înşela, a umbla cu escrocherii.

fară: neam, clan, gintă, soi = fara: a conduce, a însoţi, a urma, a fi ˟împreună.

fee: zână = te-a: fag, pădure de fag.

fie: fiică, fată = fi: a ţese, a urzi, a lucra la război.

fig: smochină = fige: smochină.

file: pagini dintr-o carte sau caiet = file: poet.

finie: legătură sufletească dintre fini şi nasi = finne: bun, frumuseţe, sinceritate, relaţie directă.

fior: stare sufletească, emoţie, teamă = fior: natural, neprefăcut, adevărat, sincer.

fior: jneapăn, ienupăr = fior: a potrivi, formă, a îndrepta.

fioru: emoţie puternică, tresărire = fioru: a produce un efect, a se preface că.

firet: şnur din mătase folosit ca podoabă vestimentară = firead: panglică de mătase dau de bumbac.

fire: caracter = fire: sinceritate, onestitate, cinste, adevăr.

fiu: copil, persoană străină foarte apropiată datorită meritelor sale = fiu: valoarea unei persoane, merite.

flanea: pulover gros de lână purtat la tară, flanelă = flainin: flanelă.

floc: smoc de lână sau de păr = flocas: smoc, floc.

forăi: a sforăi, a respira zgomotos = foras: josnic, simplu, necioplit, inferior.

fosăi: copil mic care doarme şi respiră profund = fos: odihnă, somn, a dormi.

fostă: trecută, de asemenea = fosta: de asemenea, adăugat la, în legătură cu.

fuga: a pleca pe neaşteptate, a alerga = fogha: alergare, grabă, fugă, a năvăli, a se repezi, a ataca brusc.

fugar: persoană care rezistă la fugă, a sta ascuns = foghar: sănătos, teafăr, solid.

fulangiu: individ care se fofilează şi nu vrea să facă treabă = fulaingim: a trece cu vederea, a tolera, a admite, a suporta.

furcă: unealtă agricolă ce se foloseşte la mânuitul şi depozitatul păioaselor = forc: furcă, a mânui cu furca.

fustan: fustă mare = fostan: legătură de pânză, bandă, fâşie, a lega, a se căsători.

fustar: persoană care se tine după femei, fustangiu = fustar: a se agita, pripă, a zori, alergătură.

gagiu: tânăr cu ifose, tânăr îngrijit = gaigiul: îngrijit, dichisit, sclifosit.

Galda: localitate în judeţul Alba = gallda: străin, neaparţinând de geaba: fără rost, degeaba = geab: a trăncăni, flecăreală.

ger: frig foarte puternic = gear: tăios, aspru, înverşunat, pătrunzător.

ginim: a descoperi, a pune la cale ceva, a ochi =

ginim: a da naştere la, a genera, a stârni, a pricinui.

gleb: prenume = gleibe: pământ, ogor.

guanga: gânganie, bondar = gunga: a se micşora, a se scurta, a se da înapoi.

habar: rost, cunoştinţă, socoteală, rezultat = habha: a opri, a aprecia.

haiste: casă rămasă neterminată = haiste: cuibar, a începe o construcţie.

hală: om mâncăcios, mâncău, flămând = halla: casă, cameră de folosinţă comună.

iar: după, pentru că, aşa, ulterior = iar: după, după ce, ulterior, către, spre.

idenie: încercare = ide: soartă, destin.

închin: rugăciune, respect, cinste fată de, admiraţie = inchinn: minte, inteligentă.

încredere: cinste, onoare, respect = inchreidte: credibil, de crezut.

ioc: nimic, de fel, nu există = ioc: a se lecui, a vindeca, plată.

iongar: băiat tânăr, ajutor de miner care curăţă locul de muncă = iongar: lângă, a strânge puternic.

Ion: prenume masculin = ion: curat, natural.

iotă: nimic, câtuşi de puţin, deloc, ioc = iota: uscat de sete.

laba: partea de jos a piciorului de la om sau de la animale = lapa: laba.

lac întindere de apă stătătoare = loch: lac.

ladar: tâmplarul care face lăzi = ladar: polonic, cofă, lopăţică, făraş, căuş.

lăpăi: a lovi cu laba în apă = lapa: a lovi cu laba.

leapa: a se juca în apă, a lăpăi = leapa: albie de râu.

leagăn: scrânciob, dispozitiv care se balansează sau se învârteşte în cerc = leagan: a trânti la pământ un om, a doborî un copac, cădere bruscă, a se rostogoli.

larg: întins, spaţios = learg: câmpie, spaţiu mare, lărgime.

leasă: împletitură de nuiele ca un grătar pe care se usucă legume sau fructe = leasu: a îmbunătăţi, a conserva,

a pregăti.

lin: apă care curge liniştit, pantă domoală = lin: baltă, porţiune largă şi liniştită.

lin: jgheab de lemn în care se calcă strugurii = lin: băltoacă, a sfărâma, a se scurge.

liopă: lovitură dată cu palma = liopa: lovitură, obrăznicie, a lovi.

loc: spaţiu precizat = log: loc, parte, piaţă, loc potrivit.

macră: carne fără grăsime, carne fragedă = macra: tinereţe, tânăr.

maslă: cele patru culori ale cărţilor de joc, a trage pe sfoară = masla: insultă.

miara: a fi uimit, a fi tulburat = meara: neliniste, nebunie, nesiguranţă.

merli: a păţi ceva rău = meirleach: răufăcător, răsculat, a se răscula.

milă: compasiune, înţelegere pentru suferinţa altora = mile: milă.

mili: a fi cuprins de milă, a se îndura, a se înduioşa = mili: paloare, suferinţă.

mârlan: necioplit, bădăran, topârlan = murlan: necioplit, bădăran.

mârlă: om răutăcios şi sucit, cărpănos = mârle: plin de noduri, a se ghemui.

nasc: a aduce pe lume un copil = nasc: căsătorie, legământ, datorie, a se lega.

neata: formă de respect folosită la tară = neata: drăguţ, simpatic, curat.

nod: a avea nod în gât, a respira sau a vorbi cu întreruperi = nod: suspin, oftat.

nod: nod la plante sau nod de funie = noda: nod, legătură, a înnoda.

olog: persoană neputincioasă, persoană bătrână = olog: măslin.

păgân: necredincios, musulman = paganach: păgân, necredincios.

pas: trecătoare, defileu, a merge = pas: defileu, loc

de trecere, a înainta.

pleasc: a plesni, a se sparge, a crăpa = pleasc: a plesni, a se sparge, a crăpa.

plod: rod, mulţime, grămadă = plod: mulţime, gloată, a se îngrămădi.

poc: lovitură, poceală = poc: lovitură, a bate.

polog: mulţime, grămadă = pollog: grămadă de peste.

puca: femeie sau fată cu purtări rele, a hoinări = puca: urmă, suflet, a umbla.

put: a puţi, a-si da aere, iz, miros greu = puth: a puţi, a-si da aere, iz, miros greu.

rabă: câştig, profit = rabach: risipitor, a risipi, răpcăni: scârtâitul uşii deschisă şi închisă repetat, a intra şi a iesi mereu din casă = rabhcanai: cântăreţ de balade, cel care repeta la fiecare casă aceleaşi cântece.

răcan: pui de broască, broască tânără care orăcăie toată ziua, recrut = racan: a face tărăboi, plimbare cu barca, ceartă.

repăd: plec grăbit până la, dau o fugă = reabadh: galop, a fugi, a tâşni, a smulge, a da buzna.

Reghin: oraş în judeţul Mureş = righin: rezistent, durabil, trainic.

roată: dispozitiv circular anexat la unele mecanisme care ajută la deplasare = roth: roată.

Rona: localitate în judeţul Maramureş = ronna: picurare, curgere. rost: ordine, a aduce, folos, a socoti = rosta: a persifla, săpunea lă, a râde de.

roz: culoare de roşu deschis = ros: trandafir, roz.

rudă: prăjină, par, drug, proţap, oişte = rud: lucruri, obiecte, unelte.

ruga: a cere, a dori, a insista, a vrea = rogha: a vrea, a cere, a alege.

rui: roşcat, cu barbă roşie = rua: rumen, rumenit la foc.

ruptă: desprinsă din, sfărâmată, desfăcută = roptha: brânci, lovitură, a izbi, a băga sat: plin de, sătul = saithi: sătul de, plin de.

sailă: însăilare, îmbinare grosolană a două pânze = seala: îmbinare, încheietură.

scafă: unealtă de tâmplărie = scafa: a rade de coajă, a juli, a coji un lemn, cuţit.

scandal: ceartă, gălăgie, balamuc, tămbălău, tărăboi = scannal: scandal.

scandalos: certăreţ, gălăgios, agresiv, guraliv = scannalach: scandalos.

seamă: aminte, atenţie, socoteală = seam: a ţintui privirea, a întări o părere.

searbăd: livid, palid, sec, slab, acrit = searbhan: amărât, posac, sec, acru.

sia: strigăt cu care se dă unei ambarcaţiuni, comanda de mers înapoi = sia: distantă, mai depărtat.

seacă: a se usca, a dispărea apa", ger de seacă pietrele" „este un ger de te seacă" = seaca: ger, chiciură, a îngheţa, temperatură sub zero grade.

slad: resturi de la borhot = sladai: firimituri, a apuca, a lua de la.

slană: slănină afumată şi păstrată agăţată într-un spaţiu aerisit = sleanna: a agăţa, a străpunge.

slănină: grăsime de porc tăiată în bucăţi lungi sărată şi afumată = slanaim: a conserva alimente prin afumare, uscare.

slim: strat de murdărie de pe pielea nespălată, de pe hainele purtate îndelung sau de pe obiectele folosite mult = slim: unsuros, gras, uleios, lustruit, lucios.

slim: strat subţire de aluviuni depus ce fertilizează solul = slim: subţire, mic, neînsemnat, neîndestulător.

smead: cu fata negricioasă şi palidă, om slăbit şi chinuit = smeadar: nenorocire mare, a sufla greu, a gâfâi.

smugă: murdărie, mizerie = smuga: lichidul ce curge din nas sau bot.

snagă: putere, năravi, dorinţă = snag: a întrerupe vocea cuiva, a adopta un obicei, a prinde o melodie.

snapan: hapsân, lacom, zgârcit, şarlatan, potlogar = snapanna: a lua de la, înşfăcare, a smulge, a înşfăca.

soba: construcţie specială într-o casă în care se face

focul = sioba: ţâşnitură de flăcări, a împinge, a stârni.

sodal: ucenic, calfă = sodar: mers grăbit, a învăţa, a arăta, a fugi.

sonc: schilod, şchiop = sonc: ghiont, a lovi cu cotul, a face atent la.

soncăi: a schilodi, a deplasa un obiect = soncail: a da ghionti, a lovi cu cotul, a face atent la, a împinge cu cotul, cotitură. soran: ţesătură groasă lucrată grosolan = soran: mulţime de păduchi.

sorean: peste mic şi iute care trăieşte în apele dulci = soran: mulţime de păduchi.

spagă: mită = spaga: pungă, bani, avere, recompensă în bani.

spartă: străpunsă, găurită, distrusă = sparrtha: cui, a străpunge, a găuri.

spin: ghimpe = spion: spin, ghimpe.

sponci: puţin, cantitate mică = sponc: scânteie, licărire, strop, obiect mic.

spor: pornire, creştere, înmulţire = spor: a stimula, a îndemna.

stat: trup, condiţia fizică a unui individ = stat: stare, condiţie, situaţie.

stol: masă = stol: scăunaş, taburet.

straie: îmbrăcăminte, vesmintele care erau primul indiciu din ce zonă venea persoana respectivă = strae: a colinda, a umbla, a hoinări, rătăcit, a cutreiera.

sugaci: beţivan, pilit, cherchelit = sugach: cherchelit, afumat, vesel.

sui, suim, suite: a se căţăra, a se cocota, a urca = sui, suim, suite: a se cocota, a se urca, a se aşeza pe.

sula: obiect lung şi ascuţit din metal sau lemn care se foloseşte la găurit = sula: dinainte, în fată, înaintea.

taifas: discuţie, analiză, cercetare = taifeach: analiză, cercetare.

taifet: taifas = taifead: informaţii date cu privire la, reputaţie, a tine minte.

tain: porţia de hrană pentru un animal pe o zi, obligaţia proprietarului de animale de a plăti în alimente

către cioban sau văcar, păşunatul oilor sau vitelor = tain: iarbă, a mâna vitele, a păşuna.

tal: porţiune de pământ arabil, parcelă = tal: recoltă, producţie, venit.

talam: cameră de dormit, pat = talaim: a ascunde, a se feri, a dosi.

talan: termen depreciativ pentru un cal bătrân şi slab, gloabă = tallann: toană, supărare, stare trecătoare.

taman: tocmai, în special, mai ales, numai ce, chiar aşa = tamall: a aşeza la intervale, răstimp, intervale de timp, distantă.

tană: pâclă, ceată = tanai: subţire, transparent, a se rări, a atenua.

tapă: crestătură în copac, tăietură la capătul unui lemn pentru a se îmbina cu altul = tapa: forţă, activitate.

tarbă: femeie uşuratică, a trata cu dispreţ, a batjocori, pungă = tarbh: mascul, de necrezut, absurditate, greşeală de interpretare, speculant la bursă.

tarla: suprafaţă agricolă cultivată delimitată de drumuri sau alte culturi = tarlu: încrucişare de drumuri, confluentă.

tarlan: persoană care păzeşte o tarla = tarlaim: a se întâmpla, a risca, a merge în întâmpinarea cuiva, a înfrunta, a sfida.

tarpan: cuţit mare cu care se taie trestia = tiarpan: povară mare dusă în spate.

tatu: tatăl tău = tathu: a se uni, împreunare, a se împreuna.

tăgârtaci: intrigant, sucit, a căuta nod în papură, priceput la toate = tagarthach: isteţ, a găsi repede răspuns, priceput.

tăgârta: a se agăţa de cineva, a târî = tagartha: a se adresa, a trimite la, a se referi la, a face aluzie la.

tănăi: nătărăi, tonţi, prosti = tanai: superficial, slab, descărnat.

tăsca: a păcăli, a înşela = tasca: a răspândi zvonuri despre.

tătân: tată = tathan: unire sau împreunare fizică.

tâlc: înţelepciune, putere de convingere, exemplu de urmat = tailc: convingător, de neînvins, adevărat.

târgălău: târg mare, mulţime mare de oameni adunată la târg = tiargalai: primul cumpărător, a cerceta, agent comercial.

teacă: obiectul în care se păstrează sabia sau pumnalul, parte din lujerul fasolei unde sunt boabe = tiacha: raniţă, sacoşă.

teamă: frică, emoţie = teamh: încălzire.

teas: cuvânt cu care se alungă gâştele sau ratele de pe baltă, a repeta acelaşi lucru = teas: persoană cicălitoare.

teasac: cuţit mare cu care se taie porcii = teasai: cu sânge rece, a se mânia, calm, a fi stăpân pe situaţie.

tontu: prostănac, diliu = tiontu: a se învârti, a i se face greată, a se răsturna, interpretarea unui gest.

toir: băt, a supăra = toir: urmărire, a căuta, a urmări un scop, a cere.

tolbă: traistă mică, buzunar mare, pungă mare din piele pentru săgeţi = dolba: proeminent, umflat.

trasnaie: necaz, supărare, belea = trasna: necaz, supărare, înşelătorie, fraudă.

trăsnim: minţim, contrazicem = trasnaim: a nega, a contrazice, înşelătorie.

trăda: a înşela încrederea cuiva, a se vinde duşmanului = tradalai: a specula bunătatea cuiva, a profita de.

trii: trei = tri: trei.

troiene: acumulări mari de zăpadă datorită viscolului = troime: greutate, apăsare, copleşire, inerţie.

tron: scaun mare pe care stătea domnitorul = trom: mai mare, persoană mai în vârstă, respectată.

tron: ladă mare în care ţăranii îşi păstrează diverse obiecte = trom: greu, mare, încărcat, adânc, acoperit tulă: cărămidă din pământ groasă, nearsă, chirpici = tulach: dâmb, movilă.

tulca: tradiţie de Anul Nou de a se merge cu capra la casele oamenilor = tulc: a cânta la un instrument, a purta,

a bucura.

turnam: a turna, a curge dintr-un vas = turnamh: cădere de apă.

tinti: a ochi, a lovi cu ceva = tinti: furios, violent, a lua foc.

urla: a striga, a răcni = urlar: a trânti pe cineva la pământ, a învinge, a reduce la tăcere, a băga în groază.

urlă: tub gros din ceramică pus la ieşirea din horn care protejează să nu curgă apa de ploaie în vatră sau să îl distrugă, burlan = urla: parte de jos a unei streşini de paie pe care se scurge apa.

ura: strigăt de victorie = urra: forţă, putere, rezistentă.

Sunt 79 cuvinte comune limbilor română, irlandeză şi eme-gi, 88 cuvinte comune eme-gi şi limbii irlandeze şi 292 cuvinte comune limbilor română şi irlandeză. (Studiul final cuprinde 290 cuvinte comune limbilor română, irlandeză şi eme-gi, 205 cuvinte comune numai irlandezei şi eme-gi şi 978 cuvinte comune numai limbilor irlandeză şi română). Pentru asemenea argumente este imposibilă proba contrarie. Toţi cei care ˟s-au chinuit să ne tâmpească, invocând deducţii savante şi principii sacrosante privind transformarea cuvintelor latine în varianta românească, îi sfătuiesc, dacă mai au un minim respect pentru limba ce o vorbesc, să consulte dicţionarele lui A. Deimel (1925-1950), B. Landsberger (1937) şi J. A. Halloran (1996), altfel vom vorbi vorbire şi vom citi în stele. Ca să le îngheţ mintea nărăvaşilor am să le dau încă cinci exemple de care se face multă paradă când apare vreun cârcotaş. Cuvântul gula (gu: gât, a băga, a înghiţi, a mânca, a bea, mişcare ritmică + la: abundentă, poftă, a întinde, a aşeza, a atinge) în emegi înseamnă a înghiţi, a mânca, a mesteca, larg, mare iar în latină gula înseamnă gâtlej, gât şi numai figurat gură. În limba română veche există cuvântul guleai – scris pentru prima dată la Vinča în mileniul Vlll î.e.n. ˟– cu sensul de invitaţie la o gustate, a gusta din bucate, a mânca. Noi folosim pentru acest sens cuvântul gura, care nu există în latină iar în emegi are semnificaţia: a striga, a

tipa, a râde cu hohote, a trăncăni, a face zgomot (gu: gât, a băga, a înghiţi, a mânca, a bea, mişcare ritmică + ra: a suna, a impresiona, a face zgomot, a îndruma, scandal) de unde se vede preocuparea urmaşilor troienilor pentru agoniseală şi îmbuibare iar noi pentru visare şi trăncăneală, deprindere care şi astăzi ne bântuie existenţa mioritică. Latinii aveau cuvântul buca cu sensul de obraji sau gură. Noi avem bucă pentru una din părţile curului şi buca + ta: parte dintr-un întreg; buca +te: produse agricole adunate în hambare dar şi mâncare pregătită. Tot aici mai putem adăuga buca + tarie: locul unde se ţinea bucatele sau se pregătea mâncarea şi în + buca: a băga în gură, a muşca. Dacă cuvântul buca venea în limba română din latină atunci trebuia obligatoriu să aibă şi sensul sau sensurile din această limbă dar el în limba română are sensuri diferite rezultate din articularea unor prefixe sau sufixe la rădăcina amintită. Este limpede că cuvântul nu este venit din latină ci invers, el a ajuns în această limbă odată cu migrarea mioriticilor carpatini în peninsula italică după catastrofa de la Santorini la mijlocul secolului XVII î.e.n. ˇSă mai amintesc aici că dialectul friulan care se vorbeşte şi acum în Italia are câteva sute de cuvinte comune cu limba română şi care nu se găsesc în latină! După afânta dogmă a îndrăciţilor nu merge aşa ceva, ia vedeţi cum o învârtiţi! În eme-gi avem bu: a smulge, a tăia din, a rupe, mâncare + ka: gură, a striga. Cuvântul ulcior are în eme-gi ulciar cu sensul de veselie, a bea la un ospăţ, a petrece (ul: vas, măsură, bucurie, veselie + ciar, sar: mulţi, a amesteca, a merge, a aluneca, a se trânti) iar în latină este urceus cu sensul din limba română. Cuvântul apa în emegi: ţeavă din argilă arsă prin care trece apa, apă care curge, lac, mare (a: apă + pa: şanţ, canal mic, a curge, a se întinde, a cuprinde sau abba: lac, mare), în limba română îl păstrăm identic fonetic şi semantic iar în latină avem aqua. Acest termen în emegi are sensul de apă plină cu peşti (a: apă + qua: peste), dovedind că cele două limbi ˇs-au format în zone de relief diferite, româna la deal şi munte, unde apa curge în şuvoaie iar latina la şes unde

apele erau pline de peste. Cuvântului eme-gi uztura nu i se cunoaşte sensul dar este folosit lângă un cuvânt care are semnificaţia de a sări în apă de pe un dig. Am considerat că este corect să fie tradus prin iritaţie, zgaibă, usturime, arsură (uz, us: coastă, pantă, a rezista, a îndura, a chinui + tura: copil, a face baie, a lovi, a răni, durere) şi am avut în vedere situaţia neplăcută când se sare în apă cu burta pe luciul acesteia, atunci da fericire!. Cuvântul din limba română ustura nu mai are rost să-l comentez. În latină există termenul ustulo cu sensul de a arde. Aceste exemple arată că faimoasa regulă a trecerii sunetului l din latină în r în limba română este o poveste care trebuie scoasă din cultura noastră.

Să adăstăm puţin asupra termenilor de armân (aromân – machidon), cei din neamul nostru care locuiesc în sudul Dunării, atâţia cât mai sunt şi rumân, asa cum îşi spuneau cei din nordul fluviului. Armân = ar: a răsuna de, a chema, tânăr, a radia, drag, scandal + min: partener, asociat, familie, mamă iar rumân = ru: treabă, a munci, gospodărie, a fi egal, bogăţie + min: partener, asociat, familie, mamă. Cei doi termeni au în comun sintagma „min” ce arată o legătură de rudenie bazată pe originea comună dintr-o mamă foarte îndepărtată păstrând în sensul profund urmele societăţii matriarhale. Si în prezent în Moldova în mediul sătesc se foloseşte pentru mamă cuvântul „mâni” ca în expresiile mâni-ta sau mâni-sa. Latina, pentru mamă are sintagma „mater” dar şi termenul „mamma” cu sensul de ţâţă, sân. Dacă răscolim puţin memoria, descoperim că în timpurile foarte vechi fetele se căsătoreau de la 14-15 ani iar venirea sarcinii nu o găsea pregătită biologic pentru alăptare. Această situaţie era rezolvată de o altă femeie din clan care dădea sân copilului până se adapta la mâncarea obişnuită, noi am păstrat obiceiul prin folosirea doicilor. Termenul de mamma din latină nu a fost pus niciodată în legătură cu mama din limba română deşi sensurile lor profunde sunt aceleaşi – cea care are grijă de un copil foarte mic. Să sar pârleazul până la cei mai vestici vremelniciţi din spiţa noastră –

irlandezii – să-i chem în ajutor. Au cuvântul mama cu sensul de sân, suflet, inimă, terci, mamai (identic cu cel din Moldova) cu sensul de mămică şi mamo cu sensul de bunică. Să mai dau câteva exemple năucitoare despre aceste cuvinte. Cuvântul mamă în emegi ama, mă, mi, mu, dam (soţie), mami; în română: oama, îma, mă, mama, mami, muma; în etruscă: ama, pula; în engleză: mă, mamy, mumy, mamma, dam; în franceză: maman (ma + man) ; în checea: mama şi pentru cuvântul tată în emegi: a, pa, papa, patesi, ta, tucu, tete cu sens de om bătrân; în română: la, tata, tucu, tete cu sens de tată, bunic, om bătrân; în engleză: pa, papa, daddie; în franceză: papa; în latină: pateru şi în checea avem patiri (conducătorul unui sat). Hai să le punem şi lor de o latinitate!

Am arătat la început că avem legături foarte vechi cu populaţiile care au construit monumentele megalitice din insulele britanice. Alegerea a fost făcută special pentru că nimeni nu spune că limba engleză este o neolatină, dar tot aşa nimeni nu ştie că această limbă păstrează în haina ei comori de cuvinte care vor uimi lumea. Cuvintele din engleză care se găsesc în română şi eme-gi dovedesc faptul că la sfârsitul mileniului lV î.e.n. ˇsau începutul mileniului lll î.e.n. ˇdin regiunea Carpaţilor a avut loc o puternică migrare spre vest până în insulele britanice. Iar aceste grupuri sunt făuritorii numeroaselor henge din ţinutul britonilor. Toţii cercetătorii britanici sunt de acord că monumentele megalitice în frunte cu cel mai cunoscut – Stonehenge – au fost ridicate de o populaţie necunoscută care a dispărut. Unii presupun că aceste grupuri ar fi venit din peninsula Iberică. Lewis Spence în lucrarea „The Mysteries of Britain; Secret Rites and Traditions of Ancient Britain” Londra 1928, la pag. 27 afirmă că Britania a fost invadată de „oameni veniţi din Ungaria şi Transilvania care trăiau în civilizaţia bronzului şi mânuiau o secure dublă de luptă cu două tăişuri”. Transilvania şi Ungaria făceau parte din teritoriul locuit în acele timpuri de neamul ariminilor geţi sau strămoşii lor. Aceste probe arată că cei care au ridicat monumentele megalitice nu au

dispărut ci ˇs-au amestecat cu noii veniţi galii (celţii) pe care mai târziu i-au cucerit romanii. Trebuie să arăt că druizii considerau stejarul ca arbore sacru, semnificaţie pe care o are şi în prezent la români, folosindu-se la înmormântări. Dar toate aceste monumente au avut atât un scop religios închinat cultului soarelui cât şi unul de cercetare şi stabilire a mişcării acestuia dar şi a lunii. Sunt formate dintr-un terasament în cerc de 28-33 m în interiorul căruia sunt înfipţi mai mulţi de stâlpi de piatră, lemn sau piatră şi lemn, formând două sau mai multe cercuri concentrice. Au o cale de acces care traversează cercul exterior sau se opreşte la mijlocul acestuia în faţa unei pietre plane unde se puneau ofrandele. Această structură se găseşte şi la sanctuarul – calendar get/dac din munţii Orăştiei. Este un terasament în formă de cerc cu diametrul de 29 m. pe marginea căruia se găsesc 180 blocuri de andezit de 45 cm înălţime. În interiorul acestuia este alt cerc format din 210 stâlpi paralelipipedici. Cercul al treilea este format din 84 de stâlpi din lemn iar în interiorul acestuia sunt 34 de stâlpi aşezaţi sub formă de potcoavă unde se află vatra sacră. Asemănarea cu sanctuarul de la Stonehenge este uimitoare. Chiar denumirea de Stonehenge care însemnă pietrele spânzurate dar după unele legende, pietrele care suspină (Stanehenge cum este scris în cronicile vechi) te pun pe gânduri! Stane înseamnă piatră, termen identic cu stane al nostru iar henge este apropiat de regionalismul românesc hânci: a suspina, a ofta. Folclorul englez păstrează dansul Morris foarte asemănător cu căluşul nostru ceea ce dovedeşte originea comună din ţinutul carpatic. Iar costumaţia acestor dansatori este foarte cunoscută pentru orice român cu mintea acasă, dovedind că în Anglia au fost şi mulţi legionari din Ţata Sfântă Getia care după ce au terminat milităria ˇs-au stabilit acolo! Ca să nu fiu uituc am să amintesc şi câteva cuvinte ce se găsesc în limba franceză cu corespondentă directă în emegi, primul termen va fi ˇîn franceză cu pronunţare şi scriere: o (eau-apă) = o (apă curgătoare, a pluti pe apă) ; achite (acquitter

– a achita) = achita (depăşirea unei situaţii deosebite) ; di (dire – a zice) = di (a aprecia, a decide) ; amer (amar) = amaru (supărare), an = an; liber (darnic, generos) = libir (stăpân pe el) ; eg (apă în occitană) = eg: a uda, a iriga, a adăpa vitele; papa (tată) = papa (tată). Ideile prezente sunt dezvoltate în lucrarea Dicţonarul nemuririice ce aşteapăt să fie tipărit pentru a dovedi că nu suntem urmaşii Romei, ci facem parte dintr-un popor mult mai vechi înrudit cu multe din vechile populaţii ale Europei ce fac parte toate din grupul lingvistic arimin (cei de-o mamă). Am folosit acest termen pentru limbile care se vorbeau în mileniile Vll î.e.n. ˇ– l e.n. ˇîn insulele britanice, teritoriul Frantei, peninsula iberică, Italia, tinutul carpatic şi ramificaţiile lui către sud-est şi est până în America de Sud.

Si cum orice treabă anevoioasă are un început voi scoate în fată câteva cuvinte din quichua, limba administraţiei impˇeriului incas unde se găsesc similitudini uimitoare cu limba română şi emegi demonstrând originea lor comună.

aillu: gintă, clan, neam, obşte, seminţie. La noi consider că nu trebuie să mai spun cum stăm cu alu sau ai lu din vorbirea populară iar în emegi alu este un adjectiv pentru animale care arată că aparţin de o anumită rasă.

aka: băutură fermentată, a bea o băutură fermentată = acra: gustul unor băuturi realizate prin fermentare, sau sucul unor fructe = aca: creştetul capului, a bea, voce, a face a avea un efect, porţie.

allpa: teren agricol fertilizat cu găinat de guano şi care are o culoare alb-cenuşiu = alba = aldu: a săpa pământul.

bara: unitate de măsură = bara: iaz, băţ lung şi gros, a opri = bara: a înainta, a distribui, popas, locuintă.

cacic: căpetenie, cel care îţi conduce viata, seful unui aillu = gagic: cel care îţi conduce sufletul (c trece în g cum se întâmplă de multe ori în emegi), Cacica localitate de unde se extrage sare = gagig: a se jeli cuiva, a fi trist.

calancha: nume incas = calancia: nume românesc de

familie.

camara: grânarul unei provincii cu sensul de provizie sigură = camară: loc de depozitare sau de păstrare a proviziilor alimentare = gamara: cereale, a pune, a îngrădi, a încuia, a închide afară.

capac: bogat, superior, rege, luminat, înţelept, învăţat, generos, cel care are grijă de alţii = capac: deasupra, sus = capa: suflet, inimă, a fi de partea cuiva, a linişti + cu: a întemeia, a socoti, hrană, avere, nobil, strălucitor.

catu: târg, comerţul incas se desfăşura în pieţe amenajate sau în spatii special construite = catu: nivelul unei construcţii, a căuta, a cerceta = gadu: a rupe, a distribui, a merge pe jos, a se întâlni, a vorbi despre.

catu illa: spiritul negustorilor. În emegi ila: cărăuş, a transporta, a fi mare, a fi bogat, personificare, a radia.

chanca: trib războinic neîncas renumit pentru violenta şi videnia lui = cianca: sarpe veninos = cianga: captiv, prizonier.

chimpo: numele unei regine care cultiva soiuri alese de porumb şi ardei iuti = câmpu: suprafaţă întinsă destinată culturilor agricole = cân: a semăna + pu: teren.

chonta: mâner de lance din lemn = ciontu: crâmpei dintr-o bucată mare, a tăia = ciun: a prezenta + ta: a pipăi, a vătăma.

chuqui: ploaie, a picura = chicu: puţin, câte puţin, a chicura – a ploua mărunt = chic: mic, puţin, a fi epuizat chunu: cartof deshidratat, uscat la soare şi la frig = ciung: fără un braţ = ciun: a se ofili, a se învechi, a da.

cira: a coase = cir: aţă subţire, fir, cira – a însira = cir: a lega, a fixa, a întări.

collca: depozit mare, locul unde sunt păstrate bunuri şi în jurul cărui mişună mulţi de oameni = colcăi: a fi plin de, a mişuna, a se agita, a vui = colca: a fi atent, a se pregăti de drum, începutul unei acţiuni.

conci: vârf, înălţime = conci: coc = con: scară + ca: casă, podoabă.

cori: aur, care era adunat din apa râurilor de munte

unde se găsea sub forma unor grăuncioare mici = cori: bube foarte mici care apar uneori pe trupul copiilor = cu: metal preţios, aur + ri: a turna, a aduna, a curăţa, a câştiga, a fi mândru.

curaca: conducătorul unei văi montane = coraca: a supraveghea o persoană bolnavă = curaca: a inspecta, a supraveghea.

Cuzco (Qosqo) : capitala imp˟eriului incas, construită pe versantul unui munte care parcă stătea agăţată de înălţimi = cosca: pisică sau coscă: coajă = cus: piele de animal, a se ascunde, a fi lipit de + ca: cătun, oraş, casă, cartier, defileu.

hacha: un fel de satâr = hac: crengi tăiate mărunt pentru foc, surcele = ha: numeros, a aduna, a avea voie + cia, sa: a tăia.

haili: refren ritmat în cântecele incaşe = haili: refren de cântec = hili: farmec, a încânta, a fermeca, atracţie.

hatha: castă, familie, neam, proprietate = hat: delimitarea unei proprietăţi, răzor = hata: a radia, scandal, a sterge.

hatun: mare = hăt: întins, mare = hat: înălţime mare, a pune, a înconjura.

huara: sort primit de tineri când ajungeau la maturitate şi aveau dreptul să închege o familie = hora: dans la care participau tinerii ajunşi la maturitate = hura: neam, vită, obicei, a trage uşor, a opri, a striga, a străluci, a conduce.

hunu: cea mai înaltă căpetenie militară neîncasă = hunu: violent, sălbatic, nimicitor = hunu: a rupe, a despica, a distruge.

hucha: sărac şi orfan de părinţi, prezentă nedorită, cel care nu are educaţia părinţilor şi face numai necazuri = hucia: a alunga sau a fugări o pasăre, om fără căpătâi + hucia: a fi mânios, nesăbuit, sălbatic, violent.

huanca: piatră de hotar, încălcarea hotarelor era la incaşi foarte aspru pedepsit = huanca: femeie rea care îţi vânează greşelile, persoană rea şi pătimaşă = hu: persoană + anca: hotar, limită, a măsura, oprire bruscă.

huata: loc unde se leagă (prinde) ceva, căpăstru = hoata: femeie care umblă cu furatul şi este prinsă = hu: persoană + ata: a face o faptă rea.

Huiana: Inca, tatăl lui Atahualpa şi Huascar = Huianu, Huina: nume de familie la români = hu: persoană + i: a stăpâni + ana: lumină, cer, rai, a fi mare.

iaili: cântece cu caracter păstoresc sau agrar = iaili: refren care se găseşte în cântecele păstoreşti interpretate de Felician Fărcaş = ia: a fi plăcut + ili: bucuros.

Inca: conducătorul incaşilor = inca, inga: adevărat, aşa este = inga: egal, la fel.

inti tain mii: sărbătoare incasă în care se aducea ca ofrandă soarelui primii ştiuleţi de porumb ajunşi la maturitate. Expresia în limba română este întâi tain mii cu sensul de respectarea unei obligaţii în natură stabilită anterior.

jaili: cântece cu caracter religios sau militar = jali: stare psihică ce arată tristeţe, supărare, necaz, dor, nostalgie.

quena: naiul incas cunoscut pentru melodiile pline de tristeţe = chin: suferinţă, tristeţe. o chemare a amintirilor sau caina: a deplânge = chin: suferintă + a: rezultat, strămos.

quipu: sistem de evidentă şi de însemnare a evenimentelor care se ţinea cu ajutorul unor sfori de diferite culori pe care se făceau noduri. Prin acest sistem se urmărea codificarea unor imagini şi fapte trecute = chipu: imagine, făptură, înfăţişare = chip: a lega, a linişti, a controla, meşter foarte bun.

quichua: limba oficială vorbită în Tahuatinsuyu (imp ˇeriul incas), era una din cele 12 ale clanurilor incaşe şi semnifica luminat de soare, sănătos, frumos, vale sau trecătoare protejată. Acest termen a fost impus de spanioli pentru că incaşii foloseau expresia „runasimi – graiul omului” = checea: covor de pâslă lucrat în mai multe nuanţe care se folosea şi la învelit noaptea, nume de persoană = checi: neamul celor numeroşi, pretutindeni, pătură, broboadă, a lega, a uni.

llama: animalul specific Anzilor folosit la transport, pentru lapte şi lână, era şansa supravieţuirii unei comunităţi în caz de secetă şi era sacrificată ca cea mai preţioasă ofrandă. În româna veche nu există acest cuvânt, dar l-am găsit identic fonetic şi semantic pe tăbliţele geţilor. Lama: înger păzitor, spirit feminin al destinului, respect social.

Machu Pichu: oras incas descoperit abia în secolul XIX şi construit pe versantul unui pisc de munte = maciu: măciulie de măciucă, umflătură; piciu: ascuns, care nu se vede, mic.

mama: cea care este binecuvântată de divinitate să dea naştere, soţie = mama = mami: spirit emeş care l-a făcut pe om din lut şi a suflat asupra lui cu viată.

mana: noroc, vigoare, belşug = mană: belşug în toate = mana: izvorul belşugului, soţ, soţie, pereche, a locui împreună.

marcă: proprietate, domeniu, teritoriu. Termen care se găseşte fonetic şi semantic în limbile anglo-saxone.

mita: relaţii de întrajutorare reciprocă între familiile unui aillu în efectuarea muncilor agricole, realizarea teraselor sau a canalelor pentru irigaţii = mita: sistem de relaţii care urmăresc ocolirea legii chiar dacă este un abuz = mitu: a elogia, a pipăi uşor, a mângâia, jignire.

moya: locuri de păşunat = moina: teren cultivat şi lăsat pentru a deveni păşune = mu: an, a cultiva, a apărea, a creste + inu: paie, iarbă, păşune.

montana: pantele estice de mare altitudine din munţii Anzi = montana: localitate în munţii Apuseni (Rosia).

mullu: scoici marine aduse ca ofrandă. Acest cuvânt există în etruscă identic fonetic şi semantic.

oca: cartof, marfa cea mai comercializată la incaşi, principala sursă de alimentare = oca: măsură pentru greutate egală cu cca un kilogram, conţinutul acestei măsuri = oca: a mânca cu lăcomie, a fura, a lua cu forţa.

pacha: locul îngrijit de om pentru a fi folosit, care aparţine lui, folosire liberă şi liniştită, a pune în ordine, a aduce linişte, natură liniştită, bucurie = pace: linişte, stare

de echilibru = pace: a se potoli, a se linişte, a se aşeza, a conduce, a cerceta.

pachacuti: rege incas, cataclismul, transformatorul cultural, creatorul.

pachamanka: expresie cu care se invitau la masă. În limba română se foloseste „a mânca în pace” cu acelaşi sens.

phathiri: mai marele dintr-o comunitate care desparte turmele de lama şi trece puii de lama ajunşi la maturitate la turma de adulţi. În emegi patesi era seful unei comunităţi iar la latini pater avea sensul de tată biologic dar şi seful clanului.

Paullu: fratele lui Manco Inca, conducător incas.

purej: conducătorul unui aillu (clan) = puriu, purie: cărunt, bătrân, tată (termen vechi) = pu: suflet, putere + ri: a conduce + u: bărbat, a impresiona.

puric: care fuge repede = puric: parazit care sare foarte repede = pu: a tâşni + rig: a căuta, a înhăţa, a smulge, a ucide.

ricu: suveran, rege = rigă: rege = rig: a supraveghea, a păzi, sceptru, armă, a se înclina, a se documenta, a cerceta.

runa: bărbat, om = Rona: localitate în Maramures. În emegi ru: semen, a fi capabil, rang social, egal în funcţie, bogăţie + na: om în viată, om prezent.

saya: jumătate de provincie, fiecare provincie era formată din 2 saya care erau solidare la plata birurilor şi efectuarea corvezilor, proprietate, domeniu, tinut = saia: cusătură superficială a două bucăţi de pânză, ţesătură subţire de lână sau bumbac sau îmbrăcăminte confecţionată din această ţesătură, adăpost provizoriu pentru vite şi capre, unelte şi nutreţ, gard improvizat în jurul adăpostului pentru vite, podul grajdului folosit ca depozit pentru nutreţul vitelor = sa: legătură, aţă, a lega cu sfoară, a strânge laolaltă + ia: mână, avere, opus.

sapsi: proprietate, domeniu, muncă făcută împreună de toţi membrii obştii = săpsi, zăpsi: a prinde de veste, a băga de seamă, a prinde pe cineva că face ceva în ascuns,

a observa.

sapai: cultivarea pământului = sapa: a lucra pământul cu sapa, a face un şanţ = sapa: a face un şanţ.

suyu: tinut, regiune muntoasă, provincie, sarcină dată în timpul unei misiuni = suiu: – a urca, a executa o acţiune urcând = su: a ocupa în sus, a aluneca, a se urca + ia: mână, a deveni alunecos, pietriş, stâncă.

taclla: săpăligă mică = tacla: vorbă fără rost, a te afla în treabă, trăncăneală pentru a omorî timpul = tac: a izbi, a pătrunde, a zori, a apuca + la: tânăr, a aşeza.

tambo: depozite regale sau obşteşti, amplasate de-a lungul drumului şi care erau folosite de armată, de curierii regali sau în caz de cataclisme naturale = tambă: viţel slab, animal prăpădit, om prost = tam: credincios + bo: a transporta.

tarapuntaes: nobil, trimis regal, cinul clericilor ce proveneau din neamul lui Inca = tarabostes: nobili geţi din rândul cărora proveneau şi preoţii – informaţie nedovedită de tăbliţele de plumb.

tempu: unitate de suprafaţă considerată suficientă să hrănească o familie fără copii pe timp de un an = timpu: noţiune care exprimă scurgerea vremii = ten: a domoli, a uşura, a răcori + pu: izvor, a tâşni, început, inimă. Si neamul emes avea un asemenea sistem de protecţie socială a indivizilor.

Titu: numele unui conducător incas (Titu Cusi).

tucui: cel care are grijă de toate = tucu: părinte, tată = tucu: rude, bun, a înveli uacaili: a plânge = uacăi: plânsetul copilului foarte mic, a plânge ca o broască = ua: cântec de leagăn, a trezi din somn + ca: gură, a tipa + i: a plânge, lacrimă.

uchiu: ardei iute = uiu!: expresie rostită când mănânci ceva iute = u: strigăt + ciu: mâncare, legătură, a pune.

urinsuyu: jumătatea de sus (urin în emegi: drapel, deasupra, sânge, neam).

urma: numele unei regiuni renumită pentru cultura porumbului şi ardeiului iute = urma: semne lăsate pe

pământ de către un animal, om sau rădăcinile plantelor din arătură = ur: gaură, scobitură, a şterge, a săpa + mă: a se fixa pe.

uru: trib de pescari ce locuieşte pe nişte insule plutitoare formate din trestie, de pe lacul Titicaca. În emegi uru: a păzi, a se osteni, a lega, a prinde, puternic, priceput.

wallasi: strămosi = valahi: denumirea românilor din Muntenia şi Moldova.

warawara: luminos, strălucitor = vara: anotimpul călduros şi plin de soare sau Varvara: protectoarea minerilor care lucrează la temperaturi ridicate.

zara: porumb la maturitate ce are culoarea galbenă ca a soarelui = zare: depărtare = zara: rază de lumină, legătură, snop.

Sper că nicio minte zglobie nu-i va face pe incaşi indo-europeni sau latini, dar cine ştie ce le mai trăsneşte prin cap specialiştilor în făcături!

Ultima lucrare (pe care eu am folosit-o din plin), Dictionar de Arhaisme şi Regionalisme, realizat de Gh. Bulgăr şi Gh. Constantinescu-Dobridor şi apărut în anul 2000 la editura SAECULUM I.O. *contine 34.750 cuvinte, o comoară fără egal pe care o elimină din cultura română cei care au adevăruri gata făcute. Din acest număr impresionant de cuvinte numai câteva zeci pot fi regăsite în limba latină clasică (nu discut despre nebuloasa numită latina populară) în forme apropiate şi numai unul (ursa) este în formă identică. Dicţionarul latin pe care l-am folosit în cercetarea mea are numai 7350 cuvinte, mult prea sărac pentru bogăţia vocabularului vechi românesc. Latina clasică, timp de mai multe secole a suferit o şlefuire continuă, ajungând o limbă a literaţilor şi a funcţionarilor publici şi fiind străină în parte sau în totalitate multor popoare pe care Roma le-a adus sub controlul ei. Nu suntem urmaşii latinilor pentru că cele 2936cuvinte identice sau foarte apropiate fonetic şi semantic care se regăsesc în limba română veche şi emegi şi 4407 arhaisme

şi regionalisme formate din cuvinte emegi la care mai putem adăuga cca 3000 cuvinte din limba curentă formate în acelaşi mod, toate acestea anulează cele 552 cuvinte latine găsite de mine în limba română. Precizez că nici jumătate din numărul de 552 cuvinte nu se găsesc identic în limba română fonetic şi semantic. La aceste argumente mai adăugăm 260 cuvinte care se găsesc în limba engleză, română veche şi emegi şi cca 1500 cuvinte comune numai limbilor română şi engleză, cuvintele irlandeze comune cu româna şi eme-gi iar ca moţ sunt cuvintele quechua. Aşa de puternic am fost latinizati că limba română a păstrat cuvântul dava cu sensul de reclamaţie, plângere, femeie rea, cârcotaşă. Dar dabele erau centrele politice şi sociale ale geţilor unde se judecau pricinile grave şi se hotărau treburile importante pentru întreaga comunitate. Aceste cetăţi aveau şi rolul de centre de schimb a bunurilor care prisoseau. Cine vreau să ştie limba care a vorbit-o poporul român de-a lungul timpului până la începutul secolului XIX trebuie să o caute în dicţionarele de arhaisme şi regionalisme şi nu în limba latină clasică sau în afirmaţiile unor înţelepţi care nu pot dovedi nimic din ceea ce spun!

Cuvinte latine care se regăsesc în formă identică sau apropiată fonetic şi semantic în limba română. Am folosit Dicţionarul latin – român apărut în anul 1966 la Editura Ştiinţifică care are 7350 cuvinte. În partea stângă a semnului egal este cuvântul latin iar după acest semn se află cuvântul românesc sau explicaţia în limba română.

a = a; ah = ah; acolo = acolo; acclaro = a arăta clar; acclinis = rezemat, sprijinit, înclinat; accolo = a locui în preajmă, acolo; acer = ager; acus = ac; addo = a aduna, a aduce, a pune: adduco = a trage la sine, a aduce; adiutor = ajutor; adsterno = a întinde la pământ, a asterne; adstringo = a lega, a strânge; aer = aer; afflo = a inspira, a primi, a afla; albus = alb; allego = a alege, a primi; amare = cu amărăciune; amarus = amar, trist; anguste = strâmt, îngust; angusto = a îngusta, a micsora; animal = animal; annato = a înota către; annus = an; annuus =

anual; appareo = a apărea, a se arăta; aprilis = luna aprilie; aratio = aratul pământului; arcano = pe ascuns, cu arcanul, cu japca; arcus = arc, armă, curcubeu; ardeo = a arde; area = arie, suprafată întinsă; argentum = argint; arma = arme; aro = a ara, a brăzda; asper = aspru; asylum = loc de scăpare, azil; attat = vai!, atât!; attendo = a fi atent, a observa; attente = cu atentie; attentus = atent, econom cumpătat; attingo = a atinge; audio = a auzi, a asculta; auratus = aurit, acoperit cu aur; aurum = aur; ausculto = a asculta; autumnus = toamnă;

barba = barbă; barbaria = barbarie, sălbăticie; barbarus = străin, barbar, sălbatic; bene = bine; blande = măgulitor, blând, lingusitor; bonus = bun; bos = bou, vacă; bracatus = îmbrăcat în nădragi; bruma = iarnă; bucca = obraji, gură, a îmbuca;

cado = a cădea; cepa = ceapă; calco = a călca cu piciorul; caldus = fierbinte, cald; callis = cale, cărare, potecă; campus = câmp; canalis = tub, canal; canis = câine; canto = a cânta; cantus = cântec; capra = capră; caput = cap; carnis = carne; carrus = car; casa = colibă, bordei, adăpost; caseus = cas; castro = a castra; cauda = coadă; cela = cămară, celulă; celo = a celui, a ascunde, a însela, a acoperi; ceno = cina, a mânca, a lua masa; cera = ceară; cerno = a cerne, a observa, a deslusi; certatio = ceartă, dispută; cervus = cerb; chorda = coardă la un instrument; chorea = horă, dans; cicută = cucută; cingo = a încinge; cingulum = cingătoare, chingă; circus = cerc; clare = clar; coacervo = cociorvă, unealtă pentru adunat jarul la cuptor, a aduna grămadă; collinus = colinar; colloco = coloca, a plasa banii într-o afacere; coma = coamă, plete; comatus = pletos; computo = a calcula, a socoti; coqua = a coace, a fierbe; cornu = corn; cornum = coarnă; cornus = arborele de corn; cos = cute, gresie, coasă; costa = coastă; credo = a crede, a se încrede; cresco = a creste; crista = creastă; crucio = a chinui; crudelis = crud, violent; crudus = crud, necopt; crucis = cruce, răstignire pe cruce; cuculus = cuc; culmen = culme, vârf; cum = când?, în ce fel?; curatio = curătenie, îngrijire

a trupului; curto = a scurta;

dator = dătător; dense = dens, des; detono = a tuna, a detuna; digitus = deget; directe = drept; do = a da; dormio = a dormi; draco = balaur; duco = a duce; dulce = plăcut, dulce; duo = doi; duro = a dura;

facere = a face; fames = foame; farina = făină; femina = femeie; fenum = fân; fera = fiară; ferrum = fier; fetura = fătat; figo = a înfige; filia = fiică; filius = fiu; filum = fir; floccus = floc de lână, smoc; floris = floare; focus = vatră, foc, flacără; fraga = fragi; frater = frate; frico = a freca; frigo = a frige; frigus = frig; fructus = fruct, roadă; fuga = fugă; fugio = a fugi; fulguro = a fulgera; fulgur = fulger; fumo = a fumega; fumus = fum; funalis = funie; fundus = fund; funis = funie; fur = fur, hot; furca = furcă; furia = furie; fusus = fus;

gallina = găină; gelu = ger; gemo = a geme, a suspina; gena = pleoape; gener = ginere; genu = genunchi; gula = gură, gât; gusto = a gusta; gustus = gustat, gust;

hei! = hei!; herba = iarbă; heredis = herede; heri = ieri; homo = om; hospita = oaspete, gazdă; humeo = a fi umed; humilis = umil; humilitas = umilintă;

illacrimo = a lăcrima; illumino = a lumina; impingo = a împinge; impugno = a împunge, a ataca; incepto = a începe; inceptum = început; incingo = a încinge; incipio = a începe; inclinatio = înclinare; inclino = a înclina; inde = inde; inno = a înota; insula = insula; intra = înăuntrul; intro = a intra; inumbro = a umbri; ira = ira, mânie; iracundia = iracandia, mânie; iubeo = a dori, a declara; iugo = a înjuga; iuratus = care a jurat; iuro = a jura;

lacrima = lacrimă; lacrimo = a lăcrima; lacteus = de lapte; lacus = lac; lana = lână; large = belsug, larghete; latratus = lătrat; latro = a lătra; latro = lotru; latus = latură; laudo = a lăuda; lenis = lin; liber = liber; libero = a libera; lignum = lemn; ligo = a lega; lingo = a linge; lingua = limbă; lingula = lingură; lippus = lip; locus = loc; locustă = lăcustă; longus = lung; lumen = lumina; luna = luna de pe cer; lupus = lup; lupa = lupoaică; luteus =

lutos; lutum = lut;

macero = a măcina, a chinui, a tortura; maius = luna mai; malleus = mai, ciocan, topor; mamma (tâtă, sân) = mama; manica = mânecă lungă; manus = mână; mare = mare; margino = a mărgini; marginis = margine; marito = a mărita, a căsători; massa = masă, grămadă; mater = mamă; medulla = măduvă; mel = miere; mendacium = minciună; mentis = minte; mensura = măsură; menta = mentă; meritum = merit; merula = mierlă; meus = al meu; mica = mic, firimitură; milium = mei; miratio = mirare, uimire; miser = mizer, sărac, nefericit; miseria = mizerie; mola = moară; mollesco = a molesi; mollio = a înmuia; mollis = moale; mons = munte; montana = montana; morior = a muri; mors = moarte; mortuus = mort; morum = mură; mugio = a mugi; mugitus = muget; mulgeo = a mulge; mulier = femeie; multum = mult; murus = mur; murmur = murmur; murmuro = a murmura; musca = muscă; muscus = muschi; mustum = must; muto = a muta; mutus =

naris = nară; nascor = a se naste; nasus = nas; natio = natiune, neam; nato = a înota; nebula = negura; nedum = necum; nigrum = negru; ningit = ninge; noctu = în timpul noptii; nodo = a înnoda; nodus = nod; nomen = nume; nos = noi; numero = a număra; nurus = noră; nucis = nucă;

obliquus = oblic, piezis; obligo = a obliga; occido = a ucide; occupatio = ocupare;

occupo = a ocupa; octo = opt; oculus = ochi; odiosus = odios; odor = odor, miros; oh! = oh!; oleum = oloi; olla = oală; ordo = ord, sir; os = os;

paco = pace, liniste; palea = paie; pallidus = palid; palma = palmă; palus = par; panis = pâine; parens = părinte, strămosi; paries = perete; partis = parte; partio = a împărti; pasco = a paste; pascuum = păsune; passus = pas; pastor = păstor; pacis = pace, liniste; pectus = piept; pedica = piedică; pelagus = pelag; pellis = piele; penna = pană; perdo = a pierde; pereo = a pieri; pila = pila; pinus = pin; placo = plăcut; plango = a plânge; plene = plin;

plumbum = plumb; podagra = podagră; pomarium = pomărie, livadă; pomum = pom; pono = a pune; pons = punte; popa (cel care face jertfele) = popa; populus = popor; porcus = porc; porta = poartă; portio = portie; porto = a purta; pote = a putea; praeda = pradă; primus = primul; probosus = a probozi; prosto = prost; prunum = prună; prunus = prun; pugnus = pumn; pullus = pui; pungo = a punge, a întepa; puteo = a puti; puteus = put; putridus = putred;

rado = a rade; ramosus = rămuros; ramus = ramură, rancidus = rânced; reparo = repara; repens = răpezime; rapio = a răpi; raro = rar; rea = rea; rideo = a râde; ripa = râpă; risus = râs; rodo = a roade; rogo = a ruga; rosmarinus = rozmarin; ros = rouă; rota = roată; roto = a roti; rotunde = rotund; rotundo = a rotunji; ruina = ruină; ruinosus = ruinat; rumino = a rumega; rumpo = a rupe; rupes = râpă; russus = rosu-închis;

saccus = sac; sagitta = săgeată; sagitto = a săgeta; sal = sare; saline = salină; salio = a sări; salis = salcie; salto = a dansa, a sălta; saltus = salt; saluto = a saluta; sanguis = sânge; sarcina = sarcină, boccea; sat = sat, destul; satur = sătul; saturo = a sătura; scio = a sti; scrofa = scroafă; securis = secure; sedeo = a sedea; sedes = sedă; semen = samăn; semino = a semăna; septem = sapte; serum = zer; seu = sau; sex = sase; signum = semn; singuli = singur; ƨitio = a fi ˟însetat; sitis = sete; socer = socru; socrus = soacră; somnus = somn; sono = a suna; sonus = sunet; sorbeo = a sorbi; sorbitio = sorbitură; soror = soră; sors = sort; sortitus = sortit; spartgo = a sparge; spatha = spată; spica = spic; spina = spin; spuma = spumă; spumosus = spumos; spurco = a spurca; spurcus = spurcat; st! = sst!; statura = statură; stela = stea; stellatus = înstelat; sterno = a asterne; stinguo = a stinge; stirpis = stirpie; sto = a sta; stomachus = stomac; stringo = a strânge; sub = sub; stupro = a stupi; subiratus = supărat; subtus = supt; sudo = a asuda; sudor = sudoare; suffero = a suferi; sufflo = a sufla; suffulcio = a sufulca; sugo = a suge; surdus = surd; susurro = a susura; susurrus = susur;

taceo = a tăcea; tacite = tăcute; tamen = taman; taurus = taur; tegula = tiglă; temeritas = temere; tempus = timp; tendo = a întinde; teneo = a tine; tergeo = a sterge; termino = a termina; testu = test; tilia = tei; timeo = a se teme; tingo = a întinge; tondeo = a tunde; tono = a tuna; tonsura = tunsoare; torqueo = a toarce; tortor = tartor; tortus = tort; totus = tot; traho = a trage; tremo = a tremura; tremor = tremurare; tres = trei; trudo = a trudi; truncus = trunchi; tu = tu; tuli = tuli; turba = a turba; turbate = turbat; turbo = a tulbura; turma = turma; turtur = turturea; tussio = a tusi; tussis = tuse; tyrannis = tiranie; tyrannus = tiran;

über = uger; udus = ud; ulcus = ulcior, bubă; ulcero = ulcera (a fi plin de răni) ; ulmus = ulm; ultimus = ultim; umbra = umbră; umbro = a umbri; umbrosus = umbros; una = una, împreună; unda = undă; unde = unde?; ungo = a unge; unguis = unghie; unus = unu; urceus = urcior; uro = ură; ursă = ursă, ursoaică; ursus = urs; ursi = a urzi; urtica = urzica; ustulo = a ustura, a arde; usura = uzură; usus = uz;

vaca = vacă; vadum = vad; vae! = vai!; valles = vale; vas = vas; velo = a înveli; vena = vână; venator = vânător; venatus = vânat; vendo = a vinde; venenum = venin; venia = voie; venio = a veni; verbum = vorbă; vermis = vierme; verres = vier; vespa = viespe; vicinia = vecinătate; vicinus = vecin; video = a vedea; vidua = văduvă; vindico = a vindeca, a scăpa; vinum = vin; vipera = viperă; virga = vargă; viridis = verde; vis = vis; vita = viată; vitellus = vitelus; vitis = vită; volo = a voi; vocis = voce; vulpes = vulpe; vultur = vultur;

(a) Suntem din acelaşi neam cu emeşii
(b) (sumerienii)
(c)

Civilizaţia emeş (sumeriană) a marcat foarte puternic civilizaţia lumii şi importanţa ei, alături de civilizaţia egipteană este fundamentală în evoluţia civilizaţiei europene şi a celei din vestul Orientului Apropiat. Emegi

(limba sumeriană) a fost limbă liturgică în Mesopotamia până în secolul V î.e.n. ˇchiar dacă structurile sociale şi politice ale emesilor erau dispărute de mai bine de 1300 de ani! Pentru a arăta şi cu dovezi arheologice faptul istoric de netăgăduit că emeşii/sumerienii au plecat din toriştea carpatină iar spiritualitatea noastră este păstrătoare a celei din mileniul lV î.e.n., voi pune alături câteva din aceste simboluri şi mărturii materiale: pomul vieţii sau al cunoaşterii binelui şi răului, vasul cunoaşterii sau al înţelepciunii cereşti, pasărea măiastră sau fenixul cum l-au botezat grecii şi simbolul Fiului Omului sau al Luminii, lira, zgripţuroiul, toate având pe plaiurile mioritice o vechime de peste 8000 de ani.

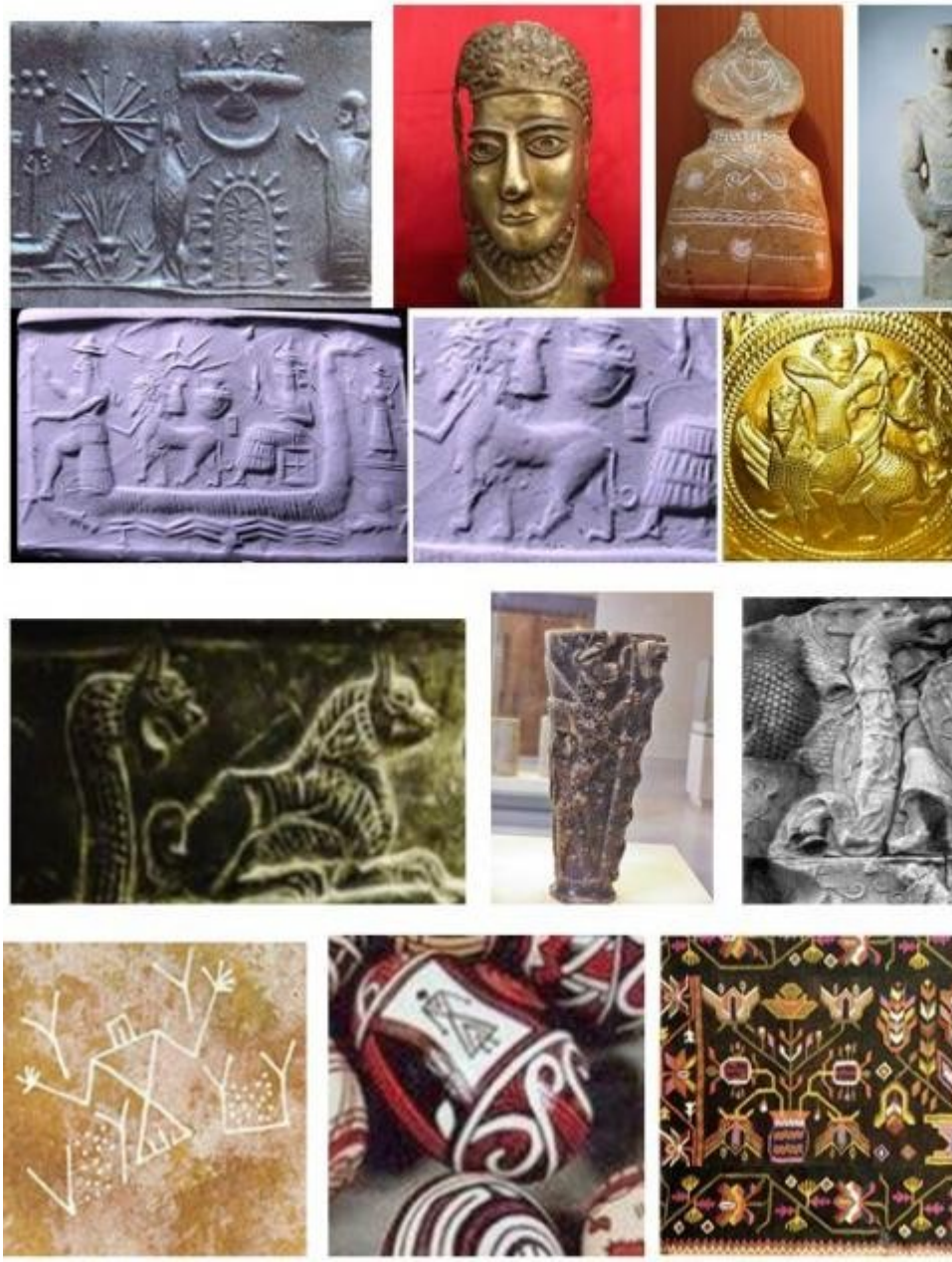

Rândul l de sus în jos, în partea din stânga avem Pomul Vieţii folosit ca semn grafic în scrierea de la Turdaş și Vinča (mileniul Vlll î.e.n.) apoi una din tăbliţele

descoperite la Tărtăria (6250 î.e.n.) unde o capră sau un ţap, stă cu picioarele din faţă pe ramurile Pomului Vieţii sau al Cunoaşterii Binelui şi Răului. Poziţia verticală este întocmai cea reală, atunci când caprele se ridică pentru a ajunge la frunzele unor copăcei. Urmează două fotografii ale unui obiect descoperit în Ki-en-gi/Sumer pentru acelaşi simbol, unde un ţap/capră de aur stă cu picioarele din faţă pe vârful copacului. Dacă Pomul Vieţii la Turdaş și Vinča are şapte ramuri, raportându-se la calendarul agrar-pastoral, pe tăbliţa de la Tărtăria cât şi statuieta din Ki-en-gi/Sumer copacul are nouă ramuri, arătând că obiectele făceau parte din panoplia religioasă fiind[ɔ] ei mai foloseau un calendar astronomic şi astrologic cu săptămâni de câte 9 zile. Imaginea din dreapta de culoare verde închis este după un sigiliu emeş de pe la mijlocul mileniului lll î.e.n. [ˇ]şi are ca simbol tot Pomul Vieţii dar cu şase ramuri în sus, la care trebuie adăugat vârful şi două ramuri cu mici fructe stau atârnate în jos. El este păzit de două divinităţi care au fiecare în spate câte un şarpe ce stă înălţat pe vârful cozii.

Rândul ll din stânga, prima fotografie prezintă Pomul Vieţii aşa cum a fost desenat pe un vas ce a aparţinut filistenilor în secolele XIV-Xll î.e.n. [ˇ]apoi două imagini din Egipt cu Pomul Vieţii cu câteva secole mai devreme. De reţinut că pe una din poze copacul are şapte ramuri, iar de cele două părţi sunt desenaţi câte trei ţapi care se urcă unul peste altul către vârf. Pe cele două laterale sunt doi peşti, arătând zodia peştilor când a fost zidit neamul get, Neamul Scoborâtor din Zei şi implicit neamul omenesc. Mai departe avem Pomul Vieţii sau Mărul Roşu după unele mituri de-ale noastre, aşa cum l-au văzut grecii când vânjosul Hercule a venit la furat merele de aur păzite de balaurul Ladon. Ultima imagine spre dreapta este menora aşa cum au luat-o ei în secolul ll-l î.e.n. [ˇ]de la esenii de la Qumran fiind[ɔ] până atunci aveau o menoră numai cu trei braţe cum apare pe monedele bătute de regişorii Iudeei în acele vremuri.

Rândul lll, prima poză este un covor din Modova

unde apare ca motiv Pomul Vieţii dar într-o viziune mai aparte. Pe trunchiul pomului apare rombul ca simbol al creaţiei divine – cele două triunghiuri ale Maicii Pământeşti şi Tatălui Ceresc lipite pe orizontală – are numai două ramuri, însă în vârful lor este crucea la fel şi în vârful rombului. Deci nici urmă de legământ mozaic sau iudeo-satanist ci numai curat mioritic. Următorul covor – o carpetă din Oltenia – prezintă Pomul Vieţii cu şapte ramuri iar pe trei dintre ele este aşezată o pasăre mai mică, adică un ulieş sau şiomuleţ. Pe ramura din mijloc este o pasăre mai mare care seamănă cu pasărea măiastră şi cu Pasărea de Lumină sau a lui Dumu-zi din mitologie emeş (rândul 4 prima imagine). Următorul covoraş este tot o carpetă din Oltenia, unde Pomul Vieţii are şapte ramuri mari şi două mai mici la fel ca pe sigiliul emeş din primul rând. Dar este foarte important că rădăcinile copacului sunt înfipte în vârful unei piramide, aşa cum apare în mitoliga noastră piramida de lumină care se iveşte la 6 august pe vârful Toaca din Ceahlău. Şi aceste iamgini dovedesc faptul că mitologia noastră este veche de peste 7000 de ani şi nu avem nici în talpă, nici în cot cu făcăturile sataniştilor mozaici şi a leprelor iudeo-cretine. Pe ultimul covor din dreapta – provenit din Basarabia secolul XIX – Pomul Vieţii are şapte ramuri, dar pe cea din mijloc este şi simbolul zidirii lumii (rombul), iar tulpina lui iese din Vasul Cunoaşterii. În interiorul acestui vas – cu culoare mai închisă – este presentat simbolul Fiului Luminii aşa cum apare şi la Vinča!

Rândul patru, este o imagine simbol cu mitul lui Dumuzi (Fiul Luminii) din teologia emeş unde în centru se înalţă la cer Pasărea Măiastră sau de Lumină, cum se vede şi pe covorul de mai sus, având aproape Vasul Conoaşterii sau Înţelepciunii Cereşti. Alături am pus o harpă emeş și lira la care cânta Orfeu pentru a dovedi şi pe această cale originea carpatină a civilizaţiei emeş. Lângă Orfeu sunt felurite animale şi arată simbolistic rolul cântărilor divine la zidirea lumii văzute, adică şi a animalelor, că ˇs-a făcut în armonie şi iubire pentru viaţă şi zidirea de început.

Ultima imagine din dreapta este a plăcuţei de plumb descoperită la Romula, secolele lll î.e.n. ˇunde pe una din feţe apare Vasul Cunoaşterii însoţit de fiecare parte de câte un cocoş.

Rândul cinci, este imaginea după un sigiliu emeş tot de la mijlocul mileniului lll î.e.n. ˇunde Pomul Vieţii este înconjurat de Vase ale Cunoaşterii ca dovadă a rostului înţelepciunii cereşti în zidirea celor văzute şi nevăzute. Spre dreapta este fotografie unei măşti de preoteasă descoperită la Agighiol şi datată pentru secolul lV-lll î.e.n. ˇLa gât are un colier cu vase ale cunoaşterii ca dovadă a relaţiei speciale cu înţelepciunea cerească. Rabinii purtau la gât un colier cu 12 legământe din aur spre a arăta tuturor de unde le vin lor revelaţiile ca udul Talpei Iadului. Apoi este o statuetă descoperită la Cârna (secolul XV î.e.n.) plină de simboluri, unde apar două coliere ale vaselor cunoaşterii, iar lângă ea este o statuetă descoperită la Gobekli Tepe (mileniul Xll î.e.n.) cu un personaj masculin – poate preot care are la gât tot două coliere sub forma a două linii groase frânte. La dreapta este imaginea unei preotese descoperită în Takla Makan care poartă la gât tot două coliere iar pe haine se văd patru zvastici. Pe cap duce Vasul cunoaşterii asemănător cu cel descoperit la Romula.

Rândul şase, este tot o copie a unui sigilie emeş unde se vede barca solară formată dintr-un balaur uriaş care duce două divinităţi iar în mijloc este un fel de taur cu cap de om, având deasupra Vasu Cunoaşterii asemăntor cu cel găsit la Romula pe malul Dunării în judeţul Teleorman. Un animal fabulos asemănător (zgripţuroi) este gravat pe tezaurul descoperit la Sânnicolaul Mare realizat pe la anii 260 ai erei noastre, când regatul de vest al neamului get era condus de către Regalian. Ultima imagine din dreapta este a unor zgripţuroi de pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, despre care este deocamdată interzis a se vorbi în cultura românilor!

Rândul şapte, arată vechimea şi originea steagului geţilor. Prima fotografie din stânga este un fragment de pe un ou emeş care are sculptate pe mai multe registre mitul

facerii lumii cu multe figuri şi un text scris în cuneiformă, unde balaurul uimeşte prin aemănare cu steagul strămoşilor mei geţi! A doua poză este de pe un sigiliu emeş cu cei doi balauri, apoi steagul get aşa cum este pe columna lui Traian şi statueta numită Glicon, descoperită la Constanţa fiind datată pentru secolul ll î.e.n.

Rândul opt, prima imagine este de pe un vas de lut descoperit la Vinča, mileniul Vlll î.e.n. ˟unde apare simbolul Fiului Omului, ca o unire dintre Tatăl Ceresc şi Maica Pământească, trimis pe pământ pentru zidirea celor văzute şi călăuzirea neamului omenesc în izbăvirea vieţii de muritor şi întregirea acestuia în veşnicie. Lângă ea este acelaşi simbol dar făcut pe ouă închistrite (încondeiate) din zilele noastre realizate de femeile din Bucovina, adică la o distanţă în timp de X milenii, aceste fotografii vorbesc fără putinţă de tăgadă despre continuitatea noastră neîntreruptă pe toriştea carpatină. Dacă am fi aduşi de la mama dracului aşa cum mânâncă din closet cu gura plină leprele cazare şi altele de prin vecini, nu puteam avea şi reproduce aceste comori uluitoare de spiritualitate teozofică! Imaginea din dreapta este a unui covor din Basarabia (secolul XIX) care are ca motiv Pomul Vieţii. Dacă pe cei doi Pomi ai Vieţii de pe laterale au imprimate pe vasele cunoaşterii două rânduri de zigzaguri, pe cel din mijloc sunt imprimate două mici mogâldeţe care aduc cu prima pereche de oameni zidită de Tatăl Ceresc, ducându-şi existenţa din darurile Pomului Vieţii dar şi cunoaşterea le vine toată din cea cerească a Ziditorului.

Prestigiul extraordinar al culturii emeş/sumeriene a fost recunoscut chiar de cuceritorii akkadieni şi ulterior babilonieni care au folosit această limbă în oficierea cultului religios. Traducerea limbii sumeriene ˟s-a făcut cu ajutorul „dicţionarelor” paleoakkadiene şi paleobabiloniene, limbi semite şi înrudite între ele, care au încercat să transpună într-o structură semită o limbă aglutinantă. Aceste limbi nu aveau sunetele „ce” „, ci” şi au fost transcrise prin sunetul „şe” „, şi” aşa cum fac cei din Muntenia când vor să-i zeflemească pe moldoveni „pi

şentru”, corect „pi centru” cu „ce” moale; vocaleleă, î au fost transcrise prin a, i.

Vocala „o” din emegi, a fost transcrisă totdeauna în vocabularele semite în „u”. Limba română veche surprinde trecerea vocalei u în o ca în cazurile dubă (dub: a bate cu putere, a lovi, a pune + a: braţ, forţă putere) dobă, tobă sau durni (dur: locuinţă + ni: gazdă, persoană, a se învârti, a se răsuci) dorni, dormi. De reţinut că şi în prezent arabii (urmaşii semiţilor) care au studiat în România pronunţă consoana p ca b (bobor – popor), ă ca a (masea-măsea), î ca i (când-chind). Limba emegi nu avea consoanele f, v, j, t sau nu au reuşit semiţii să le redea în dicţionarele lor. Consoana „b” de multe ori devine „p” şi invers, fenomen întâlnit şi pentru „d” înlocuit cu „t” „, g” înlocuit cu „c” „, z” înlocuit cu „s” sau „ş”. Fenomenul este asemănător dacă ˇs-ar încerca transcrierea limbii chineze cu alfabet latin.

Scrierea sumeriană este în cele mai multe cazuri monosilabică (aglutinantă), puţine cuvinte sunt compuse din două sau mai multe silabe. În limba română prin unirea a două sau mai multe monosilabe a limbii vorbite în mileniul Vlll – lll î.e.n. ˇau rezultat cuvinte noi dar cu sensuri apropiate sau identice monosilabelor iniţiale. Un cuvânt (fonem) se putea citi în mai multe feluri, („sug” se poate citi: ciug, ciuc, ciog, cioc, sog, soc) sau se scria în mai multe feluri dar avea acelasi sens (sopârca: a linguşi, a umbla cu şmecherii, se poate scrie „su + par + ca” „, sub + în + ca” sau „su + bir + ca”). Emesii aveau obiceiul să nu mai scrie ultima (sau ultimele două) literă aşa cum fac oşenii în vorbirea lor curentă.

În partea stângă a lexiconului se găseşte cuvântul din limba română iar după semnul (=) urmează cuvântul emeş cu sensurile aferente. În paranteza rotundă am pus sunetul care nu a fost scris în textele emeş. În paranteza pătrată am pus cuvântul din limba engleză cu explicaţia aferentă. Unde am considerat că traducerea semită a modificat sunetul original am trecut termenul propus de mine şi ulterior termenul cunoscut de sumerologi. Cuvintele emegi au mai multe înţelesuri ajungând să treacă de 250 pentru

expresia „me” şi acelaşi sens poate fi explicat cu mai multe expresii (putere = a, su, usu). Sunt convins că sensul multor cuvinte a fost influenţat de traducerile succesive (emegi; akkadiană, babiloniană, germană, engleză, română) şi consider o mare datorie a statului român să dispună măsuri care să ducă la o implicare majoră a persoanelor interesate din România în descifrarea tăbliţelor de lut care poartă scrierea emegi. Precizez că ˝s-au descoperit până în prezent cca. 100000 tăbliţe de lut cu scriere emegi dar nici jumătate nu au fost descifrate iar pentru scrierea veche pictografică dificultăţile sunt şi mai mari, termenii fiind foarte greu înţeles. Consider această greutate explicabilă pentru un străin de această limbă dar nu şi pentru cel care stăpâneşte foarte bine limba română veche şi are o minte isteaţă, liberă de orice dogme preconcepute privind originea neamului şi limbii noastre.

Neamul emeş (sumerienii) când au plecat din ţinutul actual al României nu au lăsat în urmă o imensă pustietate. Au mai rămas destule comunităţi care să-si continue existenta milenară. În regiunea Oaş (Us) din nordul României există o comunitate rurală de indivizi ce-si spun cu mândrie nemes. Ei nu se amestecă prin căsătorie cu ceilalţi săteni, se consideră că aparţin de vechi familii boiereşti, de neam mare, sunt oameni de încredere, sunt foarte chibzuiţi în acţiunile înfăptuite şi sunt foarte demni. Mai există termenii a nemeşi cu sensul: a boieri, face pe cineva boier, a înnobila; nemeşie: rang social, clasa nemeşilor; nemeşug: nemeşie, calitatea de nemeş, totalitatea lor. Chiar dacă timpul ne-a despărţit de peste 5000 de ani, noi românii mai păstrăm vechile tradiţii şi obiceiuri.

Cuvântul hora are sensul de a dansa în cerc iar în eme-gi cuvântul hura are sensul de neam, vită, a conduce, a învârti, a se opri. Chindie este denumirea unui dans iar la emesi ki-e-ne-di are sensul de a dansa, a bucura pământul. De Anul Nou în Moldova se umblă pe la casele oamenilor cu dansul căluţului care începe cu expresia „hop zurzur” iar emesii au ambele cuvinte hup: acrobat, a sălta, a sări şi

zur-zur: a se zgudui, a se clătina.

Ţinutul locuit de emeşi se numea Ki-en-gi. În limba română avem cuvântul chingi (cu primul i pronunţat mai lung) cu sensul de bucată de lemn lungă şi îngustă care se fixează pe un alt lemn cu rolul de a-l întări, folosită în special la schelele din construcţii, fâşii de pânză sau piele din hamul cailor, prinsă de hloabe şi folosită pentru protecţia abdomenului la cai, fâsie de pânză sau piele folosită pentru fixarea şeii, cingătoare de pânză groasă folosită pentru protecţia abdomenului la femeile însărcinate sau la oamenii care fac efort fizic deosebit. Toate sensurile se pot reduce la următoarele: a apăra, a proteja, a susţine, a ocroti. Mai există expresiile: „a tine în chingi” – a constrânge, a controla”, a lăsa din chingi” – a lăsa liber”, a-l tine chingile” – a fi sau a se simţi în putere, a fi ˟în stare = Ki-en-gi: teritoriul pe care mai târziu semiţii l-au numit Sumer, era apărat natural la est şi vest de fluviile Tigru şi Eufrat, la sud de mare iar în nord au construit mai multe ziduri de apărare. Limba engleză păstrează aceste sensuri prin cuvântul king.

Sângi: element care a stat la baza constituirii clanurilor şi a ginţilor având un strămoş comun = sang-gi: persoană care aparţine prin naştere aceluiaşi grup, a-si avea originea, a se trage din, a fi uniţi, cel mai de seamă, prima categorie, prima clasă socială. Sang-gi îşi spuneau emeşii şi termenul a fost tradus eronat după descifrarea tăbliţelor de lut prin „capete negre”, corect ar fi neam ales, neam civilizator sau neam nobil. Limba care o vorbeau se numea eme-gi cu sensul de limbă a neamului conducător, limbă aleasă sau oficială. Ei îşi numeau tara Ki-en-gi cu sensul de ţinutul neamului înţelept sau a demnitarilor de sânge nobil. Un alt termen folosit pentru poporul emeş este sang-gig tradus gresit tot prin „capete negre”. Termenul gig are sensul de trist, slab, negru, sumbru, pagubă, boală, dar şi frumos, civilizator. El este păstrat în limba română cu sensul de val de pânză. Intr-adevăr emeşii de cele mai multe ori purtau pe umăr o pânză care era înfăşurată pe trup, ceea ce-i făcea să se

deosebească de semiţi care umblau cu bustul gol. Tot noi păstrăm termenii: gigat (gig: tristeţe, suferinţă + aˇt: schelet, slab) cu sensul de slab, subţire şi gigăt (gig: bucurie, mândrie + aˇt: tată, chiot, a striga, a cânta) cu sensul de vioi, mândru, demn iar pe tăbliţele geţilor am găsit cuvântul gig cu sensul de frumos, chipeş, mândru, nobil. Irlandezii au cuvântul giogadh cu sensul de a scoate strigăte ascuţite, a chiui. Este o certitudine că gig trebuie tradus şi prin mândrie, demnitate, civilizator, nobil, adică poporul mândru, poporul ales sau civilizator. Prin repetare, cuvântul gi a ajuns gig (gi: om tânăr + gi: nobil mândru, civilizator, aparţine prin naştere grupului) şi poate avea în eme-gi sensul de neam ales, popor civilizator, popor nobil. Limba română mai are cuvântul gigia cu sensul de tânăr frumos şi plin de farmec, drăguţ, vesel (gi: tânăr + gi: nobil mândru + a: odraslă, urmaş) care vine în sprijinul ideii arătate mai sus. În limba irlandeză există cuvântele gig, gige şi giga cu sensul de chicoteală, ciripeală, a încuraja, a se hâtjoni, a radia, a străluci de bucurie, a batjocori, a lua peste picior, a sfida şi care păstrează ambele sensuri din limba română pentru gigat ceea ce confirmă o traducere incompletă a cuvântului gig din eme-gi. Tot în irlandeză mai sunt cuvintele gigea şi gigi cu sensul de chicoteală, veselie, distracţie identic cu gigia al nostru. Limba română veche mai are cuvântul gigă ce este un dans englezesc (jig) dar şi irlandez executat cu vioiciune şi veselie, melodia după care se execută acest dans. Un popor plin de veselie şi vioiciune aşa cum erau emeşii nu putea fi negru în suflet sau la minte aşa cum sunt leprele care încearcă de vreo 150 de ani să-i facă pe emeşi de neam semit şi strămoşi ai buricaţilor lumii. Dacă ei nu aparţineau rasei semite iar statuile îi prezintă cu părul subţire, pieptănat cu cărare pe mijloc şi legat în coadă la spate (cum poartă părul şi în prezent călugării români sau cum purtau moţii) consider că este o greşeală traducerea „capete negre” şi trebuie înlocuită prin poporul ales, poporul civilizator. În raport cu vecinii semiţi, ei erau cu adevărat un popor civilizator. Este inadmisibil ca limba

unui popor să fie aleasă, a nobililor, a conducătorilor iar poporul să se numească „capete negre” de parcă iar fi potopit râia sau lepra pe toţi. Trebuie să arăt că termenul gi poate fi tradus şi prin a strânge părul, codite de păr. Deşi au dispărut ca stat în secolul XVlll î.e.n., învingătorii lor semiţii, le-au cultivat limba şi religia până în secolul Vl î.e.n. ˇdovedind imensul prestigiu de care se bucura cultura emeş. Iudeii, în captivitatea din Babilon – poveste inexistentă istoric ci numai în revelaţiile lor – când si-au prelucrat propriile mituri şi legende au preluat din „cultura caldeeană” miturile iudaismului inclusiv mitul „poporului ales” pe care l-au folosit cu foarte mare abilitate în epoca modernă. În sudul Iraqului există în prezent un grup etnic ce îşi spune emeci, fiind majoritari dar fără drepturi politice. În urmă cu 4500 pe acelaşi teritoriu a locuit neamul emeş (se poate citi şi emeci) – o ramură a strămoşilor noştri carpatici – care vorbea o limbă numită eme-gi.

Să repet emes, eme-gi, emeci. Fantastic! Emesii au traversat istoria şi ne sunt contemporani! Dar istoria le-a făcut o mare nedreptate prin Jules Oppert în anul 1855 când a botezat acest popor necunoscut cu numele de „sumerieni” dintr-o interpretare eronată a termenului de Sumer folosit de akkadieni pentru teritoriul dintre Tigru Eufrat şi Golful Persic. Poporul care locuia acest teritoriu se numea emeş sau sang-ngi iar tara lor se numea Ki-en-gi, termenul de Sumer fiind specific culturilor semite care au preluat cultura emeş. Nimeni nu ˇs-a gândit că muncitorii care participau la săpăturile arheologilor erau urmaşii celor care au creat acea cultură fabuloasă a emeşilor (sumerienii), şi care fără să ştie participau la descoperirea propriului trecut! În Consiliu de Administrare al Iraqului din anul 2004 exista un reprezentant cu numele de Baralulu. Numele este fără discuţie emeş şi poate fi interpretat prin conducătorul neamului străbun. Canalul Um Kasr este tot o denumire emes (um + kas + ri) cu sensul de râul care curge dirijat. Dacă dispărea poporul care a creat aceste structuri fonetice, astăzi nu le mai auzeam. Trebuie

cercetat acest domeniu pentru a aduce adevărul la lumină.

Sângi: figurativ cu sensul de suflet, fire, fel, caracter, conştiinţă, mentalitate ca în expresia „sânge rău” care semnifică om parşiv, suflet rău, suflet parşiv, caracter pervers. Se mai foloseşte şi înjurătura „sângili mă-ti” cu sensul de blestemat să fie neamul care te-a zămislit şi te-a format ca om = sang-gi: suflet rău, persoană închisă în sine, familie blestemată, reputaţie proastă, individ periculos. Trebuie arătat că în limba quechua (limba folosită de incaşi) sango semnifică suflet.

Arhaisme şi regionalisme din limba română care se găsesc în emegi în formă identică sau foarte apropiată:

abur: evaporarea apei prin fierbere sau datorită temperaturii ridicate = ab-ur: vase pentru fiert.

aburi: a supune unei atmosfere încărcate cu abur un aliment uscat pentru a-si recăpăta frăgezimea, a creste umiditatea într-un spatiu închis pentru realizarea unei băi de abur = a-buru: a deschide aripile, a se înălţa a ieşi, a se desfăşura.

aceră: a avea nădejde la, a aştepta să, a tinde spre, = aceră, a-se-ra: lamentaţie, a invoca ceva, a se plânge.

achita: cu sens figurativ de a ucide = a-chi-ta: a distruge, a zdrobi.

aciua: a aşeza, a pune în ordine, a pune la locul lor = aciue, a-su-e: a atinge, a aşeza, a pune în ordine, a arunca, a face.

acusica: expresie ce arată că o acţiune se va desfăşura imediat = acusica, a-gu-zi-ga: imediat, devreme, dimineaţa.

adapa: a duce animalele să bea apă, a da apă vitelor = adapa: primul om în mitologia emes, ieşit din marea primordială.

adă: actiunea prin care unei persoane i se cere să transporte sau să mişte ceva = a-da: a trimite, a duce afară, a tipa.

aduc: a duce, a căra = aduc, adug: a iriga, a îndeplini, a căra cu ulciorul.

aldui: a binecuvânta = al-du (i) : a insista, a dori, a cere, a da un sfat, bucurie.

alean: dor, întristare, suferinţă = al-la-an: stejar, unul din arborii folosiţi de români la ceremoniile de înmormântare.

amaru: stare de spirit care exprimă disperare, neputinţă, decădere psihică, nenorocire de proportii abătută peste o persoană, grijă profundă purtată mereu în suflet, distrugere, jale, chin fizic sau psihic = a-ma-ru: inundaţie, catastrofă datorată unor revărsări de apă, prost, necopt la minte.

amus: groapă sau putină cu apă şi var pentru argăsit piele, argăseală = amas: stână, târlă de vite, adăpost provizoriu.

angara: obligaţii numeroase, treburi de rezolvat = a-nga-la: sac din piele pentru făină, a transporta provizii de făină.

antal: butoi mare de stejar, poloboace, măsură de capacitate de 50 vedre = an-ta: înalt, mult, până la, deosebit de mare.

apa: elementul vital al vieţii, lichidul care ocupă 70% din suprafaţa pământului şi este principala componentă a corpului omenesc = a-pa: ţeavă făcută din argilă prin care trecea apa sau berea consumată la diferite evenimente inclusiv funerare, apa care curge.ara: începerea muncilor agricole odată cu afânarea pământului prin distrugerea crustei tari de la suprafaţă şi îndepărtarea buruienilor. În comunităţile agrare această acţiune constituia o sărbătoare deosebită la care participau toti membrii. Se alegea cel mai bun gospodar din comunitate şi el avea cinstea să iasă primul la arat. Sărbătoarea avea şi un profund caracter religios pentru că simboliza împreunarea cerului cu pământul şi renaşterea unui nou ciclu al vieţii. Insămânţarea brazdei avea rolul unei fecundări magice pe care omul o intermedia între cer şi pământ şi asigura continuarea vieţii. Acest obicei se mai păstrează în forma lui arhaică în Maramureş prin obiceiul tânjalei = a-ra: a pune sământă, a face praf, a distruge, a însământa, a

străluci, a radia, simpatic, clar, neted, a lăuda.

arde: purificare prin foc, jertfirea unor ofrande pe altar prin ardere = ar-de: a lăuda, a străluci, a arde cu flacără, drag.

arzu: termen vechi cu sensul de jalbă, plângere, rugăminte scrisă pentru rezolvarea unei situaţii nefavorabile = a-ra-zu: petiţie, persoană care se roagă, rugăminte, ritual, a informa pe cineva.

asu: bun, cel mai priceput, înţelept = asu: doctor, înţelept.

asud: a transpira datorită unui efort susţinut, expunerea corpului la temperaturi ridicate care generează transpiraţie = a-sud: a mişca cu energie şi prin repetare, amiază, odihna de amiază, a sorbi, a lua, a pune.

ased: a pune într-o anumită poziţie un obiect sau o persoană, a se aseza = a-sed: apă răcoroasă, apă rece, apă liniştită.

atac: acţiune violentă, reprimare, pregătirea unei asemenea acţiuni prin unire sau aliere = a-tah, a-dah: aliere, unire, ajutor, acţiune în forţă, rezistent.

azil: loc de refugiu pentru bătrânii fără adăpost, a oferi unui străin necăjit un adăpost = azil: bucurie, fericire, mulţumire.

ba: negare, refuz, împotrivire = ba: a provoca, a învrăjbi, a dezbina, a prezice, arogantă, trufie, a desfăşura.

bal: balot de marfă = bal: a transfera, a preda, a ceda, a rezolva, scadentă.

bala: monstru, fiară = bala: ostilitate, a răsturna, duşman, a distruge, raită, a se întoarce, a dezlănţui un atac.

ban: echivalent convenţional în relaţiile de schimb de mărfuri sau servicii, subdiviziune a leului", banul este ochiul dracului" = ba-an: suport, sprijin, a susţine, fioros, impetuos, pătimaş.

bandă: fâşie, bandaj, a lega = banda: a sprijini, a susţine, a lega, a uni.

bară: mocirlă, baltă, smârc = bara: a inunda, a umple

cu vârf, a se revărsa, a se răspândi, a dispărea deasupra, a fi ˟întins.

barac: câine flocos şi cu mustăţi mari = barac, barag: vizuină, a cuibări, haită.

baragă: lup în fruntea unei haite care prin urlete dă semnalul de atac asupra prăzii şi o hăituieşte pentru a o împrăştia, taurul din fruntea cirezii care poartă clopotul pentru a-şi anunţa prezenta, om sau copil cu gură mare = barag: a împrăştia, a răspândi, a întinde, conducător, adunare, cuib, vizuină, droaie.

barbarie: acţiune violentă a unor persoane împotriva altor persoane şi care are ca scop distrugerea unor construcţii, a unor produse, a unor culturi şi livezi sau masacrarea oamenilor şi animalelor prin foc şi sabie = bar-bar-ra: flacără, văpaie, a se dezlănţui, a face tărăboi repetat, a aduce mereu nenorocire.

bă: formă de adresare către o persoană = ba: persoană în viată.

bălăcăi: a se bălăci, a lovi apa cu palmele = bal-aca: a turna, a cădea în torente, a se revărsa, a se roti, a se învârti.

bănicior: baniţă, unitate de măsură de 10 litri = băncior, bansur: recipient, a împărţi, măsură de capacitate de 10 litri.

bătătură: suprafaţa de teren a curţii împrejmuită cu gard pentru a tine închise păsările şi animalele mici, degradarea pielii prin desprindere şi formarea unor băşici dureroase sau întărirea foarte puternică a pielii care provoacă dureri persistente = ba-ta-tur: acestea sunt mici, scurte, de mică întindere.

bir: impozit principal perceput în statele feudale române de la ţărani şi meşteşugari, care de multe ori era luat prin violentă şi cazne de tot felul = bir: a împărţi, a împrăştia, a da peste cap, a pedepsi, a se răzbuna pe, a agita, a omorî.

bâz: sunetul scos de insecte sau de albine la urdiniş, vorbitul în şoaptă = biz: a ciripi, a bâzâi, a zumzăi, a murmura, a şopti.

bâr: interjecţie cu care oile sunt îndemnare la drum sau să facă alte mişcări cerute de cioban = bir: echipa care mână oile.

bâra: a bodogăni, a cicăli pe cineva, a enerva, a se certa = bi-ra: amestecat, năucit, a amesteca, a zăpăci, a aiuri.

bolund: persoană cu tulburări psihice de comportament, persoană care are ieşiri necontrolate ce demonstrează labilitate psihică, persoană care trebuie supravegheată şi protejată = bulung: nevinovat, a hrăni, a ocroti copilul.

borî: a vomita = boru, buru: a vomita.

bou: taur castrat folosit ca animal de tracţiune = bou, bu (u) : a rage, a mugi, a transporta, a îndemna, a trage, a duce.

bu: a buhăi, a lânge = bu: a pune pe cineva să urle sau să plângă.

buhu: o stare se spirit ce arată nesiguranţă, ca în expresia „i-a mers buhu” = bu-uh: a tremura, a se teme, a-i fi frică.

bui: a da năvală, a se repezi la = bu (i) : a se repezi la, a da năvală, a alerga împrejur, a alunga cu forţa, a fugi, a captura.

buli: a păţi ceva neplăcut = bul (i) : nenorocire, lovitură, a bate, a fugi, a da năvală, a blestema, a provoca.

buluc: năvală mare, grămadă, droaie, toti deodată, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = buluc, bulug: a se năpusti, a da buzna, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, a grăbi, vânjos, musculos.

bura: a ploua mărunt şi des = bu-ra: a uda repede, a stropi.

bure: vas de lemn pentru băut apă, scafă, băţ cu care se măsoară laptele în şiştar = bur (e) : castron de lut ars, vas, a mânca.

but: coapsa unui animal rumegător, bucată mare de carne = but: sold, călătorie, copac cu umbra groasă.

cac: a se uşura, excremente = cac: curbă, a se îndoi, a se aşeza, dop, genunchi.

cadă: butoi mare cu un singur fund, de formă conică ce se foloseşte numai în poziţie verticală pentru borhot de fructe sau zdrobirea strugurilor pentru vin = cada, gada: a avea, a fi plin, a duce, a purta, a transporta, aşeza, încărcătură.

cade: a se cuveni, a merita, a potrivi = cad (e) : a se alipi, a strânge, a prinde.

caduc: gol, acţiune ratată = ca-duc, ca-dug: măsurarea sau socotirea mărfii pentru calculul profitului sau impozitare.

cal: animal domesticit de om în diferite zone ale lumii şi folosit pentru călărie şi transport, se folosea mai mult la parade şi la călărie = cal: puternic, viguros, iute la fugă, animal călărit de om, a încăleca.

cala: partea de jos a unui vapor unde se depozitează mărfurile = cala: groapă pentru provizii prevăzută cu acoperiş şi uşă de intrare, pivniţă pentru cereale.

cale: drum, potecă, soluţie într-o dispută verbală, fel de a acţiona = cala: a se îndrepta spre, tare, rapid, a evalua, a socoti.

calga: locţiitor, urmaş = calga, galga: sfat, consultaţie, respect, a tine seama de.

calici: a nenoroci, a aduce suferinţe fizice, a lovi = ca-li-ci, ca-li-gi: a înconjura, a asedia, a zăvorî afară, a trage cu putere.

calie: fiinţă închipuită, invocată de copii când se scaldă în râu pentru a rezista ca ea la frig = ca-li-e: strigăt puternic, bucurie mare, a chema, a ruga, a fi ˟încântat.

canea: cep, slăvină, pipă, orificiu făcut într-un butoi şi prevăzut cu un dispozitiv care reglează debitul vinului şi trebuie mânuit cu mare atenţie = cana: îngrijorare, nelinişte, a fi agitat.

canoni: a umili, a chinui, a dispreţui, a căzni, a munci din greu = canone, ca-nun-e: strigăt de disperare, urlet, răcnet.

capan: om în slujbă mare, om cu influentă = capa,

gaba: trufie, a fi de partea cuiva, coşul pieptului, suflet, inimă.

car: unitate de măsură utilizată în Moldova în evul mediu când se expediau pentru export produse agricole (peste, grâu, secară) avea cca 900 kg. = car: unitate de măsură egală cu 909 litri, cât se aprecia că se poate transporta în condiţii normale cu un car cu patru roti tras de boi.

cara: a transporta, a duce, a primi, a trimite, a da, a mâna, a călători în afară, a face = car: chei, port, a primi, a trimite, a da, a mâna, a călători în afară, a face, a transporta, a scoate la păşunat, a jefui, a scăpa, a ieşi, a evada, [carat: cărat].

carar: hotărâre, rezoluţie = caras, garas: decizie, hotărâre, oracol, conducere.

cară: peste mic şi foarte vioi din apele stătătoare, zvârlugă = cara: a captura, a prinde, a se zvârcoli, îndiguire, apă.

casa: adăpostul omului = cas (a) : cătun, zestre, cartier nou al unui oraş, casă de afaceri.

casto: bine, potrivit, atrăgător, potrivit la gust = casto, casdu: băutură dulce.

cata: acţiune prin care se caută, se cercetează sau se pregăteşte ceva = ca-ta: a prinde, a lua, a apuca, a face.

cei: a cere = cei, se (i) : a se înfierbânta, ardoare, zel, a se uita la.

celar: odăiţă, căsuţă, bucătărie, cămară, ascunzătoare = cela, se-la: a căra grâul la hambar, a duce grâul, a vântura grâul.

celui: a ademeni, a amăgi, a înşela = celu (i), se-lu (i) : plantă cu miros plăcut, coriandru, porţie de mâncare, miros.

celula: loc de detenţie sau de execuţie = cilula, ci-lul-la: loc pentru execuţii.

cer: universul de deasupra noastră = cer, ser: a străluci, a radia, a lumina.

cercală: unealtă de pescuit în formă de sac, crâsnic de mână = cercal, se-er-ngal: a fi puternic, a fi priceput, a

prinde.

cercu: figură geometrică ce defineşte rotunjimea perfectă, formă de dans prin învârtire în cerc, formă de păstrare a legumelor sau fructelor uscate prin înşiruirea pe o sfoară şi legarea capetelor = cercu, se-er-gu: o sfoară lungă plină cu fructe uscate şi capetele legate între ele.

certa: a cere socoteală, a ataca, a fi violent, a porni război = certa: ser-da: atac, agresiune, crimă, blam, acţiune punitivă.

ceu: oală pentru mâncare = ceu, su: mână, braţ, a aşeza, a pune, a înmâna, a împărţi, a împrăştia pe jos, popas, a fi egal cu.

cier: semn, crestătură, răboj = cier, se-er: a fi obligat, a trebui, a fixa, scandal.

cil: animale cu părul gri, culoare în trei peri = cil, gil: întunecat, a se murdări.

cilibiu: elegant, frumos, fruntaş, nobil = cilib: stea, soartă, noroc, şansă.

cilic: mărgele lucitoare = cili: cununa miresei, a lega, a dansa, dansator.

cin: clan, neam, organizaţie = cin, gin: a dovedi o proprietate de către cineva, a întări, credincios, a confirma, de nădejde.

cioacă: cârlig care tine un obiect legat de altul, scoabă, cârlionţ = cioaca, su-aca: a face captivi, a înşfăca, a face prizonieri.

ciob: parte dintr-un vas de lut care a fost trântit la pământ şi spart = ciob, sub: a arunca afară, a azvârli, a trânti la pământ.

cioban: vas de lemn pentru băut apă, scafă, bure, băţ cu care se măsoară laptele în şiştar = ceban, se-ba-an: o măsură pentru peste sau pentru alte alimente.

ciochină: cârlig purtat la brâu de oamenii de la munte şi folosit la diferite activităţi = ciochin, su-chin: seceră.

cioci: a se chercheli, a se îmbăta = cioci, sus: a da peste cap, a merge în patru labe, a împrăştia pe jos, a deveni trist.

ciocoroi: cârlig de fier cu coadă de lemn cu care se agată lemnele plutelor = ciocor, sucur: suliţă, a străpunge cu lancea.

ciolă: minciună = ciola, su-la: leneş, a lăsa buza în jos, a înfrunta, obraznic, rău.

ciop: trunchi de copac, arbore doborât = ciop, sub: a trânti la pământ un arbore, a transporta, a scoate, a tăia.

cior: fior, frică = cior, sur: a trece ca fulgerul, a izbi, a izbucni, sălbăticie, violentă, cruzime, înverşunat, a fi ˟înfuriat.

cir: fir, aţă subţire, puţin = cir, sir: a lega, a fixa, a întări, a fi obligat, a decide.

cita: semn făcut de oameni la măsurarea unui loc = cita, sita: măsură, număr, a socoti, a face schimb cu voce tare.

citi: a se concentra în efortul de citire, a descifra sensul unui mesaj = citi, gidi: a se întrista, a se încrunta, eclipsă.

ciubăr: vas de lemn cu două toarte de cărat apă, lapte, struguri = ciubar, su-bar: a scăpa de, a trage, descoperit, deschis.

ciuc: târnăcop, cioacă = ciuc, sug: a separa, a repartiza, a delimita un teren.

ciuci: a se aşeza pe vine, a se ciuci, a se stârci, a se ghemui = ciuci, su-ai: bătrân, gârbov, aplecat, vechi, îndoit de spate.

ciuciur: jgheabul de la fântână pe care curge apa, jgheabul teascului de vie = ciuciur, susur: grătar pentru cuptor prin care curge cenuşa sau grătar pentru fript carne prin care se scurge zeama.

cind: minune, uimire, fermecare = cind, sud: cruce, a ruga, a implora, a uimi.

ciudă: stare de nemulţumire, de revoltă = ciuda, su-da: a înarma din vreme, braţ şi antebraţ, ca unitate de măsură – cotul.

ciuha: momâie, sperietoare acoperită cu zdrenţe = ciuha, su-ha: tâlhar.

ciula: a dispreţui, în bătaie de joc, nimic = ciula, su-

la: leneş, trândav, paralizat.

ciunga: persoană fără o mână = ciunga, su-nga: mâna mea.

ciupă: apă călduţă în care fac baie copiii mici, vasul de lemn în care fac aceştia baie = ciupa, su-ba: a dezbrăca, a dezlega, gol, neîngrijit, a arunca.

ciupeli: a jumuli o pasăre, a smulge părul de pe porc, a şterpeli = ciupela, su-pe-el-la: a mânji, a fi corupt, a fi necinstit.

ciura: a cerne cu ciurul, a mişca cu mâna pentru a trece prin ciur, a mărunţi cu ajutorul ciurului = ciura, su-ur-ra: mărunţire, măcinare, răzuire făcută cu mâna.

ciurdă: turmă, cârd, ciopor, adunătură = ciurdu, sur-du: paznic.

ciuruc: lucru fără valoare, om care nu-i bun de nicio treabă, vrednic de dispreţ, lucruri mici = ciuruc, surug: cos mic.

cius: cârcă, spate = cius. sus: a răsturna, a merge pe jos, a îmbrăca, a căra.

ciutac: prost, stângaci, nătăfleată = ciutac, su-dag: a hoinări în jur, a umbla.

ciutuc: coadă de mătură folosită şi pentru descântat = ciutuc, sutug: colibă unde se fac ritualuri pentru purificare.

cizi: o pasăre de baltă, scatiu = cizi, gi-zi: o specie de trestie.

chelar: cămară în dosul casei ţărăneşti sub care se află pivniţa = chi-la: pivniţă de cereale, siloz, a potrivi, a cântări.

chéri: a muri, a pieri, a îngropa = chi-ri: a scurma pământul, a executa, a închide gura cuiva, a vătăma, a strânge.

cheritu: om slab şi neputincios, om mort = chiritu, chiri-du: a doborî, a răpune, a pune jos, a se stinge, a înţepeni.

chersă: livadă, zarzără = chiri-za: livadă, fructe, belşug, proprietate, plăcere.

chezap: care arde, care distruge = chi-zah: loc sacru

unde se ard jertfele.

chezasu: persoană care garantează moral cu averea sa pentru o datorie făcută de altul, zălog, ostatic = chiza-su: a aduce omagii de departe, a transmite respect.

chicior: picior = chicior, chi-sur: a lăsa urme, groapă, cavitate în pământ.

chidă: negura de pe munţi, buştină, chiciură, promoroacă, ciorchine = chi-de: a îngropa, a cufunda, a acoperi, a aduce.

chil: ţeavă de răcit la alambic, dispozitiv de scurgere = chi-la: a observa, a fi atent la, a potrivi, a îndrepta, a lua în seamă. [keel: a răsturna, partea unui nave care stă în apă, a arunca pe spate].

chila: veche unitate de măsură pentru cereale, în Muntenia era egală cu 680 litri iar în Moldova era egală cu 430 litri = chi-la: a cântări cereale, a compara, a trage la cântar, pivnită de cereale, depozit, a potrivi, a îndrepta.

chili: a trage la măsea, a bea zdravăn, a umbla în patru labe din cauza băuturii, om beat = chili: a se murdări până sus, a încurca, a distruge, a se culca, a se întinde de-a curmezişul, a merge de-a curmezişul.

chingă: bucată de lemn lungă şi îngustă care se fixează pe un lemn cu rolul de a-l întări, folosită în special la schelele din construcţii = ching-nga: a construi, a clădi, a înălţa, a face, a da în primire.

chinui: a necăji, a supăra, a umili, a tortura, a depune un efort fizic foarte mare, a merge greu, a desfăşura o muncă grea = chin-ni: ordin, poruncă, a pune la treabă, a pune la grea încercare, muncă istovitoare, a se crispa, a înainta cu greu, a împinge ceva greu, a supăra puternic, a căuta, a cerceta, a alunga.

chiot: a chiui, a striga, a ţâpuri, a hori = chiot, chi-ud: a primi o răsplată, a da o recompensă, ţinut pustiu.

chip: imagine, statuie, fată, înfăţişare = chip, chib: cel care ştie să le dea chip, cel care ştie să meşterească obiecte din aur.

chiăi: a plânge, a striga, a se văicări, a se jeli, a geme = chiri: rugăminte fierbinte, implorare, a se uita

spre.

chisa: a sfărâma boabe sau seminţe, a nivela un teren plin de bolovani rămaşi după arat, a sparge pietre mari pentru a forma un prag cu ele = chi-sa: musculatură, putere fizică, forţă, postament.

chisal: om care părăseşte greu curtea pentru muncă, om leneş = chisal: stăpânul ogrăzii, curte sau ogradă.

chisâm: obligaţie în bani şi în natură dată de ţăranul clăcaş proprietarului, în locul zilelor de muncă la care era obligat = chisim: a băga în grajd, a băga în ţarc.

chisai: pământ gras, cleios, cu care se lipesc casele, lut = chisa (i) : pământ uscat, a se întinde, a face bine, a mulţumi.

chisă: motiv ascuns = chisa: a ascunde, a învеli, a acoperi, a înhăţa.

chiser: cerc de nuiele pus între leucă şi căpăţâna osiei pentru evitarea roaderii lor, îngrăditură de nuiele care protejează = chi-ser: gard, zaplaz, ocol, a se apăra, îngrăditură, ţarc, limită.

chită: grijă, dorinţă imp˟erioasă, gând rău, ciudă, necaz = chi-ta: pământ, jos, inferior, a umili, a degrada, a batjocori.

chitus: ascuns, pitit, tupilat = chi-tus: loc, a pune, loc ascuns, a aşeza.

chind: fire duşmănoasă = chi-ud: ţinut pustiu, loc ostil şi plin de primejdii.

chiuz: curea, verigă pentru legatul hadaragului (băţul gros şi mobil) cu bătătorul (dârjaua) îmblăciului cu care se bătea grâul, fasolea şi mazărea pe tarla = chiuz, chius: pământ pregătit din timp, pământ nivelat.

cocon: odraslă de domnitor sau boier, copil mic = cocon, cucu (n) : nobil, plăcut, grăsuţ, drag, a creste, a socoti, a întemeia.

codi: a fi timid, a fi cu băgare de seamă = codi, cud (i) : a se preface că nu cunoaşte, a înceta, a separa de, a înjura.

codru: bucată de pâine, hartam = codru, cuduru: borne mici din piatră, de forma unui peste care delimitau

proprietătile.

colbu: praf, nori de praf, a răscoli pământul până iese praf, brăţară, inel din nuieluşă de salcie = colbu, gul-bu: a smulge, a distruge, a răscoli, crâng, nuiele, un fel de pădurice, a dezrădăcina.

coli: oameni care nu fac nimic, leneşi = coli, cu-li: vas din argilă pentru bere, prieten, partizan, susţinător, a chefui.

consânge: rudă din partea tatălui = consange, cun-sang (e) : a face parte din, a pune bazele unei familii.

copcas: persoană care pescuieşte la copcă, animale care sar când fug = copcas, gub-cas: herghelie de cai, alergare nebună.

coraca: anginǎ, boală ce necesită supraveghere = coraca, cur-aca: a supraveghea, a fi atent la, a privi, a observa.

corăi: a croncăni, a chiorăi, a ghiorăi, a ghiorţăi = corai, gu-ra (i) : a croncăni, a scoate sunete, stare de nemulţumire.

cordi: a întreţine relaţii sexuale extraconjugale, a viola = cordi, cur-di: a spune vorbe duşmănoase, a pregăti ceva rău.

coroi: hot de codru, tâlhar = coroi, curu (i) : a spiona, a sta de pândă, a descoperi, a urmări, a se feri, pază, a fi atent.

corzi: figurativ, a urmări destinul cuiva = corzi, cur-zi: soartă, ursită.

cos: obiect confecţionat din nuiele, trestie, papură sau piele cu care se cară sau se păstrează diferite produse = cos, cus: burduf, a ascunde, a se mări, a acoperi cu piele, dulce, plăcut, a îngrăşa, a se mări, grăsime, untură, miere.

cosi: bătaie puternică, a aduce mare suferinţă = cosi, cus (i) : devastare, distrugere, a smuci, a tulbura, piele, bici din piele.

cotac: pâlc de pădure = cotac, gu-tag: lizieră, a rupe, a pătrunde în, a tăia.

cotarlă: câine vagabond, javră, potaie, copil neastâmpărat, om bătrân şi rău = cotarla, gu-tar-la: a

coafa (chelfăni) părul într-un anumit fel, a lega un animal de coamă, a lega de după cap, a prinde sigur.

cucură: tolbă pentru săgeţi, parte a plugului care răstoarnă brazda = cucur, gu-gur: a strânge, a colecta, a recolta, cos.

cudi: cuvânt cu care se alungă pisica = cud (i) : a întrerupe, a înceta, a iesi, a separa de, a înjura.

cul: aprig, iute = cul: violent, puternic.

cumit: calitate = cumud: calitate deosebită a făinii de grâu.

cungiuri: a ocoli, a coti după = cungiri, gu-ngiri: deschizătură în zid, a sări în apă, încălcare, restricţie, oprire.

cununie: unire simbolică, căsătorie religioasă, a pune pe capul cuiva o cunună de flori, a împodobi, a încânta = cunune, gu-nun-e: a fi ˟încântat, a fi fericit, a împodobi, strigăt puternic de bucurie.

cupi: a coase cu împunsături rare strângând aţa, încreţi = cupi, cub (i) : împletitori de rogojini şi coşuri, rogojini din trestie.

cura: a scopi porcul, a prăpădi, a pierde pe cineva, a se descotorosi de cineva, a scăpa = cura, gur-ra: a răsplăti, a alege, a răspunde la, a replica, a declara, la întoarcere, la înapoiere, a alege, a răspunde, a răsplăti.

curcus: fruct, rod = curcu: dar, belşug, cos, a culege, grămadă, a arunca.

curm: a cresta, a lega strâns cu o funie = cur: a strânge puternic, a cresta, a însemna pe răboj, a uşura, a alina.

cusai: a gusta, a bea puţin = cus (a) : alimente, dulce, plăcut, grăsuţ, a da.

cutumă: tradiţie, legea locului, normă socială sau juridică ce se transmite prin viu grai = cutumu, gu-tumu: a chema, a striga, a transmite, a duce mai departe.

da: a fi de partea cuiva, apăra, a confirma = da: drum, a oferi, a fi de partea cuiva, a confirma, a apăra, a proteja.

dac: denumirea romană a locuitorilor din arealul cuprins între Nistru, Tisa, Dunăre şi Marea Neagră = dac, dag: existentă în comun, viata de zi cu zi în aceeaşi locuinţă, cameră, adunare, asociaţie, a locui, a trăi, a aduna, strălucitor.

Dacia: denumirea antică a teritoriului României, locuinţa vechii populaţii construită din lemn în care trăiau mai multe familii. Aceste adăposturi erau amenajate pe poziţii uşor de apărat şi aveau palisade înalte din lemn şi pământ = dac-cia, dag-gia: margine a oraşului, margine a ţinutului, a găzdui, a primi oaspeţi, loc întări, a împrejmui.

dalba: deosebită, frumoasă, albă, flori de primăvară = dal-ba: dintre frumuseţi.

dam: specie de cerb cu coarnele late, cerb lopătar, mascul = dam: soţ, bărbat.

dambla: paralizie, acces de furie, năbădăi, poftă, pasiune = dam-ab-ba: bocitoare, a plânge, a regreta, a jeli, a se mutila.

dara: greutatea ambalajului sau a recipientului în care se păstrează, cântăreşte sau se transportă o marfă = dar-ra: curea, centură, cordon, pânză de legat, a lega, a fixa, a ataşa, balot, leac, soluţie pentru o problemă. dereg: a repara, a pune la loc " a face ordine = dirig: adăugire, necaz, a descoperi, supărare, osteneală, a mişca, a întrece.

dert: tristeţe mare, mâhnire = dir: mâhnire, necaz, osteneală, a fi ˇîntristat.

di: îndemn pentru cai să pornească la drum = di: a se mişca, a fugi.

dibă: butuc, obezi, falangă, dispozitiv de lemn de ţinut prins un vinovat (de gât, de mâini sau de picioare) = dib (a) : fiare, cătuşe, a tine, a opri, a prinde, a captura, a lega, a fixa, a fi obligat, necaz, supărare, a încălca, a trece.

die: îndemn pentru cai să pornească la drum = di-e: a conduce.

diliu: persoană cu idei şi comportamente specifice numai ei, uşoară sminteală = dili: singur, unic, exclusiv.

dirigui: a conduce, a se ocupa de o actiune = dirig (u) : dincolo de, adunare, osteneală, a fi cel mai, a întrece,

superior.

dobor: a trânti la pământ, a omorî, a vâna, epuizare fizică = dubur: a scoate untul din lapte, a plânge, a tăia, a trânti jos.

dogor: căldură mare care dă o stare de oboseală = dogor, dug-gur: a şedea jos, a se odihni, a se apleca.

dogi: a avea doagele desfăcute, a se deforma, omul care are vocea groasă, a produce o crăpătură uşoară într-un vas de lut = dogi, dug (i) : vas, urcior, a vorbi, a cerceta, a îndeplini, a face.

domolu: om echilibrat, om aşezat = dumu-lu: om cu prestanţă, om respectat.

dondăni: a mormăi, a vorbi pe înfundate, a flecări = dondani, dum-dam (i) : a mormăi, a se plânge, a bodogăni.

dor: dorinţă puternică de a vedea sau a revedea pe cineva sau ceva drag = dor, dur: legătură, datorie, a întări, coardă, fir, amuletă, şirag, cordonul ombilical.

du: ordin pentru a transporta ceva, a căra obligatoriu = du: a umbla, a merge pe jos, a căra, a duce, a purta, a transporta.

dubă: tobă, instrument de percuţie care scoate sunete prin lovire = dub (a) : a hurui, a bubui, a bate, a se mişca în cerc.

duc: a deplasa ceva către o destinaţie precisă = duc: a lua, a şti, proprietate, creditor, a avea, a prinde, a tine, a primi.

dudui: a îmboldi, a îndemna, a goni = dudu (i) : a procura, a aduce, a goni, a hăitui din, a lua, a se repezi la, a azvârli. duh: entitate spiritual-energetică care defineşte existenta ca trăire a gândirii şi nu ca plăcere a materiei. Are semnificaţii religioase, în domeniul gândirii (om de duh-om cu un spirit ales, cultivat) dar şi în domeniul social (duhovnic-sfătuitor, generos, cel care vrea binele celor din jur) = duh: deschis, darnic, sincer, blând, a desface, a lămuri, a înfrumuseţa, a se arăta, a răspândi, a acoperi, a ierta, liber.

duium: mulţime, grămadă, greutate, sarcină, lucru, treabă = du-lum: povară, greutate, grămadă, sarcină,

treabă, lucru.

dura: a construi, a zidi, a pune temelie pentru o construcţie = dur (a) : legătură, zidărie, a întări, a înşira, a băga.

durdur: a certa o persoană pentru fapte inexistente sau pe care nu le-a săvârsit ea, bătaie de joc, necaz, supărare, manifestare agresivă în discuţii = dur-dur: a trăi, a locui, a şedea, a întrerupe, a interzice, a ocupa.

dusu la: deplasarea unei persoane către o anumită destinaţie = dusu la: a căra cu coşul, a ridica, a înălţa.

e: de la verbul a fi, arată existenta = e: a ieşi, a exista, a apărea, a trimite, a fi sau a deveni vizibil, a răsări, a creste.

eden: raiul în creştinismul catolic = eden: stepă, câmpie, ţinut pentru creşterea vitelor de-a lungul râurilor şi a canalelor de irigaţie pe malurile cărora se găsea o vegetaţie foarte bogată.

edinet: oraş în nord-estul Basarabiei = edin-na: stepă.

elan: avânt, energie, cutezanţă, temperament, siguranţă în acţiune = elang: elan, temperament, fire, avânt, cutezanţă.

era!: expresie care semnifică supărare mare = er-ra: a boci, a plânge.

es: denumirea populară a oraşului Iaşi, capitala Moldovei 321 de ani = es: altar, sărbătoare, bani, a unge, a mirui, a face.

garanta: a asigura de reuşita unei acţiuni sau cinstea unei persoane, a confirma roade deosebite fată de lucrările agricole făcute = garanta, ga-ra-an-da: roade deosebite, recoltă deosebită, rod bogat.

gardină: scobitură la capătul doagelor unde intră fundul butoiului = garadin: grămadă, a strânge, a lega, a pune la un loc.

găti: a se împodobi, a pregăti ceva de mâncare = ga-ti: a trăi, a realiza, a face, a duce o anumită viată, a se

întreţine.

gelep: cireadă, turmă = gelep, gilib: servitor, seară, a alerga, a lega, ocol, a merge după, a se murdări peste tot, a se culca.

geme: a scoate sunete înfundate de oboseală sau de durere = geme: femeie care naşte. Femeile năşteau aşezate pe un scaun cu o gaură mare în mijloc.

ger: porc necastrat = gir: a se învârti, a da o raită, a se uni, deasupra, rotofei.

gig: jeg, stare materială mizerabilă a unei persoane sărace = gig: închis, brun, negru, sumbru, rău, ignorant.

gigar: rău, care face numai necazuri şi aduce pagubă = gig-ngar: a fi mânios pe, supărare, nedreptate, pagubă, mizerie.

gin: vin, zeama de struguri pusă în butoaie pentru fermentat din care rezultă o băutură alcoolizată. Pentru obţinerea mustului, strugurii se fac terci într-un butoi prevăzut în partea de jos cu un orificiu unde se introduce o bucată de stuf pentru scurgere = gin: trestie, a stabiliza, a întări, a concentra, demn de încredere.

gina: vină, fapte asumate = gi-na: acceptare, recunoaştere, a consimţi.

gir: încredere, nădejde, cinste, omenie, onestitate = gir: curat, ordonat, precis.

gâs: penis = ngis: penis.

gâtar: funie pună în jurul gâtului animalului şi de care se leagă = gu-tar: a lega un animal de după cap, a lăsa urmă, a tăia.

gâtlan: gât, a-si da importantă, a face gât, a se impune = gitlam: iubit, logodnic, amant, primul gospodar, primul care cultivă pământul. Această tradiţie a primului plugar se păstrează şi în prezent în Oaş prin obiceiul tânjalei.

ghili: a spăla, a se pregăti pentru petrecere = ghili, gili: a se murdări, a lega, a se pleca, a dansa, a se apăra de.

ghindar: pahar mic pentru băuturi spirtoase = ghindar, chi-in-dar: gaură, fisură, vas mic, pahar mic

pentru spirtoase.

ghindă: fruct al stejarului, oval şi foarte lucios = ghinda, chinda: bărbier, emeşii îşi rădeau capul şi fata de păr şi aveau o fizionomie ovală a fetei.

godi: a-i cânta miresei cântece de rămas bun = godi, gu-di: a chema, a spune, a zice, a opri, a atrage, a dansa, a pleca.

gog: băiat sau tânăr prost, tont, umil, slab de înger = gog, gug: semn, a linguşi, tăciune aprins, fier înroşit, sabie.

gogi: a fi bolnav, a boli = gogi, gug (i) : menstruaţie, semn, sacrificiu.

gorun: arbore din specia stejarului, considerat cel mai falnic dintre foioase, fructul (ghinda) este foarte hrănitor pentru animale, creste în regiunile de deal, este unul din arborii sacri la români alături de măr şi brad, la înmormântare se fac coroane de ramuri verzi de gorun = gurun: fructe, rod, a face seminţe sferice, a împodobi, înalt, mare, care urcă spre cer.

gudă: grijă, atenţie, conducătorul flăcăilor în noaptea de Crăciun care umblă pe la casele sătenilor, prezentând tradiţiile legate de acest eveniment, sunt îmbrăcaţi special şi practică anumite dansuri = guda: vesminte îmbrăcate de preot pentru a aduce ofrandă zeilor, ritual de purificare, cel care miruieşte.

gui: a vrea, a face, a fi obligat = gu-e: a acoperi, a înveli, a ascunde, a înfăşura.

gura: organul omului cu care se emit sunete şi se realizează vorbirea; gura! cu sensul de a întrerupe râsul, gălăgia, chiuitul, strigătul = gu-ra: a striga, a tipa, a chiui, a rage, a mugi, a râde cu hohote.

gurăi: sunete scoase de porci când dorm sau când le este frig, sunete scoase de păsări caracteristice speciei lor = gu-ra (i) : a sforăi, a sfârâi, a tipa, a scoate sunete.

guri: a se urca, a se sui = guru: a se înălta, legătură deasupra.

gurita: a fi de partea cuiva, a-i umbla gura ca o meliţă, expresia „ai o guriţă” = gu-ri-ta: a fi de partea cuiva.

guse: partea din fată de la păsări unde se adună mâncarea = gu-se: a se strecura de-a lungul, a fi de altă parte.

guz: guzgan, şobolan = guz: a scrâsni din dinţi, a turba, a se dezlănţui la, a tăia, a prinde strâns, lung, aspru, păros.

ha: termen cu care se adresează unei persoane cunoscute, bre, fă = ha: a avea voie, a avea îngăduinţă, a permite, desigur.

haba: mersul pe mâini şi pe genunchi la copiii mici care se lasă şi cu răni = haba: rană, durere, a se necăji, supărare.

hal: situaţie proastă, inconştienţă = hal: frică, a înspăimânta, prezicere, fugă, direcţie necunoscută, a merge pe jos.

halbi: rămăşiţe de mâncare, lături = halbi: rece, amestecat.

hali: a mânca repede, a înfuleca, a hăpăi = hal (i) : porţie, bucată, a împărţi.

hap: medicament, leac cu gust sau miros neplăcut = hap, hab: a mirosi rău, răşină, amărăciune, durere, rană, a se prăpădi.

har: dar divin sau răsplată divină acordată cuiva ca un semn de bunăvoinţă, ca o favoare deosebită, gratie, favoare, hatâr omenesc, milă, îndurare, îngăduinţă, beneficiu, folos, mulţumită, slavă, rost, rânduială = har: a forma un cerc în jurul, timbrul vocii, a răsuna de, a chema, a face să sune, a înlănţui, a uni, a se lega, cerc sau spirală de crengi sau metal preţios care poate fi purtat ca inel sau brăţară.

hara: a lălăi, a spune vrute şi nevrute după un pahar de băutură = hara: gură, a vorbi fără rost, vas cu gura largă.

harhar: stăpânul absolut, cel care vrea să controleze tot şi urmăreşte activitatea şi existenta fiecăruia = har-har: a limita mişcarea, a lega cu lanţuri, a robi.

hasură: rogojină = ha-su-ur (a) : rogojină, împletitură

din papură sau nuiele.

haz: rost, siguranţă, certitudine = ha-za: a tine, a apuca, a prinde, a păstra.

he: locurile de lângă casă, clădiri, dependinţele unei gospodării, uneltele agricole = he: abundentă, belşug, avere.

hi: a fi, a exista, a locui într-un loc = hi: a pregăti, a se amesteca, a confunda.

hie: treabă, seamă, lipsă, nevoie, trebuinţă = hia: a putea, a avea voie, a avea îngăduinţă, numeros, divers, amestecat.

hâră: mătreaţa oilor şi viţeilor, umflarea urechilor acestora, păduche de vită, mătreaţa omului, tărâţă, boală de piele, rapăn = hir (a) : a produce, a scoate la iveală, a da naştere, a strânge, a stoarce, a întinde, a se scurge.

hlizi: a zâmbi şi râde mult, a se holba, a se hârjoni, a cocheta = hili-su: plină de chemare, ispititoare, atractivă.

ho: opreşte!, stai!, a striga = ho, hu: persoană, a rupe, a sparge holă: javră, potaie, câine vagabond = holă, hula: a vorbi de rău, a face necazuri.

hop: a umbla bezmetic = hup: inimă, mijloc de pădure, toi al nopţii.

horă: oraş, dans în cerc = hora, hur (a) : neam, a trage uşor, a rezista, a desface˙ hu!: strigăt de protest sau nemulţumire = hu: individ, mulţime, a fi prezent, a rupe, a distruge, a închiria, om slab.

huci: pădure odrăslită mică şi deasă, crâng, rediu = huci, hus: sălbatic, a tăia, înfricoşător, a aranja, a potrivi, a ciopli.

hui: a răsuna, a vui = hu (i) : păsări, a cânta, a ciripi, a răsuna.

hulă: surpătură de deal sau de munte, drum care urcă pe o coastă piezişă = hul-la: rău, stricat, a distruge, a ruina.

huli: a blestema, a înjura, a ponegri, a ocărî = hul (i) : a face rău, a defăima, a strica, a ruina, a face necazuri, a urî.

hulub: porumbel = hu-lu-ub: porumbel, turturică,

porumbel sălbatic.

hurui: a învârti râşniţa în gol, fără seminţe pentru măcinat = huru: a mânui, a trage uşor, a pisa, a măcina, a zdrobi.

husa: a acoperi, a proteja, a ascunde vederii, a feri de = husu: sale, spate, muşchi, spinare, dos, coapsă, vechi, înapoi.

i: strigăt de uimire, supărare, necaz = i: strigăt de durere, necaz, supărare.

ia: de la verbul a lua, exprimă un îndemn, darul sau bunul ce se dă cu mâna = ia: cinci, adică cinci degete de la mână.

Iasi: oraş în centrul Moldovei istorice şi capitală pentru 321 de ani, oraşul celor sase coline = ias: sase.

ic: pană din metal sau lemn pentru crăpat lemne, găvozd, ţintă = i-au: unghi ascuţit, înclinare, pană.

ici: aici, loc precizat unde se finalizează o acţiune = ici, igi: ochi, a privi, a se uita, a înfrunta, aspect, privire, înainte, a vedea, a înţelege, a consulta, a aprecia.

ie: da, asa e! = i-i: a da de, a zări, a lăsa, a trimite.

ie: a da, a lua = i-i: a se ridica, a ieşi afară, a trimite, a da de, a lăsa.

iesire: locul pe unde se poate evacua un spaţiu închis, plimbare = e-sir-ra: pe stradă, a merge pe stradă, plimbare.

ii: a merge, a se duce = i-i: a trimite, a conduce afară, a lăsa.

im: murdărie, lip, jeg, zoioşie, slim, noroi, tină, glod = im: argilă, nămol, mâl.

im: măsură pentru cereale = im: măsură pentru capacitate.

ima: a murdări, a mânji cu noroi = im-ma: murdărie puternică, a dăinui, a tine.

ima: a întina cu vorbe, a înjura, a batjocori = imi: minciună, a înjosi, şiretlicuri, respiraţie agitată, a ocoli, a rezista.

imas: păşune, locul unde pasc vitele şi oile şi se

stabileşte stâna, toloacă = imas: stână de oi sau de vite, staul.

în: plantă textilă recoltată şi prelucrată manual, datorită scurtimii fibrei se toarce mai greu = în: paie, fibră.

inca: iaca, adevărat, asa este, întocmai = inca, inga: iar, la fel, egal, întocmai.

inga: iată! iacă! iacătă! uite! adevărat, asa este, din nou, iar = in-ga: la fel, egal, iar, din nou, a se repeta, a confirma ceva.

inima: casă a sufletului şi conştiinţei în sens religios, centrul vital al manifestărilor umane conştiente = inim-ma: cuvânt, vorbă, promisiune, a expune, a stăpâni, jurământ, aventură amoroasă, legătură, nelinişte, a cuceri, a face din.

îţi: a se ivi numai cu capul, a se arăta puţin, pentru un moment sau pe furiş, a se uita la ceva pe furiş sau pe fugă, a arunca o privire fugară şi curioasă, a se zgâi = îţi: lună, clar de lună, a apărea încet, a se ivi, a lâncezi.

iz: miros deosebit, neplăcut, gust neplăcut = iz, i-zi: lemn, mirosul specific al lemnelor arse, boare, duhoare, amar, aspru.

izi: a construi din pământ un dig pentru dirijarea apei sau pentru acumularea ei = i-zi: val, a ridica o movilă, a trage, a descărca, a ondula, a face, a şerpui.

izî: a mânca = izi: foc, căldură mare, fierbinţeală rezultată de la mâncare.

înger: fiinţă supranaturală cu aripi înzestrată cu calităţi deosebite de bunătate şi frumuseţe socotită ca un mediator între credincioşi şi Dumnezeu. Ca protector al individului el vine la naştere prin botez şi îl veghează toată viata = inger, enger: înălţime, a delimita, de strajă, în spate, în urmă, în depărtare, tel, scop, tolerantă, viitor, a ajuta, a susţine, a sprijini, sfârsit.

îngeri: fiinţe supranaturale din religia creştină, protectoare a individului de la naştere până la moarte care călăuzesc destinul = (î) ngiri: a căuta un refugiu, drum

cale, direcţie, cruce, sclipire, a usura, a alina, a lumina.

îngespa: femeie pusă pe ceartă, înfierbântată, pornită cu scandal = (î) ngespa: a arunca cu băţul, a lovi, a răni.

îngie: a învia = (î) nge: a ajuta, a reveni, a mişca, putere divină, cult, a spune.

îngie: cu sens figurat a primi taina botezului, a aparţine unei comunităţi ce se află în relaţie cu divinul = (î) nge: responsabilitate, apartenenţă, putere divină, oracol, cult, a şti, nostru, noastră. a sta întins, a se ghemui.

îs: sunt, exist ca persoană = is: persoană, organ al corpului uman.

jabrac: om de nimic, potlogar = jabra, sabra: intendentul templului, cel care adună ofrandele şi obligaţiile.

jac: jaf, prădăciune = jac, sag: a devasta interiorul unei case, a spinteca, a prăda, a asculta, a suferi, a ucide, a măcelări.

jai: mulţime de pui de peste = jai, sa (i) : albie de râu, mulţime, a apărea, a creste jale: stare psihică ce inspiră frică, teamă sau disperare, necaz mare = jala, sa-la: a păcăli, a distruge, a face necazuri.

jap: distantă echivalentă cu o aruncătură de piatra = jap, sab: a măsura, a aduna, a scădea, a împărţi, a strânge de-a lungul.

japă: nuia subtire şi elastică, vargă, jordie = japa, sab (a) : a tăia afară, subtire, mijlociu, tulpină, creangă, a doborî.

jărî: a alerga, a pune pe fugă, a goni = jărî, sar (i) : a goni, a mâna, a hăitui, a sili, a bate, a alunga, a urmări, a se grăbi.

jâg: murdărie, mizerie, lip, râp, jeg = jâg, gig: negru, brun, închis, a se înnegri.

jep: murdărie pe pielea omului, jeg, slin = jip, gib: a merge după plug, a se murdări de sus până jos, întunecat.

jepi: a arde una cu biciul, a croi pe cineva cu biciul = jepi, se-bi: a fi mânios, a lovi, a striga, a se înfierbânta, a răsplăti.

jic: om tinerel şi voinic = jic, gig: tânăr, nobil, voinic, mândru.

jilip: construcţie din bârne şi scânduri pe care este condusă apa care se varsă pe roata morii, jgheab, construcţie din buşteni pe povârnişul unei coaste, pe care alunecă la vale buştenii tăiaţi în pădurile din munţi = jilip, gilib: par, bară, a lega, a îndrepta, a alerga, a se întinde de-a curmezişul, a merge de-a curmezişul.

jip: murdărie, slin, jeg, râp = jip, gib: întunecat, a se murdări de jos până sus.

jir: fructul fagului folosit pentru îngrăşarea porcilor = jir, gir: fructe, rod, a face seminţe sferice, a măcina, a pisa, a da o raită, a alerga, a fugi, rotofei, grăsuţ.

juli: a jupui piele prin cădere şi frecare = juli, sul (i) : grabă, a se sprijini, a se freca pe piele, tare, a înfăşura.

jup: a trânti jos, a dobori, a arunca la pământ = jup, sub: a arunca, a azvârli, a trânti, a doborî, a fi violent.

lacas: locuinţă, spaţiu pentru adăpost, construcţie cu caracter religios = lacas, lagas: unul din centrele civilizaţiei emeş.

lagam: mină sub pământ protejată cu trunchiuri de copac să nu se prăbuşească = lagab: butuc, grămadă, lespede, dală.

lagăr: împrejmuire păzită, loc de staţionare a trupelor, cei ce cred în aceleaşi principii sau norme = lagar: un cult al funcţionarului, slujitorul templului care rosteşte rugăciunea către zei.

laf: palavre, vorbe, taifas = lah: a şti, a spune, a se plimba, a aduce, a convinge, a prepara, a fi spumos, a amesteca, a lua.

lala: a cânta o melodie fără cuvinte, a lălăi = la-la: bucurie, plăcere, fericire, vrajă, a încânta, tânăr fermecător.

lălăi: a vorbi fără rost, a trăncăni = lalla (i) : neserios, nepăsător, a minţi, a exagera, a lungi, a denunţa, deficientă.

leghin: flăcău, june = li-gi-in: tânăr, şcolar, a face

exerciţii pe tăbliţă.

lela: a hoinări, a umbla aiurea, fără rost = lala: nepăsător, neserios, hoinar.

leru: gust, plac, dorinţă = liru: forţă, vigoare, rezistentă, puternic, tare.

les: cadavru = lis: pomană, ofrandă de la morţi, a pomeni după moarte.

lua: a înhăţa sau a prelua ceva, a pune mâna = lu-a: a duce, a lua.

lud: copil = lud: cupă sau farfurie mică din lut ars.

lulu: strămoşul necunoscut al omului = lulu: neam, popor, sexul bărbătesc, strămoş mitic, cu sensul totemic de lup ca strămoş al unui clan. Lupul a fost considerat în foarte multe culturi ca rădăcina ancestrală a neamului respectiv inclusiv de către geţi.

lume: gloată, mulţime, puzderie, putere necontrolată = lum (e) : mulţime, puzderie, nor, a slăbi puterea, a potoli.

lungan: om mare, om înalt = lugal: stăpân, om cu stare deosebită, om mare.

lutui: a unge cu lut, a repara o casă din chirpici prin ungere cu lut = lu-tu: a avea nevoie de reparaţii, persoană, slab.

mai: lemn gros cu care se bat ţăruşii sau parii, măciucă = ma (i) : a întări, lovitură, a bate, a gâfâi, a sfărâma, muncă grea.

mahal: persoană robustă care poate face un efort fizic deosebit, hamalul care bagă şi scoate butoaiele din pivniţă, masiv, puternic = mahal: adjectiv pentru vite care arată masivitate, vacă în anul trei, crescută bine, mare.

majî: unitate de măsură între 50 – 100 kg = majî, masi: jumătate, 50.

mana: bogăţie, belşug = mana: pereche, belşug, a convieţui, bogăţie, bunăstare, unitate de măsură de 1/2 kg.

mania: a mânui, a folosi, a conduce, a dirija = mana: asociat, pereche, mâini, a întovărăşi, a spori, a creste belşugul.

maraz: pornire, necaz, ciudă = ma-ra-az: exuberantă,

nepăsare, tineresc, fără judecată, cu capul în nori, prostesc.

mare: întindere de ape = mar-ru: potop, inundaţie, torent, şuvoi, râu, fluviu mare, a inunda, a potopi, a ieşi din albie.

marghidan: vânzător ambulant cu căruţa = mar-gid-da: căruţă.

mas: popas peste noapte, găzduire peste noapte = mas: jumătate dintr-un întreg, a da, a accepta, aşezare, cătun.

măgură: deal înalt acoperit cu pădure, înălţime de munte acoperită cu pădure şi care de multe ori este învăluită în ceaţă, întunecat = ma-gur: ceva care pluteşte, o barcă largă, o plută mare, care urcă, întunecat.

mâli: a acoperi cu nămol = mili: negru, închis, a veni în valuri, a arunca.

mâni: mamă, ca în expresiile, mâni-ta sau mâni-sa = mini: soţ, soţie, pereche, a convieţui, femeie care naşte un copil.

melic: obicei, năravă, apucătură, belea = me-li-e-a: nenorocirea este pe mine.

menită: cuvenită = menita, me-ni-da: pentru sine, pe sine.

metoc: mănăstire mică, loc de găzduire = metoca, me-du-ga: zeii mei, binefăcătorii mei, a purta îmbrăcăminte largă.

mezin: copilul cel mai mic dintre fraţi – al doilea dintre mai mulţi = mezem: susţinere, menţinere, protejare.

mină: veche măsură pentru greutate = mina: unitate de echivalentă valorică ce avea rolul de monedă, măsură pentru greutate egală cu 500 grame = 60 gin, 2 mana = 1 sila de apă = 1 kila = 1 litru.

mirie: impozit = mi-ri: locuitor mânios, a sufla greu, a bate cu furie, violentă. moasă: femeia care asistă şi ajută la naştere = mu-a-se: pentru persoane dragi, rodul fericirii, deoarece, pentru că.

modru: mod, fel, chip, putinţă, posibilitate = modru, mudru: ciocan cu cap rotund, complet, întreg, a sperria,

tristeţe.

modur: de culoare sură = mu-dur: murdărie, mizerie, a murdări.

moi: ud, muiat, leoarcă, căldare = mu (i) : a boteza, a scufunda într-un vas mare.

mor: sfârsitul vieţii, decesul = mor, mur: a înconjura, a păzi, a tipa, striga, a sfărâma, a zdrobi, melancolie, a lupta.

mos: suprafata de teren pe care o deţinea un ţăran liber dintr-o devălmăşie provenind de la un străbun comun şi care în timp a devenit proprietate ereditară = mos, mus: suprafaţă de teren, drag, scump, a cere, fată, îndrăzneală, a înfrunta.

mucalit: persoane care spune vorbe cu înţeles care stârnesc râsul = mucali: a râde în hohote, a striga, a tipa.
mudă: totalitatea frânghiilor cu care se leagă pânzele la o corabie = mudla: stâlp, a pune un par, a priponi, a lega.

mue: figurativ şi vulgar cu sensul de gură pentru sex, injurie = mu (e) : injurie, gură, intrare, a blestema, a bate, a oprima.

mugi: a scoate sunete puternice pe gură sau bot = mug (i) : a trage la edec, a tăia, a despica, a lăsa urme de la fierul înroşit.

mujdei: căţei de usturoi amestecaţi cu sare şi pisaţi bine până devin pastă = mujde, mus-de: a opri munca, a pune masa.

mul: muselină, tesătură foarte fină = mul: strălucire, frumos, drag, a radia de bucurie, a se îmbujora, înflăcărare.

mură: mure, afine = mur (a) : vegetaţie, a smulge din rădăcini, a striga, a aduna murea: haină femeiască fără mâneci = mur (a) : a se îmbrăca o femeie.

murg: amurg = murgu: către, spre, sosirea serii, divinitatea lunii la emeşi.

murgu: cal de culoare închisă, frecvent întâlnit în cântecele de dragoste = murgu: a încăleca, a îmbrăţişa, spinare, coamă.

murui: a unge un perete cu pământ amestecat cu

apă, a murdări, a lipi rău un perete de pământ de la o casă, apa murdară care se scurge pe un zid = muru (i) : frate, tovarăş de viată, mijlocul unei suprafeţe, interval, a burniţa, a curge. musina: a căuta mirosind, a muşlui = musen: pasăre de pradă, a căuta, a umbla pe jos după ceva, animal care se târâie.

musină: tântar, insectă, molie, muşiţă, fluture = musen: insectă, zburătoare.

na: nu, a refuza, a fi ˇîn dezacord = na: nu, a se frământa, a urzi ceva.

na: expresie cu care se cheamă animalele sau se adapă = na: om, a pregăti, a aşeza, a adăpa vitele, a bea.

na: a da, a fi, a pălmui, lovitură, a se legăna = na: a da, a pălmui, a se legăna, lovitură, a mânia, a fi, a plesni.

nadă: momeală = nada: culcuş, a aşeza, a sta la pândă, a se ghemui.

nam: lucru voluminos, lucru important = nam: tată, responsabilitate, destin, soartă, sarcină, funcţie, conducător.

namea: înscris oficial, înscris adevărat = nam-en: stăpânire, sediul puterii, demn de încredere, adevărat, înaltul preot.

nană: termen de respect cu care se adresează la tară cineva unei surori mai mari sau unei femei mai în vârstă ori cu care vorbeşte despre aceasta = nanna: a respecta, cinste, adevăr, luna unui zeu când se aduceau jertfe.

năd: a înnădi, a se deprinde să vină mereu undeva = nade: a curăţa, a se învăţa, culcuş, a sta la pândă, a se ghemui.

nănas: dar, danie, pomană = nan-us: moarte, a muri, a se stinge.

ne: expresie cu care se alungă vitele sau oile = ne: a se teme, individ, putere, violentă, tărie, mulţime, a fugi, a se opune.

ne: negaţie, refuz, ostilitate = ne: a tine seama de, a îngrozi, a inspira veneraţie.

neam: popor, clan, seminţie, familie, rude = nam (neam) : responsabilitate, a semăna, obiceiuri, tată, ţinut,

destin, soartă.

negu: umflătură cu aspect aspru care crapă şi doare la lovire = nigu: îngrăşat, umflat, crescut, trup, a creste, a roade.

negură: nori negri şi întunecoşi, pâclă, întristare = ni-guru: spaimă, veneraţie amestecată cu frică, impunător, înfricoşător.

nemi: a se înrudi, a fi rudă cu = nim (i) : neam ales, important, superior, clan.

nemuri: a face să trăiască veşnic în amintirea oamenilor = ne-nur (i) : lumină, strălucire, a însufleţi, a înflăcăra.

neni: nană = nini: soră, doamnă, stăpână, patroană.

nera: a se ului, a se uimi = ne-ra: năucit, a amesteca, a fi uluit, a confunda.

nete: om prostănac = ni-te: singur, a fi fricos, a se teme, a slăbi.

ni: uimire, groază, persoană care vrea să iasă în fată „ni la el” = ni: vigoare, frică, respect, uimire, veneraţie, groază.

nil: praştie = nil: a inspira groază, a-i fi frică, a prăda, a sparge, a bate.

nilă: milă, a manifesta înţelegere pentru o persoană în suferinţă = ni-la: a micşora umilinţa, a diminua înjosirea.

nim: interes, afacere, relaţie, legătură, important = nim: a fi important, a înmulţi în aritmetică. important, principal.

nin: ia! iată! uite! priveşte cu atenţie! = nin: regină, stăpână, doamnă, patroană.

nini: expresie cu care se cheamă vitele, a mângâia = ninni: pipirig, rogoz, papură, furaje pentru animale.

ninta: mentă = ninta, ninda: a înflori, a împodobi cu flori, miros plăcut.

nir: pasăre de baltă, corcodel = nir: a desface aripile, a se ridica, a se înălţa.

niri: a se uimi, a se ului, a se speria, a se mira = ni-ri: a fi speriat sau uimit, a inspira frică, zăpăcit, năucit, a fi

buimăcit.

niscai: care este într-o cantitate nedeterminată, ceva = ni-is-cu: alegere, alternativă, o categorie de persoane sau animale.

nu: negaţie = nu: negaţie, refuz, niciun, fără, afară de, afară din, în afară.

nume: reputaţie, faimă, renume = nun-me: înţelept, nobil, vrăjitor, mag.

nun: persoana care conduce o nuntă, nasul mirilor = nun: jupân, domnişor, a stăpâni, a conduce, a domina, frumos, senin.

nună: pistrui pe fată, aluniţă sau alt semn mic pe corp din naştere = nun (a) : origine, nastere, fin, întunecat, închis, sigur.

nunta: căsătorie = nuntun: buză, a săruta, a atinge cu buzele, început, farmec.

o: sunet care exprimă uimirea, surprinderea sau nemulţumirea = o, u: expresie de protest, strigăt, a se plânge, a tipa.

oama: femeie, cea care a născut copii = ama: mamă, a îngriji ca o mamă.

obor: loc unde se adună animalele şi cerealele pentru vânzare, târg = obor, ubur: ţarc, uger, loc unde se mulg animalele.

obori: a doborî, a trânti, a culca la pământ = oboru, u-buru: timpul secerişului.

oca: unitate de măsură egală cu cca 1 litru sau un kilogram şi un sfert, continuţul acestei măsuri = oca, uga: a aduna, a strânge, a mânca cu lăcomie, a înfuleca, a fura, a jefui potrivit expresiei „umbli cu ocaua mică”.

ochi: a trage la tintă, a privi fix la ceva = ochi, ug (i) : a ucide, a pieri, a muti, a privi fix la, a se uita lung la.

ochincă: încălţăminte uşoară făcută din piele de vită sau de porc şi care se prinde pe picior cu ajutorul unui şnur sau unei cureluşe, se folosea mai ales când se umbla pe un teren accidentat sau plin de spini = ochinca, u-ching-nga: păşune, a păşuna, a păzi o turmă, a pleca la

păşunat.

ocoli: a înconjura, a da târcoale, a învălui = ocola, ugula: paznic, pândar, jitar.

odor: copil mic care este răsfăţat şi dimineaţa se trezeşte mai târziu = odor, u-tur: zori de zi, început, dimineaţa.

ogoi: loc unde se joacă copii cu mingea, tihnă, odihnă = ogoi, ugu (i) : cap, voce, gălăgie, a căra, a naşte, a câştiga.

ogor: câmp, suprafaţă arabilă limitată de hotare = ogor, ugur: câmp, suprafaţă, om sărac, a fi sau a deveni sărac.

oi: ovine = oi, u (i) : oaie care fată, oaie adultă.

ol: vas de lut pentru apă, lapte sau alte lichide = ol, ul: vas mare, unitate de măsură de 36 litri, bucurie, plăcere, satisfacţie.

olălăi: a tipa, a striga, a se văicări = olala, u-lala: strigăte de bucurie, veselie.

om: persoană deosebită, caracter deosebit, amabil, sensibil, cumpătat, învăţat, educat, priceput, generos = om, um: înţelept sau plin de talent, umanist, savant, erudit, învăţat, învăţător, mentor, şcolar, discipol, meşteşugar, om bătrân.

omeni: a primi pe cineva cu respect deosebit, a ospăta, a cinsti, a onora, a slăvi = omuni, umun (i) : titlul de respect, stimă.

opisan: cel ce urmăreşte şi operează într-un opis, listă de acte, registru, inventar, indice = opisang, ubisang: scrib.

opor: rezistentă, încurcătură = oporu, uburu: hărmălaie, scandal mare, înverşunare, rezistentă, a se pregăti de seceriş.

orgar: tăbăcar = orgar, ur-gur: a tunde, a jupui, a tăia, curea, a căra, a vinde.

orie: plasă mare mânuită de doi pescari folosită pe râurile adânci = oria, u-ri-a: a lega deasupra, a trage, a pluti pe apă.

orori: nenorociri, dezastre, prăpăduri = orori, ur-ur

(i) : a devasta, a doborî, a culca gol, a jefui, a distruge, a sparge.

otac: colibă, culcuş pentru vite sau oi, împrejmuire = utah: adăpost mic, putin, a arunca laptele sau zerul, ţinut delimitat.

otăra: a se umfla în pene, a se cocoşi, a certa = otara, u-tur-ra: durată scurtă de timp, scandal făcut de cineva mic.

paca: a supune, a îmblânzi = paca, pag (a) : a închide în cuşcă, a aresta, a supune padău: ocol pentru vite = pa-da: văcar, a încercui cu crengi, ocol, a alege.

pahar: vas mic cu care se beau lichidele, în trecut erau făcute şi din metale preţioase = pa-har: preţ, răsplată, a duce.

pai: lână nouă, măruntă, crescută pe oi primăvara = pa-e: a creste, a acoperi.

pală: undă, flacără mare, adiere de vânt = pala: vesmânt larg, a fi mare, a se înălţa, a fâlfâi, a flutura, a ajunge, a se stinge.

pală: cantitate de fân ce se ia odată cu furca = pala: îmbrăcăminte largă, a fâlfâi, a acoperi, a mişca, a pune în ordine.

palid: obosit, chinuit, galben la fată, ofili = palil: zguduirea marşului, înaintare în marş, drum greu parcurs în forţă.

paliu: infirm, şchiop, paralizat, schilod, strâmb = palil: a ruina sănătatea cuiva.

pana: produs biologic cu care sunt acoperite păsările şi le ajută la zbor = pana: a zbura, a acoperi cu pene, aripă, a fâlfâi.

pantă: înclinaţie a terenului unde mersul este dificil, plan înclinat = panta, banda: sprijin, suport, a sprijini, a susţine.

papa: mâncare pentru copiii mici făcută din lapte şi mămăligă, terci gros = pa-pa, ba-ba: budincă, terci din malţ încolţit.

par: bucată de lemn gros şi lung folosită la garduri la

construcţia caselor din lemn, ca obstacol pe căi de acces, la înălţarea unor suporturi = par, bar: a tăia, a coji, a ciopli, a împărţi, a aranja, casă, suport, stâlp, tribună, bancă.

para: flacăra mare a focului care se întinde cu iuţeală = para: a întinde, a înainta, a distruge, a se împrăştia, a înainta.

păbăi: despre păsările de curte, a fâlfâi, a face praf = pa-ba-al: a săpa un şanţ.

pădăi: a se găti, a se dichisi, a se pregăti, a curăţa = pa-da (i) : o funcţie publică, a arăta arogantă, a conduce spre ceva.

păhăi: miros rău, câine jigărit, javră, bătrân = pa-hal: sărăcie, lipsă, picior, labă, hotar, a limita, a retine, a împărţi.

păhăi: om rău, urât, prost, om netrebnic, de nimic = pah (a) : escroc, nătărău.

păhui: năuc, aiurit, zăpăcit, prost = paghu: a ocroti, a apăra, refugiu, adăpost.

păli: a se lovi, a ataca, a tinti, a culca la pământ, a omorî = palil: trupe în marş, înaintare în marş, conducătorul trupelor.

pălugă: prăjină, om înalt şi subţire = palugal: cel care conduce, care domină, care cârmuieşte, cel de deasupra tuturor.

părag: fân de proastă calitate, cu buruieni = parag: a întinde, a împrăştia afară, separat, detasat, a alege, a pune deoparte.

pătar: ţesătură care acoperă patul = pa-tar: crengi tăiate şi căzute jos care acoperă pământul ca un covor, crenguţe.

păuza: a se odihni, a poposi, a se aşeza = păuzan, pa-usan: cioban, păstor, cel care mână oile şi le apără de prădători.

peri: a muri = peri, bir (i) : a asasina, a omorî, a masacra, a spinteca.

pes: partea din fată a unui zid, latură, coastă, rână, oblic = pes: pietriş, stâlp, a sprijini, partea din fată a

palmei, a lărgi.

pici: copil mic de trup = pici, pes: copil, fiu.

pici: unelte cu care se cojesc copacii doborâti în pădure = pici, pis: stâlp, copac, a tăia, a susţine, a curăţa, a jumuli.

pilda: exemplul de urmat, învăţătură de însuşit, înţelepciune, model = pi-lu-da: veneraţie, cult, rit, respect, stimă.

pili: a bea zdravăn, a se îmbăta, a se chercheli = pila: confuz, neclar, a se mânji, a defila, a se murdări, a batjocori.

pis: expresie cu care se cheamă pisica la mâncare = pis: un soi de şoarece.

pisanie: scriere pusă deasupra uşii de la intrare dintr-un lăcaş de cult, prin care ctitorii doresc să lase informaţii cu privire la construcţia respectivă = pisan (e) : a călăuzi, a dirija, a potrivi, a arăta, a păstra.

pâj: stâlp = pis: stâlp.

pâr: cel care pârăşte, reclamantul, pârâciosul = pâr, bir: a amesteca, a confunda, a se răzbuna pe, a schilodi, a da peste cap.

polog: cantitatea de iarbă sau de alte plante cosită dintr-o singură mişcare de coasă, mănunchiul de grâu secerat, iarbă sau alte păioase culcate de furtună sau tologite de om, a întoarce sau împrăştia fânul cosit, grămadă de oameni = polog, bulug: germen, mugur, lăstar, a se năpusti, a da buzna, a culca, a face, a termina.

pu: a alunga pe cineva cu urlete, a striga pe cineva din depărtare cu „pu” = pu: a alunga afară, a pune un tip să urle.

puhă: bici lung, gârbaci, biciuşcă, pil = pu-uh, bu-uh: a se teme, a-i fi frică.

pun: aşez, stabilesc o anumită ordine, deretic, orânduiesc = pun, bun: luminat, deschis, sprinten, a bate la cap, vioi.

ragea: rugăminte, cerere = rag (a) : a cântări, a fi atent la, a conduce, a sili.

ragi: a plânge, a striga, a tipa = rag (i) : drag, gălăgie, a lovi, a provoca, a suferi.

ră: rea, plină de venin, răutate = ra: a lovi, a bate, rană adâncă, a provoca.

răbui: a unge pieile la tăbăcărie, a unge = rabu (i) : a aproviziona, a tine, clică, bandă, vas, a aluneca, a întinde.

răpi: a jefui, a tâlhări, a fura, a duce cu sila pe cineva, a curma viata cuiva = rap (i) : bandă, clică, a înclesta, a strânge, fiare, a pune în fiare, lat, capcană, cursă.

re: rea, rău = re: a goni, a bate, a suferi, a provoca, a sili.

rig: pietriş pentru drumuri = rig: a aduce, a supraveghea, a săpa, a alege, a căuta, a îngriji, a păzi, a trage, a sparge.

râcă: ciudă, răutate, duşmănie = râc (a), rig (a) : a smulge a supraveghea, a pândi, a trage, a înhăţa, a rupe, a sfâşia.

râi: boală de piele, râie = ri (i) : a provoca, a suferi, a pipăi, a curăţa, a îngriji.

râma: acţiunea porcului de a răscoli pământul cu râtul mai ales în culturile agricole, a scormoni = rim (a) : viteză, iuţeală, inamic, a distruge, rău, necaz.

râp: jeg, murdărie, lip = rip, rib: a mirosi urât, a duhni cumplit, a merge afară.

râpă: prăpastie, abis, văgăună = râpa, rib-ba: enorm, foarte mare, imens, adânc.

roi: familie de albine, pui de căprioară, a pleca = roi, ru (i) : a se duce, formă, a se pregăti, buduroi, a îndruma, a trimite la.

rugă: implorare, rugăminte, rugăciune, cerere = rug (a) : a protesta, a sta fată în fată, a înfrunta, a primi, a accepta.

sabar: pârâu în comuna Jilava = sa-bar: peste mare, peste gras.

saca: butoaie cu care se transporta apa de băut = saca, sag (a) : a împinge, loc, parte, a mulţumi, plăcere,

tânăr puternic.

sacară: plantă graminee, boabele se folosesc în alimentaţie înlocuind grâul = sacar-ra: plantă, a aduna la grămadă.

saha: braţ vechi al Dunării sau gârlă veche în Delta Dunării, izolat la ambele capete prin împotmolire unde există peste din abundentă = sa-har: aluviuni, a se înnămoli, sedimente, nămol, a acoperi cu pământ, a bloca.

salasu: locuinţă modestă, loc de adăpost sau de culcare, locaş de cult, loc unde îşi închid ciobanii oile noaptea, cătun = salasu, sa-la-su: milostiv, îndurător, generos, cioban, ciobănită, colibă, cocioabă.

salită: melc = sa-li: un fel de liră, a potrivi bine măsura.

sam: tiv făcut în poalele hainelor prea lungi = sam: a evalua, a aprecia, a cumpăra, a vinde, a păcăli.

samă: recensământ care se făcea de către domnie în Tările Române pentru fixarea birului, dare în bani care îngloba toate obligaţiile financiare ale birnicilor = sam (a) : a plăti cu echivalent, a evalua, a aprecia, a păcăli, a cumpăra, a vinde.

sama: moarte prin spânzurare, sinucidere = saman: moarte prin spânzurare, şireang, funie, a tine legat.

samana: reluarea unui ciclu agricol prin punerea seminţelor sub brazdă = sa-ma-na: a începe un nou ciclu agricol, grâu bolnav sau ajuns la maturitate când se îngălbenesc frunzele.

samăn: la fel cu, asemănător = saman: a fi ˟împerecheat cu, a uni doi tineri prin căsătorie, a înjuga boii, a se potrivi cu.

samăn: a semăna, a pune seminţe sub brazdă = saman: jug, funie, a înjuga boii, legătură, a duce de funie, sir, şirag.

samsar: mijlocitor în afaceri negustoreşti, misit = sang-sar: a jumuli de bani pe un client, a bărbieri de avere o persoană.

sana: a vindeca, a însănătoşi = sang: a preveni, a înfrunta, sănătate, a ajuta.

sapan: parâmele cu care sunt încărcare mărfurile sau descărcate de pe o navă = sa-par: un tip de năvod, a umple, a lungi.

sar: vas de bucătărie = sar: legume, a intra, a începe, parcelă pentru grădină egală cu 36 m^2. Prăjina noastră de 33,5 m^2).

sar: mişcarea care o face omul prin păşire şi care implică toate acţiunile de deplasare a corpului uman, sare de pe un picior pe altul, trecerea peste o barieră, un bolovan sau alt obstacol fizic, efortul de a merge cu picioarele legate unul lângă altul, mersul prin săltare a unor păsări = sar: a mâna, a sili, a sări, a bate, a vâna, a urmări, a alunga, a merge, a scrie.

sarca: culoare naturală folosită odinioară de pictori pentru redarea carnaţiei, culoare roşu aprins = sar-ca: o legumă roşie.

satara: amendă în bani sau în vite pentru răscumpărarea omuciderii, adulterului sau tâlhăriei, belea, pacoste, năpastă = sataran: spiritul răului în religia emeş moştenit de noi prin Satana.

sazan: crap = sa-zi-a: a trage cu năvodul.

sădi: a planta butaşi, a pune seminţe în pământ pentru un răsad, a aprecia corect timpul optim când trebuie făcută plantarea sau sădirea = sa-di: a evalua, a aprecia.

săgar: ostaş, luptător, agresor = sa-gaz: tâlhar la drumul mare, jefuitor, lotru.

sămui: a lua sau a da în primire, a tine socoteală = sam (u) : a aprecia, a plăti în echivalent, a cumpăra, a vinde, a păcăli.

sări: a batjocori = sar (i) : a strica, a hăitui, a alunga, a cere iertare, a urmări.

seci: loc defrişat în pădure folosit ca păşune sau ogor = sici, sig (i) : a reteza jos, a duce, a netezi, a cultiva o grădină.

seir: privelişte = seer, se-er: a străluci, a lumina, a radia, simpatic, drag.

semui: a lua sau a da în primire = simu (i) : a da, a

dărui, a transmite, a prezenta.

separ: a despărţi, a delimita, a îndepărta, a scoate din = sipar: un fel de năvod.

şi: a fi = şi: a coloniza, a stabili, a căsători, a aranja, a ordona, a deveni liniştit.

sibir: ţesătură de bumbac groasă scămoşată pe una sau pe ambele fete din care se fac haine ţărăneşti pentru anotimpul rece, otel = sibir: cioban care a ajuns cu turma la destinaţie, persoana care însoţeşte regele şi duce sceptrul, încovoiat.

sicar: ucigaş plătit = sicncar, sig-ngar: atac, a bate, a distruge, a răpune singur.

sii: a se sfii = şi (i) : a se mulţumi, a compensa, slab, firav, onest, trăsătură a fetei, a rămâne, a fi cinstit, a fi strâmtorat.

sila: a necăji, a urmări, cărare, drum, cale = sila: a hărţui, a necăji, a constrânge, a urmări, cărare, potecă, drum, cale.

sin: şopron pentru fân sau unelte agricole de gospodărie = sin: a întinde, a strecura, a forţa, a transpira, a pătrunde prin.

singir: lanţ cu un inel la capăt, în care se prindea gâtul robilor ce urmau să fie expuşi în public ca pedeapsă infamantă = si-ngar: a o lua la fugă, a dispreţui.

sir: fir, şnur, aţă = sir: a toarce, a răsuci, a roti, a împleti, a înfăşura.

sisi: zălud, năuc, violent, apucat = sisi: a mâna, a obosi, a bate, a biciui.

sângi: elementul vital în corpul uman care menţine viata, lichid de culoare roşie care transportă în tot corpul oxigenul şi elementele nutritive printr-un sistem special de tuburi de diferite dimensiuni numite vene şi artere. Distrugerea acestora cauzează ieşirea sângelui din organism şi poate duce la moarte = sangi, sang-gi: a răsturna, a rostogoli, a închide, a strânge, a apropia, a termina, a sfârşi, a încheia.

socot: socoteală, calculare, chibzuinţă, judecată, plan, intenţie = socot, sucud: a măsura, a parcurge, a

împărţi, a cântări, a repartiza, a străluci, a radia de bucurie.

soh: acţiunea premergătoare ţesutului când se face nevedirea, adică formarea modelului de pe ţesătură. Cu această ocazie se trec firele de urzeală prin spată, câte două în fiecare dinte = soh: a înlocui, a deplasa, a alege, grijuliu, confuzie, dezordine, rădăcină, sprijin, a ridica, a alege, a înceta.

soi: neam, clan, o anumită educaţie = soi, su (i) : persoană, mulţime, a reprezenta, a deveni, a creste, a se răzbuna.

somon: pâine de calitate inferioară, turtă mică, colac = somon, sumun: ceva de proastă calitate, a distruge, bătrân, vechi.

sona: a se sminti, a căuta ceartă, arţăgos, fioros = sun (a) : sfadă, a se certa, discordie, neînţelegere, a domina, a stăpâni.

sopă: bâtă scurtă şi groasă, la un capăt cu măciulie de fier = sopa, su-ub (a) : cioban, îngrijitor, a duce la păscut, a păzi.

suc: cuvânt cu care se cheamă miei = suc, sug: a alăpta un copil, a suge, a aşeza, a pune, a aduce fără forţă, a veni încet.

sucăli: a răsuci, a se învârti în loc, a cicăli, a cere socoteală = sucal: mesager, curier, trimis, reprezentant al fiscului.

sud: judecată, logică = sud: a fi retras, durabil, trainic, a întinde, a lărgi, a bucura, a înveseli, a fi ˟încântat, a prevedea.

sudal: ucenic, calfă = sudal: samar, boccea, persoană care duce samarul.

sudui: a înjura, a insulta, a certa, a dojeni, a mustra = sudu (i) : a bate, a lovi puternic, a închide în ţarc, a învinge, a zdrobi.

sugu: expresie cu care se cheamă mieii pentru a fi alăptaţi la oaie = su-au: alăptare, piele iritată, a mânca, a bea.

suha: a înfuria, a întărâta = suh (a) : revoltă,

dezordine, confuzie, atent, a deplasa, a transfera, a deveni confuz, a alege.

sul: forma pe care o iau boabele care sunt turnate pe vânt, de la nivelul umărului sau al capului = sul: a treiera, a vântura cereale, a turna jos, grămadă de grâu.

sun: a suna ceasul, a muri = sun: bătrân, a se prăpădi, a se ofili, a putrezi.

sur: animale care au părul de culoarea cenuşie, om cu părul sau barba argintie sau încărunţită = sur: a avea părul şi barba de culoare argintiu-închis.

surag: vas pentru lichide = su-rag: mare, cuprinzător, burduf, a se umple.

Surupac: Maria, interpretă de folclor din Sadova – Suceava = Surupak: unul din centrele civilizaţiei emeş.

şar: vopsele, culori, animale pestriţe sau bălţate = şar: a amesteca, a scoate la păscut, a tăia, a ucide, a fi mulţi, numeros.

şaran: crap mic, ciortan, tipar, peste mare de baltă = şaran: a musca, a înţepa, a vâna sau a urmări pe lumină.

şer: cer, bolta cerească, a străluci, a radia = şer: strălucitor, luminos, a străluci, a lumina, a radia, lumina zilei, lumină.

şercane: balauri ce ar purta norii şi ar aduce grindina = şe-er-ca-an-e: a acoperi cu, a străluci, a lega, a fi obligat, a uimi.

şez: ocol pentru vite folosit în timpul verii, zăcătoare = şez, ses: a cunoaşte, a şterge, a se unge, a tipa, a înjura, a freca.

şiba: termen care dă comanda ca butucul să fie târât cu ajutorul ţapinelor = şeba: a coborî, a stăvili, a controla, a dirija.

şica: strigătul cu care se cheamă oile = şica: a chema, a striga, a căuta.

şicari: a se supăra, a se necăji pe cineva, a purta pică = şica-ri: spartul oalelor, a căuta ceartă.

şidă: haină ţărănească pentru femei = şida: curat, bine făcut, legătură, măsură, a fixa, a considera,

îndemânatic.

şide: şede = şidi: a aşeza, a se aşeza pe, a aranja, a pune, a numeri, zidar.

şilica: cuvânt cu care se cheamă ratele = şilica, şilig (a) : a scoate din apă, a opri, a retine, a pune deoparte, a stăpâni.

şing: lemne pentru foc, stivă de lemne, unitate de măsură = şeng: căldură, foc, a se încălzi, bucătar, a se mânia.

şirincă: fâsie îngustă de pământ arabil, dungă, linie = şirancă; şir-anga: hotar, a măsura afară, a striga, a atenţiona.

şir: a pune una după alta, a lega una după alta = şir: a lega, a fi obligat, a cânta.

şirin: trunchi de brad lung şi subţire, băţ gros = şerin: partea din lemn a războiului de ţesut.

şis: strigăt cu care se alungă sau se cheamă caprele = şes: a striga, a tipa, a cunoaşte, a freca, a şterge, a roade.

şodi: persoană veselă pusă pe glume = şodi, şude: a aclama pe cineva, a întâmpina cu urări, a striga, veselie, a chema.

şogor: rudă prin alianţă, termen de adresare între prieteni = şogor, şu-gur: legătură, a ascunde, ceată mijlocie, încântare.

şoni: a face pe cineva să devină şchiop, rănindu-l = şoni, şun (i) : soartă, a se sparge, a distruge, a rupe, a blestema, a înjura.

şos: bârnă, grindă, proptea de lemn, stâlp, scândură groasă folosită în construcţii = şos, sus: a doborî un copac, a tăia departe, a răsturna, a potrivi, a pune, a împărţi, legătură, mână, putere, a verifica, a înfige, a înţepeni, a arăta, a întinde.

şti: capacitatea omului de a acumula, a prelucra şi a transmite informaţii cu ajutorul creierului = şiti: a număra, a măsura, a socoti, a considera, a calcula, a memoriza, a recita.

şuba: haina de lână a ciobanului în care primăvara

pune mieii mai slabi pentru a-i proteja de frig, haină din ţesătură groasă purtată peste îmbrăcăminte şi lungă până la călcâie = şuba: cioban, păcurar, îngrijitor, păşune, a duce la păscut, a păzi.

şuba: a târî butucii cu ajutorul ţapinelor = şu-ba: a arunca cu îndemânare, a da o mână de ajutor, a trage, a dezlega.

şubar: croitorul care face şube = şubar: a trage, a aranja, a jupui, a rade, a tăia, a croi, a tivi, a îmbrăca, a străluci, curat.

şuc: unitate de măsură egală cu un picior = şug: a transfera, a deplasa, a măsura, a repartiza un teren, a merge, a înlocui.

şugar: zvelt, vite cu coarne date înapoi, vârful biciului = şu-ngar: a munci cu sârg, a fi ˟încântâtor, a fi prevăzător.

şugu: strigăt cu care se cheamă caprele = şugu: a chema, a avea grijă, a striga.

şuh: un fel de compas folosit în construcţii = şuh: a încercui cu ziduri, a construi, a înălţa, a pune temelia unei construcţii.

şuhan: hot, sef de hoţi = şuha (n) : tâlhar, hot, lotru, pungaş.

şum: spuma de pe laptele muls proaspăt, rachiu slab = sum: a vedea, a avea grijă de, a da, a arăta, a pricepe.

şupă: escortă de soldaţi, lovitură, putere = şupa, şuba: arogant, îndemânatic, puternic, a duce, a păzi, a bate.

şupuri: a se furişa, a se ascunde = şupuri, şubur (i) : a observa, a se furişa, a dispărea, a se strecura, persoană dependentă.

şur: zgomotul produs de scurgerea apei = şur: a ploua, a se scurge, a picura.

sus: zgomot puternic, a omorî, a distruge = sus: a distruge, a ruina, a răsturna, a împrăştia pe jos, a tăia departe.

Susu: nume de familie din Sadova – Suceava = susu: puternic, a răsturna.

susur: zgomotul făcut de apele curgătoare sau frunzele mişcate uşor de vânt = susur: a ploua liniştit şi timp îndelungat, sunetul scos de grătarul încins.

ta: formă arhaică pentru cuvântul tată = ta: fire, a conduce, a sprijini, autoritate, a tine trează mintea, a sfătui, a semăna.

tac: a întrerupe o discuţie = tac: a renunţa, a părăsi, a abandona, a fi nepăsător, a se despărţi, a opri, putere, autoritate.

tachina: a se preface că nu ştie, că nu recunoaşte = tachim: a face, a înceta vorba, a se preface că nu recunoaşte.

tagă: negare, tăgadă = taga: şmecherie, a sesiza un înţeles, a tine mintea trează, a jigni, autoritate, închisoare, a întemniţa.

tagmă: clan, cin, organizaţie, ceată de prădători = tagme: a pricepe, a avea grijă, seceră cu tăişul ascuţit, a ucide, a tăia.

tah: persoană care scrie repede = tah: a aduna, a înmulţi, a adăuga, a repeta.

tal: porţiune de pământ, parcelă = tal: lărgime, amploare, a lărgi, a lăţi.

taman: tocmai, chiar, mai ales = tanman: credincios, pur, demn de încredere, a deveni îndemânatic, sprinten, generos.

tană: pâclă, ceată = tan (a) : rece, frig, răcoare, calm, a tremura, a răci, a răcori.

tapă: tăietură la capăt de lemn pentru îmbinare cu altul = tapa, tab-ba: parteneri, a se uni, a fi ˟împreună, a strânge, a lega.

tasca: traistă mică din pânză sau piele = tascarin: casetă împletită din nuiele.

tălpi: parte a labei piciorului sau a încălţămintei care se foloseşte la mers, parte componentă a unei sănii care ajută la alunecat, bază, fundaţie = talpi: partea lată a unui lucru, a întinde, a lăti, a lungi, lărgime, a umple cu, a desface.

tăr: persoană care asigură ordinea publică = tar: a executa, a decide, a hotărî, a stabili, a pune capăt la, a se interesa.

teamă: frică, îndoială, suspiciune = te-am (a) : a fi speriat, a înfrunta, a ataca.

temeni: a se pleca în fata cuiva în semn de salut, se ploconi = temen (i) : perimetru, bază, fundaţie, platformă, soclu, tron.

teş: încovoiat, vită cu coarnele crescute înapoi, semn de hotar dintr-un copac tăiat = tes: natură, soi, fel, fiecare cu ele.

tetea: tată, bunic, străbunic, frate mai mare, om în vârstă, unchi = te-te: a se apropia, a se întâlni, a se asemăna.

tiamăt: teamă = Tiamat: spirit al neamului emeş care din haosul absolut a făcut lumea materială şi lumea spirituală.

timar: tăbăcar, cel care tăbăceşte pieile = ti-mar: tolbă din piele pentru săgeţi.

tină: noroi, pământ, lut = tina: tare, solid, durabil, pământ.

tâlhar: hot, lotru, ceată de răufăcători = tâlhar: mulţime, ceată de hoţi, gaşcă.

tâlui: a se întâlni, a nimeri = tila: a se întâlni, a locui, a realiza, a dura, a sta.

tog: proprietate prin comasarea unor terenuri, luminiş în pădure, fânat, adăpost în câmp = tog, tug: proprietate, a lua, a tine, a sti, a procura, a primi, a recunoaşte.

toi: zgomot, ceartă, încăierare, luptă, tărăboi = toi, tu (i) : bătaie, a bate, a tine, a opri, a obţine o victorie, a sparge, a rupe.

tucu: diminutiv pentru tată = tucu: adevărat, bun, a recunoaşte, a procura, a primi, a tine, a şti, a strânge în braţe, a înveli.

tui: tâcnit, cam nebun, sui = tu (i) : slăbiciune, defect, cusur, boală, a fi bolnav.

tun: a pungăşi, a păcăli, a da o lovitură în afaceri =

tun: buzunar, pungă, sac, a băga în buzunar, a fura, a ascunde.

tur: spaţiu delimitat, pachet, legătură, sul = tur: ocol de oi, grajd, staul, a repara, a îndrepta, a micşora.

u: expresie de uluire sau nemulţumire, a plânge, a gâfâi la bătaie = u: expresie de protest, a plânge, a gâfâi la bătaie, luptă.

ua: expresie care exprimă starea de somnolentă = n-a: somn, odihnă, repaus.

uib: orbeşte, la noroc, pe nimereală = ub: cavitate, gaură, groapă acoperită cu frunze, cocioabă, a săpa, a băga în pământ.

ucid: a omorî, a chinui până la moarte = ucid, u-gid: acţiune violentă, luptă, a se dezlănţui, a smulge, a înhăţa, a rupe.

ud: plin de apă, udat de ploaie, lapoviţă, burniţă sau zăpadă, transpirat datorită unui efort fizic deosebit sau expunerii îndelungate la soare = ud: soare, lumină, strălucire, vioi, sprinten, zi, vreme, furtună, ploaie, a se dezlănţui.

udu: a ieşi cu udu, a urina = udu: a evacua, a nu lăsa pic de murdărie, a se însenina, îndemânatic, persoană ruşinoasă.

uh!: strigăt de supărare sau oboseală, duşmănie = uh: a scăpăra, venin, răutate, duşmănie, amărât, chinuit.

uman: cunoaşterea firii omeneşti, apropiat de ce este omenesc = umun: a cunoaşte, deschis pentru ceva important.

unchi: fratele unui dintre părinţi, om bătrân, persoană cu prestanţă = unchin: adunarea satului, adunare populară.

ung: a investi cu o funcţie publică, a pune să conducă = ung: popor, rude, familie, a aduna, a strânge, a fi ˣîmpreună.

ura: strigăt de bucurie = ur-ra: a radia, a străluci, a fi mulţumit.

urdu: expresie cu care se întorc oile când pleacă pe

neaşteptate = urdu: slujitor, subordonat, sclav.

urî: a băga groaza în cineva, a duşmăni = uri: câine, fioros, duşman, a tremura, a înrăi câinii cu sânge, a aţâţa.

ursa: ursoaică = ur-sa: a rage, a mugi, a zbiera, câine mare.

ursan: om voinic, om mare, tare cât un urs, plin de fortă = ur-sang: războinic, erou, om tânăr, întâiul, în frunte.

Urucu: nume de persoană = Uruc: unul din centrele civilizaţiei emes.

usuc: grăsimea care iese pe lâna oilor, împreună cu praful formează o substanţă lipicioasă şi murdară = usuc; usug: murdărie, mizerie, femeie în perioada critică.

us: expresie cu care se alungă păsările = us: a goni, a bate, a fugări, a sili.

usur: zeciuiala morarului pentru grâul măcinat = usur: taxă pentru vânzarea produselor în piaţă.

uz: râu în judetul Bacău = uz: culme, versant, a merge departe, a transporta.

za: împletitură din sârmă care proteja corpul luptătorilor în bătălii = za: a atârna, a legăna, a face zgomot, a face larmă.

zabală: tijă din lemn sau metal pusă în gura calului dintr-o parte în alta şi fixată de hamuri, cu rolul de a-i controla mişcările = zabalam: bucată de lemn din ham.

zaghie: ţesătură ţărănească groasă din lână şi colorată în dungi late negre ce alternează cu dungi roşii sau portocalii, ţesătură din care se făcea îmbrăcămintea puşcăriaşilor şi care i-a dat şi numele = zag-hi-a: impozit oficial, obligaţie legală, încălcarea a acestor obligaţii duce la… zaghie (puscărie).

zar: broască de la uşă = zar: a întoarce, a răsuci, a roti, a lega.

zară: rază de lumină, lumina din depărtare = za-ra: rază de lumină.

zăhăi: a împrăştia, a risipi, a face dezordine = za-ha (i) : dezordine mare, a fugi, a părăsi, a ascunde, a distruge.

zălog: garanţie, chezăşie, obiect dat spre păstrare într-o afacere drept garanţie = zalag: clar, de mică greutate, strălucitor.

zer: produs secundar din lapte după ce se obţine brânza = ze-er: a da drumul la câini, a arunca afară, a aluneca.

zi: perioada dintr-o rotaţie a Pământului în jurul axei sale, în care se vede lumina = zi: lumina zilei, briză, viu, a răsări, a se zări, a se deştepta, a se ridica, a creste, a se înălţa, cer, la înălţime mare, înalt.

zid: construcţie din pământ, chirpici, piatră sau cărămidă cu scopul de a realiza o clădire sau a realiza un mijloc de apărare = zid: a întări, a fortifica, ordin, dreptate, adevăr, legal, neclintit, ferm, justificat.

zise: a spune, a afirma, a zice = zi-se: a vorbi despre măcinat, a vorbi despre calitatea făinii.

zitie: turtă din tărâţă de grâu = ziti, zidi: făină de grâu, masă, a mânca.

zână: personaj feminin fantastic din basme închipuit ca o femeie foarte frumoasă şi foarte bună, cu puteri supranaturale şi cu darul nemuririi = za-na: nălucă, apariţie neaşteptată, păpuşă, origine, sanctuar.

zobi: a sfărâma, a zdrobi, a strivi = zobi, zubi: seceră, a înhăta, a distruge, a trage, a nimici. Neamul emeş folosea seceri făcute dintr-un suport de argilă arsă, lemn sau os cu un canal pe partea interioară unde se fixau cu bitum mici plăcute de cremene care formau partea cu care se tăia.

zoli: a se frământa, a se zbuciuma = zu-li: a râde, a lua în zeflemea.

zor: grabă, începutul zilei, perioada când se fac rugăciunile de dimineaţă = zor, zur: sacrificiu, rugăciune, a oferi, a ruga.

zulum: nedreptate = zulum: a dispreţui, a face de ruşine, a jigni, a batjocori.

zum: sunete scoase din gură pentru a imita o melodie cântată (prin ciupire) la un instrument cu coarde = zum: gură, a perora, a tâşni, a curge în şuvoi.

zur: zgomotul făcut de boabele care sunt turnate într-un vas, zgomotul făcut de apa care curge într-un vas, zgomotul făcut de un mijloc de transport care merge pe un drum denivelat = zur: a zgudui, a se cutremura, a aranja, a duce, a oferi.

zurzur: podoabă, expresie ce se găseşte în dansul căluţului de Anul Nou în nordul Moldovei „hop zurzur căluţii mei” = zur-zur: a se zgudui, a se scutura, a se clătina, albină.

Cuvinte care se găsesc identic sau apropiat în emegi, româna veche şi engleză.

a: interjecţie care exprimă uimire, uluire, nedumerire sau articol = a: interjecţie – vai!; prepoziţie – unde, când, încotro, arată mişcarea, articol – sufix cauzal, [a: uimire, mirare, nedumerire].

aga: conducător, sef militar = aga: coroană, regalitate, faimă, [age: vârstă, a îmbătrâni].

agil: abil, priceput, istet = igi-il: a direcţiona ochii spre, [agile: vioi, sprinten]. ah, ahi: nedumerire, aprobare, confirmare, a încuviinţa o acţiune, a primi o răsplată = ah, ahi: a se grăbi, arogantă, trufie, a fi de partea cuiva, răsplată, [ah!].

altar: locul unde se aduc ofrandele sau se fac sacrificiile într-un cult religios. Neamul emeş avea o religie monoteistă cu An în frunte ca entitate spirituală ce reprezintă veşnicia şi de unde vin toate. Ziguratele erau construcţii atât cu caracter laic dar şi religios, aveau forma unor piramide în trepte iar în vârf exista un altar unde se aduceau ofrandele şi sacrificiile = al-tar: a ciopli cu o unealtă, a îndepărta prin tăiere, a delimita, a finisa, a grava [altar: altar].

am: posesie, existentă = am: a fi, [am: a exista].

an: unitate de măsură a timpului, format din 365 de zile şi cuprinde o rotaţie completă a Pământului în jurul Soarelui. Vechile populaţii percepeau anul ca o veşnică schimbare de două anotimpuri, vara şi iarna determinate

direct de ciclul agrar. Vara începea odată cu perioada muncilor agricole (martie-aprilie) şi se termina când se aduna recolta (septembrie-octombrie), după care venea iarna iar Anul Nou era sărbătorit în luna martie ca o sărbătoare a renaşterii şi reînvierii. Această tradiţie ˇs-a păstrat la români până la începutul secolului XVlll. = an: lumină, cer, rai, An Nou, seminţe, ciorchine, înalt, [an: excelent].

angara: obligaţii impuse în trecut ţăranilor peste cele legiuite, muncă fără plată, corvoadă, belea, greutate, necaz = a-ngar: a acţiona puternic, a persecuta, a rezista, a subjuga, [anger: mânie, violentă].

are: cuvânt care arată posesia unui obiect sau a unei însuşiri de caracter = a-ri: a da naştere, a zămisli, [are: a avea].

argument: suportul unor idei, posibilitatea de a convinge pe cineva, probe în dovedirea unor afirmatii, mijloacele prin care se realizează o demonstraţie = adament: argument, luptă, bătaie, [argument: dovadă, argument].

aria: suprafaţă de teren pregătită special pentru treierat, bătutul fasolelor, depozitarea cerealelor provizoriu pe câmp. Se smulg buruienile, se nivelează terenul de muşuroaie iar pentru bătutul fasolelor se întinde pe arie pânze de dimensiuni mari = a-ri-a: întindere mare, desert, pustiu, district, spaţiu delimitat, ţarea: arie, suprafaţă de teren].

as: exprimă o poftă, o stare de nemulţumire = as: dorinţă, blestem, a pofti, a visa, a dori, a blestema, [as: ca şi, pentru că].

aˇt: cal bun, armăsar = aˇt, ad: a trimite, a plimba afară, chiot, tată, [aˇt: după, la].

ba: a behăi = ba: lână, tunsoare, a scoate sunete, a purta [baa: a behăi].

baba: femeie bătrână, femeie grasă şi fără putere datorită vârstei, care se ocupă cu ghicitul, în familie are grijă de copiii mici = ba-ba: a da, a împărţi, a prezice, caltaboş, terci din malţ încolţit, [babe: copil mic].

bag: acţiunea prin care un obiect sau fiinţă se introduce într-un spaţiu închis = bag: cuşcă, a închide în cuşcă [bag: a vârî, sac, pungă, a şterpeli, tolbă, a aduna, a se umfla].

bal: scandal, tărăboi, balamuc, mulţime, agitaţie = bal: a săpa un canal, a canaliza, mulţime, [ball: mulţime, zgomot].

ban: mare dregător în Muntenia, conducător al Olteniei care răspundea numai în fata domnului şi avea drept de judecată = ban, (ba-na) : măsură adevărată, înclinare a capului, a se pleca, [ban: a interzice, a se pleca].

banda: grup de persoane care au scopuri comune sau pun la cale acţiuni comune, în realizarea celor propuse se sprijină reciproc = banda: sprijin, suport, a sprijini, a susţine, impetuos, fioros, pătimaş, [band: grup, ceată, echipă].

bara: obstacol din lemn sau din metal care se pune pentru a opri accesul pe un drum, blocarea unei căi de acces, obstacol natural care limitează orizontul = bara: a întinde, a desfăşura, a dispărea dincolo, a fi lungit, [bar: bară, barieră].

barbar: persoană violentă care distruge totul în cale, denumire dată de greci persoanelor străine de limba şi tradiţiile lor = bar-bar: a se dezlănţui, a zdrobi, a lua cu asalt, străin, iscoditor [barbarian: violent, sălbatic].

barim: cel puţin, limită inferioară a unor reguli sau interese care condiţionează începerea unei acţiuni = bar-rim: tinut uscat, sterp, secetos, lipsit de resurse. [barium: mare, întins].

bariu: mare, mult, arătos = ba-ru: a întinde, a lărgi, arogantă [barium: bariu].

bat: a lovi, a pedepsi = bat, bad: a se urca pe, suferinţă, încercare grea, dificultate, fortăreaţă, [bat: a lovi cu bastonul].

bază: partea de jos a unei construcţii care se află în pământ şi se realizează din materiale mai putin finisate, locul de pornire a unei acţiuni, omul simplu dintr-o

societare ierarhizată = ba-za: persoană fără valoare socială, [bases: bază].

be: sunetul scos de oi când se rătăcesc sau le este foame ori sete, a behăi = be: miros urât, a zbiera, a căuta, [baa: a behăi].

be: a îndemna pe cineva să bea, a trage la măsea = be: a curge, a fi generos, a striga, îngânfare, a se afuma, a şterge, [be: a comunica, a bea].

beli: a jupui, a bate cu năduf = bel, bil: a vâna, a da ghionti, a arde, săpunează, a se încălzi, [belie: a defăima, a înjura].

bes: vânturi, gaze la stomac şi intestine = bes, pes: a lărgi, pântece, măruntaie, necazuri, [beshrew: a blestema].

bâze: muşte, albine = biz (e) : a striga, a tipa, a alunga afară, [buzz: bâzâit, zumzăit, a bâzâi, a se afla în treabă].

boş: testicul = bos, pus: durere, mic, motive grave, [bosh: prostii, necazuri].

buba: umflătură cu puroi care apare în urma unei infecţii, iritaţie a pielii = bu-bu: puroi, bubos, a băga în foc, a arde, a apare, [buble: a face băşici].

buci: cur, a bate la buci – a primi bătaie, a lua la buci – a rămâne însărcinată = buci, pus: tare, a supăra, a mâhni, durere, îngust, suferinţă, durerile facerii, [buck: ţap, mascul, a se înfierbânta].

buluc: năvală mare, grămadă, droaie, toţi deodată, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = buluc, bulug: a se năpusti, a da buzna, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, musculos [bullock: bou].

bun: satisfacţie, reuşită, a se confirma o stare de fapt = bun: luminat, uşor, deschis, suplu, rar, [bun: coc].

buş: trântă, lovitură, a culca la pământ, a bate = bus, pus: durere, suferinţă, voinic, tare, [bush: tufă].

campa: a întinde corturile, a tăbărî = canpa, ganba: piată, loc de vânzare, mulţime, a evalua, [camp: tabără].

cana: vas mic pentru băut lichide = cana: a tulbura, a agita, atent, [can: cană].

canon: chin, necaz, supărare mare, jale, constrângere = canon, canun: urlet, strigăt puternic, [canon: muncă, regulă].

cap: extremitatea superioară a corpului omenesc sau cea anterioară a animalelor unde se află creierul, principalele organe de simt şi gura, început, în fată = cap, cab: a fi atent la concentrarea gândurilor, a creste atenţia, (figurativ) locul unde se măsoară şi se cântăreşte totul, [cap: capac, vârf, culme].

car: mijloc de transport cu două sau patru roti folosit atât pentru deplasări cât şi în lupte = car: a sosi la, a trimite, a mâna, a călători, a transporta, [car: car].

cara: a transporta, a duce, a primi, a trimite, a da, a mâna, a călători în afară, a face = car: chei, port, a primi, a trimite, a da, a mâna, a călători în afară, a face, a transporta, a scoate la păşunat, a jefui, a scăpa, a ieşi, a evada, [carat: cărat].

caz: sanşă, ocazie, apariţie = caz, gaz: posibilitate, şansă, a se ivi, a apărea, a se înghesui, a se certa pentru, [case: caz].

căpăra: a zgârâia, a fierbe, a se înfuria, a scânteia = capari, gaba-ri: a se confrunta, [caper: poznă, a se zbengui].

cer: a face o solicitare, a obliga la o decizie = cer, ser: a decide, a fi obligat, [cheer: a consola, a ajuta].

cică: chipurile, vorba vine!, cam aşa = de, gig: a fi abătut, a părăsi, a respinge, ignorant, întunecat, [check: mic, esec].

cin: clasă, tagmă, breaslă, dregătorie = cen, sen: ceartă, dispută, luptă, gâlceavă, tărăboi, [kin: înrudit].

cioc: gest făcut la petreceri prin atingerea paharelor sau a cănilor după care se bea continutul şi are semnificaţia de noroc, belşug; gura păsărilor = cioc, sug: hrană, alimente, provizii, portie de hrană, [chuck: cioconit, mâncare].

cip: cântecul păsărilor zburătoare care îşi invită partenerul la dans = cip, gib: a dansa, a se îndoi, gratie [chirp: a ciripi].

cir: terci subţire din mămăligă, turtă din făină de grâu şi apă coaptă pe plită = cir, sir: a curge, a amesteca, a scufunda în apă, foc, [cheer: mâncare].

ciri: suflet, fire = ciri, giri: curat, a scoate la iveală, a admite, a închide gura cuiva, [cheer: stare sufletească, aclamaţie].

ciur: dispozitiv prin care se cerne = ciur, sur: lut pentru tăbliţe care era dat prin ciur şi apoi modelat pentru scris, [churn: a agita, a frământa].

cât: a alunga mâţa şi semnifică „du-te la şoareci – chit” = cât, gid: a trage, a prinde, a strânge, a înhăta, [cats: pisică]. chendelă: lăuză, femeie care a născut un copil viu şi sănătos aducând bucurie familiei şi comunităţii din care face parte = chi-enedi: bucurând pământul, dansând, [kind: amabil, specific, rasă, neam].

chenead: closet, privată, umblătoare = chi-enedi: bucurând pământul, miscând [kennel: cocioabă, bordei].

chilă: partea de jos a navei aflată sub apă pe care se fixează lateralele = chi-la: a observa, a fi atent la, a potrivi, a îndrepta, a lua în seamă. [keel: a răsturna, partea unui nave care stă în apă, a arunca pe spate].

chila: măsură pentru volum egală cu l litru = chi-la: măsură pentru lichide egală cu 1,2 litri [kilo: kilogram].

chiler: încăpere mică şi retrasă, loc de taină, spatiu foarte mic într-un perete, firidă = chilim: grup de animale mici şi fricoase, mamifer foarte mic [killer: ucigaş plătit, cel care te omoară pe la spate].

chili: a ascuţi, a pregăti o unealtă pentru tăiat, a pili = chili: în totalitate, a roade cu pricepere [kill: a pregăti pentru tăiat].

chin: muncă istovitoare = chin: muncă, timp de lucru, a pune la muncă, a se crispa, muncă istovitoare, [kine: a intimida].

chindie: timp al zilei către apusul soarelui, masă luată de lucrători la câmp pe la orele patru după amiază, concert de seară dat de muzica domnească, instrumente muzicale asemănătoare cu toba mare, dans tărănesc asemănător cu sârba = chi-enedi: bucurând pământul,

dansând, veselind, [kind: specific, propriu, natură].

chingi: bucăţi de lemn care se pun pentru a întări o structură de lemn, fâsii de pânză sau piele din hamul cailor, prinsă de hloabe şi folosită pentru protecţia abdomenului la cai, fâşie de pânză sau piele folosită pentru fixarea şeii, cingătoare de pânză groasă folosită pentru protecţia abdomenului la femeile însărcinate sau la oamenii care fac efort fizic deosebit", a tine închingi" – a constrânge, a controla", a lăsa din chingi" – a lăsa liber", a-l tine chingile" – a fi sau a se simţi în putere, a fi ˇîn stare = chi-en-gi: denumirea emegi a teritoriului dintre Tigru, Eufrat şi Golful Persic [king: rege, a conduce, a robi].

chip: stare de nelinişte, obrăznicie, scandal, gălăgie = chip, chib: a lega, a potoli, a linişti, a tine în frâu, a domoli [keep: a păstra, a retine, a înşfăca, a tine în captivitate].

chit: suman negru sau alb, tundră, a achita integral o datorie, a compensa o datorie = chit, chid: a aranja, a pregăti, a se strâmba, a merge, a nimeri, a câştiga, a retrage, a şterge, a deposeda, a da, a dezvălui, [kid: a păcăli, a glumi].

chiti: a ochi, a trage la tintă, a pune la cale ceva, a aprecia, a tine socoteală = chi-ti: loc delimitat, rânduială, ordine obligatorie, a tinti [kitty: a aduna, a încărca, economii, a bate ţăruşi, a copleşi cu beneficii].

codi: a se frăsui, a-si da importantă, a vorbi mult şi tare = codi, gu-di: a face zgomot, a vorbi tare, [cuddy: prost, nătâng].

cop: fund de cos sau de pălărie, urcior, cană de un litru, cofă, conţinutul unei căni, măsură de capacitate de aproape un litru = cop, cub: cos din trestie sau răchită, împletitor de coşuri sau rogojini, [cop: a prinde, a înhăţa].

cucu: pasăre de culoare cenuşiu-închis care depune ouăle în alte cuiburi iar puii sunt crescuţi de aceşti părinţi adoptivi, persoană singură care nu comunică ţu nimeni şi preferă singurătatea „singur cuc" = cucu: întuneric, umbră, culoare închisă, loc întunecos, [cuckoo: cuc].

cupă: vas pentru băut vin, vas de lemn scobit, folosit

de ciobani la stână pentru apă, lapte, caş, cofă cu care se ia mălaiul, unitate de măsură pentru lichide, cofă, oca, vasul cu care se ia vama la moară = cupa, gub (a) : a opri, a pregăti din timp, a servi, a ajuta, a împlini, a pune deoparte, a curăţa, [cup: cupă, cană].

cur: fund, şezut, buci, anus, organ sexual feminin = cur: a atinge, a se ridica, intrare, ieşire, a intra, a elibera, a uimi, a fermeca, a da la spinare, des, stufos, proeminent, mare, [cur: mitocan].

cut: cal şchiop de un picior = cut, cud: a tăia, a răni, a blestema [cut: tăietură].

dagă: pumnal cu lama scurtă şi groasă, în trei muchii, cu vârf ascuţit, cu întrebuinţare şi semnificaţie religioasă şi socială = da-ga: asociaţie, organizaţie, cameră, casă, grup conducător, drum, a se aduna, [dagger: pumnal].

dală: placă din piatră sau ceramică folosită pentru pardoseli. Neamul emeş, pentru că nu avea piatră suficientă a inventat cuiele din ceramică arsă şi smăltuită. Aceste cuie se fixau atât pe zidurile exterioare şi interioare cât şi pe podea realizând suprafeţe netede, rezistente şi policrome = dala: ac, daltă, a găuri, a pătrunde [dale: vale, suprafaţă netedă].

dam: sură mică, grajd primitiv, bordei, adăpostul unei familii sărace, acoperişul capului pentru soţ şi soţie = dam: sot şi sotie, cei care îşi duc viata împreună şi vor lăsa în urma lor urmaşi [dam: femelă, femeie].

dar: obiect care se dă unei persoane ca recunoştinţă şi respect, parte dintr-un întreg care se dă cu titlu gratuit, ofrande, jertfe, pomeni, realizări de excepţie în concepţia creştină, a împărţi, a distribui, a rupe, a fragmenta = dar: a împărţi, a rupe, a tăia, a culege, sticlă mică, pahar mic [dare: a îndrăzni].

dări: obligaţii către stat, domnitor sau boier, biruri = da-ri: a achita dintr-o obligaţie, a apăra [dare: a înfrunta, a provoca].

deduc: reţin, judec = di-duc, di-dug: a judeca, a deduce, [deduce: a deduce].

dig: construcţie pe lungimea malului unui râu cu

scopul de a feri de inundaţii sau de-a curmezişul cu scopul de a crea o acumulare de apă. Executată din pământ şi întărită pe partea apei cu faşine de nuiele sau cu plante care trăiesc în mediu umed = dig: a fi umed, domol, care poate fi exploatat [dig: săpare, a lucra cu sapa, a înfige].

doli: a ocoli, a curge lin = doli, dul (i) : movilă, dâmb, morman, a se ascunde, a se adăposti, a se apăra, [dole: destin].

dop: obiectul care astupă o gură = dop, dub: a introduce tăbliţa într-un recipient, a umple, a păstra, [dope: a acoperi cu.

dosi: a ascunde, a acoperi, a feri vederii = dosu, dusu: coşurile folosite la curăţirea canalelor şi purtate pe cobiliţă pe care lucrătorul nu le vede simultan, [doss: pat, a dormi într-un azil].

dubi: a tăbăci, a argăsi, (despre în şi cânepă) a se muia, a se topi, a se destrăma = dub (i) : recipient mare, a umple, a păstra, a amesteca, a vopsi, a aşeza [dub: a unge pielea cu grăsime sau cu răbuială, a păcăli].

dulu: a dezlega, a da drumul = dul (u) : a aduna, a spune, a se supune, adăpost [dull: slab, plăpând, durere].

dup: mers foarte apăsat, a alerga cu paşi grei, a dupăi = dup, dub: a lovi cu piciorul, a hurui, [dup: găgăuţă, a prosti].

egal: stare de echilibru, raporturi de reciprocitate perfectă, relaţii sociale bazate pe principii recunoscute şi acceptate de toţi membrii comunităţii. La neamul emeş, judecarea pricinilor se făcea la templu care avea atât un caracter religios (loc pentru ceremonii religioase) cât şi un caracter laic (aici se judecau litigiile dintre membrii comunităţii respective şi tot aici se făceau rezerve de produse alimentare pentru perioade de criză). Ţăranii din Moldova istorică au în casele lor o cameră cu destinaţie specială numită „casa mare” „, odaia mare”, unde se tine zestrea, icoanele de preţ, lucrurile de valoare şi se sărbătoresc evenimente deosebite. Aici toţi când se aşează trebuie să respecte rânduiala impusă de gazdă în desfăşurarea evenimentului = e-gal: templu, palat, [egal:

zău!, pe legea mea!].

gad: pureci, păduchi = gada: rufărie, lenjerie de corp de în sau de cânepă, [gad: a hoinări prin, a umbla aiurea].

gagă: termen respectuos pentru femeia care te ocroteşte = gag (a) : a da sau a cârpi cuiva o palmă, [gag: a constrânge la tăcere, a-i pune căluş].

gaj: garanţie = gaj, gaz: posibilitate, a se certa pentru, a anula, [gaj: gaj].

gat: zăgaz din piatră făcut de-a curmezişul unei ape curgătoare pentru a prinde peste = gata, gada: a termina o ţesătură, plasă, a prinde, a păzi, [gate: poartă].

găman: mâncăcios, găucios, lacom = gamun: grăunte de chimen, a aduna mâncare [gammon: suncă, a afuma slănină, a trage pe sfoară].

ger: frig puternic, scăderea temperaturii până la îngheţarea apei şi distrugerea vegetaţiei = ger, gir: a alerga, a fugi, a se grăbi, a aluneca, adăpost, a rezista [gear: îmbrăcăminte, viteză, a se grăbi].

geri: împerecherea porcilor = giri: rât, a mirosi, a face rod, [gir: cuplat, unit].

gig: sul de pânză, val de tesătură = gig: a fi descurajat, nedreptate, [gig: sul de pânză].

gheb: cocoaşă, umflătură, dâmb, înălţime, ridicătură = gheb, gib: a se îndoi, a se îndrepta, a se apleca, a se apăra de, întunecat [gibe: glumă răutăcioasă, a lua în râs, batjocură].

ghidi: interjecţie care exprimă mirarea, ia te uită! = gidi: eclipsă, a se întuneca, a se întrista cerul, [giddy: ameţit, uimit].

grădină: locul din jurul casei de la tară = garadin: a aseza în căi, maldăr, a strânge, a lega [garden: grădină].

gol: spaţiu fără utilitate, teren necultivat, om sărac lipit = gol, gul: a distruge, a face să dispară [gul: a înşela, naiv].

guleai: chef, petrecere = gu-la: larg, mare, a creste, a fi exaltat, a se pleca, a îmbrăţişa, gură, gât [gullet: gât, a da pe gât].

gurgurel: persoană dragă, mai ales când vinul este

stăpân pe minte = gur-gur: recipient de 10 litri pentru vin [gurgle: a murmura, a gânguri].

guturai: secreţie a nasului, răceală = gu-tur: secreţie a nasului, [guttural: cu nasul înfundat, vorbire pe nas].

gut: porumbel = gut, gud: cuib, mulţime, scurt, mic, a sălta, a fâlfâi, a zbura, [gut: a curăţa de, a se curăţa].

hală: furtună, ploaie puternică = ha-la: a spăla, a izvorî, a curge, revărsare, fugă, direcţie, [hale: viguros, puternic].

hap: cacealma, hoţie, a trage pe sfoară = hap, hab: a descoperi necinstea, durere, a hărţui, a bate, [hap: întâmplare, soartă].

haram: afurisit, blestemat, degeaba, venit de pe drum = ha-ra-an: cale, drum, necunoscut [haranque: vehement].

hat: fâşie subţire de pământ nearat care delimitează două proprietăţi = hat, had: precis, delimitat, [hat[h: limită, linie].

hăti: a asmuţi câinii, a zgâltâi pe cineva, a ghionti = hati, had (i) : scandal gălăgie, nevinovat, [hate: a urî, a duşmăni].

hata: belea, pagubă, necaz = hata, hada: a se usca, a seca, nenorocire, belea, [hate: ură, belea, duşmănie].

hi: expresie cu care se alungă sau se opresc câinii din lătrat = hi: a se pregăti, a alunga, a se gudura, [hi: noroc].

hâră: ceartă, neînţelegere, zâzanie = hir (a) : a da naştere, a ceda, a accepta, [hire: plată, a angaja, liber].

hop: obstacol, săritură = hup: atlet, a sări, râpă, adâncitură, a învinge, [hop: săritură].

hop: a ţopăi = hup: acrobat, a sări, a ţopăi la războiul de ţesut, [hop: a sări].

hoţ: cel care fură sau pradă, timpul favorabil al acţiunii este în zori de zi când stăpânii dorm iar dimineaţa au ocazia să constate paguba, cel ce umblă în zori de zi pe căi lăturalnice = hoţ, hud: adăpost, zori de zi [hot: ilegal, de contrabandă].

hudă: casă, locul de unde omul îşi începe ziua = hud (a) : adăpost, vizuină, zori, dimineaţă, [huddle: a se ghemui

unul în altul, mulţime].

hui: a ocărî, a certa, a cicăli = hu (i) : nevrednic, slab, amărât, a rupe, a supăra [hue: strigăt, chiot, strigăt de atac].

hulă: om rău, de nimic, blestem = hu-la: a vorbi de rău, a face necazuri, a înjura, a blestema, a defăima, [hole: cusur].

huş: a fi supărat pe cineva, a alunga nişte păsări = huş: nesăbuit, furios, a fi mânios pe cineva, [hush: a înăbuşi, tăcere].

ie: da, asa e!, desigur!, întocmai! = i-i: a da de, a zări, a lăsa, a trimite [yes: da].

ira: strigăt de supărare când copii fac dezordine, mânie = ira: divinitate emeş a dezordinii, supărare [ire: mânie].

jap: a bate foarte rău, a jăpăi = jap, sab: a rezista la un atac, a opri, a doborî, a sparge afară, [jab: a bate, a lovi].

jar: a pune pe jar, a face scandal = jar, sar: cineva care strică sau îngrijorează, a fugi dincolo, a goni, [jar: a se certa].

jude: demnitar cu atribuţii judecătoreşti şi administrative, stăpân de rumâni, principe, judecător, judeţ, primar, conducător = jude, gu-de: a chema, a judeca, a opri, a se sfătui, a stăpâni, a striga, a porunci, a spune, [judge: a judeca, a aprecia].

jug: dispozitiv la care trag boii la car, instrument de tortură = jug, sug: porţie de hrană, alimente, provizii, [jug: a băga la zdup, închisoare].

jur: jurământ = jur, gur: a cresta, a însemna pe răboj, a protesta, a contrazice, a se pleca, a stăpâni, a înceta, [jur: jurat].

lac: acumulare mare de apă realizată prin îndiguire = lac, lag: a se umfla în dimensiune, a se îngrămădi [lake: lac].

leg: testament = lag: liturghie pentru meditaţie, a se strânge la masă, a împărţi averea, tânăr, a cunoaşte [leg: escroc].

libir: persoană care decide în nume propriu, liber = libir: a duce o anumită viată, a locui, a trece, [liberty: libertate].

lip: jeg, murdărie pe corp, rapăn = lip, lib: a unge cu grăsime, a murdări, [lip: obraznic, nesimţire].

lipi: a pune un strat peste, a unge, a murui, a se apropia de = lipi, lib (i) : a unge, a întinde [lip: a atinge cu buzele, a săruta, a fi aproape].

litie: slujbă ortodoxă pentru binefaceri şi belşug = litim, lidim: a primi, a cere, a accepta, a cuprinde, [litany: litanie].

local: ce aparţine de o anumită localitate, ţinut = local, lugal: stăpân, om cu stare materială bună, rege, [local: de loc].

lugu: a duce cu vorba, a trage pe sfoară, a fi escroc = lu-au: a înşela, a fi escroc, a nu fi corect, [lug: râmă, vierme].

mă: mamă = mă: a se naşte din, a naşte, a ajunge la maturitate, familie [mă: mamă].

madea: temă, pricină, afacere, chestiune = ma-da: domeniu, zonă, pricină, [madden: a supăra, a enerva].

malac: om robust, om mare = malac, ma-lag: apărător, susţinător, om puternic, a lega, a se întări, [male: bărbătesc].

mami: cuvânt de alint pentru mamă, femeie care a născut sau are în creştere copii = mami: divinitate emeş, care a făcut din lut, după chipul ei, şapte bărbaţi şi şapte femei, a suflat viată asupra lor dând naştere neamului omenesc, mit care se găseşte identic în Biblie, [mammy: mamă].

muma: mamă, cea care perpetuează neamul şi comunitatea = mu-mu-a: pe vremea tuturor familiilor (a străbunilor), pe vremea când indivizii aveau cunoştinţă de strămoşul lor comun, [mummy: mamă].

man: nume de persoană = man: partener, asociat, pereche, bogăţie [man: soţ].

mangă: surpătură în mal, prăpastie, drum sub nivelul ogoarelor din jur care poate deveni impracticabil în

perioade ploioase sau când viscoleşte = mangar: încărcătura maximă a unei bărci, [mangy: stare proastă].

masa: obiectul pe care se aşează bucatele pentru a fi mâncate, acţiunea de a mânca = ma-sa: un cos cu alimente, [mash: amestec de malţ cu apă fiartă, terci].

maz: sumă de bani majorând miza iniţială, în plus, acţiune nesăbuită = maaz: exuberant, dans femeiesc [maze: confuzie].

meal: pământ alb, bun de spoit casele = mea-lu: cât de mult, [meal: praf, pudră].

melic: inflamarea glandelor de la gâtul cailor = meli: gât, arzător, fierbinte, beregată, omuşor, faringe. [melee: încăierare].

meritu: faimă, reputaţie = mi-ri-tum: un instrument muzical, [merit: valoare, a merita].

mesi: a sta la masă, a chefui = mes (i) : a dărui ceva, a înzestra, a oferi, a da cu adevărat, [mesh: tocană, terci].

mili: a fi cuprins de milă, a se îndura = mili: voce, a spune, a ruga, a face gălăgie, a străluci, adevărat, [mile: milă].

mină: săpătură subterană de unde se extrag minereuri = mina: belşug, tovarăş, a se asocia cu, a convieţui, [mine: mină].

mizer: sărac, nevoiaş, cu haine murdare sau rupte = me-ze-er-ra: zdrenţe, haine murdare, a murdări [misery: mizerie].

moace: figuri, oameni prosti şi blegi, leneşi, tonţi = moace, mu-a-se: pentru că, deoarece, persoane cunoscute, flecari [mock: batjocură, bătaie de joc].

mod: fel, soi, manifestare, reacţie, trăsătură = mud: ticălos, mişel, a pipăi, a întuneca, a slăbi, umbră " vag, [mode: fel].

mot: smoc, pământuf = mot, mud: a purta, a se înfrumuseţa, a creste, a lăsa să crească barba, a se ivi, [motes: fire de păr].

mu: sunetul pe care în scot vitele când rag = mu: gură, a scoate sunete, a mugi, a gâfâi [moo: a mugi].

muc: secreţie nazală, scurt, mic, prăpădit = muc:

scurt, mic, a scoate la iveală, a şterge, a arunca, [muck: murdărie].

mul: catâr, pornirile nărăvasş al acestuia = mul: scandal, pasiune, [mule: catâr].

mulă: om lipsit de energie, bleg, prost, greoi = mu-la: vechil, om rău, netot, [mull: încurcătură, confuzie].

muma: termen foarte vechi pentru mama, cea care perpetuează neamul şi comunitatea = mu-mu-a: pe vremea tuturor familiilor (a străbunilor), pe vremea când indivizii aveau cunoştinţă de strămoşul lor comun, [mummy: mamă].

mur: perete, zid = mur: a înconjura, a încercui, a păzi, a apăra, a sfărâma, zăbrele, gratii, [mure: a întemniţa].

mut: persoană care nu poate vorbi = mut, mud: a fi speriat, a speria, a îngrozi, a întuneca, [mute: mut]. mutul: personaj din dansul căluşarilor, dans care se face în unele faze în jurul unui băţ = mutul, mudul: stâlp, a pune un băţ, a priponi, a juca, a dansa, [mutual: reciproc].

nas: organul de miros al omului = nas, nus: ou, bot, a ieşi în fată, a instiga, a îndemna, [nose: nas].

naz: moft, capriciu, nărav, suceală = naz, nuz: a ieşi în fată, a instiga [naze: cap, promontoriu].

nilă: milă, a manifesta înţelegere pentru o persoană în suferinţă = ni-la: a micşora umilinţa unei persoane [nil: nimic, zero, fără valoare].

nic: mic = nic, nig: lucru de preţ, a fi important, mic, a păstra cu mare grijă, a preţui, [nic: crestătură în lemn].

ninii: bâzâitul ţânţarilor = nini: a recunoaşte, a supăra, mulţime, [ninny: prost].

nip: lume, mulţime = nip, nib: mulţime, frică, nemulţumire, agitaţie, violentă, [nip: ciupitură, bârfă, agitaţie].

nir: ulei sfinţit cu care se ungea capul domnitorului la încoronare, se făcea semnul crucii pe pereţii casei, sau se ungeau diferite părţi ale corpului aflate în suferinţă = nir: prinţ, a atinge, a da, a se ridica, victorios [near: aproape, lipit de, persoană de încredere].

no!: iacă!, uite!, ia aminte! = no, nu: aspect, a arăta cuiva, [no: fără, niciun].

nod: legătură între două sfori, cioturi, a căuta greşeli cuiva, loc de întâlnire = nod, nud: a aranja, a merge de-a lungul, a fi, a sta ascuns, a minti, a urzi o intrigă, [node: nod].

nosa: cuvânt ce exprimă un îndemn la acţiune; ei!, hai! = nusa: a greşi, a începe o nouă acţiune, a repeta o acţiune, [nose: a se conduce după miros].

nud: gol, fără îmbrăcăminte, dezbrăcat = nud: a se culca împreună cu, a pune jos, a se întinde, a oua, a dormi, [nud: gol].

odiu: ură, scârbă = odu, udu: a zdrobi, a înfige cu putere, a se dezlănţui, [oddly: ciudat, straniu].

odor: miros, mireasmă = odol, udul: văcar, mirosul specific de taurine, [odour: miros neplăcut].

oh: nemulţumire, supărare sau linguşire = oh, uh: a fi iritat, a fi supărat, a scăpăra, a linguşi, venin, răutate, [oh!].

pac: pungă în care se tine tutunul, legătură, pască = pac, pag: a ocroti, refugiu, a pune la adăpost, [pac: balot, legătură].

padi: cuvânt cu care se îndeamnă la mers caii de la căruţă = pad (i) : a încuraja, a conduce, a arăta, chemare, [pad: drum].

paha: diavol = pah (a) : escroc, labă, picior, braţ, stâlp vertical, [pah: phuuu!].

pap: îndemn adresat copiilor mici să mănânce = pap: tată, frate, a încuraja, a îndemna, a îngriji, a tine, [pap: terci].

pat: suport pentru dormit = pat, bad: a fi generos, a apărea, a închiria, perete, zid, a se urca pe, a se căţăra, [pat: a mângâia, a întinde].

păca: a supune, a îmblânzi = paca, pag (a) : cuşcă, colivie, a închide în cuşcă, a ocroti, a apăra [pack: a se aduna, a strânge].

pădăi: a se găti, a curăţa, a vărui = pa-da (i) : o funcţie publică, a arăta arogantă, a conduce spre [pad: a

merge pe jos].

păs: durere sufletească, chin, necaz = păs, pus: durere, suferinţă, a chinui, a supăra, [pass: a depăşi, necaz, a muri, a dispărea].

păsi: a merge încet, a fi sigur de sine = pase: picior, a păsi cu arogantă, [pass: a înainta, a trece, a circula].

păţ: păţanie, păţău = păt, pad: a jura pe, a înjura, a găsi, a dovedi, a cerceta, a dezvălui, [pat[h: a improviza din bucăţi].

pec: brutar, brutărie = pec, pes: palmă, partea din fată a palmei, a lungi, a lărgi, preţios [peck: merinde, mâncare].

pil: bici cu coadă scurtă făcut din curele împletite sau din vână de bou, gârbaci, biciuscă, harapnic, lovitură dată cu acest bici, pisălog = pil: a fi ˟întunecat, confuz, neclar, ascuns, nestiut, mizerabil, a mânji, a defila, [pile: a îngrămădi, a strânge].

pil: leac, remediu, medicament = pil: neclar, ascuns, neştiut, a-si da importantă, [pill: pilulă, hap].

pilă: persoană care face trafic de influentă cu scopul eludării legii = pila: ascuns, neştiut, mârsav, a se murdări, a pângări, a defila [pill: situatie neplăcută].

pilă: minge = pila: rotund, ghem, a se umfla, a creste [pill: minge].

pipi: a urina, a curge în stropi = pi-pi, bi-bi: a picura, a curge, [pipi: a urina].

pis: a urina, a stropi cu urină butuci sau tufişuri = pis: mal, pântece, a presimţi, stâlp, a sprijini, [piss: a urina].

pit: pitigoi, pasăre care îşi face cuibul prin găurire, în trunchiul unui copac = pit, bid: gaură, orificiu, a alege, anus, [pit: gaură în pământ, a ciupi].

plug: unealtă cu care se ară = pulug, bulug: hotar, a se uni cu o pană, margine, a încolţi, a creste, [plough: plug].

pot: a reuşi să facă, a crede că poate face ceva = pot, but: ritm, direcţie, a arăta, a întinde [pot: a culege, a doborî].

puchiri: a face ceva migălos, a migăli = pu-chiri: a iriga livada, a iriga prin şanţ fiecare copac [pucker: a încreţi].

pup: numele unor preparate alimentare făcute din făină de grâu, bucată de prescură, nume generic pentru mai multe plante = pupu, bu-bu: a rupe, a tăia din, a băga în foc, a trage afară, mugur, lăstar, a creste, a da frunza, [pup: căţel].

pup: sărut = pupu, bu-bu: a se aprinde, a provoca, a se înfrumuseţa, [puppy: persoană proastă şi înfumurată].

puş: claie, grămadă de strujeni, efortul de a aduna = pus: bine legat, îngust, aranjat, grămadă, ordonat, [push: sprijin].

rac: crustaceu cu două brate cu foarfece cu care prinde prada = rac, rag: a răni, rană adâncă, a ucide, a trage, [rack: chin].

rac: boală gravă a cailor care se manifestă prin umflături în parte inferioară a picioarelor = rac, rag: a prinde rădăcini, rană adâncă, a provoca, a arde, mers legănat, a strânge, a trage, gâtar, a suferi, [rack: chin, a istovi de puteri].

raci: grătar = raci, rag (i) : a înjunghia, a aţâţa focul, a roti, a trece, a trage, gălăgie, a arde cu flacără, [rack: grătar].

rad: a tăia de la rădăcină, a îndepărta totul = rad: a tăia de la rădăcină un copac, a tăia de la pământ [rude: viguros].

rag: sunetele scoase de vite când se rătăcesc sau sunt bătute, plânset = rag: a lovi, a aduna în turmă, [rage: mânie, a se înfuria].

rai: tărâmul fericirii = ra (i) : a radia, a străluci ca soarele, a vibra de, a uni, a măsura, a împărti, [ray: rază, a radia].

rara: încet, agale, domol, pe îndelete, rar = ra-ra: a netezi, a nivela, [rare: rar].

rapt: a smulge, a cuceri un teritoriu = rap: bandă, clică, fiare, cătuşe, a pune în fiare, a strânge, capcană, [rapt: răpit].

răi: a se înrăi, a slăbi, a tânji = ra (i) : a înjunghia, a răni, a asasina, a se strânge, a suferi, a provoca, a se târî, [raid: asalt].

răpi: a umili, a pune la stâlpul infamiei = rap (i) : a tiui, a tropăi, spiţă, neam, rasă, a pune la stâlpul infamiei, [rape: răpire].

rigă: rege = rig (a) : a se înclina, a vrea, a dori, a supraveghea, a îngriji, a păzi, buzdugan, armă, [rig: ţinută, a găti].

râma: a face rău, a duşmăni = rim: trupă, armată, mulţime, străin, a merge sigur de sine, inamic, a distruge, necaz [rim: a înconjura, a împresura].

râp: o specie de peste, pietrar, fusar = rip, rib: a fi de rang superior, a fi mai bogat, a pleca departe, [rip: a spinteca].

rucă: jalbă = ruca, rug (a) : a repune în drepturi, a restabili ordinea, a reaşeza, a plăti din urmă [ruckus: scandal].

sacu: obiect confecţionat din piele, în, cânepă, lână sau piele în interiorul căruia se pot pune spre păstrare seminţe, boabe, lichide sau bunuri de valoare = sa-cu: braţ, legătură, boccea, mânecă, [sac: sac, pungă].

sadă: vrană la butoi = sa-du: măsură pentru lichide egală cu 24 sila (20,2 litri), [sad: trist, grav].

sagă: miros urât = sag (a) : a sufla, a pătrunde, a strica, [sag: stare de deprimare].

sala: cameră de dimensiuni foarte mari folosită pentru întruniri sau ca depozit = sa-la: a întinde, a culca, a lungi, a desface năvodul, a desface legătura, a desface mănunchiul, a mătura, a lega cu funie, a înnoda, [sale: vânzare].

salut: salvare, fericire, bunăstare = salut, sal-ud: a aduce omagii, a respecta, a sosi la, a se întâlni, fericire, [salute: salut].

sanchi: a se lenevi = sanchi, sang-chi: a mânca alene, loc poziţie, a se mădărî, [sink: a se lăsa la fund].

sapa: a face un şanţ cu sapa, unealtă cu care se prăşeşte sau se fac alte munci agrare = sa-pa: a face un

sant, [sap: a săpa].

satu: prima formă de organizare a unor comunităţi umane sedentare, aşezate în locuri uşor de apărat, vârf de deal, platouri, înălţimi muntoase. Satele erau compuse dintr-un număr mic de case fiind înconjurate cu palisade şi garduri înalte din trunchiuri de copaci, protejate de şanţuri adânci = sa-tu: înălţime, partea de sus, munte, a împărţi, hotar, a mărgini, vârf, origine, teritoriu, loc, sanctuar, dreptate, ordine, [sat: a fi aşezat, a se cocota].

satu: senzaţia de saturare, sătul, abundentă, belşug, stare, lăcomie, îndestulare de produse alimentare = satu; sa-tu: a împărţi, a rupe, bucată, morman, grămadă, [sate: a sătura, a potoli foamea cuiva].

sete: lipsă de apă din pământ provocată de secetă, starea fiziologică a omului când are nevoie de apă = sete, sed (e) : apă rece, răcoare, a se potoli, a se domoli, [set: rece, pregătit din timp].

sic: pământ ce conţine calcar, folosit la zugrăvit = sic, sig: culoarea soarelui când apune, rosu-galben sau auriu, [sick: care are nevoie de reparaţii].

sichis: zgârcit, a se realiza greu, puţin câte puţin = sichil: îndemânatic, sănătos, în putere, natural, [sickly: cu greu].

sigă: substanţă minerală roşie care se găseşte în natură, sub formă de bolovani sau de nisip, cu care ţăranii trag brâele la ferestre şi la case = sig (a) : culoarea soarelui când apune rosu-galben sau roşu, [sight: vedere, a zări].

sâc-sâc, sâg-sâg: a enerva, a înfuria, a dispreţui, a batjocori, gest care se face prin lovirea pumnilor mâinilor pe verticală (de sus în jos) = sic-sic; sig-sig: lovitură repetată, a respinge, a strânge, [sick: abătut, descurajat].

sân: fiu = sin: a da, a ceda, a dărui, a transmite, a prezenta, a se linişti [son: fiu].

sobori: a se strânge pentru a se sfătui = soboru, su-buru: adunătură, eveniment, a dizolva, [sober: cumpătat, calm].

sodal: ucenic, calfă care trebuie să rezolve lucrurile

mărunte = sodal, su-dal: samar, pas, a păsi, a duce, [sodden: necopt].

sol: cel care aduce vesti, stafetă = sol, sul: om tânăr, puternic, îngânfat, a grăbi, a reuşi [sole: talpă a piciorului].

solemn: respect, cinste = solim, su-lim: veneraţie, faimă, [solemn: măreţ].

sudină: flăcău hărăzit ca soţ unei fete pentru căsnicie = su-din: liber ca un fluture, parte a căruţei sau plugului, [sudden: subit, lucru grozav].

sug: a înghiţi un lichid direct din vas sau din glanda ce-l produce = sug: a suge, a alăpta un copil, a dărui, [suck: sugere].

sug: sens figurativ pentru a jefui de bani sau bunuri, a jefui pe cei fără apărare, a bea dintr-un vas până la ultima picătură = sug: a persista, a jefui de îmbrăcăminte, a jefui pe cei fără apărare, a suporta, a suferi, [suck: gogoman, fraier, a suge].

suma: a pune la grămadă, a fi ˇîmpreună = sum (a) : ceapă, foile adunate în jurul miezului, din multe bucăţi, [sum: sumă].

şagă: vorbă, glumă = şag (a) : a asculta, a spune, a fi atent la, curaj, stare sufletească, [shake: a impresiona, a speria].

şaf: hârdău, ciubăr, vas de lemn din care mănâncă porcii = şah: porc domestic, a trăi ca porcii, a făta, [shaft: mâner de vas].

şal: ţesătură pentru femei ce acoperă capul şi spatele = sal: a strânge, a limita, larg, deschis, a persista, [shawl: sal].

şam: ţesătură de în, bumbac sau lână cu desene în relief = sam: a evalua, a vinde, a cumpăra, a plăti cu echivalent, [sham: prefăcut, şmecher].

şaniu: cu şalele moi, pocite = sa-ne-sa: rugăminte fierbinte, implorare, a se întrista, [shank: trup, fluierul piciorului].

şar: sir, dungă, nume dat adânciturii de pe diverse obiecte, şăntuleţ, crestătură, adâncitură, hotar = sar: a săpa, a înfige, a seca, a tăia, lungime, dovadă, a fi mulţi,

[share: parte, a împărţi].

şed: a avea o poziţie stabilă, a se aşeza, a se pune, a se odihni, a fi calm, a se domoli = şed: apă rece, răcoare, a se răcori jos, a se pune, a se odihni, a fi calm, a se potoli, [shade: umbră].

şedă: în subordine, sub supraveghere = şedur: cocon de omidă, a lega cu fire, a dura, locuinţă, a trăi, [shed: sopron].

şef: astupătoare la horn ce se pune pentru a opri căldura după ce ˇs-a stins focul = şeg: a tremura de frig [sheaf: legătură].

şip: sticluţă mică, vas mic în care se păstra leacurile = şip: descântec, a descânta, a lecui, [ship: a trimite mărfuri].

şo: strigăt cu care se asmută câinii = şu: putere, a da peste cap, a distruge, a atâţa, a arăta, a pândi, a porni, [shoo: a speria].

şoc: cantitate de 60 de obiecte de acelaşi fel luate ca un tot = şoc, şug: portie de hrană, hrană, a împărţi, [shock: claie].

şod: ciudat, hazliu, nebun, poznas = şod, sşd: cerere, binecuvântare, a implora, a veseli, [shod: a încălţa, a potcovi].

şona: a schilodi, a nenoroci în bătaie = şona, şu-na: par, pisălog, a zdrobi, a distruge, a pisa, [shon: a se feri de, a fugi].

şonc: schiop = şun: soartă, a distruge, a rupe, înjura, [shun: a evita pe cineva].

şoti: a face pozne, a face sotii = şuti: a face, a prinde, a lua, a înhăţa, a fi prins, [shoot: a da buzna, a da junghiuri].

şuc: izbitură, îmbrâncitură = şucu: a se apăra, a para o lovitură, [shook: izbitură, a clătina].

şucar: supărat, necăjit, revoltat = şucur: a se apăra, a para un argument, [shook: a scutura, a speria, a impresiona].

şum: miros specific greu de suportat = şum: a putrezi, a se prăpădi, a se strica, ceva de proastă calitate,

[shun: a se feri].

şut: deschizătură în acoperişul unei case care permite pătrunderea luminii în pod, aerisirea sau ieşirea fumului, gaură = şu-tu: evadare, a scăpa din, a fugi, [shut: a închide o uşă, a închide în.

şuti: a lua, a prinde, a înhăţa, a captura, a prăda = şu-ti: a lua, a prinde, a înhăţa, a captura [shut: a prinde, a apuca].

taclale: vorbe în vânt, a povesti vrute şi nevrute = tacalal: a începe, a povesti, a deschide, a da spre, [tickle: a linguşi].

tapa: a cresta un copac, a fi liber să tai cum vrei = tapa, dab-ba: om liber de obligaţi [tap: lovitură uşoară].

tel: sârmă aurită din care se face beteala = til: a realiza, adevărat, viată, natură, a dăinui, [tell: a şti, a număra, a deosebi].

to: salut folosit între persoane cunoscute = to. tu: credincios, onest, demn de încredere, [to: la, pentru, după].

tub: cilindru gol pe interior folosit la transportul, păstrarea sau evacuarea unor bunuri sau produse, la aprovizionarea cu apă şi în irigatii = tub: a pătrunde, a aşeza, a lipăi, a săpa, a vârî, a deschide, a inunda, lac, [tube: ţeavă, canal].

tug: unealtă de lustruit piei în tăbăcărie = tug: a fi mânios, a fi supărat, a strânge în brate, a alătura, [tug: a trage, a lustrui].

uni: a strânge laolaltă, a aduna, a fi ˇîmpreună = un (i) : a aduna, a strânge, populaţie, rude, familie, [unite: a uni].

upi: cerealele care cresc fără grăunte, seci = upi, ubi: rod ascuns, mişcare repetată fără rezultat, a sădi rău, [up: sus].

urgie: nenorocire mare care se abate asupra cuiva sau a ceva, dezlănţuire violentă de forte ale naturii, prăpăd, comportare, faptă de om duşmănos, furios, furie, ură = urgu: ferocitate, ţipăt, strigăt, groază, [urge: a sili, a obliga].

uz: folosinţă, a acţiona într-o anumită direcţie = uz: distantă, înălţime, a se întinde, a goni, a lega, [use: întrebuinţare].

zanatic: aiurit, vesel, glumet = za-na-tac, za-na-tag: a lua în mână o păpuşă, a conduce o păpuşă, [zany: bufon, neghiob].

zang: a face zgomot, a lovi puternic un obiect de metal cu ceva, a sparge un vas de lut = zang: a face zgomot, a sparge afară, a zdrobi, a izbi cu violentă, [zany: măscărici].

zel: credinţă, lucru făcut cu temei = zil: a fi fericit, a fi iubit, afecţiune, mângâiere, mulţumire, plăcere, [zeal: ardoare].

Mai sunt câteva sute de cuvinte eme-gi care se găsesc numai în limba engleză. Sunt cuvinte eme-gi comune cu limba franceză sau cu dialectele ei. Există cuvinte eme-gi şi în limba germană dar acestea au o poveste pe care o las pentru viitor.

În lucrarea lui S. N. Kramer – Istoria începe la Sumer – am găsit cuvintele kalaturu, kurgaru, sarbatu, care sunt şi în limba română.

kala-tu-ru = licoarea vieţii, are în română cuvântul călătoru cu sensul de a călători, a pleca la drum lung. În mediul arid din Ki-en-gi şi în orice călătorie lungă, apa este elementul vital al vieţii (kala: provizii, a reface + tu: a aduce, a turna + ru: a face socoteli, a fi egal, bogăţie, butoi).

kurgaru = sămânţa vieţii. În limba română este cuvântul curvaru cu sensul de om destrăbălat care întreţine relaţii sexuale cu oricine, afemeiat.

sarbatu = un soi de salcie, copac cu umbra deasă. Umbra acestui copac era căutată de cei care doreau să se odihnească. În limba română cuvântul sarbatu are sensul de persoană sărbătorită iar petrecerile în mediul rural se făceau vara la umbra unui copac. Tot umbra copacilor era căutată pentru o clipă de odihnă impuse de sărbătorile

religioase ca în expresia „sarbati”! cu sensul figurat – vă odihniţi!, petreceţi!

În dictionarul lui J. A. Halloran am găsit mai multe cuvinte fără explicaţie dar care sunt în limba română.

an-bir [A-SUD] Cuvântul asud are sensul: a transpira, a uda o cămaşă sau corpul cu transpiraţie (a: apă + sud: a stropi, a răspândi, a absorbi, a se întinde).

bibad [UZ. TUR] uztur = uz (us) – tu-ra. În limba română ustura: a arde, a irita, a supăra, durerea unei răni superficiale, iritatia produsă de un aliment iute sau când se sare cu burta pe luciul apei (uz, us: coastă, pantă, a îndura, a chinui + tu: copil, tânăr, a face baie, a lovi + ra: a răni, durere, a rezista, scandal).

dabin [ZI. SOţ În limba română cuvântul zise: a spune, a vorbi, a transmite informaţii, a da de veste (zi: om, gât, suflu, confidente + se: a se înfierbânta, a fi mânios, ardoare).

dir [SI.A] În limba română sia este strigătul cu care se dă unei ambarcaţiuni comanda de mers înapoi (şi: a se clătina, a transporta + a: apă).

durun [DUR. DUR] În limba română durdur: a certa, a batjocori, a căuta nod în papură cuiva, a dispreţui (dur: a locui + dur: a întrerupe respiraţia cuiva).

e-muhaldim [MU] În limba română mu: a mugi, a rage.

enku [ZAG-HI-A] În limba română zaghia: ţesătură groasă din lână colorată în dungi negre alternând cu dungi roşii şi care este purtată ca fustă de femeile de la tară, haină uzată, îmbrăcămintea puşcăriaşilor formată dintr-o ţesătură groasă dungată cu gri şi negru (zag: a lua pe umăr, sănătate, ordine, dreptate + hi: individ + a: a purta, loc, răsplată).

ga-an-zir [ŞE-KA] În limba română ceca: huhurez, bufnită, păsări care în tradiţia populară prevestesc o nenorocire sau moartea unei persoane (şe: căldură, foc + ka: a striga, casă).

gina [TUR. DIŞ] Turdaş este o necropolă din mileniul

Vll î.e.n. ˟din centrul României (tur: mic, firav, foarte tânăr + diş: unic, singur) Început?

ngarza [PA. LUGAL] În limba română paluga: om înalt, băţ înalt, prăjină (pa: creangă, a se înălta + lugal: om mare).

igi-sig-sig [PA. PA] În limba română cuvântul papa: terci subţire pentru copii mici, îndemn de a mânca adresat acestora, omletă, mâncare ciobănească din caş şi urdă prăjite împreună, lăptişor de marcă (pa: tată, frate, a alege, a căuta + pa: a arăta, a vrea afară, lăstar, a zbura, creangă).

isin [PA. SOţ În limba română păsi: a merge cu arogantă, a fi plin de sine (pa: bărbat, a arăta, a conduce, a împodobi + se: stimă, a se uita la).

kislah [KI. UD] În limba română cuvântul chiot: a scoate sunete specifice unui atac sau unui moment de bucurie (ki: fire, loc, a face legătura cu pământul + ud: a lua cu asalt, a se dezlănţui, strălucitor, vioi).

muru [SAL. UD. EDIN] În limba română cuvântul salut: a se întâlni, a transmite omagii, a se respecta (sal: delicat + ud: sprinten, strălucitor, a sosi aproape de).

zeh [SAL. AŞ. GAR] În limba română cuvântul salaşar: persoană care se ocupă cu găzduirea oaspetilor sau călătorilor (sal: larg, deschis, a umple cu, a împrăstia + as: cărută mică, a dori + gar: a adăposti, a primi în siguranţă, a avea încredere). Cuvântul salaş: adăpost, locuinţă, ţarc, ocol.

engir [ME. EN. GI]. În limba română cuvântul mânci: a mânca, a pofti pe cineva la masă (me: responsabilitate, a avea + en: acesta, aceasta + gi: seară, a da).

La cuvântul eme-gi hus apare explicatia: rusu din akkadiană. Termenul este din eme-gi pentru că în limba română rosu are sensul de a fi aprins la fată de mânie, a-i arde fata de mânie, rosu de furie, culoare rosie.

La cuvântul eme-gi u-bu-bu-ul se spune că vine din akkadiana bubu tu. În limba română este cuvântul bubuta: bubă mică, a arde, a produce durere; abuba: bubă neagră, bubă formată în gură; boboti: a produce bube mici, a

înmuguri. Originea cuvântului este eme-gi nu akkadiană.

La cuvântul eme-gi (ngis) al-la-an, se explică = stejar (akk. lonword from allaanum: oak, alan, alun: tree). Cuvântul este eme-gi pentru că în limba română alun = arbore.

La cuvântul eme-gi buru (d), bur se precizează: akk. buuru = cistern, well. În limba română este cuvântul buriu = butoi mijlociu, butoias, putina, deci cuvintul este din eme-gi..

La cuvintele kalag, kala, kal se dă explicaţia: to repair, mend, adj. strong, swift [GURUS + 2-N 14 wagon pictogram] pe care o consider incompletă. Imaginea căruţei ar trebui interpreată şi în sensul unei deplasări (transport de marfă) pe roţi şi cine trage căruţa. În limba română cal, cale; căli, cala = locul de depozitare a mărfii pe o navă; celă = încăpere mică pentru păstrarea alimentelor şi a unor obiecte; celar, colac, colăci = a înfăşura rotund, a pune la cale o afacere, a căsători, a uni. Din această rădăcină mai sunt cuvintele calari (kala + ri) = a se deplasa călare, a călări; călări, călăreţ, călăraş, călărime, încala (în + cala) = a aduna avere, a se îngrăşa, a se mări; încalara (în + cal + ara) = a urca pe cal pe cineva, a face călăreţ; încalarare = încălacare pe cal.

La cuvântul rib se explică originea akk. rabbu. Cuvântul este em-ai pentru că există în limba română răbui: a unge cu dohot osia căruţei sau produse din piele pentru a rezista la umezeală, a tăbăci.

La cuvintele taka4, tak4, tag4, ta6 se explică: reduplication class – ta6-ta6 în maru Cuvintele sunt eme-gi pentru că există în limba română ta, tata: tată.

Sec?iune I.10 **CREŞTINISMUL ARIMIN/MITRAISMUL**

Religia crucii pe toriştea străbună are o vechime dovedită arheologic, de peste 8000 de ani şi oricât ˇs-au străduit mişeii să ne fure istoria şi cultura, uite că a venit şi ziua marii socoteli, Judecata de Apoi pentru toate

fărădelegile şi ticăloşiile înfăptuite în dauna neamului get. Chiar dacă unii vor tuşi cu pucioasă iar alţii îşi vor pune coarne de rinocer pentru a-şi apăra minciunile şi crimele făcute în numele dorinţei de putere şi avere, adevărul îi va nimici ca pe nişte jeguri vii şi urduroase păstorite de Satana de peste 1600 de ani. Amintesc spre cutremurarea leprelor, tăbliţa rotundă descoperită la Tărtăria (6250 î.e.n.), Cucuteni (3500 î.e.n.) şi lăcaşul de cult descoperit în localitatea Parţa din judeţul Timiş care avea ca simbol totemic un cap de taur, iar vechimea lui se urcă mult către mijlocul mileniului V î.e.n. ˇCrucea şi totemul taurin apar pe sigiliile emeş din mileniul lll î.e.n. ˇşi tăbliţele de plumb unde un cap de taur este aşezat pe un tripod iar uneori, de un picior al scaunului este înfăşurat un şarpe. Dar şi stema Moldovei avea în ea capul de taur sau bour, cum i ˇs-a spus în feudalismul nostru.

Dar la Parţa ˇs-a mai descoperit chipul unui cerb, dăinuit în tradiţiile noastre populare prin mai multe legende şi în prima stemă a Moldovei de la Baia unde apare acest animal ca simbolistică sacră. Pe vasul Gundestrup Cauldron descoperit în Irlanda şi datat pentru secolul V î.e.n. ˇapare aceeaşi imagine a cerbului ca pe stema de la Baia! În Moldova se mai păstrează printre tradiţiile de Anul Nou, dansul cerbului care imită un ritual foarte vechi iar în Muntenia obiceiul se numeşte turca, însă puţin diferit. Pe tăbliţa 31 acest cuvânt are sensul de stafie, arătare, întruchipare, uite aşa ca să spurcăm şi noi o leacă latinitatea voastră drăcească!

Iar pe obrăzarul coifului de aur de la Coţofeneşti, Mitra apare sacrificând un berbec care mai târziu va fi ˇînlocuit cu taurul ceresc, dovedindu-se prin acest artefact

practicarea religiei geţilor, pe care liftele au numit-o arianism şi mitraism, încă din secolului Vll î.e.n. ˇdar cultul era legat de religia crucii şi deci vechimea lui este mult mai mare pe plaiurile mioritice, cum apare pe tăbliţa rotundă de la Tărtăria datată pentru anii 6250 î.e.n. ˇImaginea de pe coiful de la Coţofeneşti, diferă de cea de pe medalionul lui Gordian lll prin faptul că Mitra de pe coiful getic poartă pe cap masca unui lup dar pe medalion are pe cap o coroană de raze, iar berbecul este înlocuit cu un taur, restul este identic şi asta la o distanţă în timp de peste 900 de ani şi la cca 1000 km. în spaţiu!

Ca surse ale descoperiri religiei strămoşeşti ne pot fi de mare trebuinţă şi scrierile în sanscrită ale vechilor aryas din India, neamul nostru răzleţit către soare răsare prin secolul XXVII î.e.n. ˇcât şi unele texte persane unde apare Mitra ca divinitate solară. În textele Veda, Mithra era un zeu al luminii, invocat împreună cu cerul, purtând uneori şi numele de Varuna; în morală era recunoscut drept protectorul adevărului şi înţelepciunii, potrivnicul falsităţii şi greşelii, cel ce era invocat în jurămintele solemne, cel ce îi pedepsea pe strâmbătorii de juruinţe.

Brahmanii, ca păstrători ai purităţii sângelui şi tradiţiilor aryas, spun că neamul lor a venit de undeva din vest, în India în secolul XXVII î.e.n. ˇşi toate tradiţiile lor sunt aduse din ţara de baştină, numită Bharata (Bihar + ata: tată, strămoş). iar printre statele înfiinţate de ei este şi cel numit Bihar ca să nu-şi uite rădăcinile. Şi ei venerează vaca, considerând-o un animal sfânt. Parţa unde a fost descoperit capul de taur în vechiul lăcaş de cult, este aproape de judeţul Bihor sau Bihar cum este cunoscut în Ungaria. Mai avem şi munţii Bihariei în Apuseni, numai de nu am apune de atâta stricăciune, cu toate şi în toate! Gugumanii pricepuţi în plăsmuiri ne spun că indo-europenii, adică neamul aryas ar fi venit din India prin secolele XVlll-XVII î.e.n. ˇşi ar fi populat toată Europa, tot lăsând la fiecare popas câte o clocitoare de unde ˇs-au prăsit neamurile omeneşti. Deşi au cunoscut textele sanscrite încă de la mijlocul secolului XIX, aceşti

falsificatori care au născocit indo-europenismul, o ţin tot sus şi tare pentru că orice minciună nu are moarte dacă este repetată la infinit. Săracii aryas, nici nu au ajuns bine să-şi tragă sufletul în India sub a cerurilor cort şi mare parte dintre ei au făcut stânga-mprejur întorcându-se la baştină pentru că acasă nu mai rămăsese nimeni nici să stingă opaiţul. De aceea orbecăim noi numai printre întunericuri şi întunecaţi. Halal cultură de barabulă!

În sanscrită *Maitra* are sensul de înţelept, de unde scapeţii culturnici de o para chioară au zismitraism – adică religia înţelepţilor cum o aminteşte şi ticălosul Augustin, mare drăguţ pentru romano-catolici. El mai este perceput în textele vedice şi ca „prieten”, iar cultul lui apare şi în textele hitite din secolele Xlll dar şi mai târziu în culturile populaţiilor din Capadocia şi nu cum spun gunoierii de stârvuri că acest cult ar fi apărut nu se ştie de unde prin secolul l sau ll al al erei noastre în imp˘eriul roman. Dar cununa ca simbol al comuniunii şi cunoaşterii divine este menţionată şi pe tăbliţa 2 unde Zamolxe trece pe cabirii din insula Samos la religia crucii Mântuitorului şi îi binecuvântează cu vin şi pâine. Când se ia la ceartă cu Pitagora, spune că el a primit această cunună a miresei din vârful muntelui de la Zoin, prin sfânta cruce. Şi în scrierile trismegiste, învăţăcelul era primit în comunitate după ce trecea prin mai multe probe de iniţiere iar la capăt, ca o recunoaştere a devenirii sale sacre, i se punea pe cap o cunună ca simbol al cunoaşterii tainelor divine şi a puterii lor pentru îndreptarea celor stricăcioase din viaţa pământească.

Deci Mitra şi în religia strămoşilor noştri, însemna învăţat, înţelept, iluminat în tainele dumnezeieşti şi purificat sufleteşte şi trupeşte. În scrierea **Oracolele caldeene**, Mama Pământească are părul parcă o cunună de raze ascuţite de lumină. Pe tăbliţa 53, care îl îndeamnă pe marele preot al geţilor Ili să se ducă în Palestina pentru a se lua de piept cu hoţii de cultură şi ucigaşii de religie, apare imaginea unui cap ce poartă o cunună cu trei raze iar pe piept are două figuri rotunde. Este Zabelo înţeleptul,

pe care alţi arimini din imp˘eriul roman, când religia lor era cult oficial al împăraţilor, l-au scris Sabasius, Zabasios, Sebesio, Deus Aeterno, Deus Ariminus, Mitra şi alte derivate dar toate caracterizează trăsătura principală a personajului, comuniunea şi înţelepciunea în cunoaşterea Legii Adevărului şi Dreptăţii lui Sântu dată muritorului Eno. Divinitate a luminii, el protejează viaţa şi veşniceşte prin puterea miracolului luminos şi prin puterea cunoaşterii, legilor divine.

Cele două figuri care îl întovărăşesc de obicei pe Mitra sunt însoţitorii solari cum apar pe toate tablele votive închinate duhului luminii. Deasupra razei care este mai scurtă de pe tăbliţa 53, se află un cerc ce simbolizează roata vieţii. Acest concept al destinului este unul din fundamentele religiei strămoşeşti, fiind prezentat imagistic pe mai multe tăbliţe unde îngerul păzitor îi arată muritorului roata vieţii sau caierul cum se scrie pe tăbliţa epitaf a marelui get Boero Bisto, avându-şi rădăcinile în tăbliţa rotundă de la Tărtăria.

Mitra cabirul cu cununa de raze pe cap apare pentru prima dată pe medalionul turnat la moartea lui Commodus în anul 192 (fotografia în verde), împăratul roman adoptând religia geţilor drept religia oficială a lui, artătând şi latura de judecător al faptelor fiecărui muritor şi călăuzitor în lumea de dincolo a sufletelor celor răposaţi şi merituoşi în fata lui Sântu. În stânga este Commodus mânând caii solari iar în dreapta împăratul apare pe cap cu coroana de lauri (culoarea galbenă), iar pe revers acelaşi personaj stă pe un scaun ţinând în mână roata vieţii, poziţie pe care o vom găsi la împăratul Constantius. În latină cuvântul mitra, înseamnă bonetă sau cuşma

specifică geţilor cum a fost ea prezentată pe columna lui Traian, dovedind originea acestei religii. Înrăzarea au făcut-o împăraţii romani care au considerat că nu se cade ca ei, stăpânii lumii să fie prezentaţi iconografic cu cuşma getică pe cap, ci musai cu cununa de raze pe care o primise Mitra de la prietenul său, Sfântul Soare. Dar Mitra în religia geţilor era în fapt Sarmis sau Sarmise ca ziditor al Neamului Scoborâtor din Cer, cum bine zis-a poetul latin Ovidiu, fără a-l mitui sau şpăngui vreun fioros getbeget sau auson.

În mitologia vedică apar călăreţii gemeni – aşvini – cum sunt şi pe iconiţele geţilor (prima din stânga jos) fiind consideraţi vindecători de boli, ei putând dărui tinereţea oricărui bătrân pios. Acest cult carpatin era răspândit în Anglia (secolul l î.e.n.), la celţii din Austria (secolul ll î.e.n.) şi chiar în Grecia (410 î.e.n.) cum ne dovedesc atât de limpede monedele prezentate lângă iconiţa strămoşilor noştri falnicii geţi. Călăreţii aşvini simbolizau lumina dimineţii şi a serii, fiind născuţi din lumina cerească, tot aşa cum erau şi cabirii, iar pe cer erau reprezentaţi mitologic de luceafărul de dimineaţă şi cel de seară. Noi ca nişte nemernici, o tragem tare numai cu cavalerul trac foarte drag întunecaţilor şi nu vrem să auzim dar şi să vedem altceva.

În zoroastrismul ticluit cum spun ei către sfârşitul secolului Vl î.e.n. ˇdar mai ales cum minti culturncii occidentali, Mithra era o divinitate secundară mai jos decât cei şapte arhangheli ai lui Ahura – Mazda, fiind trimis la munca de colhoz la fel ca toate divinităţile naturii din cultura vechilor populaţii ariene din Persia de către profetul vizionar pr care îl pălise rău damblaua revelaţiilor. Dar el a fost totuşi perceput de populaţie ca o divinitate ce

protejează sufletele celor drepţi şi tot el le ajută să se înalţe în lumea de lumină, fiind venerat în special de triburile sciţilor din nordul Persiei.

În Babilon, Şamaş era un zeu al dreptăţii ce apărea la răsăritul soarelui pe vârful munţilor, urmează cursul cerului într-un car strălucitor tras de doi sau patru cai, este protectorul regilor şi aduce biruinţă armatelor cam aşa cum era cunoscută religia creştinismului arimin sau mitraismul în imp˘eriul roman!

Atât în Veda cât şi în tradiţiile religioase persane vechi, Mithra era participantul la ritualul de înmormântare cât şi judecătorul ceresc al faptelor mortului aşa cum apare pe medalionul lui Gordian lll ca un cabir protector şi călăuzitor al sufletului celui decedat. Atunci, când după moarte, duhurile stricăciunii pun stăpânire pe trup, dracii vreau să pună stăpânire şi pe sufletul răposatului dar îngerii nu-ı lasă până la judecata lui Mithra. Acesta cântăreşte atât faptele bune cât şi cele rele şi în funcţie de greutatea fiecăruia stabileşte locul sufletului pe ramurile Pomului Vieţii. Dacă predomină faptele bune, el se înalţă în ceruri, cât mai aproape de Tatăl Ceresc.

În Avesta se spune că la vremea vremurilor, Saoshyacant, Mântuitorul va reveni pe pământ şi va reînvia toate trupurile morţilor chiar dacă ele erau numai pulbere, ideii năstruşnică şi cam zurlie, preluată de mozaici în profeţiile lui Isaia.

Dintre toate cultele antice, niciunul nu a oferit un sistem atât de riguros ca religia creştinismului arimin/mitraismului sau religia geţilor; niciunul nu a avut o asemenea elevaţie morală şi o asemenea chemare la suflete şi la inimi. Ideile cultului ˘s-au răspândit mult în afara ţinutului de baştină şi a dăinuit oficial până în momentul când el este interzis în anul 381 şi piere încetul cu încetul din minţile majorităţii oamenilor de moarte violentă la sfârşitul secolului lV, dar la nord de Dunăre se va menţine multe secole.

Personajul central al ariminismului/mitraismului era Timpul fără sfârşit sau Tatăl Ceresc care prin energiile

creaţiei divine zămisleşte în Mama Pământească viaţa şi aduce bunăstarea oamenilor prin naşterea şi renaşterea tuturor făpturilor cu trup, Soarele ca dătător de viaţă şi lumină, îngerii ca paznici ai fiilor luminii sau fiilor Omului în lumea pământească.

Tatăl Ceresc este după şuşoteala grecilor, Unicul Aion şi poartă în mâini două chei cu care descuie porţile cerului precum şi toiagul ce simbolizează puterea şi trăsnetul ceresc din care ˇs-a născut Mitra/Sarmis, el creează şi distruge totul, el reuneşte puterea tuturor duhurilor pe care el singur le-a născut. Este identificat cu Soarta, cu lumina veşnică sau cu focul ceresc sau focul viu, iar teozofii arimini au înţeles că acest creator unic a născut cerul şi pământul şi din unirea acestora ˇs-a născut marele Ocean care are puterea părinţilor săi. Mithra este geniul luminii cereşti, el apare înainte de răsăritul soarelui pe crestele stâncoase ale munţilor; în timpul zilei el traversează cerul în carul său tras de patru cai albi, iar când se aşterne noaptea, el luminează în continuare cu o strălucire tremurătoare suprafaţa pământului", veşnic treaz, veşnic veghetor". Lumina sa strălucitoare făcea spiritele răului să se ascundă şi el lumina întreaga creaţie, pe care strălucirea sa o aducea la viaţă.

De o cinstirea asemănătoare se bucura şi Luna ce umbla printre stele într-un car tras de patru tauri albi. Fiecare dintre cele şapte planete cunoscute în acele vremuri se afla în fruntea unei zile a săptămânii. Lumea era văzută ca un glob sau mai precis, un ou uriaş cum este menţionat în culturile emeş, egipteană şi orfism, în interiorul căruia plutea pământul de forma unei turte, pe oceanul primar. Cele două emisfere ale globului erau cei doi purtători de flacără, una în jos alta orientată în sus sau luceafărul de dimineaţă şi luceafărul de seară. Globul era ţinut în spate de un erou care descoperise şi astronomia, ştiinţă pe care geţii o stăpâneau foarte bine iar nouă de aminteşte de pelasgul Prometeu legat de muntele Caucaz de la Istru de către jupân Zeus, pentru că le-a dat oamenilor dreptul la cunoaştere, adică să ştie cum să-şi

rostuiască cele necesare vieţii. Şi Zeus era la fel de întunecat împotriva acestui creştinism gnostic, la fel ca fârtatul lui de peste secoli, Iahwiţă cel cu corniţe sau Talpa Iadului. Unul dintrepurtătorii de flacără care îl însoţeau pe Mitra, se numea Cauti (Veghetorul) iar celălalt se numealautopati (Judecătorul).

Toţi „specialiştii” care au scris despre ariminism/mitraism nu au înţeles sensul acestor cuvinte pentru că ei nu purtau freză mioritică iar zicerile nu veneau din greacă sau latină, cele două tălpi ale scorţoasei culturi occidentale. Cuvântul *cauţi* are sensul de atenţi, cu băgare de seamă, a căuta, a aprecia iar *păţ* are sensul de păţanie, întâmplare neprevăzută. Aceşti doi dadofori sau dioscuri împreună cu Mitra/Sarmis formau o triadă care era văzută fie ca astru al zilei a cărui sosire era anunţată de cocoş, care la amiază trecea triumfător la zenit iar seara cădea cu melancolie spre asfinţit; fie ca soare divin, şi pe măsură ce creşte intră în constelaţia Taurului şi marca începutul primăverii – soarele a cărui căldură biruitoare izvodea natura, în mijlocul verii o aducea la împlinire şi rodire, şi soarele care după aceea, slăbit, traversa semnul Scorpionului şi anunţa apropierea iernii. După alte mituri, unul dintre aceşti purtători de torţă era privit ca un simbol al căldurii şi al vieţii iar celălalt ca un simbol al frigului şi al morţii sau ca dimineaţa şi seara. O altă legendă spune că însoţitorii lui Mitra erau chiar Soarele şi Luna.

Diogenes Laertios în scrierea Despre vieţile şi doctrinele filosofilor spune despre Pitagora că interzicea consumarea cocoşului alb, pentru că ei sunt consacraţi lunii şi sunt rugătorii ce vestesc orele noaptea. Pe iconiţele geţilor apar aceste păsări la fel şi pe tăbliţa ritualică descoperită la Romula, cocoşul ţinând alături de leu, vasul cu apă vie sau al cunoaşterii. Iar pentru această povestioară ne vor trăsni specialiştii în moalele capului că suntem şi pitagoreici, dacă nu ne-am simţit bine să fim numai urmaşi de latini, dar şi aceia degeneraţi, adică tâlharii sau mâlul imp˘eriului roman!

Semnele zodiacale cunoscute astăzi în ezoterism erau parte integrantă din religia creştinismului arimin a geţilor, numită şi mitraism.

În mitologia emeş avem o zicere plină de har şi înţelepciune numită Moartea păstorului Dumuzi, care este o variantă foarte veche a uciderii ciobanului bun şi milostiv, iubitor de animale şi natură, de către nişte fiinţe demonice. El are un vis în care vede cum copacii şi trestiile din jurul lui se cutremură de groază ştiind că viaţa bunului păstor va fi curmată de aceste fiinţe rele. Putineiul pentru lapte era spart, apa a curs peste vatra sfântă strămoşească iar mioarele scormoneau pământul cu picioarele pentru a-l avertiza pe Dumuzi (fiul luminii) de pericolul ce vrea să vină peste el. Se trezeşte şi povesteşte visul surorii sale Gestinanna, poetesă divină, cântăreaţă şi tâlcuitoare de vise. Aceasta îl sfătuieşte să se ascundă de fiinţele terifiante, dar cade ea victimă urdiilor drăceşti. Dumuzi (Fiul luminii) se roagă cu multă râvnă către Utu (Sfântul Soare) şi Inṇanṇa (Sfânta Lună), soţia sa, să-l facă o gazelă ca să poată fugi de monştri, dorinţa îi este îndeplinită şi reuşeşte să se salvează. Dar dracii îl prind de mai multe ori, din chinurile cărora Dumuzi se salvează şi când se refugiază la stâna surorii sale, aceştia îi aruncă în faţă cuie şi ace, eroul murind, turma lui fiind ameninţată cu răzleţirea.

Este uimitoare asemănarea acestui mit cu poezia noastră populară **Mioriţa**, dovedind unitatea spirituală a celor două culturi, chiar dacă lepre de pe la noi au scris despre baladă cu o ură fără margini, că ar fi o plăsmuire a lui Alecsandri, fiind răspândită de făcător printre secretoşii ciobani mioritici ca să-şi pună el un soclu măreţ în faimoasa cultură ciocoiască. Şi aşa un Manole trei fasole, cercetător de făcătură într-o cultură de maculatură a zăpsit mişelia şi l-a dat pe goarnă pe lotru. Mai este şi un profesor de filosofie de prin părţile Bărăganului, care, suferind nevolnicul de insolaţie şi prostie siderală, a devenit repede pupincuristul magistrului făcându-se părtaş la această nelegiuire criminală. Le zic acestor culturnici de

trei parale şi acelea bortilite/chioare şi o apă de closet, că acţinnea lor este un act de înaltă trădare de neam şi ţară fără de care nu şi-ar fi câştigat arginţii simbriei sataniste!

Dumuzi este însoţit de Ningizzida, duhul/zeul şarpe, ca simbol al fertilităţii şi cunoaşterii divine, numit şi „Stăpânul Pomului Vieţii”, ulterior el devine zeul vindecător şi al magiei. În imaginile cu Mitra sacrificând taurul ceresc, şarpele este prezentat jos ca simbol al înţelepciunii divine.

În scrierea *Bocet la dispariţia lui Dumuzi*, acesta este numit „sălbaticul taur”, „stăpânul din Bad – Tibira” adică pe înţelesul nostru cetatea vieţii cereşti sau veşnice, „Păstorul”, „stăpânul colibelor de păstori” „, părintele recoltei”, sau „Poimandres” cum apare în scrierile trismegiste, iar toate aceste epitete găsindu-se identic în cultul lui Mitra. Inanna, fiica lui Suen şi soţia lui Dumuzi, mai era numită şi „sălbatica juncană iute”. Dar şi Suen este numit „taur strălucitor” care a rânduit rituri de purificare plăcute lui An, Creatorul tuturor văzutelor şi nevăzutelor şi care veghează cum corabia magur – ca la egipteni corabia lui Ra – străbate cerul spre liniştea muritorilor. Personajul apare şi pe iconiţele strămoşilor noştri iar corabia divină cu care trecea soarele pe cer, este un simbol sacru pe meleagurile noastre încă din mileniul Vl î.e.n. ˇfiind dus în această formă de către urdiile arimine ce ˇs-au revărsat pe la începutul mileniului lV î.e.n. ˇpe valea Nilului. Dumuzi mai este numit în scrierile emeş cu epitetul de „copil cu chip de erou”, expresia care îi este atribuită şi lui Mitra. Împreună cu Utu, Suen sunt păstorii ţării Ki-en-gi sau Pământul Sfânt, denumire „uitată” de specialişti şi înlocuită cu Sumer ca să dea bine la făcăturile ivriţilor şi a altor înveninaţi sutaşi ai Satanei.

Legenda mitraică spune că „Piatra Născătoare” a cărei imagine era venerată în orice templu, l-a născut pe Mitra pe malurile unui râu la umbra unui arbore sfânt şi că doar păstorii aşezaţi pe un munte vecin au fost martorii intrării lui în lume. Ei l-au văzut ieşind din lespedea de piatră, având pe cap o bonetă frigiană (corect căciulă

getică), înarmat cu un cuţit în trei muchii – dagă şi dage la plural – şi purtând o torţă ce lumina adâncurile întunecate de dedesupt. Plini de veneraţie, păstorii se apropie, oferind copilului divin primele produse ale turmei lor şi recoltelor lor. El poate fi numit fără greş „fiul cerului sau al luminii” pentru că este o creaţie divină dar şi „fiul Omului” pentru că ˇs-a născut din muntele Omu din Bucegi sau din fulgerul Tatălui Ceresc/OM, sublimul bunătăţii umane din teozofia mioritică.

Tacit în scrierea De moribus germanorum, povesteşte o legendă cu elemente asemănătoare şi spune despre neamurile germanilor că: „sărbătoresc prin cântece vechi pe Tuisto ca unul care în tradiţia orală, dar şi în anale trece drept făuritor de neam – prin legea genealogiei el este crescut de zeul Pământ şi Fiul Omului care sunt făuritori ai originii neamului”. Goţii care au locuit împreună cu strămoşii noştri câteva sute de ani şi-au format mare parte a mitologiei lor, prin preluarea şi prelucrarea după credinţele lor, a miturilor din teozofia geţilor. La fel au vieţuit strămoşii noştri împreună cu neamul germanic al bastarnilor peste 700 de ani, dar aceste informaţii nu trebuie să facă parte din istoria noastrăpentru că atunci când ˇs-a împărţit „plăcinta adevărului” Europei, românii lipseau de la masă, la fel cum lipsesc şi astăzi deşi alţii se înfruptă vârtos din bucatele şi darurile lor!

Această legendă a naşterii lui Sarmis/Mitra este prezentată pe tăbliţa 1 care a fost turnată cam prin secolul XVl î.e.n. ˇşi cu o imagine realizată mai bine pe tăbliţa 2 ce a fost turnată de Zamolxe în insula Samos pe la anii 540 î.e.n. ˇImaginea descriptivă a legendei naşterii lui Sarmis/Mitra este aşezată în mijlocul tăbliţei, având la stânga Sfântul Soare iar la dreapta Sfânta Lună. Deasupra este o sferă sau ou cu mai multe reliefuri pe el înconjurat de steluţe, indicând sacralitatea creaţiei lui Sântu asupra întregului univers, iar sub imagine se vede o construcţie închisă într-un cerc şi înconjurată de steluţe, arătând acelaşi caracter sacru. Poate este Cetatea Vieţii Vii sau

Veşnice cum apare în scrierile esene şi **Calea/Legea Adevărului şi Dreptăţii**, primită de către Eno de la Senta, ori *dabo gio* cum este scris pe mai multe tăbliţe. În centrul imaginii este o formă de U întors care reprezintă intrarea în peştera sfântă cu Piatra Născătoare, ce se află deasupra unei taurine şezând. În gura peşterii, un copil mic ridică mâinile în sus, ca semn al bucuriei şi naşterii sau renaştere. Mama lui, prezentată lângă taurină, primeşte de la Moş Arimin un miel şi toiagul cu care să păstorească toate neamurile arimine. Strămoşul nostru are pe cap cuşma specifică şi ajunsă mitră la romani, poartă un cojoc lung iar pe piept are atârnat un cap de taur şi crucea. Deasupra peşterii este chipul lui Sântu cu plete, pe care hagiografia iudeo-cretină l-a luat cu numele de Iisus. La dreapta acestuia se vede porumbelul, şoimul ceresc, simbolul Sfântului Duh ori Suflet din religia strămoşească, în colţ mai este un cap, iar sub acesta sunt doi măgăruşi sau cai pentru cei doi cabiri. În colţul din stânga jos a imaginii este un personaj cu un fel de căciulă pe cap şi plete, poartă o mantie pe umeri şi ţine în mână un toiag, stând pe scaun. Acestea sunt trei, poate simbolizând cei trei păstori sau magi cum au ajuns în iudeo-cretinism, ce aduc cinstire pruncului născut din lumina Tatălui Ceresc sau OM.

Adică Sarmis/Mitra este Fiul Omului sau al Tatălui Ceresc! Fiind[ɔ nu puteau scoate din capul populaţiei imp ˇeriului roman, creştinismului arimin/ariminismul, grecii şi romanii adepţii iudeo-satanismului, au preluat şi această imagine pretinzând că este naşterea născocitului Hristos în

ieslea din Bethleem! Aceste adunături de lepre criminale strânse sub umbra blestematei Militia Cristi nu au suferit niciodată de ruşine, cinste, bună cuviinţă sau adevăr, făcându-şi din hoţie şi crimă fundamentele religiei lor!

În secolul ll al erei noastre, sau poate chiar de la sfârşitul celui precedent a circulat scrierea Omiliile clementine, care prezenta teologia orfică sau getică după legea adevărului şi nu după făcătura grecilor, unde înţeleptul Orfeu lasă spre luminare o cosmogonie. ce ne prezintă facerea lumii astfel: „Astfel, primul Ou care a fost vreodată făcut, fiind încălzit treptat de către Făptura Vie din el, se sparge, iar apoi capătă chip şi un lucru iese… Aceasta este în mod evident Logosul – Zeul din Ou şi Zeul din Piatră, căci Firmamentul Primordial era simbolizat printr-o Piatră, ca Tărie; tot aşa cum în natura fizică, scânteia de viaţă apare din regnul mineral.”.

În comuna Corbi din judeţul Dâmboviţa ˇs-a descoperit în pământ în anul 1971 săpându-se în cimitirul satului, un ou de piatră de dimensiunile unei căldări foarte mari. „Specialiştii” care l-au văzut şi „studiat”, au descoperit pe el conturat harta vechii Geţii şi o inscripţie pe care au citit-o în limba tracă, fiind o cerere de ajutor a unui rege trac adresată lui Dromichete. Puteau să o citească şi în limba împinsă sau duşmănoasă fiind[ɔr rezultatul tot acela era. Cât timp ei umblă cu nebuniile latinităţii, tracismului şi slavismului în cap, minciuna şi sminteala vor domni în istoriografia noastră falsificată în totalitate.

Oul era simbolul religios al Creaţiei Tatălui Ceresc cum vine zicerea tocmai de la ariminul Orfeu şi din el ˇs-a născut Duhul Ivzoditor şi Izbăvitor al Neamului Ales de Sântu, Sarmise sau Mitra cum l-au botezat mai târziu în impˇeriul roman, când le ţinea de alean atâtor neamuri doritoare de iubire, credinţă, comuniune şi adevăr.

Inscripţia văzută de mine într-o fotografie la tv câteva secunde, începe cu literele YU, fiind vechea denumire pentru Mântuitorul ceresc, aşa cum este el simbolizat pe atâtea artefacte şi pe tăbliţele de plumb descoperite la

Sinaia. Tot în această localitate, foarte aproape de locul unde ˟s-a descoperit oul de piatră din care ˟s-a născut Duhul Ceresc, este un lăcaş de cult rupestru, săpat într-o stâncă verticală fiind considerat ca precreştin. Oamenii locului au făcut în timp unele modificări ale spaţiului fiind adaptat în prezent cultului creştin ortodox dar cu unele particularităţi foarte evidente şi ciudate. Pe tavanul lăcaşului de cult este sculptată crucea înscrisă în cerc. La acest simbol cercul apare format din răsucirea a două fire foarte groase, model care se găseşte la toate bisericile noastre prin acea funie de sub straşină ce înconjoară lăcaşul şi este formată din cei doi şerpi răsuciţi care vin cu capetele deasupra uşii de la intrare. În religia strămoşească şerpii erau simbol al înţelepciunii şi cunoaşterii divine, găsindu-se şi în budism prin modelul pingala, unde cei doi şerpi ai cunoaşterii cereşti se înfăşoară pe coloana omului îndreptându-se către creier pentru a transmite înţelepciunea Creatorului.

Că nu le-au adus aici romanii în pungile ouălor colonilor cum pretind spurcaţii ce ne-au falsificat istoria, le spun că pe numeroasele basoreliefuri ale lui Mitra, corbul este pasărea care se arată cel mai des ca un simbol specific.

Mitul amintit mai sus se găseşte într-o formă asemănătoare în scrierile getului Eno pe care le primise de la Tatăl Ceresc. Dacă vrem să ne ştim adevăratele rădăcini spirituale şi istorice, trebuie să ne batem cu urdiile celor trei popoare criminale care ne-au scos în afara timpului şi să-i obligăm a-şi recunoaşte monstruozităţile!

Într-o legendă mioritică despre rohmani, se spune că sub acest pământ, mai este unul, unde locuieşte acest neam plecat din Carpaţi. Şi rohmanii, rahmanii sau rugmanii sunt ca şi mioriticii carpatini, dar ceva mai mici la stat, cam ca nişte copii mai voinici. „Sunt şi ei creştini şi credinţa e tot aşa ca şi la noi, numai că n-au luat învăţătura creştinească de la Hristos, ci de la Fiul Oii. Şi cred şi ei în sfinta cruce şi ţin toate sărbătorile, tot ca noi, au şi Crăciun şi Paşti, dar fiind[ɔ- sunt aşa de departe de

lumea noastră şi nu au călindare ca noi şi nici oameni luminaţi care să le spuie, nu ştiu nici când e Crăciunul şi nici când e Paştile”.

Să nu ne mai boluzească leprele de toate felurile şi toate antereele cu revelaţiile, emanaţiile, conspiraţiile, vedeniile şi tâmpeniile ivrite, pentru că noi avem Istoria şi Adevărul de partea noastră. Până aici v-a fost cu hoţia şi minciuna, a venit vremea să daţi socoteală de faptele voastre criminale!

Şi mandeenii, care au avut de îndurat ferocitatea triburilor ivrite pe la sfârşitul secolului ll î.e.n. ˟şi următorul, spun despre Hristos că este născocirea unor turbaţi farisei ce cloceau o schismă în mozaism, sminteală cu care au început să colinde lumea de nebuni, fiind adesea potoliţi cu pietre sau sabie.

Legenda ne arată că românii îşi cunoşteau adevăratele rădăcini ale religiei strămoşeşti, fiind creştinaţi de Fiul Oii sau Mielul, cum l-au încondeiat furii în plăsmuirile lor, practicând acest cult din totdeauna, dar au fost obligaţi de răutăţile liftelor să mai cânte şi altceva decât ce i-a învăţat Eno. Oaia în mitologia geţilor, era considerata un animal sfânt şi binecuvântat de Sântu, pentru că a scăpat Neamul Ales de la dispariţie când Mamarca şi-a slobozit haitele de draci pe la mijlocul secolului XVII î.e.n. ˟şi a adus cele mai cumplite geruri peste Carpaţi.

Suntem Fiii Oii şi nu ai ploii sau a prepuţiului tuşinat, adică neam de oieri ce am fost de-a pururi pe aceste meleaguri şi de aceea ne-am legat existenţa de o Mioriţă, care prin harul şi darul ei ne-a vegheat calea în istoriei şi înveşnicire.

Dacă eram înfrăţiţi cu Satana, ne mândream ca fii ai „legământului” lui Iahwe şi Avram şi nimic mai mult! Ivriţii când făceau juruinţe, prindeau în mână vânjoşenia părintelui cum scriu ei plini de mândrie în *Talmul – Cartea lui Tobias* şi *Facerea* 24,2,9, adică ce aveau cel mai vrednic de cinstit era unealta însămânţătoare, deci jurând pe bărbăţia părintească, şi aceea şonţită, nu puteau fi decât

fiii sulei.

Mitra, după ce a crescut mare şi voinic ˇs-a înfruntat cu Sfântul Soare reuşind să-l învingă, fapt pentru care acesta i-a dăruit coroana de raze şi de atunci ˇs-a legat o prietenie sinceră între cei doi. Sacrificarea taurului în religia lui Mitra este un ritual simbolic, acest animal fiind considerat forţa generatoare de viaţă, iar moartea lui va regenera toată viaţa de pe pământ. Culturnicii occidentali consideră barbar acest ritual când se sacrifica un taur dar acelaşi obicei făcut de iudei cu zeci, sute sau mii de tauri îl ţin de divinaţie unică închinată dumnezeului ce merita a fi cinstit, chiar dacă i-au scos din sărite pe vechii egipteni şi le-au pus jar la tălpi când hălăduiau prin Elefantina. Prea put asemenea judecăţi parşive şi idioate. Iar noi înjunghiem cu sutele de mii, nevinovaţii miei şi nu ne ruşinăm deloc!

Imaginile de sus reprezintă pe Mitra/Sarmis sacrificând taurul solar, fiind însoţit de Sfântul Soare, Sfânta Lună, cei doi sfetnici cereşti Cauti şi Cautipati, şarpele ca simbol al înţelepciunii cereşti, toiagul morţii şi învierii precum şi câinele. În rândul de jos este statuia unui

get de pe Arcul de triumf de la Roma a lui Constantin cel Mare, alături este un mozaic cu simbolurile mitraice, iar deasupra acealaşi simbol dar descoperit la Gârla Mare pe o statuetă din lut din secolul Xlll î.e.n. ˟care reprezintă stilizat vasul cunoaşterii divine, copiat identic în medalionul din tăbliţa de plumb nr. 16 descoperită la Sinaia. Spre dreapta este statuia unui get aflată în prezent în Muzeului de Antichităţi a Vaticanului. Mozaicul cu simbolurile mitraice cuprinde vasul cunoaşterii, toiagul cu care Bunul Păstor trebuie să păstorească Neamul Omenesc, căciula specifică neamului get şi cuţitul folosit la sacrificiu care nu mai estedaga (pumnal cu trei muchii) ci fioroasa sabie curbată la capăt folosită numai de geţi în antichitate. Imaginea din dreapta este a unui arimasp – popor legendar ce locuia la nord de Istru – care poartă căciula şi vestimentaţia identică ţu a lui Mitra şi a geţilor. Aceasta este numai o mică parte din ceea ce ne-a furat Militia Cristi şi toate hoardele de ucigani ieşiţi din clocitoarea Satanei numită iudeo-creştinism, iar prin videnie, sabie şi pârjol ne-au scos în afara culturii europene şi în afara istoriei.

Neam de păstori, mioriticii carpatini îşi venerau animalele pentru că ele, prin darurile lor i-au scos din necazurile şi urgiile timpului. Mitra ca divinitate solară, împreună cu Mama Pământească cârmuiesc viaţa universului iar moartea nu este decât o distrugere temporară necesară unei noi renaşteri. În acest univers mitologic trebuie privită sacrificarea ritualică a taurului în religia mitraică. Dar taurul mitraic are o trăsătură unică în acest context teozofic, el vine din ceruri, din împărăţia lunii, adică locul unde viaţa renaşte după moarte. Sufletul lui luminos aduce viaţa din nou pe pământ iar forţa lui creează din nou forme ale vieţii pentru renaşterea creaţiei primare. Surprinzând taurul pe o pajişte de munte într-o poiană, ca şi legenda bourului lui Dragoş şi a căţelei Molda de la noi, Mitra îi ia urma împreună cu câinele care îl însoţea, se luptă apoi cu animalul în mai multe momente. Printr-un videşug prinde taurul de coarne şi reuşeşte să se

urce în spatele lui alergându-l până a obosit chiar dacă a fost dat jos din spinare, el tot se agăţa până l-a dovedit. Apoi l-a prins de picioarele din spate, l-a luat în spinare şi l-a adus în peştera sa care îi era sălaş. Aici primeşte de la Sfântul Soare porunca de a sacrifica taurul pentru renaşterea vieţii pământene. Dar taurul scapă şi se întoarce pe pajiştea de unde a fost alergat de către Mitra. Soarele trimite corbul – mesagerul său şi simbol pe mai multe steme ale Ţării Româneşti – să-i ceară lui Mitra prinderea taurului şi sacrificarea lui. El urmăreşte taurul cu ajutorul câinelui său şi reuşeşte să îl prindă tocmai când acesta revenise în peştera din care fugise. Cu inima strânsă Mitra îi înfige în gât cuţitul său cu trei muchii primit la naştere. Apoi se petrece o minune extraordinară, din trupul victimei muribunde răsar toate plantele de leac şi ierburile ce acoperă pământul cu verdeaţa lor. Din şira spinării animalului răsare grâul de pâine, iar din sângele său viţa de vie ce dă licoarea sacră în Mistere. În zadar şi-a trimis duhul răului, dracii împotriva animalului aflat în agonie pentru a otrăvi în el izvorul vieţii; aceştia nu au reuşit să împiedice miracolul ce se desfăşura. Sămânţa taurului strânsă şi purificată de Lună, a generat toate speciile de animale folositoare, iar sufletul acestuia, sub protecţia câinelui, tovarăşul credincios al lui Mitra a urcat în sferele cereşti de deasupra, unde fiind cinstit ca divinitate, a devenit protectorul turmelor. Povestea ne aminteşte şi de sărbătoarea Filipilor de la noi, unde se spune că lupii devin protectorii turmelor de animale iar Lupul Alb, animal ceresc este conducătorul lor. Prin sacrificiul săvârşit, Mitra a reuşit să renască o nouă viaţă mult mai bogată şi mai roditoare.

Din această jertfă se naşte şi prima pereche de oameni purificaţi „fii luminii” ca act creator al rezidirii lumii, iar Mitra a fost însărcinat să vegheze aceste fiinţe privilegiate. Mitul este o variantă târzie a celui emeş unde la facerea vieţii pe pământ inclusiv a neamului omenesc, a fost sacrificat un zeu iar din sângele lui amestecat cu pământ ˇs-a făcut tot ceea ce este viu, pentru a sublinia

caracterul sacru al tuturor vietăţilor şi mai ales al omului ca fiu al luminii, gest al creaţiei ce era repetat în fiecare an. În mozaism omul este o fiinţă ticăloasă bună numai pentru pedepse!

În Asia şi Mediterana mitul este cunoscut prin vaca IO şi misterele pelasgice ale Mamei Pământeşti – Demeter sau Hera la greci – divinitate a agriculturii, care patronează fecunditatea naturii şi care se transformă, din timp în timp într-o bovină. În toate culturile ariene sau arimine, bovinele sunt asociate grâului şi deci pâinii.

Dar duhurile răului lucrau cu meşteşug împotriva fiilor luminii binecuvântaţi de Mitra şi au dat o secetă cumplită peste oameni, iar pentru a-i salva de la nenorocire pe aceştia, arcaşul ceresc a tras cu arcul într-o stâncă prăpăstioasă din care a ieşit un izvor de apă vie, unde şi-au ostoit setea toţi muritorii. A urmat apoi un cataclism şi mai teribil, care a ameninţat întreaga natură. Un potop universal a decimat oamenii iar pământul a fost acoperit de apele râurilor şi mărilor. Un singur om, sfătuit în taină de paznicii cereşti, a construit o corabie şi ˟s-a salvat pe sine însuşi împreună cu cireada sa, într-o arcă ce plutea pe întinderea nesfârşită de ape. După ce neamul omenesc ˟s-a înmulţit din nou, un mare război a pustiit lumea şi a nimicit atât locuinţele oamenilor cât şi sălaşurile fiarelor. Dar oamenii – fii Creatorului sau fiii luminii – au scăpat şi din această nenorocire şi viaţa lor se va duce înainte cu bune şi rele. Misiunea lui fiind terminată, Mitra împreună cu Soarele şi ceilalţi doi prieteni cabiri celebrează o Cină de Taină, pe care iniţiaţii o comemorează într-o agapă mistică şi se înalţă la Cer. Dar alte surse spun că la această cină au fost prezenţi doisprezece însoţitori ai lui Mitra, iar iudeo-creştinii au şi ei 12 apostoli şi poate de aici vine furia lui Tertulian care îi spurca pe creştinii arimini că „le-au furat sfintele sacramente” deşi religia geţilor este atestată arheologic cu cel puţin 6000 înaintea mozaismului! În neobosita lui muncă dăruită neamului omenesc „fiilor luminii”, Mitra traversează Oceanul de lumină şi se alătură celorlalţi

nemuritori.

El era divinitatea căreia Creatorul i-a dat puterea să menţină rânduiala naturii şi a tot ce este viu şi să lupte cu puterea răului care bântuie pământul iar oamenii trebuie să ştie care este Calea/Legea Luminii şi Adevărului şi să nu greşească. Cartea lui Eno se mai numea Calea/Legea Adevărului şi Dreptăţii.

Dispreţul pentru senzualitate şi sexualitate atât de dragă ivriţilor, grecilor şi romanilor, era una din primele forme de luptă împotriva răului care îi dădea târcoale omului. Sistemul dual era conceput pentru dezvoltarea energiilor individuale dar şi pentru dezvoltarea energiilor întregii comunităţi unde trăia natul ca şi a omeniri. Mitra fiind asimilat unei divinităţi solare, dar deosebit de Soare, este Mediatorul între Creator şi creaţia sa, care a dat de lucru atât gnosticilor, platonicienilor cât şi neoplatonicienilor. Mitra născut din piatră se poate explica prin naşterea luminii datorată fulgerului din bolta cerească şi care în multe mitologii este asemănată la început cu o boltă de piatră sau firmament. Dar şi piatra terestră – cremenea – poate genera scântei şi deci lumină, care se înalţă către cer. Mitra, prin naşterea sa este legat mai mult de Mama Pământească şi energiile ei creatoare de viaţă care era celebrată încă din cea mai adâncă antichitate în peşteri precum cele de la Eleusis, Parnes, Delos şi altele, şi cum apare în multe situri din bazinul inferior al Dunării.

Chiar din ceruri, el este apărătorul adevărului şi al dreptăţii, apărătorul sfinţeniei şi duşmanul neînfricat al fiilor întunericului. Acest conflict între fiii luminii, esenii sau asenii geţi şi fiii întunericului, ceata ivrită a lui Belial/Satana se găseşte clar explicat în unele manuscrise descoperite la Qumran, dovedind că lucrurile se ştiau foarte bine în antichitate dar au fost bolmojite, ascunse şi falsificate în totalitate.

Ariminismul sau mitraismul credea în supravieţuirea conştientă a esenţei divine care se află în noi, în izbăvire şi mântuire. El mai credea într-o judecată cerească a fiecăruia după faptele săvârşite dar în momentul decesului

nu după revelaţiile ivriţilor. Mai avea caracteristic cinstirea zilei a şaptea – duminica – consacrată odihnei. Cuvântul vine din limba română veche şi este compus din *dumi*: copil + **niga/nica**: preţios, venerat, victorios, adică ziua copilului strălucitor sau a cabirului luminos şi salvator cum apare pe unele monede ori medalioane ale lui Mitra.

Pe tăbliţa 11 Domoz tomu este fiul crucii strălucitoare. iar cabirii erau consideraţi fiinţe cereşti ce au zidit un neam divin pe pământ şi care i-a învăţat pe oameni prelucrarea metalelor, Mitra purtând şi el acest titlul.

Hipolit, un ivrit pretins iudeo-creştin, în cartea Philosophumena sau Respingerea tuturor ereziilor ticluită pe la anii 175 scriind despre mai multe neamuri care ar fi apărut primele pe pământ create de Dumnezeu, spune despre neamurile arimine ale cabirilor: „… sau dacă au fost cureţii ideeni, neam divin, sau coribanţii frigieni, cei pe care Helios i-a văzut prima dată răsărind aşa cum fac pomii; sau dacă Arkadia l-a născut pe Pelasgos, mai bătrân decât Luna; sau Lemnos pe Kabeiros, prunc frumos al misterelor inefabile…”. Păi întunecaţilor, nici că este nevoie de altă mărturisire privind poziţia uluitoare a religiei geţilor în cultura antichităţii, când chiar cei mai înverşunaţi duşmani vorbesc deneamul divin al cabirilor şi pruncul născut ce avea misterele inefabile. Voi aţi dat lumii doar urgiile şi orgiile sataniste însoţite de cel mai cumplit întuneric!

Într-o legendă mioritică, veche de la începuturile lumii se spune că cei 7 arhangheli (îngeri bătrâni) şi sfinţii, tare ˇs-au bucurat că Dumnezeu le îndeplineşte voia şi au zis că ei vor clădi cerul, numai oamenii să-i ajute şi să-i susţină tot timpul adică să o ţină mai subţire cu înfulecatul pentru că atunci când oamenii se îndoapă cu carne, sfinţii slăbesc. Din acele vremuri au rămas cele 7 posturi, căci la început au fost 7 arhangheli care au făcut cerul. Dumnezeu dădu celor 7 arhangheli aripi ca să poată merge în tărâmul rohmanilor, sub fundul pământului, şi de acolo să aducă piatră şi mai scumpă, Şi au adus sfinţii de acolo

atâta piatră, străvezie cum e sticla şi albastră cum e floarea cicoarei şi ochii îngerilor şi au făcut din ea cerul ca o boltă deasupra pământului, şi i-au pus 7 stâlpi făuriţi tot din piatră scumpă. Cerul are mai multe ceruri iar în al nouălea este o lumină mare unde se văd mese puse când se deschid porţile, pentru că acolo este raiul. Cerurile se deschid odată pe an la Bobotează. Hai să nu mai umblăm cu părul în ochi tovarăşi culturnici! Uite **Legea Adevărului şi Dreptăţii** primită de Eno aşa cum o ştia neamul meu mioritic din moşi strămoşi!

În mitul lui Adapa din teologia emeşilor, sufletul răposatului când se înălţa la ceruri la dreapta judecată, trebuia să treacă prin şapte porţi ale cerului pentru a ajunge în ţinutul morţilor unde era supus cântăririi divine.

Cultul mitraic spune că cerul avea două porţi către Pământ; una pe care scoborau pe pământ sufletele care se lăsau amăgite de formele şi farmecele materiei; a doua este aceea pe unde sufletele se urcă la cer, lăcaşul lor de început, după ce au încercat pe pământ toate ispitele vieţii, transformările şi chiar pedepsele ce aveau să le suporte din cauza greşelilor originare. Parcă prea aduce a iz creştin hoţomanilor, dar deloc a iudeo-creştinism pentru că în Tora şi Talmud asemenea vorbe de duh nicicând nu se aud! Povestioara este asemănătoare cu una de pe plaiurile mioritice care spune că Sfântul Ilie este personajul care va apărea la sfârşitul lumii trimis de Dumnezeu să îi sfătuiască pe oameni să-l respingă pe Anticristul sau Iahwe care ne-a tot călărit de vreo 1600 de ani.

În tăbliţa 5 Mitrache Tomşa care era casierul unei mănăstiri ˇs-a îmbolnăvit rău când era în ospeţie la ruda sa Ene şi a fost adus înapoi la Sarmisetuzo dar nimeni din neam nu l-a mângâiat cu vorbe şi nu l-a cinstit cu băutură şi mâncare. Supărat „când sufletul şi mintea se vor veşteji am să-l rog pe sfinţia Onxa, ca împreună cu orientalul Gomtaro să-mi cânte duios şi tărăgănat, să fiu gata pregătit în camera mea ca OM şi să fiu salvat pe tărâmul iubirii lui Zamolxiu”. Această legătură istorică între neamul nostru şi cei din Orient arată că au existat

schimburi de informaţii între cultura geţilor şi cea a perşilor şi aryas prin intermediul sciţilor sau direct cu geţii iar asemănarea dintre credinţa geţilor şi budism precum şi zoroastrism dovedeşte că o parte dintre ei şi-au reformat cultul după modelul get şi chiar mai mult, iar perşii i-au făcut pe mioritici, nişte schismatici care ar fi furat înţelepciunea de la Zoroastru, spunând că plaiurile din Carpaţi sunt iadul unde ard cei răi. Vechii perşi dar nu zoroaştri, îi mai spuneau lui Mitra Aryaman – Ospitalierul, fiind[ɔ era diriguitorul sufletelor strămoşeşti.

Mitra se prezintă în cultul religios sub două forme, una fizică şi alta spiritual-energetică pentru a conceptualiza religia şi morala iniţiaţilor.

În forma sa fizică, deşi ne înfăţişează lumina, totuşi nu trebuie confundat cu soarele, cu luna sau cu stelele. Mitra este soarele cel adevărat iar soarele vizibil nu este decât oglinda strălucirii sale. Mitra este în acelaşi timp lumina pasivă dar şi cea activă, adică cea care luminează lucrurile şi cea care le vede. Şi fiind[ɔ lumina, este socotită, de regulă ca principiul adevărului şi bunei-credinţe, Mitra personifica **Legea**şi a devenit apărătorul ei. De aici ˇs-a născut caracterul său de mijlocitor între om şi Dumnezeu, de protector împotriva spiritelor rele.

Dar şi dincolo de mormânt el este lumina manifestă nu lumina infinită care a creat începutul fără sfârşit. Acest concept al lui Mitra era la vechii perşi înaintea „revelaţiilor" lui Zarathustra. Mitra era mijlocitorul creaţiei, şi protector veşnic treaz, eroul fără seamăn, veşnic biruitor, geniul iubirii şi dreptăţii. În vechea religie a neamurilor arimine şi persane Mitra era un duh al luminii, puterea cea mai înaltă a luminii create, ce are înţeles fizic şi moral, adică şi puterea spiritului ce vede şi pătrunde toate, a adevărului personificat şi a credinţei. El este conducătorul tuturor duhurilor pe care le călăuzeşte prin noapte şi prin moarte la nemurire, este un erou luptător şi duşmanul tuturor demonilor întunericului, în această calitate arecoif de aur şi scut de argint, stând în carul de luptă, urmându-l o suită de îngeri de lumină şi de

adevăr, în fine este apărătorul comerţului între oameni şi a celor săraci şi apăsaţi. Cultul se făcea în peşteri sfinţite unde erau puse şi simbolurile soarelui, a lunii, planetele, stelele, zodiile, calea sufletelor (Calea Laptelui), dăinuind până la sfârşitul secolului lV şi care aducea mare supărare iudeo-creştinilor, noii stăpâni ai imp˘eriului roman după anul 381.

Realitatea acestor adevăruri este dovedită de mozaicul mitraic (de mai înainte) din secolele ll sau lll descoperit la Palermo care ne arată peste timp unele din simbolurile religiei strămoşeşti, coiful de aur, fioroasa sabie a geţilor, toiagul şi vasul cunoaşterii asemănător cu cel descoperit la Vinča, vechi din mileniul Vll î.e.n. ˘Semnul de pe coif îl găsim pe statuetele de lut descoperite la Gârla Mare făcute în secolul Xlll î.e.n. ˘Iar modelul coifului era purtat şi în secolul l al erei noastre de unele căpetenii ale geţilor (T 62) care mergeau să dea cu sabia în nepoftiţi şi lacomi.

Vechii arimini şi perşi ţineau sărbătoarea de 21 decembrie ca naşterea luminii din întunericul peşterii iar la echinocţiul de primăvară aveau Newruz (ziua nouă) când ziua devenea mai mare decât noapte fiind considerată şi Anul Nou. Atunci i se sacrifica un taur ca simbol al rodniciei pământului şi a renaşterii naturii prin puterea sacrificiului. Aceste sacrificii se făceau în locuri anume alese dar fără altare sau alte chipuri cioplite pentru că perşii şi geţii nu aveau năravul grecilor sau a romanilor de a venera statuile. Iar Herodot ne luminează tărtăcuţele

în această direcţie: „Perşii, nu aveau obiceiul, să înalţe în onoarea zeilor, nici statui, nici temple, nici altare, din contra – ei socotesc smintiţi pe cei care fac astfel, şi după părerea mea, aceasta vine din aceea că ei nu cred, precum cred grecii, că zeii adică să aibă forme omeneşti”. Aţi văzut pungaşilor câte parale face toată maimuţăreala voastră materialist-hedonist-consumistă!!!

Legenda naşterii lui Mitra sub forma luminii ieşind dintr-o piatră sau dintr-o peşteră, este legată de doctrina transmigraţiei sufletului şi a avut mare trecere în lumea romană. Şi pe tăbliţa 44 care consemnează moartea marelui get Boero Bisto, în centrul jos se vede o peşteră cu arcadă iar în interiorul ei, în stânga stă îngerul păzitor cu roata vieţii în mână şi în dreapta este un tripod cu un cap de taur deasupra. Ne spune altă legendă că Mitra ˇs-a născut într-o peşteră, dintr-o lespede de piatră în ziua de 25 decembrie când păstorii din ţinut au venit să i se închine. Această zi fiind venerată ca naşterea „omului strălucitor” era cinstită în impˇeriul roman când ariminismul a ajuns cult al împăraţilor, sub numele de Sol Invictus, pentru că în limba latină nu existau cuvinte identice cu cele din limba geţilor care să exprime corect conceptele religioase. Iudeo-creştinii hoţomani au început să sărbătorească această zi drept naşterea lui Hristos, Soarele Dreptăţii nu cu mult înaintea anului 380 chiar dacă ziua de naştere a lui Iisus a stabilit-o Dionisie Scitul pe la anul 550, la 21 martie când era Anul Nou în mitraism! În Cipru, sărbătoarea ˇs-a ţinut începând cu anul 375 adică atunci când iudeo-creştinii satanişti conduşi de episcopul Ambrosie au pus mâna pe impˇeriul roman de apus printr-o lovitură de stat, iar în Asia abia în anul 387 după ce religia geţilor a fost interzisă în tot impˇeriul roman în anul 381.

Pe monezile de aramă ale împăratului get Constantin cel Mare apare legenda „Soarelui Invincibil, Însoţitorul meu” care infirmă minciuna ce zice că acest conducător al impˇeriului l-ar fi apucat dragostea drăcească de Iahwe cel întunecat.

O legendă mioritică ne prezintă naşterea lui Sarmis/Mitra spunând că:

E o mare neagră piatră, la să nască fiu de piatră…
Ler, Doamne, Ler! Ler, Doamne, Ler!
Şi Maica îngenunchează, Şi născu fiul din piatră,
Ler, Doamne, Ler! Ler, Doamne, Ler!
Ca o piatră pe o piatră Misterul, Misterelor…
Ler, Doamne, Ler! Ler, Doamne, Ler!

Adică aşa cum apare în scrierea **Omiliile caldeene**, şi cum boscorodea îndrăcitul ivrit Hipolit pe la anul 175 despre „pruncul misterelor inefabile”, în memoria colectivă a mioriticilor de la începutul secolului XX, religia strămoşească încă nu dispăruse. O altă zicere vorbeşte despre „bătrânul Crăciun” care stă alături de Bunul Dumnezeu şi ne arată cum este săvârşit misterul pietrei, adică al izvodirii dinPiatra Născătoare:

Sus la cheia raiului, În stâlp piatră mi-e-n[˘heiat,
Bună ceată mi-e adunată, D-unde sfinţii c-auzea,
Tot de sfinţi, de aceia sfinţi, Ei săltară şi zburară,
Şi-mi citeau, prooroceau, Sus mai sus se ridicară,
Şi-mi citeau de Dumnezeu, Cu norii se-amestecară,
Şi pe Dumnezeu nu-l ştiu, Jos mai jos că se lăsară,
Iar Ion, Sânt-Ion… Pe stâlp de piatră cădea,
Din gură aşa grăia Când acolo ajungea,
— Voi citiţi, proorociţi, Cărţi pe braţe că-şi lua,
Şi-mi citiţi de Dumnezeu, Şi citea, proorocea,
Şi pe Dumnezeu nu-l ştiţi, De trei zile şi trei nopţi,
Iar eu vin şi bine ştiu, Stâlp de piatră în patru crapă,
Jos la cheia raiului, Iată Dumnezeu că scapă.

Într-o altă variantă a înălţării lui Sarmis/Mitra la cer, se spune că după un oarecare răstimp petrecut printre oameni, stând odată la masă cu soţii săi pământeni, ˘s-a înălţat la Cer. Mitra era divinitatea care leagă cerul de pământ prin intermediul razelor solare şi purtătorul dreptului juridic divin, era protectorul justiţiei ocrotind încrederea reciprocă şi pedepsind aspru jurămintele false şi trădarea. Era ocrotitorul oştirii şi chezaşul unităţii

neamurilor arimine de aceea l-au iubit atât de mult soldaţii geţi din armata romană şi l-au răspândit peste tot pe unde şi-au purtat paşii.

Arma lui era o măciucă din lemn ferecat cu care alunga norii ce vroiau să-i acopere luminoasa faţă.

Adepţii lui Mitra din imperul roman înălţau rugăciuni către Optimus maximus Caelus aeternus Jupiter fiind soţul Terrei pe care o binecuvântează cu puterea creaţiei sale şi vedem în poveste, varianta latină pentru Mama Pământească şi Tatăl Ceresc din religia geţilor şi scrierile esenilor. În Lydia, Mitra este numit Sabasios. Pe o placă funerară din Belalis – Tunisia este amintit Jupiter Sabasius ca un zeu al divinităţilor din munţi şi este încă o dovadă a adaptării limbii latine la religia geţilor chiar dacă formularea nu este clară şi explicită. Nama, Nama Sebesio! este o dedicaţie lapidară ce apare pe mai multe basoreliefuri mitraice. În sanscrită *nama* înseamnă nume, chemare; în română avem **nam**: lucru voluminos, mare; **namea**: scrisoare oficială, rugăminte. Iahwe din Tora a fost tradus pentru cultul goimilor ca „kiros Sabaot” născocirea venind din cuvântul **saba** cu sensul de înţelepciune şi *ot* care arată genul feminin în ivrită, dar tartorul lor este numai videnie şi ură, nicidecum domn al cunoaşterii şi luminii, iar nu o doamnă cum a fost Iaho la începuturile ei în mozaism, fiind luată de la egipteni unde era cu adevărat maica cerească. În muzeul Termelor din Roma există un sarcofag pe care este sculptat un candelabru cu şapte braţe înconjurat de cele patru Anotimpuri iar istoricii au stabilit legături cu cultul lui Sabasios, cu Pomul Vieţii şi cu menora iudeilor, preluată după acest simbol şi deci furată întunecaţilor, cum vă este felul, năravul şi apucătura videană şi odioasă.

Mitra cerescul nu încetează să vegheze la buna rânduială a credincioşilor săi. Pentru pământeni, viaţa este o continuă încercare unde trebuie să aleagă între bine şi rău, dar curăţenia sufletească îi ajută pe cei vrednici să iasă din acest impas. În imp˘eriul roman, Mitra devine atât un zeu al soldaţilor cât şi un protector al statului fiind un

învingător al duşmanilor externi cât şi a instinctelor perverse. În unele ritualuri mitraice, iniţiaţii se mascau luându-şi numele animalelor cultice, în special leu, urs iar la noi jocul ursului de Anul Nou ne arată cine suntem şi nu cine ne spun liftele că suntem ca să avem spor la maimuţărit.

Deşi de-a lungul timpului acest cult al renaşterii din moarte şi al generării veşnice a naturii, şi celorlalte fiinţe vii, a purtat în istorie nume precum Gibil la emeşi, Cybele la frigieni, Sebesio, Sabasius şiZabasios la traci şi Zabelo la geţi, divinitatea are o trăsătură fundamentală, se naşte din lumină, regenerează viaţa pe pământ şi apoi se urcă iarăşi în lumină la ceruri. Iahwe se ţine numai la întuneric şi la dos puturos ce duhneşte numai a pucioasă!

Obiceiul adepţilor lui Sabasios de a consacra mâinile pentru rugăciune din care primele trei degete întinse, făceau gestul liturgic al binecuvântării şi care a fost preluat de iudeo-creştini fără să se ruşineze. Adepţii religiei înţelepţilor – mitraismul – credeau că mortul este ridicat la cer de îngerul său păzitor şi participă la o sărbătoare acolo sus a preafericiţilor. Imaginea a fost descoperită pe o frescă ce decorează o necropolă vecină cu cea a unui preot de-a lui Sabasios, Vincentus, înhumat în catacomba creştină din Pretextat, fapt foarte ciudat la care nu ˇs-a găsit nicio explicaţie logică. Nu-i nimic, o dau eu; este dovada de netăgăduit a furtului religiei geţilor de către târâturile ce îşi spuneau iudeo-creştini şi care în sălbăticia lor fanatică au profanat până şi mormintele adevăraţilor creştini!

Culturnicii occidentali practică o diversiune foarte parşivă vorbind de Mitra, Sabasios, Sebesio, Deus Aeternus, şi alte nume ca şi cum ar fi religii diferite, ori ei ştiu, ca şi mine că era o singură religie iar artefactele arată că o practicau mai multe neamuri şi fiecare ˇs-a exprimat în felul lui şi în limba lui. Dacă cineva ar citi într-un cimitir, texte sacre amintind de Dumnezeu, Bog, Got, Dieu, ar spune că în respectivul loc se practicau mai multe religii, ori numai una dar în mai multe limbi?

Mitra era legat în cultul său din imp˘eriul roman, de Marea Făcătoare sau Născătoare sau cum ar spune geţii despre Mama Pământească. În cultul mitraic iniţiaţii se deghizau în animale şi practicau anumite dansuri ritualice dar obiceiul se găsea şi în cultul lui Attis cel care moare şi renaşte în fiecare an la 25 martie iar noi ne mai amintim acele vremuri prin jocul caprei din judeţul Bacău, unde după ce dansează cu mult foc, capra moare, dar cel care o mânuieşte îi spune un descântec la ureche cu care o învie şi reîncepe jocul plin de bucurie. Misterele mitraice au fost la început sărbătorite în peşteri care, find apoi adaptate de către romani în peşteri artificile sau în clădiri ca lăcaşe distincte de cult.

Herodot vorbind despre marea religie naturistă a magilor, spune că Mitra este denumirea pe care aceştia i-o dau marii Zeiţe Mame din care ˘s-a născut tot ce este viu pe pământ. În sanscrită cuvântul**mâmă** înseamnă chiar mama. Kibela era denumirea peşterilor unde se celebra cultul Zeiţei Mame, de unde vine şi numele ei, Cybele care a ajuns şi pe malurile Tibrului în secolul lll î.e.n. ˘să le ţină şi romanilor de urât şi of. În eme-gi cuvântul **ki** are sensul de pământ, vizuină, a se băga în vizuină, locuinţă, iar **bala**ânseamnă a se lungi, fus, şarpe, a slava, împărţire cinstită, înţelesuri care ne duce la Echidna din ţara Arima de sub muntele Parâng.

Cybele, se spune că locuia pe cele mai înalte creste ale muntelui Ida iar pinul veşnic verde (pomul vieţii) rămânea totdeauna consacrat lui Attis. Tot în Frigia mai era cunoscută şi venerată sub numele deMa – Marea Mamă – fiind zeiţa munţilor şi a peşterilor, cuvânt ce are acelaşi sens în limba română. Cybele era percepută în cult şi ca o divinitate a fecundităţii din care ˘s-au născut toate sălbăticiunile pădurilor şi câmpiilor iar alături de ea era zeul Attis sau Papas, ca soţ dar primul rol îl avea zeiţa. La fel era şi la strămoşii noştri cu Mama Pământească cum dovedesc scrierile esenilor, pe care nimeni nu vrea să le pună în cântarul adevărului.

Cultul Cybelei a ajuns cult oficial al împăratului

Claudiu pe la anul 41 care a stabilit data sărbătorilor la 15-27 martie odată cu începerea noului an agricol. În 15 se pornea la anunţarea sărbători cu trestii apoi se pleca în căutarea lui Attis. După găsirea acestuia se sacrifica un taur de şase ani pentru asigurarea fertilităţii câmpurilor. După şapte zile de post începea adevărata sărbătoare, se aducea un pin ce simboliza trupul mort al zeului şi care era împodobit cu panglici colorate de lână şi ornat cu ghirlande de flori. Următoarea zi, credincioşii îl plângeau pe mort iar în ziua de 24 se făcea înmormântarea lui Attis ca pentru orice muritor, preoţii se flagelau şi urlau de jale. Dar pe 25 era marea sărbătoare ce semnifica renaşterea naturii iar Attis se trezea din somnul morţii şi participa la bucuria colectivă. Sărbătoarea se termina pe 27 printr-o procesiune triumfală pe străzile Romei.

Prelatul roman Dionisie Scitul, născut în Dobrogea cum am mai arătat, a stabilit în anul 550, ziua de naştere a lui Isus la 25 martie dar toţi o sărbătoresc la 25 decembrie pentru că nu puteau scoate din minţile oamenilor tradiţiile religiei geţilor. Cultul Mamei zeilor – Cybele, pătrunsese la greci chiar înainte de a ajunge la Roma. La Autum în peninsula italică, carul zeiţei tras de boi mai era încă plimbat în secolul lV pe câmpii pentru a asigura fertilitatea. În era noastră Attis mai purta numele de Menotiranus adică stăpânul lumii. Cuvântul tiran înseamnă stăpân iar Men era o străveche divinitate adorată în toată Frigia şi în regiunile înconjurătoare.

Lycienii închinau cultelor pe care le practicau, printre care şi cel pe care romanii l-au numit Mitra", peştele sacru" pe care îl numeau *orphos*. Noi mai ştim că eroul arimin din Tracia ce a participat la războiul Troiei şi a plecat în căutarea lânei de aur scriind şi primul poem despre aceste păţanii năstruşnice se numea Orfeu adică sfânt ca un peşte. Şi cabirii din Canaan, aveau o divinitate sub formă de peşte la fel cum apare pe tăbliţa 9 ce arată mare prieteşug între preoţii geţi şi cei gali pripăşiţi de dor de foaie albastră printre şatrele mioriticilor. În judeţul Botoşani ˇs-a descoperit un peşte de aur de cca 60-70 cm

ce arată răspândirea acestui cult în spaţiul getic dar nu numai. Apariţia misterelor lui Mithra în peninsula italică a fost în secolele l-ll şi ˇs-a dezvoltat în apropierea cultului lui Cybele, preoţii obţinând astfel sprijinul unei instituţii oficiale a statului roman.

Mitra mai apare pe unele inscripţii cu epitetele de **taurobolium** şi *criobolium*, adică sacrificatorul de taur sau berbec cum apare pe coiful de la Coţofeneştii Bacăului. În realitate termenul se referă la un ritual vechi arimin prin care era prins viu un taur sălbatic cu ajutorul unei arme – poate arcan – iar viteazul avea dreptul că îl călărească înainte de a-l sacrifica. În timp acest ritual a primit mai mult un caracter mitic în care sacrificiul taurului, autorul creaţiei era un simbol al regenerării naturii în totalitatea ei. Sacrificiul nu era o jertfă de sânge adusă unui zeu canibal ca în mozaism, pentru că nimeni nu se sfinţea ci renăştea, fie numai una temporară a sufletului naturii din care făcea parte şi iniţiatul alături de întreg neamul omenesc.

Dar limba în care se slujea religia geţilor/mitraismul sau religia înţelepţilor cum îi ziceau unele soboruri, în imp ˇeriul roman era limba strămoşească pe care o putem numi rumună sau getă dacă nu avem danf în goarnă. După informaţiile venite de la latinul Firmicus Maternus care a scris între anii 346-350 De errore profanarum religionum, spune că limba de cult în mitraism nu era nici greaca nici latina ci limba lui originală, dar nu vreau să ne lumineze preacucernicul iudeo-creştin despre limba pe care o sporovăiau geţii şi celelalte neamuri când se rugau la Sântu, de frică să nu i se înnegrească instrumentul minciunii – limba – şi căzând, săracul să rămână fără unealta blestemată cu care îşi câştiga traiul. De viţă senator roman şi iubitor a tot ceea ce însemna romanitate în acele vremuri, trece la iudeo-creştinism care nu este decât un satanism mozaic, şi punându-se în slujba lui Belial, dă cu parul acolo unde vede „duşmanul de moarte”. Mârşave şi odioase jivine au ieşit la vreme de întuneric din ouăle de basilisc!

Dar putem afla limba în care se slujea în mitraism, datorită tăbliţei de plumb 60 turnată de mato Dapisiu, tatăl lui Ili şi care ne povesteşte cum zavistia şi năravul prost şi-au făcut loc la sciţii din estul Geţiei precum şi la tracii din Tracia. În aceste două ţări nişte preoţi cam zurlii şi cu unele apucături stricăcioase, după aflarea morţii lui Ili din primăvara anului 30 întâmplată la Ierusalim, au considerat că pot interpreta învăţăturile din Legea Adevărului şi Dreptăţii, primită de Eno iar Frăţia Celui Ales din Sarmisetuza a zăpsit tărăşenie. Pe dată a trimis pe preotul Zuirasio, să meargă atât la sciţi cât şi la traci, să restabilească buna rânduială a religiei crucii şi ritualul religios iar pe preoţii nărăvaşi să-i schimbe cu „preoţi rumuni” şi care sigur slujeau în limba originală a crucii Mântuitorului, adică rumuna sau geta, dar urâtă de moarte de târâturile latriniste carpatine la fel cum a fost urâtă în antichitate de greci şi italici.

Calea spre lumină din această nevoinţă cumplită a aflării limbii de slujire în creştinismul arimin sau mitraism în impˇeriul roman, cult care a ajuns din ariminism, sub pana unor satanişti chiar arianism, să purcedem la cercetatul celor vechi unde mai găsim câte ceva fărâme de informaţii despre adevărata noastră istorie.

Iordanes a scris Getica pe la anii 550 şi în paragraful 132 ne spune că în anul 376, o mulţime de geţi şi goţi, fugind de groaza stârnită de fioroşii huni, şi-au găsit liniştea la sud de Istru unde împăratul get al impˇeriului roman de răsărit Valens, le-a dat sălaş în Moesia, adică Bulgaria de azi. Cum împăratul îşi iubea religia strămoşească, i-a poftit pe noii veniţi să fie alături de restul neamului său în cele iubitoare de Sântu, iar episcopul iudeo-creştin pufăie furios: „împăratul Valens, răpit de perfidia arienilor… a trimis la ei predicatori din partea sa… Astfel şi vizigoţii au fost făcuţi de către împăratul Valens mai degrabă arieni decât creştini”. În paragraful 133 autorul spune supărat foc despre înrăiţii predicatori „arieni”, adică geţi şi practicanţi ai „religiei lui Zamolxe”, că i-a zăpăcit atât de rău pe noii veniţi din

neamul goţilor – ostrogoţi, vizigoţi şi gepizi – încât „i-au învăţat pe aceştia nu numai limba acestui neam, dar şi dogmele acestei secte”. Adică împăratul get Valens, prin predicatorii trimişi la goţii stabiliţi în Moesia, i-a învăţat pe aceştia atât „religia lui Zamolxe” sau arianismul cum minţea Iordanes, dar şi limba getă în care se slujea religia oficială din imp˘eriu roman, fiind şi o limbă de largă circulaţie alături de latină şi greacă. Să mai reamintesc odată în contextul informaţiilor lui Iordanes, că împăratul roman avea şi titlul de „pontifex maximus”, mitraismul fiind religia oficială a împăraţilor romani din anul 182, iar slujba se ţinea „numai în limba lui de origine”, adică limba getă cum avem mărturie şi în altă parte!

Episcopul de Constantinopol, Ioan Chrisostomus, pe la anul 398 trece o parte dintre aceşti goţi rămaşi în Moesia la iudeo-cretinism, însă cel mai important conducător al lor împreună cu neamul său”, Travitter, rămâne fidel credinţei lui Zamolxe”. Adică chiar şi după declanşarea holocaustului împotriva culturii şi religiei geţilor în imp˘eriul roman din anul 381, unii care nu doreau să se pupe în bot cu Satana, şi-au apărat acest drept cu sabia rămânând în „credinţa lui Zamolxe”, adică arianism cum mint liftele iudeo-sataniste de vreo 1600 de ani!. Dar adevărul că religia geţilor se slujea în imp˘eriul roman în limba getă se ştia cu mulţi ani înainte numai că iudeo-sataniştii au falsificat toată istoria acelor vremuri să le fie numai lor cântare de dor şi of cu mare folos în puhoiul de minciuni.

Filosoful şi matematicianul grec Iamblichos, care a murit pe la anul 330 scrie în lucrarea Viaţa lui Pitagora, că religie geţilor sau cultul lui Zamolxe era practicat cu mare cinstire de galaţi, tribali şi alte neamuri dar şi de către goţi! Autorul are în vedere aici pe goţii care împreună cu geţii au format timp de peste 150 de ani imp˘eriul amal de la estul Carpaţilor, pentru că ceilalţi goţi care se aflau sub stăpânirea hunilor nu cred că i-a cunoscut grecul.

Chiar mult mai devreme, furiosul mincinos Tertulian pe la anii 200, în lucrarea Praescriptio adversus

Haereticos, vorbeşte ca o lepră criminală despre mitraism ca despre un cult al diavolului scriind plin de ură şi ticăloşie astfel: „Diavolul este cel care îi îndeamnă pe eretici să imite ritualurile noastre sfinte în timpul venerării zeilor lor falşi. El le porunceşte să însemne cu o cruce frunţile soldaţilor lui Mithra”. Adică vrea spurcatul să ne facă să credem, că, religia oficială a impˇeriului roman, şi cultul împărătesc se înfrupta vârtos dintr-un cult de closet satanist, interzis a fi practicat public cum recunoaşte chiar această secătură odioasă şi criminală!

Parcă pentru a-i băga în groază pe toţi care se uită strâmb la Talpa Iadului ne zice plin de venin să luăm aminte ce ne aşteaptă: „Semen sanguis hristianorum – sângele este sămânţa creştinilor” adică sacrificii peste sacrificii dar numai de sânge omenesc, cum au făcut cetele lui Ucigă-L Toaca după anul 381 când au ajuns stăpânii impˇeriului roman. Prea înfricoşătoare este golănia ca să fi ˇîndrăznit cineva să o demaşte până acum! Dacă în creştinismul arimin apa sfinţită era atât mijloc de purificare cât şi de tămăduire, în mozaism sângele animalelor sau a oamenilor erau modalităţi de purificare şi vindecare. Ivriţii credeau că viaţa/sângele animalelor sau a omului ucis ritualic şi apoi ars le aducea alinare şi bunăstare, concept ce se găseşte numai în canibalism.

Şi episcopul Meliton al Asiei, citat de Eusebiu din Cezareea în lucrarea Istoria bisericească, scrie pe la anii 175 „că filosofia creştină după ce a înflorit la barbari, ˇs-a răspândit în impˇeriu”.

Mai aduc de mărturie pe Iustin Martirul care ne-a lăsat înainte de anul 150 două scrieri; *Apologia şi Dialogul cu iudeii,* unde spune „că ideile creştine sunt cunoscute de sciţi”, adică de locuitorii de la nordul Istrului şi a Mării Negre care sunt geţii sau strămoşii mei, pentru că voi veniţi din urdorile impˇeriului roman şi mult vă place să vă făliţi cu asta.

Dar toţi istoricii contemporani sunt de acord că mitraismul sau „religia/filosofia creştină” ˇs-a răspândit de la Dunărea de Jos, sau de la „barbari/sciţi” cum găsim în

izvoarele scrise, ajungând după anul 182, cultul oficial al împăraţilor şi al impˇeriului roman, care era condus de geţi. El era oficiat în limba getă de funcţionari, soldaţi şi alte pături din societatea vremii, aşa cum ne lasă mărturie Arrianus (95-175) din Nicomedia, care scrie către sfârşitul vieţii Arta tacticii militare. În acest text autorul zice pe la anii 170 că soldaţii geţi din armata impˇerială romană se instruiau în limba getă şi „... învaţă strigătele de luptă strămoşeşti ale fiecărui neam, strigătele celţilor pentru celţi, strigătele geţilor pentru geţi şi strigătele retice pentru reţi". Şi eu aud strigătele de luptă ale strămoşilor mei geţi care mă îndeamnă să le dau la mir trădătorilor de Neam şi Ţară şi plăsmuitorilor de „sfinte adevăruri".

Ura fără seamăn a ivriţilor, grecilor şi romanilor asupra culturii şi religiei geţilor are un motiv încă necunoscut până în prezent. Dacă jegoşenia iudaică a satanismului fariseic dorea să se extindă în secolele I-III ale erei noastre în tot impˇeriul roman dar nu mai avea loc de mitraism, grecii şi romanii aveau alte ofuri şi veninuri la lingurea. După anul 182 când religia geţilor a ajuns cult oficial al impˇeriului şi mai ales după anul 193 când primul arimin Septimius Severus, se urcă pe tronul Romei, romanii au pierdut încetul cu încetul puterea din mâini. Astfel după anul 275, capitala fiind mutată la Sirmium iar Italia ajungând o provincie oarecare, toate privilegiile avute în trecut de oligarhia romană erau doar o amintire dureroasă şi greu de înghiţit.

Cultura, religia şi limba geţilor, erau valori spirituale „barbare" acceptate de cea mai mare parte a populaţiei impˇeriului, dar nu şi de foştii stăpâni, romanii şi grecii. Şi din această nostalgie bolnavă a „stăpânilor lumii" şi „înţelepţilor lumii" ˇs-a adunat atâta venin şi ură încât după anul 381, au urmărit să distrugă în totalitate spiritualitatea getă din impˇeriul roman şi să interzică limba pentru că în religia geţilor, mijlocul de comunicare religios era considerat ca limbă sfântă.

În scrierea esenă descoperită la Qumran, Frăţia Celui Ales, avem informaţii mai lămuritoare despre limba

strămoşilor noştri geţi ce avea statutul de limbă liturgică sfântă. „Noi vom dărui Legii/ Înţelepciunea Limbii/ Vorbirea Sfântă, / Faptele şi Cuvintele drepte”. Aceasta este una din marile crime ale iudeo-creştinilor satanişti romani şi greci, dar fără a-i uita pe ivriţii mozaici, care au scos cultura geţilor şi istoria acestui neam în afara timpului!

În religia geţilor sau mitraism, calendarul începea cu sărbătoarea Anului Nou la 21 martie care era stabilit în zodia berbecului iar românii au păstrat această tradiţie până la începutul secolului XVlll, când popimea grecoteilor fanarioţi înstăpâniţi peste neamul nostur ca slugi preasupuse ai otomanilor i-a învăţat altceva. Poate de aceea pe coiful de aur descoperit la Coţofeneşti apare sacrificatberbecul de către Mitra.

Un text al lui Ieronim spune că misterele mitraice aveau şapte etape de iniţiere: corb, ascuns, oştean, leu, persan, sol al Soarelui şi tată. Fiecare grad de iniţiere avea costumaţia lui de ceremonie pe care o îmbrăcau în diferite ocazii festive. Iar sfântul Augustin al catolicilor scrie într-o lucrare a sa despre aceşti mascaţi că „astfel arată cei ce sunt numiţi înţelepţi, josnic travestiţi”. Ştia şi întunecatul Augustin că – adevăraţii creştini îşi mai spuneau înţelepţi, pe când ei, iudeo-creştinii lui Iahwe nu îşi ziceau decât „verus Israel” adică fiii întunericului.

Cei care ajungeau să poarte titlul de „tată” sau „părinte” puteau să aibă sub autoritatea sa mai mulţi novici iar aceştia îşi spuneau între ei „fraţi” sau „surori”. Şef al părinţilor avea rolul unui fel de Papă sau Patriarh, iar când aceast cult era religie oficială a împăraţilor romani, cel care trăia Roma se numea „Pater Patrum” sau Babacu (tată, părinte) Petratus (piatră). Numai în limba română cuvântul *babacu* are sensul de tată sau părinte, dovedind încă odată adevăratele rădăcini ale creştinismului arimin sau mitraismului. Când se începea ceremonialul de iniţiere, în faţa novicelui se punea pe un tripod o pâine cu semnul crucii pe ea, sau patru pâini mici cu semnul crucii pe ele şi o cupă ce are de asemenea

semnul crucii pe ea plină cu apă neîncepută. Iniţiaţii îşi puneau mâinile pentru rugăciune iar primele trei degete de la mâna dreaptă rămâneau întinse, gestul liturgic însemnând binecuvântarea pe care iudeo-creştini l-au luat din religia strămoşească, dar mint când le arăţi obrazul. Ritualul îl găsim amintit parţial în scrierea esenă a geţilor pripăşiţi în Palestina, intitulată **Cele şapte căi ale păcii** „Şi împreună rup pâinea sfântă/ Şi în tăcere împărtăşesc sfânta masă.”.

Lăcaşele lor de cult erau peşterile din munţi iar în oraşele romane acestea au fost înlocuite cu nişte construcţii subterane, spelaea pe care istoricii le-au numit mitreum. În ceremonialul religios preotul era ajutat de unul sau doi diaconi iar Tertulian spune în Aduersus Iudeos că summus pontifex – preotul suprem nu se putea căsători decât o singură dată, dar „preabunul creştin” avea în vedere pe preoţii care era subordonaţi adunării taţilor/părinţilor pentru că mai aminteşte el asemenea creştinilor, existenţa lăcaşurilor de „fecioare şi abstinenţi” adică maici şi călugări pentru ştirea noastră adevărată. Celibatul era o virtute pe care mulţi o îmbrăţişau de bună voie aşa cum ştim despre preoţii geţi din surse greceşti şi mozaice. De trei ori pe zi, dimineaţa, la amiază şi seara, preotul adresa rugăciuni duhului creator al luminii pe care culturnicii îl iau drept Soarele şi întreţinea focul veşnic să nu se stingă niciodată. Găsim afirmaţii asemănătoare făcute de J. Flavius şi Filon, despre obiceiul esenilor de a practica un ritual identic dar în Iudeea şi Egipt şi spun mincinoşii că aparţinea cultului… mozaic, inspirat numai de muzele iahwiste!

Existau şapte ritualuri de iniţiere mitraice care cuprindeau un botez, o confirmare a apartenenţei la această religie prin însemnarea cu semnul crucii pe frunte şi pe mâna dreaptă în timpul actului de iniţiere iar după ungere urma împărtăşania şi o masă ritualică luată împreună cu toţi iniţiaţii. La unele sărbători, adepţii se îmbrăcau în blana diferitelor animale şi dansau după melodiile cântate la diferite instrumente iar noi românii am

păstrat aceste comori de tradiţie strămoşească în diferite obiceiuri de Anul Nou şi de Crăciun.

Ariminismul/mitraismul fiind cultul împăratului roman începând cu primii ani de domnie ai lui Commodus (180-193), clerul care slujea această religie ˇs-a bucurat de toată atenţia acestora, iar asociaţiile – sodalicia – prin care se transmiteau învăţăturile şi canoanele religioase erau pline ochi de fel de fel de învăţaţi mustind de înţelepciune mioritică. În româna veche cuvântul **sodal** are sensul de ucenic şi iarăşi trebuie să pun mâna pe ciomag să le arăt falsificatorilor de istorii şi limbi că nu latina a intrat în limba geţilor ci tocmai limba acestora în latină prin ariminism şi soldăţimea arimină care forma grupul etnic cel mai numeros din armata romană. Cu toată ura fără margini a grecilor şi italicilor privind ştergerea din istorie a religiei geţilor, au rămas ruinele a sute de monumente mitraice care acuză holocaustul făcut împotriva acestui cult de către cele trei popoare netrebnice – ivriţii, grecii şi italicii.

Şi de v-am milui pe toţi cu câte o ţeapă, ar fi sigur prea puţin pentru răul fără margini pe care l-aţi făcut neamului get şi apoi rumun de-a lungul timpului.

Mitraismul sau creştinismul arimin este o filosofie religioasă a energiilor universale ale căror simboluri sunt fulgerul şi focul ceresc, fiind o religie a înălţimilor munţilor ce a dus la răspândirea ei în tot impˇeriul roman dar nu prin foc şi sabie aşa cum au făcut iudeo-creştinii, ci prin duhul blândeţii şi al cunoaşterii legilor adevărului şi dreptăţii. În Lycia, Lydia şi Caria, Mitra era însoţit de epitetul „stratios – conducătorul militar sau ostaşul” atribuit de subţirii greci numai lui Zeus.

În legenda lui Mithra, calul joacă un rol foarte important, păstrat până la noi în rugăciune 36 a lui Dion din Prusa şi plesnit de culturnici prin sintagma „cavalerul trac” căruia, au ştiut ei cum să-i vină de hac!

Discipolii lui Mithra alcătuiau o biserică organizată cu o ierarhie dezvoltată, lăcaşe de cult în tot impˇeriul roman şi o mulţime de scrieri sacre adunate în cartea

numită *Biblia.* Aveau noţiunea de Mijlocire şi de Răscumpărare şi un Mântuitor, care era om dar şi duh ceresc şi o doctrină a Vieţii de Apoi. Aveau euharistia şi taina botezului, găsindu-se prea multe analogii cu iudeo-creştinismul ca să nu-i putem acuza de crimă şi hoţia cea mare din istoria omenirii.

Cultul lui includea botezul, sacrificarea unui taur ca simbol al creaţiei lumii şi o cină compusă din pâine şi vin luată împreună de adepţi şi maestru. La naştere, membrii acestei comunităţi religioase se botezau la fel ca strămoşii noştri geţi, ritual folosit şi de emeşi. Până în secolul lll, iudeo-creştinii nu îşi botezau copii ci doar adulţii deşi le plesnea obrazul de iubire pentru Iahwe! În timpul ritualurilor lui Mitra, acestuia i se ofereau pâine, apă şi vin. Pâinea era însemnată cu o cruce. Vinul era considerat băutură sacră datorită faptului că el este prima plantă cultivată după potop, născută din sângele taurului ceresc iar băutura consumată dă o stare de euforie fiind considerată la multe popoare „băutura nemuririi". Dar în eme-gi cuvântul **geş-tin** înseamnă atât vin cât şi viţa de vie şi este compus din geş cu sensul de lemn şi tin cu sensul de viaţă, deci „băutura vieţii".

Misterele mitraice i-au fascinat pe toţi datorită dualismului care îl deosebeşte de celelalte culte şi îi dă o rigoare aparte dogmei şi moralei, ignorate cu bună ştiinţă de celelalte religii. Ceremoniile secrete la care participau numai iniţiaţii se celebrau în peşterile munţilor sau peşteri amenajate în pământ. Neofitul era botezat şi apoi participa la o masă liturgică după sacrificarea taurului ca un simbol al renaşterii naturii şi omului ca parte a sufletului universului. El identifică principiul răului ca pe un duh la fel ca şi principiul binelui, Creatorul lumii. Neoplatonicienii ˇs-au inspirat şi ei cât au putut din religia lui Mitra, dar nu există nicio vorbă de supărare în această direcţie pentru că nimeni nu a strigat: hoţii!

Mai avem o zicere plină de tâlc de la aryanamii persani ce practicau vechiul cult al lui Mitra, ei considerând că lumea a fost făcută pe baza a zece porunci

iar diriguirea ei se găseşte tot în acestea. Asta ne aduce nouă aminte de marele înţelept get, Deceneu (*dece*: zece + **neu**: nou, înnoit, veste). Neamularyas din India migrase din Carpaţi în vremuri uitate de culturnici dar nu şi de timp şi îşi mai spuneauaryanami, iar vechii persani care practicau cultul lui Mitra, trăiau în regiunea Aryanam adică ţara zeilor. La Roma, Mitra purta şi numele de Arimanius, adică al ariminilor sau geţilor ca urmaşi ai lui Moş Arimin, de unde şi numele de ariminism pe care falsificatorii de istorii l-au transformat în arianism.

Uneori Mitra apare cu cap de leu iar misterele lui ˇs-au numit Sacra Leontica şi Coracia (corbii, iar românii din judeţul Bacău au dansul corăgheasca) fiind 7 grade de iniţiere: 1. coracii – corbii, 2. milites – militarii, 3. leones – leii şi leoaicele pentru că putea participa şi femeile, 4. kriphii – tainicii, 5. persei – persii, 6. heliodromii – calea luminii, 7. patres – părinţii. Începătorul trebuia să treacă prin cele şapte trepte de iniţiere şi după ce a isprăvit cu bine toate încercările primea botezul de apă, i se apăsa pe frunte şi mâna dreaptă semnul crucii cum spune supăratul Tertulian şi trebuia să bea o băutură de apă cu făină, iar parcurgerea acestui drum era făcută cu sufletul curat ce se realiza prin adâncă pocăinţă.

Asemănările mithraismului cu iudeo-creştinismul au fost recunoscute cu o anumită jenă de teologii creştini Iustin Mucenicul şi întunecatul Tertulian care au văzut în ele opera plină de videnie a Satanei. Noi românii avem o vorbă pentru asemenea nemernici: totdeauna hoţul strigă hoţii!! De pe poziţia de mare ciomăgar, Tertulian pe la anul 200 a dat în stânga şi în dreapta, urmărind să prezinte iudeo-creştinismul ca o religie unică şi dăruită numai lor de o divinitate ce îi iubea numai pe ei chiar dacă tâlhăria era arătată cu degetul de toţi oamenii cu scaun la cap ai antichităţii, blestemându-i pe cei ce îşi păstrau vechile şi adevărate tradiţii astfel: „şi diavolul botează anumite persoane, pe credincioşii săi, şi el face semnul crucii pe fruntea soldaţilor săi, celebrează ofranda pâinii, aduce imaginea învierii”. Mare satanist ai fost întunecatule şi

după ce te-ai dat în stambă cu montaniştii, vechii tăi tovarăşi de făcături te-au considerat un credincios slujbaş al Satanei, pentru care erai în stare să duci tot pământul în pârjol şi moarte. Şi mai bine este evidenţiată această stare de spirit în strigătul lui de groază: „Diavolul este cel care îi îndeamnă pe eretici să imite ritualurile noastre sfinte în timpul venerării zeilor lor falşi. El le porunceşte să însemne cu o cruce frunţile soldaţilor lui Mithra”.

Adică mitraismul cum îi spun plăsmuitorii de istorii sau creştinismul arimin care era religia geţilor şi religia oficială a împăraţilor romani, spurcăciunea odioasă iudeo-creştină o considera o erezie ieşită din mâlul otrăvitor al mozaismului satanist şi a zelotismului fariseic.

Dar religia geţilor în forma numită mitraism, are o dovedire arheologică din secolul Vll î.e.n. ˇiar turba satanistă vorbeşte de cultul întunecatului Iahwe în secolul ll al erei noastre când li ˇs-a crăcănat lor „prepuţiul inimii” cum ar spune orice mozaic sadea, să se pupe cu acest tartor al răului universal şi veşnic! Prea multe insulte a îndurat acest neam de la fel de fel de secături şi urdori urlătoare. Este prea gogonată snoava chiar dacă vine de la o asemenea faţă bisericească, nebun să fii şi tot nu poţi accepta că ritualurile unui cult ce avea ca simbol sacru crucea şi se practica de prin secolul ll î.e.n. ˇîn impˇeriul roman, ilustra căpăţână constată că de fapt a fost furat de Satana de la neprihăniţii iudeo-creştini care se dădeau în ceasul morţii de supărare pe la anul 200 al erei noastre. Iar geţii şi persanii practicau acest cult din secolul Vll î.e.n. ˇChiar dacă vreau ei să ia timpul în răspăr, nu toţi sunt găgăuţă sau cu minţile plecate de acasă.

Un alt satanist mozaic, Ioan, în *Apocalipsa* lui spune la 13,16 despre răspândirea religiei geţilor printre neamurile din Iudeea că erau destui care „… să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte”! Imaginile lui Mitra îl prezintă ca un tânăr cu veşminte identice cu ale geţilor, pe cap purtând o cuşmă de aceeaşi obârşie sau o coroană de raze iar în secolul Vl î.e.n. ˇpurta o mască ce imita capul de lup. Scriitorii îl considerau creatorul tuturor

lucrurilor şi începutul vieţii iar religia lui a durat în imp ˇeriul roman până către sfârşitul secolului lV când a fost scoasă în afara istoriei prin foc, sabie şi zeci de mii de crime.

Pe basoreliefurile cultice era reprezentat în costumul tradiţional get, ţinând de nas un taur pe care îl înjunghia la intrarea într-o peşteră iar la sacrificiu este asistat de două persoane îmbrăcate cu aceleaşi straie şi care poartă nişte facle în mână, cel din stânga o ţine în sus iar cel din dreapta în jos. Sub imagine este un şarpe lung cu trimitere directă la originea lui getică şi la sensul ei de religiei a înţelepţilor. Între genunchiul lui Mithra şi mâna dreaptă este următorul text: NAM (nam: responsabilitate, soartă, drum; namea: rugăciune) EB (eb: mijlociu, şale) E (e: naştere, a cerceta) SIO (sii: a fi). Pe limba noastră sună aşa: este naşterea potrivită a sorţii/drumului. Sub genunchiul lui Mithra avem textul: DEO (sfânt) SOLI (soli: sori, oameni strălucitori) ILU (ilu: apă sfinţită, a boteza, a fi strălucitor) IC (ik: unghi ascuţit, înclinat, aplecat) TOMI (tomi: cruce strălucitoare, cele patru direcţii cardinale) TANE (tane: ceaţă, misterios) E (e: naştere, loc de rugă, a stropi) OS (puternic, tare). Zicerea adusă în timpul nostru spune că solii divini vor cerceta cu putere pe cei aplecaţi/îngenunchiaţi şi-i vor boteza cu misterioasa şi strălucitoarea cruce. Pe scuturile soldaţilor persani sculptaţi pe zidurile de la Persepolis, se vede semnul crucii cu braţele egale, la fel şi pe scuturile geţilor!

Legat de cultul lui Mitra este şi cuvântul *mitropolie* (mitra + polei: îngeri, duhuri din ceruri) cu sensul religios de casa îngerilor sau duhurilor lui Mitra. Şi cuvântul mănăstire este legat de vechea religie strămoşească (mana: a fi ˇîmpreună, clipă, dar divin + sitire: a cerne, a socoti, a recita). Că geţilor le-a fost drag acest Mitra o dovedeşte prenumele de Mitrache întâlnit pe tăbliţe iar românii şi în prezent îl amintesc prin Mitru, Mitrea, Mitruţă sau Mitrache pentru bărbaţi şi Mitrica ori Mitriţa pentru femei. Mai avem cuvântul *mitrica* ce are sensul de durerile facerii şi **mitra** cu sensul de naştere sau

zămislire, cu referire directă la naşterea lui Mitra şi la munca lui de ziditor al vieţii, adică nimic din mozaism ci numai din înţelepciunea şi teozofia fiilor luminii, pe care nemernicii au furat-o maimuţărindu-se cu ea că ar fi ieşit din preaplinul prepuţiului inimilor lor pline de venin şi ură.

Suntem singurul popor din Europa care îi păstrăm numele „omului strălucitor" şi în mare parte religia lui. În judeţul Gorj este localitatea Polovragi unde există o peşteră numită peştera lui Zamolxe.

Pe mai multe tăbliţe apare expresia „coto polo boi cero" cu sensul de a cerceta nălucile din ceruri care era o practică a religiei geţilor. Cuvântul polo sau polei înseamnă nălucă, înger, zână dar şi polei de gheaţă, a polei, poleială aşa cum primise straiele Eno când ˇs-a urcat la ceruri iar cuvântul vragi are sensul de tămăduitor, vindecător de unde numele localităţii gorjene cu sensul de îngerii vindecători sau zânele care te ajută. În această peşteră există o inscripţie cu un alfabet necunoscut iar tradiţia spune că peştera este cea care i-a fost adăpost marelui Zamolxe. Avem dreptul să admitem ca adevărată tradiţia orală cât timp limba ne ajută atât de lesnicios să înţelegem istoria asta bântuită numai de fantasme şi gugumănii. Uite aşa! Îţi vine să şuieri a pustie şi să-i zici un cântec de nebunie!

În religia mitraică adică a geţilor, cel iniţiat era binecuvântat cu „Puterea în trei muchii" formulă neînţeleasă şi fără sens. Până în epoca modernă unii români purtau un cuţit cu trei muchii cu lama scurtă şi groasă şi vârful ascuţit – dagă şi dage sau dăgi la plural – a cărui semnificaţiei ˇs-a pierdut de-a lungul timpului sau poate purtătorii nu au găsit urmaşi demni ca să le transmită secretul lor. În eme-gi, vechea limbă a plaiurilor mioritice şi a celor care au migrat în Ki-en-gi sau Sumer după zisa unora, cuvântul **dage**are sensul de frăţie, conducere, trai în comun, adunare. În mitologia română, Sf. Ilie are o sabie cu trei muchii cu care fulgeră pe draci de le sfârâie călcâiele şi le pocnesc tigvele. Dar conducerea neamului get se numea dage balo şi este

legată sigur de religia şi cultura lor şi organizaţia cultică aFrăţiei Celui Ales. Cuvântul bala are în eme-gi sensul de a conduce, a transmite, a salva, a elibera, a distruge. Cred că acest tip de pumnal era purtat de cei care făceau parte din dage balo ca o recunoaştere a poziţiei lor în societate. Iar adunarea neamului străbun – dage balo – era în fapt Frăţia celui Ales cum apare în scrierile esenilor pe care a distrus-o cu atâta ură şi fanatism, lăudându-se cu aceasta, hispanicul Traian ajuns împărat al imp˟eriului roman şi conspirator al mozaicilor împotriva acestei religii şi acestui popor ales de Creator. Cuvântul bala mai are sensul de fiară sau balaur. Geţii aveau ca steag un cap de lup cu corp de balaur considerând lupul ca simbol totemic al neamului iar unii preoţi chiar purtau pe cap în timpul slujbelor religioase pielea acestui animal (T 10) ca veşmânt sacru sau cum se vede pe obrăzarul coifului de la Coţofeneşti când cerescul Mitra sacrifică berbecul. Iar balaurul sau şarpele cel mare era simbolul înţelepciunii divine a lui Sântu sau Gog, deci organizaţia se numea şi Frăţia înţelepţilor aşa cum a scris şi întunecatul iudeo-creştin Augustin. De aici simbolul a fost preluat şi de gnostici fără a-i întreba cineva de unde le vine drăgăleala cu care se făleau, iar în timp ˟s-a aşezat uitarea peste coţcărie ca să nu mai fie ştire cu cinstire.

Flavius Philostratus care a scris pe la sfârşitul secolului ll e.n. ˟despre Ciclul epic – lucrare foarte veche ce cuprinde poemele mai multor autori greci – ne spune că în războiul Troiei au participat de partea troienilor şi misii din Misia dar şi cei de dincolo de Istru, din Sciţia în frunte cu regele lor Telefos. Herodot de neam carian, ce a trăit în secolul V î.e.n. ˟ne spune în scrierea Istorii că la sciţi, din vremuri străvechi, aveau o zeitate solară numită Mitra iar aceasta era însoţită de Tabiti, divinitate feminină cu atributele Marii Mame pe care grecii au numit-o Hestia. Culturnicii occidentali au tot umblat cu părul în ochi şi l-au scos pe Mitra de undeva din Capadocia sau ceva vecinătăţi ca să nu mai împartă istoria veche a Europei şi cu neamul get ce a fost ziditor de civilizaţie pe meleagurile carpatine

şi primul întemeietor de civilizaţie scrisă în vechile fruntarii ale continentului. Dacă Mitra era divinitatea supremă la sciţi din „vremuri străvechi” cum scrie Herodot pe la mijlocul secolului V î.e.n., informaţia confirmă imaginea de pe coiful de aur de la Coţofeneşti şi duce atestarea epigrafică a acestui cult sigur în secolul Vll î.e.n. ˟dar rădăcinile lui se pot pierde cu mult timp înainte. Iar sciţii cei adevăraţi cum erau de acelaşi neam cu geţii, grecii numindu-i pe băştinaşii din nordul şi sudul Istrului din răutate tot „sciţi” cele mai multe plăci votive fiind descoperite pe teritoriile locuite de neamul get – Geţia până aproape de Nipru, Panonia, Moesia, Illyricum, Dalmaţia – şi deloc în câmpia rusă unde locuiau o parte din zburdalnicii sciţi păstori, Herodot numind ţinuturile din nordul Istrului chiar Sciţia, aducem vechimea cultului lui Mitra pe toriştea noastră demascând făcăturile altora, ca să izbăvim istoria de minciună şi neamul rumun de prostie.

Lydus a trăit în secolul Vl şi a scris cartea Despre magistraturile romanilor citându-l pe Criton care l-a însoţit în toate războaiele pe Traian unde spune despre cucerirea parţială a Geţie astfel: „Traian cel mare cucerind Sciţia cu Decebal care era regele geţilor.”, cam aşa tinând-o toţi istoricii greci şi romani când scriau despre strămoşii noştri. Şi Theophanes (741-817) a scris o Chronographie respectând cronologia evenimentelor. „În anul 531 doi regi bulgari cu o nenumărată mulţime de bulgari şi cu drugul lor porniră cu război împotriva Sciţiei şi Mysiei, pe când în Mysia era ca general Justinus iar în Sciţia Baudarius”. Adică unii greci, din cea mai veche antichitate şi până în secolul lX al erei noastre foloseau denumirea de Sciţia şi pentru teritoriul locuit de geţii de la nordul Istrului, la fel ca şi Herodot. Dar când este vorba să ne revendicăm adevărata istorie a poporului de pe aceste meleaguri unde ei îi numesc geţi, misi sau sciţi pe băştinaşi, atunci numai hopa că vine istoricul sclivisit cu ceva cultură şi te trimite la Mama Dracului, adică la Iahwe să-ţi vezi fundul de atâta curiozitate neghioabă pentru că „adevărul” le-a fost revelat lor de pe timpul lui Burebista sau chiar mai

devreme, că aici ar fi fost ceva urdii de aiurea sau de nicăieri, pentru cunoaşterea misterului muncindu-se şi azi pe brânci!

Mai aflăm despre Mitra că era însoţit în toate cele ce le înfăptuieşte de „zeii gemeni" numiţi şi cabiripe care grecii i-au botezat după năravul lor diouscuri iar romanii le-au zis acvini dovedind originea lor carpatină pentru că în brahmanism, cei doi călăreţi gemeni născuţi din lumină se numesc aşvini. Tăbliţa 52, ne arată prin imagini această realitate cultică unde Mitra ca purtător al coroanei de raze solare are pe piept două figuri confirmând informaţiile din vechime. Aceşti călăreţi solari apar numai pe artefactele – iconiţele mitraice de la sfârşitul cărţii – descoperite pe teritoriile locuite de geţi, la Mitroviţa, Vucovar, în Câmpia Munteniei şi pe plăcuţa de plumb de la Romula. Pe alte iconiţe, este doar Mitra călare cu securea dublă în mână însoţit de cei doi purtători de flacără sau alte simboluri religioase însă şi ele sunt obiecte ale cultului mitraic sau arimin.

Un alt element al acestui cult este barca solară cu care Mitra străbătea cerul pe dedesupt spre a reveni în fiecare dimineaţă să răsară din locul potrivit. Arheologic, barca solară este atestată pe teritoriul ţării noastre din mileniul lV î.e.n.

Ne mai spune Herodot în cărticica lui despre numele unui popor danubian care făcea comerţul Dunării până în Marsilia: „Sigynii, pretindeau a fi o colonie a mezilor. Toţi au cai mici cu păr des şi lung care n-au forţă să ţină un călăreţ, dar care înhămaţi merg foarte repede, şi de aceea, aceste popoare se folosesc de căruţe". Ori mezii erau perşii sau rudele sciţilor dacă nu chiar fraţii acestora, amintiţi mai sus, cum rezultă din unele izvoare vechi. Strabon în Geografia confirmă aceste informaţii iar Apolloniu din Rodos în Argonauticele spune că sigynii sunt lângă traci şi senti, pe malurile Istrului, dacă nu cumva ne-am smintit de tot şi nu mai ştim pe unde trece acest fluviu. În alte izvoare sigynii şi sintii sunt un singur popor. Despre marele înţelept al geţilor Abaris/Zamolxe pe care grecii îl

fac de neam scit, spun că era fiul regelui-Sentu sau Senta care domnea la nord de Istru. Deci regele scit Sentu din Sciţia de la nord de Istru era conducătorul neamului senţilor sau sinţilor, adică a neamului sfânt sau ales de Sentu/Creatorul şi nu a smintiţilor de azi!

Homer care a trăit în secolul Vlll î.e.n. ˟spune că aceşti senti au locuit şi prin insulele Mediteranei, în Asia Mică, Caucaz şi în centrul Europei, adică pe acolo pe unde istoria i-a menţionat pe pelasgi, cabiri şi mulţimea de neamuri arimine. Între cabirii din Samothrace şi senti, istoria spune că a existat o relaţie strânsă pentru că erau acelaşi neam şi practicau acelaşi cult religios. Adică, de am zice şi noi ca poetul: de la Istru-n Smothrace, drumeag ariminu-şi face!

Mai găsim la Herodot în Istorii lV, 1, zicerea asta despre geţi: „căci ei nu cred că există o altă divinitate decât a lor” adică este vorba despre monoteism cu care cei ce l-au furat se fălesc cu atâta obrăznicie.

Strabon în Geografia Vll, 3 vorbind despre marele înţelept Zamolxe şi rolul lui asupra culturii şi religiei geţilor spune: „Este foarte probabil ca în secolele de mai târziu, Zamolxe să fi convins pe geţi, să ducă o viaţă pitagoreică, fiind[ɔ- i-a găsit dispuşi pentru filosofie”. şi pe acest temei le-a dat legi scrise.

Iar Diodor în Biblioteca istorică scrie pe la anul 20 î.e.n. ˟„la aşa numiţii geţi care se cred nemuritori, Zamolxis susţinea şi el că, a intrat în legătură cu zeiţa Hestia de unde a primit legile”, adică aveau un caracter divin tot aşa cum sunt Legile adevărului ale lui Mitra sau cărţile cu Legi sfinte primite de către Eno de la Sântu. Şi ne mai spune Strabon un lucru uluitor despre strămoşii noştri: „În schimb este lucru care nu se poate pune la îndoială şi care reiese nu numai din amănuntele pe care ni le dă Poseidonios, dar din toată desfăşurarea istoriei geţilor; zelul religios a fost din toate timpurile trăsătura dominantă a acestui popor”! Istoricii români nu au găsit de cuviinţă să se scarpine pe undeva, poate aşa aflau şi ei neprihăniţii despre „toată desfăşurarea istoriei geţilor”

menţionată de Strabon înGeografia sa pe la anii 10 ai erei noastre, iar neamul mioritic nu ar mai fi fost obligat să le înghită istoriile şi istorioarele lor neghioabe şi ticăloase ce ne-au falsificat cultura şi identitatea de Neam şi Ţară. Citatul dovedeşte că atunci când şi-a scris lucrarea Strabon, în cultura imp˟eriului roman existau numeroase manuscrise despre istoria geţilor, pe care pricepuţi iudeo-creştini în ura lor nemărginită vărsată din preaplinul prepuţiul inimilor lor drăceşti, după anii 381, le-au făcut cam pe toate câte le-au intrat în gheare, uitate şi dispărute! Au lucrat meserie la scoaterea în afara istoriei a geţilor, fioroasa Militie Cristi a grecilor şi italicilor iar toată cultura neamului get a fost trimisă în iad să fie comoara Satanei!

Geţii sunt singurul popor din antichitate, menţionat pentru cinstea şi religia lui monoteistă. Alţii sunt menţionaţi pentru hoţie, piraterie, videnie sau cruzime şi nu le este deloc ruşine cu asemenea apucături, ba chiar şi-au făcut religie din ele şi cu aceste năravuri mişele ˟s-au crăcănat de nu-ı mai poate încăpea pământul. Iar noi ne rostogolim în valuri şi plini de prosternare ne plecăm să-i pupăm în cur pe ivriţi pentru revelaţiile, inspiraţiile, conspiraţiile, vedeniile şi tâmpeniile lor urduroase şi odioase, batjocorindu-ne cu o ură fără margini istoria adevărată şi valorile spirituale cu care ˟s-ar mândri orice pământean!

Tot textele greceşti spun că Zamolxe ar fi primit legile lui frumoase de la divinitatea Hestia, numită la sciţi Tabiti şi care era zeiţa focului sacru la geţi. Iamblichos, în prima partea a secolului lV scrie despre Zamolxe că după ce i-a învăţat pe ai lui despre nemurirea sufletului şi alte lucruri trebuincioase, le-a scris legi drepte. Noi cei de astăzi avem parte numai de legi strâmbe şi minţi ticăloase şi criminale.

Am arătat până acum că pe vechiul teritoriu locuit de geţi, era o cultură dezvoltată din care ˟s-au înfruptat copios de-a lungul vremii atât grecii cât şi blestemaţii ivriţi şi nicidecum sălbăticia pe care ne-o îndeasă în cap istoricii

mioritici şi de aiurea. Tot pe aceste meleaguri existau legi scrise primite de la divinitate şi un cult monoteism al crucii atestat arheologic din mileniul lV î.e.n. ˇiar cele mai vechi texte şi dovezi care îl menţionează, se duc mai înainte de secolul Vll î.e.n. ˇMitra ca divinitate supremă pentru sciţi, este menţionat de Herodot ca fiind „din vremuri străvechi” ce avea de pereche pe Tabiti, adică Tatăl Ceresc şi Mama Pământească din scrierile geţilor şi esenilor dar şi din oracolele caldeene. Şi tot pe toriştea locuită de geţi ˇs-au găsit cele mai multe monumente şi inscripţii închinate lui Mitra, dar scrise după limba fiecărui neam care îl venera şi ca Sebesio, Sabasius, Zabasios, Zabelo, Deus Aeternus, Sol Invictus şi altele.

Mitra cabirul din religia geţilor imortalizat pe iconiţele acestora şi pe diferite medalioane romane este Deus Aeternus de pe unele plăci votive pe care răii spun că le-au adus soldaţii romani din Asia Mică pentru că acolo se clocea la flacără mică, o mare minciună ce va să răsună peste lumea toată.

Timp de peste trei secole religia geţilor ˇs-a răspândit în impˇeriul roman fără pârjol, fără sabie şi fără organizaţii oculte şi criminale care să urmărească să pună mâna pe conducerea statului pentru a se impune. Mitraismul a avut o teologie autentică şi unică în cultura lumii, organizarea lui fiind bazată pe cunoaşterea naturii şi a fiinţei umane ceea ce a dus la marele ei succes în imp ˇeriul roman.

Focul ceresc ce strălucea veşnic avea în mitraism focul nemuritor ce ardea veşnic într-o lucarnă care stătea în palatul împăraţilor şi era purtat la ceremonii înaintea lor. În ţinutul Asia Mică – Turcia de astăzi – unde spun specialiştii că ar fi apărut mitraismul ca religie autonomă nu există nicio urmă arheologică în secolele lll-l î.e.n. ˇcare să dovedească acest lucru, dar zisa a rămas sfântă. La începutul erei noastre vedem religia mitraică apărând brusc din întuneric la Dunărea de Jos şi înaintând, rapid şi simultan mai iute decât fulgerul şi mai răsunător ca trăsnetul, spre izvoarele Istrului şi Rinului şi chiar până în

inima Italiei, cuprinzând în scurt timp mare parte din impˇeriul roman fără a o impune cineva prin foc, sabie sau ucaz aşa cum au făcut „nevinovaţii iudeo-creştini” când au ajuns stăpânii acestui impˇeriu în anul 380 printr-o lovitură de stat.

În Pont, Mitra apare urcat pe un cal asemenea lui Men, zeul lunii venerat de-a lungul întregii peninsule. Dar această imagine mitraică apare în iconiţele geţilor şi pe placa de la Romula, iar pe istorici i-a apucat bezmeticeala cu „cavalerul trac” aşa, ca să ne vină de hac întru totul cum ne fac.

Chiar Nero (54-68), veselul şi ciudatul împărat de tristă amintire – e bine că şi alţii au triste amintiri – îşi arătase interesul pentru a fi iniţiat în misterele lui Mitra. Iar dacă ajunsese şi la urechile împăratului acest cult stârnindu-i interesul, înseamnă că nu era o jegoşenie cu care să se tămâieze drojdia Romei şi nici nu apăruse peste noapte pe străzile oraşului să facă balamuc aşa cum o ţineau fanaticii iudei în revelaţiile lor neostoite decât de sabie în timpul când au pus ceva mai mult jar prin Roma să aibă mai multă căldură şi iluminare Nero!

Ca dovadă a înfloriri ariminismului/mitraismului la Roma în timpul împăratului Nero, sunt informaţiile venite chiar de la un duşman al acestui cult, Saul, care ajungând de nevoie în capitala impˇeriului roman pentru a fi judecat de cezar, scrie plin de supărare despre unii iudei şi greci, ce îi deveniseră prieteni de maimuţăreli deşarte, în Epistola lui Pavel către romani la 1,23 că: „au schimbat slava lui Iahwe nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare şi târâtoare”. Dar descrierea icoanei de către ofuscatul fanatic ivrit este a unei plăci votive mitraice care era aşezată pe altarul de cult din incinta mitreumului cum ˇs-au găsit în unele situri arheologice, iar aceasta dovedeşte că religia geţilor avea în anul 61 al erei noastre la Roma atât lăcaşe de cult cât şi adepţi, unii chiar dintre turbăcioşii iudei care ˇs-au cam săturat de cotizări la templu, de întuneric şi întunecimi, dându-se şi ei ca mulţi

alţii din impˇeriul roman, mai spre lumină din lumina geţilor. Cinste lor!

Descoperind de ce „mişelii şi trădări” faţă de Iahwe sunt în stare unii tăiaţi împrejur cât şi grecii cu minţile aburite de aiurelile fariseului Saul, autorul ars la rânză scrie la 1,25 că: „au schimbat în minciună adevărul lui Elohim şi au slujit şi ˇs-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci”. O asemenea atitudine o găsim după vreo 330 de ani şi la întunecatul iudeo-cretin Augustin care îşi îndemna turma să se roage creatorului ceresc şi nu soarelui ca păgânii, de parcă ar fi pe pământ alţi păgâni decât slujitorii Satanei cu toţi uciganii lui!

La câtă făcătură au făcut ivriţii, l-au întrecut chiar şi pe Făcătorul lor!

Plutarh (46-126) aminteşte în scrierile sale despre cultul mitraic ce îşi făcuse apariţia în peisajul religios destul de cosmopolit al Romei dar prima inscripţie închinată acestei divinităţi datează sigur din perioada Flavilor (69-96). Trupele împăratului Vespasian (69-79) practicau acest cult la Carnuntum (Petronell în Austria) pe Istru în Panonia Superioară, provincie locuită de geţi şi care a ajuns sub stăpânire romană în anul 9 î.e.n. ˇÎn anul 71 sau 72 în acest oraş a fost trimisă legio XV Apollinaris care a construit pe malul Istrului – apă sfântă la geţi – o peşteră semicirculară ca lăcaş de cult pentru Mitra, unde ˇs-a descoperit o inscripţie votivă închinată lui Sol Invictus (neînvins) de un soldat numit Barbarus – Străinul. În latină cuvântul sol are sensul de soare şi figurat de om strălucitor, adică cel născut din fulger sau lumină aşa cum este legenda lui Mitra. Pentru că latinii neavând un cuvânt pentru conceptul religios „fiul luminii”, au folosit ceva asemănător din teologia lor.

În anul 28 al erei noastre a fost ocupată de către trupele romane şi Moesia, iar în anul 106 a fost ocupat de către romani o treime din regatul geţilor cu capitala la Sarmisetuza. Ori geţii erau la acea dată, cel mai numeros popor al Europei antice iar mulţi dintre ei au fost înrolaţi

cu forţa în armata romană cum ne lasă mărturie şi scrierea lui Arrianus, amintită mai înainte. Plecând de la baştina mioritică ei şi-au dus în bejenia militară şi religia strămoşească aşa cum o arată atât de limpede tăbliţele de plumb dar şi unii autori antici. Însă fel de fel de târâturi fără neam şi ţară, ne spun că religia mitraică a fost adusă pe meleagurile noastre din Capadochia, din Persia din Sulavesela numai nu unde ˇs-au descoperit cele mai multe inscripţii – o treime din totalul acestora au fost găsite în ţinuturile locuite de geţi – Panonia, Moesia şi Dacia. Mai amintesc pentru vechimea cultului în impˇeriu, un grup de marmură închinat lui Mitra de către un sclav al lui T. Claudius Livianus ce a fost prefect pretorian în anul 102.

Traian, după ce a răzbit pe geţii cei nemuritori în războiul din anul 106, a scris pe soclul statuii sale aşezată pe Columnă – terminată în mai 113 – o zicere care spune: „Senatus Populusque Romanus, imperatori Caesari Divi Nervae fillio Nervae Traiano Augusta Germanico, Dacico, Pontifici Maximo, tribunicia potestate XIV, imperatori Vl, consului Vl”. Şi în română tălmăcirea sună aşa: „Senatul şi Poporul roman, Împăratului Caezar, fiul divinului Nerva, Traian Augustul învingătorul germanilor, învingătorul dacilor, învingătorul Marelui Preot, având pentru a patrusprezecea oară putere de tribun al plebei, fiind salutat a şasea oară ca şef al armatei.”. Niciun împărat roman nu ˇs-a lăudat că a învins vreun mare preot iar dacă el a făcut-o însemnă că Marele Preot din Sarmisetuza avea o organizaţie întinsă mult în afara statului get şi el a distrus-o în totalitate. Dar înainte de a înţelege de ce hispanicul Traian se lăuda că a învins un mare preot să explic funcţia de pontifex maximus în impˇeriul roman.

Marele preot la romani – pontifex maximus – era şeful colegiului de pontifi şi cea mai importantă personalitate sacerdotală în statul roman, ales în această funcţie pe viaţă. Titulatura a fost preluată în anul 12 î.e.n. ˇde către Augustus şi deţinută apoi de toţi împăraţii până în anul 383 când ultimul deţinător, împăratul get Graţian a fost asasinat la ordinele episcopului iudeo-creştin de

Milano, Ambrosie, iar funcţia a revenit acestuia. Prin această funcţie, împăratul controla toate cultele din imp ˇeriu şi nimeni nu putea să scoată din pălărie în public vreo trăsnaie zurlie ce avea pretenţii de revelaţii, fără edictul lui pontifex maximus. În timpul lui Augustus au fost desfiinţate toate societăţile cu excepţia celor funerare. Acestea puteau să se adune o dată pe lună când se strângea cotizaţia dar şi alte întâlniri nerestricţionate legate de aducerea jertfei zeului patron şi de a sărbători împreună. Legea era se pare, valabilă numai pentru Roma iar împăratul trac Septimius Severus a extins-o pe la anul 200 pentru întreaga Italie şi a celorlalte provincii pentru că fanaticii farisei împreună cu leprele lor iudeo-creştine îşi arătau obrăznicia în public. Niciun cult nu era recunoscut în impˇeriu şi nu puteau funcţiona fără această autorizaţie specială din partea împăratului care era şi marele preot.

Roma avea separat organizat un colegiu numit pontifices – pontifi, cel mai important colegiu sacerdotal, format iniţial din 3, 9 apoi 15 preoţi, în frunte cu un pontifex maximus. Pontifii aveau ca îndatoriri, supravegherea cultelor oficiale şi private şi de aici vine supărarea lui Tertulian pe la anul 200 că iudeo-creştinii erau ţinuţi în îngrădirea cultului privat chiar dacă alţii mint că erau peste tot crăcănaţi în impˇeriul roman şi până la marginile pământului.

Distrugând Frăţia Celui Ales din Sarmisetuza, Traian a vrut să arate tuturor şi posterităţii că zeii Romei au fost mai puternici decât cei ai geţilor şi astfel i-a învins, iar el ca mare preot al acestor zei este cel mai puternic din lume. Aceasta este explicaţia textului cu pontefex maximus de pe soclul columnei pe care istoricii români îl ţin ciudat, îl fac uitat, ferindu-se de el să nu dea în sminteală!

Amintesc faptul că scapeţul ivrit, rabinul Apolo care ˇs-a făcut stăpân pe centrul de l-a Qumran pe la anul 26, şi-a luat titlul tot de „Mare Preot” chiar dacă tartorul religios de unde venea el, se numea Rabin şef, prin această diversiune urmărind să-şi subordoneze toate locurile unde

locuiau esenii, numai că ticăloşia nu i-a reuşit.

Acum înţelegem şi unul din motivele necunoscute de istorie, de ce Traian a vrut să distrugă statul get. Fiind mare iubitor de mozaici, el a primit bani foarte mulţi de la aceştia după ce le-a acordat cetăţenia romană, astfel ca împreună, unii cu sabia şi alţi cu punga, să distrugă şi religia geţilor. La plăsmuirea pe care au pus-o la cale ivriţii de a se impune ca religie majoritară în imp˝eriul roman, ei trebuiau să distrugă religia geţilor ce era deja răspândită în multe regiuni ale statului şi chiar la Roma. Iar ceea ce a făcut Traian după cotropirea Geţiei, dovedeşte din plin această idee. În anul 112 acelaşi împărat a dat un edict prin care interzicea creştinismul spun plăsmuitorii de istorii iudeo-sataniste, dar acum ştim că era vorba de religia crucii sau creştinismul arimin care era de fapt religia geţilor de la strămoşul lor Părintele Eno şi nu cum mint de 1600 de ani secăturile ce trăiesc numai din negoţul cu vorbe!! Că edictul nu se referea nici la mozaici şi nici la turbăcioşii lor schismatici zeloţii farisei sau iudeo-creştini, o dovedesc informaţiile pe care le voi da în continuare să mai facem un strop de lumină în întunecimile Satanei.

Ioannes Malalas (491-578) a scris o Chronografie, un fel de istorie universală care este o sursă de informaţii foarte interesantă pentru acest subiect unde la Xl ne lasă mărturia: „Pe când Traian se afla în Siria, în Antiohia, şi se ocupa de afacerile statului, a primit o scrisoare de la Tiberian, prefectul Palestinei, concepută în termenii următori: Neînvinsului Caesar, Preadivinului Împărat Traian. Însărcinarea ta de a pedepsi pe galatienii care mi se prezintă ca creştini, am adus-o întru cât mă priveşte la îndeplinire. Dar ei vin de la sine la tortură şi la moarte şi cu toate îndemnurile şi ameninţările mele, spre a-i abate de a mi se preda, n-am izbutit până acum. De aceea Maiestatea Ta neînvinsă, să hotărască în această privinţă. Traian, a dat ordin lui Tiberian şi celorlalţi prefecţi, ca pe viitor să se abţină de a ucide pe creştini. Astfel pentru câtva timp creştinii putură să răsufle în linişte”. Ori

înscrisul istoric din jurul anului 110, desfiinţează minciuna ivritului Saul scrisă în Faptele apostolilor la 11,26, şi care pretinde că primii creştini au fost numai iudeii tăiaţi împrejur din cetatea Antiohia.

Să ne uităm în istorie cine erau aceşti creştini din Galatia ca să înţelegem pe unde şi cum ˇs-a făcut falsul. Tăbliţa 11 turnată pe la mijlocul secolului lV î.e.n. ˇne spune că un geţişor de soi din acela pios, ˇs-a dus în ceva vizite preacucernice la veseloşii gali ce locuiau printre şatrele geţilor în acele vremuri din Geţia şi Mesia. Şi spune el că a avut trecere chiar la rigă pe care l-a binecuvântat „cu vin şi pâine strămoşească şi l-a numit cu epitetul de fiu al crucii strălucitoare”. În anul 275 î.e.n. ˇmustăria geţilor cu galii cei veseli ˇs-a înăcrit rău şi a dat în fiert, astfel că zburdalnicii au putut fi potoliţi numai cu sabia şi poftiţi să-şi mute şatrele dincolo de Dardanele. Prietenia ˇs-a spart şi galii au trecut în Asia Mică unde au format statul Galatia iar mai la sud în Palestina au pus de o Galilee în anul 271 î.e.n.. În anul 63 î.e.n. ˇGalatia devine regat clientelar Romei, iar în anul 29 î.e.n. ˇromanii transformă micul teritoriu în provincie alipindu-l Siriei, dar populaţia de gali a rămas pe loc. Tăbliţa 54 ne spune că Noe împreună cu ceata lui de geţi, după ce au luat trupul lui Ili din groapa de la marginea Ierusalimului, au plecat în sudul Siriei unde au fost întâmpinaţi de „galii cei roşcaţi” veniţi în mare mulţime în frunte cu preotul Bofio care l-au jelit amarnic pe martirizatul get. Aceste informaţii arată că populaţia galică şi-a păstrat religia crucii pe care o preluaseră de la geţi în urmă cu peste 400 de ani iar Tiberian când scrie despre creştinii galatieni din fostul regat Galatia, îi scoate în lumina istoriei pe galii ce au trecut la religia geţilor când locuiau în Geţia şi Mesia. Nici urmă de tăiaţii împrejur, adică de turbaţii şi fanaticii farisei care îşi ziceau zeloţi şi nu creştini.

În aceeaşi perioadă când edictul lui Traian trimitea cu miile sau zecile de mii la moarte pe adepţii religiei crucii practicată de geţi dar şi de alte neamuri, Pliniu cel Tânăr (61-114) care a fost un apropiat al lui Tacit iar între

anii 111-113 a ocupat funcţia de guvernator al Bitiniei, scrie despre adepţii lui Iisus/creştini: „Şi molima acestei superstiţii ˇs-a răspândit nu numai în oraşe, dar şi în sate şi pe ogoare… Templele erau aproape părăsite, ceremoniile solemne multă vreme întrerupte… Obişnuiau să se adune într-o anumită zi în zori, să înalţe pe rând cântare lui Cristos ca unui zeu”. Reţinem zicerea latinului că adepţii religiei crucii se întâlneau în zori cam aşa cum spune Filon despre eseni, că se rugau la răsăritul soarelui, ceremonial identic şi în mitraism. Mai reţinem că aceste populaţii, care nu aparţineau etnic ivriţilor şi deci nici cultului mozaic cocoţat atunci pe cai mari în cvadriga împăratului Traian, trăiau nu numai în oraşe dar şi la sate, părăsindu-şi templele şi nu templul din Ierusalim, arătând că fenomenul era vechi şi a dus la prăbuşirea vechilor culte. Ştim din tăbliţa 60 că religia geţilor pe la anul 30, după asasinarea lui Ili de către ivriţi, era deja răspândită la sciţi şi traci. După moartea lui Ili nişte preoţi cam mişei ˇs-au pus cu zurba şi nu mai slujeau comunitatea religioasă astfel ca fiecare să devină OM iar dage balo din Sarmisetuza a trebuit să intervină energic. Dar ţinutul Bitiniei despre care scrie Pliniu cel Tânăr, era o regiune locuită de traci, situată între Galatia şi Tracia, teritorii unde sigur se practica religia crucii aşa cum dovedesc informaţiile de pe tăbliţele de plumb coroborate cu cele venite din antichitate şi menţionate mai sus, ca dovezi de netăgăduit în desluşirea adevărului despre religia strămoşească.

Şi tot de la acest autor care publică în anul 108 a Vlll-a carte de scrisori, găsim zapisul 4 către Caninius. „Foarte bine faci că te pregăteşti să scrii despre războiul cu dacii. Căci unde mai găseşti un subiect atât de actual, atât de bogat, atât de vast, în sfârşit atât de plin de poezie şi cu toate că faptele sunt adevărate, atât de fabulos? Vei vorbi despre schimbarea albiei unor fluvii, despre tabere cocoţate pe munţi prăpăstioşi, despre un rege care, izgonit din domnie, alungat chiar din viaţă, nu-şi pierde deloc nădejdea: şi pe deasupra despre sărbătorirea, a două

triumfuri, unul pentru prima oară până atunci asupra unui popor neînfrânt, celălalt – pentru ultima oară. O singură, dar extremă dificultate, şi anume că este o teribilă cutezanţă să te măsori cu aceste fapte în poezie, chiar pentru talentul tău, care poate atinge totuşi sublimul şi poate să se ridice până la înălţimea celor mai măreţe opere. O dificultate mai este şi aceea că numele proprii barbare şi sălbatice, în primul rând chiar acela al regelui, nu sunt potrivite cu versurile greceşti". Ei, aici iarăşi v-am găbjit rău şleahtă de mişei. Spune latinul că atât ei cât şi grecoteii aveau mari probleme în scrierea numelor geţilor şi a locurilor unde hălăduiau aceştia, ori năpârcile româneşti obişnuite să afle gustul culturii lingându-i pe alţii în dos, spun că numai numele transmise de scrierile grecilor şi romanilor sunt corecte şi folosesc acest argument tembel pentru a dovedi că „tăbliţele sunt false"!

Dar mai are textul în ascunziş o zicere năstruşnică şi dacă nu eşti cu toate acasă nu-i poţi da de meşteşug sau beteşug. Pliniu spune despre regele get Diogio, după tăbliţe dar pe care el nu îl numeşte deşi îl ştie, sau Decebal după făcătura lui Dio Casius, că „izgonit din domnie, alungat chiar din viaţă; nu-şi pierde deloc nădejdea" şi textul este ori un nonsens pentru că morţii nu mai au nădejde, ori cineva a umblat prin el când l-a copiat şi a scos ceva supărător pentru iudeo-creştini şi făcăturile lor criminale. Eu înclin către a doua cale şi cred că, falsificatorul copist a scot din scrierea latinului, numele adevărat al regelui şi jurământul Frăţiei Celui Ales care cerea întregului neam get să-i alunge pe cotropitori şi să elibereze Ţara Sfântă. Iar istoria ne arată că timp de 150 de ani, geţii din est, împreună cu goţii şi cu sprijinul celor ocupaţi, au luptat până au reuşit să-i răstoarne pe romani peste Dunăre şi să-şi elibereze glia cotropită. Numai că în acele vremuri strămoşii noştri geţi se ţinea tot de sfinte juruinţe, dar astăzi printre urmaşii lor, sunt foarte mulţi care se ţin numai de îndrăcite trădări.

Sfântul Isidor de Sevilla (560-636), prelat spaniol pe care nu îl putem bănui de şuguieli mioritice, spune după

300 de ani trecuţi de la aceste fapte, că geţii din nordul Istrului amestecaţi cu goţii, bastarni şi alte seminţii germanice au distrus şi robit impˇeriul roman să fie spre luminare şi întunecaţilor noştri: „Roma însăşi învingătoarea tuturor popoarelor a trebuit să slujească supusă şi să primească jugul triumfului getic”. Şi eu cer tuturor istoricilor şi lingviştilor români să primească jugul getic al adevărului triumfător şi din partea mea câte o poacă!

Unii culturnici occidentali spun că răspândirea mitraismului în Germania ˇs-a făcut prin intermediul trupelor de la Dunăre, atunci când legiunea a opta, care a fost transferată din Moesia în Germania Superioară în anul 70 a practicat mai întâi acolo religia ce în curând avea să devină predominantă în ţara aceea. Pentru a justifica apariţia mitraismului la Istru, ei spun că după ocuparea Moesiei, regiunea geţilor de la sudul Istrului la est de munţii Balcani, în anul 29, aici au fost colonizate puhoaie de capadocieni, frigieni, cilicieni şi bitini, toţi mari iubitori de Mitra. Adică într-un teritoriu care îl pui într-un căuş de palmă, mulţimi de soldăţoi venetici, în loc să se ocupe de meşteşugul armelor ˇs-au apucat de a cloci o religie care şi astăzi uimeşte prin profunzimea şi umanismul ei şi cum erau uluitor de inteligenţi, le-a ieşit jucărica. Dar tot ei spun că în Asia Mică de unde a fost adusă soldăţimea, nu ˇs-a descoperit din săpături niciun templu consacrat lui Mitra iar inscripţiile care menţionează numele său sunt, până acum, rare şi nesemnificative. Iarăşi nu se leagă minciunile! Şi ˇs-au mai ţinut ei de un fals, spunând că în impˇeriul roman, Mitra se numea Sol Invictus – Soarele Neînvins, deşi toate datele arată că Mitra nu avea nicio legătură cu astrul zilei, iar expresia latină a fost tradusă tendenţios, pentru că ea înseamnă „omul strălucitor” sau mai corect „fiul luminii” aşa cum se numeau şi esenii din Palestina şi Egipt pe care nişte canalii i-au tăiat împrejur prin minciună.

În Comagene, provincie romană din anul 17 al erei noastre, pe Eufrat la graniţa cu impˇeriul persan, în

orăşelul Doliche, se sărbătorea pe o culme de deal, o divinitate solară care, chiar mult mai înainte era venerată pe crestele munţilor. Se considera că ea inventase folosirea fierului şi a fost adusă în regiune de către un trib de făurari numiţi kabiri veniţi din nord. Dar cabirii erau populaţia getică din Asia Mică pe care Zamolxe o trecuse pe la mijlocul secolului Vl î.e.n. ˇla religia crucii practicată de Frăţia Celui Ales din Sarmisetuza. Divinitatea era reprezentată la început călărind pe un taur, ţinând în mână securea dublă ce simboliza în vechime universul. Asta spune şi legenda lui Mitra despre sacrificarea taurului ceresc. Pe iconiţele geţilor chiar aşa apare Mitra dar călare pe un cal, imagine specifică regiunilor pontice şi nord-dunărene. O inscripţie greacă vorbeşte despre „tronurile celeste” unde divinitatea primeşte sufletele fidelilor săi, şi nu-mi rămâne decât să vă zic: iu şi iu şi iarăşi iu! Nemurire neică şi teozofie mioritică, chiar mai mult decât încape în tărtăcuţele voastre! În impˇeriul roman această divinitate supremă din Doliche era numită Jupiter Caelus (cer, înăltme) sau Jupiter Dolichenus iar templele lui erau totdeauna alături de cele ale lui Mitra, adică cultul mitraic dar practicat de capadocieni. La greci Mitra, asimilat lui Phaeton, era privit ca autorul conflagraţiei finale. Fiecare, după limba şi înţelegerea lui se ruga însă unei divinităţi cereşti unice. Asta da cultură de minte pestriţă!

Cazarii înveninaţi până în vârful frezei împotriva noastră şi care revendică în surdină pentru ei de pe la 1860 plaiurile mioritice, spun că aici ˇs-au revărsat puhoaie de soldăţoi ivriţi ce îl pupau în bot numai pe Iahwe. Iar latriniştii spun că după exterminarea geţilor de către romani adică şi de soldăţoii ivriţi şi nu cazari chiar dacă ambele popoare practică mozaismul, ţinutul a fost repopulat cu urdii aduse din tot impˇeriul roman, ce au chezăşuit prin sămânţa lor, formarea poporului român câteva secole mai târziu. Îţi vine să pui mâna pe par când citeşti asemenea mişelii spuse la adresa neamului nostru şi cu care ţucalii ne târtăie/înjură în draci.

Religia mitraică ˇs-a extins în Germania nu numai în ţinuturile ocupate de romani dar şi în teritoriilor ubilor şi batavilor răspândindu-se ca o epidemie acolo unde poposeau armatele impˇeriale formate în mare parte din soldaţi arimini. Dar acelaşi fenomen se întâlneşte în Galia secolului ll şi mai ales lll. Un soldat al legiunii Vlll a dedicat o placă votivă descoperită la Geneva şi închinată lui Deo Invicto. În Marea Britanie monumentele închinate lui Mitra se află în fostele garnizoane romane sau în apropierea acestora dovedind că a fost adus de armată şi venerat mai mult de soldaţi, dar sigur el era instalat bine pe la mijlocul secolului ll. Şi în nordul Africii ˇs-au descoperit monumente mitraice, însă mai puţine ca în regiunile din nordul Mediteranei şi mai ales din regiunile locuite de geţi. Misterele lui Mitra ˇs-au celebrat numai între graniţele impˇeriului roman iar cultul a apărut după cucerirea provinciilor geţilor Panonia în anul 9 î.e.n. ˇşi Moesia în anul 29 e.n. ˇşi nicăieri în afara acestuia.

Modelul de construcţie al unui mitreum a fost preluat de către biserica catolică şi el se compunea dintr-un pridvor, un pronaos care avea pe laterale bănci, naos unde exista altarul de cult deschis la care se ajungea pe nişte scări, pe lateralele acestuia erau locurile ocupate de cor. Peste tot în impˇeriul roman, în nordul Africii, în Spania, în Galia, Germania şi Britania, în provinciile din partea de est, ˇs-au format asociaţii oficiale ale clerului şi enoriaşilor acestei religii ce a cuprins fără sabie şi pârjol orice persoană doritoare să-şi caute singură mântuirea.

Încă înainte de anul 181 când Commodus a impus mitraismul ca religie oficială de stat a împăratului, acest cult era deja bine instalat la Roma chiar în rândurile aristocraţiei. Dar până să ajungă atât de sus în impˇeriu, mitraismul a fost la început religia sclavilor duşi din Dacia de către armatele lui Traian şi a populaţiei sărace. Sub domnia Flaviilor ˇs-au descoperit primele texte scrise închinate lui Mitra iar sub domnia Antoninilor (138-180), oamenii de litere şi filosofii au început să se intereseze de această religie care cuprinsese mare parte a populaţiei

imp˘eriului roman. Lucian glumeşte pe seama ceremonialului mitraic iar Celsus în Calea adevărului scrisă în anul 177 arată că cei care încercau să facă tămbălău cu iudeo-creştinismul lor erau nişte impostori care şi-au permis să preia în mare parte acest cult şi să spună că ˘s-a născut din mozaism, tot aşa cum Filon din Alexandria spunea că toată filosofia greacă este născută din înţelepciunile lui Moşe. Tertulian ˘s-a obrăznicit la culme şi pe anul 200 a scris că mitraismul era erezie creştină! Cu aceasta, sataniştii ce vânau puterea în imp ˘eriul roman şi-au arătat o parte din hidoşenia lor.

Cam în aceeaşi perioadă, scriitorul Pallas a dedicat o carte mitraismului în secolul ll iar Porfir îl citează pe Eubulus care a trăit în secolul lll şi a scris *Cercetări mitraice*. Toate au fost nimicite pentru a se şterge orice urmă a religiei geţilor care a fost religie oficială în imp ˘eriul roman timp de 200 ani până ce iudeo-sataniştii au interzis-o în anul 381, punând peste ea marea plăsmuire a fariseilor.

Lampridius în scrierea Commodus 9, închinată împăratului ce a domnit la Roma timp de 12 ani (180-192), spune că acesta era iniţiat în mistere mitraice şi a preluat-o ca religia lui oficială de la început, poziţie păstrată până la interzicerea ei din anul 381. În noiembrie 308 Diocleţian şi Maximian, care au abdicat din funcţiile de împăraţi pentru a se forma a doua tetrarhie, au o întâlnire solemnă la Carnuntum pe Istru şi îi ridică lui Mitra un lăcaş de cult ca „protectorul imp˘eriului lor”.

La noi ˘s-au descoperit piese arheologice închinate cultului ceresc al „fiului luminii” pe care l-au numit fie Deus Aeternus, fie Mitra sau după limba fiecărui donator, în localităţile Apulum, Ulpia Triana Sarmisetuza, Micia, Ampelum, Tibiscum, Germisara, Sighişoara. Adoratorii priveau această făptură de lumină, ca fiu născut din fulgerul Creatorul şi îl numeau ion pe limba strămoşească şi eon sau aion cum i-au spus grecii ce se ţineau că toate vin de la ei. Divinitatea reprezenta o întrupare a lumii şi a timpului etern, entitate imuabilă care garantează veşnicia

şi durata misterelor. Aeternus sau deus Aeternus este atestat epigrafic numai odată cu începutul secolului ll erei noastre când în cetăţile Babarului din Carpaţi, solomonarii geţi ˇs-au întrupat din lumina Marii Creaţii, au scris mulţime de cărţi pline de înţelepciune pe care le răspândeau în tot impˇeriul roman inclusiv în Palestina sataniştilor mozaici şi de aici ˇs-a născut cea mai oarbă şi mai turbată ură a ivriţilor împotriva neamului get care dăinuie şi în pezent. De aceea religia geţilor se numea mitraism, adică a înţelepţilor iar grecii când au furat-o şi au „grecizat-o" i-au spus gnosticism, adică a cunoaşterii, dar după năravul lor de hoţomani.

M. J. Vermaseren în Mithraic Studies ll remarcă prezenţa şi alăturarea Soarelui şi Lunii pe majoritatea reprezentărilor mitraice şi care subliniază ideea de eternitate, una din trăsăturile divine ale lui Mithra. Cine are ochi de văzut să privească tăbliţa 53 şi iconiţele! În Occident se discută că şi tăbliţele de aur – lamelae aureae – care aparţineau sectelor orfice ar avea legături cu mitraismul. Ba bine că nu drăguţilor, sau poate reuşiţi să le faceţi şi pe acestea revelaţii mozaice! Ce era orfismul, decât religia geţilor practicată de geţii din Tracia şi pe care nişte greci prea ţâfnoşi în fudulia lor, au „împrumutat-o" prin secolul Vl î.e.n. ˇpentru ceva meditaţii vârtoase şi aşa ˇs-au îndrăgostit de ea încât au zis că-i chiar a lor!

Deus Aeternus din latină este fără echivalent atât în inscripţiile greceşti cât şi cele siriene sau palmiriene. În provinciile din nordul Africii unde trupele de geţi au ajuns la mijlocul secolului ll, divinitatea apare scrisă deo Aeterno sau deo magno Aeterno, adică aşa cum apar divinităţile scrise pe tăbliţele de plumb cu prefixul *deo* sau *dio*. Una din dedicaţiile din Dacia este făcută de către BetuloGalato, un urmaş al galilor care au plecat de aici pe la anul 275 î.e.n. ˇÎn unele dedicaţii Aeterenus este însoţit de Jupiter optimus maximus sau apare alături de Junona şi angeli (deo Aeterno et Junoni et angelis) fiind inscripţie cu sens unic în epigrafia română şi din Dacia. Vedem prin dovada acestor probe arheologie, şi care sunt confirmate de

tăbliţele de plumb, că în Geţia în secolul ll al erei noastre există mărturii scrise ale unui cult religios cu o divinitate unică şi care este Creaţia de început a luminii, însoţită de îngeri. Despre îngeri vorbesc mai multe tăbliţe dar şi scrierile esenilor, care, toate au fost săvârşite înainte de anul 26, însă vechimea religiei este indiscutabil mult mai mare. Ori în acele vremuri iudeo-sataniştii nici nu ştiau bine ce se bolboroseşte în closetul lui Iahwe de care ei se simt aşa de legaţi ca viermele de hoit! Mai menţionez epigrafele de la Viminacium în Moesia Superioară cătreDis Angelis şi cea de la Ostia I (ovi) O (ptimo) M (aximo) angelo Heliopolitano. Cuvântul**heliopolitano** este din româna veche, compus însă de un grec astfel: helio: soare + polei: îngeri, făpturi cereşti cu chip de lumină, zâne + tană: ceaţă, boare, iar sensul este de făpturi de lumină cu chip invizibil sau nevăzut

Deus Aeternus este o putere eternă, omnipotentă, incognoscibilă, având lăcaşul dincolo de sfera stelelor. El comunica cu muritorii prin intermediul îngerilor. De mai avem ceva strâmbături la minte, atunci le putem îndrepta cu scrierile esenilor sau ale lui Eno. Grecii, după ce au cotit-o „greceşte” cu şiretlicul numit gnosticism, au schimbat calea şi caii, născocindu-l pe Theos Hypsistos, divinitate care are multe elemente comune cu deus Aeternus şi cu cultul lui Sabazios. Şi ivriţii din Palmira, de religie mozaică dar care călcau mai mult prin şanţ decât pe la templu, se rugau acestui Hypsistos fără ca Întunecimea Sa să-i fi trăsnit cu vreo belea. Dar Jupân Hypsistos în buna tradiţie greacă şi ivrită, avea un „peşte” sau „legământ” după zicerile mozaice pus peste tot la vedere şi cinstit cu mare fervoare în temple!

O inscripţie de pe la anul 175 din oraşul italian Venusia este închinată lui Ilio Mitra scris cu litere greceşti spun ei, dar eu spun că este o dedicaţie scrisă de un getbeget către Mântuitorul lui cum apare pe mai multe tăbliţe; *Ili, Ilo* sau *Ilio.* Ce mai, de atâta apăraie ne vom da cu tesla-n… cap! Placa votivă a fost plătită de către Sagaris, un nume latinizat al lui şăgar sau şagariu cu

sensul de glumeţul.

Cea mai veche rugăciune adresată lui Mitra apare în impˇeriul roman în perioada Flaviilor (69-96), iar religia geţilor se va răspândi în tot impˇeriul în ceva mai mult de 100 de ani. În jurul anul 148 trupele romane din Germania practicau acest cult unde ˇs-a descoperit inscripţia Soli Invicto Mithrae. Alături de trupele recrutate dintre locuitorii provinciilor ocupate de romani dar comandate de către romani erau şi trupele auxiliare formate şi conduse în totalitate din străini care îşi foloseau cu libertate totală limba şi religia.

Cele mai multe mărturii ale religiei mitraice sunt în fostele regiuni locuite de geţi, realitate recunoscută de toate căpăţânele specializate în plăsmuiri dar care o explică pe după deget, pe după colţ sau deloc. Către est de Carnuntum, în centrul Panoniei ˇs-a descoperit o inscripţie votivă adresată Patriae Genetrici (Patria Mamă, sau Născătoare), de nu va fi fost adusă aici de la Ierusalim, de vreun strâmbăcios de istorii şi plin de revelaţii prin părţile dorsale!

Mitraismul a ajuns la Roma un cult cunoscut, răspândit şi acceptat de societatea romană în timpul împăratului Hadrian (117-138). Cultul lui Mithra a fost răspândit în Africa la Constantine în Algeria unde ˇs-a descoperit o peşteră artificială în care se oficiau ritualurile religioase, dar situaţia este asemănătoare peste tot acolo unde trupele impˇeriale aveau garnizoane.

Asociaţiile mitraice se numeau Cultires Solis invicti Mithrae iar împăratul Marcus Aurelius (161-180) a acordat acestui cult imunităţi civile chiar înainte de a deveni cult oficial al împăratului, însă cu satanismul mozaic nu dorea să se întovărăşească nimeni deşi plăsmuitorii lui au scris că Iahwe avea bătături la bot de câte pupăciuni primise de la toţi muritorii. Începând cu domnia fiului acestui împărat – Commodus (180-192) – religia mitraică îşi avea preotul în palatul augustilor. De acum nimic nu a mai deranjat religia geţilor în existenţa impˇeriului roman până în anul 379 când grecii şi italicii şi-au impus la conducerea impˇeriului

târâtura hispanică Teodosius cu care se începe holocaustul împotriva acestei religii. O inscripţie găsită la Buda în Ungaria pomeneşte deDeus Arimanius ca epitet pentru Mitra, aşa ca să le dea în bot latiniştilor şi amintind de strămoşul ancestral al neamului get Moş Arimin dar şi de originea lui curat getă! Tot ca Deus Arimaniusapare Mitra şi la Roma iar menţionarea este făcută de marele preot al cultului mitraic, adică să ne fie spre învăţătură de minte la cei cu tărtăcuţele dogite, Mitra era Dumnezeul neamului arimin şi nu al ivriţilor, pârliţilor, învârtiţilor sau afurisiţilor!

Soarele ca divinitate cu capul înconjurat de raze, apare începând cu monedele împăratului Commodus după anul 180 şi continuă la Constantius ll în anul 361, până la moartea lui Valens din anul 378.

În timpul dinastiei Severilor, la Roma se instalase religia lui Mitra pe care pretinşii specialişti l-au interpretat ca un cult al Soarelui, celelalte divinităţi nefiind decât ipostaze ale acestuia. Ariminul din Tracia, Septimius Severus care ajunge împărat în martie 193, proclamat de trupele de ausoni de la Dunărea de Jos impune acest cult la Roma chiar dacă toată oligarhia de purpurele sughiţa amarnic. Nici pe timpul invaziei lui Hanibal nu suferiseră sărăcuţii asemenea umilire. În anul 203 Septimius Severus, a organizat sărbători pentru aniversarea celor 10 ani de domnie la care iudeo-cretinii nu au servit petrecerea, deşi îi invitase pe năzuroşi să pună şi ei, acolo, o tămâie la altarul Înţeleptului (Mitra) din a cărui învăţătură ciuguleau vârtos nemernicii dar strigau că este erezie aşa cum ne-a lăsat mărturie învrăjmăşitul Tertulian. Pentru purtarea lor uşuratică şi obraznică, împăratul a dat un decret să-i scuture bine, pe unii cu vorba, pe alţii cu sabia până ˇs-au dat la brazdă. Şi Caracalla (211-217), fiul lui Severus, a fost mare preot al cultului mitraic, adică creştinismul arimin sau ariminismului după logica adevărului, aşa cum a fost tatăl lui şi împăratul de neam latin Commodus.

Heliogabal (218-222), ajunge împărat la vârsta de 14

ani fiind un paravan pentru bunica şi mama sa care conduceau în realitate impˇeriul. Fiind investit ca preot al unui cult solar ce îl practica în oraşul de baştină Emessa el i-a construit un templul pe colina Palatinului şi ˇs-a pus pe rugi şi pe extravaganţe. Prezenţa în templu şi-o făcea alături de un leu, o maimuţă sau un şarpe, slujba făcând-o numai în siriacă iar în timp a devenit tot mai apropiat de cultul fariseilor fanatici şi ai celor dintre Neamuri ce îşi spuneau iudeo-creştini şi care i-au ciripit visătorului că a venit vremea ca el să impună în impˇeriu o religie unică. Şi dacă ˇs-o învrednici, să răspândească {u sabia acest cult satanist pe întreg pământul, până unde bate vântul, dar rău a băgat-o pe mânecă iar din poveste a ieşit o nimică sângeroasă. Populaţia Romei când ˇs-a văzut ameninţată de o iudaizare făcută cu sabia iar masculicii erau batjocoriţi cu pierderea abajurului bărbăţiei, fiind chemaţi toţi să se pupe numai cu Iahwe, în anul 222 ˇs-au răsculat şi le-au făcut de petrecanie împăratului Heliogabal şi mamei acestuia Iulia Soemia, iar corpurile le-au fost aruncate în Tibru. Dar atât mozaicii cât şi iudeo-creştinii au fost luaţi rău la rost, episcopul Calixt împreună cu preoţi Calepodius şi Asclepiades au fost umflaţi şi ucişi imediat iar cadavrele târâte pe străzile Romei. Cu practicanţii cultului crucii – gnostici, montanişti, marcioni, creştinii arimini – consideraţi eretici de către jegurile iudeo-creştine, răsculaţii cetăţii nu au avut a se socoti. Suspectă realitate pentru plăsmuitorii de istorii! Acest împărat şi-a păstrat cultul lui asiatic pentru oful inimii scoţând din palatul auguştilor cultul lui Mitra sau creştinismul arimin, dar a fost în continuare cinstit ca apărător al impˇeriului cum arată moneda de mai josemisă în timpul lui. Pe una din feţe apare carul solar tras de cei patru cai având inscripţia SANT DEO SOLI adică Sfântul Soare îndumnezeit, iar sub cai scrie Elagabal. Alături am pus un zodiac din timpul aceluiaşi împărat. Spre dreapta, lângă zodiac este o monedă a regelui Macedoniei Filip (359-336 î.e.n.) unde apare carul solar dar tras numai de doi cai dovedind arheologic faptul că ariminii de la sudul

Istrului aveau o religie asemănătoare cu cei din nord în acele vremuri. Sub cai scrie cu alfabet get FILIPPOI, la fel ca pe tăbliţa 16 descoperită la Sinaia, iar încapăt este un car solar descoperit în anul 1902 în localitatea în localitatea Trundholm din Danemarca fiind din epoca bronzului (2400-900 î.e.n.) prin aceste dovezi arheologice se dovedeşte că religia geţilor se practica de la Marea Baltică până la Marea Mediterană încă din mileniul ll î.e.n. ˇfără revelaţii, incantaţii şi conspiraţii ivrite şi apoi greceşti şi italice, rezistând în mitologie până în zilele noastre! Mai multe legende neaoş mioritice spun că Sfântul Ili (III pe tăbliţele geţilor dar şi la emeşi era Salvatorul neamului omenesc, Mântuitorul, Strălucitorul din ceruri), un personaj foarte ciudat în firele mentalului colectiv, a primit de la Sântu/Dumnezeu un car cu doi sau patru cai şi un bici de foc cu care să alerge dracii prin ceruri şi cum îi prinde, pe loc îi plesneşte cu para focului gârbaciului, iar întuencaţii se fac scrum. Dovezile arheologice de mai jos chiar asta arată, dar nouă cele trei neamuri blestemate ne-au făcut scrum istoria şi cultura identitară de nu mai ştim pe unde ne este curu.

O monedă de bronz emisă de Alexandru Sever (222-235), care l-a urmat la domnie pe Heliogabal, are pe avers bustul împăratului cu coroană de lauri pe cap iar pe revers Mitra urcat pe cal ce aleargă spre dreapta purtând costumaţia specifică geţilor şi ţăranilor români şi pe care toţi specialiştii o numesc oriental-frigiană, orienta-i-ar moartea către frigăruia lui Iahwe. În faţa calului este un altar, iar la dreapta un copac al cărui crengi se întind până deasupra călăreţului. Dovada numismatică arată că religia geţilor a revenit în palatul impˇerial, fiind cultul oficial al împăratului care îndeplinea şi funcţia de pontifex maximus. Atât mozaicii cât şi iudeo-creştinii în timpul lui

Heliogabal dar şi mai înainte, ˇs-au infiltrat în toate structurile de putere din aparatul statului, pândind momentul prielnic pentru a-l înhăţa şi încăleca spre gloria şi veşnica lor nemurire. Ajuns împărat la 13 ani şi fiind un copil, impˇeriul a fost condus de mama sa Iulia Mamaea care a redat senatului multe din prerogativele luate de Septimius Severus prin Consiliul principelui.

Strecurarea şărpăriei iahviste şi a celei iudeo-creştine în cercurile de putere ale impˇeriului, nu a plăcut deloc soldăţimii getice şi a generalilor din acest neam care conduceau mare parte din armată. Chiar Dio Casius, trăitor prin acele vremuri, scrie despre cei mazâliţi sau trecuţi prin sabie de către Domiţian, că erau pătrunşi de „ateism şi obiceiuri mozaice" iar situaţia era asemănătoare şi în timpul lui dar mult mai gravă. Împăratul Alexandru Severus este asasinat în primăvara anului 235 împreună cu mama sa când se aflau în pregătirea unei campanie pe Rin iar împărat este proclamat de către armată generalul trac Maximin. Ştiind cât venin şi câtă videnie zace prin toate cotloanele Romei şi prin minţile jinduitorilor de putere, Maximin nu se duce să-şi preia scaunul impˇerial şi să fie aclamat de senat ci le trimite numai răvaşe pentru a desface cât mai larg pungile iar aurul şi argintul să vină în vistieria armatei, astfel va tăia chiar el cu sabia baierele. Pentru că erau foarte mulţi care foşcăiau prin puterea impˇeriului, a hotărât să bage sabia fără cruţare în şărpăria ce se înmulţise şi devenise foarte periculoasă chiar la adresa împăratului.

Pe episcopul Romei care diriguia sărpăria iudeo-creştină, Pontianus (230-235), l-a trimis la muncă silnică în minele din Sardinia să se mai răcorească sfărâmând bolovanii cu ciocanul. Pe mulţi alţii i-a trimis chiar în sabie pentru că doreau să pună mâna pe putere, dar numai prin bani şi şiretlicuri, mituind liotele de senatori.

În această atitudine a cântărit foarte mult şi originea împăratului care arăta pe faţă dispreţ senatului roman, pentru că nu mai avea bărbaţi capabili să pună mâna pe sabie şi să facă fapte demne de asemenea oameni. Au

înghiţit ei ce au înghiţit aceste sarmale cu nisip dar până la urmă le-a plesnit orgoliul rău şi au dat într-o răzmeriţă declarându-l pe vajnicul trac, ca duşman al poporului roman, povestea sfârşindu-se urât pentru acesta. Iordanes în Getica, falsificând adevărul spune la paragraful 83: „El, (Maximun Tracul), după ce a domnit trei ani, în timp ce urmărea cu armatele pe creştini şi-a pierdut totodată imp ˇeriul şi viaţa”. Daţi dracului iudeo-creştinii, erau furnicar în impˇeriul roman de nu puteai să te mişti să faci semnul crucii de atâta înghesuială! Doar câţiva ani mai târziu, acest puhoi de nestăvilit de creştini ai lui Iordanes, se vor dovedi a fi zece sau două zeci de mii de zurbagii videniţi.

Prima monedă are pe o faţă chipul lui Maximin Tracul cu coroana de raze a lui Mitra, iar pe cealaltă faţă este o construcţie ce are deasupra un copil cu mâinile întinse. Inscripţia este următoarea: OUL NON ANGEA LEON şi trebuie înţeleasă ca „oul nou/naşterea nouă a îngerilor puternici. În mitraism leones era a treia etapă a iniţierii, dar uneori Mitra apare cu cap de leu. Pe moneda a doua Maximin apare cu coroniţa de lauri ca împărat roman, iar pe cealaltă faţă în jurul unei clădiri este scris: OULP IANO NAG GI ILEON. Vechii greci spuneau cântecelor închinate lui Zabelo/Apolo „peon” iar muntelui Ceahlău în scrierile lui Gh. Asachi este numit Pion, adică unul din munţii sfinţi ai geţilor. Inscripţia trebuie grupată astfel: OUL PIAN ON (a aduna) AGGI (aci) ILE (III, Mântuitorul) ON (neam), şi tălmăcită sună aşa: aiciMântuitorul şi neamul său, ˇs-au adunat pe Muntele Sfânt (Cetatea Zidirii).

După asasinarea lui Maximin, este recunoscut de senat ca împărat copilul de 13 ani Gordian lll (238-244)

care, în calitatea lui de conducător al imp˘eriului roman, a redat senatului toate privilegiile pierdute pe timpul lui Septimius Severus iar conducerea efectivă a fost asigurată de către şeful pretorienilor. Religia geţilor rămâne în palatul imp˘erial drept cult oficial al împăratului. La răzmeriţa împotriva lui Maximin Tracul, un rol important a jucat bănetul ivrit iar ei se aşteptau să fie răsplătiţi pe cinste, adică mozaismul şi schisma numită iudeo-creştinism să ajungă religie oficială şi chiar unică în imp ˘eriu. Dar videnii senatori au zis că ˘s-au cârdăşit împreună doar pentru a trece hopul „trac” şi de acuma înainte, trag nădejde să nu le mai scape jucărica imp ˘erială din mână. Întunecaţii ivriţii au rămas cu ochii beliţi, constatând că au fost traşi pe sfoară în această tărăşenie, dar ˘s-au chitit ei şi au aranjat o nouă afacere prin care să le scoată pe nas romanilor, tot videşugul. Le-au pus acestora de o criză economică ⟦u care i-au adus aproape la ruină. Mari sume de bani ale cămătarilor mozaici, care dominau finanţele imp˘eriului fiind şi principalii colectori de impozite, ˘s-au scurs discret către Orient înfiripându-se o nouă alianţă, a ivriţilor cu verişorii lor arabi. Baierele pungii fiind tot mai strunite la Roma, cheagul şi-a luat zborul uşurel, fâl, fâl, fâl către Petra dar mai ales Palmyra unde erau colonii puternice de mozaici.

Un medalion turnat după asasinarea împăratului Gordian lll, are pe avers bustul acestuia purtând pe cap o coroană cu raze. Pe margine piesei este scris următorul text: AST.K.M. ANTONIOS GORDIANOS SEB pe care „specialiştii” l-au tălmăcit că ar fi o medalie emisă la Tarsus în Cilicia fără a preciza sensul inscripţiilor. De o parte şi de alta a capului împăratului apare litera P. Textul a fost scris atât pe avers cât şi pe revers în limba română aşa cum o vorbeau strămoşii noştri geţi în secolul lll şi trebuie citit astfel**ast (ruc) :** a înmormânta, a acoperi; *k (abir) :* entităţile cereşti din religia geţilor care aduceau protecţia şi îi ajutau pe oameni să găsească drumul mântuire; *M (ithra) :* divinitatea supremă, Înţeleptul sau Creatorul, seb (şiba în română) : cumpănă, cumpănire.

Gordianus Antonius. Textul are următoarea tălmăcire: după moarte va fi cântărit/judecat de către cabirul Mitra. Părintele Patriei. În această religie Mitra îndeplinea şi rolul de călăuzitor şi judecător al sufletelor decedaţilor iar împăratul era chiar marele lui preot.

Pe revers este reprezentat Mitra sacrificaind taurul, îmbrăcat în costumul specific geţilor şi purtând pe cap tot o coroană cu raze ca a împăratului cu următorul text: TARSO (tarză: atitudine, chemare) I (a merge, a alerga) MITRO POLE (polei: fiinţe supranaturale din mitologia românească, un fel de zâne sau îngeri) OS (puternic, viguros), iar în interior M. KABIR cu litere R/P lipită de botul taurului. Tălmăcirea zice aşa: chemarea puternică a îngerilor lui Mitra. Mitra cabirul. Cele două cuvinte care desemnează principalele construcţii religioase în creştinismul ortodox – mitropolie şi mănăstire – sunt cuvinte vechi româneşti aşa cum dovedeşte acest text şi cel de la eseni, pentru monasterion.

Pe iconiţele geţilor descoperite la noi, călăreţul get/cabirul sau Mitra este chiar Vindecătorul şi Ispăşitorul. Eleniştii nu foloseau litera C – se citeşte în text S – dar era folosită de geţi de sute de ani aşa cum arată tăbliţele descoperite la Sinaia. Nu foloseau nici S din AST, semn specific numai alfabetului get. Gordian lll ˇs-a născut în anul 225 şi a fost numit cezar de către împăraţii Pupienus şi Balbinus în anul 238 dar conducerea impˇeriului o exercită socrul său Timesitheus, seful pretorilor între anii 241-243 şi apoi de Filip Arabul care îl asasinează în apropiere de Eufrat în timpul campaniei împotriva regelui sasanid Shapur l. Textul medalionului, nu poate fi interpretat în limba greacă fiind[ɔ atunci nu se mai vorbea ci ei foloseau numai koine, sau latină cum o bâlbâie unii specialişti. El poate fi ˇînţeles numai în limba getă în care se oficia slujba acestui cult aşa cum spune şi senatorul roman Firmicus Maternus pe la anul 350.

Inscripţii închinate lui Mithra nu ˇs-au găsit deloc în Egipt, Siria sau Asiria, ci numai lui Deus Aeternus. Cam tot din vremea supărării ivriţilor pe senatorii romani, dăinuie

şi despărţirea pe faţă a mozaicilor de frăţiorii lor întru întunecimi, iudeo-creştinii care, zburătăciţi puţin şi infiltraţi în societatea avută a Romei, au început să tragă sforile pentru vremea lor şi turta Satanei. Locul lui Gordian lll este luat chiar de către asasinul Filip Arabul ce se face foarte flexibil în faţa senatului şi arată înţelegere pentru schisma iudeo-creştină care se dorea cât mai sus în ierarhia puterii imp˟eriale. Nu sunt informaţii dacă acest împărat a mai păstrat drept cult oficial religia geţilor, dar şi-a sfârşit domnia de sabie numai după 5 ani, când a fost ucis în luptă de către senatorul get, generalul Decius. Însă în imp˟eriu religia creştinilor arimini era la mare cinste cum arată chiar moneda de mai jos. Dar ea prezintă şi gustul împăratului pentru cultul satanist al mozaicilor aşa cum se vede din analiza persoanei din faţa bustului împăratului care are o podoabă identică ţu a Satanei descoperită în sudul Israelului. În partea dreaptă în culoare gri este o monedă bătută în provincia Dacia. Dar învăţând ceva din păţania lui Heliogabal, el a lăsat în continuare în imp˟eriul ca religie principală creştinismul arimin aşa cum dovedeşte şarpele divin de pe cealaltă faţă a monedei. Vedem că şarpele are o înfăşurare identică ţu mucenicii sau măcinicii de azi ai românilor, cu funda făcută din şnurul de mărţişor şi asemănător cu simbolul Fiului Omului descoperit la Vinča. Textul din jurul şarpelui este MITRO II TOIEG (sau TOMEO: cel patru puncte cardinale sau crucea). Cuvântul de sub şarpe este scris intenţionat cu litera M într-un fel aparte care poate fi citită şi IE, iar ultimul semn poate fi citit atât G, dar şi O, din alfabetul religios get. Sensul este: „toiagul Mântuitorului Mitra” sau „Mântuitorul Mitra pe întreg Pământul”.

Decius (249-251) a ajuns împărat datorită trupelor de

geţi de la Istru, după ce ani buni a fost senator în senatul Romei şi apoi prefect, iar din această poziţie el a cunoscut toate videşugurile ce se puneau la cale de diferite clici pentru a controla imp˘eriul. Decis să nu se lase prizonierul sau păpuşa acestor găşti de lichele, getul Decius, convins fiind că toţi iudeo-creştinii erau periculoşi din punct de vedere politic, pentru că reuşiseră să se strecoare în cercurile cele mai înalte ale puterii şi doreau să conducă imp˘eriul, a dat un decret prin care îi obliga pe toţi supuşii imp˘eriului să se prezinte în faţa unei comisii formate din cinci membri şi să aducă o ofrandă zeilor, pentru ca, în felul aceasta să-şi dovedească ataşamentul faţă de cultul oficial de stat, religia lui Mitra. Urmau să primească un certificat imp˘erial în acest sens numit libellus. Majoritatea celor care au fost chemaţi la mărturisire, au respectat dorinţa împăratului dar unii ˘s-au arătat habotnici şi au plătit cu viaţa fiind ucişi episcopii de Antiohia şi Ierusalim precum şi cel de Romaiar câteva mii de creştini au fost trimişi la muncă silnică, informaţia ajutându-ne să apreciem clar asupra numărului real al celor ce îşi spuneau iudeo-creştini.

După moartea lui Decius nu mai avem informaţii dacă creştinismul arimin a mai fost cult oficial pentru împăraţii romani Trebonianus Gallus (251-253), şi Valerian (253-260) împreună cu fiul său Gallienus (253-268).

În august 257, împăratul Valerianus, având informaţii că Frăţia iudeo-creştină pune stăpânire pe bunurile statului, emite un decret de persecuţie a episcopilor, preoţilor şi diaconilor; obligându-i pe aceştia să recunoască divinităţile oficiale imp˘eriale – religia geţilor sau cultul mitraic cum îi spun mincinoşii – iar cultul pe care îl practică, să se maimuţărească ţu el doar în particular. În prima parte a anului 258 împăratul Valerianus le mai dă un edict iudeo-cretinilor prin care le cere să şază blând, altfel îi îmblânzeşte el cu sabia. În anul următor Valerianus cade prizonier la perşi şi moare după un an iar fiul său Gallienus, abrogă în anul 260 edictele tatălui şi restituie bunurile confiscate ajungând la

înţelegere cu iudeo-creştiniiântr-un impˇeriu prăbuşit economic şi rămas doar 10% din ce a lăsat Septimius Severus ca moştenire senatorilor Romei cu numai 45 de ani în urmă!

În toamna sau iarna anului 257 geţii din provinciile Panonia, Dacia şi Moesia se răscoală împotriva stăpânirii romane, Ingenuus, conducătorul rebelilor luând titlul de imperator. În primăvara lui 258, armatele romane îi înfrâng pe răsculaţi şi urmează o represiune cruntă care îi înfurie pe numeroşii arimini din armată, hotărâţi să nu mai participe la măceluri. În fruntea acestor nemulţumiţi se pune guvernatorul provinciilor, getul Regalianus chiar în vara anului 258, şi cu toate silinţele lui Gallienus, el rămâne „imperator” peste Panonia, Dacia, Moesia, Tracia, Iliria, Dalmaţia, Macedonia, Dardania până în anul 268 când este asasinat de hicleniţi trimişi de împăratul de la Roma, dar teritoriul lui va fi stăpânit de soţie încă doi ani, apoi provincia Dacia va reintra în componenţa impˇeriului get de la nord de Istru iar restul ţinuturilor în impˇeriul roman de neam get. El bate monedă şi apare cu chipul lui purtând pe cap o coroană de raze specifică protectorului său ceresc Mitra, având inscripţia IMP. C.P.C. REGALIANUS, dorind să arate că atât el cât şi neamul său erau sub protecţia Fiului Strălucitor sau Fiului Omului ceresc.

În anul 268 Gallienus este asasinat de generalul get Claudius, care este proclamat împărat de trupele de geţi ce le comanda, dar preferă să conducă impˇeriul din Sirmium, oraş situat în provincia Illyricum la câteva zeci de kilometri sud de Istru. Oraşul astăzi se numeşte Mitroviţa şi este în sud-estul Serbiei. Chiar numele sârb al

aşezării arată că el a fost un centru puternic al cultului lui Mitra (Mitra + viţă: neam, rădăcină) iar sârbii când au venit în secolul Vl, au preluat de la băştinaşii geţi/valahi această denumire. Claudius moare de ciumă în vara anului 270 în Sirmium şi ajunge împărat, getul Aurelianus care a fost comandantul cavaleriei lui Gallienus.

Pe monezile lui Aurelianus după anul 270, Soarele este reprezentat ca divinitate supremă şi deci religioasă a întregului imp˘eriu roman, după ce unii dintre împăraţii nearimini cam umblaseră cu şopârcăieli în perioada „anarhiei militare" pe seama creştinismului arimin. În această perioadă Mitra devine principalul cult al soldaţilor şi se impune la Roma cu mare fervoare. Istoricii spun că Aurelian a introdus în imp˘eriul roman cultul lui Sol Invictus ori expresia este întâlnită prima dată prin anii 70-72 pe o placă votivă descoperită la Carnuntum, unul dintre marile centre ale religiei geţilor, deci nimic nou sub soare, poate neruşinarea de a minţi cu adevărul în faţă. Pricepuţii în plăsmuiri au legat aceste texte şi restabilirea cultului lui Mitra drept cult oficial al împăratului de cultul lui Jupiter pe care l-au slujit romanii până în anul 181 când a fost înlocuit cu mitraismul de către împăratul Commodus. Ideea este greşită pentru că el nu introduce un cult nou şi nu reformează unul vechi iar personificarea soarelui ca divinitate era la latini Febus-Apolo, deci confuzia este exclusă. O inscripţie în limba latină găsită în Moesia spune: Jupiter Optimus Maximus Paternus Aepilofius şi care a fost interpretată greşit ca adresată lui Jupiter, cel mai bun părinte născut din stâncă pentru că în mitologia romană Iove nu avea nicio legătură cu naşterea din stâncă. Doar Mitra era omul strălucitor sau Fiul luminii care ˘s-a născut dintr-un fulger al Creatorului ce a lovit o stâncă. Realitatea din inscripţie este foarte clară iar adevărul nu poate fi ascuns la nesfârşit.

Împăratul ˘s-a născut la Sirmium, localitate la sudul Dunării pe actualul teritoriu al Serbiei, într-o familie modestă de geţi. Mama lui era preotesă într-un templu închinat cultului lui Mitra iar el considera că a fost apărat

de pericole de acest Tată Ceresc şi ajutat să devină împărat. La Roma construieşte un mare lăcaş de cult pentru Sol Invictus sau Domini impˇerii romani. Sărbătoarea avea loc la 25 decembrie iar romanii au botezat-o, plăcându-le, Natalis Soli Invicti, adică ziua de naştere a fiului luminii sau omului strălucitor, dar cei care se ţin numai de suceli îi spun „soarele neînvins” la fel cum aveau şi geţii sărbătoarea Crăciunului la aceeaşi dată! Sărbătoarea sublinia renaşterea luminii adică, creşterea zilei faţă de noapte sau o înnoire prin purificare. Francezii spun sărbătorii Crăciunului Noel, şi nu Natalis Soli Invicti cum ar trebui să zică orice catolic. Cuvântul francez îşi are originea în vechiul cult mitraic pe care galii l-au practicat cu mare tragere de inimă şi vine de la cuvântul românesc noi cu sensul de apă neîncepută pentru agheasmă, a se înnoi, sau noială: înnoire, renaştere. Dacă mitraismul nu era oficiat în româna veche sau limba getă nu aveau cum să ajungă la francezi aceste cuvinte care sunt astăzi printre fundamentele cultului iudeo-creştin.

Cultul lui Sol Invictus nu poate fi confundat nici cu vechiul cult solar, divinitate de origine sabină care se ţinea la 9 august. Imaginea lui Mitra era a unui tânăr cu cap înconjurat de raze solare care mâna pe cer carul său tras de 4 cai. Această imagine se găseşte pe iconiţele geţilor I 1, unde se vede numai capul în colţul stânga sus iar pe I 9 şi 10 divinitatea cu capul înconjurat de raze mână carul tras de cei 4 bidivii. Se credea că zeul solar ştie toate cele ascunse şi are puterea de a vedea toate şi pentru aceasta i ˇs-a cerut păzirea monumentelor publice. Mai apare şi sub numele de Sol Oriens, arătând partea geografică răsăriteană a impˇeriului roman unde el era adorat cu mare fervoare şi de unde a venit la Roma. De aceea getul Regalianus care ˇs-a proclamat conducător al neamului său şi-a pus pe monedă divinitatea supremă cu legenda Oriens aug (ustus), adică sfântul sau veneratul din răsărit şi nu tâmpeniile tălmăcite de specialiştii în plăsmuiri. Cultul are legătură cu supărarea lui Lactanţiu şi situaţia politică din răsăritul impˇeriului roman când împăraţii geţi

au urmărit să desfiinţeze imp˘eriul roman transformându-l într-un imp˘eriu universal bazat pe o conducere colectivă şi electivă nu pe una personală, ereditară şi de ordin divin. Iar de la conducerea lui Aurelian la cea a lui Galeriu sunt numai 30 de ani aşa că trebuie să căutăm această divinitate în credinţele „adoratoare a divinităţilor munţilor” cum spunea Lactanţiu. Aceşti înrăiţi erau geţii cu duhurile lor sălăşluite pe crestele munţilor având ca lăcaş sacru vârful Omu şi imaginea misterioasă a capului de get cu cuşma specifică. Geţii aveau pe Zabelo ca duh al luminii şi al creaţiei lumii din lumină iar pe tăbliţa 57 se spune despre sufletul lui Ili că se va duce să locuiască în cetatea luminii la unicul Zabelo.

O legendă românească spune că Maica Precistă a născut pe o piatră „fiul din piatră, Misterul Misterelor” cu referire clară la religia lui Mitra păstrată în mentalul colectiv al neamului mioritic. Alta, venind cu o variantă a creaţiei divine spune cum este săvârşit misterul pietrei care-l ascunde pe Dumnezeu şi care este salvat de sfinţi prin lungi rugăciuni citite din cărţi. După trei zile şi trei nopţi „Stâlp de piatră în patru crapă, Iată Dumnezeu că scapă”. Cam aşa stau amintirile străvechi în memoria timpului luat ca rezervor de informaţii. Religia geţilor avea pe fiul luminii sau al Omului ca element fundamental al sistemului de valori spirituale iar acesta nu a fost tradus identic în latină pentru că nu aveau un sinonim şi atunci ˘s-a folosit sintagma Jupiter ca zeu al luminii şi cel mai bun părinte care iese din stâncă. Să mai amintesc aici că şi goţii se considerau născuţi din zeul/duhul Pământului (adică din piatră) şi Fiul Omului.

Iudeo-cretinii care au tot stat la pândă, poate, poate le fac de petrecanie înrăiţilor geţi, au încercat să se burzuluiască împotriva mitraismului în timpul lui Aurelian, dar au fost repede aduşi la ascultare şi la locul lor de cult privat. În anul 272 împăratul get Aurelian reuşeşte, în urma a două sângeroase bătălii, să învingă armatele imp˘eriale palmyrote şi să cucerească capitala, desfiinţând statul creat de arabi şi mozaici ce-şi doreau să pună de o

frăţie veşnică. Vajnicul get moare asasinat în Bizanţ când pregătea o nouă păruială cu perşii. Oligarhia romană, săturată de atâta zarvă arimină la urechile ei, proclamă împărat pe senatorul Tacitus care nu rezistă decât 11 luni pentru că este asasinat de către soldaţi când se afla în campanie împotriva goţilor ce au năvălit în Asia Mică.

Împăratul Probus (276-282) de neam get ajunge la această demnitate datorită proclamării trupelor de la Istru pe care le comanda, reuşeşte să restabilească finanţele imp˘eriului să întărească graniţele peste care prădătorii treceau în bună voie, mişunând ca muştele la hoit. Pe mulţi i-a liniştit cu fierul, pe alţii cu banii căutând să poată dispune de bani şi oameni pentru apărarea statului. Ariminismul sau creştinismul arimin se răspândeşte tot mai mult în imp˘eriu, datorită noii structuri de putere care era formată din militari şi funcţionari, în mare parte veniţi din rândul neamului get. Timp de doi ani conducerea imp ˘eriului este în mâinile generalilor gali Carus şi a fiilor săi Carinus şi Numerianus care sunt asasinaţi pe rând de soldaţii lor şi în vara anului 284 ajunge împărat getul Diocleţian, arimin din provincia Dalmaţia, asociindu-şi pe tovarăşul de arme Maximianus. Puterea geţilor este absolută în imp˘eriu, religia lor – creştinismul arimin sau ariminismul/mitraismul – devine religie majoritară în imp ˘eriu iar limba getă sau rumună a cărui nume, liftelor le este greaţă să-l pronunţe, este limba de circulaţie în imp ˘eriu. Oricât au fost de înverşunaţi falsificatorii satanismului iudeo-creştin, totuşi mai avem destule informaţii ca să ne rescriem adevărata istorie şi să ieşim din starea de îndobitocire în care ne-au adus vânzătorii de neam şi ţară. Capitala imp˘eriului roman de neam get este adusă la Nicomedia, oraş în Bitinia tracilor.

La 23 februarie 303, palatul lui Diocleţian din Nicomedia este dat pradă focului, împăratul îi torturează pe slujitori pentru a afla adevărul dar după câteva zile a izbucnit un nou incendiu. „Oameni în negru” cu mult venin în rânză, au încercat să-i cresteze şoricul lui Diocleţian dar împăratului nu i-a plăcut deloc trebuşoara şi a strigat din

toţi rărunchii: Gărzi! Iar acestea au apărut ca nişte năluci salvându-l pe getul speriat rău de şiş. Dar gruparea a dat concomitent şi foc palatului aşa că în Nicomedia la acea dată, ˇs-a putut „lua lumină” de la kilometri. După această grozăvie, cezarul Galerius, get născut la Romula – Teleorman, care era co-împărat, a tras cu urechea şi a auzit zumzăială parşivă din cloaca iudeo-creştinilor care se mândreau cu isprava lor şi că data viitoare o vor face şi mai latră. Pe dat i-a acuzat pe întunecaţi de ceva incendieri chiar sub nasul împăratului iar Diocleţian dă un prim decret prin care sunt distruse toate bisericile iudeo-creştinilor iar cărţile acestor nelegiuiţi sunt arse. Fără a le lăsa loc de scăpare întunecaţilor, Galeriu a pornit să-i caute cu sabia pe „oamenii în negru – iudeo-creştinii sau militia cristi” prin tot oraşul Nicomedia, apoi prin Bitinia, prin toată regiunea şi a poruncit să fie scotociţi cu mare sârg în Alexandria unde era marea şărpărie. Tot aici – uite ce coincidenţă – era şi şărpăria iahvistă (după datină, toţi umblau îmbrăcaţi în negru şi erau mai întunecaţi decât întunericul) Acţiunea „oamenilor în negru” ˇs-a vrut o răzbunare pentru ce suferiseră ei de la getul Aurelian care trecuse prin foc şi sabie şărpăria ce au clocit-o la Palmyra când visau la impˇeriul universal şi stăpânirea lumii iar pre mulţi i-a spintecat să le iasă aburii de mărire şi veninul iahvist. Tot el a distrus Didascalia din Palestina unde se cloceau numai ouă de basilisc, punând în sabie şi şărpăria din Alexandria care se bucura de mare preţuire în ochii Zenobiei.

Este prima dată în istoria noii structuri statale când un cult religios şi acela privat, pune la cale un atentat împotriva împăratului dar şi împotriva religiei oficiale din impˇeriu pe care o practica majoritatea populaţiei, împăratul Diocleţian îndeplinind şi funcţia de pontifex maximus.

Culturnicii occidentali, scărpinându-se mai mult în dos decât în cap pentru a descoperi ceva înţelepciune, spun că numai turbarea lui Galerius şi fanatismul său păgân şi orb, legat de un tradiţionalism exacerbat şi

sălbatic – fără a preciza, cine, ce şi cum? – l-au făcut pe Diocleţian să pornească represiunile împotriva nevinovaţilor satanişti iudeo-cretini. Asemenea comentarii sunt specifice jegurilor îndrăcite, care nu ˇs-au mulţumit cu falsificarea istoriei dar au ucis zeci şi sute de mii de preoţi şi credincioşi ai religiei geţilor atunci când ei au dat lovitura de stat în anul 380. Acest model de gândire caracteristic mozaismului şi ideologiilor fanatice ieşite din el, se găseşte în tot, în ideologia bolşevicilor cazari ce ne-au fost stăpâni direcţi timp de peste 20 ani. Nu poporul român avea dreptul să se conducă şi să-şi diriguiască ţara şi neamul, ci târâturile cazarilor/jidanilor bolşevici, aduşi de ruşi, dar cea mai mare parte pripăşiţi printre români, nu mai mult de 70-80 de ani. Asta urmăreau şi aceste grupări criminale ale sataniştilor iudeo-creştini care doreau să se facă stăpâni pe impˇeriul roman de neam get, pentru a instaura cultul minciunii, al urii şi al sclaviei veşnice, unde numai ei să fie, tot veşnici stăpâni!

A venit timpul ca şi noi să ne luminăm la minte şi la suflet şi să spunem: bună dimineaţa Sfinte Soare, neamul rumun a ieşit din Întunericul Satanei!

Diocleţian a mai emis trei decrete în anii următori împotriva iudeo-creştinilor iar cei care ˇs-au opus au fost exilaţi sau condamnaţi la închisoare sau moarte. În urma acestor întâmplări, mulţi ˇs-au dezis de iudeo-creştinism. În concepţia vechilor religii, albul, culoare pe care o purta clerul get, aparţinea binelui şi luminii iar negrul aparţinea răului şi întunericului şi „oamenilor în negru” care au pus stăpânire pe impˇeriul roman după anul 380.

„Oamenii în negru” au fost o grupare ocultă înveşmântată numai în negru, care se opunea adevăratei ştiinţe divine a cunoaşterii, încercând să impună prin orice mijloace mozaismul şi erezia fariseilor numită de ei iudeo-creştinism ca religie unică, dorind să pună mâna pe conducerea impˇeriului roman pentru a-şi duce la îndeplinire acest plan criminal. Erau un fel de serviciu secret sau poliţie secretă constituită în Palestina după ce ˇs-a format Frăţia lui Israel în secolul lV î.e.n., dar

răspândită peste tot pe unde existau comunităţi însemnate de mozaici şi răspundea numai în faţa rabinului şef. Iudeo-creştinii când au făcut înţelegerea cu Satana, pentru a-şi mări şi extinde puterea, şi-au înfiinţat o asemenea structură ce a participat la multe acţiuni criminale iar indicaţiile preţioase le primeau numai de la episcopul Alexandriei şi mai târziu, al Romei.

La 15 august 1534, această societate ocultă a ieşit la lumină prin Societas Jesu sau iezuiţii cum îi cunoaşte lumea mai bine şi care avea ca scop declarat extinderea catolicismului în toată lumea prin orice mijloace chiar şi minciuna, calomnia, intriga, sperjurul, provocarea, complotul şi crima erau sfinte dacă le slujeau interesele. Şi bolşevismul ieşit tot din mozaism şi-a propus acelaşi scop „nobil" de a stăpâni lumea şi de va rămâne numai un sfert din populaţia pământului. Mijloacele de „convingere" a celor trei societăţi secrete sunt identice pentru că toate au devenit, după zisa lui Clement din Alexandria: verus Israel, adică verus Satanel după cunoaşterea noastră!

În Alexandria în acele vremuri, era cea mai mare comunitate mozaică din imp˘eriul roman condus de geţi dar şi o comunitate iudeo-creştină importantă, de aceea ˘s-au unit ei în gând şi faptă şi au venit la Nicomedia să îi facă o comedie împăratului Diocleţian. Dar ei aveau precedente, chiar „strălucitoare" în această direcţie şi amintesc incendierea bibliotecii din Alexandria în anul 47 î.e.n. ˘pe care unii istorici o pun în seama trupelor romane. Să analizăm acest fapt pentru a înţelege năravul şi crima din umbra istoriei falsificate. În gâlceava care izbucnise între Cleopatra şi fratele ei pentru conducerea Egiptului, Cezar intervine cu ceva soldaţi de partea femeii mai mult pentru a evita un război între cei doi fraţi decât să facă el o cucerire militară. Când încăierările erau în toi pe străzile oraşului, biblioteca oraşului a fost incendiată şi au ars zeci de mii de manuscrise unice în lume care ne puteau da foarte multe informaţii despre antichitatea egipteană, dar şi a celorlalte popoare cu care ei au avut legături timp de peste 3000 de ani!

Biblioteca a fost constituită de regele macedonean Ptolomeu Filadelful la începutul secolului lll î.e.n. ˇpropunându-şi să prezinte lumii antice, cultura egipteană, cea greacă dar şi alte culturi adunate împreună, din care lipsea sigur cultura mozaică pentru că aceasta nu exista. În acest lăcaş sfânt al gândirii umane au fost adunate cu mare acribie aproximativ 700000 de manuscrise ce cuprindeau cam tot ce se cunoştea atunci şi demn de ţinut minte în Asia, nordul Africii şi Europa! Macedonenii care conduceau Egiptul şi au fondat biblioteca nu aveau interes să facă o asemenea faptă criminală. Grecii nu puteau face ticăloşia pentru că biblioteca era tocmai un centru de cultură iubit de ei. Pe romani nu îi prea ardea la tălpi cultura şi nu aveau interes să distrugă oraşul cu o asemenea comoară pentru că regatul era subordonat Romei. Mai rămân în discuţie ivriţii mozaici, care, au fost adevăraţii autori ai distrugerii bibliotecii.

Deşi se stabiliseră în oraş, intrând mai mult pe furiş în cursul secolul lll î.e.n. ˇdupă redeschiderea canalului care lega Marea Roşie de Marea Mediterană, unde şi-au făcut un cartier izolat de restul populaţiilor, ei urau de moarte pe toţi netăiaţii împrejur aşa cum o dovedesc fără dubiu scrierile lor îndrăcit de „sfinte”, o parte din manuscrisele de la Qumran şi Protocoalele înţelepţilor Sionului. Şi nu de puţine ori, au pornit răzmeriţe împotriva macedonenilor, grecilor şi a egiptenilor chiar în timpul Filadelfului. În secolul l î.e.n., în acest oraş au pus la clocit visul de mărire şi stăpânire asupra lumii prin intermediul mozaismului şi fariseismului şi a plăsmuirilor numite Tora şi Talmud.

Cum minciunile lor privind revelarea scrierilor primite de la Iahwe au fost demascate de preotul egiptean Manethon, dar sigur şi de alţii despre care nu mai avem informaţii, iar această bibliotecă devenise cel mai mare duşman al lor prin adevărurile conţinute în manuscrise, ei au prins prilejul să „scape” de groaza demascării şi a umilirii pentru pretinsele revelaţii. Îi mai acuză în această direcţia acţiunea de iudaizare a culturii greceşti şi a

întregii culturi din Orient care a început în prima partea a secolului ll î.e.n. ˇşi a durat trei secole, unde ei pretindeau că toate câte le-au trecut prin cap grecilor, au fost luate din scrierile lui Moşe!

Motivul principal al incendierii bibliotecii din Alexandria a fost nu numai rolul ei de izvor al unei cunoaşteri fabuloase a antichităţii şi mitologiei foarte vechi din care ivriţii lipseau cu desăvârşire, dar şi argumentul infailibil pentru greci când îi combăteau pe mozaicii care se îmbolnăviseră atât de rău de năravul revelaţiilor, adică a minciunilor gogonate încât a dat turbarea în ei prin fanatismul zeloţilor.

O altă dovadă a acuzaţiei privind incendierea bibliotecii de către ivriţi este mărturia despre situaţia creată de Origene când şi-a propus să traducă în greacă Tora şi să o compare cu celelalte tălmăciri existente, într-un amplu studiu numit *Hexapla*. Pentru că Origene făcea această treabă în Cezareea Palestinei şi deci ivriţii ştiau ce gânduri are tălmaciul, odată le-a sărit rău ţandăra pe la anul 231 şi au început să se oţoiască la acesta că nu vrea să prindă în studiul său şi faimoasa traducere a lor din secolul lV-lll î.e.n. ˇnumită Septuaginta, despre care renumitul cărturar nu avea nicio dovadă a existenţei şi ca bun iudeo-creştin nu auzise de o asemenea scriere nici când dormea şi nici când era treaz. Ofuscaţii ivriţi i-au adus ei dovada pretinsei tălmăciri, prezentându-i câteva fragmente de manuscrise, cu urme de ardere, pe care, pretindeau ei că le-au salvat când a ars biblioteca din Alexandria în anul î.e.n. ˇ47 şi trebuia neapărat să le studieze şi să le includă în lucrarea lui. Am să-i întreb pe aceşti netrebnici plini de ură şi venin împotriva tuturor cum stă scris la Tora: ce căutau ivriţii în biblioteca înghiţită de flăcări? Sigur vreo scânteie a iluminării!

Păi drăguţilor dacă murea lumea după făcătura voastră, de ce era scris numai un singur exemplar într-un timp de aproape 500 de ani şi acela păstrat în bibliotecă şi nu se folosea ca text liturgic copiat în zeci şi sute de cărţi în toate cuiburile voastre de întunecaţi farisei din care să

se adape toţi cei negri în cerul gurii sau cu păr pe creier? Prin această obrăznicia ei recunosc explicit că erau în bibliotecă când aceasta a fost dată pradă focului. Fiind o construcţie masivă cu ziduri din piatră, nu putea fi incendiată decât din interior unde existau obiecte din lemn atât în acoperiş cât şi mobilier, dar mai erau sutele de mii de papirusuri care puteau arde ca benzina, iar mânuţa lor milostivă şi-a făcut treaba pentru Iahwe aşa cum i-a fost dorinţa! Dacă ivriţii care trebăluiau cu focul prin biblioteca din Alexandria erau îmbrăcaţi în negru sau numai întunecat, nu mai are aşa mare relevanţă, însă istoria trebuie să judece aceste informaţii năucitoare! Acest lăcaş al spiritualităţii omeneşti antice ˇs-a mai refăcut în parte după prăpăd dar a venit blestematul an 640 cu arabii cuceritori ai Egiptului care au distrus-o pentru totdeauna din ordinul califului Omar. Acesta justifica ordinul de nimicire a tezaurului cultural al vechilor civilizaţii, astfel: „Dacă toate aceste cărţi sunt conforme cu învăţătura din Coran, sunt complet inutile. Dacă susţin altceva decât învăţăturile din Coran, sunt vătămătoare şi periculoase. În ambele cazuri, cărţile se cuvin nimicite”. Întocmai aşa au procedat iudeo-creştinii cu scrierile teologice şi filosofice ale geţilor de nu a mai rămas urmă în istorie despre ele!

Pentru a le dovedi ivriţilor ura ancestrală împotriva neamului omenesc, amintesc pe satanistul lor Hegesip, strecurat în şărpăria iudeo-cretină şi care, pe la anul 165 propune confiscarea şi distrugerea tuturor manuscriselor ce nu serveau sau contraziceau făcătura lor drăcească. La fel au procedat când au dat lovitura de stat în impˇeriul rus şi apoi ˇs-au răspândit prin bolşevism şi peste noi după anul 1944; au interzis prin ucaz şi apoi au distrus toate scrierile dinainte astfel ca cei ocupaţi să nu ştie decât „adevărurile” lor criminale revelate de sub talpa iadului!

Istoricul francez Jacques Bergier în lucrarea Le livres maudits, Paris 1927, la pagina 19, folosindu-se de informaţiile scrise în mai multe texte antice, spune că biblioteca din Alexandria a fost incendiată în anul 47 î.e.n. ˇde „oamenii în negru”. Ori miliţia secretă a rabinilor

umbla îmbrăcată numai în negru, iar iudeo-creştinii sau Militia Cristi care se născuse în aceeaşi şărpărie iahvistă, aveau veşmintele tot negre iar cei care au vrut să-l ucidă pe Diocletian erau toţi „oameni în negru”, adică membrii acestei organizaţii criminale vechi de peste 2000 de ani.

Prin distrugerea bibliotecii, ivriţii au urmărit să dispară principala sursă scrisă ce le demasca minciunile şi plăsmuirile lor cu pretenţii de revelaţii divine, pentru că manuscrisele din bibliotecă arătau o altă realitate unde ei nu erau nici cât punctul sau virgula. Şi sataniştii iudeo-creştini au procedat la fel cu sute de mii de manuscrise ale cultului creştinismului arimin, arzându-le pentru a nu mai exista dovezile monstruozităţii şi ticăloşiei fără margini, pentru că sfânt, sfânt, sfânt şi revelat este numai ce iese de sub peană mozaică! Ardă-v-ar flăcările iadului pe unde vă ies revelaţiile voastre drăceşti.

Alt motiv al incendierii bibliotecii din Alexandria, a fost acela că macedonenii şi grecii practicau religia egiptenilor chiar în forma ei originară dar se fereau de mozaism ca de lepră. Disputa dintre greci şi mozaici a apărut după anul 176 î.e.n. ˟când rabinii şefi Oneas şi Menelas i-au prezentat lui Antioh lV, regele macedonean al Siriei, textul pretinselor revelaţii şi planul lor de crăcănare universală. Acest text – doar amintit ca informaţie istorică – se poate presupune că ar fi fost pretinsa lor Septuaginta – care, după răbufnirea fanatismului mozaic şi scoaterea saduceilor în afara istoriei, a fost rescris după noile lor planuri şi prezentat ca revelaţie grecilor şi romanilor. Făcătura a fost canonizată în anul 90 al erei noastre prin conclavul rabinilor ţinut la Jamnia. Aceste informaţii despre „oamenii în negru” ar trebui să dea de gândit tuturor celor ce nu vreau să se lase îndobitociţi de fel de fel de lepre şi târâturi cu pretenţii de genii, oameni providenţiali sau profeţi, toţi născuţi din făcătura unor grupări criminale pentru a domina societatea cum se întâmplă şi azi!

În noiembrie a anului 307 Diocleţian, Galeriu şi Licinius ˟s-au întâlnit la Carnuntum şi ˟s-au închinat

împreună la lăcaşul lui Mitra fautori impˇerii sui, lăcaş extins de ei peste unul construit la începutul secolului ll. Împăraţii au dorit să aducă o dovadă publică a credinţei lor în religia mitraică sau creştinismul arimin, în oraşul sfânt consacrat acestui cult.

La 29 octombrie 312 împăratul Constantin cel Mare ordonă armatei sale ca semnul crucii să fie pus pe steagurile militare cum îl aveau geţii din secolul ll î.e.n. ˇaşa cum arată tăbliţele de plumb, dosite încă la Institutul de Arheologie din Bucureşti. Dar semnul crucii îl purtau pe scuturi şi soldaţii persani pe care Tertulian nu a apucat să-i acuze de erezie, înleşătorie şi ceva cârdăşeli cu Satana.

În anul 313 se acordă libertatea cultelor în impˇeriu de către împăraţii Constantin şi Licinius prin edictul de la Milano care însă nu poate fi dovedit, iar povestea are iz de poveste pentru că nu a fost susţinută decât târziu de către iudeo-creştini.

În anul 321 împăratul get Constantin cel Mare introduce în impˇeriul roman sărbătoarea Duminica „dies solis: soare, fiinţă strălucitoare” ca zi obligatorie de odihnă, fiind o sărbătoare arimină sau mithraică cum ar trebui să spună înveninaţii latini sau făcătorii de istorii îndrăcite şi sataniste. Duminica peste care patrona Fiul Omului sau Fiul Luminii, Mitra şi Sfântul Soarele era zi sfântă în cultul arimin şi niciun membru al acestei religii nu lucra. Dar ariminismul era cultul împăratului şi religia oficială a impˇeriului roman, deci sărbătoarea zilei de odihnă duminica ˇs-a impus de la sine ca un firesc pentru armată şi funcţionărime.

Catolicii au făcut din acest împărat, părintele politic al creştinismului ori este o mare minciună toată făcătura papistaşilor şi a înfierbântaţilor grecotei ortodocşi. Ei pun în seama împăratului convocarea unui sinod ecumenic la Niceea în Tracia în anul 325, unde ˇs-au discutat probleme de teologie iudeo-creştină şi condamnarea arianismului, care stârnise şi tulburase multe minţi printre adevăraţii apărători ai lui Iahwe. Afirmaţia poate fi adevărată dar nu pentru cei care au colportat minciuna timp de peste 1670

de ani. Împăratul care era şi pontifex maximus, avea în prerogativele sale vegherea bunei desfăşurări a cultelor oficiale şi private.

Dacă ei pretind că a fost condamnat arianismul, ca erezie iudeo-creştină, atunci ei au mers cu pâra la împărat şi l-au implorat pe acesta să-i taie craca lui Arie şi astfel să-l reducă la tăcere pe cârâitorul de vorbe necuviincioase.

Arie a fost un preot de origine libiană, uns la Alexandria, dar pentru că tot băga strâmbe în dreapta credinţă a lui Iahwe, cei mai mari ca el l-au expulzat din frăţie apoi reprimit şi iar expulzat prin conciliul de la Ierusalim din anul 335, după care moare la scurt timp. Amestecul împăratului Constantin cel Mare în această poveste este numai unul administrativ datorită funcţiei pe care o avea şi nu unul teologic aşa cum susţin iudeo-creştinii prin minciunile lor. Şi tot la acest conciliu ecumenic participă şi episcopul Teofil al goţilor spun mincinoşii, dar el era în realitate al geţilor. La acea dată goţii nu erau arieni pentru că Wulfila – pretinsul episcop care i-a trecut pe aceştia la arianism, o altă făcătură a iudeo-creştinilor – avea numai 14 ani şi nu se luase de mână cu minciuna.

Dar adunarea fiind ecumenică, înseamnă că erau de faţă toţi reprezentanţii cultelor oficiale şi particulare din impˇeriu. Deci episcopul Teofil nu putea fi decât trimisul geţilor nord-dunăreni ca împuternicit al creştinismului arimin iar zicerile făcătorilor de adevăruri sfinte trebuie să le punem la zidul infamiei.

Filosoful grec Iamblichos, care a trăit în timpul împăratului Constantin şi a murit în anul 333, în lucrarea Viaţa lui Pitagora scrie despre Zamolxe că după ce „s-a întors între geţi şi le-a dat legi scrise”, astfel îndreptându-le moravurile şi convingându-i că sufletul este nemuritor. Dar înţelepciunea lui teozofică era gustată cu mare plăcere de galaţi, tribali şi alte neamuri care îl considerau drept fiul lor. Grecul nu vorbeşte decât de teozofia lui Zamolxe care era atunci religie oficială în impˇeriul roman oricât ˇs-au ofusca leprele iudeo-sataniste.

Iulian Apostatul (361-363) nepotul lui Constantin cel Mare a fost un adept înflăcărat al acestei religii după ce a ajuns împărat şi spune despre unchiul său în scrierea Cezarii la p. 38: „Cât despre Constantin care nu găsea printre zei un model pentru comportarea sa, descoperind nu departe de el Slăbiciunea, ˇs-a grăbit să i se alăture. Aceasta l-a primit cu tandreţe, l-a strâns în braţe, l-a înveşmântat şi l-a împodobit în culori strălucitoare, apoi l-a condus la Desfrâu. Astfel prinţul a putut să-l găsească pe IU care bântuia prin acele locuri şi striga oricărui nou venit: «Orice seducător, orice ucigaş, orice om lovit de blestem şi de ocară să vină cu încredere. Scăldându-l cu apa pe care o vedeţi, îl voi purifica imediat, şi dacă va cădea din nou în acelaşi păcat, când se va bate cu pumnul în piept, îşi va lovi capul, îi voi permite să redevină pur». Fermecat de această întâlnire, Constantin şi-a scos copiii în afara adunării zeilor. Dar, au fost hăituiţi, atât el, cât şi ei, de demonii răzbunării, nu numai din cauza ateismului lor, ci şi pentru a ispăşi sângele rudelor lor, până când Zeus, din consideraţie pentru Claudius şi pentru Constantius, le-au permis să-şi tragă sufletul”. Iulian scrie ca un scriitor grec neoplatonician şi supărarea lui pe Constantin este determinată de faptele acestuia; uciderea celei de-a doua soţii împreună cu fiul acesteia Crispus iar despre împăratul Constantius ll (337-361), pentru că şi-a ucis propriul tată pe Constantin, pe fratele mai mare şi pe tatăl lui Iulian care era fratele vitreg al lui Constantin, fapte care l-au determinat pe acesta din urmă să treacă la religia grecilor – neoplatonism, dar ajuns împărat a revenit la religia geţilor în virtutea funcţiei de pontifex maximus. Aceste fapte atât de cumplite, petrecute în timpul lui Constantin şi a lui Constantius nu mai sunt pomenite de istorie pentru că nu dau bine la făcătura iudeo-creştină.

Pe tăbliţele de plumb, Mântuitorul este scris şi prin cuvântul IO iar în scrierile gnostice din Egipt spun că a doua fiinţă de lumină din teologia şi teozofia lor este IAO, sau IOU cum este scris personajul înEvanghelia egiptenilor. Fel de fel de răzgâiaţi, a căror minte fierbea

mai rău decât o erupţie vulcanică, ˇs-au apucat să scormonească din IU, pe un anume Iisus pe care îl ştiau după o zicere tembelă şi ticăloasă. Personajul ceresc IU din scrierea lui Iulian este IO sau IU din scrierile geţilor cum apare pe tăbliţele de plumb dar el este scris şi pe statueta descoperită la Cârna din judeţul Dolj, veche de prin secolul Xll î.e.n. ˇNu pentru toţi românii, istoria a ajuns baba-oarba lepădăturilor! Textul mai dovedeşte că împăratul Constantin cel Mare nu ˇs-a pupat vreodată cu Iahwe nici cât a fost în putere şi nici când l-a îndemnat moartea pe ultimul drum cum spun unii păduchi de vorbe spurcate.

Chiar scrierea lui Iulian zice că împăratul a murit asasinat de mâna fiului său, deci nu aveau cum să-l păduchiască pe Iahwe în lungi şi găunoase dizertaţii, pentru că neamul său discuta mai bine cu sabia.

Un medalion turnat de Constantius pe la anii 356 are pe o parte barca solară pe care stă împăratul pe un scaun simplu. În faţa lui, sus în partea stângă este îngerul păzitor cu roata vieţii. Ori aceste simboluri, aparţin numai culturii geţilor aşa cum dovedesc tăbliţele de plumb şi resturile de ceramică venite din mileniul lV î.e.n. ˇPe monezile împăraţilor geţi care au condus impˇeriul roman de neam get, începând cu împăratul Constantin cel Mare, fiii şi nepoţii acestuia, toţi poartă capul legat cu o bentiţă care are fixată pe frunte piatra clarvăzătoare arimaspă, arătând că deţineau şi funcţia de pontifex maximus în religia impˇeriului geţilor. Aceeaşi bentiţă o poartă Zamolxe şi Ili ca mari preoţi ai Frăţiei Celui Ales dar şi Sântu aşa cum a fost el zugrăvit prin mileniul lV î.e.n. ˇîn lăcaşul de cult de la Şinca Mare. Şi aceste informaţii dau în vileag mişelia iudeo-sataniştilor, indiferent din ce neam şi cultură vin, dar şi pe istoricii români şi străini care ne tot sluţesc minţile cu făcăturile şi neghiobiile lor sacrosancte.

Şi tot lui Constantin cel Mare îi leagă la cap, construirea bisericii pe mormântul lui Iisus la anul 335, edificiu care a fost distrus de sarazini în anul 614. După câţiva ani construcţia a fost refăcută din ruine dar la

dimensiuni mai mici. În anul 1009, califul Hakem, bolnav mintal a ordonat dărâmarea bisericii creştine fiind distrusă şi peştera-mormânt clădită de împăratul Constantin. Califii care i-au urmat nebunului au fost mai toleranţi şi au refăcut biserica ce a fost sfinţită în anul 1048. După cucerirea Ierusalimului de către cruciaţi şi măcelărirea populaţiei indiferent de credinţă în anul 1099, ˟s-a impus refacerea bisericii care a fost terminată în anul 1149, zidire ce este şi astăzi în picioare.

Povestea are ceva dubios pe ici pe acolo prin părţile esenţiale! Iudeii nu îşi înmormântau decedaţii în peşteri, dar cultul lui Mitra se ţinea cu adevărat în peşteri sau construcţii care imitau peşterile iar tăbliţa lui boero Bisto care ne povesteşte moartea acestuia, are chiar imaginea unei peşteri unde apar îngerul păzitor şi capul de taur, Mitra fiind şi călăuza sufletelor morţilor. Deci este vorba de o construcţie a creştinismului arimin pe care iudeo-sataniştii au confiscat-o după anul 381 şi modificat-o pentru lălăiala lor otrăvitoare, aşa cum au făcut cu sute sau mii de asemenea lăcaşe de cult.

Constantin cum nu era iudeo-creştin, nu avea de ce să facă lăcaşe de cult pentru Iahwe, fiind∫ aceştia erau numai împotriva împăratului şi a puterii imp˟eriale pe care o râvneau pentru ei şi tartorii lor întunecaţi şi înveninaţi. Iar Mântuitorul lui Constantin cel Mare – IU cum spune Iulian sau IO, IOU, IU cum apare pe tăbliţe şi la gnostici – era Fiul Omului şi nu avea nicio legătură cu mozaicii sau crima de asasinat a acestora asupra lui Ili, marele preot al geţilor şi a Frăţiei Celui Ales. Iarăşi nu şi-au ales bine drumul mincinoşii iudeo-creştini.

Monedă care arată că împăratul Constantin cel Mare

purta pe cap bentiţa cu piatra clarvăzătoare iar ca simbol al sacrului apare curcea cu braţele egale specifică religiei geţilor de peste 4000 de ani! Moneda în verde ne arată pe Constantin ca împărat cu coroana de lauri iar pe revers apare şarpele înţelepciunii cereşti, tot aşa cum era cu vreo 70 de ani şi la împăratul Filip Arabul, totem specific numai religiei geţilor!

Auxentius Durostorensis, a fost episcop arian şi a trăit în secolul lV, fiind elevul lui Wulfila (311-381) ne-a lăsat o scrisoare Epistola de fide, vita et obitu Ulfilae unde ne povesteşte ce a păţit acesta când era episcop în Dacia şi a predicat goţilor. Fapta se petrece de la anul 341 până la 348 când geţii şi goţii, săturându-se de balivernele şi smintelile acestuia, prea şăgalnicul vorbăreţ a fost luat cu reteveiul şi îndemnat peste Istru: „Şi bântuind acolo cu furie persecuţia, după pătimirea glorioasă a mai multor slujitori şi slujitoare ale lui Cristos şi după împlinirea a şapte ani de episcopat, pomenitul bărbat, preasfântul şi preafericitul Ulfila, fiind izgonit cu o mare mulţime de credincioşi din ţinutul barbar pe pământul Romaniei, a fost primit cu cinste de împăratul Constantius, de fericită pomenire până astăzi”. Textul dovedeşte că geţilor nu le plăcea să vină nişte mincinoşi să le spună cum se face brânza, pentru că ei cunoşteau foarte bine ce le poate mintea.

Iordanes care a fost episcop iudeo-creştin, scrie pe la anii 550 în Getica la paragraful 132: „Şi fiind[ɔ- atunci împăratul Valens (anul 376) răpit de perfidia arienilor, închisese toate bisericile din părţile noastre, a trimis la ei predicatori din partea sa care au turnat veninul perfidiei în sufletul celor care veniseră neştiutori şi fără pregătirea necesară. Astfel şi vizigoţii au fost făcuţi de către împăratul Valens mai degrabă arieni decât creştini”. Să ne dumirim puţin şi cu aceste scrieri care spun numai ce le convin şi lasă adevărul în întuneric. Dacă religia geţilor a fost numită multă vreme în imp˟eriul roman de neam latin, mitraism, după începutul secolului lV, ea apare tot mai des în scrierile plăsmuitorilor cu numele dearianism iar pe

credincioşi îi numeşte arieni, adică adepţii ereziei lui Arie apărută pe la anii 314 în Alexandria, ori ei practicau ariminismul adică religia lui Deus Ariminus cum se găseşte pe mai multe monumente vechi. Mari canalii au fost şi numai din minciună au trăit până în ziua de astăzi.

Te uimeşte la episcopul iudeo-creştin Iordanes, afirmaţia că arienii nu ar fi creştini, însă au această calitate geţii şi preoţii lor cum arată în alt capitol; ori îi stătea mişelului prea rău minciuna în gât ori îi crăpase obrazul de atâta neruşinare.

Comunităţile mitraice nu erau doar frăţii unite prin legături spirituale; erau de asemenea asociaţii având o existenţă juridică şi se bucurau de dreptul de proprietate. Pentru administrarea afacerilor lor şi îngrijirea intereselor lumeşti comunităţile angajau funcţionari, care nu trebuie confundaţi nici cu iniţiaţii şi nici cu preoţii. Comunitatea era pentru iniţiaţi o largă familie unde fiecare se cunoştea şi ajuta pe fiecare, principiu dezvoltat la eseni.

Nu există nici cea mai mică urmă că această religie universalistă ar fi avut erezii cât timp ea a fost cult oficial în impˇeriul roman din anii 182 până în 381.

Dacă ne uităm în borşul iudeo-creştinilor, vedem că fiecare neam care aveau ceva stârlici la minte se apuca de o religie a înţelepciunii dar trasă de păr tot din cea a geţilor pentru că din mozaism nu iese decât satanism. În multe locuri mitreumul se învecina cu dolichenumul. Mithra a fost totdeauna invocat ca garant al cuvântului dat ce asigura realizarea strictă a angajamentelor luate. Fidelitatea absolută faţă de jurământ trebuia să fie una din virtuţile principale ale acestui cult. Se cinstea astfel loialismul şi ascultarea, trăsături apropiate de onoarea modernă. Alături de respectul pentru autoritate se predica fraternitatea.

Iudeii exaltau minciuna, videnia, lăcomia, turnătoria, hoţia şi crima puse pentru cuprinderea întregului pământ în ghearele lui Iahwe.

Iniţiaţii mitraici se considerau ca toţi fiii aceluiaşi Tată Ceresc şi trebuiau să se iubească veşnic cu o

afecţiune sinceră. Se ajungea cu dragostea pentru aproapele până la acea caritate universală predicată atât de neaoş în filosofie şi creştinism. Împăratul Iulian, şi-a propus să reformeze impˇeriul pe acest ideal, dar timpul nu l-a lăsat, poate nu ne-am fi zbătut acum în acest mâl otrăvitor.

Ca să înţelegem ce „fraternitate” arată scrisorelele mozaicilor şi deci ale iudeo-creştinilor satanişti, dau câteva bucăţi din Isaia, unde numai ivriţii au dreptul la viaţă iar ceilalţi nu pot fi decât robii lor! 60,4 „Ridică-ţi ochii împrejur şi priveşte; toţi se strâng şi vin spre tine”. 60,5 „Când vei vedea aceste lucruri, vei tresări de bucurie, şi îţi va bate inima şi se va lărgi, căci bogăţiile mării se vor întoarce spre tine şi vistieriile neamurilor vor veni la tine”. 60,7 „Vei suge laptele Neamurilor, vei suge ţâţa împăraţilor…” 61,6 „… veţi mânca bogăţiile Neamurilor şi vă veţi făli cu fala lor”. 60,12 „Căci neamul şi împărăţia care nu-ţi vor sluji, vor pieri şi neamurile acelea vor fi ˇîn totul nimicite”. Aşa arată adevărata faţă a mozaismului!

Lumea prin fariseism sau iudeo-cretinism trebuia transformată într-un uriaş lagăr sau ghetou unde portărei şi stăpâni sunt numai ivriţii iar Neamurile, slugile lor preasupuse şi cine nu vrea să înţeleagă porunca Întunecimii sale, repede va fi pus pe năsălie. Iar această stăpânire se va realiza prin videnie şi crimă! Şi chiar aşa ˇs-a întâmplat cu iudeo-creştinismul şi mai târziu cu bolşevismul cazar. Textul ne mai spune că hoţia la mozaici era nu numai o datorie sacră şi o cinstire deosebită adusă tartorului Iahwe, dar şi o cale vrednică de urmat pentru a ajunge stăpâni. Ei au dreptul să fure nu numai bunurile materiale ci şi cele spirituale şi „vă veţi făli cu fala lor”, astfel tâlhăria şi videnia sunt fundamentele moralei lor. Aici sunt „sfintele lor învăţături” şi morala satanistă de la care nu ˇs-au dezis o cât de mică santimă!

Dacă iudeo-creştinismul până la mijlocul secolului lll a fost legat de coloniile mozaice, nescoţându-şi nasul în afara cetăţilor cum amarnic se plângea şi îndrăcitul Tertulian, creştinismul arimin, ariminismul sau mitraismul

˘s-a dezvoltat în tot imp˘eriul roman atât în oraşe cât şi în mediul rural fără a face deosebire de neam sau religia precedentă. Furtişagul făcut de iudeo-creştini în dauna religiei geţilor a fost atât de evident încât chiar începând cu secolul ll filosofii greci făceau paralele între cele două religii, considertând că iudeo-creştinii nu fac decât să copie ritualurile şi credinţele religiei crucii sau „religia lui Zamolxe” născută în Carpaţi. Dar întunecaţii nu ˘s-au dat bătuţi şi au scris mari tratate explicând mitraismul ca o erezie ieşită din closetul lor, încondeind-o ca făcătură satanistă.

Frăţia iudeo-creştină ˘s-a format având la origine o asociaţie secretă, desprinsă din sinagogă şi separată în timp de aceasta. Termenul de „biserică” este folosit în mod fals şi tendenţios pentru că atunci această frăţie nu era recunoscută oficial, nu avea lăcaşe de cult, ei ţinându-şi ritualurile până la începutul secolului lV în case particulare şi nu aveau o doctrină a lor tot aşa cum nu o au nici astăzi! Să-i căutăm puţin pe aceşti întunecaţi cu nemerniciile lor numite istorii revelate şi adevărate. Ei folosesc astăzi cuvântul „revelate” pentru toate născocirile, dar citirea corectă a textului, unde scrie „vedenii”, ar fi ˘îndemnat pe mulţi să se ducă la balamuc!

Suetoniu (75-160), în scrierea Vieţile Cezarilor, Doisprezece cezari ne lasă date preţioase şi veridice despre istoria iudeo-creştinismului spunând că împăratul Tiberius (14-37) a deportat neamul iudeilor în zone cu climat aspru „iar pe ceilalţi membri ai neamului acesta, pe cei care aveau un cult similar, i-a izgonit din Roma”. Şi împăratul Claudius (41-54) îi izgoneşte pe aceşti schismatici iudei care se răzvrăteau continuu la instigarea unui individ ce îşi spunea Chrestos (om bun), de nu va fi cumva un fals făcut târziu, pentru că manuscrisul istoricului latin este din secolul Xl. Nero (54-68) i-a trimis la supliciu pe aceşti iudei schismatici pe care lumea îi numea creştini, pentru zarva ce o făceau când li se punea sub freză de o revelaţie. Despre Vespasian spune că a avut de înfruntat revolta iudeilor care urmăreau să pună mâna

pe impˇeriul roman pentru a unge un împărat de-al lor, fiind[ɔr aşa le şoptise la urechile tembele, întunecatul Iahwe. Domitian are şi el necazuri cu cei care ˇs-au dat în „obiceiuri mozaice” din sânul oligarhiei romane şi chiar din familia sa, pentru care a dat sentinţe foarte aspre. Împăratul Nerva alungă şi el din Roma pe mai mulţi tăiaţi împrejur inclusiv pe tartorul lor numit mult mai târziu „episcop” pentru că făceau mereu tulburări şi urmăreau să se urce pe greabănul impˇeriului.

Scrierea lui Suetoniu întocmită pe la mijlocul secolului ll este foarte clară, el comentează comportamentul scandalos şi revoltător al unei secte desprinsă din mozaism, pe care noi o ştim din alte surse că se numea fariseism iar turbarea lor cea mare a extremiştilor se numea zelotism. Nu se vede, nu se aude şi nu se miroase încă fantoma întunecată şi înveninată a iudeo-creştinismului, se pare că oul de basilisc din care trebuia să iasă încă nu îl clocise Satana destul! În anul 139, în timpul domniei împăratului Antonius Pius (138-161) pretorul Romei îi expulzează din oraş pe iudeii care îşi revendicau niscai împărăţii chiar la urechea romanilor. Înfierbântaţilor le mai rămăsese ceva gând belicos din vremea revoltei iudeilor condusă în Palestina de Bar-Kochba, înfrântă în anul 135.

Mai amintesc iudeo-creştinii că şi împăratul Marcus Aurelius (151-180), îi condamnă pe „creştini” pentru tulburările care le fac în impˇeriu. Ori împăratul avea o mare belea chiar în propria familie cu fiica sa Antonia Minor, din căsătoria cu Octavia şi care era descrisă de un istoric contemporan „ca fiind complet elenizată şi iudaizată”. Să fie clar pentru toată lumea, cei din perioada când se pretinde că ˇs-a născut iudeo-creştinismul, anii 50-200, au văzut în acest cult o erezie mozaică şi au spus-o în zeci de texte, ori creştinismul ca teologie şi teozofie nu are nimic, dar absolut nimic cu mozaismul! Chiar Clement din Alexandria unul dintre părinţeii iudeo-creştinismului scria pe la anii 195 despre ideologia în care credea că este „verus Israel”, dar mai târziu toţi episcopii au considerat-o

drept erezie la începutul secolului V! Este nevoie de alte dovezi mai convingătoare? Ce să mai spunem ce au păţit scrierile lui Origene, părinte al lor chiar mai mult decât Clement, care au fost considerate eretice şi arse în totalitate după ce sataniltii au devenit stăpânii imp˘eriului roman!

Numai ibericul Traian (98-117) a fost cel care le-a suflat în borş, i-a scărpinat între coarne, le-a dat cetăţenia romană în anul 98 şi a distrus statul get aşa cum doreau toţi întunecaţii iar religia neamului arimin, a adevăraţilor creştini, a interzis-o în imp˘eriul roman prin edictul din anul 112. Şi acum să arăt unul din cazurile cum au falsificat istoria, jegurile vrednice numai de dispreţ şi veşnică hulă.

Sfântul întunecat Augustin (354-430) care a trecut la iudeo-creştinism în anul 387, şi a scris mulţime de cărţi pentru a slăvi făcătura mozaică, în Cronica ll, 31 reproduce textul lui B. Sulpicius Severus (365-425) cu privire la Apocalipsa lui Ioan şi faptele povestite de Suetoniu. „În urmă Domiţian a persecutat apoi pe creştini (istoricul Suetoniu spune că cei mazâliţi şi condamnaţi de împărat erau romani care practicau „obiceiuri mozaice”), în care vreme a surghiunit pe apostolul şi evanghelistul Ioan în insula Pathmos, unde printr-o revelaţie misterioasă a scris cartea sfântă a Apocalipsului, socotită de multă lume ca o nebunie şi ca o împietate. Nu după multă vreme a fost a treia prigoană a creştinilor sub Traian”. Apocalipsa plăsmuitorului din Pathmos a fost acceptată drept scriere sacră în cultul iudeo-creştin în Conciliul de la Cartagena ţinut în anul 419 chiar dacă era o „nebunie şi o impietate”. La fel spunea Origene cu vreo 180 mai devreme despre multe părţi din Tora şi Talmud, pentru că în realitate acesta este iudeo-creştinimsul, un cult satanist al falusului unde minciuna, videnia, lăcomia, nebunia, teroarea, crima, monstruozităţile, dezmăţul drăcesc, bestialităţile şi tot ce este josnic în mintea unor canalii, au devenit repere unice de moralitatea şi înţelepciune!

Faptul că Augustin reproduce acest text mă face să

cred că el nu punea niciun temei pe făcătura lui Ioan sau că scrierea care i se atribuie este o plăsmuire intercalată în cartea sa de către cei ce au falsificat istoria popoarelor europene pentru a urca drept moţ acest cult plin de ură şi venin împotriva neamului omenesc.

Dar Tiberian şi Pliniu cel Tânăr arată în scrierile lor că cei pe care îi numeau ei creştini nu erau iudei ci veneau din neamul galatilor şi a galilor, populaţii ce practicau de peste patru sute de ani religia geţilor, adică religia crucii. Deci Traian după spusa colaboratorilor lui, ˟s-a răfuit cu religie geţilor – creştinismul arimin – şi nu ˟s-a atins de mozaici sau schismaticii farisei ori de turbaţii zeloţi, toţi tăiaţi împrejur şi cu venin împotriva neamului omenesc până în vârful frezei aşa cum ne dezvăluie scrisorelele lor de la Qumran şi care le-au fost program de luptă şi meditaţie adâncă timp de două milenii.

Cât priveşte caracterizarea Apocalispei, zicerea este valabilă pentru toate scrierile mozaicilor pe care le-au dăruit goimilor cap de lut. La fel şi zicerile lui Saul erau luate de nebunii chiar de către iudeii din vremea lui, iar romanii şi grecii îl considerau un şarlatan plin de videnie când bătea el câmpii şi coclaurile cu vânturile revelaţiilor şi alte răsuflări puturoase.

După 250 de ani, toate aceste urdori şi nebunii au devenit adevăruri sacre iar dacă le contraziceai, erai trimis repede, repede la ultima judecată a tartorului Iahwe cel Întunecat. Acesta este verus Israel!

Toţi papii până în secolul X se rădeau pe creştetul capului precum făceau mozaicii când se duceau la templu pentru mărturisirea păcatelor şi aveau săracii ce mărturisi pentru că în întunecimile lor se întâmplau multe grozăvii.

În timpul lui Sixtus l (115-125) apar primele divergenţe dogmatice şi de subordonare dintre frăţia iudeo-creştină din Roma şi cea din Asia. Gnosticii se manifestă mai puternic la Roma iar după moartea lui, vine aici şi Valentin, născut în Egipt, care a adunat un număr mare de adepţi în cei peste douăzeci de ani cât a stat în oraş. Pius l (140-155), episcopul Romei, îi primeşte pe

ereticii mozaici – ebionţi şi farisei – în frăţia lui convertindu-i şi botezându-i, dovedind că nu se prea trăgeau din „verus Israel” ci din altă parte, dar dacă ar fi spus adevărul ar fi comis cel mai mare păcat şi ar fi rămas fără iubirea, dar mai ales bănetul lui Iahwe. Episcopul Iustin a înfiinţat la Roma o şcoală pentru apărarea tradiţiei iudeo-apostolice la lumina zilei, iar în întuneric îşi consolidează militia Cristi pregătindu-se pentru momentul când ei vor ajunge să pună mâna pe impˇeriul roman.

Iudeo-creştinii ˇs-au organizat după desprinderea de mozaici pe la mijlocul secolului ll, într-o Militia Christi înveşmântaţi numai în negru fiind cunoscuţi în epocă sub numele de „oamenii în negru” şi care, după impunerea plăsmuirii lor în impˇeriul roman ca religie de stat în anul 380, au devastat toate monumentele de cult ale religiei geţilor, au distrus toate scrierile omorând zeci de mii de preoţi ce au refuzat convertirea. Şi bolşevicii cazari, după ce le-a reuşit lovitura de stat din octombrie 1917 dată împotriva popoarelor din fostul impˇeriu rus, şi-au tras tot o miliţie, care nu se mai numea cristi, însă ieşită tot de sub patrafirul lui Ucigă-l Toaca!

Despre acest uriaş holocaust nu se interesează nimeni şi nu ˇs-a scris un cuvinţel, fie el cât de pirpiriu. Dacă nu ne putem imagina ce grozăvii au făcut miliţiile iudeo-creştine, atunci sigur avem încă viu în memorie ce au făcut miliţiile bolşevicilor cazari numite şi comuniste, conduse de Cominfern – ambele ideologii venind din aceeaşi cloacă satanistă – mozaismul. Mozaismul şi iudeo-creştinismul sunt instrument şi cult al urii şi terorii, controlând absolut mentalul colectiv şi individual prin frică şi îndobitocire.

Că adevărul despre iudeo-creştinism şi religia geţilor ˇs-a cunoscut în antichitate, o dovedesc chiar scrierile unor apologeţi ai minciunii şi ai religiei pretinse revelate lotrilor mozaici şi predată la cheie, altor tâlhari la fel de odioşi. Şi în acele vremuri când se clocea marea făcătură a fariseilor au existat unii contestatari ce nu vroiau să înghită videniile şi falsurile plăsmuite în şcoala din

Alexandria.

Un sfânt de-al lor, Iustin care a mai ajuns şi martir, ne lasă înainte de anul 150 două scrieri Apologia şiDialogul cu evreii, unde spune „că ideile creştine sunt cunoscute de sciţi”, adică de geţii din nordul Istrului şi a Mării Negre cum erau ei numiţi în alte texte din vremurile respective. Ce simplu era adevărul atunci despre creştinism, ivriţii încă nu renunţaseră la planul lor de a stăpâni impˇeriul roman prin mozaismul fariseic şi turbăciunea zeloţilor iar liftele nemozaice încă nu-şi frecaseră puchii de la ochi să scoată muştele la plimbare în afara cetăţilor.

Şi episcopul Meliton al Asiei pe la anii 175 spune „că filosofia creştină după ce a înflorit la barbari, ˇs-a răspândit în impˇeriu”. Această sentinţă de condamnare a făcăturilor iudeo-creştinismului şi tot potopul lui de revelaţii, minciuni, sminteli, grozăvii şi inepţii se găseşte în Istoria bisericească scrisă de Eusebiu din Cezareea după anul 330. Cele două mărturii confirmă scrierile lui Tiberian şi Pliniu cel Tânăr despre persecuţia creştinilor – galatieni şi traci bitini – ca urmare a edictului dat de Traian în anul 112 şi nicidecum iudei care era chiar iubiţi în impˇeriu datorită grosimii deosebite a purcoaielor de aur şi arginţi zăngănitori şi foarte iubiţi de senatori şi oligarhia romană. Cam în aceeaşi perioadă cu episcopul Meliton, filosoful grec Celsus, care a trăit la Alexandria şi cunoştea foarte bine mozaismul şi fariseismul, numit mai târziu de unii „iudeo-creştinism”, le-a combătut cu multă vigoare şi argumente în lucrarea Alethes Logos/Calea Adevărului scrisă la anii 178. El spune despre scrierile acestor două culte că sunt pline de falsuri, de inepţii, de lucruri absurde, de grozăvii şi masacre înspăimântătoare pentru orice religie iar iudeo-creştinismul nu este decât o erezie mozaică. Acest adevăr năucitor este ascuns cu mare furie de către toţi apologeţii celor două culte să nu iasă la lumină fiind[ᘏ i-ar distruge pe întunecaţi. Despre teologia creştină spune că este o hoţie făcută în dauna religiei lui Zamolxe al geţilor pe care iudeii au prelucrat-o după mintea lor!

Filosoful şi sofistul grec Lucian (125-190) din Samosata, considerat „Voltaire al antichităţii clasice” în lucrarea Istoria adevărată dă mai multe informaţii despre religia geţilor şi menţionează că învăţătura lui Zamolxe despre nemurirea sufletului dovedeşte cultura minunată a acestui neam. Dar leprele mioritice de astăzi spun că geţii, înaintea venirii romanilor erau nişte sălbătăciuni ce aveau o limbă formată din onomatopeele hî şi îhi iar restul vocabularului se completa cu mişcări de ghioagă şi urlete de fiară. Religia geţilor este lăudată şi de Clement din Alexandria pe la 193 iar ceva timp mai târziu o face şi Tertulian. Origene, alt apologet şi mincinos al iudeo-creştinismului scrie pe la începutul secolului lll că „învăţăturile lui Zamolxe la geţi au multe elemente asemănătoare cu mozaismul iudeilor”! Tare de tot obrăznicia spurcatului, ar merita câteva peste bot! Dar făcând aceste afirmaţii uimitoare, el în fapt dezvăluie că iudaizarea scrierilor geţilor şi implicit a religiei acestora de către oculta Militia Cristi era o treabă în plin „proces creator” al hoţiei, fiind[☙ în prezent şi cu microscopul dacă te boldeşti în textele mozaice nu vei mai vedea aşa idei cum scrie el. Dar afirmaţiile lui Origene sunt dovedite de unele manuscrise descoperite la Qumran şi în Arhiva Secretă a Vaticanului, care arată că Saul şi cei din ceata lui umblau prin sinagogi cu scrierea esenă Evanghelia păcii dar şi altele!

După Celsus, şi Porphyrios (235-305), în scrierea **Contra Christianos** arată cu degetul asupra acestui cult plin de ură şi violenţă ce urmărea să instaureze ca unice adevăruri, scrierile lui Moşe drept singură sursă de adevăr uman şi divin. El demonstrează inconsecvenţele evangheliilor, şubrezenia discursurilor lui Iisus, autoritatea textelor este demolată cu argumente ştiinţifice, fiind dovedit caracterul apocrif al acestora. Dar soarta cărţii a fost, ca a tuturor celor ce au demascat această uriaşă escrocherie iudaică, interzisă şi arsă pe rug în anul 448 din porunca împăratului Teodosie ll al imp˘eriului roman de răsărit.

Iamblichos, matematician şi filosof grec, ce a murit pe la anul 330 spune că religia geţilor sau cultul lui Zamolxe era practicat cu mare cinstire şi de către goţi. Iar asta înainte de pretinsa creştinare a lor prin arianism făcută de Wulfila pe la anii 341-348. Adevărul este recunoscut chiar de patriarhul Constantinopolului în anul 398, Ioan Chrisostomus care converteşte mulţi goţi la iudeo-creştinism dar căpetenia lor mai de seamă împreună cu neamul său", Travitter, rămâne fidel credinţei lui Zamolxe", dovedind că religia geţilor era încă un cult practicat de multe neamuri.

Scrisoarea episcopului arian de Durostorum, Auxentius, fost elev al lui Wulfila, este inclusă în scrierea episcopului arian Maximinus, intitulată Dissertatio Maximini contra Ambrosium. Deci exista un cler şi o biserică ariană zic leprele, dar arimină după lumina adevărului, recunoscută de împăraţii romani iar Valens a fost şi el de religie „ariană" şi i-a pedepsit cu mult năduf nimicind pe iudeo-creştini distrugând multe biserici. Dar arienii din scrierile născocitorilor iudeo-cretini, nu puteau fi cei după schisma lui Arie (256-336), pentru că ea a fost interzisă în anul 325. Deci aceşti „arieni" nu sunt după învăţăturile episcopului alexandrin, ci aşa cum a scris patriarhul Constantinopolului Ioan Chrisostomus erau „fidelii credinţei lui Zamolxe". Împăratul Iulian zis Apostatul a dat şi el cu sabia în sataniştii iudeo-creştini când au început să se obrăznicească iar unul din consilierii lui era Cesarion, fratele lui Grigore Teologul.

Şi Întunecimea Sa, S. Aurelius Augustinus (354-430) zis şi sfântul Augustin, în scrierea De civitate Dei, plângându-le de milă iudeo-creştinilor persecutaţi, zice: „Dar în zilele noastre, Valens, fratele lui Valentinian, fiind arian, n-a lovit oare, în regiunile din Orient, biserica noastră catolică {u o mare prigoană? Căci cum adică, o biserică în plină creştere şi înflorire poţi să o consideri că în unele părţi suferă prigonire din partea regilor, iar în alte părţi nu suferă?" Textul în substratul lui conţine informaţii uluitoare pentru istoria religiei creştinismului arimin. Aici

găsim recunoaşterea explicită din partea iudeo-creştinilor că impˇeriul roman avea un cult oficial pe care ei îl numeau arianism sau „religia lui Zamolxe” după alte surse.

Fălosul iudeo-cretinism abia îşi scotea nasul în public „în plină creştere şi înflorire” numai că florile lui erau toate otrăvitoare şi nu le iubea decât Satana aşa cum o dovedesc imaginile de mai înainte. Împăraţii romani de neam get ca mari preoţi ai impˇeriului, puteau interzice orice cult care se obrăznicea pe seama celorlalte sau se ţinea numai de mişelii aşa cum făceau iudeo-creştinii până au pus mâna pe conducerea statului.

Nici în regatul get de la nordul Istrului în acele vremuri, iudeo-cretinii nu aveau trecere mai mare pentru că regele Atanaric, i-a persecutat, arzându-l pe Nicetas şi înecând în râul Buzău 27 de prozeliţi, dar informaţia vine tot din partea lor şi trebuie privită cu rezerve, fiind[ɔ˜ la martiraje născocite au fost mari meşteri.

Oare câtă zoaie şi otravă trebuie să mai înghiţim de la profesioniştii minciunii până vom accepta şi adevărata istoriei a neamului nostru străbun? Dar informaţia ne mai dezvăluie şi faptul că geţii nord-dunăreni pe la anul 400 nu erau doritori de a se pupa cu întunecatul Iahwe şi cu lepădăturile lui dintre Neamuri care ˇs-au strâns cioată în Militia Cristi şi Ucigă-i Toaca, iar povestea cu sfântul Andrei este numai o snoavă de-a lor!

Paulus Orosius, preot spaniol a terminat în anul 420 la îndemnul Sfântului Augustin, o istorie universală pentru preamărirea (mai corect este falsificarea adevărului) iudeo-creştinismului Historiarum adversum paganos unde la l, 16 găsim informaţii despre religia strămoşilor noştri geţi care îi mai numeau şi goţi pentru că începuse procesul de falsificare a istoriei acestora. Cetele de prădători geto-goţi, după ce devastează Roma şi o trec prin foc şi sabie, se odihnesc ceva ani în sudul Galiei, apoi se năpustesc mai amarnici decât crivăţul peste Pirinei, băgând groaza în toţi iudeo-creştinii. „Şi totuşi oarba păgânătate, cu toate că nu vede că acestea ˇs-au petrecut prin virtutea romană, nu crede şi nu se linişteşte că acestea au fost dobândite prin

credinţa romanilor”. Încă un prelat iudeo-creştin care spune despre geţii ajunşi în Spania că practicau altă religie considerându-i „păgâni”. Mai face pe grozavul şi spune că toate realizările din imp˘eriu ˘s-au făcut numai prin virtutea şi credinţa romanilor. Ori geţii ştiau că ei au condus imp˘eriul în ultimii 200 de ani şi tot ei au fost cei care şi-au vărsat sângele acolo unde erau greul mai mare iar credinţa majorităţii cetăţenilor din imp˘eriu era religia geţilor, adică ariminismul sau mitraismul pe care ei lucrau de zor să îl ascundă istoriei.

Tertulian dar şi alţi apologeţi ai iudeo-creştinismului considerau ca şi Origene pe adepţii acestui cult drept verus (adevărat) Israel care l-au recunoscut pe Mesia cel vestit de vechile texte ale iudeilor, deşi acolo scrie că salvatorul ivriţilor se numeşte Şilo, iar religia lor era moştenitoarea de necontestat a iahwismului şi putea să se revendice de la aceeaşi antichitate a scrierilor sacre mozaice. Clar ca lumina zilei pentru oricine îşi foloseşte creierii ca să gândească! Pentru noi cei de astăzi, cunoscători ai cumplitelor adevăruri, pretenţiile lui Tertulian şi ai celorlalţi apologeţi satanişti, zicerea ar suna: verus Belial.

Această confiscare a religiei geţilor, a continuat şi în secolele următoare pentru că pe la sfârşitul secolului lV găsim la un scriitor creştin anonim din Siria cum sărbătoarea Crăciunului specifică acestui cult, a ajuns în biserica latină. „Obiceiul păgânilor era de a sărbători în ziua de 25 decembrie naşterea Soarelui (latinii îl sărbătoreau la 5 ianuarie), iar în timpul serbărilor aprindeau lumini. La aceste festivităţi şi sărbători participau şi creştinii. De aceea, când părinţii Bisericii au observat creştinii manifestând înclinaţii spre aceste festivităţi, au hotărât că în această zi trebuie sărbătorită Naşterea Domnului”. Ce să mai spui despre nevinovăţia hoţului, era dreptul lor de a fura şi minţi pentru că cinstita faţă bisericească nu vrea să ne spună ce păgâni practicau această sărbătoare.

Chiar şi un secol mai târziu Papa Leon cel Mare (440-

461) a dat o epistolă pastorală în care scria: „Sunt printre noi din cei care consideră că sărbătoarea trebuie ţinută nu atât din cauza naşterii lui Cristos, cât din motivul răsăritului unui nou soare”. O recunoaştere mai clară nici că se poate, biserica a urmărit să deturneze sensul sărbătorii din religia geţilor în scopul ei chiar dacă a păstrat data şi ritualul religios. Să nu-i uităm niciodată pe făcătorii de rele şi nemernicii!

Episcopul Gheorghios al Alexandriei, după ce a încercat să construiască o biserică peste un mitreum, a fost arestat de magistraţi iar în 24 decembrie 361 a fost ucis de către mitraici după ce l-au scos cu forţa din închisoarea unde era ascuns pentru mişelia pusă la cale. Asemenea practici ale iudeo-creştinilor – construirea de biserici peste lăcaşele de cult ale mitraicilor pentru a le şterge complet urma – ˇs-a răspândit în tot impˇeriul roman după anul 381 când religia lor a fost interzisă, bunurile confiscate şi ˇs-a pornit un adevărat genocid împotriva adepţilor acestui cult.

Odată cu transformarea Italiei în provincie a impˇeriului roman şi mutarea capitalei la Sirmium apoi la Niceea în Bitinia, împăraţii geţi care conduceau statul dar şi toate armiile fioroşilor ausoni, au ajuns ţinta nemulţumirilor vechilor stăpâni romani dar şi a grecilor care erau tare subţiri în pretenţiile lor. Pe lângă faptul că geţii erau stăpânii impˇeriului roman, i-au mai obligat pe greci şi pe italici să le înveţe limba rumună şi să se adreseze cuviincios celor puternici, aşa cum precizează Iordanes în *Getica* XXV, 133. Iar mitraismul/ariminismul era religia împăraţilor şi principalul cult public din impˇeriu practicat de majoritatea populaţie, fiind slujit numai în limba rumună/getă, ceea ce le-a adus foştilor „stăpâni şi înţelepţi” ai lumii mult of la lingurea. Toate acestea le-au umplut de venin şi ură inimile şi minţile atât grecilor cât şi pe italicilor, care i-au „păstorit” pe ariminii carpatini timp de 200 de ani, aşteptându-i la cotitură până le-au venit de hac. Tartorul care a conceput şi urmărit planul ce avea ca scop eliminarea geţilor din conducerea impˇeriul roman şi

interzicerea religiei lor, a fost întunecatul satanist Ambrosie, episcop de Mediolanum, capitala imp˘eriului roman de apus după anul 370.

După moartea lui Valentinian în anul 375 dar mai ales după moartea lui Valens în vara anului 378, ˘s-a declanşat pe faţă un adevărat război de exterminare a preaiubiţilor iudeo-creştini şi grupările lor înarmate puse pe crime şi jaf – Militia Cristi – împotriva adepţilor religiei geţilor la îndrumarea directă a marelui întunecat **episcopul Ambrosie.** Mulţimi turbate, plătite şi înarmate de sataniştii creştini mergeau şi devastau lăcaşele de cult incendiindu-le şi distrugând tot ce le amintea de această religie. Era un adevărat delir al ororii în imp˘eriul roman de apus unde şărpăria iudeo-creştină, se întreceau în a distruge cât mai repede orice urmă a acestei religii iar autorităţile dădeau exemplul în devastări. Tartorul Ambrosie, venit dintr-o famile aristocratică romană de origine ivrită, ajuns guvernatorul provinciilor Emilia şi Liguria unde era şi Mediolanum, împreună cu ceata lui de întunecaţi iudeo-creştini, devine stăpânul absolut al imp ˘eriului roman de apus, întrucât Graţian avea numai 16 ani, iar fratele său Valentinian ll, doar 4 ani, iar la Mediolanum şărpăria pe care o conducea, controla totul, inclusiv aerul ce se respira, cei doi copii de neam get fiind numai nişte păpuşi de care ˘s-au folosit pentru interesele lor criminale.

În anul 377 după cum ne spune învăţatul Ieronim în *Epistola 107 ad Laetam*, prefectul Romei Grachus, fandosindu-se pentru a primi de la jegoşeniile iudeo-sataniste botezul şi pentru a da garanţie despre gândurile sale pioase şi pline de iubire pentru Iahwe, a dat foc mitreumului pentru „nimicirea, zdrobirea şi sfărâmarea” Satanei, făcându-i pe iudeo-creştini să urle de bucurie din toţi rărunchii, băgând groaza în restul lumii. Ce blânzi şi neprihăniţi erau fioroşii satanişti atunci, aşa cum ne-au dovedit-o că nu le-a pierit deloc năravul drăcesc când ˘s-au botezat bolşevici. Ce să mai vorbim despre fanatismul

sălbatic al monahismului belicos iudeo-creştin, care ˇs-a repezit cu suliţe, topoare şi torţe să distrugă comorile religioase ale ariminismului din întreaga lume a romanităţii târzii.

Şi tot aşa, blânzii creştini au ucis cu sârg în câţiva ani, zeci de mii de preoţi şi credincioşi, au distrus lăcaşele de cult şi cimitirele, au distrus zeci de mii de manuscrise aparţinând culturii geţilor, astfel ca să nu mai rămână nici urmă din această religie pe care o urau de moarte.

La 9 august 378, Valens, împăratul get al impˇeriului roman de răsărit şi fratele lui Valentinian I, moare la Adrianopol în confruntarea cu goţii răsculaţi datorită foametei şi împilărilor la care au fost supuşi de către generalii romani Lupicinus şi Maximus. Graţian trimite pe generalul spaniol Theodosius să potolească urdiile răsculate şi după ce ajung la înţelegere, podul de peste Istru, construit în 5 iulie 328 de împăratul get Constantin cel Mare la Sucidava/Celei, este distrus în noiembrie 378 din ordinul împăratului Graţian la cererea lui Ambrosie, astfel că regatul get din nordul Istrului, este izolat de masa de geţi şi goţi din sudul fluviului, acţiune cu mare importanţă strategică pentru planul episcopului iubit de Satana.

La 19 ianuarie 379, Theodosius, fiul generalului Theodosius care a fost condamnat şi executat pentru că a încercat să-l asasineze pe împăratul Valentinian I, este numit co-împărat de către Graţian, fiul lui Valentinian I, în impˇeriul roman de răsărit. În realitate generalul spaniol a fost numit de Ambrosie care controla întreg impˇeriul roman, impunându-i hispanicului devenit imperator, să renunţe la creştinismul arimin şi să treacă în tabăra Satanei, să impună iudeo-creştinismul ca religie a lui, să interzică ariminismul sau creştinismul arimin, şi să distrugă toate lăcaşele de cult ale vechii religii impˇeriale. Goţii şi grupul de geţi care erau federaţi în impˇeriul roman, au primit din nou garanţii că nu vor mai fi asupriţi, aşezându-se în Asia Mică, Moesia, Tracia şi Iliria.

La 28 februarie 380, prin edictul de la Tesalonic,

împăratul Graţian impune ca religie a împăraţilor în imp ˇeriul roman, iudeo-satanismul care peste timp se va numi iudeo-creştinism, apoi numai creştinism deşi toată istoria acestui cult satanist este cea mai mare monstruozitate din istoria omenirii. Asta spune istoria iudeo-creştinismului, dar pe monede, acest împărat apare purtând pe cap bentiţa cu piatra clarvăzătoare simbol specific marelui preot din religia geţilor pe care l-au purtat toţi împăraţii impˇeriului roman de neam get ca mari preoţi. Iar simbolul vine din lumea arimaspilor de la nordul Istrului şi niciodată din Iudeea unde ˇs-a puit Satana. Olăcari impˇeriali trimişi de Ambrosie, ajung la căpeteniile hunilor în vara anului 379, care se învecinau cu impˇeriul get la răsărit pe Nistru, graniţă stabilită în anul 370 în urma unui sălbatic atac al acestora când o parte dintre goţi ˇs-au refugiat în impˇeriul roman de răsărit. Trimişii de taină îi îndeamnă pe huni cu vorbe meşteşugite, dar mai ales cu foarte mult bănet, să atace şi să ocupe regatul/impˇeriul get care se întindea de la Nistru până dincolo de Istru în Panonia şi în nord se învecina cu balţii. Tot aşa a făcut împăratul roman Galienus cu 121 de ani în urmă năimindu-i pe sarmaţi pentru a nimici regatul get întemeiat cu sabia de către Regalianus.

În primăvara sau vara anului 381, **hunii pornesc o devastatoare invazie împotriva geţilor şi goţilor, reuşind pe parcursul anului 381 să ocupe tot regatul get dar se opresc la graniţele impˇeriului roman**, salutând respectuos din şaua cailor pe tartorul Ambrosie că i-a îndeplinit dorinţa. O parte a geţilor şi cei mai mulţi dintre goţi au trecut în impˇeriul roman să se salveze de hoardele sălbaticilor asiatici, fiind acceptaţi de nevoie ca foedus – federaţi prin tratatul din 3 octombrie 382, întrucât armata romană era foarte slabă şi nu se putea împotrivi, lăsându-le teritoriile din nordul Greciei până la Istru, inclusiv Panonia. Mare parte dintre geţi sunt scoşi metodic din armatele romane fiind înlocuiţi cu goţi, iar toate funcţiile sunt preluate de iudeo-creştini, care duc statul, în mai puţin de 20 de ani la un dezastru total. Hunii

stăpâni la nordul Istrului, plătiţi cinstit de impˇeriul roman ţin din scurt neliniştiţii geţi să nu se burzuluiască peste fluviu, prieteşug ce va dura mai bine de 30 de ani între asiatici şi iudeo-creştini, cârdăşie făcută numai împotriva creştinismului arimin şi a neamului get.

În mai-iulie 381, are loc la Constantinopol al doilea conciliu al frăţiei iudeo-sataniste **care interzice creştinismul arimin (mitraismul, ariminismul)** sau arianism cum l-au spurcat leprele din frăţia lui Ucigă-l Toaca în scrierile lor.

La începutul anului 382, Graţian, păpuşa lui Ambrosie, mai dă un edict prin care toate lăcaşele de cult arimine din impˇeriul roman trebuie să fie jefuite şi distruse. Prăpădul pus la cale de bandele criminale ale iudeo-creştinilor a fost întrecut numai de **bandele bolşevice când au interzis creştinismul în impˇeriul rus în anul 1924**. În cultura europenilor nu se suflă un cuvânt despre acest holocaust pornit din satanismul mozaic şi care a dus la sute de mii de morţi.

Trebuie precizat că edictul se îndrepta numai împotriva ariminismului – religia geţilor – dar nu şi împotriva celorlalte culte. Creştinismul arimin era îmbrăţişat de majoritatea populaţie din impˇeriu, iar funcţionarii şi soldaţii aveau un număr chiar covârşitor de practicanţi. **În istoria Europei despre aceste edict nu ˇs-a scris un cuvânt să nu scormonească vreun curios sub întunericul minciunilor iudeo-sataniste, şi astfel lumina adevărului să iasă din nou în ochii lumii!**

În primăvara anului 383, generalul Maximus Magnus este proclamat de trupele din Britania ca împărat, soldăţimea cerându-i să-i scape de blestemul şărpăriei lui Iahwe – Militia Cristi care se înstăpânea tot mai vârtos pe impˇeriu şi pe sufletele oamenilor. Armatele vin în Galia şi se îndreaptă spre Italia să bage sabia cât mai adânc în Satana. Împăratul Graţian al impˇeriului roman de apus, este îmboldit de tartorul Ambrosie să-i sfâşie pe creştinii arimini, dar în bătălia de Lugdunum/Lyon din 25 august 383, păpuşelul iudeo-satanist este ucis de propriii soldaţi

iar trupele trec alături de răzvrătiţi. Întunecaţii verus Israel se văd cu poalele în cap şi propun răsculaţilor să rămână stăpâni pe ce au, adică Britania, Galia şi Spania, iar ei să nu fie tulburaţi în Italia, punându-l în locul lui Graţian pe fratele acestuia Valentinian ll, în vârstă de numai 12 ani. Şărpăria lui Ambrosie trebuia să-şi lingă rănile şi să-şi refacă cuibarele Satanei, altfel dispărea şi din aceste teritorii.

În vara anului 384, prefectul Romei, senatorul **Symmachus** (345-402) orator şi ultimul mare om politic roman, înaintează la Mediolanum/Milano unde era capitala, un raport oficial împăratului Valentinian ll – recte şărpăriei lui Ambrosie – prin care cerea încetarea atrocităţilor, crimelor şi jafurilor făcute de iudeo-creştini împotriva locuitorilor ce nu se pupau în bot cu Satana şi Iahwe, a persecuţiilor împotriva creştinilor arimini şi oprirea distrugerii lăcaşelor de cult ale acestora, dreptul de a-şi practica religia şi reinstalarea în curia senatului Romei a statuii zeiţei Victoria, îndepărtată din ordinul lui Graţian în urmă cu doi ani. Întunecaţii au rămas neclintiţi în puhoiul de fărădelegi şi parcă se dovedeau mai amarnici. Textul romanului Symmachus contemporanul acestor orori, spulberă fără putinţă de tăgadă pretenţia satanişţilor că au devenit stăpânii impˇeriului roman numai prin voia lui Iahwe chiar dacă ei erau la acea dată cam la 200000 de spurcaţi întunecaţi de ură şi înveninaţi de prostie mozaică în tot impˇeriul roman.

Cum iudeo-creştinismul nu avea o doctrină închegată şi nici scrieri acceptate de toate frăţiile din impˇeriul roman, pentru a redacta o carte canonică unică a *Noului Legământ*, în anul 380 papa Damasus îl cheamă la Roma pe Ieronim care era la o mănăstire în Palestina, făcându-l secretar particular şi cerându-l să traducă manuscrisele vechi care erau incluse în această parte a textelor sacre. Ieronim era cunoscut ca un mare erudit al scrierilor ivrite şi aramaice. Papa spunea despre scrierile folosite în ritualul iudeo-creştin, că, datorită deselor copieri, au ajuns scrieri de sine stătătoare, foarte diferite unele de altele.

fiind **„pline de erori şi pasaje dubioase”** sau mai pe zisa cea dreaptă, pasaje ruşinoase. Cât timp a trăit papa, traducerile lui n-au fost puse la îndoială, dar după moartea acestuia din anul 384, o furtună nimicitoare au pornit asupra lui Ieronim, revărsată din prea plinul urii întunecatului Augustin pe care catolicii îl au de fericit, băitănaşul de tejghea a fioroasei leprei Ambrosie, precum şi focoasa popime greacă. Pentru a-l da în gât pe Ieronim, aceştia i-au chemat pe rabinii iudei să depună mărturie că ce a tălmăcit Ieronim era numai o făcătură iar ivriţii plini de sfială au spus da!

Cât a stat în Palestina, **Ieronim** a adunat numeroase scrieri esene ale căror idei le-a inclus în Noul Legământ. Fiind otrăvit până peste poate de furia iudeo-sataniştilor Neamurilor, Ieronim părăseşte Roma „Babilonul” şi se întoarce în Palestina. Grecii şi italicii îi roagă pe rabini să mai facă o corectură adică făcătură asupra lucrării lui Ieronim iar aceştia plini de vedenii şi tâmpenii ˇs-au pus cu josul în sus, să proorocească după bunul năravˇ al lor, plăsmuind un nou text foarte diferit de cel al lui Ieronim dar şi de scrierile esene descoperite la Qumran şi astfel minunile au curs gârlă în căpăţânele lor şi pe nevinovata hârtie care trebuie să suporte orice golănie mâzgălită de vreo minte îndrăcită.

Scrierile esene se găsesc din belşug în *Noul Legământ* atât în epistolele apostolilor, în evanghelii dar şi *în Apocalipsă,* însă doar cele scăpate de la iudaizarea făcută de către rabini după anul 386 a acestor texte. Potrivirea pentru gustul lor, adică **iudaizarea** scrierilor folosite de membrii Frăţiei Noului Legământ, atât la Qumran dar şi mai târziu inclusiv de învăţatul iudeo-creştin Ieronim, ivriţii au falsificat încă odată scrierile geţilor spre a le fi de folos, de data aceasta grecilor şi italicilor care se ţineau stăpânii impˇeriului roman. Ivriţii au sperat că vor aveau şi ei un ce mărinimos din această făcătură dar prietenia cu leprele Neamurilor nu a durat prea mult şi ei ˇs-au dus ca nişte sclifosiţi către verişorii lor arabii cu care se vor înţelege foarte bine pe seama

altora pornind un nou asalt împotriva goimilor cap de lut în direcţia Spaniei pe care o vor stăpâni mai bine de 700 de ani.

Pentru a dovedi făcătura criminală a acestor lepre numite **Militia Cristi, Frăţia lui Israel** sau a*Noului Legământ*, dau în continuare *Cartea lui Moşe* în tălmăcirea ocultatului E. Bordeaux Szekely, manuscris descoperit în peşterile de la Qumran.

„Şi muntele Sinai se afla în întregime în fum, deoarece Elohim pogorâse pe el în flăcări: şi fumul se înălţa ca fumul unui cuptor şi întregul munte se cutremura puternic.

Şi Elohim coborî pe vârful muntelui Sinai; şi Ehohim chemă pe Moşe la el şi Moşe se duse la el.

Şi Elohim în chemă pe Moşe în afara muntelui, zicând: «Vino la Mine pentru că vreau să-ţi dau Legea pentru poporul tău, care va fi un legământ pentru Copiii Luminii». Şi Moşe merse la Elohim, şi Elohim îi spuse aceste cuvinte:

«Eu sunt Legea, Elohimul tău care te-am scos din adâncurile întunericului.

Tu nu vei avea altă Lege în afară de Mine.

Tu nu-ţi vei face niciun alt chip al Legii, nici în ceruri nici pe pământ. Eu sunt Legea nevăzută, fără început şi fără sfârşit.

Tu nu-ţi vei face legi false pentru că Eu sunt Legea şi întreaga Lege a tuturor legilor. Dacă tu te vei lepăda de Mine, vei avea parte de nenorociri şi prăpăduri neam după neam.

Dacă tu păstrezi poruncile Mele, tu vei intra în Grădina Vieţii, unde se află Arborele Vieţii în mijlocul Mării Veşnice.

Tu nu vei călca Legea. legea este Elohimul tău, care te va judeca.

Respectă pe Maica ta Pământească, ca zilele tale să fie îndelungate pe pământ şi cinsteşte pe Tatăl tău Ceresc ca să ai viaţă veşnică în ceruri, pentru că pământurile şi cerurile sunt date ţie de Lege care este Elohimul tău.

Tu vei saluta pe Maica ta Pământească în dimineaţa Sabatului.

Tu vei saluta Îngerului Pământului în dimineaţa celei de-a doua zi după Sabat.

Tu vei saluta Îngerul Vieţii în a trei dimineaţă după Sabat.

Tu vei saluta Îngerul Bucuriei în a patra dimineaţă după Sabat.

Tu vei saluta Îngerul Soarelui în a cincia dimineaţă de la Sabat.

Tu vei saluta Îngerul Apei în a şasea dimineaţă de la Sabat.

Tu vei saluta Îngerul Aerului în a şaptea dimineaţă de la Sabat.

Tu te vei închina Tatălui Ceresc în seara Sabatului.

Tu vei face comuniuni cu Îngerul Vieţii Veşnice a doua seară de la Sabat.

Tu vei face comuniuni cu Îngerul Creaţiei în a treia seară de la Sabat.

Tu vei face comuniuni cu Îngerul Păcii în a patra seară de la Sabat.

Tu vei face comuniuni cu Îngerul Puterii în a cincia seară de la Sabat.

Tu vei face comuniuni cu Îngerul Iubirii în a şasea seară de la Sabat.

Tu vei face comuniuni cu Îngerul Înţelepciunii în a şaptea seară de la Sabat.

Tu vei face comuniuni cu toţi aceşti îngeri ai Tatălui Ceresc ca sufletul tău să se îmbăieze în Fântâna Luminii şi să intre în Marea Veşnică.» „Textul continuă în acelaşi fel fiind o prelucrare după conceptele teologice din religia geţilor a capitolelor 19-20 a *Ieşirii* din *Tora* dar aşa cum o cunoaştem noi astăzi nu cum a fost ea în secolul I î.e.n. ˟Mai amintesc *Apocalipsa* lui Ioan unde la 16,5 îl pomeneşte pe **îngerul apelor**, personaj inexistent în *Vechiul* sau *Noul Legământ* însă prezent cu un imn în scrierile esene. Dar furturile din religia geţilor nu se opresc aici, şi mai dau câteva exemple descoperite de mine

dar fără revelaţii, vedenii, conspiraţii sau alte parascovenii, ci numai muncă de rob şi minte isteaţă veşnic trează pentru a mai scoate câte ceva la lumină din comoara înţelepciunii strămoşeşti.

În *Manualul de Disciplină*, descoperit la Qumran, la capitolul *Despre bunurile preoţ*ilor se zice: „**Până la venirea Profetului şi a Unsului sfânt şi lumesc**, aceştia nu trebuie să se abată de la temeiul Legii urmând vreo pornire a inimii lor”. Saul care făcea parte din conducerea Frăţiei Noului Legământ aşa cum scrie el de mai multe ori nu putea să zică de nebun că a sosit Profetul pentru că aşa ne spun aceste manuscrise netrecute prin industria falsurilor, deci scrisorelele din *Noul Legământ* atribuite lui, sunt nişte falsuri târzii ale grecilor şi italicilor sau pricepuţilor rabini îndemnaţi de cele două clici de conspiratori făcute după anul 386 când au interzis Noul Legământ tălmăcit de Ieronim sub influenţa scrierilor esene.

În capitolul *Despre pedeapsa viitoare a celor nesupuşi* din acelaşi text găsim cu privire la pretinsul Cristos al lui Saul din făcătura *Noului Legământ* că ei aşteptau cu mare nădejde: „vremea în care laicul şi preoţescul Mesia îşi va asuma fiecare slujirea”, **deci el nu venise încă pe la anii 60 ai erei noastre iar această mărturie nealterată de istorie şi de veninul celor trei popoare blestemate, dovedeşte că toate scrierile din *Noul Legământ* sunt nişte falsuri târzii**. Mai încolo spune că Elohim le-a făcut o făgăduinţă în „ «pământul Damascului» – adică *Noul Legământ*”, dar cel descoperit la Qumran şi nu cel plăsmuit după anii 386 şi prezentat goimilor cap de lut ca mare revelaţie şi reverberaţie divină toată numai aberaţie şi incantaţie satanistă!

La capitolul despre aşezările din tabere scrie „Aici este dată regula pentru comunităţile din tabere câtă vreme acestea se vor afla în **Veacul Fărădelegii** – adică până când «preotul-mesia» şi «laicul-mesia» vor începe din nou să slujească”. Este clar ca lumina zilei la aceşti fii ai întunericului, ei aşteptau un Mântuitor dar care nu dorea

încă să se arate printre dunele de nisip sau dealurile deşertice cu toate rugile lor fierbinţi, iar Saul a bătut pe la porţile sinagogilor din Neamuri cu aceste texte şi altele, mai ales din acele scrieri esene ocultate cu atâta grijă de către pricepuţii în adevăruri plăsmuite.

Ce ştim noi astăzi ca **Noul Legământ** este numai o făcătură realizată după anii 384 ai erei noastre şi pusă în seama lui Saul şi a altor căpetenii din conducerea Frăţiei Noului Legământ de la Ierusalim.

În lucrarea *Izvoare şi mărturii referitoare la evreii din România* ed. Hassefer 1990, vol ll, cu o prefaţă de rabinul şef Moses Rosen, cuvânt înainte de Gh. Buzatu prof. de istorie la Universitatea A. I. Cuza din Iaşi, iar colectivul de redacţie a cărţii fiind compus din: J. Alexandru, Lya Benjamin, D. Brumfeld, P. Litman şi S. Stanciu. La pagina 342 este prezentat un manuscris cu sigiliul sinagogii din Târgu-Neamţ, care pecetluieşte reclădirea lăcaşului de cult al aşchenazilor sau jidovilor în anul 1776. În mijlocul unui cerc este „steaua lui David", flancată de o parte şi de alta de nişte animale fabuloase, poate păsări, care seamănă mult cu cele de pe placa de plumb descoperită la Romula, unde sprijină „vasul cunoaşterii". Sub stea sunt doi peşti în poziţie orizontală, cu capetele lipite unul de altul, cum apar şi pe iconiţa I 9 şi 10, dar **toate aceste simboluri religioase aparţin doar religiei strămoşești a geţilor.**

Monezile ivriţilor din perioada haşmoneilor (135-37 î.e.n.) au imprimate pe ele simboluri sacre ale geţilor, **dovadă clară a influenţei religiei esenilor asupra celei mozaice**. Pe o monedă apare vasul cunoaşterii, foarte apropiat ca formă de cel imprimat pe tăbliţa de plumb descoperit la Romula. Pe o altă monedă este reprezentat Arborele Vieţii sau Pomul Cunoaşterii binelui şi răului, aşa cum este el şi pe sigiliile emeş, dar care au fost descoperite abia în partea a doua a secolului XIX, deci sursa de inspiraţie rămâne tot teozofia mioritică care avea atunci mare trecere la ivriţi când i-a apucat într-o frenezie de zeloţi numai vedenii, tâmpenii şi fel de fel de

proorociri. Sub ultimele ramuri de jos, se văd două fructe, unul la stânga şi celălalt la dreapta tulpinei, ce stau deasupra unor vase identice cu cel dardan pe care „specialiştii” l-au citit că ar fi al lui Cotys. Arborele Vieţii sau Pomul Cunoaşterii binelui şi răului apare ca simbol în ceramica de la Lepenski Vir încă de la mijlocul mileniului Vlll î.e.n. ˇşi este păstrat de-a lungul istoriei până în zilele de azi pe covoarele şi porţile de lemn ale românilor care nu ˇs-au smintit încă de atâta iudeo-cretinism. O altă monedă prezintă menora dar numai cu trei braţe aşa cum apare pe tăbliţa 20 şi reprezintă în scrierea getă litera S pentru forma prescurtată a dabo geto Sarmisetuzo, cu apelativul de sfântă.

Şi „steaua lui David”, este tot o minciună venită din feudalismul secolelor Xlll-XVII, pentru că pe vechile monede ale lor din secolul ll î.e.n. ˇapare steaua cu cinci colţuri, luată de la egipteni care era simbolul sufletelor celor virtuoşi ce ˇs-au înălţat la ceruri. Steaua cu şase colţuri formată din două triunghiuri isoscele, răsturnate unul peste celălalt, se găseşte în lăcaşul de cult get de la Şinca Veche iar peştii sunt în interior, stilizaţi cum apar în lamaismul tibetan şi cultura chineză. Aceste exemple sunt doar câteva din ce ne-ar oferi un studiu pertinent asupra simbolisticii fariseismului şi a scrierilor acestora ticluite în parte după religia geţilor.

Iudeo-creştinii, pentru a nu fi demascaţi că au furat cam tot din religia geţilor dar se ţineau că nu aveau nimic cu acest cult blestemându-l ca ieşind din născocirile Satanei, au reiudaizat scrierile teologice mozaice însă practicile de cult şi simbolistica religioasă precum şi formele lăcaşelor au rămas toate sau aproape toate cele arimine.

În anul 387, Maximus Magnus cucereşte şi Italia, alungându-l pe Valentinian ll la Theodosius în impˇeriul roman de răsărit. Abrogă edictele lui Graţian care au fost date pentru distrugerea creştinismului arimin, iar şărpăria lui Ambroosie este redusă la un cuib de vipere ce scoteau pe nas numai pucioasă iar din limbă le curgea venin din cel

mai otrăvitor, fiind mai nimicitor decât sabia cum scrie făcătorul Ioan în Apocaleapşa lui la 19,11-16.

În anul 388, Theodosius, pentru a-l salva pe Satana din strânsoarea ariminilor, porneşte o campanie de distrugere a acestora, având loc două confruntări sângeroase la Siscia şi Poetovio în Panonia, unde îl învinge pe Maximus Magnus care se retrage spre Italia. Theodosius vrea să repună păpuşelul Valentinian ll pe tronul de la Mediolanum şi să restaureze iudeo-creştinismul cum i-a cerut disperat tartorul Ambrosie, angajând o nouă bătălie cu Magnus la Aquilea în 28 august, unde duşmanul iudeo-sataniştilor moare pe câmpul de luptă împreună cu fiul său Victor.

La 24 februarie 392, împăratul Theorodius dă un edict prin care se interzice frecventarea templelor şi săvârşirea jertfelor în aceste lăcaşe de cult. **Sub această interdicţie nu intra mozaismul** cu templul Satanei şi celelalte cuiburi ale întunericului nemărginit. Din toată istoria romanilor şi a tradiţiilor vechi de peste 1000 de ani, leprele iudeo-sataniste i-au făcut nişte pupincurişti ai lui Ambrosie, secătură care nu poţi spune cât a fost de italic tot aşa cum bolşevicul „rus” V. I. Lenin, era în fapt un monstru cazar, duşman al neamului omenesc.

La 22 august 392, romanii au ultima zvâcnire de orgoliu naţional şi în Galia proclamă pe retorul Flavius Eugenius, prieten apropiat al lui Symmachus, împărat al imp˘eriului roman de apus, de către soldaţi după ce Valentinian ll, a fost asasinat din ordinul generalului Arbogat la 15 mai. El restaurează creştinismul arimin în imp˘eriul roman de apus şi repune în drepturi toate celelalte culte. Theodosius nu mai poate interveni să oprească răsturnarea de situaţie cu toate blestemele şi chemările către Iahwe ale lui Ambrosie, sau împăratul hispanic nu a uitat umilirea la care a fost supus în anul 390 de către tartorul iudeo-sataniştilor care, i-a cerut penitenţă publică pentru că a trecut prin sabie nişte grupuri de iudeo-creştini din Constantinopol ce le fumega rău hornurile a revelaţie şi răzmeriţă. După mai multe

insistenţe ale şărpăriei de la Mediolanum, Theodosius porneşte o campanie militară împotriva lui Flavius Eugenius şi în bătălia de la râul Frigidus în apropiere de Aquileia, din 6 septembrie 394, îl înfrânge pe împăratul italian care moare pe câmpul de luptă. Furia iudeo-sataniştilor din impˇeriul roman de apus este fără margini şi îl conving pe învingător **să dea un edict la 8 noiembrie 394 prin carte sunt distruse toate lăcaşele de cult unde nu era stăpân Iahwe şi preaiubitul său fiu, Satana.**

Iudeo-satanismul este decretat drept religie unică în impˇeriul roman şi aici vedem adevărata faţă a acestui cult drăcesc ieşit din mozaism care şi-a propus să stăpânească întreaga lume. Vor dispărea pentru totdeauna mii şi mii de valori ale culturii popoarelor europene care au fost adunate în secole sau milenii, cărţile acestor culte au fost distruse, lumea intrând în stăpânirea Satanei şi a Talpei Iadului. Theodosius moare în 17 ianuarie 395 iar impˇeriul este împărţit între cei doi fii minori ai lui. Tartorul Ambrosie moare în anul 397, văzându-şi cu ochii împlinirea legământului făcut cu Satana, tot aşa cum a reuşit şi Lenin prin bolşevizarea impˇeriului rus. Când Tertulian tuna şi fulgera pe la anii 200 împotriva „soldaţilor lui Mitra” sau creştinii arimini, că au furat de la ei – iudeo-creştinii – sfintele sacramente cu care se făleau în lume ca religie de mare cinste, turbarea lui de lepră odioasă confirmă în totalitate conţinutul *Cărţii lui Moşe*, dar chiar mai mult de atât, confirmă falsificarea acestor scrieri de către ivriţi, greci şi italici făcută după anul 386, aşa cum am dovedit mai sus. Cu vreo 30 de ani mai înainte de tăicuţul Tertulian, filosoful Celsus când îi critica pe maimuţoii iudeo-cretini spunea că au luat religia lui Zamolxe pe care au batjocorit-o. Mai sunt două mărturii din timpurile vechi la fel de năucitoare care demască făcătura iudeo-satanistă împotriva creştinismului arimin. Cam în acelaşi timp cu Celsus, episcopul iudeo-creştin din Sardes, Meliton spune adevărul despre obârşiile religiie pe care o slujea contrazicându-l pe focosul Tertulian că:

„filosofia creştină a venit de la barbari” adică din nordul Istrului pentru că numai aici se practica de mii de ani religia crucii, de unde ˇs-a răspândit în întregul impˇeriu roman. Un alt iudeo-creştin Justin care spun ei că a fost şi o leacă Martir, chiar înainte de anii 150 scrie despre **sciţi/geţi că erau mari iubitori de filosofie creştină**şi nu de avere sau de tină, zicere strigată în lumină ca să ştie toată lumea de atunci, poate or auzi şi cei de azi!

Şi să mergem în timp chiar ceva mai devreme folosind informaţiile transmise de ivritul Josephus Flavius în Antichităţi iudaice, şi vorbind despre şcolile filosofice care făceau mare vâlvă prin minţile celor cu ceva glagorie din neamul lui, scrie despre **gruparea filosofică a esenilor, că ei duc o viaţă la fel cu a geţilor polistai**, adică nu era niciun dubiu în acele vremuri că o parte a geţilor – cei care cercetează fiinţele din ceruri – erau tare subţiri în cuget şi multor ivriţi le plăcea aceasta. Cei trei autori, în interval de peste 100 de ani spun că filosofia creştină care ˇs-a răspândit în impˇeriul roman, era la mare cinste la **„barbari”, sciţi dar şi la eseni** ori toate aceste nume se refereau numai la strămoşii noştri geţi din nordul Istrului!

Aceste adevăruri uluitoare despre religia geţilor au reuşit să străbată istoria şi ura nemărginită a iudeo-creştinilor fără ca cineva să le poată înţelege până în prezent neasemuita valoare! Pentru că scrierile lui Origene le demasca făcătura şi crima, papa Athanasius a decretat textele ca eretice şi le-a ars în public în anul 401 ca să scape iudeo-satanismul de o dovadă nimicitoare privind originile acestui cult. După descoperirea manuscriselor de la Marea Moartă, Vaticanul a pus mâna pe o parte dintre ele, iar pe unele le-a aranjat la întuneric pe vecie în anul 1960 fiind⸢ɔ- nu dă bine la făcătura „poporului ales” ivrit.

Reiudaizarea scrierilor Frăţiei Noului Legământ ˇs-a făcut în perioada 386-419 când şi făcătura lui Ioan *Apocalipsa,* a fost inclusă în textul canonic iudeo-creştin!

Aceşti doi ucigani – **Teodosius şi Ambrosie – dornici de putere şi mărire sunt autorii instaurării iudeo-satanismului în imp˘eriul roman prin foc şi sabie**, distrugând valori materiale şi spirituale la care deocamdată Europa nu ˘s-a gândit vreodată pentru că se simte destul de bine în closetul cultului minciunii şi al lăcomiei veşnice.

Dar **în imp˘eriul roman de răsărit goţii şi geţii care formau grosul armatei r**omane nu ˘s-au supus edictului din anul 392 de a renunţa la religia lor din bătrâni – creştinismul arimin – şi grecii au început să se uite chiorâş la ei. Goţii şi geţii nu erau nişte căcaţi cu ochi aşa cum sunt românii azi după zisa cazarului H. R. Patapievici, ci aveau statutul de federaţi, adică asociaţi, primit în octombrie 382, iar Iordanes ne spune în Getica la XVlll, 145 că Theodosius ţinea în armata sa în confruntarea cu Flavius Eugenius „mai mult de 20000 de soldaţi înarmaţi, pe care i-a numit **amicii fideli ai săi**”. Acest statut le dădea dreptul goţilor şi geţilor să-şi păstreze propria formă de organizare socială şi religioasă în teritoriile Asia Mică, Moesia, Tracia şi Iliria unde erau aşezaţi, dar aveau obligaţia să se prezinte la chemarea pentru luptă a împăratului cu un număr de soldaţi. Ţinuturile din nordul imp˘eriului unde ˘s-au stabilit îi mai obliga să apere graniţa de pe Istru de orice năvălire venită din afară, ei bucurându-se de un statut special faţă de restul locuitorilor.

După cum găsim în scrierile lui **Ioan Chrisostomus**, episcop al Constantinopolului, pe la anul 398 acesta reuşeşte convertirea la iudeo-creştinism a unui grup de goţi dar cei mai mulţi în frunte cu căpetenia **„Travitter, rămâne fidel credinţei lui Zamolxe**”, pentru că aşa se ştia atunci. Şireţii greci îi iau pe goţi ba cu zăhărelul, ba cu vorbe meşteşugite să pună şi ei botul sub coada Satanei să afle adevăratele gusturi. Aceştia le-au spus-o iubitorilor lui Iahwe de la obraz că pot puţi a câine, a cal, a oaie, a vită, dar niciodată a pucioasă aşa cum vreau ei. De aici a pornit vrăjmăşia grecilor împotriva goţilor şi geţilor care erau

baza armatei impˇeriale. Săturându-se de insistenţele popimii de a da şi aceşti răi un pup întunecimii sale Iahwe sau zburdalnicului Satana, goţii din Asia Mică au pus de o răzmeriţă în vara anului 400, au trecut Bosforul şi au curăţat suburbiile capitalei de tot ce se putea prăda. Apoi prin Tracia ˇs-au adunat cu neamurile şi tot celetul lor care străjuiau la Istru şi se tot uitau nedumeriţi la hunii de peste fluviu ce făcuseră bătături prin părţile ruşinoase de atâta şezut şi aşteptat, arătând că sunt cuminţi şi cu educaţie aleasă, după darurile uluitoare pe care le primeau anual de la romani.

În primăvara anului 401, goţii şi geţii în frunte cu Alaric părăsesc Balcanii şi se îndreaptă spre Italia, asediază Mediolanum, iar în anul 402 romanii îşi încoardă braţele în bătălia de la Pollentia dar nu reuşesc să-i alunge pe nepoftiţi. Îi pune pe fugă în anul următor, generalul Stilicon în bătălia de la Verona, iar urdiile mişcătoare se stabilesc pe râul Sava până dincolo de Hemus, căpetenia Alaric încheind un tratat de pace cu magister militum în numele impˇeriului roman de apus. Deşi graniţa de nord a impˇeriului roman de răsărit este la discreţia hunilor, aceştia preferă să primească plocoanele de la Constantinopol decât să meargă ei să adune tot ce le-ar fi ieşit în cale cum au făcut în impˇeriul get. În anul 405 goţii din Panonia conduşi de regele Radagaisus năvălesc în Italia dar sunt respinşi de acelaşi Stilicon în bătălia de la Fesulae din anul 406 întorcându-se în impˇeriul roman de răsărit de unde au plecat o parte dintre ei, fără a-i întreba cineva, ce poftesc şi de ce umblă creanga peste şapte mări şi ţări! Însă căpetenia a fost capturată şi executată după legile timpului când ˇs-au petrecut faptele. Trebuie să amintesc aici că în trupele impˇeriului roman de apus au luptat atât gali cât şi **cetele de huni conduse de Uldin,** adică prietenia pusă la cale de către Ambrosie cu hunii încă mai era la vedere, trainică şi dădea roade! Împuţită istorie mai avem scrisă şi toată numai de către jegurile sataniste.

Dar generalii romani invidioşi pe gloria lui Stilicon au

început să se uite chiorâş la el mai ales că era de origine vandal, născut în Germania iar ca religie practica fără să-l fi spart cineva cu sabia sau suliţa, creştinismul arimin sau arianismul cum îi spunea pocitaniile iudeo-sataniste. ˇS-au unit cu uneltitorii din armată şi unii dintre funcţionarii de la curtea impˇerială îndemnaţi cu zel iudeo-creştin de către papa Inocenţiul care se înnăduşea de atâta ariminism venit în şărpăria Vaticanului şi toată Italia. Stilicon este acuzat de trădare de către clica de conspiratori şi la 22 august 408 este ucis din ordinul împăratului Honorius. La scurt timp este asasinat şi fiul său. Pentru a-şi duce ticăloşia la capăt, împăratul mai dă, la cererea complotiştilor şi a Vaticanului, un edict prin care impunea ca toate funcţiile de stat şi militare să fie ocupate numai de către persoane cu religie iudeo-creştină aflată sub controlul bisericii de la Romei. Prin acest edict creştinismul arimin era încă odată interzis în impˇeriul roman de apus chiar şi populaţiei de neam germanic care forma baza armatei romane şi pe care Teodosiul o apărase de edictul din anul 381 când a fost interzisă „religia lui Zamolxe” în impˇeriul roman.

După asasinarea lui Stilicon, sataniştii iudeo-creştini şi „civilizatorii romani”, au aprins fitilul hoardelor de „dreptcredincioşi” care au ucis mii şi zeci de mii de arimini de neam germanic dar şi italic, le-au jefuit proprietăţile după care le-au dat foc, iar cei mai mulţi – cam 30000 de luptători – şi-au găsit scăparea în regatul lui Alaric din sudul Dunării, deşi majoritatea dintre ei aveau cetăţenie romană. Istoricul britanic E. Gibbon (1737-1794) în lucrarea *The Decline and fall of the Roman Empire*, London, 1960, scrie că în **ultimele luni ale anului 408, în oraşele din nordul şi centrul Italiei, popimea iudeo-cretină şi sutaşii lui Ucigă-l Toaca au reuşit să facă adevărate băi de sânge** cum îi este atât de dragă jertfa de om, Satanei şi Talpei Iadului! **Când Alaric a invadat Italia în vara anului 410 împreună cu cei 30000 de proscrişi creştini arimini** şi au urmat răzbunările în lanţ asupra leprelor iudeo-sataniste, cultura

europeană a reţinut numai sălbăticia şi ferocitatea vizigoţilor iar ce a făcut popimea înfrăţită cu Dracu a fost judecată ca binecuvântare trimisă de Iahwe! Una din condiţiile de încetare a jafului şi măcelului făcut de soldaţii lui Alaric impusă împăratului Honorius, a fost tocmai anularea decretului dat care îi excludea pe creştinii arimini din funcţiile publice şi armată! Despre acest adevărat masacru asupra practicanţilor „religiei lui Zamolxe" numiţi în fals arieni de către fiii întunericului", istoria subţire" nu răsuflă o vorbă, însă au reţinut cumplitele răgete ale cinstitelor feţe iudeo-cretine şi pe deasupra foc de civilizate ca toată cultura occidentală, rămânând în răbojul timpului că sălbaticul got a profanat şi distrus Roma creştină. Sigur se creştinase cu crima, ura, minciuna, lăcomia şi jaful, dar toate aceste „podoabe" erau rodul târgului făcut numai cu Satana şi Talpa Iadului şi nu ieşite din „filosofia creştină venită de la barbari" în imp˘eriul roman!

Mare curvărie a ajuns această formă de manipulare oribilă numită cultură!

Scârbindu-se de duhoarea curvei romane şi luându-şi tot celetul, goţii şi geţii care îi însoţeau, au plecat împinşi de dorul de ducă, până în Spania unde şi-au făurit un stat al lor, dar şi vandalii, alanii şi suebii şi-au găsit loc de izbăvire sub a cerurilor cort în peninsula iberică, ei dăinuind independenţi până la ocupaţia arabilor.

Împuţindu-se de atât stat pe loc, hunii pornesc în vara anului 406 o năvălire nimicitoare în nord asupra suebilor şi alanilor, care fug de groaza lor în Galia. Despre această **„ciudăţenie istorică"** a comportamentului hunilor, în cultura Europei nu este scris un rând, poate să nu dea cuiva, vreo bănuială. Cei care au făcut vălătuc atâtea neamuri şi popoare până au ajuns la graniţa imp ˘eriului roman, stăpânind un teritoriu din estul Caucazului până în Noricum, cum, necum, nu se încumetau să-i atace pe romanii de răsărit – grecii cei viteji în vorbe şi iepuroi în fapte – care nu mai erau în stare nici să ţină sabia în mână?

În anul 407 prefectul Britaniei Constantin, nu mai recunoaşte autoritatea de la Ravena a lui Honorius şi se proclamă împărat adoptând „religia lui Zamolxe” drept cult oficial. Trece în anul 408 şi ocupă Galia de unde supraveghează atent ce se întâmplă în Italia şi la Constantinopol. După „vizita” lui Alaric în Italia, creştinismul arimin a fost din nou lăsat liber să se manifeste ca religie publică iar din anul 421, sub Constantius lll care a fost împărat câteva luni, tatăl lui Valentinian lll, a impus cultul ca religie oficială a sa, iar iudeo-satanismul ˇs-a pus din nou să clocească ouă de basilisc pentru a le ieşi un nou basileu. După moartea lui Honorius din anul 423 „, religia lui Zamolxe” devine cult oficial al impˇeriului roman de apus atât cât mai era şi aşa va rămâne până la desfiinţarea lui din anul 476, fiind[ɔ- toţi împăraţii cum arată monedele imprimate cu chipul lor, au pe cap bentiţa cu piatra clarvăzătoare specifică numai cultului arimin venit din lumea mitologică a arimaspilor şi dovedit arheologic de situl de la Şinca Veche din mileniul lV î.e.n. ˇunde apare imaginea lui Gog sau Sântu cu această bentiţă!

Constantius ll (337-361)

Iulian Apostatul (361-363)

Iovian

Valens (364-378), vezi îngerul

SENTA-GOG cu simbolul arimasp pe cap Şinca Veche, (364-375 mileniul lV î.e.n.

Graţian (368-383)

Valentinian ll (375-392)

Consta 421

Deşi **creştinismul arimin a fost religie oficială după anul 421, încă 114 ani în Italia**, 170 de ani în Galia şi Britania şi peste 200 de ani în regatele goţilor şi germanilor din Spania, din scrierile lor de cult care erau cu zecile nu a ajuns până la noi nicio filă. Asta dovedeşte sălbăticia şi fanatismul iudeo-sataniştilor ce ˟s-au botezat singuri creştinii adevăraţi, şi care, nu numai că au distrus cu o ură nemaiauzită toate scrierile sfinte ale creştinilor arimini, dar le-au falsificat întreaga istorie să nu se mai ştie în veci nimic despre ei.

În anul 408 hunii ocupă uşor Panonia, după ce au reuşit cu vreo 27 de ani în urmă să supună pe geţii şi goţii din ţinuturile carpatine care ˟s-au apărat de prădătorii asiatici doi ani prin lupte crâncene, dar aceste informaţii nu-i interesează pe istoricii români fiind[ɔ- ei ne scriu adevăruri revelate şi poveşti cazare sau slave.

La 14 august 410, geţii şi goţii conduşi de Alaric cuceresc Roma, oraşul fiind jefuit metodic timp de trei zile. Vrea să treacă în Africa plin ochi de strânsură din ogrăzile romanilor dar moartea nu îl lasă. Este prima cucerire a Romei după aproape 1000 de ani. Ausonii din Carpaţi, le-au întors prăpădul făcut asupra Sarmisetuzei în anul 106, de către ibericul Traianus care conducea trupele romane, arătându-le că nu este bine să ai sârmă în rât şi să gozăi tot ce-ţi iese înainte. În *Getica,* Iordanes ne spune că

Alaric numai a jefuit oraşul dar nu l-a incendiat cum aveau bunul obicei romanii, însă după ce acesta moare la câteva luni, conducerea urdiilor este preluată de ruda sa Atavulf. Noua căpetenie a goţilor şi geţilor se întoarce la Roma unde un curajos se încorda pentru răzmeriţă, pe care drept pedeapsă, o mai jefuieşte de ce scăpase în primul prăpăd apoi o incendiază şi i-a ca roabă pe Placida, sora împăratului Honoriu care stătea la Ravena ca un iepure în gura lupului, şi aşa îngheboşat de atâta prădăciune, goţii şi-au mişcat cetele de năluci spre Galia cu gânduri de cercetare.

Dar liniştea făcăturii iudeo-creştine nu i-a fost de lungă durată pentru că au apărut schismaticii nestorieni, cu erezia lor în Bizanţ, predicată de episcopul Nestorius din Antiohia care nega natura divină a lui Iisus Crsitos, susţinând că trupul celui care a fost Iisus, trebuia să fie Templul viu în care să sălăşluiască cunoaşterea divină. Doctrina îi este condamnată în anul 431 prin Conciliul de la Efes, el fiind exilat într-o oază din Egipt unde va muri în anul 451. Adepţii lui se vor răspândi către răsărit ajungând până în China cum predică mincinoşii, fiind[ɔ aceia nu aveau nimic cu născocirea ivrită. Originar din Germanikeia de pe Eufratul superior, capadocianul Nestorios (381-451), devine celebru prin predicile sale fiind chemat în Bizanţ de către împăratul Theodosius ll, unde ajunge patriarh al Constantinopolului (428-431), dar conceptele sale teologice cu privire la natura lui Iisus, îi aduc depunerea şi exilul.

Scrierea esenă *Evanghelia păcii* care se află în manuscris aramaic în arhivele secrete ale Vaticanului, se pretinde că ar fi ajuns în Europa adusă de către preoţii nestorieni ce ar fi fugit din cauza lui Gingis han. Eu cred că textul a fost ascuns de leprele iudeo-creştine să nu se vadă de unde a furat tâlharul Saul şi celelalte lichele ale şărpăriei de la Qumran, când i-a pălit damblaua vedeniilor şi tâmpeniilor, ce ˟s-au terminat într-o monstruoasă conspiraţie împotriva romanilor în secolul l şi ulterior împotriva istoriei şi culturii geţilor. Dar scrierea în sine

contrazice în tot făcăturile mozaice şi deci nu poate veni din această înrâurire satanistă.

Grecii ajunseseră aşa de nevolnici, încât pe la anii 430, după Getica lui Iordanes, un conte Gaina, a prădat după pofta inimii suburbiile capitalei Constantinopol. Dacă o găina valahă a reuşit să-i zboare fulgii întregii cocoşimi elene, apoi vai şi amar de toată fala şi puterea lor. Numai după anul 434, hunii conduşi de Atila fac raiduri pustiitoare în impˇeriul roman, pentru că el stând la Roma mai mulţi ani, a ajuns să cunoască foarte bine statul din interiorul lui cu toate slăbiciunile şi problemele.

Despre istoria goţilor se ştiu numai făcăturile istoricilor germani, fiind[ɔ aceştia i-au confiscat spunând că sunt strămoşii lor deşi toate urmele istorice şi epigrafice duc în Scandinavia, nu în Germania.

La peste 1100 de ani după acest holocaust cultural făcut împotriva istoriei, culturii şi religiei geţilor de către iudeo-creştini, încă mai răzbăteau ecourile monstruozităţilor în scrierile lui Bonaventura Vulcanius.

În anul 1597, belgianul arătat mai sus a scris în latină lucrarea *Despre literele şi limba Geţilor sau Goţilor* tipărită la Bruxelles, ajunsă şi pe plaiuri mioritice la Academia Română pe la anii 1900, fiind publicată parţial în revista *Getica* tom 1, nr. 5-6, anul 2005 p. 161-189, de unde voi da câteva extrase. Autorul scrie că ˇs-a ostenit în această muncă **„Spre pilda celei mai vechi, Limbi a geţilor”,** aducând un omagiu, acestui brav popor scos din istoria şi cultura Europei.

„Naso, locuitor al pământului tomitan

A învăţat să introducă în versuri romane cuvinte barbare

Iar tu, Vulcanius, scoţi la iveală din ţinutul îngheţat

Pe geţi, pentru ca neamul latin să le înveţe cuvintele,

Se întâmplă strămoşului nostru ceea ce nu ˇs-a întâmplat nimănui

Să dea cuvintelor latine sunet hiperborean

Nici nu putea face ceea ce odinioară a făcut Naso,

Decât cel ce are inima şi sufletul lui Naso.”.

Astăzi, vechiul ţinut îngheţat al geţilor amintit de latinul Naso, a ajuns ţinutul destrăbălat al hoţilor şi trădătorilor de Neam şi Ţară, unde nu mai există adevăr şi respect pentru dreptate şi bun simţ!

Din textul publicat de revista *Getica,* am reprodus pasajele de mai jos fiind[ɔ- le consider mai mult decât acuzatoare faţă de cei care ne-au falsificat cu bună ştiinţă istoria, limba şi cultura strămoşească. Mai zice Vulcanius plin de supărare despre dezastrul culturii geţilor: „Rămâne ca ɕu să adaug **câteva consideraţii despre limba getică, despre care aproape că nu se găsesc nimic arătat în monumentele literare**, chiar dacă Iohanes cel Mare Gotul, arhiepiscop de Upsala, în a sa ***Istorie a goţilor şi suconilor*** ne-a arătat **literele getice**, ale căror forme de deosebită mărime mărturiseşte că stau la goţi sculptate în peşteri şi morminte, pe pietre care, fie înainte de potop, fie puţin după aceea, au fost ridicate de puterea giganţilor, **aşa încât, poate cu mult înainte de născocirea literelor latine** şi înainte de a fi ajuns Carmenta din Grecia la gurile Tibrului şi pe pământ roman cu Evandru, după ce au fost alungaţi băştinaşii şi **înainte de a fi ˇînvăţat pe acest neam înapoiat obiceiurile şi scrierea, geţii şi-au avut literele lor**... (Îi aminteşte în continuare pe Iordanes, Ulfila şi Ricobaldus din Ferrara care au scris în gotă) Iar eu, slavă acestor autori, aş putea socoti că **folosirea literelor getice a existat la geţi înainte de venirea lui Ulfila,** dar că a devenit cunoscută romanilor pentru prima dată prin Ulfila, ca unul care a tradus în limba gotică sfânta Biblie... **Cele mai multe litere ale geţilor seamănă cu literele greceşti**, cu care au avut şi limba amestecată... **Despre această limbă a geţilor au ajuns până la mine nişte file rupte din bibliotecile belgice publice, ca nişte rămăşiţe dintr-un naufragiu**... Dar oricât de mare este asemănarea dintre această limbă getică şi vechea teutonică se simt totuşi deosebirile, mai ales în denumiri... Dar a căuta aceasta în toate şi a voi să reducă toate cuvintele, fie getice, fie gotice, la teutonică (aşa cum caută să

demonstreze Goropius) înseamnă a-ţi bate joc de muncă… Nu ştiu dacă acest Antonius Schoonhovius să-l numesc sau nu autorul comentariului despre limba getică. Dar, oricine a fost merită desigur laudă şi gratitudine pentru cel ce se mişcă uşor în **domeniul scrierii getice** şi în redarea ei corectă ca şi în greacă, latină şi ebraică… Am socotit că trebuie să vă ofer şi să vă dedic, iluştri şi prea însemnaţi bărbaţi, această osteneală depusă de mine **întru arătarea limbii getice, necunoscută până acum**, împreună cu o mostră de diferite limbi care are o afinitate cu gotica sau cu teutonica noastră.”.

În sinteză se desprind câteva idei uluitoare din scrierea lui Vulcanius în demascarea acţiunilor criminale privind falsificarea istoriei, culturii şi limbii geţilor.

- autorul face tot timpul **o distincţie clară între limba getă, limba gotă şi teutonică**, dar noi, după mai bine de 400 de ani nici nu vrem să auzim de aşa ceva şi o tot dăm cu latrineasca păcălitoare;
- despre limba getică spune că nu se mai găseşte aproape nimic în scrierile literare, dovadă clară că sataniştii iudeo-creştini şi-au făcut „munculiţa” cu mult fanatism distrugând cam tot ce era scris în această limbă. Afirmaţia lui ne mai duce la concluzia, că în vremea când trăia, încă se mai vorbea despre o literatură getică, păstrată în amintirea oamenilor cultivaţi.
- autorul scrie că **literele geţilor sunt mult înaintea celor latine şi greceşti, adevăr dovedit şi de tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, dar menţionat de mai multe ori chiar de vechii greci!**
- **geţii scriau cu mult înaintea născocirii alfabetului lui Ulfila**.
- **„Cele mai multe litere ale geţilor seamănă cu literele greceşti**”, aşa arată şi tăbliţele de plumb pe care nişte criminali le ţin ascunse pentru a pune mereu ca moţ, dogmele cu care ne-au falsificat istoria şi cultura, iar cea mai mare parte dintre ele au fost făcute dispărute. Afirmaţia lui este susţinută şi de izvoare antice greceşti care spun că hiperboreenii le-au adus la începuturile

civilizaţiei lor nişte table cu scrieri sacre. Adică fudulii greci şi-au luat şi ei ceva alfabete de la geţi aşa cum au luat, fără a cere voie, o mulţime de idei din filosofia lor.

- el identifică pe vechii geţi cu hiperboreenii, idee exprimată de mai mulţi scriitori latini antici dar respinsă cu mare turbare de către istoricii şi limbiştii români sau cei care ne vreau numai „binele” internaţionalist.
- spune că din literatura geţilor la el au ajuns doar câteva file rupte „ca nişte rămăşiţe dintr-un naufragiu”, mintea lui intuind corect că o mare nenorocire a venit peste această literatură şi cultură. Monstruozitatea care a distrus toate scrierile getice, se numeşte iudeo-creştinism; cult al întunericului, lăcomiei şi urii nemărginite, ieşit din leprozeria mozaică a Satanei, cunoscută şi ca şărpăria lui Iahwe.

Hoţii istoriei antice şi cei mai mari criminali ai umanităţii, sataniştii ivriţi, greci şi romani sunt autorii marii monstruozităţi, unică în istoria lumii, iar adevărul încă mai aşteaptă să fie scos la lumină şi pus în rostul lui cuvenit de drept. Acest holocaust a început cu edictul împăratului Graţian (375-383) dat la Tesalonic în 25 februarie 380 prin care iudeo-satanismul este impus ca religie principală a imp˘eriului iar crezul nicenian devine obligatoriu pentru toţi prozeliţii acestui cult falic-satanist numit iudeo-creştinism.

Autorul de fapt şi de drept a monstruozităţii fără seamăn în istoria lumii este episcopul iudeo-creştin de Mediolanum/Milano, **Ambrosie** care deţinea toată puterea în imp˘eriul roman de apus după moartea împăratului Valentinian l în anul 375, iar din vara anului 378, când a murit şi Valens, i-a intrat pe mână şi imp˘eriul roman de răsărit. Crimele ordonate de acest monstru şi urmările faptelor lui sunt la fel de grave sau poate chiar mai îngrozitoare decât crimele şi atrocităţile clicii sataniştilor cazari, bolşevicii Lenin, Troţki, Zinoviev, Kamenev şi Derjinski care au pus mâna pe imp˘eriul rus în octombrie 1917, tot printr-o lovitură de stat după planul Întunecimii Sale Iahwe şi a întâiului fecior Satana.

Dar alături de **Ambrosie** ca cea mai sinistră şi odioasă figură a antichităţii, trebuie pus rabinul eretic ivrit **Filon** ca autor al **planului criminal de confiscare a religiei geţilor** pentru neamul lui de nemernici. Şi aproape de ei, ucenicii care i-au dus ideile mai departe, rabinul **Josephus Flavius** şi iudeo-creştinul **Augustin**. Filon şi cu Flavius, prin minciună şi falsificarea istoriei au creat mitul „poporului ales" pe care Ambrosie, Augustin şi tot puhoiul lor de secături l-au băgat cu sabia şi focul în minţile popoarelor din Europa şi de aiurea.

După al doilea război mondial, un alt mozaic dar de neam cazar**, Ellie Wiesel,** a scornit holocaustul ca nouă religie a goimilor cap de lut şi mitul „poporului martir", adică tot ei au fost salvatorii neamului omenesc prin martiraje şi suplicii puhoi pe care trebuie să le cinstească toată lumea. Minciuna şi făcătura în cultura lor, sunt cele mai apreciate trăsături ale individului.

Astfel iudeo-creştinismul a distrus valori inestimabile ale spiritualităţii umane, religia crucii născută şi dezvoltată în sânul neamului get pe care grupările criminale ale ivriţilor, la care ˇs-au asociat mai târziu grecii şi romanii au furat-o şi i-au pus o pălărie nouă numită iudeo-creştinism, dar mai corect dacă mergi la textele lor, este iudeo-satanism sau cultul păgân al falusului unde curge numai dezmăţ, minciună, videnie, lăcomie, tâlhărie şi ură împotriva neamului omenesc. Avem şi descrieri veridice privind începuturile acestui cult şi comportamentul iudeo-creştinilor aşa cum îi vedeau creştini de-ai lor, ca să nu ne spună că ura păgână este pusă în texte.

Sfântul Ciprian episcop al Cartaginei, scrie pe la anii 250 despre enoriaşii şi prelaţii iudeo-creştini: **„Erau cu toţii porniţi pe agonisire de bunuri;** uitau de ceea ce făceau creştinii pe vremea apostolilor şi de ceea ce trebuiau să facă ei, **ardeau de dorinţa nesăbuită de a se îmbogăţi** şi nu se gândeau decât să adune cât mai multe averi. Dispăruse la preoţi caritatea religioasă, la prelaţi cultul credinţei şi cinstei; **nu mai exista milă în viaţa**

creştinilor şi nicio normalitate a obiceiurilor; bărbaţii îşi pieptănau barba, femeile se sulemeneau, îşi boiau ochii, îşi îngrijeau mâinile şi-şi vopseau părul. Se foloseau de şiretlicuri şi de chiţibuşuri ca să amăgească pe oamenii de rând; **îi uimeau pe fraţii întru credinţă prin infidelitate şi videnie**. Se împreunau cu păgâni, terfelindu-şi trupul lor cel creştin. Jurau pentru orice şi-şi călcau de îndată jurămintele. Îi dispreţuiau cu trufie pe prelaţi; **se înjurau şi se urau de moarte**. Nu ţineau seama de simplitatea pe care o cerea credinţa, atraşi de tot ce era deşertăciune; renunţau la viaţa lumească doar în vorbă şi nu în faptă; şi fiecare se iubea într-o asemenea măsură pe el însuşi încât nu mai era iubit de nimeni". Cutremurătoare descriere a unei realităţi pe care astăzi, după atâta falsificare nici n-am avea puterea imaginaţiei de a o bănui dacă nu citim cu mare *atenţie Vechiul* şi *Noul Legământ* scris atât de măiastru de ivriţii din Alexandria şi Iudeea!

Papa Damasius (366-384) episcop al Romei de origine spaniol a ajuns să ocupe această funcţie numai după ce a dus adevărate lupte cu rivalul său baricadat în biserica Sicinnius. Sărutul frăţesc a fost dat numai cu fierul pentru a potoli înfierbinţeala potrivnicilor, trimiţând la Domnul pentru mărturisire 137 de „fraţi creştini" prea aprinşi la suflet şi astfel a ajuns să se urce pe scaunul mult râvnit şi cu sânge din belşug stropit.

Sfântul Ieronim (345-420) sau Hieronymus, născut din neamul geţilor sud-dunăreni la Stridon – actualul teritoriu al Serbiei, de tânăr a fost un mare erudit iudeo-creştin. Cunoştea latina, greaca, aramaica şi ivrita, a trecut la creştinism în anul 365 şi se călugăreşte. În anul 375 ˚s-a dus în Siria în pustiul Chalkis (375-378) apoi în Palestina unde a trăit într-o mănăstire ce se afla în apropiere de mai multe lăcaşuri ale esenilor care trăiau numai din agricultura irigată cum făceau mentorii lor în urmă cu 300 de ani. La ei a găsit mai multe fragmente cu scrieri în aramaică ce le era călăuză spirituală tuturor celor ce trăiau retraşi. Ca urmare a unui conflict religios,

Ieronim pleacă la nazarienii din Beroce unde studiază scrierile sacre ale acestora, dar după liniştirea apelor se întoarce la vechea mănăstire. Mergându-i vestea pentru erudiţia sa, papa Damasius îl cheamă la Roma ca secretar particular (382-385) apoi îl împuterniceşte să traducă *Noul Testament* după documentele vremii.

Deşi existau mai multe traduceri, între ele erau diferenţe aşa de mari încât fiecare constituia practic o lucrare separată şi nu o copie. Potrivit scrierilor rămase de la acest papă, traducerile *Vechiului şi Noului Legământ*, făcute în secolele ll-lV erau **„pline de erori şi pasaje dubioase**" datorită copierilor şi recopierilor de către scribi. Dar astăzi nu găsim în pretinsele scrieri revelate şi sfinte, aceleaşi „pasaje dubioase", ură, tiranie, mişelie, crime, măceluri, bestialităţi şi monstruozităţi?

Nu numai că şi-a dus la capăt munca dar a tradus în latină *Tora* cât şi alte texte considerate utile cultului creştin adunate de acesta de-a lungul vieţii, însă toată scriitura lui se afla sub influenţa puternică a conceptelor esene pe care le cunoştea foarte bine. După moartea papei în anul 384, înalţii prelaţii romani în frunte cu Fericitul – de tristă şi nefericită pomenire – Augustin, îndrumat de Ambrosie, dar şi focoasa clică de clerici greci, au pus parul pe sfântul Ieronim, textele scrise de el au fost interzise iar învăţatul ˇs-a retras scârbit de vanitatea oamenilor, în anul 386 înapoi în Palestina într-o mănăstire lângă Bethleem, în apropierea esenilor unde şi-a găsit şi sfârşitul. Aici a trebăluit, câte zile a mai avut, în a aduna manuscrise ale esenilor iar comoara lui, după multe urgii îndurate de-a lungul timpului a ajuns în parte în Arhiva Secretă a Vaticanului. Ieronim, într-una din scrisorile sale pe la anul 390 scrie despre creştini următoarele: „Sunt câte unii dintre ei care urmăresc să fie consacraţi diaconi sau preoţi numai pentru a putea face mai uşor vizite femeilor… Se gândesc doar să se îmbrace bine şi să se dea cu mii de parfumuri. Încălţările trebuie să fie fără cusur. Îşi ondulează părul cu fierul încins, degetele le scânteiază de inele şi de frică să nu-şi murdărească pantofii îi vezi

călcând ca şi cum ar călca în vârful picioarelor. Privindu-i cum merg îţi vine să crezi că sunt mai degrabă curtezani decât clerici. **Hărnicia şi cultura multora dintre ei consta exclusiv în a cunoaşte cât mai multă lume**, case şi felul de trai al doamnelor nobile ale oraşului". La asemenea afirmaţii nu mai poate fi loc de comentarii şi unii creştini şi-au căutat înţelegerea rostului pe pământ tot în vechile înţelepciuni ale geţilor dar îndrăcita popime i-a ars pe toţi cei ce doreau să scape din chinga Satanei.

Episcopul Romei începe campania împotriva ideilor lui Pellagius iar în anul 411 într-un conciliu ţinut la Cartagina, Celestius, discipolul lui, a fost acuzat de Ieronim şi excomunicat. Doctrina pelagiană, care nu recunoştea păcatul originar, şi considera important pentru mântuire liberul arbitru, a avut, în ciuda acestor condamnări oficiale, numeroşi adepţi în special în Palestina, pentru că şi episcopul Ierusalimului, Ioan, o privea favorabil", erezia" fiind de fapt o revoltă a adepţilor religiei geţilor împotriva iudeo-creştinismului totalitar şi odios impus de Ambrosie. Pelagienii erau caracterizaţi de Roma ca un fel de fanatici pentru că au dat foc unor mănăstiri care numai bine nu le doreau. Însuşi Ieronim ˇs-a salvat cu greu dintr-un incendiu provocat cu o asemenea ocazie. Papa Inocenţiu convoacă în anul 417 un conciliu la Roma şi condamnă pelagismul ca erezie.

Monofiziţii în frunte cu patriarhul Alexandriei Dioscur şi Eutihie, stareţul unei mănăstiri de lângă Constantinopol, au făcut mare zarvă în impˇeriu, dar acuzat de erezie, a fost depus de un sinod din Constantinopol în anul 448. Spiritele ˇs-au aprins şi mai rău de dragul minciunii pentru făcătura mozaicilor şi astfel patriarhul Alexandriei, reuşeşte să convoace la Efes în anul 449 un nou sinod ecumenic prin care este reabilitat Eutihie şi dogma potrivit căreia **Cristos a avut numai o natură divină**, adică era o scorneală ivrită cum au scris mandeenii cu trei sute de ani mai înainte, adevăr de care ˇs-ar cutremura toată gloata goimilor cap de lut! Dar deciziile acestui sinod numit „tâlhăresc" au fost anulate de

cel din anul 451 de la Calcedon care condamnă din nou pe Eutihie şi scoate din scaunul de patriarh pe Dioscur. După această decizie, mulţimi de fanatici şi de călugări produc grave dezordini sângeroase în tot imp˟eriul bizantin. Patriarhul Proteu al Alexandriei care se opunea monofiziţilor din Egipt a fost ucis cu sabia chiar în altarul bisericii, în locul lui fiind numiţi patriarhi monofiziţi, situaţia fiind asemănătoare la Ierusalim şi Antiohia.

Pentru a înţelege statutul de sclavie absolută de ordin divin, pregătit de mozaici şi preluat de iudeo-creştini pentru întreg neamul omenesc tot aşa cum doreau şi rabinii mozaici când au început să le fumege rău furnalele a revelaţii drăceşti, dau scrisoarea papei Gelasius (492-496) către împăratul Anastasius l al Bizanţului care sprijinea schisma monofizită. „Două sunt puterile mărite împărat care conduc, în principiu această lume, **puterea sfântă a episcopilor şi cea lumească a regilor**. Între aceste două, puterea cârmuitoare a episcopilor are o greutate mai mare, pentru că ei trebuie să dea socoteală în faţa tribunalului lui Dumnezeu chiar şi pentru regii cei muritori. Îţi este totuşi cunoscut faptul că, pentru a te împărtăşi din tainele divine, trebuie să respecţi preceptele religiei, pe care ţie nu-ţi este îngăduit să le stabileşti, pentru că, **în asemenea privinţe depinzi de înţelepciunea preoţilor** pe care nu-i poţi îndupleca să-ţi îndeplinească dorinţele... Şi dacă este nevoie ca toţi credincioşii să se supună episcopilor, care cu dreptate îi împărtăşesc din lucrurile sfinte, cu atât mai mult este necesar ca ei să facă acest lucru faţă de cel pe care Dumnezeu l-a aşezat pe tronul aflat mai presus de toate celelalte, fiind venerat din totdeauna de Biserica universală cu sentimente filiale”. Cât de sfinte erau lucrurile iudeo-sataniştilor a spus-o mai mult decât limpede episcopul Ciprian pe la anul 250, apoi Ieronim pe la anul 390 şi mai amintesc depravarea absolută şi valul de crime care ˟s-au făcut în spatele zidurilor Vaticanului în secolele Xlll-XVl, ce îngrozesc orice minte sănătoasă. **Acesta nu este un cult al iubirii şi într-ajutorării, ci al**

urii, lăcomiei, destrăbălării, jafului şi crimei dusă până la exterminarea unor popoare întregi cum ˇs-a întâmplat în America de Nord, Centrală şi de Sud în numele crucii şi a omeniei de care ar trebui să aibă şi ei parte din belşug!

Dar în Orient religia geţilor sub diferite variante a rezistat câteva sute de ani iar în jurul Carpaţilor şi pe la anul 1270 încă se practica vechea credinţă strămoşească, iar domnitorul cărturar Dimitrie Cantemir în *Descrierea Moldovei* ne-a lăsat mărturie că pe la anii 1716 poporul rumun din Moldova încă mai practica la sărbătorile lor de tot felul, precum şi nunţi, botezuri, cumetrii, obiceiuri vechi venite de la zeii daci!

Împăratul bizantin Constantinus Vll Porphyrogenitus (912-959), ne dă în lucrarea *De administrando impˇerio* informaţii despre realităţile din nord-estul Mării Negre şi a Mării Caspice, locuri unde îşi duceau traiul fel de fel de urdii ale stepei prin secolele V-Vll şi care a fost vechea patrie a sciţilor şi a geţilor. Spune despre ţara pecenegilor (neam scitic numit şi uzi, sau Uţ cum apare în *Tora*) că era aşezată de o parte şi de alta a Niprului iar în partea de răsărit se văd ruine de cetăţi. „Între edificiile dărâmate se găsesc unele urme de biserici şi cruci tăiate în piatră poroasă; de aceea unii cred că romanii au avut odată aici locuinţe ale lor”. Aici cuvântul romani îi desemnează pe bizantini dar ei nu au avut în stăpânire niciodată stepa din nordul Mării Caspice. Bisericile şi crucile de piatră au fost construite de sciţii care erau încă din anii 30 trecuţi la religia geţilor sau poate goţii veniţi aici în prima parte a secolului l şi care împreună cu geţii răsăriteni formau impˇeriul amal până a fost nimicit de huni pe la anul 370. Ruinele mai pot aparţine goţilor care ˇs-au retras pe Nipru şi Volga după distrugerea impˇeriului hunilor de la mijlocul secolului V. Toate cele trei popoare menţionate practicau religia lui Zamolxe încă din secolul l al erei noastre şi numai ei puteau să-şi facă lăcaşe de cult unde crucea era simbolul sacrului.

Cultul sau „religia lui Zamolxe” este amintit şi de

Theophylactus, arhiepiscop al Ohridei în secolul Xl, care în lucrarea *Istoria celor XV martiri* spunea despre bulgarii ajunşi la sud de Istru pe la mijlocul secolului Vll, că practicau: **„o nebunie scitică, se închinau soarelui, lunii şi celorlalte stele... ei înşişi fiind robiei, ticăloşiei şi duşmani ai adevăratului Dumenzeu**”. Rezon conaşule că tot ce ai spus mata este de bonton mai puţin zicerea cu „adevăratul Dumnezeu” care, pentru voi era Satana! Prelatul grec se oţoieşte că îl ardea un mare foc la rânză fiind[ɔ aceştia ţineau un alt Dumnezeu, pe cel scitic şi nu cel plăsmuit de farisei şi leprele lor iţite dintre Neamuri. Împăratul bizantin Justinian (527 -565) înfiinţează la nord de Istru în anul 531, thema Sciţia, în amintirea vechii provincii romane cu acelaşi nume dar la sudul fluviului şi în Dobrogea. Acest teritoriu ca posesiune bizantină este amintit de către Theophanes (741-817) în scrierea intitulată *Chronographie* un fel de pomelnic al împăraţilor dinaintea lui iar pentru anul 531 descrie evenimentele astfel: „În anul 531 doi regi bulgari cu o nenumărată mulţime de bulgari şi cu drugul (corp de oaste de 1000-3000 infanterişti) lor porniră cu război împotriva Sciţiei şi Mysiei, pe când în Mysia era ca general Justinus iar în Sciţia Baudarius”. „Nebunia scitică” din textul de sus şi „limba scitică” din textul de mai jos se referă în fapt la religia şi limba strămoşilor noştri geţi ce locuiau la nordul fluviului Istru şi care în scrierile grecilor din acele vremuri erau numiţi geţi, daci, sciţi sau valahi/vlahi.

Papa Nicolae scrie la anul 858, împăratului bizantin Mihail (842-867) o scrisoare în latină în care îl urecheşte rău pentru ceea ce se întâmplă cu iudeo-creştinismul şi limba latină în ograda sa: „În vreme ce toţi barbarii şi **sciţii din Sciţia** (ţinutul din nordul Istrului care la acea vreme era locuit de geţi sau valahi), îndată ce se strecoară aceste vieţuitoare, strigă zeului lor dar pe de altă parte nu cunosc limba şi se roagă acolo şi pietrelor de atâta timp singuri, însă undeva zeul îi strânge laolaltă în limba latina, sau numărul mare al barbarilor şi **limba scitică** se aude că au depăşit-o”. Papa este foarte îngrijorat că în imp˟eriul

bizantin **limba scitică** – sau **rumuna** ori geta după tăbliţele de plumb – era o limbă curentă şi foarte răspândită în tot impˇeriul. Dacă barbarii nu puteau fi decât slavii şi bulgarii care ˇs-au aşezat în sudul Dunării la sfârşitul secolului Vl şi în secolul Vll, sciţii sunt geţii sau valahii cum apar deja în alte texte ale vremii şi care treceau de pe un mal pe celălalt al fluviului după nevoi. Ne mai spune supăratul papă, că **sciţii îşi cheamă zeul lor şi nu cunosc limba latină**, adică ioc nebunie latrinistă la fel şi iudeo-creştinism, ei ţinându-se tare numai după religia lui Zamolxe şi rugându-se în limba scitică adică rumună!

De aceea plăsmuitorii de istorii ocolesc asemenea izvoare „scandaloase”, ele ar mătura ca un puhoi tot mâlul otrăvitor aranjat cu atâta grijă timp de peste 150 de ani în capul bieţilor români buimăciţi de minciună şi otravă satanistă.

Şi continuă supăratul papă cu alte reproşuri la fel de grave: „Iată zilnic, ba chiar de fapt mai cu seamă veselia dintre limba greacă ca cineva bogat, şi limba barbară şi **scitică vorbită**, cu care se amestecă, ca şi cum puţinul vostru farmec îl pierdeţi, şi de acea latinei nu-ı este bine în acest caz, ca aici, şi cu toată înţelegerea pentru ascultarea voastră, să nu dăunaţi vieţii. Desigur, limba romanilor pe aici, pe cât este barbara şi **scitica pe la voi, este prima vorbire.** Acum, într-adevăr dacă limba barbară a fost consacrată – recunoscută oficial – nu din judecata voastră inteligentă, fiind[ɔ- gluma este a voastră care vă chemaţi împăraţi romani, şi **totuşi limba nu este a noastră a romanilor.”.**

La asemenea constatări din secolul lX, făcute de un papă latin, năucitoare însă pentru orice român cu mintea acasă, nu mai pot fi aduse niciun fel de comentarii. Numai această scrisoare este suficientă pentru a nimici ticăloşia latinităţii pusă la cale în partea a doua a secolului XIX în capul românilor de trădătorii iezuiţi veniţi din şcoala ardeleană şi masoni ciocoimii liberale!

În secolul X a izbucnit în ţinutul locuit de vechii geţi

din Bulgaria, Serbia, Macedonia şi Grecia, o revoltă paşnică a călugărilor români păstrători ai vechii credinţe străbune pe care slavii i-au numit **bogomili**. Faptele sunt confirmate de o sursă mozaică din acea perioadă. În anul 1173, rabinul Beniamin din Toledo, în lunga lui călătorie din Spania către Ierusalim, a trecut prin Italia, apoi prin Grecia, urmând să ia calea Palestinei. Ajungând în Zeitun, oraşul Volos de azi el scrie: „Aici e începutul Vlahiei, ai cărei locuitori poartă numele de vlahi. Asemenea căprioarelor de iuţi la fugă ei se coboară în ţara grecilor ca să despoie şi să prade. Nimeni nu-i poate ataca prin război şi niciun împărat nu-i poate supune. **Datinile creştineşti nu le păzesc** şi-şi dau nume jidoveşti, din care pricină unii spun că sunt de neam jidovesc şi pe creştini îi despoie, nu-i ucid ca pe greci”. Fragmentul este din scrierea *Originea macedoromânilor* de Theodor Capidan şi Constantin Noe. Editura etnologică Bucureşti 2008. Nu ştiu de ce călătorul ovreu scrie că ei îşi dădeau nume jidoveşti, poate că el considera numele Ion, Luca, Matei şi Marcu drept nume jidoveşti, dar acestea sunt nume getice folosite şi pe tăbliţele de plumb iar mai târziu românii le-au preluat în onomastica lor, dar el le ştia ovreieşti după făcătura iudeo-creştinilor. Cât priveşte religia lor, nu încape nicio îndoială pentru că izvorul spune că ei nu se dădeau în aceleaşi bărci cu grecii sau cu ceilalţi iudeo-creştini din jur şi chiar acesta este adevărul!

Slavii şi grecii ˇs-au uitat chiorâş la ei şi pe mulţi i-au îndemnat cu sabia să-şi caute alte locuri sub soare, aşa ajungând în Germania, Occitania şi Italia unde au fost cunoscuţi sub numele de **catari. Bogomilii au fost iniţiatorii în anul 1185 a creării primului stat al românilor de pe ambele maluri ale Dunării cu capitala la Târnovo**, condus de fraţii **Aseneşti** şi care a dăinuit aproape 100 de ani iar pe la anii 1240 ajungând cel mai puternic din sud-estul Europei. Istoricii şi lingviştii români nu vor înţelege niciodată aceste informaţii cât timp vor umbla în cap cu făcăturile lui Alexandre Hirth (A. Cihac) A.T. Laurian, Eliezer Shein (cazarul Lazăr

Şăineanu), A. I. Candrea (cazar pur sânge), Ovid Densuşianu şi V. Pârvan sau a turbaţilor profeţi de dată mai recentă.

Patriarhul României este locţiitorul tronului Cezareei şi Capadociei, adică acolo unde erau esenii şi mai târziu prin secolele lll-Vl besii cu bisericile lor unde se slujea în limba besă şi niciun istoric nu l-a întrebat sau nu ˇs-a întrebat, de ce poartă aceste titluri şi la ce talcioc le-a precupeţit!

Iudeo-satanismul romanic cu tartorul încuibat în şărpăria de la Roma, a pus repede anatema pe aceşti neascultări ai neamului mioritic atât din Balcani cât şi din Occitania. În anul 1209, papa Inocenţiu lll organizează în sudul Franţei **cruciada împotriva catarilor sau albigenzilor**, pe care îi trece prin sabie sau flăcările rugului. Au fost măcelăriţi sau arşi de vii cca 40000 de suflete nevinovate. Trebuie arătat că alături de catari au murit şi catolici care vedeau în aceşti „oameni buni” un model de urmat în viaţă. Procedeul arderi pe rug a „duşmanilor” practicat de catolici, sute de ani este, în realitate jertfirea/sacrificarea oamenilor din cultele antice, pe care iudeo-sataniştii le-au preluat în folosul lor criminal pentru că aşa au făcut şi mozaicii, iar ei se considerau verus Israel.

Pentru că ţâţâna răului catar era înrădăcinată pe plaiurile dunărene, **papalitatea a organizat o cruciadă** cerând regelui Ungariei să-i stârpească pe schismaticii valahi considerându-i mai periculoşi chiar decât păgânii! Ascultătorii unguri ciordesc cu sabia de la regele român Ioan Asan, cetatea Severinului în anul 1238 şi înfiinţează o episcopie catolică ce urmărea convertirea valahilor din regatul Asaneştilor la catolicismul romanic. Numai că socotelile le-au ieşit pe dos pentru că în anul 1244 urdiile tătărăşti/momgole ˇs-au bulucit ca un uragan peste pusta regelui ungur şi săracul a rămas fără acoperiş deasupra capului pribegind pe la alţii mai feriţi de urgie, spre a primi oblăduire. Ne-au mai încercat papistaşii credinţa strămoşească pe la anul 1776, cu tunul pentru că le cereau

valahilor din Ardeal să se unească, aşa de dorul lelii cu sataniştii din Vatican şi de atunci diavolul iezuit a pătruns pe nesimţite în sufletul multor români din acest ţinut.

Acţiunea de falsificare a religiei şi istoriei vechi a strămoşilor noştri, a început să se manifeste, după sursele disponibile dacă acestea nu au fost falsificate când au fost copiate, odată cu mijlocul secolului ll al erei noastre când din frăţia fariseilor fanatici care îşi mai spuneau zeloţi sau adevăraţii credincioşi ai lui Iahwe, ˇs-au desprins acei indivizi dintre neamuri ce nu respectau principalele dogme ale sectei.

De fapt ei au preluat din religia geţilor unele idei şi au încercat să le ducă în mozaism dar cei tăiaţi împrejur le-au cerut să se lase de corcituri pentru că numai ei sunt cei puri, curaţi şi chemaţi să conducă lumea. În secolul următor, fiind[ɔr- geţii ajunseseră stăpânii impˇeriul iar religia lor era cultul împăraţilor romani chiar din anul 181, teozofia creştină „venită de la barbarii de peste Istru" devenind o preocupare pentru mulţi gânditori, ura grecilor, italicilor şi mozaicilor faţă de aceştia, a dus la acele conspiraţii ale „oamenilor în negru" ce au culminat cu anul 381. Faptele ce au urmat, au întunecat complet atât istoria cât şi religia Europei iar **astăzi cunoaştem numai ce au vrut ei să se ştie, ca unic adevăr**, pentru că sataniştii ivriţi şi ai Neamurilor au ieşit învingători şi au rescris istoria acestor civilizaţii europene după interesele lor odioase.

Herodian grămăticul trăitor în a doua jumătate a secolului ll, consemnează că „neamul Dacilor care se mai numeşte şi neamul Dailor, Daii sau Daos". La alţi autori din aceeaşi vreme, dacii sunt numiţi davi sau dabi, adică locuitori ai davelor cum spuneau grecii sau ai dabelor cum scrie pe tăbliţele de plumb la fel de limpede ca lumina soarelui dacă nu porţi ochelari de tâmpit sau nu eşti vândut duşmanilor.

Dio Cassius (155-240), a scris o *Istorie romană* unde la LI, 22 găsim următoarele cu privire la geţi, daci, sciţi, dar nu-ı aminteşte pe goţi pentru că încă nu erau apăruţi

în ochii romanilor: **„aceia (dacii) locuiesc pe ambele maluri ale Istrului”,** cei care locuiesc în dreapta fluviului şi fac parte din prefectura Mysiei îi numeşte mysieni, iar pe cei ce vin mai în sud, **adică în Tracia** îi numeşte **„daci sau geţi sau traci”.** Ne mai spune scriitorul roman ca o certitudine că în vremuri foarte vechi o parte din acest neam a migrat în sud „**căci poporul dacilor îşi stabilise odinioară colonii în apropiere de Rodope”.** Tot la el găsim informaţia că în anul 55 î.e.n. ˟„În timpul acesta M. Crassus este trimis în Macedonia şi Grecia să se lupte împotriva dacilor şi bastarnilor… **Aceştia sunt socotiţi ca sciţi**”. La acest autor, strămoşii noştri au fost numiţi daci, geţi, traci şi sciţi, deşi toţi erau un singur popor. Pricepuţii mioritici în plăsmuiri şi făcături spun că sunt patru neamuri şi dacă este nevoie ei vor găsi opt sau oricâte le cer stăpânii lor!

Eusebiu din Cezareea (260-340) în lucrarea *Constantin către sacra adunare* scrie: „Te întreb pe tine Decius… când ai văzut tu această oştire pe **câmpiile scitice**, conducând mult lăudatele trupe ale romanilor ca să lupte împotriva **geţilor**, în bătaie de joc”. Este vorba despre năvălirea geţilor în sudul Istrului din anul 251 unde romanii au fost rău peniţi şi păliţi de fioroasele oştiri de ausoni, fiind omorât la locul faptei chiar împăratul Decius şi unul din fiii săi. Şi aici geţii se luptau nu în baştina lor ci la sud de Istru, pe „câmpiile scitice” astfel ca nimeni dintre cei de la nordul Istrului să nu înţeleagă în ce oală se învârtea istoria.

Iordanes în *Getica* la paragraful 90 spune: „Ce să mai lungesc vorba? Trecând atunci Ostrogotha cu ai săi Dunărea, a devastat Moesia şi Tracia, Contra lui, împăratul Filip l-a trimis pe senatorul Decius. Acesta venind, fiind[ɔr n-au putut fi alungaţi **geţii,** a scos din armată soldaţii şi i-a trimis să se ocupe de altceva ca şi cum din cauza lor trecuseră goţii Dunărea şi oarecum drept răzbunare împotriva lor ˟s-a întors la Filip”. Este vorba de invazia din anii 245-247 când geţii şi aliaţii lor goţii au început să fie numiţi numai goţi chiar dacă erau popoare diferite ca

neam şi limbă. Ei însă de mai bine de 200 de ani locuiau ca vecini şi împreună au format imp˟eriul get de răsărit cunoscut şi ca imp˟eriul amal pe care culturnicii din Occident l-au mirosit numai ca regat ostrogot, fiind[ɔ- pe ei nu-ı doare nici în cot de adevăr şi le place numai zoaia îngrăşată de minciunele cu revelaţii iudaice şi antichităţi clasice greco-romane. Textul lui Iordanes este scris pe la anii 550, când falsificarea adevărului despre neamul get era o datorie şi o jertfă de cinstire adusă Întunecimii Sale şi Satanei, pentru orice iudeo-creştin mânuitor de peană.

Pe **Tabela Peutingeriană** întocmită pe la anul 251 apar menţionaţi pe teritoriul baştinei străbune doar geţi şi daci, goţii nefiind amintiţi. În comediile grecilor, numele Geta apare ca un nume de ocară fiind purtat numai de sclavi sau oameni degeneraţi, unul din mijloacele prin care ei ne-au falsificat istoria. Tot aşa un mic grup dintre ivriţii farisei şi-au însuşit numele de „creştin” cu sensul de „om bun”, furându-ne şi falsificându-ne identitatea religioasă. Dar oamenii vremii îi ştiau că erau o erezie mozaică, practicată la început numai de ivriţii turbăcioşi din ceata zeloţilor şi care imitau după mintea lor, unele concepte din religia lui Zamolxe.

Împăratul Claudius învinge o coaliţie a goţilor şi herulilor în anul 269 la Naissus – Niş, ce ieşise la pradă în Balcani. Este prima menţionare corectă din istorie a goţilor în teritoriile locuite de geţi. În partea a doua a secolului lll, începe procesul de falsificare, aşa cum rezultă din textele ajunse la noi în copii, de nu au fost chiar acestea falsificate prin copiere după anul 381, **unde geţii sunt „confundaţi” şi înlocuiţi cu goţii** şi de unde tot săltându-se vârtos minciuna le-a fost de mare folos.

Ulfila a fost hirotonit episcop şi a venit pentru ceva prozeliţi în ţara geţilor în anul 341, dar zurba i-a fost întreruptă şapte ani mai târziu pentru că atât geţii cât şi goţii nu aveau urechi pentru trăsnăile ivriţilor şi maimuţărelile grecilor, romanilor dar şi a altor lepre care se dădeau în bărci numai cu Satana. Fi-le-ar năravul blestemat în vecii vecilor!

Ieronim (345-420) mare erudit al antichităţii târzii, scrie că **„există autoritate** – îndreptăţire – **pentru a-i numi pe goţi geţi”. Vedeţi! Adevărul nu are nevoie nici de opaiţ** nici de barcagii iscusiţi şi înfrăţiţi cu Belial, trebuie numai căutat şi găsit acolo unde încă nu a fost distrus de cetaşii întunericului, îndobitocirii şi urii. Aici nu este vorba de nicio confuzie pentru că el era contemporanul acestui eveniment de falsificare cu intenţie a istoriei geţilor. Mai găsim la prelatul creştin următoarea zicere: „El certe **Gothos omnes retro eruditi magis Getas** quam Gog et Magog appelare consueverunt/ Şi în mod cert toţi învăţaţii din trecut au folosit… **pentru goţi, numele get, decât Gog şi Magog”.** Cu discreţie ne deschide portiţa către drumul criminal şi odios pe care ivriţii au păşit voios, furându-ne şi falsificându-ne religia. Tartorul Ioan, îndrăcit evanghelist şi zic unii, mare hoţoman apocaliptic, ticluindu-şi făcătura numită Apocalipsa în mare parte după o scriere esenă pe care noi o cunoaştem graţie descoperirii lui E. Bordeaux Szekey în Arhivele Secrete ale Vaticanului în anii 1925, numită Cartea esenă a revelaţiilor, a furat cu toptanul, a minţit ca golanul şi a fost judecat ca mârlanul, multe secole după apariţia plagiatului născocitor. În această ticluire satanistă el descrie un plan pus la cale de către „Mielul” Ambrosie, pentru distrugerea **Dumnezeului Gog** (divinitatea supremă) din ţara**Magog** (**Gitia** după *Tora* şi *Midraşim*) ce le stătea ivriţilor ca jarul pe limbă, iar Ieronim ne luminează mintea, ce şi cum!

Până către primii ani ai secolului V, scrierea lui era considerată o nebunie şi o impietate!!! Dar aşa sunt toate scrierile revelate numai ivriţilor, şi pe care iudeo-cretinii din ură fără margini împotriva culturii geţilor, le-au preluat ca scrieri sacre chiar dacă duhnesc de te otrăvesc. Însă prima încercare de falsificare şi iudaizare a religiei geţilor ˚s-a făcut în şărpăria de la Qumran, după ce au ocupat-o şi confiscat-o ivriţii conduşi de rabinul fariseu Apolo în anul 26 al erei noastre, trimis de tartorii din Alexandria. Dovada acuzatoare este textul intitulat de cei care l-au tălmăcit

Cartea esenă a lui Moise – Cele zece porunci unde se vede clar iudaizarea teologiei şi teozofiei geţilor prin introducerea multor elemente din mozaism. Sublinierea lui Ieronim exclude orice interpretare sau confuzie ulterioară.

Getica lui Iordanes la paragraful 29 ne spune următoarele: „Nu ştiu de ce Josephus... arătând începuturile şi cauzele lucrurilor, a trecut totuşi cu vederea cele pe care le-am povestit despre începuturile goţilor. Numai atunci când aminteşte despre **Magog, din neamul lor, afirmă că ei ca neam şi ca nume, au fost numiţi sciţi**". Iordanes arată în continuare unde este ţinutul Sciţia şi care include şi teritoriul locuit de geţi. Ca să-i lămuresc lui Iordanes nedumerirea, trebuie să spun că rabinul J. Flavius nu a făcut această precizare fiind[ɔr ˇs-ar fi demascat singur ca autor al falsificării istoriei antice prin iudaizare şi minciună golănoasă trasă numai pe turta lor. Totodată ar fi ieşit la lumină şi acţiunea de falsificare a religiei geţilor la care lucra de zor şărpăria iahwistă cunoscută pe la anii 400 ca *Apocalipsa* lui Ioan, ce ˇs-a constituit într-un adevărat plan de distrugere a creştinismului arimin, tot aşa cum la Qumran, acelaşi neam ivrit a clocit între anii 26-66 ai erei noastre, planul de a se înstăpâni pe impˇeriul roman, gânduri de mărire neghioabă ce se găsesc în scrierile: *Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întunericului, Manualul de disciplină pentru viitoarea frăţiei* a lui Israel şi *Noul Legământ*. Aceste texte sunt scrise în ivrită, ca măsură de siguranţă să nu poată fi citite de Neamuri. În acele vremuri, erau foarte puţini mozaici care mai ştiau a scrie şi citi ivrita şi aceştia se găseau majoritatea în tagma rabinilor. Saduceii şi unii farisei considerau ivrita drept limbă sfântă şi numai în ea trebuia *Tora* citită, interpretată şi înţeleasă. Dar rabinii eretici Filon din Alexandria, J. Flavius şi apologetul Ioan cu *Apocalipsa*, au scris numai în greacă, deci scrierile lor nu se adresau în primul rând iudeilor, ci elenilor şi romanilor. **Aici se vede clar acţiunea de iudaizare a culturii greceşti în general, a culturii din impˇeriul roman şi a creştinismului arimin – religia crucii** – care

se răspândise cu mare putere printre Neamuri începând cu secolul ll.

Acţiunea rabinilor ivriţi din secolul l al erei noastre, prin care urmăreau să devină stăpânii lumii a avut trei direcţii:

- ocuparea prin puterea armelor a conducerii impˇeriului roman şi a întregului pământ, după planurile întocmite de ei sub îndrumarea lui Iahwe, iudaizarea culturii greceşti şi romane prin scrierile rabinilor eretici Filon din Alexandria şi J. Flavius, iudaizarea religiei geţilor, practicată de o mare parte a populaţiei din impˇeriul roman, prin impunerea *Torei*, a evangheliilor şi *Apocalipsei*.

Deşi nu au reuşit în planul lor satanist, totuşi ivriţii au tras foloase mari datorită ticăloşiei romanilor şi grecilor.

Iudeii au tradus *Tora* pe la anul 130 în koine şi nu greacă cum se minte mereu, care era limba intelectualilor, dar necunoscută de majoritatea populaţiilor din impˇeriul roman. Ei sperau că, adresându-se grupurilor din cercul de putere al conducerii impˇeriului, vor reuşi să impună schisma fariseică desprinsă din mozaismul ortodox, ca religiei unică în impˇeriu. De aceea istoricii romani au vorbit până către sfârşitul secolului ll de **„obiceiurile mozaice**” ale unor romani din cercurile puterii impˇeriale iar Celsius spunea despre indivizii care se maimuţăreau cu noua lor religie „revelată” că este o „erezie mozaică”. În acele vremuri se ştia precis, cine, ce şi cum, numai noi astăzi nu vrem să ştim nimic!

Când au pus stăpânire pe impˇeriul rus, primele decrete ale tartorului cazar Lenin au fost date şi în ivrită să fie anunţat şi întunecatul Iahwe, că planul lor a reuşit. În marile oraşe ale impˇeriului rus au fost afişate proclamaţii şi în limba întunecaţilor chiar dacă mozaicii erau cam 2,5 milioane, dar vorbind idişul – un dialect înrudit cu limba germană feudală din est, şi numai foarte puţini cunoşteau ivrita. Victoria lor asupra Neamurilor trebuia să o cunoască toată lumea şi să se cutremure în faţa ei, iar Întunecimea Sa să-şi frece mâinile şi coada de

mulţumire. Iar *Noul Legământ* al iudeo-creştinilor din făcătura numită *Sfânta Scriptură* nu este decât o continuare firească a planului de stăpânire a lumii prin orice mijloace de către turbaţii ivriţi, chiar dacă din această poveste de înrăiţi pârliţi ˇs-a ales fumul.

Philostorgius (368-425) scrie în *Istoria eclesiastică* despre sciţii de dincolo de Istru **„pe care cei vechi îi numeau geţi, iar cei de acum îi numesc goţi”.** Mama lor de hoţi, le-aş da foc la toţi să scăpăm de tonţi!

Lydus (490-565) cunoscut şi sub numele de Ioan Laurentius a scris cartea *Despre magistraturile romanilor* citându-l pe Criton care l-a însoţit în toate războaiele pe Traian, cu următorul tras: „Traian cel mare cucerind Sciţia cu Decebal care era regele geţilor…”! Deci nu mai suntem geţi ci goţi, ţara nu mai este Geţia ci Sciţia iar religie nu mai este creştinismul arimin sau religia lui Zamolxe ci iudeo-satanism cu „legământul” în frunte şi mitra pe cap sprijintă pe cele trei coarne ale Talpei Iadului.

Textele menţionate mai înainte arată că în secolele V-Vl falsificarea istoriei, culturii şi religiei geţilor ˇs-a realizat în mare măsură iar strămoşii noştri erau scoşi în afara istoriei de către clasicii culturii antice grecii şi romanii, dar care au continuat pe cont propriu şi numai în interesul lor planul întunecaţilor şi înveninaţilor ivriţi clocit cu câteva sute de ani mai devreme.

Paulus Orosius în *Historiarum adversum paganos* terminată în anul 420, la l, 16 îi aminteşte şi el pe strămoşii noştri geţi: „Acum, de curând însă **geţii, care se numesc astăzi şi goţi**, de care Alexandru cel Mare declarase că trebuie să se ferească, de care Pirrhus avea groază şi Caesar chiar i-a ocolit, părăsindu-şi şi golindu-şi locuinţele lor, au intrat cu toate forţele lor, cu toţii împreună, în provinciile romane şi fâlfâind în înaintea lor spectrul groazei, nădăjduiesc ca prin rugăciuni să câştige prietenia romană ca federaţi… Ba încă se oferă ei înşişi pentru apărarea impˇeriului roman, ei, de care sigur ˇs-au temut regatele nebiruite” Şi continuă la lX, 58: „însă se

mai numesc şi geţi aceia care şi astăzi se numesc goţi". Tare rău de gură fudulul prelat, dar când a aflat că urdiile geţilor şi goţilor, după ce au cucerit Roma la 14 august 410 şi au devastat-o timp de trei zile ca nişte meseriaşi cum numai romanii ştiau să o facă şi care se îndreptau ca un blestem asupra Spaniei, dintr-un pas sprinten a trecut Gibraltarul de teamă să nu-i prindă antereul vreun nelegiuit carpatin şi să-l întrebe cum mai stau vremurile pe la stăpânul lui Iahwe!

Geţii împreună cu goţii sunt primele popoare care au cucerit şi jefuit Roma uşurând-o de multe comori pe care măcelarii istoriei le-au adunat cu sabia timp de secole. Ajungând în Spania ei au dus religia lui Zamolxe, amintită de toţi marii cărturari ai lor fără a se întreba însă cineva cum au venit aceste informaţii acolo.

Claudius Claudianus în lucrările *Panegeric*, terminată în anul 395; Împotriva lui Rufinus, şi De bello Gothico, terminată în anul 402, scrie de zeci de ori getic, dac, cetele getice, cetele blonde şi o singură dată gotic, în titlul pe care l-a considerat o altă variantă atunci la mare circulaţie, fiind[ɔr din circumstanţă, nu putea să sfideze toată liota de falsificatori.

Belizarie, vestitul general al lui Iustinian, învingându-i pe aşa zişii goţi care stăpâneau Italia prin regatul ostrogot spun istoricii dar creat de geţi după calea adevărului, ia titlul triumfal de **GETICUS MAXIMUS**. Ca să vezi! Mare Smintilă a mai fost generalul sau grecul era cu toate acasă iar pe plaiurile mioritice pute rău a mişelie şi trădare de neam şi ţară! Şi bizantinii se luptau cu un popor de fantome pe la anul 553 tot aşa cum romanii ˟s-au luptat cu acelaşi popor de stafii după anul 106 peste malurile Dunării timp de peste 150 de ani. De aceea unii români se ţin nărăvaşi în drumul adevăratei istorii, pentru că le umblă prin cap mulţimi de năluci ale strămoşilor ce nu le dau pace să-şi veşnicească plăsmuirile.

Cuvântul ***got*** apare în scrierile anticilor după anul 250, adică după alungarea romanilor din provincia Dacia iar cei care au scris înainte de această dată nu îi pomenesc

pe goţi ci pe **iazigi,** termen ce apare şi pe tăbliţele de plumb ale strămoşilor noştri turnate înainte de anul 106.

Iordanes în *Getica* la paragraful 24, lăudând vitejia goţilor veniţi din Scandzia în partea de est a Europei şi care se stabiliseră la nord de Marea Neagră la începutul secolului l al erei noastre scrie: „Astfel aceste neamuri, mai mari la trup decât **germanii,** luptau cu sălbăticie de fiară". În secolul XIX, culturnicii germani nu au mai vrut să ştie acest pasaj şi celelalte scrise privind originea goţilor şi i-au pus la temelia istoriei lor pentru că dădea foarte bine la pohtele şi pretenţiile apărute printre urmaşii teutonilor, francilor, alamanilor şi a celorlalte seminţii ce se sumeţeau amarnic la un imp˘eriu european ca moştenitori şi ai romanilor!

Teofilact Simocata, cronicarul împăratului bizantin Mauricius (582-602), scrie despre geţi, despre oştirile geţilor dar niciodată despre goţi pentru că acest popor dispăruse din arealul carpatic după destrămarea imp ˘eriului hunilor la mijlocul secolului V! Unii au plecat la începutul secolului din bazinul dunărean împreună cu geţii, făcând o vizită de lucru la Roma şi apoi ˘s-au străduit şi au ajuns fără oprelişti în Spania, rugându-i pe băştinaşi, după spusa prelatului Orosius, să-i lase să-i apere de muşte şi alte gângănii, astfel ca ei să se poată ruga în linişte şi deplină cucernicie întunecatului Iahwiţă. Cealaltă ramură care a luptat alături de huni aproape o sută de ani, după dezmembrarea imp˘eriului, ˘s-au retras în nordul Mării Caspice şi au mai supravieţuit ca neam distinct în regiune încă vreo opt sute de ani. Iar o parte dintre ei care au rămas pe malurile fluviului Volga, împreună cu sciţii roxolani sau rosomani (oamenii roşii), sarmaţii dar şi alte seminţii mai mari sau mai mici, **au format poporul cazar care a trecut după anul 820 la o schismă mozaică** – sefarzii ivriţi îi numeau degeneraţi – ce a adus Europei şi lumii numai rău până în zilele noastre.

În primăvara anului 1245 din Lyon, papa Inocenţiu lV îndruma misionari franciscani spre „ţările bulgarilor, vlahilor, chazarilor, slavilor, sârbilor, alanilor, goţilor,

iberilor şi celorlalţi creştini din Orient” să accepte Unirea cu Biserica romană pentru organizarea rezistenţei antimongole. Înscrisul papal vorbind de „ţările vlahilor” avem confirmarea din izvoare străine, că textul descoperit de B. P. Haşdeu la mănăstirea Zografu care vorbeşte de ţările Moldova şi Valahia, este autentic iar „înrăitul” lingvist a citit corect ce a văzut scris, însă istoricii noştri nu au acceptat niciodată acest adevăr, fiind[ɔ nu le-ar mai fi ieşit povestioara pusă la cale în Academia Română privind baştina cazarilor pe plaiurile carpatine şi înfiinţarea Israelului european la est de Carpaţi!

Din izvoarele prezentate mai sus, am arătat că geţii de la nord de Istru au fost numiţi, din secolul V î.e.n. ˟până în secolul Vl al erei noastre, geţi, sciţi, traci, daci şi goţi iar tara lor Sciţia, Geţia, Dacia şi Gotia. Dacă noi nu am avut demnitatea de a ne recunoaşte şi a ne apăra trecutul, fiecare interesat în ceva plăsmuiri şi furtişaguri, a lucrat cu mare furie pentru ei şi numai împotriva noastră.

La casa fără stăpân, nici umbrele nu mai rămân!

Să fac puţină lumină, din sărăcia informaţiilor ajunse până la noi, de felul **cum ne-au falsificat şi mistificat istoria religiei strămoşeşti.** *Cartea lui Eno* sau Enoh cum îi spuneau mozaicii, făcea parte din textul lor canonic, iar informaţia o găsim în *Apocriful Genezei* care ne spune că Avram folosea această carte drept cale de înţelepciune când a vorbit cu slujitorii faraonului din Tanis, şi asta cu mult timp înainte ca Moşe să urdească împreună cu Iahwe, trăsnăile cu care ne îngrozesc!

În *Epistola lui Pavel către evrei*, autorul prin informaţiile de la 11,5 arată că el cunoştea bine scrierile lui Eno şi le accepta ca pe un text sacru mozaic!

Scrierea esenă şi-a păstrat acest statut de carte sacră a cultului lui Iahwe până după înfrângerea iudeilor din anul 70 de către romani, fiind interzisă la scurtă vreme de către rabinul Simon Ben Jochai care a condamnat-o ca o scriere antimozaică, blestemând cu furie pe oricine o va citi!

Dar iudeo-creştinii care nu aveau un cult definit

teozofic, au menţinut-o ca text sacru până către sfârşitul secolul lll, când este condamnată şi de către episcopul Romei, iar la Constantinopol a mai fost tolerată, făcând-o dispărută din cult în secolele Vll-Vlll. Prelaţii iudeo-creştini prezenţi în conciliul de la Niceea din anul 325 au hotărât că vulgul lor nu trebuie să mai ştie de existenţa acestei scriituri atât de periculoasă pentru ei cum a fost şi pentru mozaici, fiind[ɔr- le demasca de la cine au furat ei pretinsele revelaţii. Prelatul roman Filastrus din Brescia, în anul 325 o consideră precum şi cea a lui Tobias prea deocheate pentru purismul iudeo-creştin şi le-a scos din textul catalogului său *Liber de Haeresibus*. După ce iudeo-creştinii au ajuns să conducă imp˟eriul roman, *Cartea lui Eno* a fost cea mai vânată scriere „eretică” pentru a fi distrusă fiind[ɔr- ea dezvăluia în ochii tuturor adevărata origine a „filosofiei creştine”, făcând parte din scrierile principale ale creştinismul arimin până în anul 381 şi împreună cu altele formau încă din secolul V î.e.n. ˟lucrarea sfântă numită Biblia.

Puţinele exemplare ale Cărţii lui Eno, salvate de eruditi sau adepţii bogomilismului au fost nimicite de inchiziţie împreună cu proprietarii lor. Ea a fost redescoperită în anul 1773 de către James Bruce în Etiopia unde este considerată o scriere sfântă şi face parte din textul canonic, Alte variante care nu au suferit un fenomen de iudaizare ˟s-au descoperit în Serbia şi în Moldova dintre Prut şi Carpaţi. În anul 1887, arheologii francezi au descoperit în Egipt o versiune greacă! Cartea a fost scrisă iniţial în versuri dar după atâtea traducere succesive a ajuns un text de proză.

Papa Grigorie cel Mare (542-604) a dat ordin în anul 604 ca toate scrierile lui Titus Livius dar şi a altor scriitori păgâni să fie arse pentru că în ele se vorbea de minuni, înaintea iudeo-creştinismului şi a făcăturilor mozaice! După cucerirea de către cruciaţi a Constantinopolului la 12 aprilie 1204, biblioteca patriarhiei a fost luată de papistaşi şi dusă la Vatican, nemaifiind văzută de nimeni de atunci.

În timpul celui de-al doilea război mondial, papa a

criticat internarea mozaicilor în lagărele naziste în anul 1943. Hitler l-a ameninţat pe papă că va trimite meseriaşi în arhivele secrete ale Vaticanului şi va scoate la lumină ceea ce ascund ei de două mii de ani. Papa a făcut ciocul mic de teamă să nu intre lumina în întunecatele cuiburi ale şărpăriei Satanei.

Printre textele descoperite la Qumran, sunt mai multe variante ale celui masoretic anterior celui canonic al ***Vechiului Legământ – Torei*** **despre care nu se aminteşte un cuvânt în niciun studiu.** Contrazice el textul canonic dat goimilor ca învăţătură divină şi astfel ar da în gât marea plăsmuire a fariseilor cu complicitatea grecilor şi mai târziu a romanilor? Eu cred că sunt mai multe texte care nu trebuie văzute de vulg pentru că ar arunca în aer mitul mozaicilor ca „popor ales” şi alte sacramente mincinoase puse la cale de mozaici, greci şi latini prin hoţia făcută în dauna religiei şi culturii strămoşilor noştri. Chiar Vaticanul nu se sfieşte să susţină în public asemenea idei. În mai multe articole apărute în anul 1955 sub semnătura lui Edmond Wilson în publicaţia New-Yorker, ziaristul explică atitudinea Vaticanului de a ţine la întuneric o parte dintre manuscrisele descoperite la Marea Moartă, fiind[ar „revela” informaţii defavorabile iudeo-creştinismului cât şi comunităţii mozaice aflată la originea Noului Legământ! Adică recunosc cinstit şi fără sule în coaste, că au cunoştinţă de marea mişelie făcută de iudei împotriva religiei şi culturii geţilor, dar o susţin în continuare aşa cum au făcut-o de aproape 1700 de ani fiind[ei sunt principalii beneficiari!

Între Frăţia lui Israel şi Vatican există o complicitate criminală privind ascunderea istoriei adevărate a iudeo-cretinismului şi a creştinismului arimin.

Dau mai jos câteva dintre absurdităţile şi contradicţiile fundamentale ce există între teologia şi practica religioasă creştină şi *Vechiul* şi *Noul Legământ*, scrieri pretins revelate şi venite numai de la fariseii mozaici.

- nu le păstrăm onomastica;
- teologia şi teozofia nu numai că nu au nimic comun cu mozaismul, dar sunt ideologii adverse care se exclud.
- ritualul cultic în cele două religii nu are nimic comun, lăcaşele de cult ale creştinilor ortodocşi vin din lăcaşele religioase ale geţilor iar catolicii au imitat mitreumul, modele arhitectonice străine de templu mozaic, care este o copie a templului egiptean.
- toate sărbătorile creştinilor vin din religia geţilor fiind străine de cele mozaice.
- simbolul sacru al religiei mozaice este steaua cu cinci colţuri cum apare pentru prima dată pe monezile bătute după anul 140 î.e.n., aşa cum ne-au adus-o pe cap bolşevici cazari ca simbol satanist pentru comunism şi care urmăreau să cotropească toată lumea şi să o treacă prin foc şi sabie pentru că sosise Veacul Răzbunării lor asupra Neamurilor. Creştinismul are ca simbol al sacrului crucea luată din sfânta religie strămoşească. În secolul XVl, mozaicii au schimbat steaua cu cinci colţuri pe cea cu şase colţuri luată tot din cultura strămoşească, cum se vede pe zidul lăcaşului de cult de la Şinca Veche din mileniul lV î.e.n. ˟şi alte artefacte. Steaua cu şase colţuri apare în cultura mozaicilor pe o pictură pe sticlă din Italia din sec. XVII alături de Pomul Vieţii iar deasupra acestuia, doi îngeri ţin vasul cunoaşterii. Din Pomul Vieţii a religiei strămoşeşti tâlharii mozaici şi-au făcut menorah!

Dacă istoricul latin Suetoniu scria despre belicoşii ivriţi numiţi creştini (oameni buni) de către vulg, că erau o sectă iudaică pe care o pălise rău damblaua iar Celsus spunea despre iudeo-creştinism că este o erezie mozaică în care au fost amestecate concepte din religia lui Zamolxe, **argumentele de mai sus dovedesc faptul că religia creştină nu are nimic comun cu mozaismul iar în spatele acestei făcături se ascunde cea mai mare crimă din istoria omenirii înfăptuită de iudei, romani şi greci împotriva istoriei şi culturii geţilor!**

IISUS A FOST GET

Să revin la neastâmpăraţii galati/gali stabiliţi în Galileea. Când au spart şatra cu geţii din Mesia (teritoriul Bulgariei de azi) pe la anul 279 î.e.n. ˇşi au migrat în Anatolia unde au pus de o Galatie iar alţii mai zburdalnici şi-au oprit căruţele mai la sud unde au şăruit o Galilee, galii/galaţii erau de mult timp adepţii religiei geţilor aşa cum arată tăbliţele 10 şi 12 ducând cu ei credinţa în nemurire şi în puterea crucii. Istoricul grec Iamblichus spune pe la sfârşitul secolului lll în lucrarea Viaţa lui Pitagoras: „Şi galaţii şi alte popoare au învăţat pe pruncii lor, cum că sufletul acelora care muriră nu a pierit, ci ei trăiesc neîncetat şi sufletele sunt eterne. Asemenea Zamolxis, le-a arătat cum că nu trebuia să aibă frică de moarte, ci ei trebuia să se întărească în contra tuturor pericolelor”.

Este bine că ştiau cei vechi asemenea idei de necrezut despre marele nostru strămoş care prin înţelepciune le-a fost călăuză şi galilor, pentru că la noi minciuna este cea mai aleasă virtute când se scrie istoria neamului rumun. Alte surse antice afirmă că înţeleptul Zamolxis ar fi introdus druidismul la gali şi cred că nu este chiar o tâmpenie atât timp cât în cele două religii, crucea în cerc simbolizând sacrul peste întreg pământul a avut mare trecere.

În cartea Istoria războiului iudeilor împotriva romanilor, editura Hasefer, Bucureşti 1997, ivritul plăsmuitor de istorii Ioshua Ben Matityahu”, romanizat” ca Josephus Flavius, ne dă informaţii, unele corecte altele mincinoase despre secta religioasă a esenilor. Pe la anul 105 î.e.n. ˇun membru al lor îşi iniţia învăţăceii în arta profeţiei în curtea Templului din Ierusalim, dovedind că erau în relaţii bune cu rabinii ivriţilor. Centrul lor religios de la Qumram a fost distrus de un cutremur în timpul lui Irod cel Mare rămânând nelocuit cât acest rege a condus şi Galileea. Populaţia acestui ţinut ˇs-a opus cu arma în anul 24 î.e.n. ˇpoftelor de cuceritor ale lui Irod cel Mare ajutat de puterea romană dar a trebuit să accepte vitregiile sorţii.

La pagina 158 a lucrării amintite autorul descrie ritualurile şi obiceiurile acestei secte religioase. „Pentru ei plăcerile simţurilor sunt o nelegiuire, iar virtutea constă în stăpânirea de sine şi în dominarea pasiunilor. Faţă de căsătorie au o părere dispreţuitoare şi adoptă copiii la o vârstă destul de fragedă pentru a fi lesne educaţi, iar atunci îi tratează ca pe nişte membri ai familiei şi le insuflă doctrinele lor, nu detestă totuşi căsătoria, nici grija pentru obţinerea urmaşilor, ci caută să se pună la adăpost de destrăbălarea femeilor, fiind[ɔ- au convingerea neclintită că niciuna dintre ele nu-şi păstrează credinţa faţă de un singur om. Ei dispreţuiesc bogăţia şi demnă de admirat la ei este comunitatea bunurilor, n-ai să găseşti la ei pe niciunul care să se distingă de ceilalţi prin avere. La ei există regula potrivit căreia oricine intră în sectă trebuie să renunţe la averea lui în favoarea comunităţii, astfel încât la ei nu întâlneşti îndeobşte nici sărăcie înjositoare, nici bogăţie sfidătoare, bunurile fiecăruia contopindu-se în fondul comun şi toţi, ca nişte fraţi, dispun de întreaga avuţie adunată la un loc. Ei sunt de părere că uleiul pătează şi cel care a fost uns cu el, contrar voinţei sale, trebuie să-şi cureţe corpul, ei socotind ceva cuviincios să ai o piele aspră şi să porţi mereu veşminte albe. Cei ce administrau avuţia comunităţii erau aleşi prin majoritate de voturi şi fiecare, fără deosebire, trebuia să fie gata pentru orice serviciu în folosul tuturor. Ei nu au un oraş propriu-zis al lor, în fiecare dintre ele locuind mai mulţi laolaltă. Membrilor sectei, veniţi de alt undeva, li se pune la dispoziţie toate bunurile agonisite de comunitate, de parcă ar fi propria lui avuţie şi la nişte oameni pe care nu i-au mai văzut până atunci, ei intră ca şi cum le-ar fi prieteni apropiaţi. De aceea când pleacă la drum, nu iau cu ei nimic, cu excepţia armelor, ca să se apere de tâlhari. În fiecare oraş, un membru anume are sarcina să se îngrijească de membrii sectei, procurându-le hainele şi cele necesare traiului zilnic. Prin felul cum se îmbracă şi prin purtarea lor ei par nişte ţinuţi în frâu cu biciul de către un dascăl. Hainele şi încălţările nu sunt schimbate

decât când ele au ajuns ferfeniţă ori ˇs-au tocit de tot după o folosire îndelungată…Faţă de Dumnezeu ei îşi arată evlavia într-un fel aparte. Înainte de răsăritul Soarelui ei nu vorbesc nicio vorbă profană, ci adresează nişte vechi rugăciuni moştenite de la părinţii lor, implorându-l parcă să răsară". Este o caracteristică a ritualului religios al geţilor repetat şi de Dromixto care-şi îndeamnă armata să se aşeze în genunchi către soare răsare şi să se roage la Creator atunci când i-a prăpădit un soare arzător ce a căzut asupra lor, găsindu-se identic în cultul nostru creştin.

Dar şi manuscrisele descoperite la Qumran, spun că ei au învăţăturile moştenite de la părinţii lor, de la părinţii părinţilor lor, care le-au fost date de Eno cel iubit de Creatorul geţilor, Sântu şi mai înainte de la Cei Mari. Chiar dacă nu este amintit Sântu ca Dumnezeu al esenilor, totuşi este o recunoaştere explicită din partea unuia dintre cei mai mari falsificatori ai istoriei antice clasice, că esenii nu se foloseau de scrierile lui Moşe date de Iahwe sau alte născociri ale urdiei de prooroci mincinoşi ivriţi vântuiţi de vedenii, tâmpenii şi alte parascovenii!

Şi să continui cu zicerea lui F. Josephus: „Abia atunci supraveghetorul lor îi lasă să plece fiecare la meşteşugul cu care ˇs-a deprins. După ce au muncit cu râvnă până la ora 11 dimineaţa, se adună iar într-un loc anume, cu o fâşie de pânză de în înfăşurată în jurul şalelor, şi-şi spală trupul cu apă rece. De îndată ce ˇs-au curăţat astfel, se duc într-o clădire deosebită, în care, niciun om străin de sectă, nu are voie să intre; purificaţi, ei înşişi intră în sala de mese ca într-un sanctuar. Cum şi-au ocupat locurile într-o linişte desăvârşită, brutarul le pune rând pe rând câte o pâine în faţă, după care bucătarul le dă câte un castronaş cu un singur fel de mâncare. Până să înceapă masa preotul rosteşte o rugăciune şi comite un sacrilegiu cel ce începe să înfulece cumva înainte de terminarea rugăciunii. La terminarea mesei preotul se roagă din nou: la început şi la sfârşit ei îl proslăvesc pe Dumnezeu ca pe Creatorul vieţii. Apoi ei îşi dezbracă veşmintele, socotindu-le sacre şi revin la îndeletnicirile lor până la asfinţitul Soarelui. La

întoarcere, ei se ospătează în acelaşi fel, de astă dată luând loc alături de străini, dacă se află vreunul la ei. Nu se aude nicio zarvă şi niciun zgomot nu tulbură vreodată masa, ci unul lasă să vorbească pe celălalt, respectând rândul. Celor aflaţi afară, tăcerea celor dinăuntru le apare ca o taină înfiorătoare. Dar liniştea aceasta are ca noimă statornica cumpătare a membrilor sectei şi faptul că ei mănâncă şi beau doar până se satură. Din celelalte lucruri ei nu fac nimic fără dezlegarea supraveghetorilor lor, doar în două privinţe li se dă îngăduinţa de a hotărî singuri: acordarea de ajutor şi dovedirea milosteniei. Să ajute pe cei ce merită să primească ajutorul, atunci când au mare nevoie de el şi să ofere hrană celor aflaţi în mizerie. Nu li se permite să aducă ajutor rudelor lor fără aprobarea superiorului. Înţelepţi vistieri ai mâniei, strunitori ai pasiunilor, pilde de fidelitate, slujitorii păcii, fiece cuvânt rostit de ei atârnă mai greu decât un jurământ, esenii se abţin de la jurăminte pe care le cred mai rele decât sperjurul. Cel ce nu este crezut pe cuvânt şi fără invocarea lui Dumnezeu, acela este condamnat din capul locului. Pentru cel ce aspiră să intre în sectă, primirea nu este imediată ci, vreme de un an, rămas în afara ordinului, solicitantul duce o viaţă asemănătoare cu a membrilor ordinului şi primeşte o toporişcă, şorţul de care am vorbit anterior şi un veşmânt alb. Dacă în acest răstimp a trecut cu bine proba stăpânirii de sine, el se apropie cu un pas de felul de viaţă al esenilor şi ia parte la sfinţirea apei purificatoare, fără să fie totuşi, acceptat încă la adunările comunităţii. După ce a făcut dovada statorniciei sale, vreme de alţi doi ani caracterul pe care îl are este pus la încercare şi dacă se arată cu adevărat demn, abia atunci el este primit în comunitate. El depune în faţa tuturor un teribil jurământ, să-l cinstească pe Dumnezeu (Soarele Creator) să-şi respecte îndatoririle faţă de oameni şi să nu aducă pagubă nimănui atât din propria iniţiativă cât şi din ordinul altcuiva; să-i urască mereu pe cei nedrepţi şi să lupte alături de cei drepţi, că va păstra credinţa tuturor mai cu seamă celor ce cârmuiesc, întrucât nimeni nu

dobândeşte puterea fără binecuvântarea lui Dumnezeu; dacă cumva ajunge să dea ordine, nu se va arăta îngânfat şi asupritor şi nu-şi va întrece subordonaţii prin strălucirea veşmintelor, şi a altor podoabe, că va îndrăgi totdeauna dreptatea şi va demasca pe mincinoşi, că-şi va ţine mâinile nepângărite de hoţie iar sufletul curat de orice câştig necinstit, că nu va tăinui nimic membrilor sectei şi nu va divulga nimănui secretele sale, chiar dacă va fi supus torturilor până la moarte. În afară de asta, el jură că nu va transmite dogmele altfel decât le-a primit el însuşi, că se va feri de tâlhăria de stradă; că va veghea cu grijă să nu se piardă cărţile sectei precum şi numele îngerilor. Prin asemenea jurăminte, esenii îşi asigură credinţa noilor membri ai sectei. Cei care comit păcate grele sunt scoşi în afara sectei şi cel exclus are parte îndeobşte de un sfârşit jalnic; legat prin jurăminte solemne şi prin îndatoriri, el nu are voie să primească hrană de la ceilalţi oameni; aşadar trebuie să se hrănească ţu buruieni, trupul său este secătuit de foame şi moare. De aceea ei au primit înapoi în sectă pe unii din acei nenorociţi, înduioşaţi de faptul că sunt gata să-şi dea duhul, socotind că şi-au ispăşit deja păcatele prin îndurarea chinurilor care i-au dus deja în pragul morţii. În luarea deciziilor judecătoreşti, esenii sunt foarte conştiincioşi şi drepţi, ei nu rostesc o sentinţă decât dacă ˟s-au strâns cel puţin o sută laolaltă, dar atunci verdictul lor este fără drept de apel. În afară de Dumnezeu, ei respectă în cea mai mare măsură numele Legiuitorului şi cel ce îl defăimează este condamnat la moarte. A da ascultare bătrânilor şi majorităţii trece la ei drept ceva frumos dacă, de pildă, ˟s-au adunat zece laolaltă, unul singur nu poate vorbi fără aprobarea celorlalţi nouă. Ei se feresc să scuipe, atât în mijlocul adunării cât şi în partea dreaptă, mai mult decât toţi iudeii luaţi împreună, ei evită să lucreze în a şaptea zi a săptămânii, până şi mâncarea şi-o pregătesc cu o zi înainte, ca să nu mai aprindă focul în ziua aceea, ba mai mult, nu cutează să mute un obiect din loc sau să-şi satisfacă nevoile fiziologie. În celelalte zile ei sapă o mică

gropiţă a cărui adâncime măsoară un picior, folosindu-se de o căzmăluţă – ceva asemănător cu toporişca dăruită, spre a nu jigni cumva strălucirea Sfântului Soare, făcându-şi acolo scârna omenească. Cu pământul scos afară mai înainte, ei astupă la loc groapa, pentru aceste nevoi, ei caută locurile cele mai îndepărtate. Cu toate că a te uşura de scârnă este ceva firesc, ei au obiceiul să se spele după aceea de parcă ˟s-ar fi spurcat. Ei sunt longevivi şi mulţi dintre ei depăşesc vârsta de o sută de ani, ceea ce, după cum mi se pare mie, este urmarea faptului că duc o viaţă simplă şi ordonată. Nu se sinchisesc de lucruri înfiorătoare, îşi biruie durerile prin tăria lor sufletească şi preferă o moarte glorioasă vieţii nemuritoare. Războiul împotriva romanilor a scos la lumină toate trăsăturile de caracter, căci în timpul lui au fost surghiuniţi, supuşi caznelor, arşi de vii sau traşi pe roată, chinuiţi cu toate instrumentele de tortură ca să ocărască numele Legiuitorului lor, fie să mănânce alimente care le erau interzise; n-au făcut niciuna nici alta, rămânând neclintiţi; fără să-şi mustre călăii şi fără să verse lacrimi; surâzători în timpul chinurilor groaznice, glumeţi cu cei ce le aplicau torturile, îşi dădeau bucuroşi sufletul convinşi că-l vor redobândi în viaţa de apoi.”.

J. Flavius deşi i-a cunoscut direct, ne lasă în ceaţă când spune că esenii intrau într-o clădire specială despre care nu vrea să ne spună nimic, unde se purificau şi tot în acest text scrie că ei nu intrau în templul din Ierusalim deci nu erau mozaici, şi aveau o religie monoteistă care era în tot foarte diferită de iahwism. Ne mai spune că unii care au fost prinşi de romani, preferau moartea decât să-l batjocorească pe Legiuitorul lor, deci nu era nici Iahwe dar nici ivritul Moşe care a primit (fărăde) legile de la Satana sau Yahwe pe muntele Sinai, ci altcineva pe care făcătorul de istorii nu vrea să ni-l spună!

Şi iarăşi pretinsul istoric ivrit minte cum au ei năravul din naştere, scriind că esenii au venit toţi să apere Ierusalimul de legiunile romane în vara anului 68, pentru că Pliniu cel Bătrân, însoţind trupele romane în acelaşi an,

când ajunge la Marea Moartă să o cerceteze, spune că a întâlnit şi secta esenilor adică a geţilor în număr de 4000 de suflete, deci romanii nu ˇs-au socotit cu aceştia ci numai cu turbaţii zeloţicare au ocupat centrul de la Qumran, fiind şi autorii dosirii manuscriselor în peşterile din apropiere, descoperite în anul 1948.

Dau în continuare din textul lui Flavius: „Căci ei au ferma credinţă că trupurile sunt sortite pieirii, iar materia din care ˇs-au înjghebat se descompune, dar sufletele sunt eterne şi dăinuiesc veşnic; alcătuite din cel mai subtil eter, după ce au plutit în voia întâmplării, atrase de o seducţie naturală, ele se îngemănează cu trupurile devenite o temniţă a lor, dar odată scăpate de aceste lanţuri ale cărnii, ca şi cum ˇs-ar fi eliberat dintr-o lungă sclavie, ele se îndreaptă fericite spre zonele înalte ale cerului. Dimpotrivă, sufletele nelegiuite li se atribuie o genune întunecată şi friguroasă. Ei susţin în primul rând învăţătura despre nemurirea sufletului spre a netezi calea care duce spre virtute şi a pune stavilă celei ce duce spre vicii, sprijiniţi pe convingerea că oamenii buni vor deveni şi mai buni în timpul vieţii lor pământeşti dacă trag speranţa că vor fi răsplătiţi după moarte, iar apucăturile urâte ale celor răi vor fi ţinute de frică, dacă ei ştiu că trebuie să îndure pedepse după obştescul lor sfârşit, chiar şi în cazul când nelegiuirile lor rămân nepedepsite în această viaţă. Aceasta este sacra învăţătură despre suflet a esenilor şi ea este ca o momeală de neocolit pentru cei ce ˇs-au înfruptat cândva din înţelepciunea lor. Printre ei dai de unii care se încumetă să prezică viitorul: încă din cea mai fragedă copilărie ei au fost deprinşi cu cercetarea cărţilor sfinte, cu ceremoniile de purificare, şi cu maximele profeţilor şi într-adevăr, rar se întâmplă ca prezicerile lor să nu se adeverească”.

Este uluitoare asemănarea până la identificare a dogmei esenilor şi geţilor recunoscută chiar de Flavius, cu fundamentele iudeo-creştinismului şi faptul că acestea nu se găsesc deloc în Vechiul şi Noul Testament. Conceptele, se găsesc fără nicio excepţie toate în scrierile trismegiste,

învăţăturile lui Pitagora, înlalea/Legea Adevărului şi Dreptăţii primită de Eno şi în textele descoperite la Qumran. Scrie ivritul că esenii „cercetează cărţile sfinte” şi nu Tora, recunoscând explicit că ei se serveau în practicarea religiei de alte scrieri tot sfinte şi chiar mai sfinte decât ale ivriţilor cum recunoaşte chiar el. Acelaşi autor în scrierea Antichităţi iudaice, la capitolul l paragraful 5 arată: „În schimb, esenii sunt de părere că totul trebuie să rămână în seama proniei divine. Ei cred în nemurirea sufletului iar răsplata dreptăţii li se pare bunul suprem. Când trimit dăjdiile templului, nu aduc şi jertfele cuvenite, deoarece au mijloace de purificare mult mai sfinte. De aceea nu li se îngăduie să intre în templu şi au ceremoniile lor religioase. Sunt oameni cu moravuri exemplare şi se îndeletnicesc cu agricultura. Mai presus de toţi cei ce-şi trag laudele prin propria virtute, esenii merită să fie admiraţi pentru dreptatea lor, prea puţin cultivată de greci sau de barbari, câtă vreme ei o respectă nu de scurtă vreme, ci de foarte mulţi ani în urmă. Ca atare au acţionat în aşa fel ca nimic să nu-i împiedice să-şi folosească bunurile în comun, încât bogaţii nu se bucură mai mult de averea lor decât cei ce nu posedă nimic. Sunt vreo patru mii de oameni care fac acest lucru. Nu vor să audă de soţii şi nici să aibă slujitori, socotind că ˟s-ar dovedi nedrepţi faţă de unii şi că cele dintâi sunt certăreţe, aşa că ei trăiesc separat şi se ajută unii pe alţii. Pentru administrarea veniturilor din munca câmpului, îşi aleg oameni cinstiţi din rândul preoţilor, care le procură provizii şi le pregătesc hrana. Ei îşi duc viaţa în felul acesta şi traiul lor seamănă cu cel al dacilor care se numesc poleistai.”.

Aceste texte scrise pe la anii 90 ai erei noastre dovedesc fără putinţă de tăgadă că geţii şi galii din Galileea cunoscuţi şi ca eseni aveau aceeaşi religie, adevăr reţinut de toată antichitatea dar mai puţin de istoricii noştri care au luat drept cale de urmat minciunile lui Herodot. Istoricul iudeu precizează că Frăţia esenilor formată în timpuri de demult din geţi şi gali la care ˟s-au

alăturat şi alte seminţii, practica un cult identic cu al preoţilor geţi din Carpaţi numiţi poleistai şi nu aveau nimic comun cu iahvismul şi fanatismul zeloţilor mozaici. El mai face o precizare uluitoare pentru istoria noastră scriind că esenii nu erau primiţi în templul din Ierusalim dar aveau ritualuri religioase chiar mai purificatoare ca cel mozaic! Ori se ştie că numai străinilor le era interzis să intre în templul din Ierusalim iar cel care încălca interdicţia era ucis cu pietre! Trebuie precizat că Antichităţi iudaice, a fost scrisă la mai bine de 20 de ani după cucerirea Ierusalimului din anul 70, deci dacă aceştia ar fi fost ivriţi şi pe deasupra turbaţi şi zeloţi, nu aveau cum să scape de săbiile romane pentru că ei au pus la cale revolta din Iudeea. Deci ei erau de alt neam şi nu au participat la răzmeriţa zeloţilor, ci au fost victime ale fanatismului acestora la fel ca celelalte Neamuri din regiune.

Trebuie să tragem concluzia că J. Flavius ştia mai multe despre religia geţilor dacă a făcut această comparaţie plină de mister, la fel cum se ştia în tot imp ˇeriul roman. Clerul iudeu nu vedea cu ochi buni religia esenilor şi îi obliga la o taxă în natură către templu pentru a fi lăsaţi să-şi practice cultul şi asta chiar sub nasul administraţiei romane care îi persecuta de-i usca la pungă! Dar să observăm pentru început că interdicţia de a face mâncare în zilele de sărbătoare la români ˇs-a păstrat până în epoca modernă ca o amintire a tradiţiei obiceiului înainte de pretinsa creştinare a neamului nostru şi pe care nimeni nu o poate dovedi decât cu vorbe.

Să mai lămurim şi termenul de *esen* pe care unii susţin că vine din limba siriană asaya şi are sensul de medic. Eu cred că este un cuvânt compus din doi termeni religioşi ce au aparţinut limbajului strămoşilor noştri geţi; **e:** a judeca, a hotărî, lăcaş de cult, a se naşte, a conduce şi **Sien**: duhul luminii dătătoare de viaţă şi a regenerării naturii unde se duceau sufletele morţilor pentru a deveni parte a marii lumini. Esen este renaşterea vieţii prin Sien, învierea într-o nouă viaţă a energiilor făcută prin credinţa în Sien sau judecata lui Sien. În dialectul istroromân avem

cuvântul iesen care înseamnă toamnă cu referire clară la duhul strămoşesc al lunii Sien ce simboliza moartea naturii şi regenerarea ei prin puterea luminii dătătoare de viaţă. Ca şi geţii, ei aveau un Legiuitor – Mântuitor al lor respectat cu mare dăruire de către toţi membrii sectei. Când Zamolxe, pe la anii 540 î.e.n. ˇeste ofensat de Pitagora în insula Samos pentru faptul că getul i-a botezat pe cabiri sub semnul sfintei cruci a Mântuitorului, acesta îl consideră pe născocitul grec un porc ce stă numai cu râtul pe sus.

În tăbliţa 11 un preot get spune că în juneţea lui a fost la regele galilor pe care l-a botezat cu vin şi pâine strămoşească şi l-a numit cu epitetul de fiu al crucii strălucitoare! Aşa, ca să-şi dea mare importanţă cu 500 de ani înainte de plăsmuirile evangheliştilor. Chiar dacă despărţirea galilor de către geţi ˇs-a făcut cu şonţeli şi multă zarvă, unitatea spiritual-religioasă a rămas la mare cinste.

Dar în Galileea, galii au întâlnit resturile neamului cabirilor sau al filistenilor din vechiul Canaan şi au înnodat firele numeroase ale religiei comune. Iar geţii ţineau cu cabirii o strânsă legătură datorită sistemului religios în care credeau împreună prin Frăţia Celui Ales din Sarmisetuza. Când ˇs-au văzut potopiţi de turbarea mozaică şi de fanatismul fariseilor zeloţi, au dat şfară la fraţii lor întru credinţă din Carpaţi să vină să le dea sprijin împotriva celor care voiau să le fure sufletul. Preoţii geţi au hotărât să-l trimită pe marele preot Ili împreună cu o ceată de rumuni cerându-i să fie neîndurător cu cei care umblă să fure şi să distrugă dreapta credinţă.

Tăbliţa 53 povesteşte evenimentul, textul fiind însoţit de mai multe simboluri sacre. „Călătoria geţilor în cetatea oamenilor duşmănoşi cu vorbire sacadată. A fi lângă cineva gras nu înseamnă că eşti perechea marii lui burţi. Ili să iei şi să semeni în strat cu mare grijă aşa cum sfânta falangă (oastea de îngeri) scoate la lumină adevărata credinţă din întuneric iar miezul de nucă este scos din coajă. Eu trag nădejde că micile făpturi din ceruri vor arăta grija lor de

mamă. Să-ţi întăreşti casa (comunitate religioasă) ta cu gabenul împotriva celor care vor să o fure şi să o distrugă aruncând cu valuri de zoi în ea. Eu, Luminatul Mântuitor, cu gândul am spus geţilor: zeama aramaică este o înşelătorie pentru că au răsădit pe Apolo să vă fie însoţitor". Textul are o valoare covârşitoare asupra istoriei religiei iudeo-creştine şi trebuie analizat cu mare atenţie. Ili pleacă împreună cu ceata de geţi în Galileea fiind pregătiţi pentru o aprigă confruntare religioasă dar şi cu un profund caracter filosofic cu preoţimea iudaică din cetatea Sionului (dabo Sion). Ca să aibă sorţi de izbândă în această acţiune ei trebuiau să cunoască limba aramaică altfel fiecare vorbea la stele iar lupii deveneau paznici la stână. Textul mai arată că între galii stabiliţi în Galileea şi geţii nord-istreni au existat tot timpul legături spirituale strânse iar grija geţilor de a-şi apăra comunităţile religioase din podişul Anatoliei (provinciile romane Siria şi Galatia) şi nordul Palestinei i-au făcut să meargă în acele locuri pline de ostilitate religioasă pentru ei. Iar manuscrisele descoperite la Qumran dovedesc cele afirmate mai sus dar vin cu multe alte informaţii care arată implicarea geţilor în răspândirea creştinismului arimin în acele ţinuturi şi nu numai. Mai multe imnuri din aceste fragmente sunt scrise chiar de Marele Preot Ili unde găsim povestite nenorocirile prin care trecea datorită iudeilor infiltraţi în Frăţia Celui Ales care au trădat şi l-au băgat între ei pe rabinul Apolo trimis de rabinul eretic fariseu Filon din Alexandria, să pună mâna pe centrul religios şi să schimbe religia şi structura Frăţiei Celui Ales cu plăsmuirea lui satanistă.

Precizez că în manuscrisele descoperite la Qumran şi scrise de geţi, membrii sectei erau numiţi fiii luminii nefiind folosit cuvântul esen, dar el apare numai în scrierile ticluite de ivriţii din acest centru după ce l-au asasinat pe Ili în anul 30. Tăbliţa de plumb are în mijloc o imagine care cuprinde toate simbolurile religioase ale geţilor. În partea stângă sus este profilul lui Moş Arimin cu mielul lângă obraz iar pe frunte poartă o bentiţă de care

este prinsă piatra înţelepciunii ca dovadă a funcţiei de mare preot al neamului arimin şi că vine din neamul arimaspilor. Sub el, pe un soclu cu trei picioare de care este înfăşurat un şarpe, se află un cap de taur. În centrul imaginii se află Sântu purtând pe piept în partea stângă Sfântul Soare (Zabelo) iar în partea dreaptă Sfânta Lună (Zoin, Zoe, Sien). Pe cap poartă o coroană cu trei raze iar deasupra celei din mijloc este un cerc. Când mozaicii şi-au plăsmuit cultul lor satanist, l-au făcut pe tartorul lor cu trei coarne aşa cum arată descoperirile de la Kuntillet Ajrud, În partea dreaptă jos a plăcuţei este Sarmis ca judecător al celor trecute şi celor viitoare iar deasupra lui este Maica Precista ce poartă pe cap un fel de bonetă. O bonetă asemănătoare poartă şi astăzi horitoarele din localitatea Grid, judeţul Hunedoara precum şi miresele din Maramureş sau femeile măritate din unele localităţi bănăţene! În colţul dreapta sus este Poarta Veşniciei, ca trecere dintre viaţa muritorilor şi reînvierea în lumina veşnică a energiilor creatoare iar la 24 iunie (Sânziene) este locul pe unde curg marile energii ale creaţiei divine asupra vieţii pământene. Stâlpul din stânga a porţii este format dintr-o fiinţă mitică (un om cu partea de jos a trupului în formă de peşte, cum apar şi în mitologia emeş ca civilizatori ai neamului) aşezată pe un soclu iar cel din dreapta este un preot get stând tot pe un soclu. Pe ambele socluri se vede semnul crucii ca simbol al sacrului. Deasupra stâlpilor este un triunghi cu mai multe simboluri iar în partea de sus se vede Fiul Luminii ajuns în iudeo-creştinism Sfântul Duh! Poarta Veşniciei apare pe mai multe tăbliţe fiind o componentă fundamentală a religiei geţilor cum înţelegem din tăbliţa 41 „Sfântul toiag al geţilor care merge şi bate în sfintele porţi ferecate ale judecăţii cereşti!” Simbolistica a fost preluată în creştinism prin sintagma „porţile raiului” dar despre hoţie nu zumzăie niciun bărzăun.

Frăţia geţilor şi galilor din centrul de la Qumran este amintită indirect în Evanghelia lui Marcu unde la 14,70 se spune: „Şi el ˇs-a lepădat din nou. După puţină vreme, cei

ce stăteau acolo, au zis iarăşi lui Petru: Nu mai încape îndoială că eşti unul din oamenii aceia, căci eşti Galilean şi graiul tău seamănă cu al lor”. Dacă iudeii l-au „mirosit” pe Petru că vorbea o limbă străină ce semăna cu a lui Ili, a cetei lui şi a locuitorilor Galileei, atunci trebuie să tragem concluzia că apostolul ori era gal şi geţii vorbeau curent limba galilor ori era şi el get cu ceva treburi prin lumi străine şi făcea parte din grupul celor veniţi să se înfrunte cu preoţii iudei. O informaţie la fel de preţioasă în această direcţie, găsim şi în Faptele Apostolilorla 1,10: „Şi cum stăteau ei cu ochii pironiţi spre cer, pe când se suia El, iată că li ˇs-au arătat doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb, 1,11 şi au zis: «Bărbaţi Galileeni de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Iisus care ˇs-a înălţat la cer din mijlocul vostru va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer». 2,6 Când a auzit sunetul acela mulţimea ˇs-a adunat şi a rămas încremenită pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. 2,7 Toţi se mirau, se minunau şi ziceau unii către alţii: Toţi aceştia care vorbesc nu sunt Galileeni? 2,8 Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră, în care ne-am născut? 2,9 Parţi, Mezi, Elamiţi, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadocia, Pont, Asia, 2,10 Frigia, Pamfilia, Egipt, părţile dinspre Cirene, oaspeţi din Roma, iudei sau prozeliţi”. Dacă aceşti bărbaţi galileeni vorbeau şi iudeilor pe limba lor, înseamnă că ei nu erau iudei iar limba lor maternă era alta decât aramaica, greaca sau chiar ivrita pentru că în acele vremuri foarte puţini iudei cu multă carte mai ştiau limba strămoşească. Încă un argument la fel de puternic a originii neiudaice al ucenicilor lui Iisus, şi a demascării făcăturii iudeo-sataniste a ivriţilor, îl găsit în continuarea scrierii la 2,44 „Toţi cei ce credeau, erau împreună la un loc şi aveau toate de obşte. 2,45 Îşi vindeau ogoarele şi averile şi banii îi împărţeau între toţi, după nevoile fiecăruia… 4,32 Mulţimea celor ce crezuseră era o inimă şi un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obşte. 4,34 Căci nu era niciunul dintre ei, care să ducă lipsă; cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau

preţul lucrurilor vândute, 4,35 şi-l puneau la picioarele apostolilor, apoi se împărţea fiecăruia după cum avea nevoie". Acest mod de trai în comun era specific numai esenilor iar Josephus Flavius în scrierea amintită ne spune că şi preoţii geţi polistai trăiau la fel, dar nu se găsea deloc în societatea iudeilor. În manuscrisele descoperite la Qumran, dar scrise de ivriţi după anul 30 al erei noastre când au ajuns stăpâni aici, ei ne prezintă un alt model de organizare a comunităţii care este foarte diferit de cel al geţilor din Frăţia celui Ales, gruparea lor numindu-se Frăţia Noului Legământ, tot aşa cu îşi ziceau şi primii iudeo-creştini!

Şi Evanghelia după Matei la 15,13 ne dă un amănunt la fel de curios: „Drept răspuns El le-a dat: Orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină" cu referire directă la faptul că în mintea unor ivriţi fanatici din regiune se lucra de zor la o religie universală pe structura religiei geţilor, iar centrul de la Qumran era locul unde se punea la cale făcătura prin venirea rabinului Apolo. Trebuie subliniat faptul că textul de mai sus din Evanghelia lui Matei seamănă izbitor cu finalul scrierii de pe tăbliţa unde Ili este trimis în Palestina să vadă cum poate opri mişelia pusă la cale de iudei. Tocmai de aceea geţii şi-au pus traista în băţ şi au purces la drum lung mergând chiar în bârlogul lupului să-i închidă gura care vărsa valuri de zoi aramaice.

Un alt element important este faptul că Ili şi ceata lui de geţi au venit în Galileea să înfrunte preoţii iudei în limba aramaică, dovedind că ei cunoşteau această limbă în care sunt scrise majoritatea manuscriselor descoperite la Qumran. Cum în acele timpuri o limbă străină se învăţa în sânul vorbitorilor ei, înseamnă că geţii ˟s-au instruit în aramaică în ţinuturile din Galatia şi Galileea arătând încă odată legăturile spirituale între geţii din nordul Istrului şi galii/galaţii aciuaţi pe la anii 275 pe teritorii ce aparţin în prezent Turciei, Siriei, Libanului şi Israelului. Iar scrierile esenilor publicate la noi prin tălmăcirea iscusitului lingvist E. Bordeaux Szekely, arată că Ili cunoştea foarte bine Tora

pe care o combătea cu argumente subtile şi pline de înţelepciune, ceea ce îi făcea pe mozaici să adune mult venin în guşă şi gânduri de veşnică răzbunare.

În acele vremuri limba aramaică era o limbă foarte răspândită în regiunile arătate mai sus fiind folosită atât în comerţ cât şi în cultură ca o limbă a oamenilor instruiţi. Nu avem informaţii despre confruntarea de idei care a avut loc între ceata geţilor şi preoţii iudei dar ştim sigur că a existat o confruntare cu iudeii intraţi în Frăţia Celui Ales şi pe care după asasinarea lui Ili, ivriţii o vor confisca şi folosi în interesul lor fanatic şi sălbatic pentru răzmeriţa împotriva rabinilor şi romanilor şi crearea statului mesianic mozaic. Scrierile de la Qumran dovedesc acest conflict al lui Ili cu iudeii din Frăţie conduşi de Apolo, trimis de la Alexandria de către mentorul Filon care a pus la cale toată ticăloşia şi a finanţat-o la greu.

O altă confruntare de data aceasta fizică a avut-o Ili cu o mulţime smintită care l-a rănit, bătut şi batjocorit cerându-i moartea prin răstignire. Tăbliţa 54 ne povesteşte grozăvia ivriţilor împotriva celui care a îndrăznit să-i înfrunte în dogma lor religioasă: „Noe, să coasem desagii aceştia doi la gură, să fim atenţi cu actele pentru corabia nobilei mame din neamul lui Bizino. Am mers la conducere şi am plătit birul să ne dea voie să-l ducem în patria lui. Ne-a dat o ladă mică şi ne-a lăsat să-l înfăşurăm în pânza lui albă, şi să-l ducem la ieşire în afara cetăţii. Uite! această pleavă de cânepă l-a umilit (rănit) pe Ili şi toţi au venit să-l judece şi să-l ducă la pieire (să-l răstignească). Mulţimea sinaită (ivriţii) a venit plină de ură care l-a certat şi l-a bătut, batjocorindu-l şi cerând să le dea capul lui. Priveşte sfinte Zabelio, pânza făcută sul am dat-o lui Noe şi ne-am dus în cetatea de jos (sud) a Siriei unde a venit o grămadă şi ne-a însoţit în frunte cu credinciosul Bofio. Ieri a fost pus jos pe o scenă iar lumea se minuna că este ca un bosoi (copil mic şi dolofan). Ciocârlia neîntrecută trăgea la ea neamurile cum spune Noe. Multe şi repetate plecăciuni din Sarmisetuzo. Cu sfintele oase cu carnea uscată (moaşte) am alergat şi le-am dus Mântuitorului unde au

fost unse (miruite). Conducătorul neamului străbun a mers cu ele la mama lui Ili care era distrusă. Cercetează dacă jumătate din strălucitoarele făpturi cereşti nu au plecat de la daci". Cetatea provinciei Siria menţionată indirect de tăbliţă „dabo Sieri gios" adică capitala din sud a Siriei, este oraşul Antiohia zidit în partea a doua a secolului lll î.e.n. ˇde regele seleucid Antioh cel Mare (242-187 î.e.n.) în sudul provinciei pe litoralul de est a Mării Mediterane.

Pe tăbliţa 58 avem informaţii că religia crucii a geţilor avea trecere nu numai la galii din Siria cum spune textul de mai sus dar şi la sarmaţii şi sciţii din est: „Cu zoile de la spălatul vaselor rituale să se purceadă la drum şi să se dea vecinilor sciţi. În patria lor să se facă seara o slujbă religioasă. Neamurile sciţilor şi sarmaţilor să plece însoţite repede de dicoe, credinciosul în sfânta cruce".

Informaţiile dovedesc răspândirea extraordinară care o avea religia geţilor la acea vreme şi respectul acestor popoare în valorile spirituale pe care nişte lifte criminale le-au învârtit că ar fi ieşit din preaplinul lor întunecat de sfânta înţelepciune a fărădelegii. În Evanghelia după Matei la 26,65 avem date care să ne ajute la înţelegerea atitudinii lui Ili, ce a supărat atât de rău pe dogmaticii iudei: „Atunci marele preot şi-a rupt hainele şi a zis: A hulit! Ce nevoie mai avem de martori? Iată că acum aţi auzit hula Lui. 26,66 Ce credeţi? Ei au răspuns: Este vinovat, să fie pedepsit cu moartea. 26,67 Atunci L-au scuipat în faţă, L-au bătut cu pumnii şi L-au pălmuit. Cei unsprezece ucenici ˇs-au dus în Galileea în muntele unde le poruncise Iisus să meargă. Când L-au văzut ei, I ˇs-au închinat, dar unii ˇs-au îndoit".

În timpul răstignirii, Ili ar fi strigat: „Eli, Eli lama sabactani" tradus greşit prin Dumnezeul meu de ce mă părăseşti! În emegi cuvântul *ili* însemnă strălucitor, judecător, legiuitor, salvator, mântuitor; cuvântul*lama* are sensul de înger păzitor, care este identic şi la geţi; cuvântul *sabaş* în română arată modul în care se prezintă fizic cineva, purtare; *tani* are sensul de ceaţă, pâclă, care se răceşte. Tălmăcirea corectă este: Mântuitorule, îngerul

meu salvator de ce laşi ca trupul meu să fie cuprins de moarte (să se răcească) ? După răstignire, trupul i-a fost aruncat ca oricărui străin, într-o râpă plină cu natră aşa cum găsim scris pe tăbliţa 57 „Cel care a ţinut Calea Dreaptă ˇs-a dus să locuiască în cetatea vieţii (luminii). Neamul murdar din cetatea Sionului i-a luat inima. Acest neam l-a alergat, l-a bătut şi l-a chinuit (pus pe două lemne îmbinate) aruncându-l într-o surpătură de mal cu nitră". Descrierea este aievea în Evanghelia după Matei cum am arătat mai sus. Noe şi ceilalţi geţi au intervenit pe lângă autorităţile romane să poată lua trupul lui Ili şi să-l ducă acasă în Geţia la familia Bizino. Au plecat către Galileea la galii cei roşcaţi iar de aici în sudul Siriei unde au fost întâmpinaţi de o mulţime de credincioşi în frunte cu preotul Bofio care au venit să vadă minunea şi să se închine. Tăbliţa 57 vine cu informaţii suplimentare şi spune că ţinutul Siriei şi galii cei roşcaţi sunt sub ocrotirea sfintei cruci pentru că la ei românii au alergat şi şi-au găsit scăparea când au fost prigoniţi de fanaticii farisei zeloţi. „Sfânta cruce se va întinde peste Siria. Sfânta cruce va străluci peste galii roşcovani. La ei românii au alergat şi ˇs-au refugiat, aşa i-au însoţit îndureraţi într-un loc neted (luminiş de pădure) unde au pus puiul de căprioară pe o ladă mare cu speteze. Ştergându-şi sudoarea, priveau la minunea înfăşurată în sulul de pânză ce a suferit şi ˇs-a chinuit puternic".

Au ajuns la Efes unde au luat o corabie pentru a călători în Grecia şi au depus minunea vie la vechiul lăcaş de cult al pelasgilor care se afla la 13 km de Delfi iscând un conflict cu grecii şi tracii aşa cum spune tăbliţa 55. „Astfel Duro conducătorul armatei, uliul cetăţii geţilor, a luat însoţitori şi au plecat să adulmece (cerceteze) păţania rea. După denia făcută într-o pădurice mică, Duro a luat cu mare atenţie direcţia către neamul tracilor. Neamul (jegoşii) lui Elie, ca nişte vite ˇs-au înfoiat precum pleava de cânepă dorind să-l ia pe III (Mântuitor) dar Zanio, credinciosul în sfânta cruce l-a luat să-l ducă în ţinutul lui Zamolxe. Cei adunaţi au început să arunce cu vorbe urâte

peste minunea vie care dormea. Înfuriat, eu m-am dus şi le-am strigat o chiuitură: haideţi că în Mezia învăţătura rea a fost totdeauna o fudulie. Cât despre frumuseţea care stătea în mijlocul argelei, marii nobili au mers plini de sfială şi ˇs-au închinat. Astfel liniştea celui pus jos era spartă de strigătele de ura ale cetelor de nobili din gospodăriile cu suliţe. Uite pe aceşti oameni proşti care au vrut să fie gălăgie aici! După ce a fost dusă de la Efes, grecoii negri din Delfi, strânşi în cete de nomazi l-au luat pe Ili şi l-au batjocorit. Priveşte la fiinţa care aduce salvarea şi a fost insultată de o facţie de jegoşi. În toiul certei, această adunătură de răpănoşi ne-au lovit şi ne-au schilodit. Antonio a luat giulgiul şi fiinţa care aduce salvarea (strălucitoarea făptură) şi a ţâşnit cu ele la români unde astfel ˇs-a oprit. Noe a trimis solie pe Gezo să cerceteze dacă Mielul este cu ei. Multe plecăciuni să fie duse ca să aprindă ochii şi faţa lor. Bezino. Conducătorul armatei, Duro arată minunea adunării neamului. Cercetează chipurile care au născut Alesul Neam. Mama”. Grecii plini de ţâfnă şi de dispreţ faţă de neamul get, considerându-i nişte barbari, i-au alungat cu sabia din apropierea oracolului de la Delfi tocmai pentru a-şi păstra autoritatea în lumea romană în arta prezicerilor dar şi pentru că hiperboreenii veneau cu o religie ce nu era înţeleasă şi acceptată de ei. Peste rumuni ˇs-a abătut o mare nenorocire care a cuprins neamul de la conducători până la simplii locuitori ai Sarmisetuzei.

Tăbliţa 56 descrie această nenorocire fără margini a strămunilor noştri: „Daţi târcoale şi alergaţi cu irmos pentru Ocrotitorul care ne ţine. Sfânta şi strălucitoarea poruncă. Mulţimea a însoţit toiagul (a călătorit) să vadă minunea ce ne-a dat-o nouă Zabelio. Am dat ghilul lui (Zabelio) şi este pus pe o argea. Grupuri de armată au sosit în cântece religioase să se roage la el. Locuitorii vestitelor sate au venit aplecaţi (trişti) să se închine lui. Cetatea a dat tuturor celor adunaţi stofă neagră de mătase pentru că îngerul zace (este mort). Boero Biseto ll şi-a pus încălţările şi a mers împreună cu locuitorii Sarmisetuzei şi

armata să se căiască. Veşnic sfânta şi nemuritoarea ciocârlie a lui Dapisiu a fost lăsată să se înalţe în cele mai înalte zări (la ceruri). Pentru marele sfânt al geţilor, preotul judecător Orolieo a strâns adunarea şi apoi au cântat sfinte cântece religioase. Zoraseo, preotul judecător al geţilor l-a dus pe Ili fără viaţă în cetatea plină de durere. Priviţi geţilor cum ˇs-a dus, a suferit rău, ˇs-a curăţat şi ˇs-a înălţat la ceruri pentru dreapta şi sfânta judecată. Să-l jelim pe sfântul get iar în cetate, oalele pentru băutură să fie cu zoi. Pentru sfântul get, Gormio a cântat doine după rânduială. Noe care l-a adus pe sfântul get a fost lovit de un zbucium nebun. Bunul Dumnezeu ˇs-a îndurat şi l-a luat pe sfântul get în cetatea credinţei. Boriso a plecat spre cetatea Pananeo pentru a spune despre sfântul get. Goe, du-te la arătoasa cetate a sarmaţilor să ştie despre sfântul get. Să se ducă la carpi, la credinciosul Sarta pentru a se afla despre sfântul get. Pari să se ducă la cetatea Ermi pentru a vesti pe sfântul Mântuitor al geţilor. Eu i-am adus aminte acestui om încăpăţinat Goe, să spună despre sfântul Mântuitor al geţilor. Goe a plecat repede către cetatea Gomieo să vestească despre sfântul Mântuitor al geţilor. Paloe a alergat la cetatea Segetio să vestească despre sfântul geţilor, Mântuitorul în credinţa crucii. Să se cerceteze făpturile (oastea de îngeri) strălucitoare din ceruri dacă mai au grijă de neamul geţilor. Uite, a venit chin rău peste daci!”

Jalea a fost fără margini peste strămoşii noştri, ˇs-a prăbuşit o lume în care geţii îşi aveau sălaşul lor veşnic. Au pornit olăcari la toţi vecinii să anunţe marea nenorocire a neamului rumunilor şi să-i cheme la trecerea lui Ili către cetatea luminii. Făpturile strălucitoare de pe cer care ocroteau neamul geţilor ˇs-au întristat şi ele participând la jalea muritorilor. Disperarea nu mai are margini!

Informaţiile despre obiceiul incinerării la geţi sunt completate şi de date din tăbliţa 16. Lumea se aduna într-un spaţiu mare, îmbrăcată în haine de sărbătoare cu cusături alese cu aţă roşie. Se aduceau pirostriile sfinte (T 57) care de fapt era o tavă mare cu picioare sau un

cărucior din metal cum ˇs-a descoperit în multe locuri (năsălia din prezent), pe care se aşeza mortul înfăşurat în pânză roşie de în sau cânepă. Culoarea roşie era simbolul sacrificiului şi al purificării. Rudele apropiate adunau vreascuri şi alte lemne pe care le puneau sub pirostrii iar cineva din familie sau cea mai apropiată persoană dădea foc crengilor pentru a arde trupul mortului. În acest timp preoţii rosteau îngânat rugăciuni pentru iertare şi primirea la Sien a sufletului celui decedat astfel ca şi el să intre în împărăţia nemuririi iar harpele şi tobele îi acompaniau. „Zabelio l-a sacrificat pe Ili Mielul său. Cât despre cetatea geţilor Sarmisetuzo, vai! inima cetăţii a fost uitată de mângâiere. Da, Antonieo a alergat cu giulgiu la argea să fie pus minunii strălucitoare. Neamul românilor ˇs-a însoţit deseori în sotişă. Bastarnii ˇs-au retras în cântece doinite. Cel care a ţinut Calea/Legea Dreaptă ˇs-a dus să locuiască în cetatea luminii. Neamul murdar din cetatea Sionului i-a luat inima. Acest neam l-a alergat, l-a bătut şi l-a chinuit (pus pe două lemne îmbinate) aruncându-l într-o râpă de mal cu nitră. Românii din Sarmisetuzo, cetatea geţilor, ˇs-au strâns să venereze somnul copacului tăiat înainte vreme. Boero Biseto a mângâiat plin de sfială, de nenumărate ori pe învăţătorul iubirii astfel ca cei adunaţi să se liniştească. O ceată de locuitori au scos armăsarii negri pentru a fi pregătiţi de drum (înhămaţi la sanie şi mânaţi). Cât despre neam, toţi au ieşit cu veşminte cusute cu saia roşie şi ˇs-au tologit/rostogolit pe jos ca pleava de cânepă pe râu. Oastea românilor, plină de sfială a mers unde este minunea şi a jelit lumina sfintei cruci care strălucea. Adesea boero Biseto a cinstit sfânta cruce jelind alături de armată. Sfânta cruce va însoţi năluca ce a murit. Sfânta cruce se va întinde peste Siria. Sfânta cruce va străluci peste galii roşcovani. La ei românii au alergat şi ˇs-au refugiat, aşa i-au însoţit îndureraţi într-un loc neted unde au pus puiul de căprioară pe o ladă mare cu speteze. Ştergându-şi transpiraţia, priveau la minunea înfăşurată în sulul de pânză ce a suferit (s-a chinuit) puternic. Nobilii au luat ordine în faţa saniei lângă lădiţă iar conducătorul

boero Biseto era atât de bolnav de picioare încât pentru a-l cruţa a fost dus într-o roabă mare. Neamul oierilor a fost lăsat să aibă această minune. Să se cerceteze mişcarea lină a fiinţelor din ceruri dacă sfânta mamă va fi judecată pentru marea suferinţă. Am teamă că chipul minunii adormite va alerga să se însoţească în credinţă. Să luăm aminte că micul get va merge să locuiască la unicul Zabelio din cetatea geţilor români şi bastarnilor”.

În acele vremuri rumunii erau în relaţii foarte bune cu bastarnii şi au participat la arderea lui Ili aşa cum rezultă de pe tăbliţă. Poate aici este originea tranformării geţilor în goţi cum apar în scrierile din secolul V. Bastarnii care locuiau împreună cu geţii din secolul lV î.e.n., mai erau numiţi şi „goţii din sud”. După această operaţie, cenuşa era desprinsă de pe tablă şi pusă într-o pânză roşie care era păstrată în metocul cetăţii ca relicvă sfintă, tava se spăla cu grijă iar apa rezultată era folosită drept leac cum ne spune tăbliţa 58. „Zonie, să mergi pe dată până ce oasele se vor zări prin giubelă, să bei şi să te odihneşti numai atunci când te vei înmuia (obosi). Îngerul lui Ilo a mers să stea la creatorul Zoe într-o zi mare şi curată. Să sileşti neamul rău a lui Goe, să se îndese în mare grămadă, alături de noi la necuprinsa jale care ne-a lovit. Să luaţi pânză, să o tigiţi şi să o aşezaţi pe pirostriile sfinte în cântecele harpelor şi tobelor înainte ca ęu să înteţesc focul. Pentru a alina durerea, rudele să adune o grămadă de fân şi să o clădească în mijloc. După ce el va ieşi (pleca la cele veşnice) în zori se va aduna cenuşa (bună pentru descântece şi leacuri) şi se va bea în cinstea lui. Gemetele şi puternicele zbuciume îl vor mântui (ridica la ceruri) cu mistuitoare sete la străbuna şi înălţătoarea judecată. După slujba religioasă se va strânge într-o sarghie roşie puţina murdărie (cenuşă rămasă) din neuitata şi bogata viaţă care ne-a fost luată. Borâtul de Goie a tăgăduit în adunarea sătenilor că a înlocuit sarghia roşie pe care a dat-o prima dată. Dar Cotize este viu. De sărbătoarea Pălie, aleşii nobili împreună cu rudele lor, au stat palizi şi au bocit cu sete până li ˇs-au dogit glasurile. Cu zoile (apa murdară)

de la spălatul vaselor rituale să se purceadă la drum şi să se dea vecinilor sciţi. În patria lor să se facă seara o slujbă religioasă. Neamurile sciţilor şi sarmaţilor să plece însoţite repede de dicoe, credinciosul în sfânta cruce. După dorinţă, în grabă ˇs-a pregătit argeaua iar neamul gătit de sărbătoare a plâns ori ˇs-a ţinut tare ca osul. Sfânta cenuşă a lui Ili a fost pusă în senic şi dusă cu alai în cetate de către Dapisieo. Goi a fost luat de preotul judecător şi conducătorul Dapisieo şi dus în cetatea principală a geţilor. Neamul sarmaţilor a adus jertfă împingând de la spate caii lor suri, jos într-o râpă. Cu mici şi multe plecăciuni se clădesc noi prietenii. Astfel este scrisă de două ori de macedoneanul Aristoresi".

Tradiţia noastră populară păstrează în memorie acest eveniment prin sărbătoarea Pălii care nu mai este menţionată în calendarul ortodox dar cunoscută de toată suflarea românească; i trecut [cu cruce neagră până prin anii 1970, după care pe capii popimii române i-a pălit rău la scăfârlie damblaua ecumenismului sfântului prepuţ şi cu această zăluzenie drăcească au început să ne meşterească datinile strămoşești. Chiar şi în asemenea vremuri pline de durere se găseau nemulţumiţi care aveau ceva pestriţ în maţe iar judecarea nevrednicului nu se lăsa aşteptată. Preoţii geţi ne-au lăsat tăbliţa 59 ca o adevărată elegie a credinţei lor şi a adevărului istoric ce va ajunge numai peste 160 de ani, spaima grecilor şi romanilor. „Apa care curge cu repeziciune din vârf de munte nu poate fi tăgăduită. Neamul nostru a fost ales primul să iasă din gunoaie şi să aducă laude prin Miel, să se închine şi să ţină **Calea cea Dreaptă**. Această cinste nu ˇs-a oprit aici şi a călătorit cu toiagul la urmaşii minunatei mame a geţilor şi tracilor. Cucernicul preot Astagio, într-o pădurice a făcut o denie (slujbă) care revărsa raze de lumină şi a fost însoţită de cântece. Sfântul Iosius a mers şi ˇs-a suit smerit la ceruri să ne scape de necazuri şi să ne aducă pacea. Credinţa geţilor şi tracilor este ca un fir strălucitor făcut cu mare sfială şi care revarsă raze şi încinge pe mijloc cămaşa (sufletul) neamului. Spun că dreapta credinţă este

tot anul, eu atenţionez să fie ţinută cu mare dăruire pentru că este o povară mică. Medalioane: Sfeşnicul (lumina sfintei cruci) purtat de Mesia (rugăciunea geţilor) peste toată ţara". Tăbliţele de plumb au amintit despre Ili numindu-l şi Mielcă a ţinut Calea (cea) Dreaptă, ori ele menţionează chiar textul canonic al religiei geţilor aşa cum l-a primit Eno de la Sântu, *Calea/Legea Dreptăţii şi Adevărului*!

Regele persan Artaxerxe l (465-432 î.e.n.) apare în documentele vremii şi cu numele de Astiages l, nume amintit şi pe tăbliţe şi asta pentru a şti şi pricepuţii noştri pe unde să-şi caute obârşiile. Aceasta este istoria, nu o putem ascunde la nesfârşit oricâţi nemernici ˇs-ar osteni să-i pună pentru totdeauna pumnul în gură! O mică ceată de rumuni de azi ˇs-au trezit şi au pus pumnul în pieptul urgiilor şi făcăturilor iudeo-sataniste, dar curând numărul celor ieşiţi din întuneric va fi din ce mai mare şi vor îndrăzni să pună ghioaga în botul liftelor trădătoare de Neam şi Ţară!

Să privim evenimentele şi după scrierile din Noul Testament ca să vedem ce minciuni au ticluit prin vedenii şi tâmpenii pentru a ne fura adevărata identitate spirituala şi să începem cu Ioan.

Evanghelia după Ioan este cea mai veche scriere din această categorie pentru că are multe informaţii care se găsesc numai în ea şi în scrierile geţilor şi esenilor dar dispărute în celelalte evanghelii, ˇs-au lipsesc din scrierea lui Ioan şi apar în celelalte de mai târziu. Josephus în cartea amintită ne spune că pe la anii 52 un prooroc prea vesel la minte ce-şi revendica numele de Şilo/Mântuitor a reuşit să păcălească mult norod cu predicile lui pe muntele măslinilor. Acest eveniment nu este povestit în scrierea lui Ioan dar apare în celelalte evanghelii. La fel prevestirea dărâmării Ierusalimului din anul 70 nu apare în textele lui Ioan ceea ce duce la concluzia că scrierea ˇs-a realizat pe la anii 40-50. Chiar începutul scrierii: „1,1 La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu. 1,2 El era la început cu Dumnezeu; 1,3 Toate

lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El; 1,4 în El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor; 1,5 Lumina luminează în întuneric şi întunericul n-a biruit-o. 1,8 Nu era el Lumina ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină. 1,9 Lumina aceasta era adevărata Lumină care luminează pe orice om venit în lume. 1,14 Şi Cuvântul ˇS-a făcut trup şi a locuit printre noi plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tată", sunt străine de religia iudeilor dar se găsesc cu fidelitate în religia esenilor, a geţilor, în scrierile trismegiste şi oracolele caldeene. „În afară de Soarele Creator, ei respectă în cea mai mare măsură numele Legiuitorului şi cel ce îl defăimează este condamnat la moarte", ne spune J. Flavius despre misterioşii eseni. Situaţia este identică şi în religia geţilor: „capul adunării neamului împreună cu nobilii ˇs-au închinat în faţa Mântuitorului şi Creatorului (Dumnezeu) din veneraţie… Am făcut cu folos rugăciuni cu sfânta cruce a Mântuitorului pentru cei chinuiţi de duhuri care zăceau... Jignirea devine scandal când se fac glume pe seama strălucitorului pui de căprioară. Când sfânta cruce a apărut în vârf de munte, Zoin ne-a dat minunata cunună a miresei.".

Ca fundament religios, naşterea vieţii din lumină este specifică numai religiei geţilor şi esenilor fiind[ɔ˜ în antichitate numai acest neam era „scoborâtor din zei" şi apare mai târziu cu modificări substanţiale în iudeo-creştinism dar este străină cultului mozaic, dovedind că apostolul Ioan a cunoscut concepţiile religioase ale esenilor şi ale neamului nostru strămoşesc. În 1,32 a Evangheliei, Ioan a făcut mărturisirea: „Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel şi oprindu-Se peste El". În tăbliţa 1 şi 3 unde este prezentată legenda Mântuitorului aşa cum au văzut-o strămoşii noştri pe la 1500 î.e. ˇn sau cum a imortalizat-o Zamolxe în insula Samos pe la 540 î.e.n. ˇîn colţul dreapta sus este un porumbel sau şoim divin cu aripile desfăcute care zboară spre înălţimi iar pe tăbliţa 6, pe acoperişul triunghiular al

Porţii Veşniciei apare pasărea cu aripile desfăcute. Cum această imagine nu se găseşte în religia ivriţilor, înseamnă că născocitorul Ioan a cunoscut direct o parte din scrierile religioase ale geţilor dar şi imaginile ce le însoţeau. Tot în acest text apare legenda mântuirii sufletului şi a renaşterii precum şi a apei vii: 4,10 „Drept răspuns Iisus I-a zis: Dacă a-i fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel ce-ţi zice: Dă-mi să beau!, tu singură ai fi cerut să bei şi El ţi-ar fi dat apă vie". şi 5,24 „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţă veşnică şi nu vine la judecată ci a trecut din moarte în viaţă" iar în Apocalipsă ideile sunt şi mai clar conturate: 4,17 „Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor" şi 22,1 „Şi mi-a arătat un râu cu apa vieţii, limpede ca cristalul, care ieşea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului". Aceste informaţii luate din Cartea esenă a revelaţiilor, arată că Ioan nu invocă Judecata de Apoi, dogmă dezvoltată ulterior în iuceo-creştinism, ci judecarea sufletului după moartea fiecărui individ specifică numai religiei geţilor din Carpaţi. În mozaism, Şilo nu este niciodată numit Miel sau Păstorul neamului omenesc!

Pe tăbliţele geţilor această credinţă este arătată de fiecare dată când se consemnează o moarte: „La răsăritul soarelui se va ridica precum roua, se va duce să fie judecat şi să stea în cealaltă viaţă"… „veşnic sfânta şi nemuritoarea ciocârlie a lui Dapisiu a fost lăsată să se înalţe în cele mai înalte zări (la ceruri) "… „dar Zanio, credinciosul în sfânta cruce l-a luat să-l ducă în ţinutul lui Zamolxe"… „priviţi geţilor cum ˟s-a dus, a suferit rău, ˟s-a înălţat la ceruri pentru dreapta şi sfânta judecată"… „Zabelio l-a sacrificat pe Ili iedul (mielul) său"… „gemetele şi puternicele zbuciume îl vor mântui cu sete mistuitoare la divina şi înălţătoarea judecată"… „sfântul Iosius a mers şi ˟s-a suit smerit la ceruri să ne scape de necazuri şi să ne aducă pacea". Legendele consemnate de Ioan, lipsesc din

celelalte evanghelii şi din religia mozaică dovedind că au o altă origine chiar dacă ticluiterii de scrieri sfinte ˇs-au străduit să le plesnească fără nicio logică pentru că la acea vreme foarte puţini erau cei care ştiau să citească dar şi mai puţini ştiau înţelesul sau originea informaţiei, fiind[ɔ~ toate au fost puse sub sabie după anul 381! Chiar practicarea în cultul iudeo-creştin a împărtăşaniei şi botezului nu se găsesc la iudei dar erau la geţi în formă identică însă cu câteva sute de ani înainte de scrierile ivriţilor. Să le amintesc plăsmuitorilor de revelaţii şi incantaţii sataniste, ce zic tăbliţele strămoşilor meu: „am cercetat cu măsură şi am botezat cu vin mulţimea înfrăţită ce mustea de evlavie” aşa cum spune Zamolxe că a făcut cu cabirii pe la 540 î.e.n. ˇiar pe la 350 î.e.n. ˇun preot get ne zice de ce a trebăluit el cu mare folos prin Mesia: „în tinereţe am fost eu umilul la regele galilor, m-am rugat smerit şi sfios pentru el, l-am botezat cu vin şi pâine strămoşească” ritual pe care iudeo-creştinii l-au preluat fără ezitare în scrierile lor mincinoase însă îi acuzau pe mitraici – adică practicanţii religiei geţilor din impˇeriul roman – că le-au şterpelit sfintele sacramente când ei mângâiau cu privirea sfântul prepuţ. Prea multă batjocură jegurilor!

Esenii din Palestina uniţi în jurul Frăţiei Celui Ales din Carpaţi şi a religiei crucii, respectau cu mare grijă obiceiul unei cine comune care avea toate caracteristicile euharistice ale Cinei celei de Taină. În Regula Ordinului, manuscris descoperit în peşterile de la Qumran se scrie: „Când se pregăteşte masa pentru cină şi vinul de băut, preotul trebuie mai întâi să-şi întindă mâinile şi să binecuvânteze pâinea. Dacă se bea vin, preotul trebuie mai întâi să întindă mâna şi să binecuvânteze prima bucată de pâine şi vinul”. Asta spune şi J. Flavius despre esenii pe care i-a cunoscut personal ceva timp. Câte dovezi să mai căutăm ca să ne recunoaştem adevărata istorie şi cultură identitară iar pe furi să-i tragem la aspru judeţ?

În Evanghelia după Matei se spune: 26,26 „Pe când mâncau ei, Iisus a luat o pâine şi după ce a binecuvântat-o,

a frânt-o şi a dat-o ucenicilor zicând: Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul meu. 26,27 Apoi a luat un pahar şi după ce a mulţumit lui Dumnezeu li l-a dat zicând: Beţi toţi din el; 26,28 căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou care se varsă pentru mulţi spre iertarea păcatelor". Tot în această evanghelie la 11,14 se spune: „Şi dacă vreţi să înţelegeţi, El este Ilie care trebuia să vină" afirmaţie care dovedeşte fără ocoliş că se cunoştea exact evenimentul istoric, dar din şmecherie drăcească ˇs-a minţit cu nemiluita. Vedem cu uimire că plăsmuitorii au scris Ilie, numele Marelui Preot get şi nu Iisus cum ar fi trebuit să fie corect după făcătura lor, dar cum erau năuci şi întunecaţi la minte, nu au mai luat în seamă un amănunt ce a devenit peste timp atât de supărător şi acuzator!

Ca să le nimicesc pe vecie făcătura criminală a ivriţilor împotriva istoriei şi religiei geţilor, le dau în bot cu manuscrisele descoperite la Qumran pe care încă nu au avut timp să le falsifice ci numai să le schimbe sensul prin unele traduceri făcute prin interpretări după Vechiul şi Noul Legământ. În manuscrisul intitulat Documentul sadochit, la capitolul Despre pedeapsa viitoare a celor nesupuşi, ne spun mişeii Frăţiei Noului Legământ care au ocupat prin sabie centrul de la Qumran în anul 27, alungându-i pe eseni: „În vremea perfidiei lui Israel, când templul a fost pângărit, Casa lui Pelag (p-l-g în ivrită înseamnă şi cei împărţiţi) au ieşit într-adevăr din Oraşul sfânt punându-şi încrederea în Dumnezeu şi ˇs-au întors la El, iar din pricina acelor certuri ˇs-a iscat vrajbă în aceştia care ar trebui să fie judecaţi de sfatul adunării fiecare cu purtarea avută". Că rău a minţit şi plăsmuit acest neam blestemat iubitor numai de Satana, o dovedeşte chiar acest text. În limba română veche pelag înseamnă ţinut imens, mare, uriaş iar vechii grecii spuneau că faimosul Pelasg a fost ziditorul neamului omenesc născându-se „pe munţii cei cu culmile înalte", ţinutul fiind numit şi „Ţara cea neagră", adică un tărâm roditor cu pământ negru cum este Câmpia Munteniei. Iar mai la nord sunt munţii cei înalţi unde ˇs-a născut după legendă – din Tatăl Ceresc şi Mama

Pământească – Fiul Omului ca Mântuitorul şi Salvatorul neamului omenesc. Tot de aici au plecat şi populat Peloponezul şi ţărmurii Asiei Mici, neamul pelasgilor pe care aheii i-au găsit băştinaşi când au invadat ţinuturile ce le-au devenit mai târziu patrie de mare fală. Localizarea lui Pelag fiind făcută istoric şi mitologic pe plaiurile mioritice, nu-mi rămâne decât să pun mâna pe băţ şi să-i bat la tălpi pe ticăloşii şi odioşii ivriţi până vor spune tot laptele pe care l-au supt de la ţâţa Satanei de ˇs-au făcut atât de urâcioşi asupra neamului omenesc.

Dacă ei au scris în Facerea numai Peleg, asta fiind o dovadă în plus că le era frică să nu se afle mişelia. În Macedonia, una din numeroasele patrii ale neamului arimin, există şi astăzi regiunea Pelagonia (Pelag + on: clan, neam + ia: stâncă, ţinut pietros) ca o amintire a vremurilor uitate de istorie, adică o ţară sau unţinut a lui Pelag, întemeietorul de neam şi ţară, tot aşa cum făceau şi prin secolele Xlll descălecătorii români care întemeiau ţări. În Facerea la 10,25 zice că Eber a avut doi fii pe Peleg (p-l-g: a împărţi) şi Ioctan. Primul ˇs-a numit aşa pentru că atunci ˇs-a împărţit pământul. În Apocriful Facerii, Noe într-adevăr împarte pământul de la nord de Ararat astfel: lui Gomer îi dă ţinuturile cuprinse la est de fluviul Tina/Don iar cele de la vestul apei le primeşte Magog, adică geţiii care au fost cunoscuţi în antichitate şi ca neamul Pelasg. Ştiau întunecaţii de unde au furat şi îi considerau pe esenii din Palestina, schismatici, tot aşa cum spunea o altă curvă la fel de întunecată, Tertulian când îi făcea pe mitraici, schismatici ai iudeo-creştinilor. Daţi Dracului fecioraşii lui Iahwiţă, ˇs-au ţinut numai de plăsmuiri şi hoţii cât nu-şi pot imagina vreodată goimii cap de lut.

Expresia „oraşul sfânt” din textul de mai sus este o traducere greşită dacă nu chiar voit greşită a cuvântului „casă” aşa cum apare el în altă parte. În acelaşi manuscris, la capitolul Despre drepţii „rămaşi” se spune că Elohim „iertându-le păcatele şi întemeind pentru ei în Israel o Casă trainică şi temeinică – aşa cum nu se mai aflase

niciodată”, ori „casă sfântă” era numită Frăţia celui Ales de la Qumran cum apare pe tăbliţa 53, unde Ili este îndemnat să-şi apere casa – comunitatea religioasă – cu gabenul de zoile aramaice. Tot „casă sfântă” sau a îngerilor este numit şi lăcaşul de cult din capitala Sarmisetuzo fiind scrisă pe tăbliţa 6 prin K. +.

În manuscrisele de la Qumran, acest centru al Frăţiei Celui Ales cât şi comunitatea în sine aveau numele de „Casa Adevărului” ei fiind singurii binecuvântaţi cu acest „adevăr” ce era în fapt o doctrină primită de la Dumnezeu. Membrii comunităţii indiferent de neamul de origine, se considerau „Fiii Adevărului sau ai Luminii”. Cartea lui Eno sau Calea/Legea Adevărului şi Dreptăţii, una din scrierile teologice ale geţilor, învăţatul iudeo-creştin Tertullian a scris că a fost salvată de la potop în corabia lui Noe, iar Eno a făcut o copie după ea pentru a o dărui neamului omenesc. Cei care urmau aceste învăţături vechi ale geţilor se numeau „fiii Luminii” pentru că neamul lor era scoborâtor din zei, ca să nu mai urle „revelaţii” că i-a apucat înţelepciunea când se scărpinau de rapăn prin părţile ruşinoase!

Începând cu secolul ll î.e.n. ˟fariseii şi-au numit lăcaşele lor de adunare religioasă sinagogă, cuvânt cu o provenienţă ciudată în ivrită, dar ei spun că ar veni din limba greacă. Eu zic şi dovedesc cu argumente că această rostire este neaoş carpatină. În romana veche **sina** avea sensul de fiică sau moştenitoare iar *Goga* este cuvântul pentru Domnul sau Dumnezeu, arătând pe deplin pungăşia celor plini de revelaţii drăceşti. Sinagoga era deci o moştenitoare a adevăratelor învăţături divine transmise pământenilor pentru dreapta lor ocârmuire şi nu tâlhărire ivrită, ridicată de către greci şi italici la adevăr sacru.

Dar cuvântul *pelag* mai are şi sensul de neam numeros sau mare aşa cum era şi neamul arimin saupelasg după limba grecilor, venit în acele locuri din depărtare de peste mare, adică din nordul şi estul Mării Negre cum erau besii şi alte grupuri de geţi care trăiau în taberele din Palestina, rânduindu-şi viaţa după înţelepciunile lui Eno.

În acest manuscris mai avem o informaţie uluitoare care nimiceşte toată plăsmuirea ulterioară acestor evenimente, din Vechiul şi Noul Legământ. Se scrie în text că „învăţătorul iubirii” ce venise din Sarmisetuza şi care conducea Casa lui Pelag, a fost ucis de către perfidia lui Israel, adică de fioroşii rabini din Ierusalim, pentru că a „pângărit templu”, ori această profanare o putea face numai un netăiat împrejur aşa cum era şi Ili. În templul din Ierusalim le era interzis celor netăiaţi împrejur să intre, iar dacă aceasta era încălcată, rabinii îl trimiteau la moarte pe necugetat. Din text rezultă că lui Ili i ˇs-a înscenat această „pângărire” pentru a fi ucis iar sângele lui să fie jertfă plăcută Taplei Iadului şi zburdalnicului său fiu Satana. Şi J. Flavius spune despre eseni că nu aveau voie să intre în Templu, deci erau străini şi nu iudei, şi nici nu erau doritori să se pupe cu Satana sau Talpa Iadului. Textul este foarte explicit când spune că, drept urmare a perfidiei lui Israel, casa lui Pelag, adică geţii au părăsit „oraşul sfânt” sau centrul de la Qumran care era locul unde ei îşi păstrau scrierile sfinte pe care nu trebuiau să le vadă şi cunoască străinii şi ˇs-au încredinţat lui Dumnezeu, separându-se de turbaţii farisei zeloţi, esenii geţi nesprijinind sub nicio formă revolta iudeilor din anii 66-70 ai erei noastre cum a lăsat mărturie peste timp atât romanul Pliniu cel Bătrân cât şi ivritul J. Flavius care a condus o parte dintre răzvrătiţi!

În Evanghelii este menţionată încercarea de găbuire a lui Ili în templul din Ierusalim, dar ei îl fac scăpat din condei pentru că era o profanare să arestezi un mozaic în lăcaşul de cult, însă un netăiat care cuteza să vină aici, trebuia ucis pentru pângărire. Şi în Apocalipsa lui Ioan ticluită pe la anii 390, spune despre proorocul mincinos că umblase prin templu şi mare supărare a adus mozaicilor pentru faptă care amarnic l-au pedepsit. El precizează că acest prooroc mincinos era din neamul lui Magog şi îl slujea pe Dumnezeul lor Gog aşa cum spun şi azi aromânii, sau Sântu după tăbliţele de plumb şi tradiţia noastră strămoşească. Magog, după informaţiile lăsate de Ieronim

şi J. Falvius, iar cele mai bune sunt chiar din scrierile lor Talmud şi Midraşim, era Gitia sau ţara neamului get, aşa că lucrurile ˇs-au ştiut foarte bine atunci dar acum nu trebuie să se ştie deloc pentru că ar duce la dispariţia celei mai mari minciuni din istoria Europei şi a omenirii iudeo-creştinismul cu tot puhoiul lor de făcături şi minciuni!

Tot textul spune că Frăţia Celui Ales sau Casa lui Pelag, fiind alungată din centrul de la Qumran, a rămas în regiune prin numeroasele tabere, iar această realitate este transmisă de Pliniu cel Bătrân care vine în Palestina în vara anului 68 cu legiunile romane scriind că esenii erau cam 4000 de persoane de diferite neamuri, fără soţii ce trăiau în mai multe comunităţi. Iar ivriţii zeloţi de la Qumran îşi părăsiseră clădirile ascunzând şi manuscrisele în peşterile din apropiere şi apoi plecând toţi să apere Ierusalimul de legiunile romane care le cereau să stea mai blând şi să nu-şi pună turbarea moţ.

Tradiţia noastră populară povesteşte într-un colind din Maramureş, evenimentul plecării lui Ili la Qumran, păstrat în memoria colectivă a neamului get astfel:

Doamne, tu ai trimis Dracii să cutremure,
Pe Ilie, Sunt Ilie, Păgânii să creştinească.
Să fulgere, să trăsnească

Cu adevărat Ilie a plecat în cetatea Sionului (Dabo Sion) să-şi apere comunitatea credincioasă în sfânta cruce de zoile aramaice şi să o întărească prin câştigarea de noi adepţi din rândurile populaţiei locale care convieţuiau împreună cu galii cei roşcaţi şi geţii pripăşiţi cu ceva treburi subţiri. Alte legende ale geţilor se găsesc în Apocalipsa lui Ioan luate cu neruşinare din Cartea esenă a revelaţiilor, pentru că aşa este acest neam blestemat şi mincinos, hoţia şi minciuna la ei se numesc revelaţii.

Coborârea din ceruri a Maicii Mântuitorului pentru a naşte pe pământ şi necazurile îndurate din partea şarpelui se găsesc într-o legendă din folclorul nostru aşa cum am arătat în alt loc. Un interes deosebit are zisa din: 4,2 „Şi iată că în cer era pus un scaun de domnie iar pe scaunul de domnie stătea Cineva. 4,5 Înaintea scaunului de domnie

ardeau şapte Lămpi de foc care sunt cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu. 4,6 În jurul scaunului de domnie şi împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline de ochi pe dinainte şi pe dinapoi. 4,7 Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu, a doua seamănă cu un viţel; a treia are faţa ca a unui om şi a patra seamănă cu un vultur care zboară. 4,8 Fiecare dintre aceste făpturi aveau câte şase aripi... 4,17 Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor". Şi iarăşi l-am prins pe evanghelistul Ioan că a umblat cu şoalda prin spiritualitatea religioasă a neamului nostru pentru că al treilea principiu al cosmogoniei orfice era Timpul (Kronos la greci) care ˝s-a născut din apă şi pământ fiind înfăţişat sub forma unui dragon căruia îi crescuse un cap de taur şi unul de leu, la mijloc avea faţă de om şi pe umeri purta aripi fiind însoţit de Ananke. Aceste făpturi fabuloase din ritualul orficilor – Ananke – erau nişte divinităţi ce împărţeau echitabil adevărul în numele justiţiei divine, judecând atât muritorii pământeni cât şi nemuritorii din ceruri.

Tragicianul grec Euripide (480-406 î.e.n.) în piesa Alkeste ne spune despre Ananke că erau singurele fiinţe din cer care nu aveau statui şi nu avut cui să-i dea jertfă. Imaginea fiinţelor cu cap de om, trup de animal şi cu aripi pe spate apare pe mai multe tăbliţe ale geţilor. În religia emeşilor Annunanki sunt divinităţi secundare, judecătorii lumii de jos, născuţi de Creatorul An (Lumina cerului) şi trimise să împartă dreptatea divină atât muritorilor cât şi nemuritorilor fiind în număr de 7. Religia geţilor avea şapte arhamgheli judecători şi luminători cereşti, *dio* care formau structura sacră şi căpeteniile oştirilor de îngeri. În fruntea acestei cete spirituale era Sântu cu sensul de Creator, Cel fără de Început iar în faţa numelui celorlalte şapte duhuri se punea cuvântul *dio*. Acest cuvânt nu se punea în faţa lui Sântu nici a Mântuitorului sau a îngerilor păzitor. Lămpile de foc ce ardeau în jurul scaunului de domnie pe care stătea Mielul lui Dumnezeu (sau Zabelo)

erau cele şapte duhuri ale neamului nostru strămoşesc şi împreună cu oastea de îngeri pe care o invocă geţii în numeroase tăbliţe, îi ocroteau. Situaţia este identică şi la emeşi, care aveau şapte duhuri principale ce le asigurau protecţia.

Pe tăbliţa 66, în mijloc este un altar iar deasupra o persoană stă pe un scaun cu mâinile sprijinite pe două făpturi cu cap de get dar cu trup de animal cu aripile desfăcute. În dreapta imaginii, pe un soclu înalt este pus capul unui taur, ce va apărea mai târziu în stema Moldovei. Simbolistica se repetă pe tăbliţa 33 numai că în partea dreaptă apare un înger iar capul de taur este mutat în partea strângă. Altarul are de partea stângă un preot get iar în partea dreaptă este un corp de oastea al geţilor în frunte cu conducătorul călare. Pe tăbliţa de bronz descoperită la Polovragi unde era peştera lui Zamolxe, apare încadrat într-un curcubeu, vasul cu apa vieţii fiind păzit în partea stângă de un animal cu trup de leu iar în partea dreaptă este un vultur sau cocoş. Pe cealaltă parte a plăcuţei este un călăreţ get ţinând calul în buiestru, fiind însoţit de doi preoţi care îi dau binecuvântarea.

O legendă mioritică precreştină (vezi Sântu) ne spune că „Pământul e vegheat la cele patru colţuri de patru serafimi. Dacă noi nu ţinem cele patru posturi el se va prăbuşi. În centru e un munte pe care stă Dumnezeu. În centru este o fântână. Cerul este susţinut de şapte stâlpi păziţi de şapte îngeri. Cei şapte îngeri veghează asupra lungimii, lăţimii, adâncimii, înălţimii şi centrului cerului. Pământul este înconjurat de Apa Sâmbetei. Apa Sâmbetei este matca tuturor apelor. Ea fierbe. Acolo e cetatea lui Dumnezeu şi Mărul roşu”. Asemănarea este năucitoare dacă am admite că întâmplarea ne-a clocit vreo şmecherie, dar bunul simţ ne oblică să constatăm că şmecheria îi aparţine hoţomanului evanghelist Ioan care pretinde că Dumnezeu l-a luat la ceruri şi i-a dictat niscaiva cărţi, pe care el, umilul şi-a dat toată osârdia să le aducă celor cu dorinţă în dreapta credinţă. În realitate textul este scris după anul 385, fiind o făcătură târzie a iudeo-creştinilor

care au dorit să elogieze victoria lor din anul 381 asupra religiei geţilor pe care un împărat de căcat şi acela uscat, a interzis-o la cererea leprelor latine în frunte cu marele satanist Ambrosie şi focoasa preoţime greacă!

În completarea celor de mai sus am să dau o altă zicere de-a noastră care spune că sub acest pământ se află lumea cealaltă unde locuiesc o seamă de oameni ce se numesc rohmani, rahmani sau rugmani. Ei sunt nişte oameni ca noi românii, dar ceva mai mici la făptură şi la stat. Aşa-s ca şi copii. „Sunt şi ei creştini şi credinţa e tot aşa ca şi la noi, numai că n-au luat învăţătura creştinească de la Hristos, ci de la Fiul Oii. Şi cred şi ei în Hristos şi ţin toate sărbătorile, tot ca noi, au şi Crăciun şi Paşti, dar fiind[sunt aşa de departe de lumea noastră şi nu au călindare ca noi şi nici oameni luminaţi care să le spuie, nu ştiu nici când e Crăciunul şi nici când e Paştile”.

Leprele, fie ele pupincuriste sau în anteree, vor sări ca arse urlând că este minciună şi hulă. Eu le dovedesc fără păcat, că este numai adevărul curat, scăpat de acţiunile lor criminale de nimicire totală a conştiinţei geţilor. Mesajul este transmis pentru Crăciun prin aruncarea cojilor de nuci pe Apa Sâmbetei iar înaintea Paştilui se aruncă coji de ouă. Fiul Oii este Mielul iar creştinarea lor prin simbolul crucii s-a făcut de la facerea lumii şi începutul neamului omenesc şi nu au fost niciodată interesaţi în a degusta făcăturile iudeo-sataniste!

Am pus imaginea lui Sântu având lângă obraz un Miel aşa cum apare pe T 19 şi T 53 unde chipul Ziditorului Neamului Omenesc şi Mielul se repetă, dar apar şi alte simboluri totemic-religioase: taurul solar, şarpele Băla, înţelepciunea Tatălui Ceresc (acoperişul lăcaşului de cult

sub formă de triunghi echilateral) şi altele. Toate acestea arată că există o legătură mai mult decât evidentă între religia geţilor, scrierile esene şi „poveştile” noastre din cultura populară care în fapt este o supravieţuire a religiei strămoşeşti.

Minunatul Moş Arimin, ziditorul neamului arimin şi get era păstor iar oaia în mitologia noastră este considerată animal sfânt pentru că Dracu poate intra în orice animal dar în mioriţă ba. Iar acest animal poartă pe spate semnul crucii ca adeverire a alegerii divine. Dar de când ne-am făcut iudeo-creştini, a intrat Dracu în noi şi am devenit toţi nişte oi la câtă prostie am adunat în fiecare. Mielul ca fiu al Oii era darul păstorilor către Creator pentru începerea unui nou ciclu existenţial al vieţii cuvântătoarelor, necuvântătoarelor şi naturii.

Renaşterea prin sacrificiul naşterii şi al îmbătrânirii a preocupat profund neamul mioritic ales de Sântu. Că tradiţia noastră este o sursă inestimabilă de informaţii privind religia strămoşească, o arată tăbliţa 59 care spune: „Neamul nostru a fost ales primul să iasă din gunoaie, să aducă laude prin Miel, să se închine şi să ţină calea cea dreaptă. Această cinste nu ˇs-a oprit aici şi a călătorit cu toiagul la urmaşii minunatei mame a geţilor şi tracilor”. Iar în tăbliţa 72 Diogio îl îndeamnă pe Duro să cerceteze „zânele (îngerii) îngrămădite laolaltă dacă vor goni şi vor închide gura puiului de căprioară (mielului) din cetatea geţilor”.

Judecata din ceruri făcută de Miel este de fapt o chemare în veşnicie a sufletelor curate pentru o nouă rânduială a lumii. Şi ne mai spune că la sfârşitul sfârşiturilor se va coborî din ceruri Sfânta Cruce şi va lumina ca Sfântul Soare. Înaintea ei vor merge armate nenumărate de îngeri care o vor străjui. Ce bine ne păstrăm credinţele strămoşeşti confirmate de tăbliţele de plumb, dar ascunse şi batjocorite de istorii şi clericii români.

Tot atunci se va arăta şi semnul venirii Fiului Omului, Iisus care va pogorî pe nori aşezându-se pe scaunul ceresc

la judecata de pe urmă. Îngerii vor trâmbiţa către toate văzduhurile şi vor striga spre pământ: „Găteşte-te şi te pregăteşte ca o mireasă, că iată, în curând pogorî-se-va Mielul cu mare alai peste tine şi mare judeţ va aduce”. Fiul Omului este mesajul divin trimis a doua oară neamului ales de Dumnezeu prin răstignirea lui Ili de către iudei, eveniment care pentru strămoşii noştri a însemnat al doilea mare sacrificiu închinat crucii şi Creatorul din partea lor, după cel al lui Sarmis cu 16 secole în urmă.

O altă contradicţie cu religia mozaică o găsim în această scriere la 14,3 „Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii şi înaintea bătrânilor. Şi nimeni nu putea să înveţe cântarea, afară de cei o sută patru zeci şi patru de mii care fuseseră răscumpăraţi de pe pământ. 14,4 Ei nu ˚s-au întinat cu femei, căci sunt verguri şi urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpăraţi dintre oameni ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu şi pentru Miel”. După informaţiile pe care le avem, iudeii practicau poligamia ca ceva normal şi deci textul nu se poate referi la ei. Josephus spune despre eseni că cei mai mulţi erau celibatari situaţie identică şi pentru preoţii geţi. Chiar şi ticluirea familiei monogame din care ˚s-ar fi născut Iisus este în contradicţie cu realitatea istorică a societăţii iudaice şi amintesc că Irod l, ajuns rege al Iudeii cu sprijinul triumvirului roman Octavianus Augustus, după cum spune Josephus: „avea numeroase soţii, fiind˹ɔ- datina strămoşească îngăduia iudeilor să aibă mai multe neveste, iar regele îşi găsea plăcere în asta”. Cu această plăcere şi-au ogoit ei oful până în anul 1019 când rabinul Gerhom din Worms interzice poligamia cu care au scandalizat Germania şi au determinat alungarea lor din ţară. Iar ivriţii înstăpâniţi la Qumran după asasinarea lui Ili, aveau cu ei şi soţiile sau mai sigur acele kedeşe pe care le numeau tot „soţii”, adevăr confirmat arheologic de mai multe schelete de femei descoperite aici!

În toate scrierile din Noul Testament se face referire totdeauna la rugăciuni în sinagogi sau în Templul din

Ierusalim dar niciodată în faţa crucii ca simbol al sacrului şi nu se aminteşte de gestul de a face semnul crucii. Mai mult: „blestemat fie acela care îşi atârnă chipul pe lemn” cu referire la icoane, pentru că iudaismul interzicea cultul imaginilor pictate specifice creştinismului arimin al geţilor chiar dacă şi prin sinagogi sunt fel de fel de imagini şi statui. Deci este o ipocrizie toată pretenţia pretinsului iluminat iudeu, pentru că până după mijlocul secolului lV î.e.n. ˇei practicau idolatria în draci prin cultul satanist al falusului, iar mai târziu ˇs-au bosumflat ridicându-şi nasul pe sus, când au început să-şi considere sacre smintelile despre care ceilalţi spuneau că sunt „basme iudaice”!

Ori geţii practicau cultul crucii cu patru milenii înainte, aşa cum au dovedit descoperirile de la Stefăneşti, Gorban şi Cucuteni iar neamul nostru din Ki-en-gi punea semnul crucii când scria pe tăbliţă numele vreunei divinităţi. În insula Samos, cabirii: „au fost cercetaţi şi botezaţi cu vin în credinţa sfintei cruci a Mântuitorului” de către Zamolxe iar galii/galaţii din Mesia au trecut în frunte cu regele lor la religia crucii pe la anul 350 î.e.n. ˇcând au fost botezaţi de preotul get „cu vin şi pâine strămoşească şi numit cu epitetul de fiu al crucii strălucitoare”. Bazorio, conducătorul neamului este uluit de răutăţile geţilor din dreapta Istrului (Mesia) : „Neamul acesta a fugit şi ˇs-a oprit într-o prăpastie, trebuie să fie o minune şi Creatorul (Sfântul Soare) să îi ajute să revină la veşnica credinţă a crucii” iar falnicul boero Bisto se intitula: „credinciosul în sfânta cruce şi conducătorul geţilor”.

Oricât ai căuta în plăsmuirile mozaicilor, în veci nu găseşti asemenea idei. În Epistola lui Pavel către galateni spune galilor la 3,1: „O, Galateni nechibzuiţi! Cine v-a fermecat pe voi înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Iisus Hristos răstignit? 3,2 Iată numai ce voiesc să ştiu de la voi; Prin faptele Legii aţi primit voi Duhul, ori prin auzirea credinţei? 3,3 Sunteţi atât de nechibzuiţi? După ce aţi început prin Duhul, vreţi acum să sfârşiţi prin firea pământească? 3,7 Înţelegeţi şi voi dar, că fii ai lui Avram sunt cei ce au credinţă. 4,9… după ce aţi fost cunoscuţi de

Dumnezeu, cum vă mai întoarceţi iarăşi la acele învăţături începătoare, slabe şi sărăcăcioase, cărora vreţi să vă supuneţi din nou”? Supărarea lu Şaul este determinată de refuzul galatenilor (urmaşii galilor stabiliţi cu 300 de ani în urmă şi care practicau religia geţilor) de a accepta fariseismul în forma propusă de el şi alţii ca el, chiar dacă ştia că aceştia au o religie diferită de a iudeilor şi pe care o califică slabă, începătoare şi sărăcăcioasă. Se mai sumeţeşte împotriva imaginii zugrăvite a lui Iisus răstignit care nu putea intra în guşa unui iudeu sadea fiind interzisă de religia lor deşi toate textele şi locurile din sinagogi sunt pline de aşa ceva şi chiar chipuri cioplite!

Dar marea supărare vine de la înţelegerea opusă a relaţiei cu Dumnezeu pe care o aveau ivriţii şi galatenii. Pavel pretinde o cunoaştere a divinului prin credinţă nestrămutată în dogma religioasă a iudeilor, adică am spune noi astăzi că asemenea comportament se numeşte îndobitocire, pe când galatenii consideră relaţia cu divinitatea ca o finalitate a faptelor bune făcute în viaţa pământească şi punerea individului în slujba comunităţii sale, concepţie identică ţu religia geţilor din stânga Istrului. Apocalipsa lui Ioan ne mai dă unele informaţii cu privire la vizita lui în ceruri: 1,11… Ce vezi scrie într-o carte şi trimite celor şapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia (Aman) şi Laodicea”. Toate aceste biserici sunt situate în provinciile romane Galatia şi Siria adică ţinuturile unde trăiau urmaşii galilor şi pe care geţii spun că le-a binecuvântat puterea crucii; „sfânta cruce se va întinde peste Siria. Sfânta cruce va străluci peste galii cei roşcaţi”. Şi tot în aceste ţinuturi au apărut primele biserici creştine care aveau ca simbol al sacrului pus deasupra uşii de la intrare, crucea cu braţele egale înscrisă în cerc, semn identic cu al geţilor. Mozaicii aveau atunci ca simbol al sacrului legământul/falusul purtat ca talisman la gât iar rabinii aveau chiar un colier de asemenea podoabe deocheate şi pe deasupra steaua cu cinci colţuri, pe care o vor readuce în memoria lumii prin îngrozitoarea ideologie a bolşevismului leninist născocită

de cazarii mozaici.

Există diferenţe foarte mari între evanghelişti, în felul cum au descris familia lui Iisus. Dacă la Ioan apare o singură dată mama lui şi căreia îi vorbeşte ca unei străine iar „fraţii" sunt prezenţi la eveniment dar tac, la Matei şi Marcu familia este completată şi cu ceva surori iar Luca îi găseşte o familie monogamă cu precizarea originii tatălui şi stabilirea unei genealogii până la Avram şi chiar mai sus în ceruri! Ce să mai spun despre asemenea mârşăvii, maeştri desăvârşiţi ai minciunii!

Evangheliile lui Marcu şi Matei au fost scrise după distrugerea Ierusalimului în anul 70 iar evanghelia lui Luca este scrisă ultima pe la anul 100 sau ceva mai devreme. La Matei, Luca şi Ioan, Iisus apare în istorie ca un bărbat la treizeci de ani dar Luca introduce în mitologia creştină naşterea în iesle şi descrie fidel imaginea de pe tăbliţa 3 imprimată de Zamolxe în insula Samos pe la 550 î.e.n. ˇExistă o mică diferenţă, pe tăbliţă sunt doi măgăruşi aşa cum apare la Matei când povesteşte intrarea Mântuitorului în Ierusalim: 21,2 „şi le-a zis: Duceţi-vă în satul dinaintea voastră, în el veţi găsi îndată o măgăriţă legată şi un măgăruş împreună cu ea; dezlegaţi-i şi aduceţi-i la Mine", iar Luca spune că a intrat în Ierusalim călare pe un asin.

Este mai mult decât ciudat că lipsesc date despre existenţa şi moartea năprasnică a lui Ili/Iisus din surse istorice iudaice, greceşti şi romane totul bazându-se numai pe scrierile religioase ale ivriţilor. Dar odată cu descoperirea manuscriselor de la Qumran, avem şi altfel de informaţii care au fost ocolite cu mare grijă de către Biserică şi istorici pentru că scoteau în evidenţă o mare mişelie. Esenii şi-au încheiat istoria prin anii 68-70 sub măcelul roman cum le place să mintă istoricii, ebraiştii şi apologeţii iudeo-creştinismului chiar dacă informaţiile epigrafice spun că au vieţuit în această regiune până în secolul Vl al erei noastre. Amintesc aici, pentru a-i bate pe mincinoşi la tălpi, manuscrisele intitulate Documentul Damanscian şilomentariul la Habakuk care scriu despre un

„Învăţător al Dreptăţii” ce a murit ca un martir ucis de mâna unui „preot nemernic” numit şi „Omul minciunii”.

Rabinii din Ierusalim aveau puternice sentimente de ură faţă de aceştia pentru că sub nasul lor practicau un cult ce nu-l puteau accepta. Esenii considerau că martirizatul lor conducător a fost Mesia care va învia şi va reveni pe pământ. Ori aceştia sunt geţii şi galii cei roşcaţi la care ˟s-au refugiat românii după ce l-au luat pe crucificatul Ili de la iudei. Tăbliţa 58 aminteşte această grozăvie şi spune despre gali că ˟s-au îngrămădit în mare număr şi l-au jelit fierbinte. Autenticitatea informaţiei nu poate fi pusă la îndoială pentru că de ea nu ˟s-a ştiut decât după citirea manuscriselor iar aceste texte au fost scrise de la mijlocul secolului ll î.e.n. ˟până în anul 68 când trupele romane au apărut în regiune iar centrul de la Qumran a fost părăsit de fanaticii mozaici farisei numiţi şi zeloţi.

Dar cumplita moarte a lui Ili a mai fost menţionată şi într-o scrisoare descoperită în anul 1970 în arhivele din Liverpool, atribuită lui Pilat, prefectul roman al Iudeei în anii 26-36 care era adresată împăratului Tiberiu. Acesta încearcă să se dezvinovăţească de moartea lui Ili/Iisus spunând că nu a avut suficiente trupe pe care să le opună puhoiului de fanatici iudei care cerea moartea acestuia. Scrisoarea a fost cercetată de Vatican, hotărând că este un apocrif din secolele lV – V fără a exclude că unele fapte din înscris ar fi reale.

Ca să înţelegem ce adevăruri încearcă să ascundă întunecaţii din şărpăria Vaticanului dau un tras din răvăşel să le stea în nas acestor secături, dar nu numai lor. Fragmentul prezentat mai jos dovedeşte atât pentru orbi cât şi pentru surzi că personajul pe care ei l-au plăsmuit numindu-l Iisus, este în adevărul istoric şi nu cel „revelat” în făcăturile lor, un bărbat care nu aparţine rasei semite: „Trecând într-o zi pe lângă lacul ce se cheamă Siloam (în apropiere de Ierusalim) am văzut acolo mare mulţime de oameni, din nou în mijlocul ei era un tânăr. Mi ˟s-a spus că este Iisus. Era tocmai ceea ce puţin mă aşteptam să văd,

atât de mare era deosebirea dintre el şi ascultătorii lui. El părea a fi cam de 30 de ani. N-am văzut în viaţa mea o privire atât de senină şi de dulce, un contrast izbitor între el şi ascultătorii lui, cu bărbile lor negre şi feţele încruntate”. Ori tăbliţele 55 şi 58 confirmă întocmai aceste fapte atât de veridice şi violente dovedind că scrisoarea este o copie cu informaţii autentice, pe care însă biserica creştină refuză să le recunoască, fiind[ɔ ar răsturna toată făcătura iudeo-satanistă.

Dar şi manuscrisele descoperite la Qumran, centrul esen sau al religiei geţilor în Palestina, ne dezvăluie această realitate ocultată cu mare videnie şi ferocitate de frăţiile iudeo-creştine. În textul intitulat **Cartea esenă a Învăţătorului Iubirii** avem informaţii asemănătoare cu cele din scrisoarea pretorului Pilat privind întâlnirile lui Ili/Iosius cu iudeii pe malul unei ape însă în aceeaşi regiune: „Învăţătorul mergea pe malul râului, acolo unde se adunase mulţimea dornică de a-I asculta cuvintele… Şi Învăţătorul le-a zis: «S-a spus strămoşilor voştri să nu râvnească la nimic din ceea ce aparţine vecinului şi acum eu vă spun vouă să nu doriţi nimic din ceea ce nu este în puterea voastră, pentru că numai ceea ce este în voi vă aparţine; iar ceea ce este în afara voastră aparţine altuia»”. Deci Învăţătorul nu aparţinea neamului ivrit cum limpede se înţelege din felul de adresare al acestuia către iudei.

Un alt manuscris descoperit tot la Qumran ce dovedeşte că Iisus/Ili nu a fost de neam ivrit, esteEvanghelia esenă a păcii, unde păstrăm pentru trebuşoara noastră următorul tras: „Toţi aceia care erau în jurul lui Iosius ascultară aceste cuvinte cu uimire, căci ele erau pline de forţă şi îi învăţau într-un fel cu totul nou decât o făcuseră rabinii şi scribii. Soarele asfinţea şi totuşi ei nu ˟s-au înapoiat la casele lor. Aşezându-se în jurul învăţătorului întrebară: «Doamne care sunt aceste legi ale vieţii?» Atunci Iosius ˟s-a aşezat în mijlocul lor şi le-a vorbit astfel: «Adevăr zic vouă, nimeni nu poate fi fericit dacă nu cunoaşte Legea.» La aceasta cei din jurul

Învăţătorului îi spuseră: «Noi toţi urmăm legile lui Moşe, legiuitorul nostru, aşa cum sunt consemnate în scrierile noastre sfinte.» Atunci Iosius le-a zis: «Nu căutaţi Legea în scripturile voastre, căci Legea este viaţă, în timp ce scrierea este moartă… Voi nu puteţi înţelege cuvintele vieţii, pentru că trăiţi în moarte. Patimile şi urile vă întunecă vederea, iar urechile voastre sunt atinse de surzenie. Totuşi vă spun că nu vă este de niciun folos să aveţi ochii fixaţi pe scrierile a căror literă este moartă, dacă prin faptele voastre, voi huliţi pe Acela care va dat Legea… Eu sunt trimis de Tatăl pentru a face să strălucească în faţa voastră lumina vieţii… Li ˇs-a spus strămoşilor voştri să-l respectaţi pe Tatăl vostru Ceresc şi Maica voastră Pământească şi să urmaţi poruncile Lor ca zilele voastre să fie nenumărate pe pământ.» „Poate că Ili vrea să le amintească ivriţilor că strămoşii lor de demult în frunte cu Avraam, se închinau aceluiaşi Tată Ceresc ca şi geţii aşa cum rezultă din Apocriful facerii, dar îmbolnăvindu-se rău de turbarea numită vedenie, au dat de Talpa Iadului cu care au ajuns la mare iub. Continui cu citatul din manuscrisul de mai sus: „Un altul spuse de asemenea: «Moşe care a fost cel mai mare în Israel, a lăsat părinţilor noştri a mânca carnea animalelor pure şi a interzis numai carnea animalelor impure. Pentru ce ne interzici tu folosirea cărnii tuturor animalelor? Care este Legea care vine de la Dumnezeu? Este a lui Moşe sau este Legea Ta?» Atunci Iosius le răspunse: «Iahwe a dat strămoşilor voştri prin mijlocirea lui Moşe cele zece porunci… scribii şi fariseii au făcut din ele de o sută de ori câte zece porunci şi au încărcat umeri voştri cu poveri zdrobitoare, poveri pe care ei înşişi n-au ştiut să le poarte… Iată pentru ce scribii şi fariseii au atât de multe legi.» „Vedem limpede ca apa de izvor că vorbitorul şi ascultătorii iudei aparţin a două popoare diferite, având religii diferite cu texte sacre care, se contrazic în întregul lor. Interzicerea consumului de carne era specific numai religiei geţilor, pe care unii răuleni, numiţi eseni, o practicau sub nasul ivriţilor în toată Palestina şi mult venin

şi ură le-au făcut întunecaţilor rabini. Şi aceste fărâme de adevăr sunt o mică parte din istoria şi cultura noastră identitară, falsificată şi ocultată de organizaţii criminale care ne-au scris istoria după interesul lor.

În manuscrisul esen intitulat **Legea Sfântă** avem informaţii despre apariţia pe pământ a acestei *Legi a Tatălui Ceresc*, loc binecuvântat de Ziditor cu numele de Ţara Sfântă: „Tu, O, Lege Sfântă/ Arborele Vieţii/ Care te înalţi în mijlocul/ Mării Veşnice. / Care eşti numit/ Pomul Vindecărilor sufleteşti/ Pomul uimitoarelor vindecări/ Al tuturor Vindecărilor/ Şi pe care se sprijină seminţele/ Tuturor chemărilor noastre… Fiii Luminii/ Care lucrează în Grădina Frăţiei/ Se adăpostesc în Legea Sfântă/ Binecuvântaţi sunt aceia care sălăşluiesc în Ea!” Numai la neamul get sau Neamul Scoborâtor din Zei cum îl numea poetul latin Ovidiu, apar aceste concepte teologice Pomul Vieţii sau al Cunoaşterii, Marea Veşnică, Frăţia Celui Ales, Fiii Luminii, Legea Sfântă – atât în cult, cât mai ales în mitologia noastră populară, adică stratul din mentalul colectiv care a păstrat mult din vechea religie strămoşească, dar nu se găsesc deloc în scrierile pretins revelate mozaicilor.

Manuscrisul Comuniunea cu îngerul apei ne spune că: „Legea Sfântă a Tatălui Ceresc este ca un râu care şerpuiește prin pădure: toate creaturile se adapă din acesta. El nu este numai pentru unii ci pentru toţi”. Şi din aceste locuri pline de păduri, pajişti, râuri sfinte, Legea a fost dusă în Palestina cum se scrie limpede în manuscrisul intitulat Evanghelia esenă a lui Ioan: „Din locuri îndepărtate deşertului veniră Fraţii pentru a purta mărturia luminii, ca toţi oamenii prin ei să poată merge în lumina Legii Sfinte”. Un mic fragment de manuscris păstrat în arhiva Vaticanului spune că: „Legea a fost plantată în/ Grădina Frăţiei/ pentru a lumina inima omului/ şi a întinde înaintea lor/ toate căile adevăratei virtuţi”. Asta este Legea lui Dumnezeu, Legea Adevărului şi Dreptăţii dar numită şi în alte forme în scrierile din Noul Legământ şi care nu are nimic comun cu mozaismul sau cu

iudeo-creştinismul.

Mai este un document care aruncă în aer toată plăsmuirea celor ce au scris în numele religiei crucii în primele secole. Se numeşte **Scrisoarea lui Lentulus** iar autorul care era proconsulul Tigrului şi Sidonului în acele vremuri a trimis-o împăratului Tiberiu şi Senatului roman. Manuscrisul a apărut menţionat pentru prima dată în anul 1421 la Roma de un italian ce l-ar fi tradus după unul grecesc ceva mai vechi care a fost adus de la Constantinopol. „... poporul îl numeşte «Profet al Adevărului», iar ucenicii zic că este Fiul lui Dumnezeu, cel ce a făcut cerul şi pământul şi toate cele ce au fost şi vor mai exista în univers! Omul acesta are o înfăţişare simplă, e de statură mijlocie, are o faţă minunată, nobilă. Uitându-te la el, poţi să-l îndrăgeşti şi să te temi de el totodată. Părul, de culoarea nucii coapte, îi atârnă drept până la urechi, iar mai jos e răsucit în inele de culoare ceva mai deschisă şi strălucitoare, pe umeri îi este ciufulit, iar la mijlocul capului despărţit – cum se obişnuieşte la nazariteni; fruntea îi este senină şi netedă, faţa fără riduri şi pete arată linişte şi forţă. Nu poţi găsi niciun cusur formei nasului şi gurii, barba este deasă, de culoarea părului, nu prea lungă, în mijloc despărţită. Privirea dreaptă şi pătrunzătoare, iar ochii albaştri-verzi, senini şi vioi. Când tună e înspăimântător – când dojeneşte e prietenos şi delicat, vioi în gravitatea lui. Câteodată a plâns, dar niciodată nu a râs. Ţinuta corpului mândră şi dreaptă, mâinile şi braţele pline de farmec, în discuţie serios, modest şi sobru, aşa că poate fi pe drept cuvânt denumit după prooroci: cel mai frumos dintre fiii oamenilor... Cât despre învăţătură, el atrage atenţia întregului Ierusalim. Cunoaşte pe dinafară toate ştiinţele, fără a fi studiat vreuna. Călătoreşte desculţ, sau încălţat în sandale romane şi cu capul descoperit. Se vorbeşte pe aici că asemenea om nu ˇs-a mai văzut până acum prin părţile acestea. Mulţi iudei îl consideră chiar ca trimisul lui Dumnezeu; alţii îl denunţă că lucrează contra legilor imp ˇeriale romane. Mă revolt foarte contra acestor iudei

pizmaşi. Omul acesta nu a cauzat nicio nemulţumire niciunui om, niciodată.”.

Textul a fost cunoscut pentru prima dată în secolul Xlll iar în prezent este considerat apocrif sau chiar fals. Asemănarea până la identificare cu portretul lui Ili de pe tăbliţa 55 este năucitoare! Ideea coincidenţei este exclusă pentru oricine sau orice, iar informaţiile manuscrisului trebuie luate ca autentice pentru adevărata noastră istorie veche şi nu cea falsificată din manuale. În manuscrisul descoperit la Qumran şi intitulat Evanghelia esenă a păcii Ili chiar aşa le spune iudeilor: „eu sunt trimis de Tatăl” ceea ce dovedeşte autenticitatea informaţiilor din scrisoarea romanului Lentulus. Dar şi expresiile din text”, profet al Adevărului” şi „Fiul lui Dumnezeu” arată că personajul din scrisoare era adeptul religiei geţilor şi cunoştea foarte bine Calea/Legea Adevărului şi Dreptăţii fiind[ɔ numai în textele sacre ale geţilor şi esenilor găsim aceste formule teologice, ele lipsind cu desăvârşire din scriiturile mozaicilor pretins a fi revelate, adică şoptite de Întunecimea Sa Iahwe!

Într-o traducere a Scrisorii lui Lentulus în limba engleză, am găsit următorul paragraf care lipseşte din cele apărute în limba română: „în acest moment trăieşte în Iudeea, un om de o virtute unică, al cărui nume este Isus Cristos, pe care barbarii îl cinstesc ca pe un profet, dar discipolii lui din dragoste îl adoră ca pe fiul nemuritorului Dumnezeu”. Dacă propoziţia „pe care barbarii îl cinstesc ca pe un profet” există cu adevărat în textul latin şi cel grec şi eu asta cred, atunci cei care au făcut „şmecheria” eliminării citatului, ştiu mult mai multe despre adevărata origine a iudeo-creştinismului şi îi ţin pe tâmpiţi tot în ceaţa revelaţiilor iudeo-sataniste. Nici Vaticanul nu ˟s-a sfiit să dosească ceva scrisorele descoperite la Qumran motivând că nu dau bine la urdoarea mozaică poleită ca vedenie cerească! Paragraful eliminat, menţionat mai sus, arată fără dubii că Ili/Iisus era „barbar”, adică străin din nordul Istrului, adevărul fiind tocmai cel dezvăluit şi de tăbliţele de plumb găsite la Sinaia, dar şi de textele iudeo-

creştinilor Justin Martirul şi Meliton din Sardes scrise în partea a doua a secolului ll şi folosite de Eusebiu din Cezareea în Istoria bisericească!

Faptele povestite de scrisorile lui Lentulus şi Pilat – persoane care au trăit evenimentele pe viu ca oficiali ai imp˟eriului roman – sunt confirmate pe deplin de informaţiile descoperite pe tăbliţele de plumb ale geţilor şi de scrierile esene Evanghelia Păcii şi Cartea esenă a Învăţătorului iubirii, dovedind autenticitatea evenimentelor istorice prezentate şi, pe cale de consecinţă, marea făcătură a ivriţilor zeloţi şi a iudeo-sataniştilor numită ca religie creştină, însă corect iudeo-creştinism.

Dar sare în ochi în cele două scrisori, descrierea personajului Iisus care nu aparţine rasei semite, autorii scoţând în evidenţă contrastul uluitor de fizionomie dintre vorbitor şi ascultătorii iudei, iar prin aceasta se infirmă toate scrierile „revelate” înguste sau late, ale religiei iudeo-creştine şi implicit originile ei. Este firesc ca documentele menţionate mai sus să fie negate de către frăţia întunecaţilor Militia Crsiti, autoarea acestei monstruozităţi şi beneficiara făcăturii! Dacă pretinsul fals ar fi fost făcut de către un roman, el nu are logică fiind⸢ atunci nu exista iudeo-creştinism, iar dacă a fost făcut mai târziu chiar de către un iudeo-creştin atunci ipoteticul autor nu dă dovadă că era întreg la minte fiind⸢ un fals are o logică a lui şi sprijină un interes. Însă conţinutul scrisorilor tocmai distrug fundamentele dogmei iudeo-creştine, arătând că Iisus cel din antichitate, şi nu cel născocit de către ivriţi, nu aparţinea acestui neam, ci el era venit din altă parte acolo şi a fost crucificat de către fanaticii farisei fiind⸢ le-a demascat făcăturile şi golăniile cu care umblau să zăpăcească lumea.

Înscrisurile amintite mai înainte nu descriu genotipul semit cu feţe întunecate, păr negru, creţ, aspru şi sârmos, nas mare şi coroiat şi bărbi stufoase (cele două fotografii din dreapta), nici tipologia populaţiei mediteraneene, nordice ori galice, ci numai pe cea din Carpaţi, adică strămoşii noştri geţi aşa cum dovedesc şi tăbliţele ce ne dau informaţii exacte despre fizionomia lui Ili, martirul crucificat de fanaticii ivriţi farisei şi zeloţi pe care noi încă nu vrem să ni-l revendicăm cu mare respect şi pioşenie ca unul din marii martiri ai neamului mioritic. Pentru a le demasca mişelia, am pus la stânga imaginea cunoscută a lui Iisus Cristos în ipostaza de Păstor al Neamului Omenesc, unde el apare cu vestimentaţia specifică populaţiei ivriţe deşi până pe la anii 400 el era prezentat cum se vede în fotografia de jos. Spre dreapta am pus statuia unui get aflată în prezent în Muzeul Vaticanului şi capul acestei sculpturi separat. Lângă el am pus capul Marelui Preot al Neamului Scoborâtor din Zei, Ili aşa cum apare el pe tăbliţa 54 dovedind prin asta că românii de azi păstrează în fizionomia lor foarte mult din cea a strămoşilor noştri, falnicii geţi. Dacă născocitul ivrit Ioshua ajuns la noi ca Iisus ar fi fost semit trebuia să aibă o mutră ca a celor ce îşi spuneau „Beni Israel” sau ca a marelui lor plăsmuitor Josephus Flavius, ultimele două fotografii spre dreapta.

Bunul Păstor, iudeo-creştinism aşa cum şi-l imaginau ei în secolul lV când încă nu erau stăpânii imp˘eriului roman. Spre dreapta, următoarea vedere este a unuia dintre cei doi însoţitori ai Sfântului Soare din creştinismul arimin, numiţi de greci cabiri sau dendrofori. Mai departe spre dreapta este o iconiţă a geţilor cu un cabir care săvârşește un ritual de purificare pentru însănătoşirea unei persoane bolnave. Practica a ajuns până la începutul secolului XX prin dansul căluşarilor. Cei doi bărbaţi care îl însoţesc pe călăreţ, au aceeaşi vestimentaţie ca Bunul Păstor! În margine este o carpetă oltenească de pe la anii 1890-1920 cu Pomul Vieţii pe care sunt aşezate patru păsări. Trei sunt mai mici şi seamănă foarte bine cu pasărea mică din imaginea cu Bunul Păstor, fiind situată la stânga capului, iar pasărea mai mare de pe mijlocul Pomului Vieţii sau al Cunoaşterii, este situată la dreapta capului Bunului Păstor. Poate că pasărea mică este o ciocârlie, aşa cum a fost numit de mai multe ori Ili pe tăbliţele de plumb, iar cea mare este pasărea măiastră sau fenixul cum i-au zis priceputii greci.

Un alt document care confirmă informaţiile de pe tăbliţele geţilor dar şi a celor din scrisoarea menţionată este o traducere a lucrării lui J. Flavius Istoria războiul iudeilor împotriva romanilor în limba rusă, făcută în secolele Xl-Xll şi care ne dă alte date despre moartea lui Iisus dar foarte asemănătoare cu conţinutul tăbliţelor noastre dovedind faptul că tălmăcitorii ˘s-au folosit de unele scrieri religioase apocrife dar care sunt autentice. „Şi a poruncit (Pilat) să fie adus în faţa sa făcătorul de

minuni. Punând să fie cercetat a recunoscut că acesta era un binefăcător şi nu un răufăcător sau răzvrătit sau unul din cei care vrea să ia puterea şi i-a dat drumul. Şi într-adevăr i-a vindecat soţia ce îi era pe moarte. Şi ˚s-a îndepărtat la locul său obişnuit şi faptele sale obişnuite le făcea. Cărturarii, otrăviţi de invidie, i-au dat lui Pilat 30 de talanţi pentru a-l omorî. Iar acesta luând banii, lăsă voinţei lor executarea acestei mişelii. Aceştia îl prinseră şi îl răstigniră împotriva Legii părinţilor lor… Unii susţin acum că a fost înviat, alţii că a fost furat de prieteni. Cine are dreptate nu ştiu". Tăbliţele strămoşilor noştri chiar asta spun despre soarta lui Ili, că iudeii l-au ucis din ura fără margine împotriva a tot ce nu ieşea de sub freza lor iar fapta este confirmată şi de J. Flavius. Tăbliţele 55 şi 56 spun cum Noe împreună cu ceata lui au luat trupul lui Ili l-au pus la poarta cetăţii, după ce au plătit o taxă autorităţilor romane şi l-au adus în Geţia, informaţia fiind confirmată de tălmăcirea rusă a scrierii lui J. Flavius.

Urmele adevărului istoric le mai găsim şi în scrierile talmudice din secolul l sau ll care spun numai pentru luminarea lor, despre Ili sau Iisous astfel: „Ieshu practica vrăjitoria şi uimea pe Israel" (B. Sanhendrin 43, a, amintit de Mircea Eliade în Istoria ideilor şi credinţelor religioase, vol. ll, pag. 305 ediţia 1992.) Chiar scrisoarea lui Lentulus spune despre iudeii pizmaşi că umblau peste tot cu pâra, acuzându-l pe Ili de câte în lună şi pe pământ, inclusiv că ar cloci ceva împotriva împăratului! Expresia „uimea pe Israel" arată tocmai ura şi înveninarea ce o arătau rabinii şi fariseii din Iudeea marelui preot al geţilor adeptul unei religii opuse mozaismului.

Epistola luiPavel către iudei aminteşte de locul martirajului lui Ili la 13,12: „De aceea şi Iisus ca să sfinţească norodul cu însăşi sângele Său, a pătimit dincolo de poartă", adică hoţie şi făcătură toată făcută din vedenie dar ţinută ca har divin. Grozăvia acestei crime este menţionată şi în manuscrisul descoperit la Qumran şi intitulat Documentul sadochit, unde la capitolul Despre pedeapsa viitoare a celor nesupuşi, spun despre

conducătorul casei Pelag, că a fost crucificat fiind[ɔ- a pângărit templul mozaicilor, iar prin sângele lui ˇs-a făcut purificare prin ispăşirea sacrilegiului după căpăţânele lor. Ambele izvoare confirmă faptul că Ili a fost victima unui act de sacrificiu ritualic al rabinilor mozaici, astfel ca prin sângele său să fie „curăţat" templul Satanei de „pângărirea" adusă de Marele Preot al geţilor.

Mai aduc o dovadă arheologică privind monstruozităţile numite azi „revelaţii" care în fapt sunt crime asupra Neamului Omenesc puse la cale de cea mai odioasă organizaţie criminală ce şi-a făcut felul printre oameni.

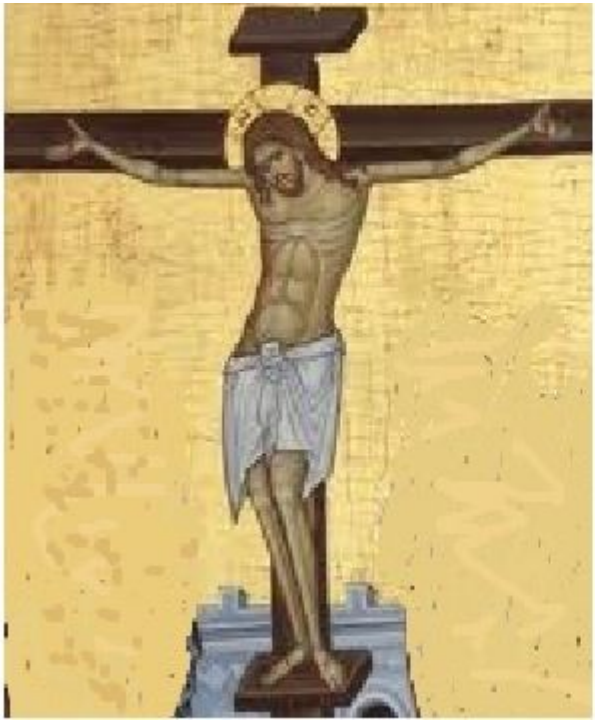

Fotografia din stânga este Iisus răstignit după hagiografia iudeo-cretină, iar cea din dreapta este cea a lui „Orfeu, păstorul răstignit". Deasupra crucii este o semilună, iar deasupra acesteia este crucea cu braţele egale. De-a dreapta şi de-a stânga acesteia sunt câte trei cruci, dar răsucite puţin care seamănă cu „crucea sf. Andrei". Imaginea are următoarea inscripţie: ΟΡΦΕΟC

BAKKI (baci: şeful stânei, conducător, îndrumător) KOC (coşi: a lovi, a bate, a desprinde, a nimici), adică după înţelegerea mioritică se tălmăceşte astfel: Orfeu, păstorul/baciul distrus/răstignit. Textul este scris în limba română veche fiind[ɔ grecii din secolele l-ll ale erei noastre ca şi cei de azi, nu folosesc litera C pentru consoana S, ci numai semnul Σ.

Amintirea laconică a existenţei lui, nu este determinată de sărăcia informaţiilor ci de cloceala ce au pus-o la cale ivriţii, romanii şi grecii să-şi însuşească înţelepciunea şi martirajul acestui om deosebit. În cazul lui Ili/Iosius, sărăcia datelor mă duce cu gândul la potlogăria lui Herodot pusă la cale, de cinstire a grecului Pitagora şi prezentarea lui Zamolxe ca un om de nimic bun doar pentru sclavie şi incapabil să înţeleagă cum vine cu subţirimea înţelepciunii!

Informaţiile arătate mai sus coincid în cea mai mare parte cu cele furnizate de tăbliţele de plumb ale geţilor numai că aici avem şi originea lui de neam precum şi legătura care exista între strămoşii noştri şi galii sau galatii din Galatia şi Galileea iar secta esenilor din această regiune era îndrumată spiritual de marele preot get cum ne arată limpede documentele lor descoperite la Qumran, o parte făcute publice iar altele ascunse încă în arhiva secretă a Vaticanului dar şi miturile solomonarilor noştri!

A venit timpul să ştim adevărul despre aceste evenimente care sunt măsluite cu mare meşteşug de aproape 2000 de ani iar Ili să aibă dreptul la istorie şi la veşnică amintire în memoria colectivă a neamului rumun!

FILISTENII/CANAANIŢII

Cele mai vechi izvoare scrise spun că **pe la anii 2000 î.e.n. ˇneamurile khabiru –** cu sensul de mercenar, confederat, asociat – erau înrolaţi ca soldaţi în armatele regilor din Larsa şi Assur. Ei apar în regiunea Asiei Mici la pragul dintre milenii şi bântuie graniţele statelor din Sumer de la sfârşitul mileniului lll î.e.n. ˇiar în impˇeriul hitit umblau creanga peste tot pe unde le pohteau inimile

lor zburdalnice. Erau organizaţi în uniuni de triburi cu un conducător ales pentru meritele militare iar societatea era condusă de sfatul bătrânilor şi tagma preoţilor. În timpul dinastiei Xll (2000-1785 î.e.n.), din scrierile Egiptului rezultă că acest regat a avut legături strânse cu Fenicia şi Palestina pe care le controla militar sau se folosea de procedeul alianţelor, după cum erau vremurile şi pohtele oamenilor.

Spre mijlocul secolului XVlll î.e.n. ˇne spun datele istorice că hicsoşii veniţi din lumea albastră a necunoscutului, au ocupat Egiptul unde au introdus carele de luptă revărsându-se ca un râu ieşit din matcă peste ţara lui Hapy. Dar unele izvoare antice ne spun că în aceeaşi perioadă de timp şi prin aceleaşi locuri cetele de sciţi şi geţi din spaţiul carpato-caspic ˇs-ar fi pornit din nordul întunecat ca un puhoi mânat de năluci şi au ajuns până în ţara faraonului pe care l-au scărmănat rău.

Pentru acest secol se face prima menţionare a geţilor şi sciţilor care în preumblările lor prădalnice peste ţinuturile fără margini au ajuns şi în Egipt unde un faraon i-a aşteptat cu sabie şi ghioagă. Evenimentul este amintit de scriitorul grec Cfesias care a trăit pe la sfârşitul secolului V î.e.n. ˇşi ne spune că Sesostris, faraonul Egiptului ˇs-a luptat cu Tanaus regele sciţilor. Grecii spunea Tanais fluviului Don, ori această apă curgătoare era graniţa dintre sciţi şi geţi (Gomer şi Magog) după cum scrie în Apocriful genezei care este dovedit de istorie ca text veridic ce trimite la gunoi scrisorelele mozaicilor.

Trogus Pompeius, roman trăitor prin sec. l î.e.n. ˇspune în ***Istorii filipice*** că regele geţilor Tanaus a bătut pe regele egiptenilor Vesosis pe malurile Phasului (poate un braţ de vărsare al Nilului în Deltă). Istoricul grec **Philon** din Biblos care a trăit la începutul sec. l al erei noastre, a tradus în greacă scrierea *Istoria fenicienilor* a lui Sanchoniaton istoric fenician din sec. Xll î.e.n. ˇInformaţiile au ajuns până la noi prin scrierile lui Eusebiu din Cezareea ce dă şi câteva citate din aceste texte. Fenicienii, după zicerea înţeleptului lor, au vizitat şi

teritoriile noastre iar faraonul Sesostris a făcut o expediţie împotriva geţilor şi sciţilor dar datele istorice ale Egiptului antic arată că de fapt conducătorul egiptenilor ˇs-a apărat în propria ţară de cetele de arimini venite de la Istru şi Marea Neagră să se sorească la căldura lui Ra. Legendarul istoric fenician spune că şi-a adunat întreaga învăţătură sacră din inscripţiile divine gravate pe „stâlpii soarelui" din templele Feniciei. Asemenea **stâlpi existau şi la curtea regelui get Aetes prin secolul Xlll î.e.n. ˇpe care erau scrise legile divine** după cum ne povestesc unii scriitori antici, nenăimiţi de noi şi scăpaţi de „filtrul" falsificatorilor de istorii, întunecaţii din Militia Cristi. Şi latinul Valerius Flaccus ce a trăit în secolul l al erei noastre scrie în *Argonautica*: „Sesostris a fost cel dintâi care a venit cu război asupra geţilor, însă, înspăimântat de înfrângerea oştirii sale, el se întoarce repede la Teba pe ţărmul Nilului, însoţit numai de puţini ai săi". **Adică eram în acele vremuri aici în jurul Carpaţilor un stat puternic şi cu pricepere în a păli vârtos cu fierul!**

În *Getica*, episcopul iudeo-creştin Iordanes ne spune la Vl, 47: „Pe când goţii, fiindu-le pe atunci rege Tanausis, locuiau în aceste părţi, Vesosis, regele egiptenilor, le-a declarat război. Regele goţilor Tanausis, l-a întâmpinat în luptă pe Vesosis al egiptenilor la fluviul Phasis, unde se găsesc din belşug fazanii, păsări vândute în toată lumea pentru mesele celor puternici. Bătându-l straşnic l-a urmărit până în Egipt şi, dacă nu l-ar fi ˇîmpiedicat valurile de netrecut ale fluviului Nil, precum şi întăriturile ridicate de Vesosis mai înainte împotriva etiopienilor, l-ar fi prins şi ucis pe acesta chiar în patria lui. Dar fiind[ɔ˜ n-a putut să-l învingă din cauza fortificaţiilor, ˇ**s-a întors şi a subjugat aproape toată Asia,** obligând pe supuşi să plătească tribut scumpului lor prieten Sornus, rege al mezilor. **Unii dintre ostaşii biruitori din armata sa, văzând că provinciile supuse strălucesc prin rodnicia lor, şi-au părăsit de bună voie unităţile şi au rămas în ţinuturile Asiei".**

Să adăstăm un bob zăbavă la zicerea lui Iordanes

care o făcea la mijlocul secolului Vl când întunecaţii lucrau la foc continuu pentru falsificarea istoriei geţilor şi mai ales a iudeo-creştinismului. Neicuşorul îi scoate din pălărie pe goţi şi îi pune în locul geţilor chiar dacă sursa pe care o menţionează – Trogus Pompeius – ce a scris povestea cu vreo 600 de ani înaintea lui, vorbeşte fără doar şi poate numai de geţi, goţii apărând în unda istoriei pe la mijlocul secolului lll al erei creştine. Trebuie să reţinem pentru aducerea aminte a neamului arimin că cetele de geţi şi sciţi l-au înghesuit rău pe faraon chiar în propria ţară şi dacă nu şi-ar fi găsit salvarea în fortificaţiile din sud, făcute împotriva etiopienilor, ar fi fost căsăpit de grupurile de prădători. Ori aceste evenimente se suprapun aidoma peste perioada hicsoşilor amintită de cronicile egiptene. Ne mai spune Iordanes că o parte din oştire ˇs-a retras şi după ce au cucerit toată Asia, unii ˇs-au stabilit pe aceste meleaguri iar alţii în frunte cu regele lor ˇs-au întors la baştină în Sciţia pe undeva pe malurile Donului/Tanais şi Istrului. Aici prin termenul de Sciţia folosită de Iordanes ca o noţiune generică, trebuie înţeles teritoriul de la nordul Istrului, nordul Mării Negre şi a Mării Caspice, adică teritoriile locuite de geţi şi sciţi.

Preotul sebenit Manethon scrie la porunca regelui macedonean Ptolomeu Filadelful, o istorie a Egiptului unde îi scrie pe **hicsoşi** „heka khasewet” şi „şasewet” cu sensul de „conducători din ţări străine” sau „regii păstori” adică „sciţii regali” amintiţi de Herodot, de unde grecii i-au făcut hicsoşi. În unele texte egiptene, hicsoşii apar sub numele **heku Şasu** iar zicerea se apropie de cuvântul ***saca*** sau sacii, adică**sciţii**. Capitala lor Avaris, după scrierile egiptene, se numea în limba sciţilor **Spune Daba**, şi chiar multe am să le spun falsificatorilor de istorii! Şi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, cuvântul ***daba***ânseamnă cetate, iar *Cosmografia* Anonimului din Ravena, scriere venită din secolul Vll ne spune că în Mesia Inferioară era cetatea **Sacidaba** *(dabă*: cetate + *saci*: popor scitic de la Pontul Euxin), aşa ca să crape de ciudă toată făloşenia istoricilor făcători de plăsmuiri sataniste,

antigetice şi antiromâneşti.

În localitatea Darân din sud-vestul Siriei ˇs-a descoperit cetatea hicsoşilor **Spune Sianu** întocmai cum spune Iordanes în *Getica* că unii dintre năvălitori ˇs-au întors din Egipt, stabilindu-se Palestina şi Asia, adică actualele teritorii din vestul Siriei şi Israel. Săpăturile arheologice făcute în ultimii 25 de ani, au scos la lumină o cetate ce ocupa o suprafaţă de 11,6 ha, situată la confluenţa râurilor AI Rumaila şi AI Fawwar, situată cam cu 15-20 m. deasupra câmpiei pe care o domină. **Zidirea cetăţii a fost datată pentru anii 1700 î.e.n. ˇtaman cum avem datele şi din izvoare epigrafice** numai că pe meleagurile noastre izvorăşte peste tot numai ură şi prostie de am ajuns dintr-un popor scoborâtor din zei, o adunătură de căcaţi cu ochi! Cetatea neamurilor arimine şi arameene mai este amintită în tăbliţele oraşului Ugarit pe la anii 1350 î.e.n. ˇpână la 1200 î.e.n. ˇcând cuibul fenician a fost distrus de invazia popoarelor Mării. Tăbliţa scrisă în akkadiană, conţine un tratat între Niqmepa şi Abdianati rege al cetăţii Sianu.

În *Samuel* 31,10 ne spun ofuscaţi ivriţii în făcăturile lor, că filistenii cei răi, după ce i-au bătu măr, ucigându-le căpetenia Saul: „au pus armele lui Saul în casa Aştartelor şi i-au atârnat trupul pe zidurile **Bet-Şanu**”. Cuvântul *bet* înseamnă cetate sau casă iar textul trebuia tradus „cetatea Şanu” sau Şianu pe care**grecii o numeau Scithopolis**, adică cetatea sciţilor şi nu a ivriţilor îmbolnăviţi de vedenii, tâmpenii şi fel de fel de făcături drăceşti. Şi Pliniu cel Bătrân în secolul l al erei noastre spune despre cetăţile**Scithopolis** şi **Tirza** în Palestina dar şi **Nasaut, Romis** şi **Sandura** în Arabia **că au fost întemeiate de sciţi, adică geţii de la nordul Istrului**.

Dar mai avem un alt oraş vechi de când lumea în Canaan întemeiat de neamurile arimine pe care pricepuţii ivriţi l-au iudaizat când ˇs-au pus ei să falsifice istoria regiunii unde i-a adus nevoile din Sinai, şi de vor fi destui tâmpiţi să creadă ce au scris despre întreg neamul omenesc. **Bethlehem,** unde pretind iudeo-creştinii că ˇs-a

născut Iisus, este încă o dovadă de cum se poate falsifica istoria astfel ca cinstea să curgă numai prin făgaşul leprelor şi a hoţilor de meserie.

Din datele istorice găsite în culturile vecine acestei regiuni – egipteană, hitită, Mitanni, ugaritică, dar şi canaanită – ştim că prin secolele XV î.e.n. ˟dar poate şi mai înainte, în regiune era cetatea sau oraşul Bit-Lahmi, după izvoare egiptene. **Lahamu** şi **Lahmu** era în mitologia emeş – adică nemuţul carpatin pripăşit în Ki-en-gi /Sumer – copiii primelor forme de existenţă manifestată în univers având ca părinţi pe Tiamat şi Abzu. Din aceşti doi fraţi, care erau în realitate două concepte teologice complementare, au apărut Anşar (cerul nemărginit, lumea din ceruri) şi Kişar (întreg pământul). Fiind ziditorii lumii văzute şi nevăzute, aceste două entităţi spiritual-energetice Lahamu şi Lahmu erau cinstite ca **divinităţi ale fertilităţii de început ale Cerului şi Pământului** şi cu acest cult au fost găsite în Canaan. Venerat de canaaniţi ca **Lachma**, încă de la mijlocul mileniului ll î.e.n., bărtinașii i-au ridicat un lăcaş de cult pe dealul localităţii, azi fiind numit după făcătura iudeo-creştină Dealul Naşterii Domnului. Documentele antice numesc cetatea ca **Beit Lachama**, care înseamnă „Casa lui Lachama”, adică Templul lui Lachama fiind era o construcţie religioasă. Alte forme ale numelui divinităţii au fost **Lahmi** sau **Lahmu**. Prima referire la oraşul istoric Bet-Lahmi apare în scrisorile descoperite la Amarna (cca. 1400 î.e.n.), când o căpetenie egipteană care conducea Canaanul din Ierusalim şi avea mari supărări din partea **populaţiei Kapiru (Kabiru)** ce trăia în acest oraş și nu dădea ascultare lui pir-o, cere stăpânului Egiptului să ia cu sabia cuibul răilor pentru a-i aduce la ascultare. În tăbliţa cu pricina, oraşul apare scris **Bit-Lahmi**. În *Tora* şi *Talmud* scriu ei că cetatea Bethlehem este locul de naştere pentru David şi locul unde a fost uns rege de către Samuel. Dar Lahmi era un nume purtat de bărbaţii filisteni din **Gat** sau **Gitii** cum găsim în 1 *Cronici* la 20,5: „A mai fost o bătălie cu filistenii şi Elhanan, fiul lui Yair, a ucis pe fratele lui Goliat, **Lahmi**

din Gat (**dar în ivrită este scris Gittite**, adică gititul sau getul, însă cuvântul „gititul” nu apare în textul în limba română să nu se prindă vreun mioritic de hoţie). Ca să le fie întunecarea deplină, dau un citat din **Al. Odobescu** care a scris în ***Opere***, ed. Academiei 1961, vol ll, p 26 despre **„colonii vlahi din Sinai”** că ar putea veni din Tracia şi zice: „Altă colonie de români se află stabilită pe poala septentrională (nordică) a Olimpului, **numită azi Laha...** Umbriţi sub piscul măreţ al Olimpului ce se înalţă la 6000 de picioare în sus, ascuns în nouri şi în veci acoperit cu zăpadă, românii au întemeiat aici din vechime câteva sate...” În eme-gi cuvântul ***lah*** sau ***laha*** are sensul de a scânteia, a străluci, iar mu sau mi înseamnă faimă, familie, a da naştere, a se naşte din şi **iarăşi ne trage aţa la Neamul Scoborâtor din Zei ce-şi avea baştina în Ţara Sfântă.**

Amintirea acestei divinităţi ancestrale a neamurilor carpatine o găsim şi la **aryas** din India unde**lakshmi** era soţia lui Vişnu şi avea o mare sărbătoare agrară care se ţinea în zodia Fecioarei, adică sfârşitul lunii august fiind închinată împlinirii recoltelor de orez şi a renaşterii alteia. Totodată ea simboliza bogăţia, norocul şi puterea de regenerarea a naturii în toate formele ei.

Kamose, ultimul pir-o al dinastiei din Teba înaintea ocupării Egiptului de către hicsoşi pe la 1750 î.e.n., îi numeşte pe cei care se odihneau de ceva vreme în Palestina şi se tot boldeau către apus**”, Chietain de Retjenu**” adică **Keta** sau **Geta** din Canaan. Această populaţie Ketain este scrisă în *Vulgata* **Getaim** iar în greacă **Chitiim,** unde particula ***im*** în ivrită arată pluralul, procedeu luat de la egipteni după cum se vede bine din citirea cuvintelor de mai sus. Cuvântul ***Retjenu*** din egipteană poate fi citit după aşezarea vocalelor şi **Retejanu** iar mioriticilor cu capul pe umeri purtat pentru a gândi cu el, le aminteşte de numele de familie Reteganu. Mai avem vârful Peleaga din Carpaţii de miază-zi, cae este cel mai înalt din munţii **Retezat**. Se poate ajunge pe una din căi numită şaua Pelegii, iar ivriţii în *Facerea* 10,25

amintesc de un **Peleg drept ziditor al neamului omenesc**, numindu-i pe filisteni în făcătura lor şi **Peleşet** sau**Peleşo**t şi dacă îndepărtăm terminaţia ***ot*** pentru feminin, rămâne numai ***peleş,*** cuvânt neaoş românesc ce are sensurile de ciucure, franjur, îndoitura de sus a pantalonilor bărbăteşti prin care se trece brăcinarul, brăcinar, şnurul care se trece pe la mijlocul cămăşii bărbăteşti naţionale, tunsoare scurtă, localitate în judeţul Prahova.

Pe o prismă descoperită în vechea cetate Lachiş locuită de filisteni şi situată în apropiere de muntele Hermon, are pe faţă alături de numele faraonului Amenhotep ll (1435-1420 î.e.n.), pe cel al zeului egiptean Ptah, cu titlul **„du Gitti”** sau **Gaat.** Particula ***du*** cred că are acelaşi sens cu ***dio, die, diu, dieu***, folosite pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, care înseamnă ceresc sau sfânt, iar **Gitti** este chiar **Gitia** sau**Geta**, arătând baştina carpatină a acestor pribegiţi. Tot aşa misii când au plecat în sud, în secolul XV î.e.n. ˇstabilindu-se lângă Troia, şi-au numit noua patrie Mesia sau Misia, în amintirea celei părăsite. Expresia ***du Gitti*** mai este amintită în textul Serabit 353. **Gaat** sau **Gittaim** a fost o cetate a filistenilor amintită în*Neemia* 11,32 şi *Samuel* 4,3, numele fiind folosit şi pentru alte locuri din vecinătate, cum ar fi Carmel Gat, deci atât un centru de putere cât şi un teritoriu mai întins care purtau acelaşi nume. El apare şi în scrisorile descoperite la Amarna. Un **gitit/giti** este o persoană din Gat/Gittia, aşa cum a fost şi scornitul Goliat pe care l-a nimicit priceputul prăştier ivrit David. Tot la egipteni, neamul filistenilor mai apare scris **PRST,** iar dacă adăugăm vocalele între respectivele consoane avem cuvântul **„părăsiţi”,** adică chiar aşa cum erau uitaţi de cei din baştina carpatină.

Săturându-se găzdoaiele egiptene de atâta şedere a nepoftiţilor hicsoşi, în frunte cu pira Ahmose l (1550-1525 î.e.n.) au pus sabia pe ei alungându-i către răsărit iar fugarii ˇs-au oprit în cetatea Sharuken din sud-vestul regiunii Gaza, însă după câţiva ani au fost şi de aici

îndemnaţi să fie iuţi de picior. În Gaza de azi avem oraşul **Abasan-al-Kabir**, astfel înveşnicindu-şi filistenii/khabirii amintirea chiar dacă ivriţii cu o ură nemărginită i-au scos din istorie. Potrivit lui **Pindar**, acest **Kabir**, al cărui nume a fost **Adamas**, a fost, în tradiţiile din Lemnos, **primul om născut din sânul Pământului.** El a fost primul bărbat, şi primul meşteşugar, fiind unul dintre cei şapte strămoşi băştinași autohtoni şi ziditori ai neamului omenesc. **Dacă şi ivriţii ar fi făcut istoria acelor regiuni**, atunci trebuia să fie păstrat în memoria colectivă şi un Al-Iahwiţ, Al-Ivrit sau Al-Satan, încă nu ˟s-au descoperit ruinele vreunei aşezări cu aceste nume. Dar zilele nu au intrat în sac şi de nu o vor găsi arheologii, atunci sigur o vor dibui întunecaţii rabini prin revelaţii, fiind[ɔ- azi cei care pretind că au vedenii sunt duşi la balamuc. Să dau şi numele câtorva regi hicsoşi ce au stăpânit Egiptul: Ausera Apopi, Sianu sau Keanu, Kamudi, Sakir – Har. Şi în zilele de azi, la românii din jurul Carpaţilor găsim ca nume de familie **Apopi, Sianu şi Cianu**, ele nefiind aduse nici de săbiile romane, dar nici de tulumbele pline de sămânţă de „neam ales” ale soldăţimii ivrite care – pretind ei – ˟s-a înstăpânit pe plaiurile mioritice odată cu cotropitorii, ci neaoş băștinașe de la zidirea lumii.

Descoperind în zilele noastre arheologii din Ierusalim că în scrierile egiptene vechi este amintită populaţia nomadă **„khabiru”,** care le făcea acestora mare supărare prin prădăciuni nenumărate, năvălind mereu din est, într-un cor toţi specialiştii din frăţia lui Israel au strigat că strămoşii lor erau acei viteji. Dar istoria ne spune că faraonul Ramses ll (1301-1235 î.e.n.) a cerut regelui hitiţilor să trimită în Egipt din populaţia khabiru un grup dintre aceia care erau mari meşteri în prelucrarea fierului ca să-i înveţe meserie şi pe egipteni. Iar dacă istoria adevărată nu are niciun haz în faţa lor, atunci îi voi plesni peste bot cu istoria lor „revelată” în *Tora* unde la *Samuel* 13,19-22 găsim pentru luminarea noastră zicerea: **„În toată ţara lui Israel nu se găsea niciun fierar; căci filistenii ziseră: «Să împiedicăm pe iudei să-şi facă**

săbii sau suliţe». Şi fiecare om din Israel se pogora la filisteni ca să-şi ascută fierul plugului, coasa, securea şi sapa, când se tocea sapa. Coasa, furca cu trei coarne şi securea şi ca să facă vârf ţepuşei cu care mâna boii. Şi aşa ˇs-a întâmplat că în ziua luptei nu era nici sabie, nici suliţă în mâinile întregului popor care era cu Saul şi Ionatan: nu avea decât Saul şi ful său Ionatan". **Acesta era nivelul de civilizaţie al ivriţilor în secolul X î.e.n. ˇchiar după scrierile lor mincinoase şi mistificatoare,** nu ştiau decât să dea cu praştia şi să mulgă ţapii, pe când filistenii/khabiru stăpâneau prelucrarea fierului, trăiau în palate, compuneau poezii şi cântau la hartă, toate acestea aducându-le ivriţilor mare venin la rânză. Şi arheologii Torei ˇs-au apucat să sape după scriptura lor, sperând să găsească palatul regelui de coada oii David, cu care să-i îngroape pe toţi cârtitorii. Tot săpând ei după punct şi virgulă cum zice la scriptură, numai hopa şi minunea, urmele unor locuinţe, dar nu de palate strălucitoare că la soare te puteai uita dar la ele ba, ci de colibe sau case foarte sărăcăcioase însă **de la sfârşitul secolului Vl î.e.n**. ˇ**adică de pe când au intrat ivriţii sub stăpânirea persană,** după care au început să se gudure cu mare folos pe lângă noii stăpâni, iar unii ajungând după mijlocul secolului V î.e.n. ˇmercenari şi chiar considerându-se ei stăpâni peste egipteni şi filisteni.

Tăbliţele descoperite în situl de la Tel Amarna din Egipt, scrise pe la mijlocul secolului XIV î.e.n., ne dau indicii despre aceiaşi răuleni numiţi **khabiri** amintiţi în scrieri de mai multe ori astfel: „Domnul meu, regele, lumina cerului, să ia aminte pentru ţara lui, că aceşti khabiru sunt puternici şi porniţi împotriva noastră şi regele, domnul meu, să întindă mâna spre mine şi să mă izbăvească din mâinile lor, astfel încât să nu ne lase acestora şi să ne pună capăt nouă..." **Informaţiile arată că neamul khabirilor în secolul XIV î.e.n. ˇnăvălea din Palestina în Egipt şi lua prizonieri dintre locuitori**, pe care apoi îi elibera după ce primeau răsplata cerută. Baştina arimină a kabirilor este amintită şi de

numele **Seuthes**folosit de geţii din Tracia, care în Egiptul stăpânit de ei vreo 150 de ani şi numiţi în texte hicsoşi, era scri**săethi** şi purtat de mai mulţi pir-o.

Să mai dau un tras din *Getica* lui Iordanes de la Vl, 48: „Pompeius Trogus spune că de la neamul sau de la numele acestora îşi trag parţii obârşia. De aceea şi astăzi fugarii în **limba scitică** se numesc ***parţi*** (în limba română avem cuvântul ***părţi:*** panglică împodobită cu monede de aur sau de argint legată de păr pe frunte sau la pălărie, salbă de bani, dungile colorate ale unei ţesături sau pături, a favoriza, a proteja, a-şi alege o parte din ceva, a despărţi, a împărţi; aşa, să se ştie pentru cei cu mintea tembelă cine vorbea limba scitică) şi, răspunzând originii lor, dintre toate neamurile Asiei ei singuri sunt armaşi şi foarte buni luptători. Cuvântul ***parţi***, care am spus că înseamnă fugari, unii i-au dat altă etimologie, spunând că sunt numiţi parţi fiind[ɔ- au fugit de la părinţii lor. Pe acest **Tanausis, rege al goţilor**, după moarte, popoarele lui l-au adorat între divinităţile lor”. **Schimbând o literă, îndrăcitul prelat iudeo-creştin i-a făcut pe geţi, în goţi** şi **astfel istoria unui popor vechi de peste 3000 de ani, a fost ştearsă de priceputa pană satanistă**! **Aşa ne-au falsificat ei istoria de nu se mai ştie mare lucru de cel mai numeros popor al Europei dar şi cel mai drept şi mai viteaz, renumit pentru religiozitatea lui!**

Herodot aminteşte în *Istorii* că sciţii au avut o regină de toată isprava, numită **Tabiti,** care după moarte a fost venerată ca o divinitate de către neamul sciţilor dar sigur ea era cunoscută şi de către geţi. Cuvântul înseamnă tatăl cu moţ sau tatăl celor moţaţi ***(ta***: tată, în text Tatăl Ceresc + ***biţi:*** moţ), cu referire directă la faptul că **în vechime geţii şi tracii îşi purtau părul legat în creştetul capului aşa cum sunt amintiţi** în *Iliada* şi cum este imortalizat **centaurul Getos** pe un crater grec din secolul Vll î.e.n. ˇIudeo-creştinii, nefiind răi de scârbă şi meseriaşi în furtişaguri, au pus-o pe divinitatea scito-getă în rândul sfinţilor cu nunele de **Tabita** la catolici şi **Tavita** la ortodocşi la 25 octombrie când se încheie anul pastoral.

Atât geţii cât şi sciţii erau mari crescători de vite şi oi, iar divinitatea este o dovadă a legăturii religiilor lor.

După moartea regelui amintit de Iordanes, pe când bărbaţii se aflau într-o vânzoleală de prăduire pe alte meleaguri, nişte vecini au crezut de cuviinţă să-i mai uşureze pe zburdalnicii şi strângătorii sciţi de povara prăzilor şi au năvălit asupra sălaşurilor lor. Dar mândreţele de soaţe numite de Iordanes **amazoane** erau la fel de pricepute în mânuirea oalelor ca şi a săbiilor, astfel că amarnicii jefuitori au fost puşi repede pe fugă. Urmând exemplul soţilor, ele ˇs-au organizat în două cete, una a rămas acasă pentru a apăra plozii, glia şi avutul de pohtele celor nepoftiţi iar a doua ceată a plecat să „viziteze" Asia şi să ochească ce poate fi prădat făcând primul popas în trecătoarea munţilor Caucaz spre Marea Caspică iar Iordanes ne spune la Vll, 51: „Acolo şi-au aşezat tabăra un timp amazoanele până ce şi-au întărit armata. Ieşind de acolo şi trecând fluviul Ales, au supus cu acelaşi succes Armenia, Siria, Cilicia, Galatia, Pisidia şi toate ţinuturile Asiei. Apoi ˇs-au întors către Ionia şi Eolia, le-au învins şi le-au transformat în provincii ale lor. Stăpânind acolo mai mult timp, au ridicat cetăţi şi cazărmi, cărora le-au pus numele lor… Vll, 52 Astfel femeile născute în Sciţia, ajutate de întâmplare, ˇs-au făcut stăpâne pe conducerea Asiei, pe care au păstrat-o peste 100 de ani până ˇs-au întors la stânca Marpesia, despre care am vorbit mai înainte, adică la muntele Caucaz…"

În informaţiile menţionate mai sus **există o realitate istorică de care noi românii habar nu avem pentru că ne căutăm ca nebunii rădăcinile prin dosurile altor seminţii**. Să cercetăm o leacă în borşul vechilor egipteni şi vom găsi în dinastia Xll (2000-1785 î.e.n.) trei faraoni cu numele de Sesostris dar mai avem unul în dinastiile Xlll-XIV (1785-1680 î.e. ˇn). În această perioadă se semnalează primele pătrunderi ale hicsoşilor în Delta Nilului unde ei devin stăpânii oraşului Avaris (ce apropiat este de Abaris!) iar după anul 1730 acest popor va fi neamul conducător al Egiptului de Nord cu capitala în acelaşi oraş, faraonii de la

Teba din Egiptul de Sud fiindu-le supuşi. Egiptenii nu au lăsat niciun fel de informaţii asupra hicsoşilor pentru că nu i-au avut la rânză deloc iar în alte surse este mare sărăcie, aceştia ţinând sub control şi Egiptul de Sud între anii 1730-1580 î.e.n. ˇPentru a le descoperi rădăcinile hicsoşilor vom căuta tot în vechea limbă carpatină pe care o cunoaştem aşa cum o vorbea neamul nostru în mileniul lll î.e.n. ˇşi găsim în eme-gi/sumeriană cuvântul ***hi-ig*** cu sensul de oamenii falnici, strălucitori sau aprigi ca focul şi***soş*** cu sensul de a călări, a se cocoţa, adică falnicii călăreţi sau aprigii călăreţi. Toate izvoarele vechi vorbesc cu admiraţie despre neamurile geţilor şi sciţilor care erau neîntrecute în călărit şi în mânuitul arcului aşa cum o face şi Iordanes în textul menţionat mai sus.

Ştim că religia geţilor era monoteistă iar în Egipt a existat o reformă a faraonului Amenofis lV (Ikhunaton 1372-1354 î.e.n.) care a înlocuit politeismul străvechi al fiec [rei nome cu un cult monoteist închinat unei singure divinităţi solare. După moartea faraonului ˇs-a revenit la vechile tradiţii dar urmele cultului monoteist nu au dispărut pentru că în mormântul faraonului Sethi l (1312-1298 î.e.n.) **pe perete sunt pictaţi doi îngeri cu culoare alb-albastră care stau faţă în faţă.** Aceste imagini nu se mai găsesc şi în alte temple iar pe un papirus datat în anul 1283 î.e.n. ˇîn timpul domniei lui Ramses ll (1301-1235 î.e.n.) **deasupra mumiei mortului stă un înger în poziţie orizontală care ţine în mână roata vieţii sau roata destinului**. **Imaginea este identică [u cea de pe tăbliţa 11 iar îngerul are barbă tunsă scurt**, ori se ştie că egiptenii nu purtau asemenea podoabă, aceasta fiind specifică geţilor. Informaţiile dovedesc fără putinţă de tăgadă că între cultura egipteană şi cea a geţilor au existat legături directe şi numeroase pentru că egiptenii nu puteau accepta în religia lor elemente atât de importante din religia geţilor dacă aceste popoare nu se cunoşteau bine şi nu aveau moduri de gândire compatibile. Ca dovadă arheologică este „ochiul interior” de pe coiful descoperit la Coţofeneşti datat în secolul Vll î.e.n., **simbol religios care**

se găseşte pe pereţii multor temple din Egipt. Izvoarele greceşti ne spun că Orfeu care ar fi trăit înainte de războiul Troiei, ar fi adăstat ceva vreme în această ţară să-şi hrănească glagoria din preaplinul înţelepciunii egiptenilor iar despre Zamolxe sau Abaris ştim sigur de pe tăbliţele de plumb că a fost în această ţară împreună cu scitul Ili şi pişicherul de Pitagora care i-a făcut numai necazuri.

În începuturile civilizaţiei greceşti se găseşte şi informaţia privitoare la ***Cărţile Misilor*** care cuprindeau istoria şi credinţele lor fiind prima religie din istoria lumii ce are o carte sacră şi iarăşi ei ne vorbesc de texte scrise ca să facă în ciudă tâmpiţilor! Puntea de legătură între cele două culturi, cea carpatină şi cea egipteană a fost ţinutul Canaan după zicerea ivrită sau Palestina după greci şi romani, locuit de neamuri mioritice numite de greci **filisteni** iar de ivriţi, cu numele **canaaniţi**. ***Canaan*** în vechea limbă a strămoşilor noştri are sensul de colonia/comunitatea de pe pământul Domnului (***ca***: casă, colonie, oraş ***+ na:*** răzor, strat, a pregăti, loc, tămâie ***+ an:*** cel din ceruri, Creator) sau **casa neamul ales de Dumnezeu**. Şi Iordanes ne-a lăsat mărturie că prin acele ţinuturi ˇs-au lăsat ademeniţi de belşugul locului o parte dintre prădătorii care au „vizitat” Egiptul prin secolul XVlll î.e.n.

Chiar cuvântul **Palestina** care arată numele regiunii în greacă, vine de la numele populaţiei arimine/getice ce ˇs-a stabilit pe aceste meleaguri în vremuri pe care încă nu le putem pune pe răbojul timpului cu precizie, cuvântul înseamnând **ceata de îngeri**, sau neamul zămislit din îngeri (***polei***: îngeri, fiinţe cereşti din basmele româneşti ***+ stina***: stână, locul unde se adună oile şi ciobanii). Are această realitate istorică vreo legătură cu născocirea ivriţilor privind originea uriaşilor, îi întreb pe ei aşa, poate le mai iese din cap vreo vedenie să ne lumineze?

Ivriţii, când ˇs-au pus pe născocit povestioarele lor pline de furtişaguri, **trăsnăi şi minciuni puhoi**, numite *Tora* şi *Talmud*, au preluat o parte din cultura

religioasă a filistenilor pentru că ei erau băştinaşi şi aveau un mod de viaţă mult superior acestor cete de hoţomani sălbatici. Dar ˇs-au mai înfruptat vârtos din marea cultură egipteană, adăpându-se ca nişte pisoi morocănoşi şi din cultura persanilor zoroaştri pe unde i-a purtat necazul sau chemarea câştigului. Ceea ce ne-a fost servit ca fiind „vedenii şi proorociri ivrite", au începuturile pe la mijlocul secolului V î.e.n. ˇdar cea mai mare parte a ticluirilor sunt sigur făcute în secolele lll î.e. ˇn – l e.n. ˇcând le-a sărit rău capsa a revelaţie, adică a minciună deşănţată şi obraznică.

Textele cunoscute în prezent sunt redactate după anul 90 al erei noastre când şi-au canonizat scriiturile prin adunarea de la Jamnia, dar sigur au mai umblat cu melesteul prin ele multă vreme după această dată. Dacă au curajul să se mai maimuţărească ţu aceste nemernicii, îi poftesc pe întunecaţi să citească *Apocriful Genezei* descoperit la Qumran în anul 1947 **care le demască toată făcătura lor drăcească**. Şi mai sunt documentele descoperite în acelaşi loc, pe care **şărpăria de la Vatican le-a pus la popreală** pentru că nu dau bine la scornitura „poporului ales" adică poporul ivrit cu care aceşti făcători de monstruozităţi criminale, au robit minţile goimilor cap de lut şi acela blindat cu plumb, timp de peste 1600 de ani. Să mergem a cerceta şi judeca zicerile lor dar după mintea noastră şi informaţiile pe care le avem astăzi despre mincinoasele revelaţii.

Ne spun necinstiţii ivriţi în scriitura prea sfântă şi plină de revelaţii mincinoase *Tora*, în *Facerea* 10,6, că fiul lui Noe, Ham a avut ca urmaşi direcţi pe Cuş (Sudan), Miţraim (Egipt), Put şi Canaan (Palestina). Iar la 10,14 spune despre **Miţraim** că a avut urmaşi – copii – mai multe neamuri printre care filistenii şi caftoriţii din insula Cipru. Aceste informaţii dovedesc fără putinţă de tăgadă, faptul că ticluiterii de istorii revelate şi adevăruri sacre, cunoşteau foarte bine istoria şi realităţile regiunii**, dar le-au falsificat cu bună ştiinţă numai spre folosul lor.**

Pentru a ne dezmetici puţin din această sminteală, să încercăm a face ceva lumină în întunecimile lor. Se ştia

limpede atunci prin secolele V-ll î.e.n. ˇcând ei încep să-şi încropească conceptele religioase iar din secolul ll î.e.n. ˇcând plesnesc în soare scrierile apocaliptice, că **filistenii şi egiptenii veneau din acelaşi neam**. **Ivriţii spun în textele de mai sus că filistenii şi canaaniţii erau rude foarte apropiate**, iar în prezent, bazându-se pe acest şiretlic – cea mai nobilă trăsătura de caracter a ivriţilor cum spunea cu mândrie **Ioshua Ben Matityahu** (**Josephus Flavius**) în scrierile sale – arheologii Torei, **pretind că de fapt canaaniţii erau de neam semit**, spunând că toate ruinele descoperite pe fostul teritoriu al Palestinei din secolele Xl-lX î.e.n. ˇar aparţine numai construcţiilor realizate de ivriţi. Ori ei nu aveau habar de felul cum se construieşte, neştiind să dea cu dalta sau cu toporul ci numai cu ghioaga şi praştia, aşa cum o dovedeşte cu prisosinţă zidirea templului de către Solomon care a chemat meşteri fenicieni. **Aceste construcţii care fac astăzi obiectul mândriei arheologilor din Israel, au fost ridicate de egipteni care au controlat multă vreme Palestina, iar o parte dintre ele au fost realizate de către filisteni care sunt şi ziditorii Ierusalimului.**

Prima migrarea geţilor şi sciţilor sau cimerienilor în sud până în Egipt a avut loc masiv aşa cum am arătat mai înainte, pe la anul 1750 î.e.n. ˇiar o parte dintre ei ˇs-au stabilit în Palestina după ce ˇs-au întors din ţara cotropită cum spune Iordanes. A doua aşezare a geţilor şi sciţilor pe teritoriul Palestinei – cea a amazoanelor după legendă – ˇs-a făcut pe la anii 1645 î.e.n. ˇcând ˇs-a produs erupţia vulcanului din insula Santorini iar Europa a cunoscut o răcire puternică a climei timp de peste 10 ani afectând grav viaţa oamenilor. Amintirea acestui dezastru climatic, este păstrată în mitologia mioritică prin următoarea zicere.

Sfintul Mihail în mitologia noastră populară, purta pe umeri soarele şi luna iar printre alte îndatoriri cereşti, trebuia să o ţină în botniţă pe **Mamarca**, mama dracilor. Aceasta prin răsuflarea ei, aducea cele mai cumplite

geruri, transformând pământul într-un sloi de gheaţă şi distrugând viaţa sfântă a oamenilor. Păstrarea acestei realităţi într-o fărâmă de mit, arată că noi ne-am ţinut toriştea dintotdeauna şi chiar dacă unii au plecat mânaţi de vremuri, alţii au rămas agăţaţi de glie pentru că aveau datoria sacră faţă de Sântu să apere ţara sfântă.

Pentru a-şi salva viaţa şi turmele de animale care erau sursa lor de bogăţie, singura soluţie pentru aceste neamuri de păstori a fost să-şi i-a zborul către ţări mai calde şi să coboare către sud. Aceste populaţii sunt menţionate în tăbliţele hitite şi sub numele de **mosca, kaska, geska şi khabiru** sau **habiru**. Regatul **Masa** sau Misia fondat de geţi în secolul XVII î.e.n. ˇeste menţionat şi în documentele impˇeriului neo-hitit (1450 – 1200 î.e.n.). în partea vestică, în vecinătatea Troiei. În *Tora* este menţionat cu numele de Maş sau Meşec. **Kaska** sau kasii au întemeiat un puternic impˇeriu în teritoriul dintre Tigru şi Eufrat în secolul XVl î.e.n. ˇcare a dăinuit mai bine de 500 de ani iar **geska** sau **gesii**, adică geţii din Asia Mică era un alt nume pentru kaska dar şi al cabirilor stabiliţi în Canaan şi mai în nord pe lângă hitiţi, după ce şi-au isprăvit „treburile” prin Egipt. În scrierea emeş, terminaţia ***gesi*** (***ge***: nobil, pământ + ***ti***: neam, colectivitate) apare la multe nume de persoane şi divinităţi având sensul de „neam ales” sau „pământ sfânt”.

O scrisoare din timpul faraonului Ramses ll (1301-1235) către regele hitiţilor îi cere acestuia să-i trimită meşteri pricepuţi în prelucrarea fierului, pe numiţii **cabiru** şi nu **ivritu** sau **pârlitu**, pentru că această populaţie era singura ce stăpânea la acea vreme tainele prelucrării fierului, descoperire ce a schimbat soarta omenirii.

La sfârşitul secolului Xlll î.e.n. ˇcanaaniţii după zicerea iudeilor şi **cabiru** după zicerea lor neaoşă mioritică erau cunoscuţi că întrebuinţau fierul în construcţia carelor lor de luptă. Ori istoria ne spune că în regiune, singurii care ştiau meşteşugul prelucrării fierului, după documentele hitite şi egiptene erau**cabirii** iar ivriţii i-au numit canaaniţi după teritoriul pe care îl stăpâneau, deci

ei erau un singur popor numit în două feluri după năravul celor care au scris despre ei. Tot croncile hitite îi amintesc pe tăbliţele lor şi ne spun că de pe meleagurile Asiei Mici în bătălia de la Kadeş dată în anul 1296 î.e.n. ˇîn armata hitită au fost chemate şi trupe ale populaţie seminomade **habiru** scrisă după fonetica limbii hitite dar grecii îi menţionează cu numele de **kabiri** sau kalibi.

În scrierea *Dionysos,* autorul **Nonus Panopolitanul**, povestind despre războiul pregătit de Cybele din Frigia împotriva indienilor şi care era condus de Dionysos, spune că primii soldaţi chemaţi la oştire au fost cabirii: „Mai întâi din stânca abruptă şi scăpărătoare de foc a Lemnosului, făuri furtunoasă armă, aproape cu un molift mistic din Samos, **doi cabiri**, fii ai lui Hefaistos, având numele de familiei al mumei lor, pe care Cabiro din Tracia îi născu mai înainte, ceresculuі făurar, adică pe Alcon şi Eurymedon, măiestru în fierărie”. În insula Lemnos, cabirii erau socotiţi ca fiii lui Hefaistos şi a zeiţei Cabiro, şi purtau epitetul de purtători de cleşte, adică meşteri făurari.

Strabon în *Geografia,* spune despre cabiri următoarele: „Sunt unii, care susţin că provin din Ida, alţii că ˇs-au stabilit acolo; dar toţi ne asigură că **ei sunt cei care au lucrat pentru prima oară fierul** în multele Ida; toţi sunt nişte vrăjitori întrebuinţaţi în serviciul mumei-zeilor şi având reşedinţa lor în Frigia, în jurul Idei”.

Pausanias în *Descrierea Greciei* spune că ţinutul Pergamului era consacrat cabirilor iar **religia acestor divinităţi ˇs-a născut prima dată în sânul populaţiei pelasge.**

Şi **Herodot** în *Istorii* confirmă această zicere astfel: „Cel ce este iniţiat în misterele cabirilor, pe care le celebrează samothracienii, **primindu-le şi dânşii de la pelasgi**, acela pricepe ceea ce zic”. Aşa e coane Herodote, şi eu am priceput ce ai zis numai că pe plaiurile noastre mioritice priceperea este un lucru rar!

Tot la vremurile foarte îndepărtate se referă şi scriitorul roman **Servius** care în lucrarea *Aeneidas*spune că zeii aduşi de Enea în Italia după ce Troia a fost distrusă

de greci pe la mijlocul secolului Xll î.e.n. ˟erau din lemn sau de marmură **purtând ca şi iniţiaţii în misterele Samothracei, un fel de panglică în jurul capului**.

Faraonul Egiptului Şeşonk l (950 î.e.n. ˟– 929 î.e.n.) a întreprins o campanie în nordul Iudeei împotriva filistenilor (în timpul pretinsei domnii a faimosului Solomon, după *Făcă-Tora*), însă nici nu-i aminteşte pe ivriţi ca trăitori pe acele meleaguri. Soldaţii filisteni sunt prezentaţi în imaginile lăsate pe un monument executat la porunca faraonului, purtând pe cap un fel de bentiţă cu pene, corpul era acoperit de o platoşă uşoară din piele, purtau un scut rotund şi mic iar ca armă de atac foloseau o sabie ce se îngustează către vârf. Adică divinităţile cabire cât şi iniţiaţii în aceste mistere purtau pe cap această bentiţă ca simbol al poporului zămislit de Creator prin neamul arimaspilor, la fel cum se vede la Zamolxe şi la martirizatul get Ili de către şleahta de rabini turbaţi din Ierusalim. Şi dacă egiptenii se războiau în draci cu înrăiţii filisteni, vin şi îi întreb pe ivriţii care se fălesc de le-a ajuns gura până la urechi: unde era faimosul lor rege Solomon şi toată fala lui de o para chioară, dacă izvoarele istorice îi prezintă în acele locuri şi acele vremuri, pe filisteni şi nici urmă sau miros de ivriţi pârliţi şi născociţi după atâtea secole?

Diodor din Sicilia în *Biblioteca istorică* amintindu-l pe istoricul Efor ce a trăit în secolul lV î.e.n. ˟scrie: „Sunt alţii, şi printre aceştia este şi Efor, care povesteşte că dactilii ideeni locuiau împrejurul muntelui Ida din Frigia şi că trecură în Europa cu Minos… Fiind[ɔ˜ se arătase ca autori ai unei binefaceri foarte mari către neamul omenesc (descoperirea prelucrării fierului), ei primiră onoruri nemuritoare”. Numai că unii dintre aceşti beneficiari ai descoperii lor – ivriţii, grecii şi unii latini – le-au falsificat în totalitate istoria spre a le fi numai lor de folos. Căcărania ivrită este sfântă şi slăvită!

În *Geneza* găsim această realitate istorică despre cabiri dar scrisă după gustul ivriţilor la „4,22 Ţila, de partea ei, a născut şi ea pe Tubal-Cain, **făuritorul tuturor**

uneltelor de aramă şi de fier…” În română cuvântul ***tâlă*** înseamnă întâlnire dar mai avem şi prenumele Tilia. Ţila a fost soţia lui Lameh, urmaşul lui Cain prin Irad, Mehuiael, Metusael care era tatăl lui Lameh. Acesta mai avea o soţie Ada, nume getic care a fost descoperit pe unele fragmente de ceramică din Ardeal. Tubal sau **Tabal** este un stat menţionat de documentele asiriene în secolul Vll î.e.n. ˇlocuit de către sciţi sau **sabei**, deci populaţie getică. La mijlocul secolului Vl î.e.n. ˇZamolxe în drumul lui spre Egipt găseşte un grup de cabiri în insula Samos care mustea de credinţă în religia crucii cu care a stat la un pocal de vorbă, scriind păţania pe o tăbliţă de plumb după ce ˇs-a întors la baştina sa Getia spre a fi mărturie neamului ce va să vină, numai că aceşti urmaşi au mintea scurtă şi ţinută tot în proptele de fel de fel de pui de lele.

Trebuie reţinut acest adevăr zguduitor pentru pretinsa istorie revelată numai ivriţilor de către Iahwe cel întunecat; facerea lumii şi a neamului omenesc după minciuna lor începe în secolul Xlll î.e.n. ˇaşa cum arată textul de mai sus, pentru că atunci au descoperit strămoşii noştri prelucrarea fierului!!!

În Asia Mică, spune **Homer**, frigienii de neam trac i-au înlocuit repede pe hitiţi după prăbuşirea puterii acestora datorată migraţiei „popoarelor mării” de la sfârşitul secolului Xlll î.e.n., devenind puterea dominantă, iar Palestina care a fost disputată între cele două impˇerii, hitit şi egiptean a rămas a faraonilor după ce statul hitit a dispărut din istorie.

În poemul *Argonautice,* **Valerius Flaccus** (45-90 e.n.) dă amănunte despre expediţia argonauţilor în ţinutul hiperboreenilor/geţilor precizând că pe porţile strălucitului templu din cetatea lui Aetes era scris „cum mai întâi regele Sesostris, a dus războaie împotriva geţilor”. Trebuie să fii nebun să poţi crede că anticii greci şi romani şi chiar mai înainte fenicienii au luat-o razna şi într-o veselie şi prosternare fără margini faţă de geţi, le-au făcut o cântare de să le meargă vestea peste şapte mări şi ţări şi peste veşnicia vremurilor! Mai spun ei că această povestioară a

ciondănelii geţilor cu egiptenii era scrisă pe poarta templului din cetatea getului Aetes, adică să ne crăcănăm înţelegerea pe deplin, **în acele vremuri – prin secolul Xll î.e.n. ˟– neamul nostru mioritic ştia să scrie** iar majoritatea dintre ei aveau acest năravl al scrisului şi cititului, altfel nu găsim rostul menţionării. La templu veneau toţi muritorii în anumite sărbători iar memoria strămoşilor era cea mai vie în acel loc.

Tragicianul grec **Euripide** ce a trăit în secolul V î.e.n., în piesa *Medeea*, spune că eroina era fiica lui Aetes, regele Colhidei, ea se îndrăgosteşte de Iason, hoţomanul lânei de aur şi pleacă ţu el în Grecia. Şi alţi scriitori vechi eleni spun că **la nord de Istru este muntele Caucaz** unde ˟s-a petrecut hoţia cu lâna de aur, pentru că aici se folosea ca procedeu de a scoate firele mici de aur din apa râurilor prin aşezarea unei piei de oaie pe fundul apei. După un timp ea se punea pe un copac şi după ce se usca, firele de aur se scuturau cu grijă. Grecii când au văzut asemenea minune li ˟s-au umflat ochii cât cepele de uimire. Iar românii mai păstrează amintirea acelor vremuri prin numele de familie Colha şi Culha.

Diodor din Sicilia în scrierea *Biblioteca istorică*, Cartea lll, LX ne prezintă o legendă a lui Atlas astfel: „După moartea lui Hyperion – se povesteşte – fiii lui Uranos şi-au împărţit între ei domnia. Cei mai vestiţi au fost **Atlas şi Cronos, Atlas a primit domnia de lângă Ocean**, iar oamenilor de pe acele meleaguri li ˟s-a spus **atlanţi**. **Atlas şi-a dat numele său şi celui mai înalt munte din ţara sa**. Se mai spune despre el că ar fi cunoscut cu deamănuntul legile mişcărilor cereşti, împărtăşind oamenilor şi teoria formei sferice; de aici vine legenda că Atlas duce pe umerii săi pământul. Şi, în această formă închipuită, în care mitologia ne înfăţişează reprezentarea globului ceresc, Atlas avea mai mulţi fii, dintre care unul, Hesperos, se deosebea prin evlavia lui, prin sâmţământul de dreptate faţă de supuşi şi prin acela al omeniei. Cândva**Hesperos** – urcându-se pe vârful muntelui Atlas, ca să observe astrele – ar fi fost răpit de

furtuni dezlănţuite pe neaşteptate şi a dispărut de pe faţa pământului. Poporul hotărând să i se dea cinstire vrednice de un zeu, i-a fost dăruit celui mai strălucitor astru de pe cer numele său… Atlas avu şapte fiice, cărora – după numele lui – li ˇs-a dat un nume comun, **Atlantide**… Au fost aşezate pe cer şi au primit numele de Pleiade”. Diodor în altă parte a scrierii **numeşte Marea Neagră cu cuvântul Ocean**, iar Atlas primind domnia lângă Ocean, era în fapt regele toriştei mioritice de la Tisa până la Don. Din aceste ţinuturi înnegurate de uitare şi răutatea oamenilor, ˇs-au bulucit către miază-zi roiuri de urdii zburdalnice şi prădalnice iar isprăvile lor se găsesc în mulţimi de legende păstrate în scrierile anticilor. Găsim nişte informaţii în *Istorii feniciene*, venite de la **Philon** (64-141) despre regatul lui Atlas ce a fost vatra migraţiei către Egipt, care ne scrie despre fratele regelui aşa: „Şi Cronos – Amon – mergând în ţinutul dinspre miazăzi, a dat întregul Egipt zeului Taaut, pentru a fi regatul său. Toate lucrurile acestea au fost consemnate pentru prima oară de cei Şapte Fii ai lui Sedek, **cabirii** împreună cu cel de-al optulea frate al lor, Asclepios, după porunca zeului Taaut”. Ori **Taau**t este divinitatea **Thot** cum au numit-o grecii sau**Dahau-ti** cum apare în scrierile de început ale egiptenilor, deci aceste date şi fapte ne arată cu cilizaţia egipteană îşi are rădăcinile în Carpaţi nu numai ca neam dar şi ca spiritualitate, ca să audă toţi furii şi întunecaţii pământului.

Revin iarăşi la textul ivrit şi găsim în *Geneza* la 9,12 amintit pentru prima dată **pretinsul legământ făcut de Dumnezeu dar nu cu neamul lor, pentru că nu exista în acele vremuri, ci cu întregul neam omenesc** dar mai ales cu întreaga suflare de pe suprafaţa pământului: „Şi Dumnezeu a zis: «Iată semnul legământului pe care-l fac intre mine şi voi, şi între toate vieţuitoarele care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci; 9,13 curcubeul meu pe care l-am aşezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre mine şi pământ»”. În *Cartea lui Enoh* varianta slavonă Belgrad la capitolul 12 avem

descrierea însoţitorilor solari astfel: „Am observat apoi alte două făpturi ale Soarelui… având cap de crocodil şi picioare şi coadă de leu, seamănă cu un curcubeu cu nuanţe violete…” Solomonarii noştri conduceau prin ceruri tot nişte balauri care uneori semănau cu curcubeul când aduceau ploi ce binecuvântau pământul,

Tăbliţa de bronz descoperită la Polovragi unde era un mare centru religios al geţilor, ne prezintă vasul cunoaşterii şi al apei vieţii încadrat într-un curcubeu. În mitologia mioritică se spune despre curcubeu că este unirea dintre cer şi pământ iar cele şapte culori ale curcubeului sunt culorile Muntelui Meru (Moraru din Bucegi) care este centrul lumii. În iconografia creştină Iisus tronează în mijlocul uni curcubeu şi nu al unui foc ieşit de sub talpa iadului aşa cum apare Iahwe. Scrierea lui Platon *Viziunea lui Er* ne arată acelaşi fenomen legat de urcarea sufletului la cer care a ajuns într-un loc unde se vedea o lumină ce se întindea de sus, şi era ca o coloană ce cuprindea întregul cer şi pământ cu o culoare asemănătoare cu cea a curcubeului dar mult mai strălucitoare şi mai pură. Dar scrierea filosofului grec a fost influenţată de scrierile lui Abaris/Zamolxe pe care elenul spune că le-a studiat în Grecia în juneţea lui cu mare priinţă!

Dacă i-am acuza de hoţie pe ivriţi ar fi prea puţin pentru fapta lor ce nu are seamăn în istoria omenirii pentru că mozaicii fac numai ce trebuie şi spun numai adevărul, iar cei care le dovedesc minciunile şi nelegiuirile sunt antisemiţi!

Pe la începutul secolului lV î.e.n. ˇau înnebunit ei toţi după atâta supt la ţâţa Satanei şi au început să se maimuţărească ţu tăierea împrejur că ar fi singurii aleşi de tartorul lor Iahwiţă cu corniţe ce trebuie să călărească şi tâlhărească toată lumea. Este foarte important pentru înţelegerea istoriei acestor ţinuturi să spun că nici hitiţii care au dăinuit ca stat până către mijlocul secolului Xll î.e.n. ˇdar nici egiptenii nu-ı amintesc pe ivriţi în izvoarele lor dar cabirii şi/sau filistenii/canaaniţi se găsesc

menţionaţi sute de ani în ambele surse până în secolul l al erei noastre!

Avraam împreună cu familia lui de coate-goale vine în Palestina în prima parte a secolului Xl unde cere permisiunea conducătorului Abimelec să se aşeze în ţară pentru o vreme şi face un legământ de credinţă cu el. „21,34 Avraam a locuit multă vreme ca străin în ţara filistenilor…" Dar şi peste acest ţinut ˇs-a abătut seceta iar veneticul Avraam a plecat în Egipt pentru a-şi salva viaţa şi turmele de animale. După zece ani se întoarce din Egipt şi moare fiind înmormântat pe un pământ cumpărat de la un băştinaş hitit. Urmaşii lui trăiesc în pace tot împreună cu populaţiile din Palestina formate din hititţi, heviţi, iebusiţi, filisteni şi alte seminţii, menţinându-şi statutul de străini. Dar cum vremurile erau deasupra oamenilor, ˇs-a întâmplat că: 26,1 „În ţară a venit o foamete, afară de foametea dintâi, care fusese pe vremea lui Avraam… 26,20 Robii lui Isaac au mai săpat în vale şi au dat acolo peste o fântână cu apă de izvor. Păstorii din **Gherar** (în română cuvântul *gherar*: luna ianuarie; *ghera*: a zgârâia, a scurma; **Ghelar:** localitate în judeţul Hunedoara) ˇs-au certat cu păstorii lui Isaac zicând: «Apa este a noastră». Şi au pus fântânii numele de Esec, pentru că se certaseră cu ei. 26,21 Apoi au săpat o altă fântână pentru care iar au făcut gâlceavă, de aceea au numit-o**Sitna** (Sitna este un pârâu ce curge la marginea de est a municipiului Botoşani). Isaac ˇs-a dus la Abimelec (***abii*** erau un neam al geţilor + *melec*: înger; în aramaică „melec" este rege) – împăratul filistenilor la Gherar… 26,26 Abimelec a venit din Gherar la el cu prietenul său **Ahuzat (**Ahuzan este în Cartea lui Enoh, locul sau ţara unde acesta ˇs-a înălţat la cer), şi cu Picolo, căpetenia oştirii sale (*picula*: fluier şi picular: păcurar). 26,28… Să fie un jurământ între noi şi tine şi o să facem un legământ cu tine. 26,29 **Anume, jură că nu ne vei face niciun rău, după cum nici noi nu ne-am atins de tine, ci ţi-am făcut numai bine şi te-am lăsat să pleci în pace".** Trebuie reţinut acest aspect al relaţiilor între filisteni, singurii amintiţi în *Tora* şi *Talmud* timp de

peste 600 de ani ca băştinaşi ai Canaanului/Palestinei, şi ivriţii venetici care nu se ruşinau să-i păcălească şi să le aducă pe cap numai rele şi belele. Să continui cu *Geneza* la „38,1 În vremea aceea Iuda (fratele lui Iosif pe care-l vându-se madianiţilor iar aceştia l-au vândut în Egipt) a părăsit pe fraţii săi şi a tras la un om din Adulam, numit**Hira** (în limba română cuvântul *hâră*: ceartă, neînţelegere, tuse rea, mătreaţă, boală de piele). 38,2 Acolo Iuda a văzut pe fata unui canaanit numit **Şua** (braţ, proprietate), a luat-o de nevastă şi ˇs-a culcat cu ea. 38,3 Ea a rămas însărcinată şi a născut un fiu pe care l-a numit Er”. Dacă ei scriu că filistenii din Gherar (sau poate Ghelar) erau conduşi de Abimelec, numele conducătorului înseamnă chiar regele abilor cum am arătat mai sus, populaţie amintită de Homer în *Iliada*, care locuia la nord de Istru. Adică **filistenii erau chiar nişte abi din nordul Istrului stabiliţi în Canaan** (Pământul Neamului Ales de Creator) împreună cu alte seminţii arimine dar cu mult înaintea ivriţilor care ˇs-au iţit în răbojul istoriei către sfârşitul secolului V î.e.n! Filon, rabinul din Alexandria în *Comentariu alegoric* când îl acuză pe Platon că a furat toată înţelepciunea din învăţăturile lui Moşe, spune despre *Viziunea lui Er* că este dovada de netăgăduit a tâlhăriei. Ştim că totdeauna hoţul strigă hoţii! El spune că în ivrită cuvântul ***er*** înseamnă piele, de unde în scrierea grecului, autorul viziunii era îmbrăcat în veşminte de piele. Aiureli ivrite şi afurisite!

Cuvântul a ajuns în ivrită, **ca alte câteva sute de cuvinte**, din limba vorbită de canaaniţi sau filisteni, adică geţii pripăşiţi în Palestina prin secolul XVII î.e.n. ˇşi următoarele. În limba română cuvântul în: alifie, pomadă iar iră: blană de animal rasă de păr. În emegi ira: alifie bine amestecată, divinitate a morţii şi în: lamentaţie, rugăciune, a plânge, a conduce, a călători înainte. Scrierea lui Platon are ca subiect viziunea unui mort adus de pe câmpul de luptă pentru a fi incinerat şi după perioada de doliu el este pus pe rug dar în acel moment se trezeşte. Constată că rănile îi sunt vindecate şi povesteşte cum în

acest timp el ˇs-a înălţat la ceruri şi ˇs-a întors pe pământ pentru a le vesti celor rămaşi ce a văzut acolo. Subiectul este asemănător cu cel din ***Cartea lui Eno,*** când acesta a fost luat de Dumnezeu la cer unde a scris ***Cărţile Sfinte***, a fost îmbrăcat cu veşmânt de slavă şi trimis înapoi să ducă aceste scrieri neamului său şi din nou luat definitiv în ceruri. Personajul lui Platon era, folosind metafora cu alifia, strălucitor ca aceasta nu înveşmântat cu o poaşcă de piele ca un sălbatic cum spune pretinsul înţelept hoţoman ivrit.

În *Facerea* la 15,20 pretind ei, că Iahwe le-a promis toate ţinuturile Canaanului printre care şi cel locuit de **refaimi**. Terminaţia ***im,*** arată pluralul, deci tribul se numea **Refa** după zicerea şi scriitura lor. Noi încă mai avem amintirea acestui neam arimin în numele localităţii **Rafa** din judeţul Vrancea iar Carpaţii au fost numiţi de latini şi munţii **Rifa.** Chiar dacă populaţia a fost iudaizată de către ivriţi în secolele ll-l î.e.n., baştina lor este prezentă şi azi prin numele oraşului **Rafah** din Palestina

Să merg mai departe pentru a-i descoperi pe filisteni în scriitura plăsmuitorilor ivriţi unde îi găsim în*Exodul* „13,17 După ce a lăsat Faraon pe popor să plece, Elohim nu l-a dus pe drumul care dă în ţara Filistenilor… (Fecioraşii lui Iahwiţă au fost duşi în pustiu să se prăpădească generaţiile care în ţara egiptenilor ˇs-au dat numai după religia acestora după cum spune Iosua la 5,2.) 23,28 Voi trimite viespile bondăreşti înaintea ta, şi voi izgoni dinaintea ta pe heviti, canaaniţi şi hetiţi… (**Pasămite aceste viespi bondăreşti erau mai rele decât avioanele de bombardament din zilele noastre**) 23,31 **Îţi voi întinde hotarele de la Marea Roşie până la Marea Filistenilor şi de la pustie până la râu".** Fanaticii mozaici susţin că prin **„râu"** trebuie să înţelegem fluviul Eufrat ce curge la peste 200 de km. de Palestina, adică pe ei Iahwiţă vroia să-i crăcăneze peste tot pământul pe care şi-l întindeau ca o praştie. Dar**descrierea este una geografică**, adică est – Marea Roşie; vest – Marea filistenilor pe care noi o ştim că este Marea Mediterană;

sud – pustiul care duce în Egipt iar nord „râu”, adică râul Iordan de la izvoare până la vărsare în Marea Roşie. Acest teritoriu pe care neamul lor de prădători pretind că le-a fost hărăzit de către Iahwe, l-au numit cu emfază „ţara făgăduinţei”, ori corect ar fi de fapt **„ţara îngăduinţei”** pentru că ˇ**s-au aşezat aici numai prin bunăvoinţa populaţiilor băştinaşe** iar prin mişelie pretind ei că le-au supus cu sabia după vreo cinci sute de ani, însuşindu-şi totul după dreptul învingătorului.

Hartă cu regiunile din Palestina aşa cum arătau ele la **începutul secolului ll î.e.n**. ˇîn nord cu contur negru este **Galileea;** mai jos prinsă în conturul negru şi albastru este **Samaria**; cu contur verde pe litoralul Mării Mediterane este **Gaza** şi în sud-est până la Marea Moartă şi râul Iordan cu contur negru, verde şi albastru este faimoasa **Iudee** cu care pretind ei că i-a miluit Iahwe. În dreapta este o hartă a Palestinei pentru perioada 165-125 î.e.n. ˇcând iudeii ˇs-au desprins de regatul seleucid al Siriei şi au început cotropirea ţinuturile învecinate: Gaza, Samaria, Idumeea (Edom) şi mai târziu Galileea.

În *Leviticul* avem alte informaţii despre filisteni la „18,3 Să nu faceţi ce se face în ţara Egiptului unde aţi locuit, şi să nu faceţi ce se face în ţara Canaanului unde vă duc Eu…18,23 Căci toate aceste spurcăciuni le-au făcut oamenii din ţara aceasta, care au fost înaintea voastră în ea şi astfel ţara a fost pângărită… 25,23 Pământul să nu se vândă de veci căci **ţara este a mea iar voi sunteţi la mine ca nişte străini şi venetici**”. În acest text Iahwe spune un adevăr devastator pentru mozaici, ei sunt pe teritoriul Palestinei străini şi venetici şi aşa au rămas până în anul 1947 când tătucul Satalin îndeplinid testamentul Marelui Monstru Bolşevic – Lenin – le-a făcut un cuib satanist cu speranţa că şărpăria bolşevică a cazarilor mozaici pe care o stipendia, va răspândi otrava comunismului în tot Orientul Apropiat. Oricât ˟s-ar pupa ei în bot cu întunecatul Iahwe, în faţa lui ivriţii sunt „ca nişte străini şi venetici”. Uite că şi Iahwiţă mai scapă câte un adevăr despre cei pe care i-a ales să-i scarpine între coarne şi să-i pună la bir de protecţie şi pază.

În *Numeri* îi găsim chiar precizaţi pe conducătorii filistenilor cu care urdiile ivrite ˟s-au încăierat pentru o palmă de pământ furat şi un loc sub soare unde să aibă odihnă şi înmormântare. „21,1 Împăratul **Aradului**, un canaanit care locuia la miazăzi, a auzit că Israel vine pe drumul Atarim… 33,51 După ce veţi trece Iordanul şi veţi intra în ţara Canaanului. 33,52 **să izgoniţi dinaintea voastră pe toţi locuitorii ţării**, să le dărâmaţi toţi idolii de piatră, să le nimiciţi toate icoanele turnate, şi să le nimiciţi toate înălţimile pentru jertfă… 34,2 Când veţi intra în ţara Canaanului, ţara aceasta va fi moştenirea voastră…” Vedem aici ura şi veninul caracteristic tuturor scrierilor ivrite după întoarcerea în Iudeea a celor doi tartori Ezra şi Neemeia către sfârşitul secolului V î.e.n. ˟care au reformulat toate ideile vechiului mozaism transformântu-l într-un cult plin de duşmănie faţă de toţi cei ce nu erau tăiaţi împrejur şi aşa a rămas până în ziua de astăzi.

Să mai zăbovim puţin şi în *Deuteronom* la „2,23 De

asemenea, aviţii care locuiau în sate până la Gaza, au fost nimiciţi de caftoriţi ieşiţi din Caftor care ˇs-au aşezat în locul lor”. Caftoriţii erau o populaţie venită din Cipru care ˇs-a stabilit pe ţărmul Palestinei, fiind o zonă bună pentru comerţ.

În *Ioşua*, avem informaţii despre eroul ivrit care trece Iordanul din pustie şi masacrează toată populaţia cetăţii Ai, dar nu mai reuşeşte să cucerească pe filisteni din cauza bătrâneţii „9,1 La auzul acestor lucruri, toţi împăraţii care erau dincoace de Iordan, în munte şi în vale şi pe toată coasta mării celei mari, până lângă Liban, hetiţii, amoriţii, canaaniţii, fereziţii, heviţii şi iebusiţii, ˇs-au unit împreună într-o înţelegere ca să lupte împotriva lui Ioşua şi a lui Israel”. Zic ei, că sprijiniţi de Iahwe, Ioşua şi oştirea lui i-au bătut măr pe: „12,14 împăratul **Aradului**… 12,16 împăratul **Macheda** (Diodor din Sicilia scrie în *Biblioteca istorică*, Cartea l, XVlll că User regele Egiptului avea doi fii; Anubis şi **Macedon**, pe care i-a luat cu el când a făcut mare război cu restul lumii, iar pe al doilea l-a făcut rege în ţinutul cucerit care i-a dat şi numele său!) … 12,21 împăratul **Taanacului** (localitate în judeţul Vaslui) … 12,23 împăratul **Dorului** pe înălţimile**Dorului (**la Sinaia este pârtia de schi Valea Dorului, de aici şi-a tras ideile Poexotto, au venit ei în urmă cu 2500 de ani şi i-a apucat dorul de Palestina, dar la noi prin pădurile pline de urşi şi ursoaice), împăratul **Goimului** (***goi***: golaşi, dezbrăcaţi + *im*: pământ) lângă Ghilgal, 12,24 împăratul din **Tirţa** (*târţă*: mic, fără importanţă, târşă: obstacol, piedică) … 13,1… şi ţara careţi mai rămâne de supus este foarte mare. 13,2 Iată ţara care mai rămâne; toate ţinuturile filistenilor… ţinut canaanit şi care este stăpânit de cei cinci domni ai filistenilor: cel din **Gaza**, cel din **Asdod**, cel din **Ascalon**, cel din **Gat/Du Gitti** şi cel din **Ecron**”. Vedem aici că filistenii erau organizaţi în mici structuri statale în frunte cu câte un conducător, dar conştienţi de apartenenţa la acelaşi neam şi acelaşi interes pentru că ˇs-au unit în faţa triburilor ivrite şi le-au ţinut cu sabia la marginea ţărilor lor. Dar faptele prezentate în scriiturile

lor sunt doar scorneli ivrite care nu au nimic de face cu istoria acelor locuri.

În *Judecători* găsim că numărul mare al năvălitorilor i-a obligat pe filisteni să îi accepte printre ei pe ivriţi: „1,27 Manase n-a izgonit nici el pe locuitorii din Beet-**Şean** (Şianu a fost unul dintre clanurile hicsoşilor ce au domnit în Egiptul de Nord, iar beet înseamnă cetate sau întăritură), din satele dimprejurul lui, din Taanacu şi satele lui, din Dor şi satele dimprejurul lui, din Iblean (Ibrian este nume de familie la noi) şi satele dimprejurul lui, din **Meghido** şi satele dimprejurul lui, aşa încât canaaniţii au izbutit să rămână în ţara aceasta. Când Israel a fost destul de tare a supus pe canaaniţi la un bir dar nu i-a izgonit… 1,29 Efraim n-a izgonit pe canaaniţii care locuiau la Ghezer, şi canaaniţii au locuit în mijlocul lui Efraim la Ghezer (***cheşer***: lanţ gros de agăţat copacii în pădure, lanţ pentru înfrânat). 1,30 Zabulon n-a izgonit nici el pe locuitorii din Chitron, nici pe locuitorii din **Nahalol** (*nahele*: ţinut) şi canaaniţii au locuit în mijlocul lui Zabulon, dar au fost supuşi la un bir… 1,32 şi aşeriţii au locuit în mijlocul canaaniţilor, locuitorii ţării, căci nu i-au izgonit. 1,33. Neftani n-a izgonit pe locuitorii din Bet-**Şemeş** (Şamaş: zeul soarelui în mitologia sumeriană şi akadiană, Şarmis apare în Enoh), nici pe locuitorii din Bet-**Anat (***adne:* între, cu) şi a locuit în mijlocul canaaniţilor, dar locuitorii din Bet-Şemeş şi Bet-Anat au fost supuşi la un bir…10,6 Copiii lui Israel au făcut iarăşi ce nu plăcea lui Elohim, au slujit Baalilor şi Aştartelor, zeilor Siriei şi zeilor Sidonului, zeilor Moabului, zeilor fiilor lui Amon şi **zeilor filistenilor** şi au părăsit pe Iahwe şi nu l-au mai slujit. Elohim ˇs-a aprins de mânie împotriva lui Israel şi i-a dat în mâinile filistenilor şi în mâinile fiilor lui Amon… 10,8 Ei au apăsat şi au asuprit pe copiii lui Israel în vremea acea optsprezece ani”.

Informaţia, chiar după scrierea lor mincinoasă ne arată că ivriţii nu erau prea mulţi faţă de filistenii dar slab înarmaţi şi fără experienţa unor lupte cu aceştia. Ne mai spun ei că Samson, fiind ars de gelozie pentru că a fost

refuzat ca ginere de către un părinte filistean, a dat foc grânelor acestora care i-a pus pe filisteni să se răzbune asupra ivriţilor. „15,6 Filistenii au zis: Cine a făcut lucrul acesta? Li ˇs-a răspuns: Samson, ginerele **Timneanului** (Temneanu este nume de familie în Moldova), pentru că acesta i-a luat nevasta şi a dat-o tovarăşului lui… 16,23 Şi domnii filistenilor ˇs-au adunat ca să aducă o mare jertfă **dumnezeului lor Dagon** (***dag***: strălucitor, luminos, adunare + ***on:*** neam, clan) ca să se veselească. Ei au zis: **Dumnezeul nostru** a dat în mâinile noastre pe Samson, vrăjmaşul nostru”. **Informaţia este foarte preţioasă pentru cultura noastră veche fiind[ɔ spune explicit că filistenii aveau o religie monoteistă cu o divinitate supremă pe care ivriţii au numit-o Dagon**, ori cuvântul desemnează mai degrabă clădirea sau locul unde se adunau ei pentru deliberare comună. Dacă ei erau monoteişti, atunci şi baştina lor avea o religie monoteistă aşa cum spune Herodot pe la mijlocul secolului V î.e.n. ˇdespre religia geţilor iar textul ivrit a fost scris pe la începutul secolului lll î.e.n. ˇsau chiar mai târziu.

În *Samuel l,* ultimul dintre judecători avem informaţii despre un alt conflict armat dintre filisteni şi ivriţi de unde aceştia din urmă au ieşit rău boţiţi şi cu credinţa în Iahwiţă târâtă prin praful drumului. „4,1 Chemarea lui Samuel a ajuns la cunoştinţa întregului Israel. Israel a ieşit înaintea filistenilor ca să lupte împotriva lor… 4,4 Poporul a trimis la Silo de unde au adus chivotul legământului cu Elohim, Domnul oştirilor care şade între heruvimi… 4,9 Întăriţi-vă şi **fiţi oameni filistenilor**, ca nu cumva să fiţi robi ivriţilor cum v-au fost ei robi vouă, **fiţi oameni şi luptaţi!** 4,10 Filistenii au început lupta şi Israel a fost bătut…4,11 Chivotul lui Iahwe a fost luat şi cei doi fii ai lui Eli, Hofni şi Fineas, au murit… 5,1 Filistenii au luat chivotul lui Iahwe şi l-au dus din **Eben-Ezer** (*eben*: negru, copac negru + *iezer:* lac de munte din care izvorăsc pâraiele – **izvorul întunecat** sau izvorul copacului negru) la Asdod. 5,2 După ce au pus mâna pe chivotul lui Iahwe, filistenii l-au dus în casa lui Dagon şi l-au aşezat lângă Dagon”. Născocesc ei

că filistenii au înapoiat chivotul ivriţilor la Ecron, pentru că Iahwiţă le-ar fi trimis acestora drept pedeapsă pentru îndrăzneala avută, bube la şezut şi prin alte părţi ruşinoase. Dar foarte importante sunt informaţiile privind îndemnurile de luptă ale filistenilor **„fiţi oameni filistenilor... fiţi oameni şi luptaţi”.** Ori expresia **„a fi om”** aparţine numai culturii mioritice şi se găseşte pe tăbliţa 69 descoperită la Sinaia care spune: **„ori părăseşti lupta, ori eşti OM**”. Ivriţii nu au înţeles niciodată acest cuvânt chiar dacă l-au scris, pentru că ei aveau şi au alt univers spiritual bazat pe minciună, videnie, hoţie şi lăcomie cât încape. Să continui cu zicerea lui *Samuel*: „13,19 În toată ţara lui Israel nu se găsea niciun fierar, căci filistenii ziseră: «să împiedicăm pe ivriţi să-şi facă săbii sau suliţe». 13,20 Şi fiecare dintre ivriţi se pogora la filisteni ca să-şi ascută fierul plugului, coasa, furca cu trei coarne şi securea şi ca să facă vârf ţepuşei cu care mâna boii... 13,22 Şi aşa ˇs-a întâmplat că în ziua luptei, nu era nici sabie nici suliţă în mâinile întregului popor care era cu Saul şi Ionatan; nu avea decât Saul şi fiul său Ionatan... 14,4 Între trecătoarele prin care căuta Ionatan să ajungă la straja filistenilor, era un pisc de stâncă de o parte şi un pisc de stâncă de cealaltă parte; unul purta numele **Boţet** *(boţit*: mototolit, înghesuit, încreţit) şi celălalt **Sene** (*senina*: a lumina, a luci, sini: a înălbăstri, a albi prin înălbăstrire) ... 19,22 Atunci Saul ˇs-a dus el însuşi la **Rama**. Ajungând la fântâna cea mare fără apă, care este la **Secu,** a întrebat...” Textul de mai sus arată situaţia jalnică a ivriţilor, săraci şi fără surse de existenţă ˇs-au aruncat asupra filistenilor să-i prade. Faptul că ei nu aveau nici săbii nici suliţe ci se bazau numai pe ghioagă şi praştie, arată că erau nişte semisălbatici iar din acest întuneric pretind ei că au curs valuri de revelaţii cu care au luminat lumea. Tot acest text mai datează odată pătrunderea celor câteva mii de indivizi ale triburilor semiţilor ivriţi în Canaan la începutul epocii fierului ca să fie limpede pentru orice tărtăcuţă tulburată de zoaia aramaică aşa cum scrie la tăbliţa 53. Urmează o altă luptă cu băştinaşii descrisă la

cap. 31 unde în urma înfrângerii, Saul se sinucide ca să nu cadă în mâna filistenilor iar faptele se petrec pe la anii 980 î.e.n. ˇdupă cronologia plăsmuită de ei. După moartea lui Saul, David ajunge regele ivriţilor şi mută centrul de putere şi **tot neamul lui de treizeci de mii de suflete** de la Ierihon la Ierusalim iar cu arma supune pe filisteni pe care îi obligă să plătească bir, isprăvi povestite în *Samuel II.*

În *1 Regi* vedem soarta celor care au încăput pe mâna ivriţilor. „9,20 Iar pe tot poporul care mai rămăsese din amoriţi, hetiţi, fereziţi, heviţi şi iebusiţi, nefăcând parte din copiii lui Israel, pe urmaşii lor care mai rămăseseră după ei în ţară **şi pe care copiii lui Israel nu-i putuseră nimici cu desăvârşire**, Solomon i-a luat ca robi de corvoadă şi aşa au fost până în ziua de azi”.

La 9,11 textul spune că Solomon a dat lui Hiram al Tirului 20 de cetăţi din **ţara Galileei**. Ori galii au venit în acest ţinut în anul 271 î.e.n. ˇiar termenul ˇs-a impus în regiune după cel puţin 100 de ani. Expresia „până în ziua de azi” se referă deci la a doua jumătate a secolului II î.e. ˇn sau poate chiar mai târziu când lor li ˇs-a aprins mintea de o stăpânire universală prin Iahwe cel întunecat şi au trăsnit cu plăsmuirile lor în dreapta şi în stânga, iar din motive politice aceste sminteli chiar au fost considerate bune la ceva de către eleni şi romani către sfârşitul secolului lV al erei noastre când au interzis religia geţilor/mitraismul care era religie oficială în impˇeriul roman şi au înlocuit-o cu făcăturile lui Moşe, Filon, Clement şi Origene.

În *2 Cronici* "13,19 Abia a urmărit pe Ieroboam (fiul lui Solomon ce a domnit la anii 973- 953 după tatăl său în Samaria iar Abia care era rege în Iuda a făcut ceva prădăciuni şi agoniseală pe seama vecinului) şi a luat cetăţile Betel cu satele lui, **Ieşana** cu satele ei şi Efronul cu satele lui.

Tot în 2 *Cronici* îi găsim iarăşi pe filisteni cum le fac pozne ivriţilor care ˇs-au băgat în sufletul lor ca râia pe oaie la „17,11 Nişte filisteni au adus lui Iosafat (911-886

î.e.n.) daruri şi un bir în argint; şi arabii i-au adus şi ei vite… 21,16 Şi Elohim a aţâţat împotriva lui Ioram (886-878 î.e.n.) duhul filistenilor şi al arabilor, care sunt în vecinătatea etiopienilor. 21,17 ˇS-au suit împotriva lui Iuda, au năvălit în el, au jefuit toate bogăţiile care se aflau în casa împăratului şi i-au luat fiul şi nevestele, aşa încât nu i-a mai rămas alt fiu decât Ioahaz (871-831 î.e.n.) … 26,1 Tot poporul lui Iuda a luat pe Ozia (802-750 î.e.n.) care era în vârstă de şaisprezece ani şi l-a pus împărat în locul tatălui său Amaţia… 26,6 A pornit cu război împotriva filistenilor. A dărâmat zidurile Gatului, zidurile Iabnei şi zidurile Asdodului şi a zidit cetăţi în ţinutul Asdodului şi între filisteni.”.

Mai găsim aici o zicere şugubeaţă unde Domnul îi vorbeşte lui Ilie spunându-i să plece la marginea pustiei să bea apă din pârâu iar corbii îl vor hrăni cu pâine şi carne dimineaţa şi seara. Corbul ca simbol sacru apare şi pe iconiţele şi tăbliţele geţilor nefiind o pasăre specifică regiunii palestiniene, numai dacă nu zboară prin minţile rabinilor sub formă de revelaţie. „17,3 Pleacă de aici, îndreaptă-te spre răsărit şi ascunde-te lângă pârâul **Cherit** (*cherit:* pricăjit, mort) care este în faţa Iordanului. 17,7 Dar după câtăva vreme pârâul a secat, căci nu căzuse ploaie în ţară”.

În *Amos* se povestesc fapte de pe la 780 î.e.n. ˇşi ceva mai târziu iar acesta le prooroceşte filistenilor numai pârjol şi măcel „1,7 de aceea voi trimite foc în zidurile Gazei şi-i voi mistui **palatele**. 1,8 Voi nimici cu desăvârşire pe locuitorii din Asdod şi pe cel ce ţine toiagul împărătesc în Ascalon; Îmi voi întoarce mâna împotriva Ecronului şi ce va mai rămâne din filisteni va pieri, zice Iahwe”. Aminteşte ivriţilor să fie cu băgare de seamă şi la filistenii din Gat pentru că „6,4 Ei se culcă pe paturi de fildeş şi stau întinşi alene pe aşternuturile lor; mănâncă miei din turmă şi viţei puşi la îngrăşat. 6,5 Aiurează în sunetele alăutei, se cred iscusiţi ca David în instrumentele de muzică. 6,6 Beau vin cu pahare largi, se ung cu cel mai bun untdelemn şi nu se întristează de prăpădul lui Iosif!” Autorul îi prezintă pe

filistenii din cele cinci centre de putere, ca un popor iscusit, bogat şi cu darul traiului tihnit prin propria muncă şi nu prin prădăciuni. Sunt iubitori de frumos şi de muzică ceea ce stârneşte invidia ivritului şi ura lui pentru că altul este mai vrednic decât el.

În *2, Regi* se spune despre Ezechia, regele din Iudeea în prima partea a secolului Vll î.e.n. ˇcă ˇs-a răsculat împotriva Asiriei şi nu i-a mai fost supus. „18,8 A bătut pe filisteni până la Gaza şi le-a pustiit ţinutul, de la toate turnurile de pază până la cetăţile întărite”. Aici vedem că filistenii nu mai erau supuşii ivriţilor şi nu aveau de împărţit cu aceştia decât ascuţişul sabiei.

Dar avem şi informaţii istorice adevărate care îi pune cu curul în spini pe afurisiţii ivriţi ce mint de a prins gheaţă şi Iordanul, iordăni-i-ar moarte! Regele asirian Sargon ll (722-705 î.e.n.) în scrierile sale ne spune că în anul 711 î.e.n. ˇ**a biruit o coaliţie a regatelor filistene sprijinite de Egipt**, obligându-i pe învinşi să-i plătească tribut. **Precizarea că a învins pe filisteni, arată că în acele vremuri şi pe acele locuri, încă nu se ştia de pârliţii ivriţi şi de revelaţiile lor sataniste care au îmbobocit şi înflorit atât de îndrăcit începând cu secolul ll î.e.n.**

Isaia scrie chiar la începutul proorocirii că se referă la regişorii din Iuda, Ozia, Iotam, Ahaz şi Ezechia, adică de pe la mijlocul secolului Vlll î.e.n. ˇcam până la mijlocul secolului Vll î.e.n. ˇ„9,1… în vremurile viitoare va acoperi cu slavă ţinuturile de lângă mare, ţara de dincolo de Iordan, **Galileea Neamurilor**. 9,12 va ridica pe sirieni de la răsărit, pe filisteni de la apus şi vor mânca pe Israel cu gura plină… 11,14 ci vor zbura pe umărul filistenilor la apus şi vor jefui împreună pe fii Răsăritului. Edom şi Moab vor fi prada mâniilor lor şi fiii lui Amon le vor fi supuşi. 14,28 Nu te bucura ţara filistenilor că ˇs-a frânt toiagul care te lovea! Căci din rădăcina şarpelui va ieşi un basilic, şi rodul lui va fi un balaur zburător”. Textul dovedeşte că are adăugiri făcute chiar în secolul l î.e.n. ˇunde pomeneşte de Galileea Neamurilor, amestecate cu

informaţii despre vremuri de mult apuse când ivriţii ba se păruiau cu filistenii, ba puneau împreună de ceva jaf printre vecini sau pe unde norocul se arăta mai ochios. Dar îi mustră să nu se sumeţească în faţa lor pentru că încă mai au toiagul cu care le poate înmuia şalele şi chiar mai mult.

Mai găsim la *Isaia* unele informaţii uluitoare care au fost ocultate până în prezent. „19,18 **În vremea aceea vor fi cinci cetăţi în ţara Egiptului care vor vorbi limba canaanitului, şi vor jura pe Domnul oştirilor: una din ele se va numi cetatea soarelui.** 19,19 Tot în vremea aceea va fi pentru Domnul oştirilor un altar în ţara Egiptului, şi la hotar va fi un stâlp de aducere aminte pentru Domnul”. În continuare când blestemă Egiptul spune că va fi cucerit de către un rege necruţător iar Asiria şi Egiptul împreună cu Iuda vor fi ţări binecuvântate de Domnul. Istoria faptelor spune că ţara lui Hapy a fost cucerită de către regele asirian Asurbanipal în anul 666 î.e.n. ˇşi a stat sub această stăpânire 45 de ani. Cum el subliniază că printre egipteni vor fi cinci cetăţi ce vorbesc limba canaanitului, adică a neamului cabirilor sau geţilor oploşiţi de multă vreme în Canaan, afirmaţia dovedeşte că pe la mijlocul secolului Vll î.e.n. ˇaceşti filisteni aveau ceva sălaşuri chiar în Egipt. Şi la ei ˇs-a dus Zamolxe o sută de ani mai târziu iar o parte dintre textele trismegiste au sigur contribuţia mioriticilor carpatini/arimini pripăşiţi prin aceste locuri. În secolul ll î.e.n. ˇîi aflăm pe aceşti filisteni din Egipt sub numele grec de **terapeuţi** – vindecători, iar în secolul l al erei noastre Filon Alexandrinul spune că ˇs-a luminat din ***Cărţile sfinte*** ale esenilor/asenilor din Egipt, cuvânt ce are şi sensul de vindecător, dar nu numai de trup ci şi de suflet. Iar cetatea soarelui era numită de greci, **Heliopolis** – unul din lăcaşurile de cult al lui **Dahau-ti** (***dahue***: sciţi sau geţi + ***ti:*** rude, locuitori, regulă de viaţă), numit şi **Toth** sau **Hermes Trismegistos**.

În *Ieremia* proorocirea se pretinde a fi scrisă după anii 597 î.e.n. ˇcând proorocul a fost luat pe sus de

concetăţenii lui şi dus cu forţa în Egipt la Taphanes. „1,10 Treceţi în ostroavele **Chitim** şi priviţi! Trimiteţi la **Chedar** *(chidă:* negură, ceaţă; *cheder*: pagubă, daună), uitaţi-vă bine şi vedeţi dacă ˇs-a întâmplat acolo aşa ceva. Şi-a schimbat vreun popor dumnezeii măcar că ei nu sunt dumnezei?” Şi spune supărat proorocul că Iahwe va da cupa răzbunării „25,20 la toată Arabia, tuturor împăraţilor ţării Uţ, tuturor împăraţilor ţării filistenilor…47,1 Iată cuvântul lui Elohim, spus proorocul Ieremia cu privire la filisteni, înainte ca Faraon (Nechao) să bată Gaza… 47,4 pentru că vine ziua când vor fi nimiciţi toţi filistenii, şi stârpiţi toţi cei ce slujeau ca ajutoare Tirului şi Sidonului. Căci Iahwe va nimici pe filisteni şi rămăşiţele ostro-vului Caftor”. Prea pestriţ la maţe mincinosul prooroc de dorea nimicirea până la unul a filistenilor şi caftoriţilor. Nu ˇs-a găsit nimeni să-i tragă un caft pentru atâta sminteală şi ură nemărginită!

Ezechiel scrie proorocirea din Babilon şi este un fel de cronică a exilului dusă până în anul 565 î.e.n. ˇdar în text sunt şi adăugiri ulterioare. „16,24 ţi-ai zidit case de curvie, ţi-ai făcut înălţimi în toate pieţele”. Adică aici este meserie în depravare, nu aşa, doar nişte porniri stricăcioase. „16,25 La toate colţurile uliţelor ţi-ai făcut înălţimi, ţi-ai necinstit frumuseţea, ţi-ai desfăcut picioarele înaintea tuturor trecătorilor, ai făcut tot mai multe curvii”. Sigur că săracele ivrite se prostituau la colţ de stradă pentru că masculicii lor, fiindu-le tăiat moţul bărbăţiei la opt zile de la naştere, mulţi se îmbolnăveau şi rămâneau nenorociţi pentru toată viaţa. Ca să-şi perpetueze neamul dar mai ales năravul, practicau prăsitul la colţ de uliţă unde dulăii se adunau ca la puiţă. Şi nu erau nici din „neamul sfânt” şi nici tăiaţi împrejur, ci numai asirieni, babilonieini, egipteni şi alte seminţii dar toţi vânjoşi şi vânoşi. Însă mai este o cauză a acestei prostituări la colţ de uliţă. Ivriţii care ocupaseră Canaanul cum pretind ei **dar istoric totul este o minciună,** după moartea lui Solomon pe la 922 î.e.n. ˇau împărţit regatul în două; ţinutul lui Israel în nord şi cel al lui Iuda în sud despre

care vorbesc scrierile mozaice şi care nu reprezenta mai mult de 20% din teritoriu şi populaţie. **Luând în considerare cifra de 30000 de suflete cu care David a venit de la Ierihon la Ierusalim** pe la anul 970 î.e.n. ˇşi între care ˇs-a împărţit teritoriul Canaanului, rezultă că în regatul lui Iuda erau cam 6000 de ivriţi sau ceva mai mulţi. Pentru că numai cei ce practicau cultul lui Iaho/Iahwe – şi erau o minoritate – refuzau căsătoriile venite din alte religii, aceştia erau ameninţaţi cu dispariţia prin fenomenul de sterilitate datorită reproducerii între membrii aceluiaşi grup. De aceea, nefericiţii îşi scoteau soaţele la colţ de uliţă să se puiască [u indivizi din alte neamuri cu care ivriţii nu au avut relaţii sexuale. Ingrată misiune şi-au pus în cap încornoraţi!

Trebuie amintit şi obiceiul lor de a se căsători cu copiii fraţilor sau surorilor ori fraţii între ei, ceea ce sub aspect genetic este o nenorocire. „16,27 Dar iată că miam întins mâna împotriva ta, am micşorat partea de întreţinere pe care ţi-o rânduisem, te-am lăsat în voia vrăjmaşelor tale, fiicele filistenilor, care au roşit de purtarea ta nelegiuită”. Nu ştim ce au văzut şi de ce au roşit fiicele filistenilor dar depravarea ivritelor la care erau martore, le-au arătat că acestea sunt în stare de orice josnicie. „16,31 zidindu-ţi case de curvie la toate colţurile uliţelor şi făcându-ţi înălţimi în toate pieţele, n-ai fost nici măcar ca o curvă care îşi cere plata. 16,32 Ai fost femeia prea curvă, care primeşte pe străini în locul bărbatului ei! … 16,34 **Ai fost cu totul decât celelalte curve**, **întrucât nimeni nu umbla după tine ci tu plăteai celor ce veneau la tine**, în loc ca tu să fii plătită de ei”. Mare adevăr a spus supăratul prooroc, ce trecător ˇs-ar fi uitat la ivritele de la colţ de uliţă dacă ar mai cerut şi plată pentru împreunat iar unora aşa de mult le-a plăcut curvia că au transformat-o în prea curvie. În morala lor, de voie de nevoie se accepta ceva curvie pentru prăsitul neamului, dar cu măsură numai că unele mai înfierbântate au uitat de tot măsura. Şi urâcios nu numai pe ai lui dar şi pe filistenii care le-au tras ceva poace când i-au înhăţat de

chică babilonienii, îi ameninţă „25,15 Aşa vorbeşte Elohim: «Pentru că filistenii ˇs-au dedat la răzbunare, pentru că ˇs-au răzbunat în chip batjocoritor şi din adâncul sufletului, voind să nimicească totul în ura lor străveche»”. Textul ne aminteşte că înaintea cuceririi Iudeei de către Nabucodonosor în anul 597 î.e.n. ˇfilistenii erau ţinuţi sub apăsare ivrită, dar odată apărut invadatorul caldeean, băştinaşii şi-au dat drumul vechilor umilinţe şi rău le-au spârcuit veneticilor ivriţi fudulia şi fuduliile. „25,16 Aşa vorbeşte Elohim: «Iată îmi întind mâna asupra filistenilor, nimicesc cu desăvârşire pe cheretiţi şi prăpădesc tot ce a mai rămas pe coasta mării... 47,21 Ţara aceasta o veţi împărţi între voi după seminţiile lui Israel. 47,22 O veţi împărţi însă ca moştenire prin sorţ între voi şi între străinii care vor locui în mijlocul vostru, acei străini care vor naşte copii în mijlocul vostru. Pe aceştia îi veţi privi ca pe nişte băştinaşi între copiii lui Israel. Ei să aibă moştenirea prin sorţ împreună cu voi între seminţiile lui Israel»”. Numai că Elohim nu l-a ascultat pe acest întunecat iar filistenii au mai dăinuit ca structură socială independentă de ivriţi până la mijlocul secolului l al erei noastre, chiar dacă sub dominaţia persană au fost spoliaţi crunt de către feciorașii lui Iahwiţă. O hartă de la sfârşitul secolului l î.e.n. ˇîi arată pe filisteni ca regiune distinctă în Palestina.

Şi în *Ioel* găsim amintiţi filistenii iar proorocirea pretinde că este scrisă din exilul babilonian. „3,4 Ce vreţi voi cu mine Tirule şi Sidonule şi toate ţinuturile filistenilor? Vreţi să-mi răsplătiţi vreo faptă sau să faceţi ceva împotriva Mea?” Şi acest prooroc are un mare of pe filisteni pentru nişte fapte care ne scapă dar care au adus mult amar ivritului pribegit pe la babilonieni.

Un alt pribeag ivrit, *Obadia* prooroceşte din timpul exilului babilonian „1,20 Dar prinşii de război ai acestei oştiri a copiilor lui Israel, vor stăpâni ţara canaaniţilor până la Sarepta şi prinşii de război ai Ierusalimului care sunt la **Sefarad** vor stăpâni cetăţile de miază-zi”. Nu îi ajungea că era în ţară străină, dar strângea veninul strop cu strop, astfel ca atunci când se vor întoarce în Iudeea să-

i stârpească pe vecie pe băştinaşii filisteni pentru că nu au acceptat să fie sclavii ivriţilor. Cred că de la acest oraş şi-au luat ei numele de sefarzi, adică cei din Iudeea, iar cazarii de pe Volga se numesc aşchenazi ca să se ştie şi ceva adevăr în această mare de minciuni ivrite, toate scornite şi revelate doar lor pentru a ilumina Neamurile!

Şi alt înveninat de atâta străinătate *Ţefania* prooroceşte cu mult năduf împotriva băştinaşilor filisteni „2,4 Căci Gaza va fi părăsită, Ascalonul va fi pustiit, poporul din Asdod va fi izgonit ziua în amiaza mare, şi Ecronul va fi smuls din rădăcini. 2,5 Vai de locuitorii de pe malurile mării, vai de neamul cheretiţilor! Aşa a vorbit Iahwe împotriva ta Canaane, ţara filistenilor: **Te voi nimici şi nu vei mai avea locuitori**. 2,6 Malurile mării vor ajunge izlazuri de păşunat, locuinţe pentru păstori şi târle de oi. 2,7 Malurile acestea vor fi pentru rămăşiţele casei lui Iuda; acolo vor paşte, se vor odihni seara în casele Ascalonului; căci Iahwe al lor nu-i va uita şi va aduce înapoi pe prinşii lor de război". Mozaicii urăsc de moarte pe netăiaţii împrejur nu pentru că le-ar fi pricinuit vreun rău ci pentru faptul că nu se lasă robiţi de aceste stârpituri odioase înfrăţite cu Satana.

Valurile urii viscerale pornite din rărunchii ivriţilor împotriva filistenilor se găsesc şi în proorocirea lui *Zaharia* ce povesteşte vedenii plăcute lui Iahwe de pe la anii 520 î.e.n. ˇdin Babilon. „9,6 Străinul se va aşeza în Asdod şi voi frânge mândria filistenilor… 14,21 Orice oală din Ierusalim şi din Iuda va fi ˇînchinată Domnului oştirilor; toţi cei ce vor aduce jertfe vor veni şi se vor sluji de ele ca să-şi fiarbă carnea; şi nu vor mai fi canaaniţi în casa Domnului oştirilor în ziua aceea". Textul ne dezvăluie că filistenii erau mari meşteri în olărit şi le vindeau ivriţilor această marfă care era folosită şi în Templul din Ierusalim. Pentru a le interzice intrarea în templu, proorocul cere ca ivriţii să vină cu oalele pregătire la locul de rugăciune şi astfel nu va mai fi pe acolo picior de canaanit ci numai de ivrit.

În *Ezra* care a fost mare rabin şi a venit în Palestina din Babilon pe la anul 458 î.e. ˇn în timpul regelui persan

Artaxerxe l (465-424 î.e.n.) împreună cu un grup de prozeliţi ce vor da o nouă formă mozaismului, influenţaţi de doctrina lui Zoroastru dar şi de religiile filisteană şi egipteană, avem descris felul cum ˇs-a constituit frăţia lui Israel. „9,1… Poporul lui Israel, preoţii şi leviţii nu ˇs-au despărţit de popoarele acestor ţări, şi au făcut urâciunile lor, ale canaaniţilor, hetiţilor, fereziţilor, iebusiţilor, moabiţilor, amoniţilor, egiptenilor şi amoriţilor. 9,2 căci şi-au luat neveste din fetele lor pentru ei şi pentru fii lor şi au amestecat neamul sfânt cu popoarele ţărilor acestora”. Pe dracu neam sfânt, scufundaţi în răutăţi şi videnii, puit cu toţi „dulăii” drumurilor Canaanului unde mai era loc şi de sfinţenie întunecaţilor? Pe când cei expulzaţi în impˇeriul babilonian îşi adunau veninul pentru a-l turna în sufletul filistenilor şi celorlalţi băştinaşi din Canaan, ivriţii rămaşi acasă au dus o existenţă de înţelegere cu aceştia având loc numeroase căsătorii mixte. După întoarcerea din surghiun a înveninaţilor luminaţi, ivriţii care şi-au luat soţii dintre populaţiile băştinaşe ale Palestinei, au fost obligaţi să le trimită la părinţii lor altfel pierdeau dreptul de a fi incluşi în Frăţia satanistă a lui Iahwe. Cu Ezra şi Neemia începe marea nemernicie mozaică privind „poporul ales” şi stăpânirea lumii numai de cei tăiaţi împrejur, adică de îndrăciţii fanatici ivriţi.

Neemia a fost mare dregător care i-a condus pe iudei între anii 445- 433 î.e.n. ˇreuşind să refacă zidurile Ierusalimului şi construirea unui templu pentru cultul lor, iar după moartea lui Ezra devine mare rabin, având un rol decisiv în reorientarea mozaismului către un cult fanatic şi materialist unde bunăvoinţa lui Iahwe se măsura totdeauna după grosimea pungii!

Regii asirieni, babilonieni şi persani îi obligau pe învinşi să le venereze statuile zeilor puse în lăcaşele de cult ale cuceriţilor. Ivriţii nu au pomenit niciodată în sfintele lor scrisorele ticluite de Moşe, de asemenea practici şi nici de birurile plătite cotropitorilor, dovadă că nu prea erau un neam cu memorie colectivă prin locurile Palestinei şi nici cu Iahwe nu aveau mare amor, iar

revelaţiile lor sunt în parte născociri din perioada persană dar cele mai multe pe care le-au servit goimilor cap de lut, din perioada târzie a ocupaţiei macedonene şi apoi romane.

Pentru a înţelege cum au fost făcuţi dispăruţi filistenii din istoria regiunii după secolul V î.e.n. ˇtrebuie să ne uităm şi în istoria vecinilor fenicieni şi egipteni cu care ei au avut relaţii de voie sau de nevoie şi unde găsim informaţii despre ei. Să scormonim puţin în mitologie, chiar de vom face mare supărare ivriţilor mincinoşi.

Aşera era o zeiţă filisteană a fertilităţii descoperită în multe locuinţe înainte de secolul Vl î.e.n. ˇsub forma unei statuete ce prezintă o femeie până la brâu cu trăsături fine, cu o podoabă pe cap, parcă din monede, cum poartă şi astăzi unele bănăţence dar şi regina Şubad din Sumer. În braţe ţine un copil mic în scutece. Dar statueta a fost descoperită şi în numeroase morminte care erau nişte găuri orizontale săpate într-un deal pietros unde se depuneau morţii. Cuvântul este scris aşera pentru că semiţii nu foloseau sunetul ***ce*** şi îl înlocuiau cu consoana ***ş.*** În limba română ***acera*** înseamnă a avea nădejde la… a aştepta să… a nădăjdui, a spera la… În ivrită, cuvântul înseamnă Fericita. La vecinii fenicieni zeiţa Aşera era soţia lui El, divinitatea supremă şi avea acelaşi rol ca Innana la emeşi fiind o zeiţă a Mamei Pământ, adică a naşterii şi regenerării vieţii, a binecuvântării şi fericirii femeilor cu darul naşterilor. Ori în cuvântul nostru***acera***, tocmai în această direcţie trimite sensul ei profund, a naşte sau a renaşte în ceva, a spera sau a fi binecuvântat cu o nouă viaţă. **După secolul V î.e.n. ˇnu se mai găsesc în resturile arheologice asemenea statuete**, dovadă clară că pe capul ivriţilor şi filistenilor a fost impus cu ferocitate de către Ezra şi Nemeea, gheara nevăzută a lui Iahwe. **Aceasta este perioada istorică de formare a mozaismului.**

În localitatea Năeni, judeţul Buzău, ˇs-au descoperit morminte ale geţilor din epoca bronzului timpuriu. Ele

sunt săpate într-un deal de calcar ca nişte găuri orizontale în care erau depuşi morţii. „Arheologii Torei” din Israel care au descoperit asemenea morminte la ei, le-au atribuit repede strămoşilor lor, ivriţii, dar în realitate ele sunt ale filistenilor, adică populaţia plecată din Carpaţi pe la mijlocul secolului XVII î.e.n. ˇAmintirea Aşerei ˇs-a păstrat mult timp la neamul arimin fiind preluată în făcătura iudeo-creştină a ortodoxiei române sub numele de Sfânta Arhira, ocrotitoarea femeilor căsătorite şi a croitoreselor. Moaştele ei se află în biserica Sfânta Paraschiva din Istanbul administrată de Patriarhia Română. Dulgherii în lemnării istorice vor spune că toate informaţiile sunt o coincidenţă şi… cam atât!

Bes este o altă divinitate filisteană fără a cunoaşte rolul ei în cultul practicat în Canaan. De ajutor ne vine mitologia egipteană care are un personaj cu acelaşi nume, vesel, ce ajută la naşterea copiilor şi protejează femeile după actul creaţiei vieţii. Duhul este reprezentat de un bătrân cu faţa bucălată, cu barbă iar pe cap poartă o coroană de pene fixată într-o bentiţă. Aceeaşi podoabă capilară o poartă şi prizonierii filisteni ai faraonului egiptean Şeşonk pe la anii 935 î.e.n. ˇTot în această regiune, începând cu secolul lll al erei noastre, sunt amintite mai multe biserici, unde oameni ai neamului **bes** continuând practicile esenilor, veniţi de la Istru, în limba besă slujeau Dumnezeului lor, diferit de cel al iudeo-creştinilor. Toată această istorie uluitoare, în cultura noastră este o besă a culturnicilor de băseşti, vânturată în lume pe banii noştri de depravarea art sulé a lui H. R. Patapievici!

Thor era divinitatea supremă a cultului practicat de filisteni sau canaaniţi şi însemna în limba lor **„taur”** fiind o personificare simbolică a lui El, divinitatea supremă. Pe tăbliţele de plumb cuvântul ***tor***ânseamnă staulul vitelor, iar în româna veche cuvântul ***torişte*** înseamnă gunoiul din staul, dar şi locul de odihnă pentru vite şi oi la amiază şi noaptea sau ţinut locuit. În mitraism/creştinismul arimin, Tatăl Ceresc, în actul creaţiei veşnice a morţii şi renaşterii

este personificat prin **taurul ceresc** ce se supune legii morţii pentru a crea viaţă eternă pe pământ prin Mama Pământească. Teozofia este identică ţu cea din cultul filistenilor prin simbolurile lor religioase, El şi Aşera. Când ivriţii au pus la cale mozaismul, au luat şi din religia filistenilor cu toptanul **iar numele cărţii pe care pretind că Moşe a primit-o de la Iahwe, *Tora*, este de fapt numele scrierilor băştinaşilor canaaniţi/filisteni** cu sensul de Cartea taurului solar sau *Tora*, adică o cale de urmat pentru a te face mai bun şi mai drept. Ca să le plesnească rânza în ei de atâta venin, mai vin cu cuvintele emegi ***tor*** şi ***tora*** care înseamnă „taur" sau „staul". Tora, în ivrita veche este impropriu tradus prin „lege", sensul cuvântului fiind de, învăţătură" sau „direcţie.", deci ei nu au dat lumii ***Tora*** aşa cum se maimuţăresc de atâta amar de vreme, ci ***Făcă-Tora***!

Am să vin cu alte argumente spre a le demasca făcătură pe care ei o ţin revelată chiar dinaintea zidirii lumii. În secolele l-lV ale erei noastre, au circulat în imp ˇeriul roman nişte scrieri numite „oracolele caldeene" „scrieri caldeene" sau „învăţături caldeene". Nu există niciun fel de informaţii despre autorul acestor scrieri sau cultura din care provin, sau poate că în antichitate se cunoştea originea lor însă falsificatorii de istorii şi-au făcut treaba cu mare sârguinţă iar întunericul ˇs-a lăsat şi peste acest subiect. Dar respectivele scrieri erau citite şi de faraonii egipteni Psamitec l şi Necao care au trăit către sfârşitul secolului Vll î.e.n. ˇşi prima parte a secolului Vl î.e.n. ˇCum scrierile sunt menţionate în Egipt ca scrieri foarte apreciate chiar de faraoni înseamnă că circulau şi în Palestina. Conţinutul lor este în fapt o parte din religia geţilor iar ideile şi exprimările din puţinele texte ajunse până la noi se găsesc în parte sau în tot în scrierile esenilor şi în ***Cartea lui Eno***. Ori aceste texte sacre erau cunoscute şi de filisteni, dar şi de patriarhul ivriţilor Avram, cum se găseşte precizat în *Apocriful Genezei* descoperit la Qumran în anul 1947. Deci ivriţii când au început să-şi ticluiască făcătura lor numită *Tora* ˇs-au

folosit din plin de aceste scrieri aşa cum rezultă din analiza Facerii şi a Talmudului dar şi în alte părţi se găsesc asemănări foarte supărătoare pentru ţăcălia „poporul ales” ce ˇs-a dat rău la cules în munca şi înţelepciunea altora. Aceste scrieri împreună cu *Cartea lui Eno* şi altele dispărute, formau canonul liturgic al filistenilor. Deşi iudeo-creştinii spun despre această literatură că este păgână, totuşi cei care o citesc descoperă cu uimire că adevăratul creştinism este în aceste texte şi nu în *Tora* sau *Talmud*, unde minciuna, lăcomia, violenţa, crimele de tot felul şi alte nenorociri te umplu de groază.

Neoplatonicienii considerau aceste scrieri, drept cea mai sublimă formă de teurgie pe care ar fi trebuit să o cunoască toată lumea. Chiar şi cei mai luminaţi învăţaţi iudeo-creştini au citit şi folosit din plin aceste scrieri pentru a dovedi că mozaismul se poate urca fără scară în cârca creştinismului arimin fiind una şi aceeaşi credinţă. Se lipesc cele două concepte teologice ca nuca de perete şi nimic mai mult!

Numele de „caldeene” dat acestor scrieri, la început a arătat limba în care erau ele scrise, dar în timp după impunerea iudeo-creştinismului ca religie unică în imperiul roman, sensul a fost denaturat însemnând locul lor de origine adică Caldeea sau Mesopotamia. Limba aramaică, se mai numea siriacă sau caldeeană, iar denumirea textelor arată că ele erau scrise în aramaică la început. Ori aramaica era limba de circulaţie în Orient fiind limba sciţilor din impˇeriul persan, iar esenii şi-au scris majoritatea textelor de răspândire a religiei lor în această limbă, deci ***Oracolele caldeene*** sunt texte din teozofia geţilor, pe care nişte mişei le-au distrus în mare parte, iar pentru ce a scăpat de la prăpăd, ˇs-a folosit o denumire improprie ca să se piardă orice urmă ce ar trăda originea lor. Episcopul iudeo-creştin **Meliton din Sardesspunea pe la anii 175 că toată filosofia creştină a venit de la barbari nu de la iudei sau grecotei** şi asta cu 200 de ani înainte ca făcătura fariseilor să devină religie unică în impˇeriul roman!

Sidec era o divinitate ce personifica dreptatea şi cinstea în religia filistenilor. Acest personaj este amintit şi în *Cartea lui Eno*, Melchisedec fiind preotul „poporului ales”, când, Eno tatăl lui a fost urcat la ceruri pentru a primi de la Ziditorul tuturor văzutelor şi nevăzutelor, *Calea/Legea Adevărului şi Dreptăţii*. **Filon** din Byblos a scris în vremea lui Hadrian o mitologie feniciană după un text scris de Sanschuniaton, preot ce a trăit în secolul Xl î.e.n. ˇScrierea lui Filon a fost copiată de Porphiriu, iar de la acesta au ajuns câteva fragmente în lucrarea *Praeparatio Evanghelica* a lui Eusebiu din Cezareea scrisă pe la începutul secolului lV. Ne spune această mitologie feniciană – fenicienii erau vecinii de la nord a filistenilor – următoarele: „Din Mişor (ivriţii numeau Mesia, Maş sau Meşec) ˇs-au născut **Taautos care a născocit primele semne ale scrierii**. Pe acesta egiptenii şi alexandrinii l-au numit Thot, iar grecii Hermes. **Din Sidec îşi trag obârşia dioscurii, cabirii,** coribanţii sau samotracieinii”. Vedem că memoria colectivă din acele vremuri păstra un adevăr istoric uluitor; cabirii, coribanţii, samotracienii sau dioscurii erau urmaşii lui Sidec/Melchisedec şi prin acesta veneau direct din Eno, fiind practicanţii unui cult foarte vechi. Iar Eno cu tot neamul lui arimin, practica religia crucii şi acest adevăr îl ştiau chiar **ivriţii pentru că şi ei au practicat acest cult câteva sute de ani.** În *Apocriful Genezei*, text scris în secolul ll î.e.n. ˇAvram când ajunge în Egipt şi este întrebat de funcţionarii faraonului, le răspunde cu cuvintele din cartea lui Eno, adică izvorul înţelepciunii din acele vremuri. Tertulian pe la începutul secolului lll al erei noastre, spune despre aceeaşi carte, că a fost scrisă mult înaintea potopului şi a fost salvată de Noe în arca lui spre a fi dăruită neamului omenesc. Numai că Satana a fost mai şmecher şi rău i-a prostit pe goimii cap de lut cu făcătura mozaicilor.

Dar dispariţia filistenilor/canaaniţilor de pe teritoriul Palestinei, nu a fost un fenomen normal de asimilare de către ivriţi, ci o acţiune criminală prin care aceştia au urmărit nimicirea băştinaşilor şi în parte le-a

reuşit. Până la ocupaţia persană a Palestinei – mijlocul secolului Vl î.e.n. ˇ– filistenii au fost menţionaţi în documentele egiptenilor atât ca adversari cât şi ca aliaţi. Cu noul stăpân, ivriţii ˇs-au înţeles mai bine iar o parte dintre ei au intrat ca mercenari în armata perşilor şi îi găsim menţionaţi în Elefantina, dând la cap egiptenilor din sud când aceştia ˇs-au răzvrătit să-i alunge pe cotropitorii persani. Astfel au ajuns ei să câştige încrederea persanilor şi să se poată conduce în Iudeea prin oameni ca Ezra sau Neemia. Numărul ivriţilor în acest ţinut nu era prea mare şi dovada o avem la *Samuel*6,1 care spune că David a plecat de la Ierihon la Ierusalim cu tot neamul lui în număr de 30000 de suflete. Chiar şi această cifră este umflată pentru că au plecat în Egipt cu Iacov, 70 de suflete şi nu aveau cum să ajungă după patru generaţii la asemenea urdii. Iar Ieremia la 52,28-30 spune că au fost deportaţi în Babilon, în două etape, **patru mii şase sute de ivriţi**. Cam tot atâţea au plecat de urgia cotropitorilor în Egipt iar în Palestina au rămas foarte puţini care lucrau pământul şi viile, **deci un număr de cca 15000-30000 de suflete**. Când Ezra ˇs-a întors în Canaan şi a purces la **constituirea Frăţiei lui Israel,** organizaţie în care şi astăzi sunt uniţi toţi mozaicii, **ei erau în număr total de 42360 persoane** (*Neemia* 7,60), organizaţi în două triburi, tribul lui Iuda şi tribul lui Beniamin. Iar acest cult avea ca fundament ura împotriva celor netăiaţi împrejur (*Neemia* 13,3) ; „Când au auzit *Tora*, au deosebit din Israel pe toţi străinii”. Primele victime ale acestei nebunii au fost filistenii care nu se dădeau în bărci cu persanii şi nici nu doreau să se pupe cu **Iaho**, marea iubire a ivriţilor, botezată în secolul lll î.e.n. ˇcu numele de **Iahwe.** Iar acţiunea de nimicire a filistenilor o găsim la 2 *Samuel* 3,14: „Şi David a trimis soli lui IŞ-Boşet, fiul lui Saul, săi spună: «Dă-mi de nevastă pe Mical cu care m-am logodit, **şi-ţi plătesc o sută de prepuţuri de la filisteni**»”**. Ori mutilarea filistenilor pentru a intra cu forţa în rândurile mozaicilor, a fost la ivriţi un plan de lungă durată şi urmat cu mult fanatism până ce aceştia cu**

tot cu religia lor au dispărut ca popor din Palestina pe la începutul erei noastre, cum ne dovedesc scrierile descoperite la Qumran.

Regele macedonean al Siriei, **Antioh lV** (175-164 î.e.n.) care avea atunci în stăpânire şi Palestina, auzind despre grozăviile pe care le făceau ivriţii pe seama filistenilor dar şi a celorlalte neamuri, **le-a interzis în anul 168 î.e.n. ˟practicarea mozaismului, tăierea împrejur şi citirea *Torei*.** Pe dată a dat în clocot borşul în tot neamul şi hasidimii/înţelepţii au pus de o revoltă „civică" care la scurt timp ˟s-a transformat în răscoală, condusă de Iuda Macabeul şi fraţii săi. Timp de 23 de ani (165-142 î.e.n.) stăpânii macedoneni au încercat să potolească ʃu sabia zelul belicos al fecioraşilor lui Iahwiţă, dar până la urmă Iudeea îşi câştigă independentă faţă de regatul Siriei sprijiniţi de romani şi **prin aceste evenimente ei intră în istoria antică**. Povestioarele lor din *Talmud* sunt doar povestioare sau minciuni gogonate cu pretenţii de adevăruri sacre revelate de Iahwe numai lor care nu au putut fi confirmate de istorie! De aceea ei consideră că nu au nevoie de istorie în scrierea propriei existenţe şi nimeni nu are voie să-i contrazică fiindʃ devin antisemiţi!

Ultima menţionare a filistenilor ca popor vine chiar din pana ivriţilor turbaţi care pe la începutul secolului l al erei noastre şi-au propus să distrugă sau să robească tot neamul omenesc sub directa îndrumare şi ajutaţi de Iahwe. În manuscrisul *Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întunericului* descoperit printre cele de la Qumran, spun ei că atunci când vor veni în Palestina să elibereze Ierusalimul de mirosul celor netăiaţi împrejur, scriindu-şi răvaşul în exil, vor căsăpi fără milă pe băştinașii din Iudeea, adică **edomiţii, moabiţii, amoniţii şi filistenii** iar ura lor se va revărsa şi asupra romanilor care erau stăpânii regiunii. Pentru că metoda mutilării bărbăţiei filistenilor nu a prea dat roade, au găsit ei ac de cojocul îndârjiţilor.

Această metodă odioasă şi criminală era practicată

de mozaici şi în secolul l şi ll al erei noastre, fiind amintită de către Saul/Pavel în *Galatieni* 6,12-13: „**Toţi cei ce umblă după plăcerea oamenilor, vă silesc să primiţi tăierea împrejur... Căci nici ei care au primit tăierea împrejur, nu păzesc *Tora*; ci voiesc doar ca voi să primiţi tăierea împrejur, pentru ca să se laude ei cu trupul vostru**". Cu cosoiul la îndemână după cum arată şi citatul de mai sus, bandele de mozaici, care deveniseră după anul 98 a treia naţiune constitutivă a imp˘eriului roman şi deci cetăţeni liberi, colindau tot olatul în lung şi-n lat pentru a aduna cât mai mulţi prozeliţi şi tuşina cât mai multe moţuri ale bărbăţiei de la Neamuri şi pe care îi proclamau cu multă fală iudeo-creştini şi iubiţi de Iahwe. Golănia l-a supărat rău pe împăratul roman Hadrian (117-138), care le-a potolit zelul ticălos asupra Neamurilor, printr-un edict dat pe la anul 130 şi care interzicea tăierea împrejur a mozaicilor şi practicarea cultului lui Iahwe. Decizia a dus la răscoala lui Bar Kochba din anul 132 care a ocupat Ierusalimul, a proclamat Iudeea ca regat independent iar pe monezile bătute ˘s-a autointitulat „principe al Iudeei". După trei ani de îngăduinţă, romanii merg cu sabie şi urdie de meseriaşi, făcându-i una cu pământul pe înfierbântaţii şi fanatizaţii ivriţi care numai pe Iahwe îl vedeau atât în cer cât şi pe pământ, dorind ca toată lumea să fie stăpânită de turbarea lor religioasă şi să o strângă în baierele purcoaielor nesăţioase.

A doua metodă de a distruge comunitatea filistenilor, a fost practicarea cămătăriei, unde ivriţii, prin Frăţia lui Israel erau maeştri desăvârşiţi. Dacă nu putem şti cum i-au ruinat pe filisteni, avem la îndemână o faptă identică dar făcută împotriva românilor şi rutenilor la sfârşitul secolului XIX, de către mozaicii cazari.

Într-un amplu articol publicat în *Timpul* din 12, 13, 14 şi 21 iunie 1879, M. Eminescu arată cum în perioada 1865-1876 Bucovina a fost depopulată de o mare parte dintre ţăranii români şi ruteni datorită cametei practicată de cazarii mozaici care i-au ruinat. Peste 800000 de imobile ţărăneşti au fost executate iar foştii proprietari au

fost obligaţi să plece în America, stăpâni rămânând cămătarii. El citează studiul Der Wucher în der Bucovina scris de Platter, profesor la Universitatea din Cernăuţi, unde pe baza informaţiilor statistice, se pune în evidenţă o depopulare masivă a regiunii şi pentru vistieria imp ˇeriului, o pierdere de venituri. Dar în vremurile în care ivriţii şi-au pus în plan alungarea tuturor netăiaţilor împrejur din Iudeea – „străinilor" cum spunea lepra venetică Neemia – cel care îşi pierdea proprietatea datorită cămătarilor, de cele mai multe ori ajungea şi sclav, fiind vândut ca o vită şi astfel pierderea identităţii era totală.

A treia metodă prin care ivriţii au reuşit să-i facă pe filisteni dispăruţi din istorie, a fost puterea administrativă, pe care ei au exercitat-o în Palestina în numele stăpânului persan timp de peste 220 de ani. Abuzurile şi tot felul de fărădelegi i-au obligat pe cei care se opuneau lăcomiei şi mişeliei ivriţilor, să-şi ia lumea în cap şi să plece de la baştina lor. Noi românii, am cunoscut din plin ferocitatea mozaicilor bolşevici când ţara ˇs-a aflat sub stăpânire URSS, iar toată structura statului a fost timp de 20 de ani în mâinile cazarilor. 10% din populaţia adultă a României – cam 1250000 de persoane – au trecut prin instituţiile terorii bolşevice ale puşcăriilor, lagărelor de muncă forţată şi „şcolilor de reeducare".

După mijlocul secolului V î.e.n. ˇchiar istoria ivriţilor ticluită în pretinsele scrieri sfinte nu mai dă nicio urmă că acest popor ar fi existat în Palestina sau aiurea şi apare abia la începutul secolului ll când se luptă să scape de dominaţia siriană a regilor macedoneni. **Niciun rege al lor menţionat în *Talmud* nu este confirmat de izvoare venite din culturile feniciană sau egipteană** cu care ei pretind că au fost timp de secole vecini. Dacă majoritatea pretinselor revelaţii – şederea ivriţilor în Egipt timp de 470 de ani, ieşirea din această ţară datorită armatei lor de 600000 de bărbaţi care i-ar fi tăiat feliuţe pe egipteni obligându-i să le dea tot aurul şi argintul, distrugerea Ierihonului, intrarea lui Ioşua în Canaan cu o armată de

400000 de luptători, construirea templului lui Solomon şi altele – au fost dovedite de arheologie şi istorie că sunt toate simple născociri, de ce am accepta lista regilor din Talmud ca veridică, atâta timp cât niciunul dintre ei nu a fost confirmat din alte izvoare?

În fapt istoria lor reală este alta iar ei şi-au falsificat-o în perioada cuprinsă între secolul ll î.e.n. ˇcând a fost scris *Apocriful Genezei*, descoperit la Qumran în anul 1947 şi care nu a fost pus la îndoială de nimeni nici chiar de Vatican, fiind un text total diferit de ce cunoaştem noi ca *Tora* şi anul 90 al erei noastre, când la Jamnia, conclavul rabinilor a stabilit canonul textului mozaic, pe care ulterior l-au livrat ca cea mai de preţ învăţătură/făcătură, lepădăturilor greceşti şi romane. Ivriţii au fost un trib de câte câteva mii de persoane, care ˇs-a strecurat din deşert în Palestina, uitat de istorie timp de secole pentru că nu este menţionat nici de egipteni, nici de asirieni dar nici de asirieni, iar când ˇs-au mai înmulţit, adunând ceva avere, după ce şi-au frecat puchii de la ochi văzând ce realizări au vecinii lor, au început să-i roadă invidia. Şi cum alte surse nu aveau decât minciuna, ˇs-au pus să croiască lumea după aceste născociri, găsindu-şi mai târziu aliaţi în lumea grecilor şi romanilor. Chiar marele mincinos Ioan pe la sfârşitul secolului l al erei noastre spun ei, dar informaţiile arată că este scris după anul 385, în *Apocalipsa* lui la 7,4-5, spune despre neamul lui pe care l-a ales Iahwe să conducă lumea, că era în număr de 144000 de suflete. Toate turbele mozaice şi sioniste mint cu obrăznicie că erau câtă frunză şi iarba pământului, iar Filon spune că numai în Egipt erau peste un milion; J. Flavius scrie că romanii au măcelărit la asediul Ierusalimului 1100000 de sufleţele neprihănite! Dacă te potriveşti la gugumăniile lor, te iau durerile de cap! Toţi istoricii acceptă pentru întreaga populaţia ivrită din impˇeriul roman în perioada distrugerii templului din Ierusalim în anul 70, o cifră cam de 150000-200000 de persoane.

Din informaţiile ajunse până la noi rezultă că

neamul filistenilor sau canaaniţii după zicerea ivrită aveau o religie monoteistă în frunte cu Domnul oştirilor cereşti, cu altare – „înălţimi" – unde aduceau cinstire cailor solari şi carului de foc servind ca masă pentru jertfă numai azime. În religia lor era încorporat şi un cult al strămoşilor şi al eroilor iar ca figuri simbolice mitice aveau taurul solar şi şarpele, fiind cunoscuţi de către ivriţi ca un popor avut şi mari preoţi în oracole şi purificări. Prelatul iudeo-creştin Lactanţiu, pe la anul 310 spunea despre mama împăratului get al impˇeriului roman Galeriu, că era preotesă şi adoratoare a duhurilor de pe înălţimile munţilor. Vedem că la o distantă în timp de peste 1000 de ani, între religia canaaniţilor şi religia geţilor de la nord de Istru existau asemănări uluitoare iar taurul solar şi şarpele apar pe mai multe tăbliţe de plumb cât şi pe iconiţele descoperite pe teritoriul locuit în trecut de aceştia. Eroii la geţii nord-istreni se numeau aseni iar în Palestina apare acel grup misterios numit de către iudei eseni, şi pe care au încercat să-l iudaizeze prin scrieri mincinoase deşi scrierile esenilor arată fără putinţă de tăgadă că sunt parte indestructibilă a scrierilor geţilor ce au fost în mare parte distruse de către greci şi romani după anul 381 când făcătura iudeo-satanistă a ajuns religiei oficială a impˇeriului roman.

În ivrita veche există un fond lingvistic reprezentând cam 20-25% ce are ca origine limba filistenilor, sau a geţilor din Carpaţi iar când cazarii au năvălit peste noi după anul 1860, **observând că limba românilor are cuvinte comune cu limba lor liturgică, au născocit colonizarea ivrită a plaiurilor noastre pe când ei erau soldaţi în armatele romane care cuceriseră o parte din Getia**! Sprijinindu-se pe această golănie **au pus la cale şi planul Poexotto de falsificare a istoriei şi culturii identitare a românilor şi şăruirea Israelului european pe spinarea noatră!**

Dau în continuare o parte din aceste cuvinte pe care eu le-am găsit în cercetarea mea, cuvântul din stânga semnului egal (=) este în ivrita veche iar cel de după acest

semn este în româna veche, emegi sau persană.

aba: tată = aba: tată, strămoş, bătrân; adama: pământ = a-dam: aşezare, colonie, colonizare în emegi; agalah: car = agale: a merge încet, mersul specific pe lângă car; ain: parte din lumină, creatorul = aion: ion sau eon, corporalitate spiritual-energetică a luminii; alenu: o veche rugăciune mozaică = aleanu: durere şi a-la-an: stejar în emegi sau arbore sfânt folosit la înmormântare, sub el în vechime se ţineau judecăţile; amen: devoţiune, venerare = amen: binecuvântare, invocare; Anohi: Elohim creatorul = Anahita: Imaculata, era un yazatas în zoroastrism, ajunge să fie la începutul secolului lV î.e.n. ˇîn timpul lui Artaxerxe Mnemon (404-361 î.e.n.) marea zeiţă a vieţii disputând întâietatea cu Ahura – Mazda, dar zoroastrismul devine religiei oficială în impˇeriul persan în anul 255 î.e.n.. Cuvântul fiind preluat de ivriţi cu acelaşi sens şi într-o formă fonetică foarte apropiată, dovedeşte fără putinţă de tăgadă că ei au început să-şi ticluiască plăsmuirile pe la mijlocul secolului lll î.e.n. ˇluând de la persanii zoroastri şi modelul cultului monoteist; aşera: par, ţăruş = acera: a avea sprijin, a aştepta, a pândi; ata: tată = ata: tată; Aşmedai: conducătorul dracilor din Talmud = Aeşma: Belial sau Dracu în persană;

bala: a devora, a înghiţi = bala: balaur, monstru; beney: copiii lui Elohim din Facerea care se împreunează cu muritoarele din care se nasc uriaşii = binni: a zidi, mulţime gălăgioasă, peşte în emegi; berur: selecţie = berat: scrisoare de împuternicire; bina: discernământ = bină: scenă, clădire mare, acaret;

chipa: întruchiparea fiinţei cereşti a Ziditorului în ivrită = chip: făptură, fiinţă, închipuire, întruchipare dar mai avem cuvântul „chibzuinţă” (chip + Zoin/Zuen + ta, adică judecata ta după chipul/mintea lui Zoin).

da: binecuvântare = da: a aproba, a dărui; da’aˇt: cunoaşterea unificatoare a lui Iahwe = dat: dăruit, soroc; dabar: crainic, purtător de cuvânt, îndrumător = dabă: cetate; dai: destul = dai: a da; din: judecată = din: viaţă,

adevărat, a dăinui în emegi; dor: generaţie = dor: melancolie, tristeţe, nelinişte;

ed: mărturie, dovadă, martor = ed: martor, judecător; edia: inteligenţă, judecată = edia: preot judecător; eir: cel din piele = în: alifie, unsoare;

gal: vagin, naştere = gal: vagin, cel mai mare fiu în eme-gi; gala: a rătăci, a colinda, a pribegi = gala: cântece religioase în emegi; galgal: cercul simbolic în care se naşte golemul = gal-gal: mândru, fălos în emegi; gan: grădină, câmpie = gan: câmp parcelat, teren cultivat în emegi; gola: exil = gola: a se supune, a pleca;

haba: a veni = haba: a merge în patru labe; haia: viu = hai: a îndemna, a se porni la drum; hesed: har, iubire = huşit: care este cu gândurile aiurea, tehui; hida: alegorie = hâdă: foarte urâtă, scârnavă, neobişnuită; higaion: încercare = hicăi: a bate, a maltrata; hiiut: vitalitate mare = huit: scandal, vuiet; hod: splendoare = hod: mers, evoluţie, curs; ho hma: inteligenţă = haoma: băutură magică din zoroastrism care îţi aducea cunoaşterea deplină şi nemurire;

ieş: ceea ce există = ieş: a ieşi, a trece; ieţira: facerea, generarea = ieşirea: plecarea, apariţia; ilaʒa: suprem = ila: a fi mare, a fi ˟în frunte, a fi strălucitor în eme-gi; Iezer ţob: fântâna Luminii sau învăţătura bună; Iezer ra: Izvorul întunericului sau învăţătură rea; iezer: lac de munte de unde izvorăsc pâraiele; Yom: zi = ion: eon eion: entităţi spiritual – energetice ce fac parte din cortegiul divin al făpturilor de lumină, Ion este nume la geţi şi români, dar şi originea eionilor din cultura grecilor şi gnosticilor, Ionah: porumbel, sfântul Duh = ion: făpturile de lumină simbolizate prin porumbel; itim: sărbătoare = itim: slujbă religioasă în eme-gi iar în română înseamnă întocmai, la fel ca, chiar aşa.

kavana: manifestare divină directă = canava: suportul din pânză pe care se coase la gherghef; khattʒa˟t: plata către preot pentru ispăşirea unui păcat = catat: cercetat, căutat; kedeşu: desfrânată în ivrită = codoşu: destrăbălat, secătură; ken: chemare = chem: chemare; ke

eder: lipsa de lumină = cheder: daună, pagubă; kelipot: celelalte părţi = calapod: formă pentru încălţăminte, model; kerubim: vine de la asirianul „kurubu” care erau acei monştri taurini adesea cu cap de om ce străjuiau templele = coroabă: vacă mare şi bătrână; kinuiim: cel ce impune respect, mare = chinuim: a se căzni, a suferi; keter: coroană = ceter: a bate capul cuiva, a certa pe cineva; klipin: duhurile rele = clipiş: într-o clipă, repede;

laassot: zi de odihnă = lăsată: zi sorocită;

mame: mamă = mamă; man: mană = mană: belşug, boală; maghid: predicator, mesager, povestitor = maghistă: vrăjitoare; marom: înălţimi = măroi: foarte mare; masa: azimă = masa: mâncare, obiectul pe care se aşază mâncarea, a mâna; maskil: ascuns sau pătrundere înăuntru = măscui: a-şi pune masca; melec: rege = melec: înger; meleh: rege = melean: înalt şi voinic, vlăjgan; mesura: măsură = măsura: a aprecia, etalon; midin; tronul judecătorului = medean: dâmn, loc neted;

neţah: stabilitate = nită: iată! iacă! uite!;

olam: lumea, ţinut nemărginit, univers = alam: teritoriu, ţinut în persană; omen: instruit, credincios; a cinsti prin educaţie = omeni: a primi pe cineva plin de ospitalitate, a ospăta, a cinsti, a slăvi; or: lumină = or: neam, luminos, a străluci, a radia în eme-gi; ortom: lumina desăvârşită = domoz tomo: fiul luminii din crucea strălucitoare, expresie de pe tăbliţa 10;

para: roşu, aprins, foc = pară: flacără, roşu ca focul, iar ei mai au expresia para aduma care este un ritual religios (para + adu-mă) ; para: a creşte, a produce, a rodi = para: fruct, avere, a se întinde; pardes: grădină; apare numai de trei ori în Cântarea cântărilor, Eclesiat şi Nemeia = parde: grădină închisă, parc în persană; pasah: a sări, a trece dincolo, de unde sărbătoarea de pesah = paşa: păşune, păşar: compas, pas, păşi: a sări, a trece dincolo;

ra: rău, rea = ra: rea; ras: mister, taină = ras: curăţat, îndepărtat, dispărut; Rahmana: cel milostiv = rahman: populaţie mitică ce a locuit în nordul Moldovei şi a mirat la capătul pământului – blajini, înţelepţi; raiion:

prieten, dorinţă = rainã: cratiţă, oală joasă cu două toarte; raţ: alergare = Raţ: nume de familie la români; raţon: voinţă, putere = răţoi: a se burzului, a face scandal; remes: dovezi = Remeş: nume de familie la români;

saghi naor: orbi, poreclă pentru vechii cabalişti = săghi: mirosuri urâte + naor: nour; sahar: plată, răsplată, chirie = saharea: proviziile alimentare pe care Ţările Române erau obligate să le pună la dispoziţie oştilor otomane, tain; sarita: a lupta = sărită: a aduce la disperare, a se înfuria; spor: numărare = spor: creştere, înmulţire; sukka: adăpost = sucă: năravi, obicei, neastâmpăr;

şabat: odihnă = sabad: oboseală, spate îndoit, a se aşeza în eme-gi; sha-ar: poarta cetăţii, loc unde se făceau judecăţile = şar: linie dreaptă călăuzitoare, hotar; şedim: duhuri rele care vin când moare un bărbat = şedem: a se odihni; şema: ia aminte, ia seama = seama: a reţine, a judeca, a lua aminte; şigaion: nebunie, greşeală = şicanier: şicanator, a necăji; şira: poezie, cântec = şi-ra: poezie, cântec în eme-gi; şor: taur = sor: soare; şur: unul după altul = şur: a curge, a şurui; şana: a repeta = sana: a vindeca;

thinna: doctrina zeloţilor, zel, credinţă = tina: pământ, lut iar „tana” este ceată, nebuloasă; ţeniuta: ascuns = ţinută: păstrată, dosită; teku: nelămurit, nerezolvat = ticui: a ciuguli, a se lovi, a se împinge; tik: cutie închisă = tic: lădiţă, cutie din lemn; tikun: formele lumii sau neamului omenesc, organizare = tukun: dacă, în caz de, în emegi; tohu: rău, distrugător = tohu: haos; tom: perfecţiune = tomu: cruce strălucitoare, puncte cardinale în emegi;

VaIah: veşnic = valah: român;

zel: umbră lăsată de ceva = zel: a juli, a zgârâia, a creşte, a ciopli în eme-gi.

Am studiat cam 400 de cuvinte din ivrita veche unde am găsit 82 de cuvinte comune cu limba română veche, 18 din eme-gi şi 4 din persană.

Cunoaşterea îţi dă eliberare, ignoranţa este sclavie.

(a) Oglinda adevărului

Ivriţii, prin teoria profeţiei, şi-au plăsmuit o istorie care urcă la aproape 2000 de ani î.e.n. ˇpe meleagurile Palestinei/Canaanului şi nici nu vor să audă de alte argumente sau dovezi arheologice. Ei ştiu că sunt cel mai vechi popor de pe acele meleaguri, şi chiar cel mai vechi din lume după unele „revelaţii" pentru că aşa le-a spus Iahwe prin profeţii lor şi de altceva nu au nevoie. Chiar în cărticelele pe care le proclamă sfinte, tagma proorocilor sau profeţilor a fost de multe ori amuţită cu sabia de către regişorii ce se săturaseră să audă turbarea lor neroadă. Din mulţimea exemplelor existente în aceste scrieri, am să-l dau pe Mica unde găsim spre limpezirea minţii, adevărul despre profeţi la 3,5: „Aşa vorbeşte Elohim despre proorocii care rătăcesc poporul, care dacă au de muşcat ceva cu dinţii vestesc pacea, iar dacă nu li se pune nimic în gură, vestesc războiul sfânt". Peste tot găseşti în Tora ura şi veninul lui Iahwe asupra neamului omenesc spus de către aceşti profesionişti ai minciunii, meserie ce ˇs-a înstăpânit la ei pentru totdeauna, practicând-o şi astăzi cu mult zel.

Dar să ne oprim şi la datele istorice acceptate de toată lumea pe baza confruntării unor informaţii venite din arheologie sau scrierile vechilor egipteni şi hitiţi iar mai târziu asirienii, caldeenii şi perşii care au ţinut sub stăpânire aceste ţinuturi.

Prin tratatul dintre Hatusili ll, regele hitiţilor şi Ramses ll al egiptenilor, încheiat în anul 1282 î.e.n. ˇdupă bătălia de la Kadeş, Palestina a rămas un teritoriu controlat de puterea faraonilor iar de populaţiile băştinaşe – adică cea ivrită după scrierile lor – nu se aminteşte nimic. După dispariţia impˇeriului hitit şi decăderea puterii egiptenilor, peste aceste regiuni vin fioroşii asirieni cu regii lor Salmanasar lll (858-824 î.e.n.), Sargon ll (722-705 î.e.n.), Senacherib (705-681 î.e.n.) de la care ne-au rămas

mii de texte scrise pe tăbliţe şi nu se pomeneşte nimic nici de ţinutul cunoscut mai târziu sub numele de Palestina şi nici de triburile ivriţilor cum pretind ei că îl locuiau. Regele asirian Asarhaddon (681-668 î.e.n.) cucereşte cea mai mare parte a Egiptului şi îl alungă pe faraonul kuşit Taharka (689-664 î.e.n.) obligându-i pe egipteni să-i plătească tribut şi iarăşi nici urmă de ivriţii care spun ei că erau pintenul neamului omenesc înfipt în pământul „sfânt al Canaanului" dăruit lor de către Iahwe. Regele aminteşte în scrierile rămase de la el că a supus Tyrul, Tabal, Arvad în Fenicia, Cilicia, Mana de lângă lacul Van, dar nici urmă de Iuda fiind[ɔ ea nu exista atunci, peste care a trecut ca un tăvălug. Poate că pricepuţii ivriţi nu erau acasă în Palestina în acele vremuri, fiind plecaţi cu samarul pentru ceva negustorii prin lumi neştiute încă de istorie.

În anul 612 î.e.n. ˇimpˇeriul asirian se prăbuşeşte sub loviturile caldeenilor aliaţi cu mezii iar regiunea care este pricina căutărilor neostoite iarăşi nu este de găsit în vreun codice al regilor caldeeni Nabupalassar (625-605 î.e.n.) Nabucodonosor (605-562 î.e.n.) şi Nabomide (562-539 î.e.n.). În anul 539 stăpâni ai Palestinei devin perşii care o ţin sub ascultare până în anul 331, când trece sub controlul macedonenilor. În perioada persană, apare primul document scris în care ivriţii sunt menţionaţi dar în Egipt!!! O scrisoare din anul 417 î.e.n. ˇcătre guvernatorul Bagaos al Iudeei, din partea ivriţilor stabiliţi în urmă cu 170 de ani în Elephantina după pretenţiile profeţice din Tora, spune că preoţii egipteni şi populaţia au dat foc templului lor de pe această insulă pentru că jertfeau tauri şi berbeci, considerate animale sfinte de credincioşii băştinaşi. Nici Herodot nu-ı aminteşte când ˇs-a preumblat prin Fenicia şi Palestina pe la anii 450 î.e.n.

Dar izvoarele istorice şi arheologice îi aminteşte ca locuitori ai acestei regiuni pe filisteni sub numele de habiru, khabiru sau kabiru începând cu secolul XVlll î.e.n. ˇîn textele venite de la egipteni, de la hitiţi din oraşul stat Ugarit, din regatul Mitani şi din unele informaţii chiar din Palestina (vezi textul Filisteni/Canaaniţi). Pe lângă datele

amintite mai adaug pe faraonul Şeşonk l (950 î.e.n. ˇ– 929 î.e.n.) care a făcut război cu acest neam pe la anul 930 î.e.n. ˇsau poate mai înainte cu ceva vreme. Filistenii mai sunt amintiţi în scrierile regelui asirian Asarhaddon (681-669 î.e.n.) şi ca oşteni ceva mai târziu alături de egipteni când faraonul Necao (609-594 î.e.n.), purta lupte cu regele caldeean Nabucodonosor.

Hecateu din Abdera, Tracia, care a trăit la curtea regilor lagizi la Alexandria, pe la începutul secolului lll î.e.n. ˇspune că ivriţii erau un trib plin de lepră care a fost alungat cu sabia de la graniţa răsăriteană a Egiptului să nu intre în ţară cu asemenea nenorocire. În Tora, dacă bolile şi remediile lor sunt tratate în câteva rânduri sau 1 – 2 paragrafe, lepra este tratată în Numeri în două pagini.

Am să dau în continuare câteva din marile gugumănii pe care le-au făcut ei cunoscute antichităţii prin teoria profeţiilor de care au beneficiat numai ei, vânzându-le ca adevăruri unice pentru întreaga omenire prin tagma uciganilor Militia Cristi sau iudeo-creştini cum şi-au spus mai târziu când au devenit stăpânii impˇeriului roman după anul 380.

1. Când au fost scrise **Tora** şi **Talmudul**? Ei spun că din cele mai vechi timpuri, din secolul XVlll î.e.n. ˇsau cel târziu din secolul X î.e.n. ˇau fost scrise primele texte chiar dacă nu există niciun izvor antic care să confirme pretenţiile, iar ca adevăr supărător pentru mutrele proorocilor şi meseriaşilor în meşteșugul minciunii, le spun că în acele vremuri ivriţii nu cunoşteau tainele scrisului. Cum orice hoţ lasă urme la locul tâlhăriei, aşa au făcut şi ei când şi-au plăsmuit scrierile furând de la unii şi de la alţii cam tot ce au considerat trebuincios pentru făcătura lor.

Facerea 47,25-27 ne spune cum ivritul Iosif ajuns vizirul Egiptului, i-a ruinat pe toţi egiptenii în timpul unei foamete cumplite iar neamurile lui care veniseră în această ţară, din Canaan bântuit de foamete", ˇs-au înstărit, au crescut şi ˇs-au înmulţit foarte mult". Cam aşa au păţit şi românii în partea a doua a secolului XIX cu cazarii/jidanii

care au năvălit ca un puhoi de lăcuste iar ruşii chiar mai rău când aceeaşi cazari i-au „fericit” cu revoluţia bolşevică. Spre a fi ˇînvăţătură de minte ce înseamnă puterea lor dobândită prin Iosif, avertizează Neamurile cu starea în care au ajuns egiptenii: „Tu ne-ai scăpat viaţa! Să căpătăm trecere înaintea domnului nostru şi vom fi robi ai lui faraon. Iosif a făcut din aceasta o lege, care a rămas în picioare până în ziua de azi, şi după care, a cincia parte din veniturile pământurilor Egiptului este a lui Faraon; numai pământurile preoţilor nu sunt ale lui Faraon”. Expresia că legea robiei introdusă de Iosif „a rămas în picioare până în ziua de azi” i-a făcut pe plăsmuitori să umble cu poalele în cap. Cum recunosc şi ei la 47,19 că egiptenii erau proprietari pe pământuri iar sclavia a fost introdusă de perşi după ce au ocupat a doua oară Egiptul în anul 395 î.e.n. ˇşi ˇs-a generalizat după ce ţara a ajuns sub regii macedoneni, adică secolul lll î.e.n.

Scriind asemenea realităţi despre Egipt înseamnă că ei cunoşteau sistemul sclavagist introdus de perşi şi macedoneni în aceste teritorii dar şi istoria mai veche a ţării şi fiind[ɔ- îi urau cumplit pe egipteni pentru cultura şi trecutul lor uluitor, le-au pus de o robie ivrită chiar de a fost numai din condei. Deci poveştile au fost însăilate în secolele ll-l î.e.n. ˇCu neruşinare au numit Egiptul drept „ţara robiei” de parcă aceştia i-au prins cu sabia şi i-au pus în lanţuri şi nu au venit singuri ca mercenari ai perşilor şi samsari ai lui Iaho cel întunecat! Iar aceste informaţii sunt apropiate în timp de perioada de început a scrierilor apocaliptice când rău i-a pălit turbarea şi doreau să se crăcească peste întreaga lume cu un regat mesianic ce trebuia să aibă capitala numai în Ierusalim şi musai un rege fără abajur la bărbăţie cum cere Iahwe. Un alt indiciu care confirmă această perioadă când şi-au scris ei trăsnăile, îl găsim la 2 Regi 9,11 unde Solomon, îi plăteşte regelui Hiram al Tyrului pentru ridicarea templului din Ierusalim”, două zeci de cetăţi în ţara Galileei”. Ori galii ˇs-au aşezat în această regiune în anul 271 î.e.n. ˇiar răspândirea numelui ca ţară a galilor a luat ceva timp în

cultura vecinilor şi deci termenul ˇs-a impus cam după 100 sau mai bine de ani. Ne mai spun ei că numeau Egiptul şi ţara Miţraim adică Mâţ: pisică + Ra + im: pământ moale, reavăn sau plural. Dar în religia faraonilor, îmbălsămarea mâţelor a luat o amploare deosebită în practica religioasă în perioada lor de declin după cucerirea persană din anul 525 î.e.n. ˇiar apogeul a fost în secolele lV-lll î.e.n. ˇdupă care a urmat ocupaţia macedoneană. Şi iarăşi nu se pupă făcătura cu strigătura revelată numai lor!

Tradiţia mozaică anterioară exilului nu cunoaşte nici paradis, nici iad, niciun loc intermediar. După moarte, sufletul omului se ducea în she ol unde se adunau cu strămoşii lor, adică într-un întuneric absolut stând toţi chirciţi. Cuvântul paradis apare numai de trei ori în Cântarea cântărilor, Eclesiat şi Nemeia, şi vine din persanul pardes: grădină închisă, parc. Textul **Nemeia** este scris în secolele ll î.e.n. ˇiar celelalte două sunt din secolul lll al erei noastre, deci povestea este însăilată rău şi se vede prin ea chiar pe întuneric! Crearea iadului nu apare în Facerea care este totuşi un text elaborat târziu sub influenţa mitologiei emeş şi esene ceea ce spune foarte mult despre „omisiunea” şi data recentă a turbatelor „revelaţii” şi a întocmirii plăsmuirii de către fecioraşii lui Iahwe diriguiţi cu îndârjire de Satana.

Dar făcătura canonizată la Jamnia în anul 90 mai este demascată şi de Facerea 3,22 unde se povesteşte cum Adam şi Eva mănâncă din mărul cunoaşterii iar Jupânul cel Întunecat din ceruri află şi îi blestemă astfel: „Domnul a zis: «Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele şi răul. Să-l împiedecăm dar acum, ca nu cumva să-şi întindă mâna, să ia şi din pomul vieţii, să mănânce din el şi să trăiască în veci.» „Adică lui Elohim îi era frică să nu devină şi oamenii nemuritori, povestea nemuririi fiind dezvoltată şi limpezită la 6,1-6.

Textele arată că sunt ticluite după căderea Ierusalimului din anul 70, fiind[ɔ- saduceii care administrau statul iudeu şi controlau păstrarea credinţei strămoşeşti, nu recunoşteau nemurirea, învierea, îngerii,

sufletul, ori acestea au putut fi impuse ca dogme religioase numai după ce fariseii i-au trecut prin sabie pe saducei în războiul civil din anii 66-70, făcăturile fariseice fiind canonizate prin conclavul de la Jamnia din anul 90.

Herodot spune că sciţii, agatârşii şi tracii se trag din femeia şarpe Echidna. Dar odată cu secolul lV î.e.n. ˟când începe falsificarea istoriei şi mitologiei popoarelor Europei pentru a ajunge numai grecii moţ, spun ei că Zeus i-a doborât pe titani printre ei fiind şi Iapet, din care se trage Prometeu şi tot neamul omenesc. Când ivriţii şi-au ticluit Tora după acest model, pe ariminul Iapet l-au făcut Iafet care a avut de fii pe Gomer (sciţii din nordul Mării Caspice), Magog (Gitia după Talmud şi Midraşim şi Getia după tăbliţele de plumb), Madai (Madai/Midas regele frigienilor), Iaval (Cilicia), Tubal (sciţii arameeni din Asia de sud vecini cu Siria), Meşec (în alte părţi apare Maş sau Maşa şi este Mesia geţilor din sudul Istrului sau de la vest de Troia), Tiras (geţii de pe Nistru) adică tot neamul arimin după scrierile grecilor şi romanilor.

În Noul Testament, Isus este cunoscut ca „cel născut în Nazaret” sau „Isus din Nazareth” însă Nazareth nu exista ca aşezare umană la începutul secolului l al erei noastre. Zona Bunei Vestiri din oraşul Nazareth de azi a suferit ample săpături în anii 1955-1965, cercetările fiind conduse de către preotul franciscan Belarmino Bagatti. El a descoperit ceramică datând din epoca bronzului mijlociu (2200 – 1500 î.e.n.) precum şi ceramică, silozuri şi râşniţe de măcinat din epoca fierului (1500 – 586 î.e.n.), arătând nivelul de locuire din Nazaret la acel moment. Cu toate acestea, lipsa dovezilor arheologice de la asirieni, babilonieni, persani, elenişti sau timpurii romane, arată că aşezarea aparent a ajuns la un final brusc către anii 720 î. ˟Hr., când multe oraşe din zona de au fost distruse de asirieni. Dar cetatea Nazaret nu este amintită în sursele antice mozaice mai devreme de secolul al treilea, iar prima menţionare apare pe un fragment descoperit în anul 1962 unde este scris cuvântul N-S-RT (Nasaret) în ivrită, pe un fragment de marmură într-o sinagogă din Cezareea

Maritimă, datată pe la anii 300.

Numele cetăţii sau satului Nazaret nu este menţionat nici în alte texte precreştine, iar în scrierile canonice ale acestora apare sub diferite forme. În limba koine în care au fost scrise evangheliile, locul pretinsei naşteri a lui Iisus este scris Nazara, cum apare la Matei (4,3) şi Luca (4,6), iar în limba arabă avem Nāṣira. În Coran, creştinii sunt menţionate ca naṣārā, însemnând „adepţii unei Nāṣirī” sau „cei care-l urmează pe Isus.”.

Nazara apare ca un sat neprecizat în Iudeea, într-un citat al lui Sextus Julius Africanul de pe la anii 200 preluat de către Eusebiu (Istoria Bisericii 1.7.14) fiind în apropierea unei încă neidentificate „Cochaba”. Dar în limba română veche cuvântul cocioabă înseamnă locuinţă sărăcăcioasă, bordei săpat jumătate în pământ şi poate fi un vechi lăcaş de cult esen din regiune. În acelaşi pasaj scrie Sextus Africanul că rudele lui Isus au păstrat amintirile în familia lor, cu mare grijă. Şi Origene pomeneşte în scrierile sale cuvântul sub forma Nazara sau Nazaret, iar mai târziu, Eusebiu din Cezareea pe la anul 331 în Onomasticon, de asemenea, foloseşte Nazara, scriind despre adepţii lui Hristos că sunt numiţi nazoraean, şi că, în secolele anterioare creştinii au fost numiţi nazarineni. Potrivit Evangheliei lui Luca, Nazaret a fost satul de origine al Mariei şi, de asemenea locul unde a apărut Buna Vestire atunci când îngerul Gabriel i-ar fi spus acesteia că va avea pe Isus ca fiul ei.

În scrierile lor, mandeenii menţionează nasirutha ca un loc unde se merge pentru rugăciune. Dar cuvântul nasirutha, după regulile limbii aramaice se scrie N-S-RT, adică aşa cum l-au scris şi ivriţii în limba lor.

În limba română veche avem cuvântul *năzară* cu sensul de vedenie, nălucă, a se întrezări, a vedea de departe, a se arăta vedenii pentru timp scurt, a i se părea adevărat ceva inexistent, a descoperi, a i se arăta, închipuire, viziune, dar toate sensurile din limba română au legătură cu viziunea Mariei privind naşterea lui Iisus. Numai la mandeeni, cuvântul are un sens apropiat de cel

din limba română fiind folosit pentru a desemna un loc sacru unde se fac rugăciuni, adică acolo unde ˇs-a întâmplat o minune vizuală sau o vedenie! Chiar şi în arabă cuvântul naşiri are sensul de minune sau vedenie, însă nimic din cele arătate mai înainte nu se găsesc în ivrită sau koine, unde se pretinde că ar fi curs sau de unde ar fi izvorât toată înţelepciunea cerească. Deci expresia „Iisus din Nazara" sau „Iisus din Nazaret" trebuie înţeleasă după tipicul iudeo-creştin, ca Iisus din vedenie, sau cel din viziune adică născocitul sau închipuitul, dar mandeenii tocmai asta spuneau despre Iisus Hristos că este o născocire a ivriţilor pentru a falsifica istoria adevărată a lui Iosius pe care l-au răstignit pe cruce şi nu au greşit deloc în ceea ce au scris contestatarii revelaţiilor iudaice!

În aramaică nasoraia sau nazareeni desemna în realitatea vremii secta care avea ca simbol al sacrului şarpele ce reprezenta cunoaşterea divină iar în printre acuzele aduse lui Şaul/Pavel de către saducei şi farisei se găseşte şi aceea că era căpetenia acestei secte. Faptele apostolilor: „24,1 Au adus înaintea dregătorului plângerea împotriva lui Pavel. 24,5 Am găsit pe omul acesta care este o ciumă, pune la cale răzvrătiri pentru toţi iudeii de pe tot pământul, este mai marele partidei Nazarienilor. 24,6 şi a cercat să spurce chiar şi Templul". Ori Şaul făcea parte cu adevărat din conducerea Frăţiei zeloţilor turbaţi de la Qumran iar Manuscrisele descoperite în peşterile din acele locuri arată că şarpele era simbolul cunoaşterii cereşti. Cuvântul nazarinean mai avea sensul de cel care ˇs-a despărţit şi trăieşte retras, a trăi în înfrânare, cam aşa cum se pretindeau ivriţii retraşi la Qumran şi care puneau de o socoteală făcută numai cu sabia, împotriva Neamurilor! Scrierile de Qumran, ne spun că membrii frăţiei Noului Legământ, adică turbaţii zeloţi se numeau „cei retraşi" „, cei rămaşi" sau „cei puşi deoparte" şi tot aşa au pus ei deoparte adevărata istorie a antichităţii otrăvindu-ne minţile cu vedeniile/proorocirile lor sataniste. Deci naşterea lui Iisus în Palestina este o simplă legendă creată ulterior de evanghelişti, copiată din vechile tradiţii

mitraice ale geţilor.

Folosind în Făcă-Tora lor numele de refaim (refa + im, care este pluralul) pentru un grup din populaţiile ce trăiau în Cannan, jegurile ivrite ˇs-au dat singure de gol când şi-au ticluit monstruoasa scriitură prin care au urmărit să se pună moţul neamului omenesc, iar pe noi să ne scoată în afara istoriei. În secolele ll-l î.e.n. ˇivriţii erau vorbitori de limbă koine (un amestec al dialectului atenian şi limba getă) iar majoritatea covârşitoare a populaţiei nu mai cunoştea limba ivrită, atunci traducându-şi ei textele sacre în limba adoptată – koine – ce le devenise limbă liturgică. Intrând sub ocupaţie romană în anul 63 î.e.n. ˇei ˇs-au pus pe învăţat limba noilor stăpâni, aşa explicându-se şi denumirea latină Refa a munţilor Carpaţi apărută în **Fără-Tora** lor satanistă prin populaţia **refaim**ajunsă în Palestina şi plecată din Dio Getia prin secolele XVlll î.e.n.

În Levitucul, sau a treia carte a lui Moşe, adică scrisă chiar de fondatorul acestui cult satanist al falusului cum pretind ei, pe când ivriţii încă purtau puchi la ochi cât roata carului, găsim negru pe alb un minciunoi îngrozitor la 27,2-3: „Când se vor face juruinţe lui Iahwe, dacă e vorba de oameni, ei să fie ai lui Elohim după preţuirea ta. Iar preţuirea pe care o vei face unui bărbat de la douăzeci până la şaizeci de ani, să fie de cincizeci de sicli de argint, după siclul sfântului lăcaş”. Dar urmele scornelii sunt chiar mai vechi pentru că le găsim în Facerea 23,15 unde pribeagul Avraam le cere hitiţilor, loc de îngropăciune pentru Sarah care a murit spunând că le va plăti 400 de sicli de argint însă hititul Efron îi răspunde: „Omule, ascultă-mă! O bucată de pământ de patru sute de sicli de argint, ce este aceasta între mine şi tine? Îngroapă-ţi dar moarta!” Să ne lăsaţi jeguri criminale să judecăm şi noi fiind[ɔ- nu vrem să mai ducem jugul revelaţiilor sataniste şi a jegoaşei „înţelepciuni” ivrite ieşită toată din „legământul” Talpei Iadului. Ori primele monede ivrite – siclul – au fost bătute în timpul regatului macabeilor, după anii 140 î.e.n. ˇşi aveau ca simbol al sacrului steaua cu cinci colţuri, identică [u cea a bolşevicilor cazari, iar pe

unele apare menora cu trei braţe!!! Deci înţeleptul Moşe şi strămoşul lui părintesc întru legământ, ori a fost o născocire a rabinilor, ori era şi el contemporan cu esenii din partea a doua a secolului ll î.e.n. ˇcând neamul ivrit ˇs-a îmbolnăvit rău de revelaţie şi nu ˇs-a mai lecuit niciodată! Şi tot aşa stă adevărul istoric cu „sfântul lăcaş” al mozaicilor adică templul lui Şlomo/Solomon din Ierusalim!

Rabi Akiba (50-137 e.n.) spune într-una din scrierile sale: „Toate comorile înţelepciunii au fost predate prinţului comorilor înţelepciunii Segansagael – Saoshyacant este Mântuitorul la avestici de unde l-au luat – şi toate au fost deschise în faţa lui Moşe pe muntele Sinai, astfel încât în timpul celor patruzeci de zile petrecute de el acolo, el a fost iniţiat în toate cele şaptezeci de aspecte ale celor şaptezeci de limbi”. Dar în Ieşirea 31,18 avem altă variantă a făcăturii care spune: „Când a isprăvit Adonai de vorbit cu Moşe pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră scrise cu degetul lui Elohim”. şi 34,11: „Adonai a zis lui Moşe: «Taie două table din piatră cu cele dintâi şi eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi şi pe care le-ai sfărâmat».”.

Să ne oprim din zăpăceală şi să ne lămurim după minticica noastră; rabi Akiba a fost un iluminat al mozaismului şi iudaismului de la sfârşitul secolului l şi prima parte a secolului ll al erei noastre, fiind considerat ca unul dintre cei 7 înţelepţi ai lor. Cum zicerile lui nu au fost smintite de nicio vorbă strâmbă, adică vreo împotrivire, înseamnă că textul *Torei* a ajuns aşa cum îl cunoaştem noi azi, foarte târziu după moartea înţeleptului (numit de ei şi *Tanna,* cuvânt care la noi înseamnă ceaţă, negură, din nori), fiind[ɔ- ucenicii lui nu ar fi ˇînghiţit o asemenea „impietate” şi, pe cale de consecinţă şi logică neaoşă, făcătura ˇs-a făcut după ce grecii şi ceata lui Ucigă-l Toaca de la Mediolanum condusă de Ambrozie au ajuns stăpânii impˇeriului roman în anul 381 când au impus prin foc şi sabie iudeo-satanismul ca religie unică. Cum rabbi Akiba a rămas mare profet la acest cin, iar

zicerea lui contrazice în esenţa ei Tora fără ca cineva să pretindă că profetul era beat, rămâne cum am zis şi am dovedit chiar cu scrisorelele lor drăceşti; totul este făcătură dar meşteşugită după anul 381!!!

Toate aceste informaţii coincid cu perioada când ivriţii au început să bată câmpii cu revelaţiile lor deocheate şi monstruoase de care se fereau toţi, scriind fel de fel de trăsnăi şi vedenii adică nebunii curate în numita literatură apocaliptică, dar după cinci secole grecii şi romanii le-au găsit de soi pentru a sluji unei făcături drăceşti.

2. Câţi ivriţi au ieşit din Egipt? Este o altă minciună pe care au invocat-o de multe ori în plăsmuirile ulterioare pentru a justifica istoria revelat-scornitoare a ivriţilor. În Facerea 46,27 spun că: „Toate sufletele din familia lui Iacov care au venit în Egipt, erau în număr de şaptezeci”. În Ieşirea 2,1 se spune că mama lui Moşe era fiica lui Levi şi deci nepoata lui Iacov. Iar Moşe i-a scos pe ivriţi „din ţara robiei” când era un om matur, ceea ce arată că şederea lor în Egipt a fost de 30-50 de ani. În trei generaţii cei şaptezeci de ivriţi nu puteau să ajungă mai mult de 1000 de persoane chiar dacă se ţineau numai de puit iar bolile îi lăsa în uitare. La Ieşirea 12,37 scriu ei că au plecat din Egipt un puhoi de aproape şase sute de mii de oameni afară de copii. Şi pentru că nu puteau să se prăsească chiar mai rău decât şoarecii, au lungit perioada de şedere în Egipt la patru sute treizeci de ani cum zic ei la 12,40. În Numeri (1,47), Iahwe îi cere lui Moşe, după ce a ajuns cu tot cioporul în Sinai să-i facă o numărătoare, dar numai pentru bărbaţii de la 20 de ani în sus în stare să poarte arme şi a găsit o urdie de şase sute trei mii cinci sute cinzeci. Aici nu au fost incluşi cei douăzeci şi două de mii de leviţi din aceeaşi categorie de vârstă. La acest puhoi de 625550 de luptători ivriţi care erau chiar mai mulţi decât firele de nisip ale deşertului, trebuie să mai adăugăm femeile şi copii iar neamul lui Israel, plesnit din condei ajungea cam la 4 milioane, fiind groaza lumii de numeros ce era! În Judecătorii, puhoiul de norod ivrit care ieşise din

Egipt şi umblase auirea prin deşert 40 de ani, după care ˇs-a îndreptat spre Canaan pentru a cuceri aceste teritorii, se mai împuţinase pentru că la 2,2 găsim zicerea: „Toate seminţiile lui Israel au venit la adunarea poporului lui Iahwe; erau patru sute de mii de pedestraşi care scotea sabia". Dacă la aceştia adăugăm femeile, copiii şi bătrânii iarăşi numărul lor ajunge cam la 3 milioane de suflete ce au năvălit ca lăcustele peste băştinaşi. După ce spun ei că au cucerit o parte din aceste teritorii iar unii băştinaşi i-au primit de nevoie să locuiască printre ei şi trecând ceva ani şi-au ales chiar un rege în persoana lui Saul. Dar filistenilor nu le-au plăcut mutrele ivriţilor pripăşiţi prin torişţea lor şi au venit cu sabie să le ceară socoteală de ce umblă creanga într-o ţară care nu le aparţine. Saul care a fost uns „împăratul" ivriţilor, le-a ieşit înainte cu o oaste de 600 de oameni (1 Samuel 13,15) dar au fost bătuţi măr iar căpetenia veneticilor a fost ucisă de către băştinaşi după numai doi ani de împărăţire. Spun ofuscaţi ivriţi că oştirea lor nu era înarmată decât cu ghioage, prăştii şi bărbi cu care să-i amăgească pe neînduplecaţii filisteni. N-a ţinut! Numai Saul şi fiul său aveau săbii şi suliţe din fier, iar situaţia se datorează faptului că filistenii au interzis ivriţilor să cunoască acest meşteşug (1 Samuel 13,19-22). Informaţiile dovedesc un fapt istoric pe care ivriţii l-au falsificat cu mare meşteşugire; în Canaan, la începutul secolului X î.e.n. ˇei erau o populaţie de 2000-4000 de suflete împrăştiată în tot ţinutul şi sub ascultarea filistenilor care aveau mici structuri organizatorice supuse Egiptului sau asirienilor mai târziu. Faptul că ei trebuiau să vină să-şi ascută uneltele agricole din fier la filisteni, plasează acţiunea în secolele X-lX î.e.n. ˇcând epoca bronzului se cam încheiase în această regiune. Dar mai arată că toată organizarea lor socială era a unor cete de semisălbatici puşi numai pe jaf şi ciomăgeală iar cultura lor se oprea la mulsul oilor şi a ţapilor şi închegatul laptelui. Apare firească întrebare: unde a dispărut acel popor războinic de 400000 de săbii care a intrat în Canaan în urmă cu c] teva zeci de ani şi a băgat spaima în toată

lumea, sau povestea este încă o „revelaţie” a scornitorilor ivriţi pentru a-i pofti pe proşti la ascultări nesăbuite?

După moartea lui Saul, David preia conducerea ivriţilor şi se mută cu tot neamul lui la Ierusalim iar când aduce chivotul de la Ierihon în acest oraş, poporul lui Israel era în număr de treizeci de mii (2 Samuel 6,1) Şi asta în prima parte a secolului X î.e.n. ˇcum se poate citi chiar în scrierile lor mincinoase. Dar şi cifra de mai sus o consider umflată în pene pentru că atunci când ˇs-a constituit Frăţia lui Israel pe la anii 410 î.e.n. ˇei erau în număr de patruzeci şi două de mii trei sute şaizeci de strânşi grămadă şi trecuţi la catastiful Satanei pe care nu l-a văzut încă nimeni dintre Neamuri (Neemia 7,66). Mai contrazice mărimea urdiei cu care a venit la Ierusalim căpetenia David (în ivrită numele înseamnă căpetenie militară), informaţiile despre armata lui Saul care nu era în stare să aibă săbii şi suliţe de fier. Or fi toate golăniile revelate numai lor, dar consider că a venit timpul să ne lipsească ţu aceste făcături oribile pentru că avem şi noi cap să gândim. Când îţi toarnă în obraz asemenea minciuni, singura soluţie ca să scapi de obrăznicia lor este să pui mâna pe par.

Aşa cum şi-au învârtit numărul de la 4 milioane ieşiţi din Egipt, la 30000 după numai câteva zeci de ani, tot aşa ne-au băgat nouă, mioriticilor carpatini pe gât uciderea celor 400000 de mozaici în Transnistria iar Guvernul şi Parlademental României nu şi-a pus întrebarea cât de mult mint aceste lepre – ştiind sigur că mint – ci au aprobat într-un cor de trădători aplaudaci, tâmpiţi şi tâlhari, infamia la adresa adevărului. Un principiu elementar de drept spune că orice acuză trebuie dovedită, numai acuzele mozaicilor nu trebuie dovedite pentru că ele sunt revelate şi constituie adevăruri divine. Dar la noi minciuna a ajuns divină iar de vină sunt găştile de lepre care îi conduc pe români ca vitele la cârd şi din când în când mai trec turma pe la muls sau jupuit pe viu. După pofte şi nevoi ei jonglează cu informaţiile şi aşa cum observase Origene încă din întunericurile iudeo-creştinismului satanist, multe

afirmaţii sunt absurde sau contrare celui mai elementar bun simţ. Filon spune că la începutul secolului l al erei noastre, numai în Egipt erau un milion de mozaici iar J. Flavius nu se lasă mai jos şi susţine că numai în Ierusalim în anul 70, romanii au măcelărit un milion o sută de mii de persoane când au cucerit oraşul. La ei minciuna a ajuns nu numai cel mai veridic adevăr dar şi cea mai puternică armă cu care luptă împotriva goimilor cap de lut.

Textul ebraic al Torei spune că din Egipt au ieşit 600 de eleph, cuvânt care înseamnă clan/cap de familie, unitate militară şi mii. Deşi în trei generaţii este neverosimil ca o populaţie să crească de 10 ori – Moşe era strănepotul lui Iacov – să acceptăm povestea aşa chiar dacă suferă de deochi. Din cei 70 de urmaşi ai lui Iacov, fii şi nepoţi, peste 50 de ani ei au ajuns la 600 de capi de familie care se întorceau din Egipt în Canaan şi dacă acceptăm cam 5 membri de familie, iese un număr de 3000 de suflete. Realitatea cifrelor este confirmată de starea ivriţilor din timpul domniei lui Saul când a reuşit să adune o oaste de 600 de oameni pentru războiul cu filistenii, text care din neglijenţă nu a fost „periat” prea mult de către pricepuţii în revelaţii.

Cum în faţa grecilor şi romanilor, ivriţii care au început să sufere rău de boala revelaţiilor pe care noi o ştim de făcătură, nu puteau veni cu un ciopor de 2000 de pârliţi tăiaţi la abajur, fudulindu-se că ei sunt rădăcina neamului omenesc, au falsificat sensul cuvântului eleph în mii (Ieşirea 12,37). Dar pentru că în acele vremuri sabia era singurul adevăr iar grecii şi romanii aveau cu ce se lăuda, fecioraşii lui Iahwe pentru a arăta că au fost şi viteji nevoie mare, au mai falsificat odată sensul real al cuvântului **eleph**interpretându-l ca unitate militară de 1000 de oşteni (Numeri 1,47). Cu această uriaşă armată născută din scorneli şi condei drăcesc au purcel ei la „cucerirea” istoriei şi a lumii!!! Pe acest fals au născocit robirea Egiptului de către Iosif şi jefuirea ţării de ivriţi care doreau să plece cu aleluia şi înfrângerea armatei egiptene. Tot pe această minciună a fost născocită şi

cucerirea unei părţi a Canaanului de cele 400000 de săbii ivrite conduse de viteazul Ioşua. Şi după ce şi-au împărăţit neamul în baştina filistenilor, şi-au pus de o regalitate şi chiar un imp˘eriu pe timpul lui David până al Eufrat iar urmaşul direct, Solomon ar fi clădit un templu ce a uimit lumea, dar şi alte halucinaţii care le-au trecut prin proorocie.

În nebunia lor, aceşti păduchioşi se doreau a fi stăpânii lumii aşa cum scriu în Ieşirea 23,27 „Voi trimite groaza mea înaintea ta, voi pune pe fugă pe toate popoarele la care vei ajunge, şi voi face ca toţi vrăjmaşii tăi să dea dosul înaintea ta”. Mai dau un citat cu această idee, care se găseşte aproape în fiecare pagină a scrierilor lor. Deuteronon 11,23-24 „Elohim va izgoni dinaintea voastră pe toate aceste neamuri, şi vă veţi face stăpâni pe toate aceste neamuri care sunt mai mari şi mai puternice decât voi. Orice loc pe care va călca talpa piciorului votru, va fi al vostru**”.** Pe această minciună criminală şi-au arogat ei dreptul sacru de a conduce şi jefui lumea în lung şi-n lat în numele lui Iahwe, adică al Satanei.

3. Moşe a primit atât tablele cât şi cartea legii. Povestea este rău încâlcită pentru că chiar ei au vrut să fie aşa. În Ieşirea 24, Iahwe îi spune lui Moşe că îi va da pentru luminarea poporului îndărătnic”, nişte table de piatră cu Legea şi poruncile pe care le-a scris pentru învăţătura lor (12)”. Dar la 24,4 spune că „Moise a scris toate cuvintele lu Elohim. Apoi ˘s-a sculat dis de dimineaţă, a zidit un altar la poalele muntelui”. Cum erau toţi cam uituci şi cam zevzeci pentru că nu comunicau prin internet, dăm la 35,28 peste o altă situaţie: „Moşe a stat acolo cu Elohim patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. N-a mâncat deloc pâine şi n-a băut deloc apă. Şi Elohim a scris pe table cuvintele legământului, cele zece porunci”. Vedem că prima dată, drăguţul de Iahwe îi spune lui Moşe că le dă ivriţilor atât tablele cât şi Legea spre a le fi călăuză, dar chematul cum se întoarce la tribul lui, se şi apucă de scris şi într-o noapte dă gata Legea pe care o prezintă poporului. Se mai urcă odată pe muntele Sinai unde stă cu

Elohim patruzeci de zile şi nopţi pentru a scrie cele zece porunci pe tablele de piatră. Şi să le fi scris în filigran tot nu aveau nevoie de atâta timp sau poate erau analfabeţi amândoi – sigur ivriţii sufereau de acest păcat al ignoranţei – şi rău i-au trecut sudorile până au buchisit ei nişte semne pe piatră spre a le prezenta poporenilor ceva mâzgălitură. De atâta dragoste pe care ivriţii o purtau tablelor de piatră, acestea au dispărut nu după multă vreme împreună cu chivotul care le adăpostea. Apoi Moşe „A luat cartea legământului şi a citit-o în faţa poporului… Moşe a luat sângele şi a stropit poporul zicând: «Iată sângele legământului pe care l-a făcut Elohim cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte»”. Geţii, emeşii şi egiptenii aveau ca simbol al comuniunii dintre credincioşi şi divinitate, pâinea şi apa vieţii. Numai aztecii mai aveau un ritual asemănător prin cruzime, dar au fost condamnaţi ca satanişti de către catolicii spanioli care ˇs-au „străduit” să-i civilizeze numai prin foc şi sabie. Atât de scurtă le era memoria catolicilor că nu ştiau ce scrie chiar în textele sfinte venite toate dintr-un cult satanist al falusului?

În scrierile profeţilor Ieremia, Ezechiel, Osea, Ioel, Amos, Obadia, Iona, Mica, Naum, Habacuc, Ţefania, Hagai, Zaharia, Estera, Moşe nu este amintit deloc!

Daniel îl aminteşte o singură dată când vorbeşte de cartea adevărului a lui Moşe care nu poate avea nicio legătură cu Tora, la fel şi Maleahi. Isaia în toată profeţia lui îl aminteşte indirect pe Moşe de două ori! Este greu de acceptat că profetul care a adus ivriţilor cartea legământului şi tablele cu cele 10 porunci, a intrat într-un nor de uitare totală la cei care se serveau de scrierile lui, sau altceva pute rău prin acele locuri şi nu trebuie să se ştie.

Dar şi minciuna are nişte limite pe care dacă le întreci, atunci ori o iei peste bot ori ajungi o târâtură. Numai ivriţii sprijiniţi fără nicio reţinere de greci şi italici, au făcut din minciună şi videnie cea mai bănoasă afacere. Zic ei despre profetul întunericului Moşe în Ieşirea la 31,18: „Când a isprăvit Adonai de vorbit cu Moşe pe

muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră scrise cu degetul lui Elohim”. şi 34,11: „Adonai a zis lui Moşe: «Taie două table din piatră cu cele dintâi şi eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi şi pe care le-ai sfărâmat»”. Însă în scrierrile lui Rabi Akiba (50-137 e.n.) amintit mai înainte spune spre iluminarea goimilor cap de lut, fiind[cei din ceata lui Ucigă-l Toaca nu aveau nevoie decât de legământ: „Toate comorile înţelepciunii au fost predate prinţului comorilor înţelepciunii Segansagael – Saoshyacant este Mântuitorul la avestici de unde l-au luat – şi toate au fost deschise în faţa lui Moşe pe muntele Sinai, astfel încât în timpul celor patruzeci de zile petrecute de el acolo, el a fost iniţiat în toate cele şaptezeci de aspecte ale celor şaptezeci de limbi”. Adică să ne lămurim şi noi chiar mai mult decât vreau ei, Moşe nu a primit nimic de la Întunecimea Sa Iahwe, ci de la prinţul înţelepciunilor întunericului din străfunduri Segansagael, iar ce scrie în Fără-Tora livrată goimilor sunt minciuni bucălate şi tare late, dar născocite toate după secolului ll al erei noastre.

4. Puterea regatului/imp˟eriului lui David. Snoava este ticluită tot pe seama celor 400000 de săbii care au cucerit Canaanul conduse de viteazul Ioşua. Ca vrednic urmaş, David – în ebraică înseamnă comandant de oşti – supune neamurile siriene, arabe şi îşi înfige sabia victorioasă pe malurile Eufratului. Pe cât erau ei de fricoşi în faţa filistenilor de fugeau fără să-şi vadă călcâiele când Saul se lupta cu aceştia, viteazul David a ajuns stăpânul unei mari părţi din lumea antică. Povestea ar avea haz dacă am privi-o numai ca… poveste! Dar ea are pretenţia unui adevăr istoric de netăgăduit şi acela suflat în mare taină prin miracolul revelaţiei ce i-a bântuit pe ei destul de des, dându-le mintea în turbare. Cum la ei pofticioşi de putere răsăreau oricând, lăsându-se cu o trădare şi David a avut acest „privilegiu” cu fiul său Absalom care pleacă [u câţiva tineri la Hebron călare pe măgari şi acolo uneltesc cum să fie stăpâni peste casa lui Israel. David, deşi bătrân, aflând de mişelie fuge desculţ din Ierusalim şi după ce

merge ceva drum pe jos, un slujitor îi iese în cale cu doi măgari înşeuaţi pentru a-i fi pribegia mai uşor de parcurs. Adică împăratul care culca la pământ într-o bătălie zeci de mii de oşteni şi distrugea mii de care de luptă cu faimoasa lui oştire, a ajuns acum la bătrâneţe, să fugă desculţ fiind miluit de un slujitor cu un măgar pentru călătorie. Jalnică imagine şi de necrezut prin absurditatea ei, pentru că cei care au scris asemenea prostii aveau în spate autoritatea absolută a funcţiei de rabini şi cine îi contrazicea, însemna că huleşte şi era ucis cu pietre

Astăzi nişte îndrăciţi arheologi ai Torei din Israel, dorind să dovedească unicele adevăruri ce colcăie în Făcă-Tora lor, ˇs-au apucat să sape după scriptură să găsească palatul regelui de coada oii, David cel viteaz. Şi tot săpând ei după punct şi virgulă cum zice la scriptură, numai hopa şi minunea, urmele unor locuinţe, dar nu de palate ci de colibe sau case foarte sărăcăcioase însă de la sfârşitul secolului Vl î.e.n. ˇadică de pe când au intrat sub stăpânirea persană, după care au început să se gudure pe lângă noii stăpâni, unii ajungând după mijlocul secolului V mercenarii acestora şi chiar considerându-se ei stăpâni peste egipteni şi filisteni.

5. Templu lui Solomon şi stâlpii lui. În această acţiune de falsificare totală a istoriei, prezentând-o ca pe o minune divină şi toată isprăvită numai cum porunceşte Iahwe, intră şi povestea templului construit de Solomon în Ierusalim cu ajutorul meşterilor fenicienidin Tyr. Deşi în Tora, templul este prezentat ca una dintre cele mai strălucitoare şi mai frumoase construcţii ale vremii, din ea nu ˇs-a găsit o piatră care să corespundă cu descrierea făcută în texte. Dar în sud-vestul Siriei, în localitatea Ain-Dara – în apropierea izvoarelor Iordanului, sunt ruinele unui templu din secolul V î.e.n. ˇDescrierea din Tora a templului lui Solomon, seamănă foarte bine cu multe imagini ale acestor ruine.

Mai apar şi alte informaţii dubioase în legătură cu această construcţie. În 1 Regi 7,21 aflăm că templul avea doi stâlpi în pridvor aşezaţi la dreapta şi la stânga. Pe

monedele turnate în anul 134 e.n. ˇÎn timpul răscoalei lui Simon Bar-Kochba care se proclamase rege al regatului Iuda, templu apare cu patru stâlpi la intrare şi nu este nicio greşeală de turnare în metal ci de turnare în minciuna din Tora. Şi tot aici mint ei că templul avea trei caturi, dar pe monede apare cu un singur cat. Vor spune că reconstrucţia făcută nu era identică [u originalul dar nici noi nu mai trebuie să acceptăm ca origini ale cunoaşterii şi religiei crucii, asemenea gugumănii. Pe monezile bătute în anul 132 î.e.n. ˇtemplul apare cu doi stâlpi iar pe revers este un vas numit Arca Alianţei ori el este Vasul Cunoaşterii din scrierile trismegiste fiind identic cu Vasul Cunoaşterii de pe plăcuţa descoperită la Romula şi turnată înaintea cuceririi romane.

Cu privire la refacerea acestei construcţii, pretinsă a fi distrusă de caldeeni în anul 580 î.e.n. ˇEzra spune în proorocire, că, după ce Cirus ll (557-530 î.e.n.) a cucerit Babilonul, le-a dat voie ivriţilor să se întoarcă în Iudeea, îndemnându-i să refacă templul construit de Solomon, restituindu-le şi obiectele de cult jefuite de Nabucodonosor. Spun ei că acest privilegiu l-au primit în primul an de domnie a lui Cirus şi pe deasupra o scrisoare de împuternicire care zice: „Domnul, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărăţiile pământului şi mi-a poruncit să-i zidesc o casă la Ierusalim în Iuda… Ori unde locuiesc rămăşiţele din poporul Domnului, oamenii din locul acela să le dea argint, aur, avere şi vite, pe lângă daruri de bunăvoie pentru casa lui Elohim care este la Ierusalim!” Cred că din text mai lipseşte porunca prin care netăiaţii împrejur trebuiau să le dea ivriţilor şi o pupătură în dos să afle gustul „adevăratei credinţe”. Minciuna este o golănie cumplită, la fel ca toate celelalte prin care ei şi-au plăsmuit pretinsa istorie. La Ierusalim au făcut ei un templu dar pe la anii 400 î.e.n. ˇcât priveşte zapisul regelui regilor, cred că au avut ca model pentru plăsmuire, următoarea scrisoare în sumeriană, dată din porunca lui Cirus după cucerirea Babilonului în anul 539 î.e.n. ˇDupă ce se laudă că a cucerit ţara Gutilor şi cea locuită de Manda, mai scrie:

„Cât priveşte regiunile Aşur şi Sura, Agade şi Eşnuna, oraşele Zamban, Me-Turnu, Der, ca şi ţinutul Guţilor, tuturor acestor cetăţi sacre situate pe cealaltă parte a râului Tigru, ale căror temple căzuseră în ruină de multă vreme, le-am redat chipurile zeilor aflate acolo şi am statornicit pentru aceste chipuri de zei temple permanente. De asemenea, eu adunat-am pe toţi locuitorii lor de mai înainte şi le-am dat înapoi sălaşurile... Fie ca zeii pe care i-am repus la loc în cetăţile lor sfinte să ceară lui Bel şi lui Nebo să-mi hărăzească o viaţă lungă şi fie ca ei să mă înfăţişeze lui Marduk... Pe toţi aceşti zei eu i-am aşezat într-un loc paşnic şi m-am străduit să le repar lăcaşele lor.”.

Nu se vede în scrisoare nici pomeneală de Ierusalim sau Iuda, deci ivriţii nu aveau la acea dată nicio trecere în faţa stăpânilor persani iar pretinsul lor regat nu exista decât în minţile bolnave de invidie şi ură împotriva celor mai vrednici decât ei. Mai este de făcut o remarcă plină de semnificaţie, niciun profet în lălăiala lor nu aminteşte clădirea templului aşa cum o descriu cu atâta încântare în 1 Regi, text elaborat în primele secolele ale erei noastre şi nu era recunoscut ca text sacru până la canonizarea de la Jamnia, după ce i-au trecut pe saducei prin sabie care se opuneau falsificării scrierilor vechi mozaice!!!

Tot la acest rege de coada oii pus în basmele iudeilor şi care stăpânea întreg Canaanul cu mână de fier şi „toiagul de domnie dintre picioare” (Facerea 49,10) mai găsim o altă făcătură ce trebuie nimicită. Spun ei plini de fală că „Numele îngerilor au fost aduse de iudei de la Babilon” atunci când ˇs-au întors din vechiul loc al robiei acasă în Iudeea pe la anii 440-380 î.e.n., cum găsim mărturia în tratatul RƷash hashshanah, I, 2 a Talmudului de la Ierusalim. Însă masa pentru jertfe din pretinsul templu al lui Şlomo/Solomon avea cu vrea 500 de ani la colţuri heruvimi şi serafimi din aur, adică îngeri, cum găsim la Împăraţi (Regi) 6, 23 „În locul prea sfânt a făcut doi heruvimi de lemn de măslin sălbatic înalţi de zece coţi”, deci povestea faimosului templu este chiar numai o

poveste. Au uitat să precizeze dacă îngerii din Babilon au fost cumpăraţi sau furaţi cum a făcut soţia lui Iacov cu dumnezeii arameilor, adică statuetele de cult când au fugit din cetatea lui Nahor din Aram cum mărturisesc prin revelaţie hoţia în Facerea 31,19: „Pe când Laban se dusese să-şi tundă oile, Rahela a furat idolii tatălui său şi Iacov a înşelat pe Laban Arameul căci nu ˇs-a înştiinţat de fuga sa”.. 31, 30: „Dar acum odată ce ai plecat pentru că te topeşti de dor după casa tatălui tău, de ce mi-ai furat Dumnezeii mei?” Acest citat ne mai dezvăluie încă un fals făcut privind identitatea de neam a ivriţilor. Scriind că Iacov ˇs-a dus în ţinutul Aram la rudele neamului lui Avraam să-şi caute soaţă, înseamnă că erau şi ei de neam arameu, adică aramei sau arameeni cum scrie Strabon în Geografia că îşi spuneau sciţii ca neam. Ivriţii ˇs-au făcut aramei în Făcă-Tora lor, adică neam de sciţi, ca să se bucure de favorurile noilor stăpâni, perşii rude apropiate ale sciţilor, care cuceriseră chiar şi Egiptul în anul 525 î.e.n. ˇsau poate este vorba de a doua cotropirea de către perşi a acestei ţări în anul 341 î.e.n. ˇŞi prin aceste dovezi arăt că tot ce pretind ei ca vedenii primite de la Iahwe, sunt numai minciuni şi golănii care te înăduşă când le citeşti, iar turbarea cazarilor care pretind că sunt cei mai semiţi dintre semiţi este un fals cum dovedeşte citatul de mai sus!

6. Mitul facerii lumii. Inclus în Tora şi preluat de iudeo-creştini în Vechiul şi Noul Legământ este luat cu toptanul din cultura şi religia emeşilor/sumerienilor când o parte a teocraţiei iudeilor a ajuns datorită vitregiilor istoriei, deportată în Babilon la anul 580 î.e.n. ˇdar asta numai după zisa lor fiind[ɔ istoria spune altceva. Dumnezeul unic şi universal, acorporal şi atemporal, facerea lumii, facerea omului şi a femeii, alungarea din rai, Noe, potopul, renaşterea neamului omenesc, primirea tablelor de legi divine pentru ca pământenii să se poată guverna cu dreptate, toate sunt scrise pe tăbliţele de lut ale emeşilor, dar cu 2000 de ani înaintea şmecheriei ivrite. Nimeni nu ar îndrăzni să spună că aceste legende au fost

luate de emeşi de la iudei dar toţi care au scris despre religia iudeilor sau a creştinilor mint cu neruşinare spunând că acestea au fost creaţia poporului ales. Includerea acestor mituri în scrierile sacre mozaice ˇs-a făcut foarte târziu pentru că nu aveau nicio legătură cu istoria lor sau cu sistemul lor de valori spirituale. În scrierea esenilor intitulată Apocriful Genezei găsim informaţii foarte diferite despre acest mit faţă de textele sacre ale iudeilor şi începe cu Enoh, omul iubit de Dumnezeu ce trăieşte în raiul numit Parwaim, Metuşalah este fiul acestuia şi locuieşte pe pământ împreună cu odrasla sa Lamech şi nora Batenoş. Cei doi căsătoriţi Lamech şi Batenoş au un copil pe care îl numesc Noe. Acesta ajunge la maturitate şi Dumnezeu îi spune că va da peste pământ un mare potop de apă pentru că lumea ˇs-a înrăit iar el trebuie să-şi construiască o arcă ca să se salveze împreună cu neamul său. După trecerea potopului el începe să lucreze pământul cu fii săi – pe care nu-i aminteşte – cultivând şi viţă-de-vie. O legendă asemănătoare este şi în mitologia noastră. După ce aduce mulţumiri lui Dumnezeu împreună cu toţi urmaşii săi, Noe împarte ţinuturi pentru fii lui şi începe cu Gomer (sciţii) care primeşte spre miază-noapte până la fluviul Tina/Don şi dincolo de el lui Magog (geţii). În scrierea esenilor primele popoare din istorie sunt sciţii şi geţii aşa cum îi găsim în informaţiile mitologice şi la vechii greci iar mitologia noastră spune că Noe era român. Vine povestea cu Abraham care spune că merge către miazăzi/sud până ajunge la Hebron unde stă doi ani apoi pleacă în Egipt datorită unei foamete cumplite ce a apărut în regiune, de unde se întoarce după zece ani. Are o discuţie cu Dumnezeu care îi hărăzeşte un ţinut întins ce cuprinde Palestina şi peninsula Arabia până la delta Nilului.

7. Naşterea lui Abraham în oraşul Ur. Povestea este susţinută de mulţi profesionişti ai minciunii atunci când nu vreau să spună adevărul, prostindu-i pe cei care nu gândesc. În Facerea avem această informaţie pe care precupeţii de vorbe o învârt cu atâta meşteşug: „11,26 La

vârsta de şaptezeci de ani Terah a născut pe Avram, pe Nahor şi pe Haran. 11,31 Terah a luat pe fiul său Avram şi pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, şi pe Serai, noru-sa, nevasta fiului său Avram. Au ieşit împreună din Ur, din Haldea, ca să meargă în ţara Canaan, şi au venit până al Haran şi ˇs-au aşezat acolo. 12,1 Domnul zisese lui Avram: Ieşi din ţara ta, din rudenia ta, şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta". Chiar dacă Avram ˇs-a născut în oraşul Ur din vechiul Sumer, neamul lui era în Haran în nordul Siriei iar casa tatălui său era tot în acest oraş. Ei au ajuns în Ur împreună cu turmele de oi şi capre pentru a fi păşunate în zone mai bune, dar obârşia era oraşul Haran unde ˇs-au şi întors după o perioadă de timp. Spune textul că au plecat din Haldea, o denumire stâlcită pentru Caldeea, ţinut de la vărsarea fluviilor Tigru şi Eufrat în mare – şi care denumire apare în documentele asiriene în secolul X î.e.n**.** ˇiar iudeii l-au cunoscut pe acesta şi nu Sumer dovedind că erau un popor recent în istoria locurilor respective. Avram vine în Canaan ca străin nu ca stăpân pentru că ţinutul era locuit de hitiţi, filisteni şi alte neamuri, iar la scurt timp pleacă în Egipt cu toată familia sa, pentru că izbucneşte o foamete. Când ajunge în delta Nilului numită în texte Goşen, cere soţiei Sarah să spună slujbaşilor faraonului că este sora lui: „12,14 Când a ajuns Avram în Egipt, egiptenii au văzut că ne-vasta lui era foarte frumoasă. 12.15 Slujbaşii cei mai de frunte au văzut-o şi ei, şi au lăudat-o la Faraon, şi femeia a fost adusă în casa lui Faraon". Peste faraonul din Tanis vin multe necazuri şi află de minciuna lui Avram care ar fi rădăcina răului, îl mustră pentru necinste, îi dă soţia înapoi cu toate averile dobândite şi dregători ca să îl scoată din Egipt. Informaţia o găsim şi în Apocriful Genezei coloana XIX, 24: „, veniră trei dintre dregătorii Egipetului, al faraonului din Tanis, cu privire la cuvintele mele şi cu privire la nevasta mea".

Ca să înţelegem plăsmuirea trebuie să mergem în istoria acestei ţări foarte cunoscută şi care nu poate fi pusă la îndoială de nimeni. Capitala Egiptului a fost la Teba în

sud, până după domnia faraonului Ramses lll (1198-1166 î.e.n.), au urmat o serie de 8 faraoni în perioada 1166-1085 î.e.n. ˇcare au trebuit să facă faţă unor grave probleme sociale, răscoale, invazia popoarelor Mării, revolte ale soldaţilor şi atacurile libienilor. Către sfârşitul acestei perioade statul a fost împărţit în două regate, unul a menţinut vechea capitală Teba în sud, iar cel din nord şi-a stabilit capitala la Tanis în delta Nilului. Dinastia XXl (Smendes Herihor 1085-1054, Psusennes l 1054-1009, Pinedjem Amenofis 1009-1000) este fondatoarea oraşului din mijlocul deltei Nilului unde ˇs-au construit palate şi temple din piatră dar şi morminte regale. Ambele texte amintind că Avram a fost cercetat de dregătorii faraonului din Tanis înseamnă că el a venit în Egipt după anul 1085 când a avut loc divizarea efectivă a statului în două regate. Această realitate istorică infirmă şi gugumănia că Avram ˇs-ar fi născut în Urul Sumerului, adică ţu aproape 2000 de ani mai devreme! Tot la acest capitol al absurdităţilor istorice trebuie amintit că după întoarcerea din Egipt, Avram face război împotriva mai multor „împăraţi” de coada oii şi ajunge până la împărăţia huriţilor de la „marginea deşertului” iar după ce soţia îi moare el cumpără loc de mormânt de la hititul Efron. Ori aceste popoare intră în istorie odată cu impˇeriul hitit în secolul XVII î.e.n. ˇşi nu după făcătura unor plăsmuitori iar evenimentele la care fac referire textele sunt după destrămarea acestui impˇeriu la mijlocul secolului Xll î.e.n. ˇMai amintesc şi informaţia că împăratul Amrafel din Sinear îl face rob pe Lot dar acesta va fi eliberat de către fratele lui Avram şi ceata de luptători care îl însoţea. Luptele ˇs-au purtat undeva la nord de Marea Moartă iar textul spune că ţinutul Sinear este o regiune muntoasă la stânga Damascului. ˇS-a spus totdeauna că acest Sinear este de fapt regiunea Sumer de la vărsarea Tigrului şi Eufratului în golful Piersic pentru că numai aşa se poate dezvolta minciuna. În cosmogonia budistă muntele central al lumii este Sumeru în sanscrită şi Sineru în pali, termenii aratând un munte şi un ţinut din jurul lui aşa cum era şi a

„împăratului” Amrafel de pe lângă Damasc. Cum neamul brahmanilor şi filistenii avea aceeaşi origine ca şi emeşii în munţii Carpaţi iar religiile lor venerau nişte divinităţi ale înălţimilor, termenul arătând originea acestor culturi, akadienii l-au preluat folosindu-l pentru a desemna teritoriul locuit numai de emeşi arătând că au venit acolo de undeva din munţi. În mitologia emeş avem duhulăumugan/Sumukan – regele munţilor – care era o divinitate a câmpiilor cu vegetaţie şi protector al turmelor de animale domestice sau sălbatice ce se hrănesc pe aceste locuri. În ambii termeni sume/sumu sensul este de marea putere a divinităţilor de pe înălţimi iar ru şi gan/kan înseamnă a îndruma, a conduce, stăpânire.

8. Ieşirea din Egipt. Aşa cum este înfăţişată în scrierile sacre ale iudeilor şi creştinilor nu poate fi dovedită istoric şi orice om cu mintea acasă nu înghite asemenea snoavă ca adevăr de necontestat. După ce Avram închide ochii, urmaşii săi mai fac o şedere în Egipt care este şi conţinutul textului biblic. Iosif nepotul lui Avram este vândut de fraţii săi către ismaieliţi de unde ajunge la un nobil egiptean. Îşi face stare în noua ţară ajungând administratorul Egiptului şi îşi cheamă tatăl Iacov precum şi fraţii care i-au făcut acest rău. „1,1 Iată numele fiilor lui Israel intraţi în Egipt; au intrat cu Iacov fiecare cu familia lui: Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Zabulon, Beniamin, Dan, Neftali, Gad şi Aşer. 1,5 Sufletele ieşite din coapsele lui Iacov erau şaptezeci de toate. 1,6 Iosif a murit şi toţi fraţii lui şi toată vârsta aceea de oameni. 1,7 Fii lui Israel ˇs-au înmulţit, ˇs-au mărit, au crescut şi au ajuns foarte puternici. Şi ˇs-a umplut ţara de ei. 1,11 Şi au pus peste ei isprăvnicei, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel a zidit el cetăţile Pitom şi Ramses ca să slujească de hambare lui Faraon”. Dacă a treia generaţie a lui Avram erau şaptezeci de bărbaţi când au ajuns în Egipt nimeni nu poate accepta că după încă trei generaţii când ˇs-a născut Moise, acest grup ˇs-a înmulţit atât de mult încât ei au speriat populaţia locală şi pe faraon. Adică erau după zisa noastră câtă frunză şi iarbă

iar după realităţile din ţara lui Hapi, câtă trestie şi papirus. Ei nu puteau fi mai mult de 500-2000 de persoane în cea mai optimistă variantă, adunaţi de la cel cu ţâţa în gură până la cel cu barba sură pentru că, după ce părăsesc această ţară şi petrec ceva vreme în deşert, se îndreaptă către Palestina dar se opresc la marginea ei fiind[ɔ erau prea puţini să o poată cuceri. Te întrebi firesc: unde a dispărut acest puhoi uman sau a fost doar o mare minciună a unor neruşinaţi? Cum iudeii erau un popor de păstori, mânuirea armelor cerea o pregătire specială iar textele spun că ei se ocupau cu reparaţia unor edificii egiptene, spiritul belicos al acestora sau o pretinsă ură a localnicilor nu pot fi invocate ca argumente istorice pentru declanşarea unei represiuni. Poate că urmaşii lui Avram care ˟s-au întors în Egipt în partea a doua a secolului Xl î.e.n. ˟au participat şi ei ca alţi prădători la tulburările care măcinau regatul fiind alungaţi din ţară cu sabia. Informaţii din Tora vin să confirme această ipoteză la Ieşirea 3,21 care spune: „Voi face chiar ca poporul acesta să capete trecere înaintea egiptenilor; şi când veţi pleca, nu veţi pleca cu mâinile goale. 3,22 Fiecare femeie va cere de la vecina ei şi de la cea care locuieşte în casa ei, vase de argint, vase de aur şi haine pe care le veţi pune pe fii şi fiicele voastre. Şi veţi jefui astfel pe egipteni”. În continuare la 13,17 vedem şi cum au reuşit ivriţii să-i jefuiască pe egipteni: „... Copiii lui Israel au ieşit înarmaţi din Egipt”. În situaţia de criză în care se afla Egiptul, iudeii veniţi în ţară străină se pare că au dat o mână de ajutor răsculaţilor sau prădătorilor şi nu au dorit să părăsească aceste meleaguri cu mâna goală. Că au făcut şi ei parte din ceata urzitorilor de rele şi a prădătorilor o spune chiar textul lor canonic ce se pretinde că a ieşit de sub peana divină a lui Iahwe cel milostiv şi drept. Te îngrozesc astfel de dreptăţi şi judecăţi divine. După ce şi-au făcut plinul, au luat-o spre deşert acolo unde egiptenii nu doreau să se plimbe în căutarea unora care se pricepeau mai bine la nelegiuiri. Au adăstat în acest mediu atât de ostil timp de 40 de ani, împreună cu salvatorul lor Moşe, încercând să

se cureţe de păcate Astfel purificaţi ˇs-au îndreptat ciopor către ţara fără stăpân pe care le-o hărăzise Dumnezeul lor, Canaan unde găsim la capitolul amintit mai sus, paragraful 23,28 cu următoarele: „Voi trimite viespile bondăreşti înaintea ta, şi voi izgoni dinaintea ta pe heviţi, hetiţi şi cananiţi. 23,29 Nu-i voi izgoni într-un singur an dinaintea ta, pentru ca ţara să nu ajungă o pustie şi să nu se înmulţească împotriva ta fiarele de câmp. 23,30 Ci le voi izgoni încetul cu încetul dinaintea ta, până vei creşte la număr şi vei putea să intri în stăpânirea ţării”. Palestina nu reprezenta nici 10% din populaţia Egiptului iar dacă iudeii ˇs-au aşezat la pândă şi prăsit în sudul extrem, astfel ca atunci când vor fi suficient de mulţi să-i poată ataca pe băştinaşi şi să le jefuiască casa şi ţara, atunci ei nu puteau fi niciodată un pericol pentru egipteni fiind[ɔ erau prea puţini. Atât de puţini că puteau fi nimiciţi de fiarele câmpului cum se scrie la scriptură! Ca să ne luminăm în această întunecime născocită de minţi ticăloase şi tiranice, vin tot la scriitura lor – Tora – pe care o consideră sfântă şi pun un tras din Deuteronom 7,7 ce spune că Iahwe i-a ales pentru că erau cel mai prăpădit şi mai mic popor popor din lume: „Nu doar pentru că aţi întrece la număr pe toate celelalte popoare ˇs-a alipit Elohim de voi şi v-a ales, căci voi sunteţi cel mai mic dintre toate popoarele”. La acea vreme primii lor regi Saul şi David au domnit după istoria scrisă de ei, la începutul secolului X î.e.n. ˇla Ierihon în sudul Iudeei apoi la Hebron. În Samuel 6,1 ne spun şi cât de mulţi erau sub regele lor David: „David a strâns iarăşi pe toţi aleşii lui Israel, în număr de treizeci de mii de oameni”. Dar mai fac o greşeală în plăsmuirea lor spunând că egiptenii i-au ţinut ca robi, ori cercetările recente au dovedit că acest popor nu folosea munca sclavilor la ridicarea edificiilor publice ci numai munca ţăranilor şi meseriaşilor. În textul arătat mai sus, ei pretind de la femeile egiptenilor obiecte de aur şi argint precum şi haine ceea ce nu ar fi ˇîndrăznit niciodată un rob. Cum egiptenii de rând aveau în proprietate obiectele de preţ este exclusă starea de robie pe care o invocă iudeii în scrierile lor. Dacă

regatul Egiptului a fost îngenuncheat de una sau două mii de păstori iudei iar această minciună are pretenţii de adevăr istoric şi divin atunci trebuie să acceptăm şi următoarea poveste ca veridică. Într-o zi, unui pui de antilopă urcându-i-se sângele la cap şi ieşindu-i în cale un leu l-a alergat până l-a scos din savană pe Marele Rege fugărindu-l în deşert unde a murit de umilinţă şi foame. O altă mare gogoaşă legată de acest eveniment este despărţirea Mării Roşii pentru a trece poporul iudeu. În realitate această mare a fost unită de Marea Mediterană în secolul XIX prin construirea Canalului de Suez pe o distanţă de câteva zeci de kilometri care în antichitate era deşert. În timpul domniei faraonului Menes pe la anul 3200 î.e.n. *Marea Roşie a fost unită cu Marea Mediterană printr-un braţ al Nilului şi un mare canal construit de acesta. La mijlocul distanţei dintre cele două mări exista un mare lac – Ballah – unde au fost dirijate apele braţului Nilului pentru a face posibilă comunicarea cu Marea Roşie şi tot pe el se ajungea în Marea Mediterană. Când iudeii au ajuns în Egipt acest lac mai exista dar era mai mult o imensă mlaştină plină de stuf (Marea de Stuf – „yam suf" din textul canonic mozaic şi Apocriful Genezei) iar canalul era umplut cu nisip. Iudeii spun că au robit din greu la construcţiile din cetăţile Pitom şi Ramses. Primul oraş este situat în apropierea lacului amintit pe vechiul braţ navigabil la marginea de sud a Deltei Nilului iar al doilea în partea de nord a Deltei în apropiere de Mediterana. Cum fuga sau ieşirea iudeilor putea fi făcută numai către răsărit, ei aveau în faţă stufăriile din Delta Nilului în nord sau a lacului din faţa oraşului Pitom în sudul deltei iar după depăşirea lor se întindea până în zare… deşertul, Marea Roşie fiind la câteva zeci de kilometri la sud! Plăsmuirea a fost făcută de fariseii din Alexandria care au tradus Tora în limba greacă în primele secole ale erei creştine şi au introdus povestea despărţirii Mării Roşii de către Iahwe şi salvarea de sub sabia egiptenilor pentru a dovedi tuturor că numai ei iudeii sunt poporul ales de divinitatea întunericului să conducă lumea în numele

fiorosului Iahwe. Grecii şi romanii nu i-au luat în seamă cu această nebunie! Dar istoria mai cunoaşte şi alte informaţii privind pribegia iudeilor în Egipt, venite din scrierile vechilor greci şi chiar a egiptenilor consemnate mai târziu dar care se referă la acest eveniment. Manethon, preot egiptean ce a trăit în secolul lV-lll î.e. ˇn este autorul unei valoroase istorii a Egiptului care a circulat în antichitatea greco-romană fiind acceptată şi de egiptologii moderni, afirmă că iudeii au fost izgoniţi din Egipt, pentru că „acest trib de leproşi” a fost obligat la muncă pentru faraonul Amenofis dar ˇs-au răsculat. Singurul faraon cu numele Amenofis Pinedjem care a avut capitala la Tanis a domnit la anii 1009-1000 î.e.n. ˇMai precizez că Tora a fost canonizată începâns cu secolul ll î.e. ˇn şi ˇs-a sfârşit în secolului ll e.n. ˇaşa că ei nu au fost împiedicaţi de nimeni să scrie în propria ogradă orice minune care suna bine în struna „poporului ales de Iahwe” chiar dacă în realitate era o mare minciună!

9. Goliat din Gat. În Samuel 17 Războiul cu Filistenii avem descrierea uriaşului Goliat din Gat de 3,2 m. înălţime care a fost omorât de o piatră ce l-a nimerit în cap, aruncată din praştia lui David, viitorul rege al iudeilor. Textul descrie armura filisteanului astfel: „Pe cap avea un coif de aramă şi purta nişte zale de solzi în greutate de cinci mii de sicli de aramă. Avea nişte turetci de aramă peste fluierele picioarelor şi o pavăză de aramă între umeri. Coada suliţei lui era ca un sul de ţesut şi fierul suliţei cântărea şase sute de sicli de fier. Cel ce-i purta scutul mergea înaintea lui”. Dar descrierea armurii filisteanului seamănă foarte bine cu a hopliţilor greci din secolul Vl-V î.e.n. ˇÎl mai contrazice pe plăsmuitor, imaginile săpate din ordinul faraonului Şeşonk l (950 î.e.n. ˇ– 929 î.e.n.) care a avut o campanie în nordul Iudeei împotriva aceloraşi filisteni. Ei sunt prezentaţi purtând pe cap un fel de bentiţă/coroniţă cu pene, corpul era acoperit de o platoşă uşoară din piele, purtau un scut rotund şi mic iar ca armă de atac foloseau o sabie ce se îngustează către vârf. Armura lui Goliat descrisă în text l-ar fi făcut să

moară de căldură înaintea de a fi lovit cu piatra în frunte, aşa cum au păţit cavalerii europeni la Nicopole în confruntarea cu turcii din anul 1397. Dar acest Goliat din Gat a ajuns un fel de „ciuca bătăilor” pentru belicoşii iudei fiind[la Samuel 21,19 este din nou ucis acelaşi Goliat din Gat, de data aceasta de către Elhanan sub domnia de bătrâneţe a lui David. Cum le trecea ivriţilor pe sub nas vreo bâzoiae plină de scandal, aceştia se şi înfăţişau la porţile Gatului şi îl poftea pe Goliat pentru o mardeală pe cinste! Asta nu aduce a revelaţie luminoasă ci a minciună golănoasă! Informaţii privind armamentul hopliţilor greci din secolele Vl-V î.e.n. ˇdovedesc fără putinţă de tăgadă că marea plăsmuire ˇs-a clocit începând cu secolul V î.e.n. ˇşi mai precis după războaiele grecilor cu impˇeriul persan. În armata persană erau mulţi mercenari greci care luptau cu armamentul lor tradiţional iar ivriţii deşi erau liberi să vină la baştina lor zălogită de întunecatul Iahwe, preferau să trăiască şi să-şi câştige pâinea robiei printre Neamuri în oraşele persane. Aici i-au văzut ei pe hopliţii greci şi le-au rămas în minte ca oşteanul de neînvins, pe care l-a trimis la cele veşnice cu o piatră isteţul lor David. Iar povestea a fost ticluită după ce Nemeea şi-a propus să rescrie tot mentalul colectiv şi tradiţiile ivriţilor în făgaşul clocelilor lui drăceşti de stăpâni şi preoţi ai neamului omenesc.

10. Jefuirea templului din Ierusalim. În Regi 5,1 Zidirea Templului găsim informaţii despre primul lăcaş de cult al iudeilor construit de Solomon pe la anul 950 î.e.n. ˇPereţii sunt plini de basoreliefuri, iar altarul era străjuit de doi heruvimi, faptă considerată o blasfemie după Ieşirea 20,4 care cuprinde porunca a treia a lui Iahwe „Să nu-ţi faci chip cioplit nicio înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai jos decât pământul”. Pereţii au fost acoperiţi cu aur la fel toate obiectele de cult erau din aur şi spun ei că au fost jefuite după moartea lui Solomon de către faraonul Şeşonk l când a făcut război cu filistenii pe la anul 930 î.e.n. ˇsau poate mai înainte cu ceva ani. Dar aceleaşi obiecte de cult ale lui Solomon mai sunt prădate odată în anul 586 î.e.n. ˇde

către Nabucodonosor când cucereşte Ierusalimul şi îl duce în Babilon pe regele Ioaichin împreună cu fruntaşii iudeilor. Povestea nu se leagă deloc, ori templul nu a prea existat ori prădătorii nu au fost meseriaşi. La fel este situaţia chivotului Legii – principalul obiect al cultului mozaic – construit de Moise, adus de David la Ierusalim, pus în Templu de către Solomon şi dispărut fără urmă după moartea acestuia. Ili, marele preot la geţilor sau Învăţătorul din Evanghelia esenilor, crucificat în anul 30, care cunoştea bine Tora, le-a spus iudeilor că ei trăiesc după învăţăturile lui Moise nu după Legea lui Iahwe, deci povestea cu tablele de legi şi chivotul încă nu erau născocite pentru uzul Neamurilor după cum dovedesc scrierile esenilor.

11. Copierea unor texte din alte culturi. Dau în continuare pasajul următor din Avesta. „Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer şi puterile cerului vor fi clătinate. Atunci se va arăta din cer semnul Fiului Omului, toate seminţiile pământului se vor boci, şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu mare slavă. El va trimite pe îngerii săi cu trâmbiţa răsunătoare, ei vor aduna pe aleşii lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerului până la cealaltă. Adevărul vă spun că nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri…Şi voi fiţi gata… Ferice de robul acela pe care stăpânul îl va găsi credincios şi înţelept; a cărei soartă va fi soarta făţarnicilor, acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor”. Dacă textul va fi comparat cuEvanghelia după Matei 24,29-46 vom vedea că sunt copiate rânduri şi paragrafe fără nicio supărare chiar dacă hoţia ori plagiatul se vrea revelaţie! La fel stau lucrurile şi cu Apocalipsa lui Ioan cel hoţoman care a copiat cu grămada din Cartea esenă a revelaţiilor dar se burzuluieşte cu obrăznicie că toată scriitura este revelaţie după ce a fost el înălţat la ceruri. Oare de ce nimeni pe pământ nu v-a recunoscut această înălţare până ce grecii şi italicii în anul 381, prin sabie şi pârjol au impus popoarelor imp˘eriului făcătura

iahvistă.

12. J. Flavius scrie în Antichităţi iudaice că saduceii nu recunoşteau nemurirea, îngerii şi judecata de apoi şi interziceau sub aspră pedeapsă orice reprezentare din ceruri sau de pe pământ, respectând preceptele vechi de a nu-ţi face chip cioplit. Dar când descriu tartorii în Făcă-Tora templul pretins zidit de ŞLOMO, spun că altarul Talpei Iadului avea la capete heruvimi şi alte dihănii, de unde se vede că toată scriitura, adică făcătura este după ce i-au tras în sabie pe saducei în timpul războiului civil din 66-70 al erei noastre.

Gravele contradicţii şi absurdităţi din scrierile mozaicilor au fost comentate de unii gânditori încă de la sfârşitul secolului XIX, cu toată opoziţia bisericii.

La începutul anului 1888 apărea la Paris, cartea Primele civilizaţii ale Orientului de opt sute de pagini, scrisă de Gustave le Bon după o documentare de 15 ani prin şantierele arheologice din Orient care abia atunci dezvăluiau faţa necunoscută a acestei regiuni. Lucrarea a stârnit foarte mari supărări în rândurile Frăţiei lui Israel din Franţa, pentru că autorul nu numai că nu amintea de ivriţi ca singurii ziditori ai vechii civilizaţii creştine şi mari civilizatori ai Orientului, dar îi reduce la o pegră a istoriei care n-a făcut decât rău pe unde şi-au târât existenţa gregară. Gâlceava dintre mozaici şi Gustave le Bon a apărut în Revista ştiinţifică din Paris în lunile septembrie – noiembrie a anului 1888.

Scrie le Bon despre ivriţi: „Mozaicii nu au avut nici arte, nici ştiinţe, nici industrie şi nici alte elemente care constituie o civilizaţie. Nu şi-au adus niciodată nici cea mai mică contribuţie la edificarea cunoştinţelor omeneşti. Niciodată nu au depăşit acea stare de semi-barbarie a popoarelor care nu au istorie. Dacă în cele din urmă au avut oraşe, motivul a fost acela că, în mijlocul unor vecini ajunşi la un grad de evoluţie superior, condiţiile de existenţă le-au impus necesitatea acestora. Dar iudeii erau profund incapabili să-şi construiască singuri oraşele, templele, palatele, iar în perioada de apogeu a puterii lor,

sub domnia lui Solomon, au fost obligaţi să-şi aducă arhitecţi din străinătate, muncitorii şi meşteşugarii care nu aveau nicio emulaţie în sânul poporului lui Israel… Toate cunoştinţele lor se mărgineau la creşterea animalelor, cultivarea pământului şi mai ales traficul de mărfuri. De altfel, prosperitatea lor n-a durat decât o clipă. Intoleranţa şi instinctele lor rapace i-au făcut să devină insuportabili pentru toţi vecinii, iar aceştia din urmă i-au coborât cu uşurinţă la rangul de servitute. De altfel, iudeii au trăi în permanent în cea mai înspăimântătoare anarhie, iar trista lor istorie nu este decât înşiruirea unor orori de tot felul: prizonieri tăiaţi în bucăţi de vii sau fripţi în cuptoare, regine aruncate câinilor să le mănânce, populaţiile unor localităţi întregi masacrate, inclusiv, femeile, bătrânii şi copiii. Nici chiar asirienii n-au demonstrat vreodată o mai mare ferocitate.”.

Spune le Bon despre Vechiul şi Noul Legământ că au fost citite de milioane şi milioane de oameni şi „fiecare a interpretat-o după bunul său plac fără a-i descoperi însă sensul real”. Afirmaţia lui nu numai că este corectă, dar te uimeşte curajul argumentaţiei şi dorinţa de a înfrunta dogmatismul şi fanatismul mozaicilor şi al iudeo-creştinilor pentru demascarea minciunii şi hoţiei făcută în urmă cu aproape 2000 de ani pe care francezul o intuia. „Fără îndoială, un asemenea fenomen de imaginaţie deformată, nu se va mai repeta niciodată, pe o scară atât de amplă, în istoria omenirii. Paginile în care generaţii după generaţii de oameni au ştiut să găsească cele mai sublime învăţături morale nu sunt decât descrieri a dezmăţurilor şi masacrelor care constituie adevărata istorie a iudeilor. Videşugurile lui Iacob, incestul fiicelor lui Lot, adulterul lui David, prostituarea în locuri sfinte, execuţiile nemiloase şi toate cronicile nesemnificative ale unui popor barbar le propovăduiesc de două mii de ani popoarele creştine… A fost necesar un miraculos proces de imaginaţie din partea naţiunilor ariene pentru a-şi recunoaşte Dumnezeul universal şi binevoitor în trăsăturile întunecatului şi ferocelui Iahwe, idolul obscur al obscurului trib beni-

Israel, cel care pretinde mereu sacrificii, holocausturi, carne friptă şi sânge… Incestul cu sora, cu propria mamă, relaţiile intime ale bărbaţilor între ei şi ale femeilor între ele, bestialitatea sub toate formele, acestea erau păcatele cele mai uzuale ale rasei israelite, căreia Tacitus i-a remarcat nesăţioasa senzualitate”.

Te întrebi cu uimire de ce asemenea informaţii sunt cu atâta grijă dosite sau ocultate pentru că nu dau bine la putoarea „poporului ales”! Şi iarăşi francezul intuieşte corect rolul jucat de biserica iudeo-creştină la începuturilor ei în răspândirea scrierilor mozaice. „Istoricii iudei, care au scris cu mult timp după consumarea acestor evenimente, exagerându-le în proporţie considerabilă, le-au amplificat chiar mai puţin decât avea să o facă Biserica creştină”. Oricine gândeşte cu propria minte, îşi dă seama că fără impunerea iudeo-creştinismului ca religie de stat în imp˚eriul roman la anul 381, mozaismul avea soarta tuturor celorlalte culte antice, adică ar fi dispărut.

Despre societatea modernă care încerca să scape din chingile dogmaticii religioase le Bon spune: „Omul modern este încă apăsat de povara unei eredităţi foarte grele. De aproape două mii de ani, influenţele ereditare au închis sufletele Occidentului în tipare care încep să crape, dar sunt încă foarte trainice. Trecutul a lăsat în spiritul nostru amprente pe deasupra cărora valurile timpului vor trebui să treacă în repetate rânduri, pe parcursul secolelor, pentru a le şterge”. Când le Bon şi-a scris cartea, culturnici occidentali admiteau istoria greacă, istoria romană şi istoria iudeilor ca temelie a istoriei europene. Nici în prezent situaţia nu este schimbată fundamental, şi chiar dacă azi pretenţiile mozaicilor sunt privite ca o glumă de majoritatea istoricilor, mai sunt unii care scriu istorii revelate.

Despre ideile din Noul Legământ scrie: „Marea concepţie a caritătii universale şi pesimismul sumbru care au stat la baza concepţiei lui Iisus, la fel cum stătuseră la baza doctrinei lui Budha cu cinci sute de ani în urmă, nu aveau nimic semit. Asemenea principii nu puteau fi

concepute de micul popor iudeu, intolerant, egoist, vanitos şi feroce". Şi aici bunul simţ şi cultura l-au ajutat pe le Bon să tragă concluzia corectă cu privire la conceptele lui Iisus, iar astăzi sunt zeci de studii care au dovedit că textele nu numai că sunt „inspirate" din scrierile esenilor, dar sunt copiate şi bucăţi din ele.

Lui le Bon îi răspunde profesorul mozaic Félix Hément printr-un articol publicat la 20 octombrie în aceeaşi revistă, unde neagă toate afirmaţiile acestuia, urcându-şi neamul ca model de moralitate, bunătate şi civilizaţie pentru „misiunea de a iniţia lumea în legea morală**".** Şi astăzi toţi lătrătorii stipendiaţi ai mozaicilor spun aceleaşi tâmpenii. În lucrarea Cabala apărută la Geneva în anul 1972 şi scrisă de A. Şafran, fostul rabin şef al României, la pagina 12 găsim zicerea: „Fiecare om în parte şi fiecare popor ca colectivitate, este îndatorat să menţină legătura cu Dumnezeu. Această sarcină revine în primul rând lui Israel. Căci acest popor este partea Adonai; Iacob este partea moştenirii sale, afirmă Tora. El se află în centrul lumii, este inima naţiunilor. Prin existenţa sa el realizează planul pe care Elohim la prevăzut în clipa creaţiei". Că ei au un plan împreună cu Iahwe privind stăpânirea lumii, este o informaţie pe care o poate înţelege oricine, dar de ce să fin toţi robii lor şi să le acceptăm această otravă!

Le Bon îi răspunde profesorului mozaic, printr-un articol din 10 noiembrie 1888 apărut în aceeaşi publicaţie din care dau câteva citate. „Niciun popor nu a lăsat moştenire, de altfel, o carte care să conţină povestiri atât de obscene ca acelea care se găsesc pe fiecare pagină a Bibliei. Putem parcurge toate celelalte cărţi religioase ale lumii, cum ar fi Vedele, Avesta, scrierile budhiste, Coranul, et[., fără a mai găsi nicăieri aşa ceva. Majoritatea acestor cărţi sunt cu mult anterioare Bibliei, şi totuşi conţin precepte de o moralitate cu mult superioară celei a cărţii iudeilor… Domnul Hément, asemenea tuturor coreligionarilor săi de altfel, îşi face o ideii destul de aparte cu privire la rolul iudeilor, când ne asigură că

istoria israeliţilor este în realitate istoria omenirii. Dacă domul Hément doreşte să-şi dea osteneala de a citi cartea din care a criticat un extras, dumnealui va vedea că istoria, aşa cum se degajă din cercetările arheologice moderne, diferă considerabil de ceea ce a putut învăţa el din manualele elementare pe care continuă să le redacteze colegii lui şi care se folosesc în învăţământ. Numai în aceste cărţi infantile (cu adevărat dezonorante pentru profesorii de la Universitatea noastră) mai vedem istoria lumii începând cu aceea a israeliţilor, când cu mii de ani înaintea lor înfloreau, pe malurile Nilului şi pe câmpiile din Chaldeea, imp˘erii puternice şi civilizaţii strălucitoare". Cum le Bon nu ştia ce se ascunde sub această acţiune de maculare a memoriei colective, istoriei şi culturii goimilor, voi da în continuare câteva citate din *Protocoalele Înţelepţilor Sionului*, noul lor program de luptă împotriva Neamurilor, aprobat în Congresul francmasoneriei din anul 1897 ţinut la Basel, cu care începea Noul Veac al Răzbunării Mozaice. Capitolul XVl „Cu scopul de a nimici toate forţele colective în afară de ale noastre, vom desfiinţa Universităţile, prima etapă a colectivismului şi vom întemeia altele, într-un nou spirit. Conducătorii şi profesorii lor vor fi pregătiţi în taină pentru munca lor, prin programe de acţiuni secrete şi amănunţite, de la care nu se vor putea abate întru nimic. Vor fi numiţi cu o deosebită băgare de seamă şi vor fi ˘în întregime dependenţi de guvernământ... Vom şterge din amintirea oamenilor toate faptele vremurilor apuse, care nu ne sunt plăcute, nepăstrând decât pe acelea care zugrăvesc greşelile guvernelor creştine... Sistemul înăbuşirii gândirii e deja în vigoare, în aşa numitul învăţământ prin imagini, care are menirea de a transforma pe oameni în animale blânde, care nu cugetă ci aşteaptă reprezentarea în imagini a lucrurilor pentru a le înţelege... În Franţa, unul din cei mai buni agenţi ai noştri, Bourgeois, a proclamat deja noul program de educaţie prin imagini". Dacă Hément nu era chiar cel mai bun falsificator, nu înseamnă că nu-şi făcea treaba cu osârdie mozaică. Mai zică cineva că Protocoalele

sunt scorneala ohranei ţariste care se ocupa în amănunt de scrierile lui le Bon. Francezul a observat fenomenul ce îl îngrozea dar nu ştia cum ˇs-a născut şi cum se manifestă pentru că nu făcea parte din masoneria mozaică, privilegiu de care se bucurau profesorii mozaici de la Universitatea din Paris pe care îi acuza de ticăloşii. El constata doar efectele manipulării istoriei în defavoarea poporului francez. Nouă, astăzi, aceeaşi mozaici, prin cozile lor de topor din codrul mioritic, ne aplică un program asemănător de falsificare a istoriei făcut numai pe banii noştri şi în favoarea lor! Ca să dovedesc faptul că şi astăzi se sumeţesc cu conspiraţia împotriva neamului omenesc, mai dau un citat din Cabala scrisă de A. Şafran, unde la pagina 14 ni se întunecă mintea de atâta lumină mozaică. „În felul acesta fiecare membru a lui Israel ia parte la funcţia cosmică a întregului popor. Tora a fost prevăzută înainte de crearea lumii; ea înglobează atât constituirea lumii cât şi constituirea lui Israel. Dacă Tora n-ar fi existat, lumea n-ar mai fi fost creată: dacă Israel n-ar fi fost, lumea n-ar fi dăinuit. Lumea a fost concepută pentru ca Tora să fie înfăptuită de geniul omenesc în totalitatea lui. Şi dacă aceasta n-o aplică încă, Tora este încredinţată celui mai vârstnic din marea familie omenească, lui Israel; fraţii săi îi vor urma exemplul. Tora şi Israel sunt chiar condiţiile creaţiei, scopul acesteia este înscris în Tora şi se exprimă prin Israel. Poporul acesta trebuie să înfăptuiască o sarcină mai mult decât universală: o sarcină cosmică. În calitate de lege cosmică, Tora conţine, până şi în literele şi accentele sale, însăşi forţele care domnesc asupra lumii naturii şi principiile care guvernează viaţa morală a fiecărui israelit şi care sunt destinate oricărui om şi tuturor popoarelor”. Dacă ar fi zurba unui individ de la balamuc, am arăta condescendenţă, dar urătura este a unuia dintre cei mai mari specialişti „în ştiinţele Torei” şi înfocat luptător pentru victoria finală a lui Israel asupra neamului omenesc!

Revin la gâlceava lui le Bon cu profesorii mozaici de la Universitatea din Paris unde Hément îl acuză de

fanatism anti-religios, pentru că atunci încă nu apăruse moda mozaicului semit. Acum dacă faci aceleaşi afirmaţii eşti acuzat de antisemitism, fascism, naţionalism, antiholocaustism şi antipupincurism.

Le Bon îi aminteşte profesorului mozaic faptul că şi prin alte ogrăzi ˇs-a observat că sub tufe de bălării apărute din senin, ˇs-au încuibat şărpării sataniste dar veghetorii nu au stat cu mâinile în sân şi au zăpsit mişelia. „Dacă nişte naţiuni atât de civilizate ca ruşii şi germanii îi înlătură cu grijă din funcţiile publice şi din armată şi fac tot posibilul pentru a se debarasa de ei, cauzele nu sunt credinţele lor ci sentimentele particulare cu privire la rasă… Israelitul nutreşte contra creştinului o ură neabătută, pe deplin justificată de altfel de repulsia pe care o stârneşte de aproape două mii de ani. Prin forţa sa de asociere, el formează un stat în stat şi, în puţinele ţări unde nu este tratat ca un străin, va ajunge să asimileze cea mai mare parte a puterii şi a avuţiei publice”.

Acest crez al lor l-au afirmat în public, tartorii Cremieux şi Montefiore în *Apelul* lor din anul 1860 prin care cereau mozaicilor să pornească ultimul asalt împotriva creştinilor şi să-i sufoce pe toţi prin puterea Frăţiei lui Israel şi a lui Iahwe. El a fost dezvoltat în Protocoale şi în ideologia bolşevică, toate urzelile fiind numai din rădăcină mozaică. Când defilezi cu Satana te numeşti numai satanist şi nu salvatorul umanităţii!

KABILI SAU AMAZIGH

În nordul şi nord-vestul Africii dar la vest de Nil există poporul „berber” cum îi spun arabii sau Kabili, Imazighen, Imazyen, Tamazight ori Amazigh la singular cum îşi spun ei, fiind cam 23 de milioane de suflete împrăştiate în adevărate enclave din Libia, Algeria, Maroc, Mauritania, Niger, Mali şi Tunisia. Ei se consideră băştinașii acelor pământuri care au trecut la islam în secolul Vll, după ce mai bine de 200 de ani au practicat atât iudeo-creştinismul cât şi creştinismul arimin. Dar

acest popor, puternic islamizat şi arabizat are o mare ciudăţenie; sub aspect antropologic el este legat de populaţiile Europei Centrale şi de Est însă nimeni nu a avut timp să se uite la ei şi să se întrebe de ce seamănă cei mai mulţi dintre aceşti berberi cu popoarele regiunilor menţionate, iar o parte din veşmintele pe care le poartă au elemente comune cu straiele populare ale românilor şi toharilor din Asia rusească. Fiind[ɔ istoria lor veche ne priveşte direct şi pe noi sau în special pe noi, am să pornesc a scormoni prin praful timpului pentru a găsi urmele paşilor pierduţi şi a zicerilor de neiutare.

Într-un imn de slavă emeş, se spune că Enki, adică Maica Pământ a dat în stăpânire fiului ei Inzak sau**Imzag** toată ţara **Dilmun**. Ori ţinutul Dilmun, este teritoriul de la nordul şi sudul Dunării unde se găsesc cele mai vechi urme de civilizaţie şi vechea cetate Dimum din mileniul lV î.e.n. ˟iar aceste populaţii au fost primele în folosirea scrisului, emeşii sau sumerienii cum i-au numit mincinoşii plecând din regiunea Carpaţilor, **realitatea istorică fiind dovedită atât de cele 2982 de cuvinte din limba română veche comune cu eme-gi şi alte 4405 cuvinte româneşti compuse din două sau mai multe foneme eme-gi**, dar şi de informaţiile venite de pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia. Poate că Imzag din mitul emeş este Pelasg sau Atlas din mitologia acestor ţinuturi cunoscută prin intermediul scrierile vechilor greci. Analiza semantică a cuvântului Imazyghen sau Imazyen ne dezvăluie o fărâmă din istoria adevărată a acestui neam vitregit atât de rău de soartă; ***ima***: pământ gras, mulţime + ***zig***: a fi dat afară, a se rupe, a se dezrădăcina, a dura, cer, înalt, puternic + ***en***: ţinut, ţară, strămoş. Sau varianta ***ima + zyen***: divinitatea lunii şi a renaşterii la emeş și geţi scrisă şi **Zuen, Zoen, Zoin**, referire directă la legenda neamului omenesc născut din **Maia,** fiica lui **Atlas** care era în ceruri împreună cu celelalte şase surori. Şi numele „amazigh” se descompune în ***ama:*** mamă, bou ***+ zig***: a fi dat afară, a se rupe, a se dezrădăcina, a dura, cer, înalt, puternic, adică tot un neam scoborâtor din zei prin taurul

solar ca totem al primului neam omenesc. Cuvântul Imazighen (în tifinağ: Imaziγen) este pluralul cuvântului Amaziğ, care după învăţaţii medievali Ibn Hazm şi Ibn Haldun ar însemna „părinte” „, conducător” sau „om liber”. Noi cunoaştem o variantă grecizată a acestui mit care spune că ziditorul lumii **Uranus** (**ur**: origine, suflet, inimă, fiinţă, temelie + **Anu**: Dumnezeu) a dat fiului său **Atlas stăpânirea peste ţinuturile de la nordul Dunării** pentru a fi de veşnic sălaş Neamului Scoborâtor din zei, iar de la acesta ţara binecuvântată de Ziditorul Ceresc, a ajuns la hiperboreanul sau pelasgul Iapet.

Tăbliţele de lut descoperite în ţinuturile locuite în vechime de emeşi/sumerieni spun că în insula care astăzi se numeşte Failaka, la est de Kuwait, a existat un templu închinat lui Imzag din Dilmun, iar negustorii aduceau mulţumiri acestei divinităţi când veneau cu argint din această ţară îndepărtată unde o călătorie dus-întors dura doi ani. Mulţumiri se aduceau şi zeiţei Ningal din Ur tot în acel templu. Dar informaţiile mitologice venite din srăvechime, le voi completa cu unele istorice cărora nimeni încă nu le-a înţeles sensul lor adevărat.

Vechii greci ne-au lăsat o poveste despre regele legendar **Danaos** sau **Danaus** care ar fi domnit în Argosul din Peloponez în timpurile de început ale civilizaţiei lor. Ne mai spun că acest rege ˇs-ar fi născut în Libia – acolo unde era cândva ţara stăpânită de faimoşii getuli – avându-l ca frate pe **Egiptos** şi după moartea tatălui lor Belos care stăpânea şi pământurile de peste Nil, această împărăţie ˇs-a împărţit între cei doi fii, Danaus a primit Libia iar Egiptos a primit ţinutul Nilului, care i-a dat şi numele său. Egiptos avea cincizeci de băieţi iar Danaos avea cincizeci de fete şi tatăl băieţilor i-a zis fratelui său să-şi mărite fetele cu odraslele lui astfel ca vechea împărăţie părintească să fie refăcută. Dar Danaos bănuindu-şi fratele de ceva gânduri necurate, şi-a pus tot neamul şi calabalâcul în corăbii şi a plecat pe furiş în Peloponez unde unchiul său zidise cetatea Argos, devenind regele acestor locuri datorită prezicerilor unui oracol. În timpul vieţii

regele Danaos sau Danaus a dat o lege astfel ca cei ce se numeau **„danai”** adică cei aduşi de el, să se numească **pelasgi,** după neamul unchiului său împreună cu neamul strămoşesc care zidise cetatea. După moartea lui Danaos, conducerea cetăţii revine lui Gelanor numit şi **Pelasgul**, de la care o primise fugarul libian. Şi în alte mituri se spune că **danaii** erau pelasgi adică acelaşi neam, dar erau fraţi cu vechii egipteni cum zice şi mitul amintit mai înainte, afirmaţie scrisă de mai multe ori în ***Tora*** care spune că filistenii erau fraţi cu egiptenii şi că egiptenii au colonizat Macedonia cu flăcăul lor de toată isprava Macedo, care era acoperit cu o blană de lut, dând şi numele ţării! Bine că nu purta pe cap vreun sfânt prepuţ, altfel cine ştie ce năzdrăvănie ar mai fi scornit afurisiţii bântuiţi de revelaţii şi vedenii canaanite, toate drăceşti şi tâmpite. Dar şi în Canaan era cetatea Macedo, numită şi Meghido.

În lucrarea *Descrierea Greciei* ll, 19 autorul Pausanias ce a trăit în secolul ll al erei noastre, scrie că după moartea lui Danaos, cetatea a revenit lui **Pelasgos** fără a mai preciza dacă este vorba de Gelanor sau chiar noul rege se numea aşa. Cu privire la aceste fapte luate din legende mai avem mărturia scriitorului Cfesias ce a trăit în secolul V î.e.n. ˟şi care ne povesteşte că **un rege al sciţilor** (adică al **geţilor**, fiind⌈ grecii îi numeau de-a valma pe toţi cei din nordul Istrului sciţi) l-a bătut rău pe pir-o/faraonul Egiptului Sesostris chiar la el acasă după care ˟s-a retras spre baştină.

Scriitorul latin Trogus Pompeius, care a trăit în sec. l î.e.n. ˟ne-a lăsat mărturie în lucrarea sa *Istorii filipice* că **regele geţilor (adică al geţilor din nordul Istrului) Tanaus l-a bătut pe regele egiptenilor Vesosis pe malurile Phasului** (poate un braţ de vărsare al Nilului în Deltă). Iar istoricul grec Philon din Biblos ce a trăit în secolul l al erei noastre, ne-a lăsat scris că faraonul egiptean Sesostris a venit cu mare oaste la nord de Istru să-l supună cu sabia pe **regele geţilor Tanaus sau Danaus** după scrierile vremurilor. Autorul spune că şi-a

luat aceste date din scrierea *Istoria fenicienilor* a lui Sanchoniaton istoric fenician din sec. **Xll î.e.n**. ˇpe care el a tradus-o în greacă. Un alt latin Valerius Flaccus ce a trăit în secolul l al erei noastre scrie în *Argonautica*: „Sesostris a fost cel dintâi care a venit cu război asupra geţilor, însă, înspăimântat de înfrângerea oştirii sale, el se întoarce repede la Teba pe ţărmul Nilului, însoţit numai de puţini ai săi", adică toată vitejia a fost o mare înfrângere.

Iordanes în *Getica* ne spune la Vl, 47: „**Pe când geţii, fiindu-le pe atunci rege Tanausis**, locuiau în aceste părţi, Vesosis, regele egiptenilor, le-a declarat război. Regele geţilor Tanausis, l-a întâmpinat în luptă pe Vesosis al egiptenilor la fluviul Phasis, unde se găsesc din belşug fazanii, păsări vândute în toată lumea pentru mesele celor puternici. Bătându-l straşnic l-a urmărit până în Egipt şi, dacă nu l-ar fi ˇîmpiedicat valurile de netrecut ale fluviului Nil, precum şi întăriturile ridicate de Vesosis mai înainte împotriva etiopienilor, l-ar fi prins şi ucis pe acesta chiar în patria lui. Dar fiind∫ɔ n-a putut să-l învingă din cauza fortificaţiilor, ˇ**s-a întors şi a subjugat aproape toată Asia**, obligând pe supuşi să plătească tribut scumpului lor prieten Sornus, rege al mezilor. **Unii dintre ostaşii biruitori din armata sa, văzând că provinciile supuse strălucesc prin rodnicia lor, şi-au părăsit de bună voie unităţile şi au rămas în ţinuturile Asiei**". Asta ştia antichitatea târzie după mărturia lui Iordanes însă falsificatorii de istorii, au născocit fel de fel de poveşti astfel ca neamul „ivri" „, ever" „, eber" sau „evreu" să se înfigă puternic în istoria acelor locuri şi acelor neamuri, deşi ei nu existau atunci nici cât negru sub unghie prin deşertul Sinai! Textul este mai mult decât limpede când spune că o parte dintre năvălitorii asupra Egiptului conduşi de Tanaus sau Danaus, săturându-se de atâta pradă ˇs-au pornit spre casă/baştină dar unii prea obosiţi de cât belşug le-a scos soarta în cale, **sau aşezat în Cannan/Palestina**. Chiar numele căpeteniei Tanaus arată originea lui nordică fiind∫ɔ în limba română cuvântul ***tana*** înseamnă ceaţă, negură şi

nord în sens figurat, iar fluviul Don de azi unde era patria vechilor schiţi, se numea **Tanais**, ori şi acest indiciu ne arată originea năvălitorilor, dar şi a celor rămaşi în Canaan.

Hărţi cu Egiptul antic şi vechiul Canaan pe unde neamurile sciţilor şi geţilor sau hiksoşilor îşi căutau „rudele”!

Despre aceste fapte avem informaţii venite chiar din izvoarele egiptenilor pe care le găsim în însemnările ajunse la noi de la preotul sebenit Manethon ce a scris la porunca regelui macedonean Ptolomeu Filadelful, stăpânul Egiptului în secolul lll î.e.n., o istorie a ţării unde îi numeşte pe năvălitorii care l-au spâtcuit şi alungat pe pir-a/faraonul Sesostris, cu numele de „heka khasewet” şi „şasewet” cu sensul de „conducători din ţări străine” sau **„regii păstori”** adică **„sciţii regali”** cu nenumăratele lor turme amintiţi de Herodot în nordul Mării Negre. Grecii când au preluat aceste informaţii din scrierile egiptenilor, i-au încondeiat pe năvălitori cu numele de „hicsoşi”. Dar vechii greci nu aveau consoana **„Ş”** astfel că numele năvălitorilor nu putea fi scris de ei aşa, ci poate „hicsoci”, iar terminaţia „soci” ne duce cu gândul la **tribul sciţilor** numit saci sau sakas. În unele texte egiptene, hicsoşii apar sub numele **„heku Şasu”** iar zicerea se apropie de cuvântul ***saca*** sau ***sacas***, adică sciţii şi geţii din nordul Dunării, nordul Mării Megre şi a Mării Caspice. Capitala

lor **Avaris** situată în partea de nord-est a Deltei Nilului, după textele grecilor se numea în limba sciţilor **Spune Daba**, dar ambele cuvinte sunt curat româneşti; primul se foloseşte şi astăzi iar al doilea a fost scris pe tăbliţele de plumb de nenumărate ori cu sensul de cetate. Şi astăzi situl arheologic unde a fost cetatea Avaris, localnicii îl numesc Tell (movilă) **el-Dab a** ca să ne amintească tuturor despre adevărul îngropat în uitare şi răutate omenească. Oraşul a fost un puternic punct fortificat în Egiptul antic, situat în Delta Nilului, servind drept centru administrativ şi reşedinţă de vară a suveranilor dinastiilor XII ?i XIII, dar ulterior a fost cucerit de hicsoşi (cca1780 î.e.n.) şi transformat în capitala lor. Reconstrucţia oraşului ˇs-a făcut pe ruinele cetăţii Rowarty din Regatul Mijlociu, fiind ulterior distrus (cca 1550 î.e.n.) de Ahmose l după un asediu prelungit, dus mai ales de pe apă, astfel năvălitorii au fost alungaţi majoritatea spre est stabilindu-se cei mai mulţi în Canaan, **dar un grup mic ˇs-a deplasat spre vest în Libia** sau în oazele din deşertul libian. În ***Cosmografia Anonimului*** din Ravena, din secolul Vll al erei noastre găsim informaţia că în Mesia Inferioară era cetatea Sacidaba (**daba**: cetate + **saci:** popor scitic de la Pontul Euxin).

O stelă menţionează un atac al lui Kamose asupra ultimului bastion al năvălitorilor menţionând că el a venit dinspre centrul ţării amintind oraşele **Pa-ym** (azi Fayum) sau **Piom** în coptă (Ceahlăul se numea în vechime **Pion**) şi **Saka**, de unde au intrat în deltă pentru a-i tăia pe nepoftiţii stăpâni. Şi numele Avaris al oraşului după scrierile grecilor arată originea arimină a năvălitorilor fiind[ɔ în aramaică avem cuvântul „ava” cu sensul de tată sau părinte iar „ris” în româna veche înseamnă şanţ mic. Cuvântul „aba” de la strămoşii noştri însemna tată sau părinte şi aici se vede cum populaţii cu aceleaşi origini şi-au adaptat limba după propriile voinţe, fiind[ɔ pe atunci nu existau academii care să te sancţioneze pentru asemenea fapte. Pentru a afla cum arătau locuitorii acestor oraşe, pun câteva imagini descoperite în secolul XX şi care

se referă la populaţia din ultimele secole î.e.n. ˟şi primele din era noastră.

Imaginile de mai sus, descoperite în cimitirul de la Pa-ym arată o compoziţie antropologică a populaţiei foarte diferită de cea de azi, rasa mediteraneană (primele două din strânga), rasa geto-galică (următoarele trei poze spre dreapta), rasa Europei centrale şi de nord (pozele 6 şi 7 spre dreapta) şi rasa european-asiatică (ultima fotografie din dreapta) care astăzi trăieşte în Coreea. Tot în această ţară ˟s-au găsit dovezi arheologice ale sciţilor, arătând că neamul acesta de plimbăreţi a ajuns la marginea pământului spre est cum era cunoscut atunci. **Toate aceste populaţii prezentate în pozele de mai sus, formează azi poporul kabili cu toate particularităţile lui.** Ceva mai la nord de cimitirul cu mumii care purtau fiecare câte un mic chip pictat al mortului, dar înainte de a ajunge la Lacul Mareotis au trăit misterioşii terapeuţi eseni de la care priceputul rabin ivrit şi chiar eretic, Filon din Alexandria şi-a luat „Înţelepciunile cele Mari”. Pe cele mici şi întunecate le avea deja primite de la Talpa Iadului prin damblaua revelaţiilor sau a vedeniilor cum le spuneau ei plini de obrăznicie.

În timpul Noului Regat (1550-1070 î.e.n.), egiptenii au dus lupte în vest împotriva neamurilor **meşueș**sau **masilli** şi **libu** care le călcau mereu ţara, iar numele de „meşueș” şi „masilli” este apropiat de **Meşec**și **Maşa** din scrierile mozaicilor dar şi **Mesia** după mintea noastră. Prădătorii îşi numeau baştina cu numele de **Berca** iar romanii i-au zis mai târziu Cirenaica, fiind un ţinutul din estul Libiei la graniţa cu Egiptul, iar cuvântul ***berca*** există şi în româna veche cu sensul de cărămidă, ţiglă, ruinele

unei cetăţi, despre animale: cu coadă scurtă sau scurtată. Dar şi vechea denumire a Traciei era **Perke**, fiind pronunţată de alţii ca **Berce** sau Berca, folosit şi azi de români ca nume de familie sau de localitate.

Dar neamurile arimine de păstori care ocupau la începuturile mileniului II î.e.n. ˟un vast spaţiu geografic incluzând Ki-en-gi/Sumer, nordul Persiei, Asia Mică, Canaan şi Egipt mai erau cunoscute în textele populaţiilor din aceste ţinuturi sub numele de **habiru** şi mai târziu **kabiru** după penişoara grecilor sau**kabili**. În eme-gi/sumeriană cuvântul ***kabar*** însemna păstor, adică întocmai cum spusele textelor egiptene şi acelor afirmate de carianul Herodot despre „sciţii regali şi sciţii păstori” că erau mari crescători de animale.

Istoria ne-a lăsat prima menţionare a neamurilor habiru/cabiru pe la începutul mileniului II î.e.n. ˟în tăbliţele cu scriere cuneiformă din oraşele sumeriene Larsa şi Assur care spun că aveau plătite în oştirile lor pricepuţii mercenarii habiru sau khabiru pentru a le apăra de răi şi rele.

Unul dintre cele mai vechi înscrisuri unde sunt amintiţi habiru, este o tăbliţă a regelui amorit din nordul Mesopotamiei Yamkhad (cca. 1740 î.e.n.), care a lăsat scris faptele vrednice de ţinut minte: „Anul acesta când regele a făcut pace cu Irkabtum Semuma şi **Habiru**”. Textul este reţinut pentru a dovedi că neamurile Habiru conduse de Semuma aveam deja o influenţă în vecinătatea cetăţii lor Alalakh iar suveranul local ˟s-a simţit obligat să încheie un tratat de bună vecinătate cu ei. Dacă erau o adunătură de jeguri tuşinate pe la bărbăţie care trăia din cerşetorie şi hoţie, sigur i-ar fi alungat cu câteva vorbe şi pietre zvârlite din praştie, fiind[ɔ˜ în acele vremuri cam aşa se proceda. Cetatea menţionată era situată la graniţa de vest de astăzi dintre Turcia şi Siria aproape de litoralul Mării Mediterane şi a fost fondată la începutul mileniului II î.e.n.

În izvoarele emeş/sumeriene aceste cete de plimbăreţi apar scrise prin logogram **5Ā. KAS** pe tăbliţele de lut din sud, fiind datate pe la anii 1850 î.e.n., în care cei

numiţi „habiru” de neamurile semite akkadiene formau mici grupuri militare în slujba cetăţilor-state de la care primeau alimente şi oi. Unul dintre aceste tăbliţe scrise în cuneiformă îi numeşte **„soldaţi din Occident”** arătând fără dubii **originea lor nord-vestica**. Prisma numită Tikunani, datată pe la anii 1550 î.e.n., înşiruie numele a 438 de soldaţi Habiru ca slujitori ai regelui Tunip-Tessup din Tikunani, un mic oras-stat din centrul Mesopotamia. Un alt text de pe la anii 1500 î.e. ˇn descrie Hapiru ca soldaţi şi muncitori, organizaţi în cete şi conduşi de către căpeteniile 5Ā. KAS. În eme-gi/sumeriană cuvântul 5Ā. KAS (***sa***: reputaţie, faimă, putere, a-şi avea originea + ***kas:*** alegător, mesager, străin, a galopa) înseamnă străin faimos sau puternic, călăreţi cu reputaţie, a fi de origine îndepărtată. Semiţii au preluat cu întul eme-gi scriindu-l KAŠ. RU care poate fi pronunţat şi „habiru” sau „hapiru”, ori este o traducere a celui din eme-gi, iar istoria îi mai aminteşte în aceleaşi regiuni pe neamurile **kas. ka** sau **ges. ka**, adică kaskii care mai sunt amintiţi şi cu numele de **muski** sau **moska**, şi**gesii**, poate aşa ne vom aminti de urmele unor străbuni păstrate în colbul timpului. Dar cuvântul **5Ā. KAS** – este identic fonetic cu numele populaţiei **sakas**, adică **sacii** din marele neam al sciţilor din nordul Mării Negre, a Mării Caspice, Asia Mică şi nordul Persiei.

Izvoarele scrise hitite din vechiul regat (secolul XVII î.e.n.) amintesc de mai multe ori neamurile 5Ā. KAS, tot ca vrednici oşteni scriind „trupele din Hatti şi trupele 5Ā. KAS”, Hatti fiind regiunea în jurul căreia ˇs-a fondat regatul hitit. O tăbliţă venită de la regele hitit Suppiluliuma (poate Suppiluliuma l 1358? -1323 î.e.n.) şi alta de la Mursilis ll (în jurul anilor 1300 î.e.n.) invocă o listă lungă de zeităţi ce trebuiau să protejeze un tratat de pace cu Egiptul, iar foarte interesant este faptul **că hitiţii şi alte popoare antice atribuiau neamului habiru o relaţie misterioasă cu Divinitatea**. Această listă se încheie cu următoarele cuvinte: „… zeii Lulahhi, Hapiru, zeul Ereshkigal, zei şi zeiţe din ţara Hatti, zei şi zeiţe din

ţara Amurru…” Menţionarea zeilor neamurilor habiru într-o listă de zeităţi arată în mod explicit că urdiile de răuleni au fost considerate ca având origini divine, adică Neam Scoborâtor din Zei cum se ţineau emeşii şi fraţii lor egiptenii dar şi cei rămaşi la baştină, geţii. O altă menţiune apare într-un tratat între regii Duppi-Teşub din Amuru şi Tudhaliya din Carkemiş, arbitrat de Mursilis ll. Monarhul hitit aminteşte cum şi-a redobândit regele Abiradda domnia la tronul Jaruwatta, un oraş din ţara Barga, care a fost capturat de către huriţi şi dat „bunicului Tette, din neamul 5Ā. KAS”. Pe o tăbliţă apare numele unei aşezări habiru Tahurpa undeva lângă un templu hittit, împreună cu două cântăreţe 5Ā. KAS. Şi mai târziu găsim amintite neamurile habiru pe tăbliţele hitiţilor care spun că în bătălia de la Kadeş unde ˟s-au înfruntat cu armatele egiptenilor dată în anul 1296 î.e.n. ˟în armata hitită au fost şi oşteni **habiru** scrişi după fonetica limbii hitite dar grecii îi menţionează **kalibi** sau **kabiru**.

Izvoarele scrise venite din statul Mitanni încep cu o inscripţie de pe statuia găsită la Alalakh în sud-estul Anatoliei, a prinţul Idrimi din Alep (care a trăit pe la 1500-1450 î.e.n.), şi spune că, după ce familia sa a fost forţată să fugă din Emar, el ˟s-a alăturat „poporul Hapiru” în „Ammija în ţara Canaanului”. Hapiru l-a recunoscut ca „fiul stăpânului lor şi ˟s-au adunat în jurul lui”, strângându-şi războinici „originari din Halab, din **ţara Mushki,** din alte ţări şi, de asemenea, războinicii nihi din ţara Amae”. După ce a trăit printre ei timp de şapte ani, a condus războinicii Habiru într-un atac reuşit asupra oraşului-stat Alalakh, unde a devenit rege, iar în vestigiile scrise descoperite aici, oştenii 5Ā. KAS sunt amintiţi pe 80 de tăbliţe, numărul lor fiind de 1436 persoane care au primit hrană şi oi. De asemenea neamurile habiru sunt menţionate în numeroase documente ale statului hurrit de Nuzi, ei fiind o parte importantă a societăţii respective.

În oraşul port Ugarit de la Marea Mediterană, în nord-vestul Siriei, o tăbliţă cuneiformă, care se afla în procesul arderii atunci când oraşul a fost distrus (pe la anii

1200 î.e.n.) menţionează neamul PRM, unde M reprezintă sufixul ugaritic plural. Iar PR ˇs-ar putea citi Apiru sau Hapiru. Pe nişte texte din oraşul Alep se face o deosebire între „Alep al PRM” şi „Alep al 5Ā. KAS” istoria arătându-ne că avem de-a face cu două populaţii înrudite care trăiau împreună dar se ţineau fiecare după rostuirile, regulile şi obiceiurile ei.

Mai avem ceva informaţii din scrieri referitoare la Canaan unde urdiile hapiru sau kabiru umblau fără paşaport în propria ţară, după mintea noastră de astăzi. O serie de scrisori descoperite la Amarna în Egipt care au fost trimise faraonilor Amenhotep lll (1388-1351 î.e.n.) şi Akhenaton sau Amenhotep IV (1351-1334 î.e.n.) de către nişte căpetenii egiptene ale unor cetăţi din Canaan/Palestina, amintesc de mai multe ori numele neamului hapiru/habiru. Textele sunt scrise în Canaan în cuneiformă după regulile limbii akkadiene şi în ele, stăpânii canaaniţi se plâng faraonului de atacurile acestui neam care, înarmându-se, au pornit acţiuni de rebeliune şi jaf fiind adevărate războaie locale, adunând în special arme, provizii şi echipamente. Numele răzvrătiţilor este scris atât 5Ā. KAS după limba eme-gi/sumeriană cât şi habiru după cea akkadiană în scrierile trimise de către căpetenia Ierusalimului. Aceste populaţii apar atât în Canaan, cât şi în Fenicia, Byblos, Batrun, Siria şi Ki-en-gi/Sumer, deci erau nişte populaţii foarte numeroase, fiind răspândite pe o arie geografică foarte mare. Tot aceşti habiru sunt menţionaţi că au atacat şi cucerit cetatea**Macedo**/Meghido, păstrând-o apoi pentru ei ca un pinten împotriva arabilor şi a celorlalte seminţii numai bune de cercetat pentru pradă. Idrimi, regele Alalakh ce a trăit în secolul XV î.e.n., fiu al regelui din Alep, ne-a lăsat mărturie în cronicile sale, că după ce familia sa a fost forţată să fugă din Emar, cu poporul mamei sale, el a luat calea Canaanului în ţinutul Ammija unde trăia neamul habiru, care l-a primit cu bucurie.

Dar cele mai multe informaţii despre neamul habiru le găsim în scrisorile descoperite la Amarna din

secolul XIV î.e.n. ˟însă unele sunt chiar mai vechi şi amintesc de aceste populaţii care se tot iţeau la marginile Egiptului sau intrau nepoftite în ţară. Vechii egipteni scriu că Habiru sau Apiru sunt triburi de păstori, puternici sau mai slabi după cum erau vremurile şi oamenii care le-au făcut mari neplăceri când le-au venit în ospeţie, năvălind din răsărit şi fiind consideraţi mulţi ca „puii de prepeliţă” când au devenit stăpânii Egiptului. Înainte însă de a fi numiţi habiru sau apiru aceste populaţii sunt menţionate în scrierile egiptenilor încă din prima parte a secolului XVlll î.e.n. ˟când a avut loc invazia kicsoşilor, cu numele de „regii păstori” sau „poporul de ciobani” ce au stăpânit Egiptul de nord timp de mai bine de 150 de ani.

Informaţiile respective le găsim la ivritul Flavius Josephus, unul dintre cei mai mari falsificatori ai antichităţii, care citând pasaje referitoare la hyksoşi din ***Aegyptiaca*** lui Manetho pentru a „dovedi” vechimea neamului său în faţa celorlalţi şi a răspunde criticilor severe făcute de Apion în anul 40 al erei noastre împotriva pretinsei culturi iudaice, în lucrarea ***Împotriva lui Apion*** Cartea 1, secţiunea 73 ne lasă mărturia: „Sub un rege de-al nostru numit Timaus (Tutimaeus), Creatorul ˟s-a supărat şi ˟s-a înfuriat pe noi, nu ştiu cum, şi de aceea au venit, pe neaşteptate oamenii de neam obscur din est, şi au avut îndrăzneala să invadeze ţara noastră, cucerind-o uşor prin forţă, fiind[ɔ~ nu am luptat împotriva lor. După ce i-au supus pe conducătorii noştri, au ars oraşele noastre, şi au distrus templele zeilor, şi au tratat locuitorii cu mare cruzime, pe unii ucigând iar pe alţii robind-i atât pe ei cât şi soţiile şi copiii lor. Apoi, şi-au ales pe unul dintre ai lor să le fie rege. Numele lui a fost Salatis, care a trăit la Memphis, şi ambele regiuni superioare şi inferioare au trebuit să-i plătească tribut. El a instalat garnizoane în locurile cele mai potrivite pentru apărare. Ţelul lui principal a fost de a aduce partea de est a ţinutului în condiţii de siguranţă, aşteptând năvălirea asirienilor cu toată puterea lor, iar noi să tânjim după împărăţia lui. În noma Saite era un oraş foarte potrivit pentru acest scop

(**Spune Basta**), pe braţul Bubastic a Nilului în partea de răsărit. În ceea ce priveşte înţelesul **teologic** sigur că a fost numit **Avaris**. El a reconstruit şi întărit acest oras l-a înconjurat cu ziduri fiind loc de staţionare a unei garnizoane mari de două sute patruzeci şi mii de oameni înarmaţi. Salatis a venit acolo, în vară pentru a aduna grâu, în scopul de a plăti soldaţii săi, şi să facă exerciţii militare cu ei, şi, astfel să-i îngrozească pe străini.

După o domnie de treisprezece ani, el a fost urmat de unul al cărui nume a fost **Beon** (**Peon**), care a domnit timp de patruzeci şi patru de ani. După el a domnit Apachnas, timp de treizeci şi şase de ani şi şapte luni. După el Apophis, a fost rege pentru şaizeci şi unu de ani, urmat de Janins care a domnit cincizeci de ani şi o lună. După toate acestea Assis a domnit timp de patruzeci şi nouă de ani şi două luni. Aceştia au fost primii şase regi ai lor. În tot acest timp ei au luptat împotriva egiptenilor, şi au vrut să-i distrugă din rădăcini.

Aceşti oameni, pe care i-am numit înainte **regi păstori** şi de asemenea, şi urmaşii lor, au stăpânit în Egipt timp de cinci sute şi unsprezece ani. Apoi, regii din Teba şi alte părţi din Egipt au crescut (în putere) faţă de (regii) păstori, şi un război lung şi cumplit ˇs-a pornit cu ei. Un rege, numit Alisphragmuthosis, i-a alungat din cele mai multe părţi ale Egiptului şi astfel ciobanii sau retras şi ˇs-au închis într-un loc numit Avaris, ce măsoară zece mii de acri. Ciobanii au construit un zid în jurul acestui oraş, care era mare şi puternic, în scopul de a păstra toate posesiunile şi averile jefuite într-un loc puternic.

Tethmosis, fiul lui Alisphragmuthosis, a încercat să ia oraşul prin asediu puternic, pe care l-a înconjurat cu patru sute optzeci de mii de oameni. Dar el fiind supărat că nu-l poate lua, a încheiat un tratat cu ei, lăsându-i să părăsească Egiptul, şi să se ducă când doreau fără niciun pericol din partea egiptenilor. După încheierea tratatului au plecat cu familiile lor şi averile, nu mai puţin de două sute patruzeci şi mii de persoane, şi au traversat deşertul în Siria. Temându-se de asirieni, care stăpâneau în Asia, la

acel moment, **ei au construit un oraş în ţara pe care noi o numim acum Iudeea**. A fost destul de mare pentru a cuprinde acest număr mare de bărbaţi, fiind **numit Ierusalim**.”.

Nu se lasă în fudulia lui deşartă de rele şi mai adaugă în Cartea 1, p[t. 93: „După ce acest popor (sau păstori), a plecat din Egipt pentru a merge la Ierusalim, Tethmosis, care i-a izgonit, a fost rege al Egiptului şi a domnit timp de douăzeci şi cinci de ani şi patru luni, şi apoi a murit.”.

Mai găsim fapte foarte interesante despre adevărata istorie a „regilor păstori” la acest autor şi în Cartea 1, p[t. 227: „Cei trimişi la muncă în cariere au trăit mizerabil pentru un timp lung, iar regele a fost chemat pentru a cerceta în afară oraşului Avaris, pe care păstorii plecaţi îl locuiau şi îl apărau; şi le-a îndeplinit dorinţele lor. Conform mitologiei vechi, **oraşul Avaris a fost a zeului Typhon**. Dar, atunci când aceşti oameni au intrat, au început să unelteasc㠍 alegând un conducător dintre preoţii din Heliopolis, al cărui nume a fost Osarsiph. Ei au depus un jurământ pe care trebuiau să-l asculte în toate cele săvârşite. Primele legi date au fost că aceştia nu ar trebui să se închine zeilor egipteni, şi nici nu ar trebui să se abţină de la oricare dintre animalele sacre pe care egiptenii le ţin în cea mai mare cinste, le-ar putea ucide, şi că ei nu ar trebui să se alieze cu oricine, ci numai cu cei care au fost alături în războiul ţa pusă la cale de ei. După ce a dat aceste legi şi altele contrare intereselor vamale egiptene, el a ordonat ca multe braţe care lucrau în serviciul templelor de a fi puse la construirea zidurilor din jurul oraşului şi să facă pregătiri pentru un război cu regele Amenophis. El ˇs-a sfătuit cu alţi preoţi, şi cu cei care erau impuri, de asemenea, **şi a trimis mesageri la acei păstori alungaţi de Tethmosis la Ierusalim**, informându-i despre gândurile sale, şi de starea celorlaţi care au fost dispreţuiţi de băştinaşi, şi doreşte să se unească [u toţii împotriva Egiptului în războiul ce va porni curând. El a promis, de asemenea, întoarcerea celor din Ierusalim în vechiul lor oraş și pe bogatele pământuri din

Avaris dacă îi vor sprijini şi ajuta în lupta lor, fiind[ɔ ţara este uşor de supus. Păstorii au fost încântaţi de mesajul primit, şi a adunat două sute de mii de oameni. La scurt timp au ajuns la Avaris.

Regele Amenophis al Egiptului, când a auzit de invazia lor, a fost uluit fiind[ɔ îi amintea de ceea ce îi proorocise fiul lui Papis. El a adunat mulţi dintre egipteni, a făcut sfat cu căpeteniile lor, şi a trimis daruri pentru animalele lor sacre, mai ales cele care erau închinate templelor, cerând preoţilor să ascundă statuile zeilor lor, cu cea mai mare grijă. El a trimis, de asemenea pe fiul său Sethos care mai era numit şi Ramses, de doar cinci ani, de la Rhampses tatăl său la un prieten de-al său. El a continuat cu trei sute de mii de egipteni acţiunea războinică împotriva inamicului pe care l-a întâlnit. Dar el nu a intrat în luptă directă cu ei, de frică să nu fie o luptă împotriva zeilor Egiptului. El ˇs-a întors înapoi la Memphis, unde a luat taurul Apis şi alte animale sacre, pe care le-a trimis în Kush pentru a continua împreună cu întreaga sa armată şi masele de egipteni războiul.

Regele Etiopiei se afla sub suzeranitatea Egiptului având obligaţia de a-l primi, şi a avut grijă a poporul care erau cu el, să primească toate cele necesare pentru întreţinerea bărbaţilor. El le-a dat oraşe şi sate în care să trăiască, care au fost la începutul acestor ani grei în număr de treisprezece. El a trimis armata sa ca să păzească graniţele către Egipt, în scopul de a proteja pe faraonul Amenophis. Şi aceasta este ceea ce ˇs-a întâmplat în Kush… Mai târziu, ˇs-a întors din Kush Amenophis cu o armată mare, iar fiul lui Ahampses a condus o altă armată, şi ambele ˇs-au unit luptând împotriva păstorilor şi a oamenilor impuri (murdari), învingându-i şi a ucigând o mare parte din ei, şi i-a urmărit până la fruntariile cu Siria”. Istoria adevărată ne spune că pir-o Ahmose sau Kamose (1554-1549 î.e.n.) împreună cu fratele său Ahmose l, reuşește să-i alunge pe hissoşi (regii păstori) din Egiptul de jos în Palestina, numindu-i în textele venite până la noi „Chietain de Retjenu” adică **Keta** sau **Geta** din Canaan.

Dar neamul Ketain apare în *Vulgata* catolicilor cu numele de **Getaim** iar în greaca pentru ortodocşi se numesc **Chitiim,** unde particula ***im*** în ivrită arată pluralul, deci poporul era **Geta** sau **Chita**. Ţara Retjenu din textul egiptean poate fi citit Retejanu, iar noi avem numele de familie Reteganu şi munţii Retezat.

O prismă de piatră scoasă de arheologi la lumină din vechea cetate Lachiş locuită de filisteni, fiind în apropiere de muntele Hermon, are scris alături de numele pir-o Amenhotep ll (1435-1420 î.e.n.), pe cel al zeului egiptean Ptah, cu titlul „**du Gitti**" sau Gaat. Cuvântul „du" are acelaşi înţeles cu cuvintele „dio, die, diu, dieu", folosite pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, care înseamnă ceresc sau sfânt, iar Gitti din înscrisul egiptean este chiar **Gitia** sau **Geta,** arătând rădăcina carpatină a celor stabiliţi cu sute de ani în urmă în Cannan. Expresia „du Gitti" mai este amintită în textul Serabit 353 iar **Gaat** sau **Gittaim** a fost o cetate a filistenilor amintită în Neemia 11,32 şi Samuel 4,3, dar apare şi în scrisorile descoperite la Amarna. Un **gitit/giti** este o persoană din **Gat/Gittia, adică un get stabilit în Canaan** care şi-a numit noua patrie după cea veche din Carpaţi! Vremurile istorice foarte vechi ne aduc în faţă cetatea **Ghat**situată în sud-vestul Libiei care a fost un punct terminal important pe ruta comercială transsaharianã a neamurilor berbere şi un centru administrativ în Fezzan. Ea a fost unul din centrele puterii Ajjer Kel Tuareg, federaţie al cărui teritoriu acoperea cea mai mare din sud-vestul Libiei, inclusiv Ubari, Sabha şi Ghadames, la care trebuie adăugată partea de sud-est din Algeria.

Urmând la conducerea Egiptului şi participând direct la războiul împotriva „regilor păstori" pira Ahmose l (1550-1525 î.e.n.) a reuşit să-i alunge pentru totdeauna din ţara lor pe nepoftiţii oaspeţi. În Gaza de azi şi în prezent dăinuie amintirea faimoşilor kabiri ai uitatei antichităţi, prin numele oraşului Abasan-al-Kabir chiar dacă ivriţii cu o ură nemărginită i-au scos din istorie.

Şi trage concluzia ivritul priceput în falsificarea

istoriei J. Flavius în lucrarea amintită mai înainte: **„Aceasta este o parte din ceea ce egiptenii spun despre iudei, pe care le omit mai mult de dragul conciziei”**. Dat Dracului mincinosul ivrit, urmărea ca dintr-un condei să-şi treacă în seama lor istoria kabirilor veche de peste 1800 de ani. Şi în perioada feudală, şi-au însuşit teozofia bogomililor botezând-o Kabala, dar hoţia o poate descoperi oricine cunoaşte bine adevărata istorie a neamului get şi rumun.

Precizarea de mai sus că oraşul **Avaris era închinat lui Thyphon**, i-a aruncat în closetul istoriei toată scorneala îndrăcitului ivrit şi a tuturor leprelor ce i-au cântat în strună pentru o para chioară. **Thyphon** a fost după unel scrieri ale vechilor greci, un monstru fabulos, posedând o sută de capete şi şerpi pe trup, născut de cuplul divin Gaia şi Tartaros, care a izbutit să-l învingă pe răzvrătitul Zeus, tăindu-i tendoanele şi muşchii braţelor şi picioarelor, apoi încarcerându-l într-o peşteră de unde scapă cu ajutorul lui Hermes şi al lui Pan. În a doua confruntare cu Thyphon, Zeus îl pedepseşte pe acesta cu ajutorul trăsnetului, îngropându-l sub muntele Etna. Povestioara se găseşte şi în folclorul românesc, şi amintesc basmele: *Cu Ţugulea şi Ioana Vivoranca* din colecţia Ionel Oprişan (vezi *Basmele fantastice româneşti-Inima Putredă*), dovedind încă odată rădăcina carpatină a mitului şi implicit a hiksoşilor sau kabirilor.

Dar avem o altă variantă care ne spune că în timpurile mai vechi domnea încă pe Pământ, spre fericirea şi belşugul omenirii, Osiris; Soarele se afla în acel moment în semnul Scorpionului. Atunci fratele Typhon sau Seth l-a omorât pe Osiris, determinându-l să se culce într-o ladă pe care a închis-o şi i-a dat drumul pe mare. Isis, sora şi soţia lui Osiris, şi-a căutat fratele şi soţul şi după ce l-a găsit în Fenicia în trunchiul unui copac ce răsărise pe malul mării din sicriul adus de valuri, l-a adus înapoi în Egipt unde l-a şi înviat. Dar răul Typhon a încercat din nou să-l omoare pe Osiris şi l-a tăiat în bucăti. Isis a adunat fragmentele şi le-a îngropat în locuri diferite. Apoi, Isis l-a născut pe Horus şi

acesta şi-a răzbunat tatăl, omorându-l pe Typhon. Osiris a fost preluat în lumea fiinţelor divin-spirituale şi nu mai este activ pe Pământ, dar el este activ acolo pentru om, când acesta se află în lumea spirituală între moarte şi o nouă naştere. Din această cauză, în Egipt, drumul mortului era închipuit ca drumul către Osiris.

Povestea vestitului Typhon o mai găsim amintită în a doua muncă a viteazului grecilor Hercule care cerea uciderea hidrei din Lerna. Fioroasa dihanie, născută din părinţii Typhon şi Echidna ce îşi aveau sălaşul în Ţara Arima de la nordul Istrului/Dunării, era un balaur monstruos a cărui răsuflare ucidea pe oricine îi simţea duhoarea. Ea avea nenumărate capete, care pe măsură ce erau retezate creşteau la loc. Unul dintre capete era nemuritor. Heracles a reuşit sa-i reteze capetele şi, cu ajutorul nepotului său, Iolaus, să-i ardă carnea în locul unde fuseseră, pentru a le împiedica să se mai regenereze. La urmă el îi retează şi capul cel nemuritor şi, îngropându-l în pământ, împinge deasupra lui o stâncă uriaşă. Sângele hidrei era şi el aducător de moarte. De aceea, la plecare, eroul şi-a muiat săgeţile în el, făcându-le astfel veninoase. Aşa că, tagmă de întunecaţi, trebuie să vă luaţi gândul de la istoria hicsoşilor sau a kabirilor pe care vreţi de ceva vreme să îi faceţi strămoşii voştri, la fel cum trudiţi din greu să-i trageţi în acelaşi urdiniş pe emeşi/sumerieni.

Prima menţionare cu numele **hapiru** sau **apiru** a neamurilor de păstori care tot băteau în graniţele Egiptului dinspre est, apare în timpul domniei lui pir-o Thutmose l (1517-1506 î.e.n.), dar citirea hieroglifelor azi nu poate fi o certitudine că aşa înţelegeau şi vechii egipteni. Pe pereţii unui templu a fost sculptată o scenă reprezentând oameni care lucrează la o presă de vin, iar sub imagine este textul foarte greu vizibil: „munca de a face vin de către apiru”. Datarea este considerată a fi din timpul domniei reginei Hatshepshut şi Thutmose lll, în jurul anului 1470 î.e.n.

În urma cuceririi cetăţii Joppa de către egipteni, general Djehuti sau Toth al faraonului Thutmose lll (în

jurul anilor 1440 î.e.n.), întreabă la un moment dat dacă caii lui să fie luaţi în interiorul cetăţii, ca nu cumva aceştia să fie furaţi de către un apiru trecători. Pe două stele de la Memphis şi Karnak, Thutmose III, fiul lui Amenhotep ll se mândreşte că în campania împotriva căpeteniilor din Canaan (pe la anii 1420 î.e.n.), a făcut 89600 de prizonieri, inclusiv „127 de prinţii şi 179 nobili din Retejnu, **apiru** 3600, 1520O**shasu** (sau sacu), 36600 hurriţi", et[. Într-o scrisoare a împuternicitului Egiptului din Ierusalim Er-Herba, care stăpânea Canaanul, aflăm alte fapte ale neamului habiru care ˟s-a răsculat ocupând terenuri şi oraşe administrate de el. Zice supăratul slujbaş către stăpânul său: „A se vedea domnul meu fapta lui Milkilu Shuwardata care ˟s-a făcut rege în ţară cu trupele de la Ghezer, trupele din Gat, şi trupele de Qeila. Ei au confiscat terenurile din Rubute, terenuri regale ce au căzut sub puterea habirilor. Şi acum, chiar un oraş din districtul Ierusalim, pe nume Bit-ninʒib, un oraş al regelui, a căzut în mâinile oamenilor din Qeila. Regele Meu să asculţi pe Er-Heba, robul tău, şi să trimiţi o armată de arcaşi care ar putea restabili stăpânirea terenurilor regale, iar dacă nu există nicio armată de arcaşi terenul regelui va ajunge îndepărtat (jefuit) de habiri.".

Textele descoperite la Amarna sugerează faptul că acest neam a avut un statut unic în Orientul Apropiat. O stela din timpul domniei lui Seth l (pe la anii 1300 î.e.n.), spune că faraonul a trimis o expeditie în Canaan, ca pedeapsă pentru un atac „apiru de la Muntele Yarmuta", împotriva unui oraş local. Papirusul egiptean păstrat la Leida din timpul domniei lui Ramses al II-lea, în jurul anului 1250 i.e.n., ne spune că stăpânirea are nevoie de: „cereale fiind[̛ este necesară oamenilor din armată şi apiru care trage piatra cea mare a stâlpului lui Ramses al II-lea". O listă de bunuri dăruite mai multor temple de către faraonul Ramses lll (în jurul anilor 1160 î.e.n.) cuprinde mai mulţi slujitori egipteni şi străini astfel: 86486 la Teba (2607 străini), 12,364 la Heliopolis (2093 străin), şi 3079 la Memphis (205 străini). Slujitorii străini sunt

descrişi ca „soldaţi apiru, fiind deja stabiliţi ca oameni ai templului”. Mai sunt menţionaţi în timpul lui Ramses lV (1151-1145 î.e.n.) care a trimis la cariera Wadi Hammamat în al treilea an de domnie 5000 de soldaţi, 2.000 de barbati slujitori ai templului lui Faraon, precum şi 800 Apiru. Aceasta este ultima referire cunoscută în documentele egiptene despre neamul habiru.

Dar avem suficiente date istorice ca să identificăm neamul **habiru** după scrierile unor populaţii semite din Asia Mică cum am arătat mai înainte, pe care îl găsim folosit şi în Egipt, cu neamul kabiru folosit de vechii greci fiind[ɔr realităţile nu numai că se suprapun, dar ele sunt într-o legătură firească.

Romanul Nonus Panopolitanul, scriind în lucrarea *Dionysos,* despre războiul pe care îl punea la cale Cybele, stăpâna din ceruri a Frigiei împotriva neamurilor inzilor, care oştiri urmau să fie conduse chiar de către zeul Dionysos, ne zice că primii soldaţi chemaţi să înfrunte lumile încă neumblate au fost **cabirii**: „Mai întâi din stânca abruptă şi scăpărătoare de foc a Lemnosului, făuri furtunoasă armă, aproape cu un molift mistic din Samos, **doi cabiri**, fii ai lui Hefaistos, având numele de familiei al mumei lor, pe care Cabiro din Tracia îi născu mai înainte, **cerescului făurar**, adică pe Alcon şi Eurymedon, măiestru în fierărie”. Să încercăm a înţelege pe deplin zicerea dumnealui romanul uitat de istorie: cabirii erau nu numai două divinităţi iubite şi pricepute în meşteșugul fierăriei, dar şi un popor care se trage chiar din aceşti zei, adică un neam scoborâtor din zei. Povestea ne mai este cunoscută din scrierile hitiţilor care invocau divinităţile habiru pe lângă cele hitite dar şi altor seminţii de soi, să le apere tratatele încheiate cu vecini sau împărăţii mai îndepărtate. Dacă erau nişte păduchi ascunşi sub coada oii, desigur nimeni nu i-ar fi băgat în seamă!

Capadocianul Strabon care a prins ceva şi din secolul l al erei noastre, în lucrarea *Geografia*, scrie despre cabiri: „Sunt unii, care susţin că provin din Ida, alţii că ˣs-au stabilit acolo; **dar toţi ne asigură că ei sunt cei care au**

lucrat pentru prima oară fierul în muntele Ida; toţi sunt nişte vrăjitori întrebuinţaţi în serviciul mumei-zeilor şi având reşedinţa lor în Frigia, în jurul Idei”. Textul lui Strabon ne dezvăluie atât conceptul de divinităţi cabirice dar şi un popor care era de baştină din jurul muntelui Ida sau venit acolo din altă parte, dar care numai ei stăpâneau prelucrarea fierului. Ideea zeilor cabiri o găsim şi la Pausanias care în secolul ll al erei noastre a făcut o călătorie prin Helada de unde a rămas lucrarea *Descrierea Greciei* şi care zice că ţinutul Pergamului era consacrat cabirilor **iar religia acestor divinităţi ˟s-a născut prima dată în sânul populaţiei pelasge**, adică a Neamului Scoborâtor din Zei din nordul Istrului, de unde ˟s-au dus ei în acele locuri.

Şi poetul liric al vechilor greci Pindar (522-443 î.e.n.), a scris despre **Kabir**, că se numea la început**Adamas,** iar tradiţiile din insula Lemnos îl cinsteau ca primul om născut din sânul Pământului, fiind şi primul bărbat, primul meșteșugar şi unul dintre cei şapte strămoşi băştinași şi ziditori ai neamului omenesc.

Pir-o egiptean Ramses ll (1301-1235 î.e.n.) după ce a văzut că n-a reuşit să-i răzbească pe hitiţi la Kadeş prin puterea armelor, a zis că este mai bună o alianţă şi printr-o scrisoare cere regelui hitit să-i trimită meşteri pricepuţi în prelucrarea fierului, pe numiţii **habiru/cabiru** şi nu ivritu sau pârlitu, everu sau eberu cum încearcă să se maimuţărească ei azi. Fiind[ɔ trăiesc numai din minciuni băgate cu parul în capul goimilor cap de lut, am să le dau spre rumegare chiar ***Fără-Tora*** lor preasfântă scrisă de gheara măiastră a Talpei Iadului şi care ne spune că în acele vremuri, pricepuţii ivriţi înghesuiţi mereu numai de vedenii şi tâmpenii nici nu ştiau ce-i ɔ↓a ciocan de covălie. În Samuel la 13,19-22 găsim următoarele cu privire la ivriţi şi filisteni: „**În toată ţara lui Israel nu se găsea niciun fierar,** căci filistenii ziseră: «să împiedicăm pe ivriţi să-şi facă săbii sau suliţe». Şi fiecare dintre ivriţi se pogora la filisteni ca să-şi ascută fierul plugului, coasa, furca cu trei coarne şi securea şi ca să facă vârf ţepuşei cu care

mâna boii… Şi aşa ˇs-a întâmplat că în ziua luptei, nu era nici sabie nici suliţă în mâinile întregului popor care era cu Saul şi Ionatan; nu avea decât Saul şi fiul său Ionatan sabie şi suliţă". Din textele prezentate este dovedit fără putinţă de tăgadă că neamul habiru sau **kabiru** după informaţiile venite de la vechii greci şi care ţinea taina prelucrării fierului, dar nu vroia să o împărtăşească faimoşilor ivriţi, este neamul filistenilor sau a geţilor din Canaan cum apare tot la ei dar numai pentru nasul celor tăiaţi împrejur, fiind[ɔ~ ambele izvoare arată că numai habiru şi filistenii ştiau prelucrarea fierului în regiune în secolele Xlll-X î.e.n. ˇDacă vitejii ivriţi nu aveau săbii şi suliţe de fier pentru a-i hăcui şi sparge când se luptau cu filistenii, asta nu înseamnă că nu puteau să-i îngrozească pe fioroşii duşmani atacându-i voiniceşte cu bărbi, prăştii şi fuga, aşa cum o fac azi mincinoşii cazari făţărindu-se goimilor cu industria holocaustului şi alte făcături sataniste la fel de bănoase şi odioase!

Aceasta este una din căile prin care populaţia din nordul Istrului, a Mării Negre şi Mării Caspice a ajuns în Canaan şi Egipt, iar o mică parte ˇs-a refugiat în secolul XVl î.e.n. ˇcând a fost alungată de egipteni, în oazele din vestul Nilului şi pe litoralul Mării Mediterane în ţinuturile numite de mitologie Libia. Astăzi în oaza Siwi şi Gara din vestul Egiptului la graniţa cu Libia, trăieşte o populaţie cam de 30000 de persoane care mai vorbesc o limbă berberă, dar puternic influenţată de cea arabă. Numele oazei ne aminteşte de o altă migraţie din Carpaţi către India, iar mitologia ariană îl avea pe zeul Şiwa, cuvânt care se găseşte şi în limba română veche cu sensul de bătrân sau încărunţit. Şi tot la indieni apare cuvântul Sivi, care se pare că a fost o împărăţie foarte veche.

Populaţia răspândită în tot nordul Africii este astăzi cunoscută sub numele de **berberi,** dar ei îşi spun **kabili** sau **amazigh**, iar istoria lor este o nebuloasă absolută.

O altă migraţie din ţinuturile carpatine şi a celor nord-pontice a avut loc către vest dar cam la o sută de ani mai târziu faţă de cea din Egipt. Plimbăreţii au străbătut

sudul Galiei, Iberia şi au trecut în nordul Africii unde ˇs-au stabilit, iar azi sunt cunoscuţi sub numele de kabili locuind în vestul şi nordul continentului.

Poetul latin Horaţiu (65 î.e.n. ˇ– 8 e.n.) într-una din odele sale către susţinătorul său Mecena scrie: „Eu care sunt născut din părinţi săraci, şi pe care tu Mecena îl onorezi cu iubirea ta, eu nu voi muri. Peste puţin timp… eu voi vedea ţărmurile Bosporului şi ca o pasăre frumos cântătoare **voi zbura peste deşerturile cele nisipoase ale getulilor** şi prin câmpiile hiperboreenilor”. Şi tot izvoarele antice zic spre a lua şi noi aminte că cea mai veche populaţie a nordului Africii au format-o fioroşii getuli, care trăiau din belşugul turmelor, fiind împărţiţi în mai multe triburi.

Latinul Salustiu (86 î.e.n. ˇ-35 e.n.) spune că: **„Africa au ţinut-o mai întâi getulii şi libienii**, popoare aspre şi necivilizate ce se hrăneau cu carnea fiarelor sălbatice şi ierburi”. Iar prelatul spaniol Isidor din Sevilla (560-636) scrie despre acest popor neascultător: „**Despre getuli se spune că au fost geţi**, care în număr foarte mare au plecat cu corăbiile lor şi au ocupat Syrtele din Lybia şi **fiind[ɔr veniseră din ţinuturile geţilor li ˇs-a aplicat numele de getuli”.** O asemenea istorie nu se va învăţa prea curând de neamul românilor fiind[ɔr ei au minţile otrăvite cu fel de fel de bazaconii care mai de care mai trăsnite. Unele mituri spun că amazoanele ar fi ajuns şi în nordul Africii din care ˇs-ar fi zămislit un neam deosebit de curajos şi viteaz. Dar între cuvintele „amazan” în greacă dat amazoanelor cu sensul de „fără sân” şi „amazigh” numele kabililor folosit în unele regiuni, diferenţa nu este prea mare şi dacă adăugăm faptul istoric dovedit mai sus, că neamul kabililor a venit din nordul Istrului şi a Mării Caspice, atunci multe situaţii de neînţeles, încep să aibă un înţeles deplin.

Regele Aşoka (273-235 î.e.n.) a unit întreg teritoriul Indiei, întemeind dinastia **Maurya**, care însă a dispărut chiar după moartea fondatorului. O parte a kabililor au ajuns în ţinutul care este numit în prezent**Mauri**tania

(Mauria + tana: ceaţă negură), dar românii mai păstrează şi azi prenumele de **Maura** pentru femei.

Pentru a dovedi originea carpatină a neamului kabililor mai arăt că **Şauia** este o regiune locuită de kabili situată între Alger şi Tunis, iar în mitoliga emeş divinitatea **Şaue** era pasărea de lumină care ducea sufletele celor morţi în rai, dar şi numele localităţii **Şaulia** din judeţul Mureş sau orăşelul **Şaue** din Estonia. În partea de nord-vest a Africii sunt munţii **Atlas**, cu cel mai nordic lanţ numit **Rif** şi ceva mai la est pe ţărmurii Mediteranei avem oraşul **Rifain** unde mai locuiesc neamurile kabili sau amazigh plecate din nordul Istrului şi a Mării Caspice pe la mijlocul secolului XVII î.e.n. ˇDar şi în vechiul Canaan avem tribul **Refaim**, taman ca numele oraşului din nord-vestul Africii unde terminaţiile ***în*** şi ***im*** arată pluralul, iar munţii **Rif** de la ei sunt **Rifa** cum numeau romanii munţii Carpaţi de la noi. Iar numele Atlas aminteşte de titanul Atlas de la nordul Istrului ce a avut o împărăţie fără margini unde era şi raiul pământesc. Dacă ne uităm cu atenţie la modelele folosite pe unele veşminte ale kabililor vom observa că există asemănări cu unele piese din portul muscelenilor şi maramureşenilor de la noi.

Pribegindu-se prin lumi străine, kabirii şi-au dus pentru mângâierea sufletului amintirea vechii baştine, aşa cum au făcut mulţi dezrădăcinaţi ai sorţii. În cântecele populare ale românilor sunt bucăţi de melodii foarte asemănătoare cu unele din muzica kabililor şi asta ne îndrituieşte convingerea că o parte dintre ei au plecat sigur din jurul Carpaţilor. Chiar numele de kabili este o formă alterată a divinităţilor şi poporului kabiri sau „regii păstori”, însă în urma puternicului proces de arabizare a culturii acestora, consoana R a fost pronunţată L (vechii arabi nu aveau consoana R), fenomen fonetic cunoscut şi în limba română (parincă şi palincă).

În urma tărăboiului pornit de către francezul Jean Loret, care în anul 1970 susţinea că este fiul lui Adolf Hitler, adevăr „confirmat” de către Dr. Werner Maser, scriitorul şi jurnalistul flamand Jean-Paul Mulders în anul

2008 a pornit o cercetare pe cont propriu reuşind să preleveze ADN de la rudele căpeteniei naziste stabilite în Long Island (SUA) cât şi de la un văr al acestuia care locuieşte în Waldviertel, Austria. Testele ADN (pentru cromozomul Y **– haplogrupul Elblb)** au arătat că acesta din urmă **este foarte rar în Germania şi în restul Europei Occidentale, însă comun la cazari şi berberii din nordul Africii.** Raportul cercetării a apărut sub formă de carte la editura Herbig Verlag din München şi în olandeză la editura Aspekt în anul 2009. Dar dovezile genetice deşi corecte au fost interpretate în fals de către unii vorbăreţi care se scaldă în minciunile sionite. **Între kabili/berberi şi cazari nu există nicio legătură istorică sau culturală**, ci numai una genetică (tot aşa cum există o legătură foarte strânsă între germani şi cazari) determinată de faptul că la ambele populaţii, neamurile scitice au fost parte constitutivă. Dacă kabirii ajunşi în nordul Africii şi numiţi în prezent berberi, au plecat din ţinuturile de la estul Carpaţilor până la Marea Caspică pe la mijlocul secolului XVII î.e.n. ˇoprindu-şi pribegia unde îi ştim şi azi, **cazarii** ˇs-au format ca neam pe o perioadă de cca 800 de ani, până la începutul secolului lX, când au trecut la o schismă mozaică. Dar **genetic ei sunt un amestec între goţii veniţi din peninsula Scandinavia şi care ˇs-au stabilit în nordul Mării Negre şi a Mării Caspice, unde ˇs-au amestecat cu neamurile sciţice băştinaşe şi altele mai mici din Caucaz sau Ural**. De aceea aceste două populaţii au elemente comune în structura lor genetică, dar rezultatele cercetării mai dovedeşte că neamul kabirilor sau kabililor/berberilor a plecat în vechime din spaţiul carpato-caspic, aşa cum am dovedit mai înainte pe baza izvoarelor istorice, arheologice şi etnografice!

Am găsit pe internet câteva cuvinte amazigh pe care le voi pune în continuare să crape leprele de ciudă şi izvorul revelaţiilor sataniste să sece pentru totdeauna. Cuvântul din stânga este în limba vorbită de kabili, iar după semnul egal (=), am pus cuvântul din limba română

sau eme-gi. *kem*: a intra, a sosi, a pătrunde = chem: a îndemna să vină, să sosească, să intre, să pătrundă; *anen*: stabilit = amin: terminat, stabilit, oprit; *oma:* mamă = oma: mamă; *aba*: tată = aba: tată cum este scris pe tăbliţele de plumb; *ababa*: bunic = Ababei: nume de familie; *amama*: bunică = mama: femeia care are copii; *memi*: copil mic = mami: mamă; *baba*: nume de respect pentru persoanele mai în vârstă = baba: femeie bătrână. **Un studiu comparativ între limba vorbită de kabili şi româna împreună cu eme-gi, ar lua vălul întunericului de pe realitatea istorică a acestei migraţii către vest, sud-vest!**

În continuare voi prezenta câteva fotografii care nu mai au nevoie de comentarii fiind[ɔ~ ele vorbesc mai mult decât oricare tratat de istorie născocită, revelată, îngustată sau trunchiată!

Covoare kabili Covoare româneşti

Ceramică kabili care simbolizează familia. Vas scitic Vas filistean Cucu lV î.e

Amazigh născuţi în Anglia dar originari din munţii Rif.

Şi alţi copii amazigh din zilele n acasă.

Copil amazigh şi doi copii din Oaş.

Femeie amazigh în costum specifi o „moaţă” şi două costume româneşti.

Simbol pe o poartă din Maramureş și la dreapta Simbolul zodiei peştilor (stânga) din religia geţilor şi o podoabă folosită de femeile amazigh. simbolul identitar amazigh, imaginile spre dreapta cu cuvântul „amaziy”.

În alfabetul geţilor semnul pentru zodia peştilor este vocala E, iar la amazigh este consoana Z.

Femeie amazigh dansând şi romance în costum popular. S. Vicoveanca, copil amazigh şi copil din Bucovina.

Femeie amazigh cu spice în braţe şi dansatori din judeţul Bistrriţa-Năsăud. În dreapta cele două poze cu detalii femeie amazigh şi dansatoare românca.

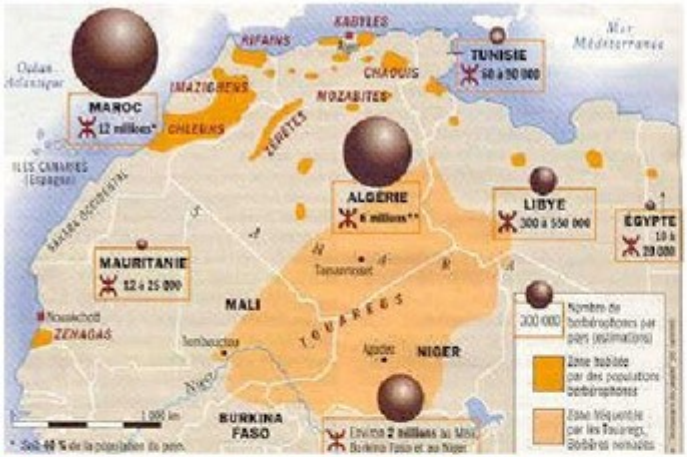

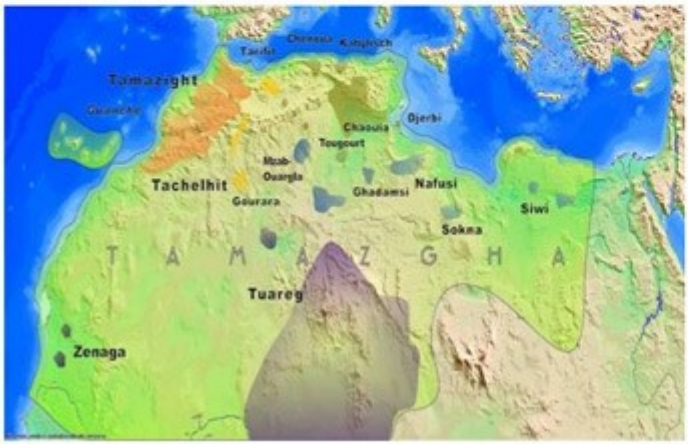

Teritoriile de răspândire ale neamurilor kabirilor, kabililor sau amazigh în nordul şi nord-vestul Africii în prezent, iar în dreapta este un tabel comparativ cu semnele folosite în scrierea de la Mohenjo-Daro (2500-1600 î.e.n.) prima coloană din stânga, unde în secolul lll î.e.n. ˇva apărea impˇeriul Maurya; următoarea coloană spre dreapta este scrierea folosită de către tuaregi şi kabili în secolele XV-lV î.e.n. ˇcoloana următoare este scrierea folosită de kabilii din Libia în secolele XV-lll î.e.n., apoi alfabetul folosit de geţi pe tăbliţele de plumb şi semnele folosite de plutaşii de pe râul Bistriţa pe la anii 1880 pentru însemnatul lemnelor.